

NURAY ERGEN

ASİÂŞİK

Parola

*Kuş uçmaz kervan geçmez dağlar evim, küçük bir tulum yatağım,
üzerime zimmetli asker postallarım yastığım, gece ise yorganım
olmuştu artık.*

Annesi hain bir pusuda şehit düşen Fıruze uzun zamandır içine kapanmış, kendisini tamamıyla mesleğine adanmıştı. Sertliği ile herkese korku salan, her şeye rağmen dimdik duran bir kadındı Fıruze. Hiç beklemediği bir anda sarsılmaz dediği hayatı onunla karşılaştıktan sonra bir anda değişmiş, olmaz dediği ne varsa olmuştu ve bir gün... Görev sırasında dağların, rüzgârın ve geceyi aydınlatan yıldızların eşliğinde evlenme teklifi aldığında o da biliyordu hayatının eskisi gibi olmayacağını...

Diyarbakır'ın asi çocuğu Mirhan, Hisar Karakolu'nda vatan ve bayrak sevdalısı bir astsubay olarak mesleğinde devam ediyordu. Hiç beklemediği bir anda karakoluna gelen ve denetleme heyetinde bulunan kadın onun tüm bu düzenini altüst etmiş, sürekli baktığı o dağların eteklerinde çiçeklerin de açtığını göstermişti..

*"Sol yanımm en güzel misafirisin sen, Mirhan astsubay."
"Sen de benim sol yanımm en güzel misafirisin, Fıruze yüzbaşım."*

PAROLA YAYINLARI: 694

Roman: 249

Eser Adı: Asi Âşık

Yazar: Nuray Ergen

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Editör: Yaren Uludağ

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe

Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-93-9

1. Basım: 2025

© Nuray Ergen 2025

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyen, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Düzenleme
Ny.ozlem

NURAY ERGEN

ASİ ÂŞIK

Parola

Ninova

***Bu kitap vatan uğruna can vermiş tüm şehitlere ithaf edilmiştir.
Varolsun vatan..***

***Harun Gümüş / Niye Çattın Kaşlarını**

***Sefai / Güzel**

***Azerin / Çırpınırdı Karadeniz**

***Mustafa Yıldızdoğan / Türk Kızı**

***Mustafa Yıldızdoğan / Şehitler Ölmez**

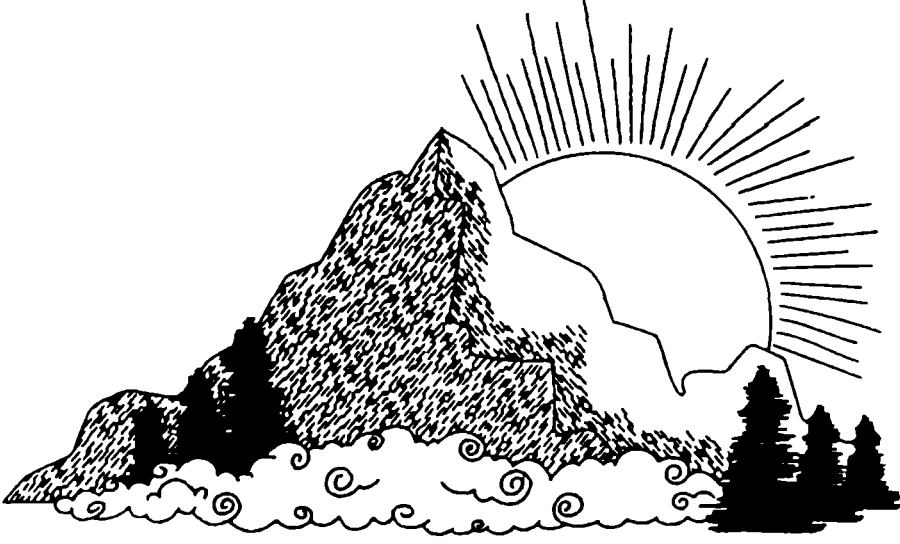
***Sezen Aksu / Son Bakış**

***Ali Kınık / Tanrı'nın Ordusu**

***Müslüm Gürses / Bir Bilebilsen**

***Müslüm Gürses / Seni Yazdım**

1

1. BÖLÜM

Mirhan

Kuş uçmaz kervan geçmez dağlar evim, küçük bir tulum yatağım, üzerime zimmetli asker postallarım yastığım, gece ise yorganım olmuştu artık.

Sırtımda taşıdığım en az otuz kiloluk sırt çantam en yakın arkadaşım, elimde tuttuğum ve hiç yanımdan ayırmadığım G-3 sevgilimdi. Taşıdığım kıyafet onurum, başıma taktığım mavi berem gururum, gölgesinde yaşadığım al kırmızı bayrağım ise şerefim ve namusumdu.

Ve biz de vatani, milleti, bağımsızlığı için savaşan şanlı Türk ordusu, şanlı Türk askeriydik.

Gözlerimi kapattım ve bahara anlam katan kuş seslerini dinledim. Bahar... Yine tüm güzelliği ile gelmiş kışın insanın ruhunu donduran dağlara renk getirmişti...

Yalnız değişmeyen tek bir şey vardı. Bu dağlar ne kadar renklenirse renklensin gerçek hiçbir zaman değişmezdi. Burası tehlikenin kol gezdiği, kalleşlerin pusu yatağı, korkakların ise ölüme mahkûm olduğu bir yerdi. Burası cehennemdi. Burası vatani uğruna şehit olan onlarca askerin mezarıydı. Burası evlatsız kalan anaların, yârsız kalan kadınların ocağıydı. Burası vatandı. Burası al kırmızı bayraktı... Burası intikamdı. Burası her şeydi...

Derin bir nefes aldım ve bir saniye bile aklımdan çıkmayan düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi açtım. Hafta sonuydu ve ilk kez bu kadar rahat bir uyku çekmiştim. Rahat uyumuştum çünkü günlerdir sırtım yatak yüzü görmemişti. Neredeyse on beş gündür görevdeydik ve daha dün gece birliğe dönmüştük. Yumuşacık yatağın, ayaklarımda bot ve çorap olmadan uyumanın keyfini ilk kez bu denli iliklerime kadar hissetmiştim.

Fakat bunun dışında günü en güzel kulan şey öğleden sonra yapılacak olan ve hafta sonları gelenek hâline gelen mangal keyfiydi. Kimilerine göre çok basit gelebilirdi bu. Hatta aşırı derecede komik... Ama bizim için bu dağ başında yapılan ve yapılmakta olan en güzel faaliyetti. Tabii başka faaliyetlerimiz de vardı. Mesela en güzel faaliyetimiz eğitimdi. Pestilleri çıkasıya kadar süren eğitim. En büyük hobim onları eğitmekti. Çünkü ben, “Eğitimde merhamet vatana ihanettir,” düşüncesini benimseyen ve bunu iliklerime kadar hisseden biriydim...

“Komutanım.”

Serin havayı içime çektim ve üstümdeki yorganı kenara itip ayağa kalktım. Kapıdan giren askere aldırmadan pencereyi açtım ve mis gibi temiz havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Daha sonra da arkamı dönerek konuşmaya başladım.

“Gel Mersinli, gel.”

“Ali Akkuş, Mersin. Bir durum arz edebilir miyim komutanım?”

“Rahat ol,” dedikten sonra tekrar pencereden tarafa döndüm ve karşı dağın eteklerini izlemeye başladım. Birlik, küçük bir köyün en yüksek tepesindeydi fakat bu tehlikenin olmayacağı anlamına gelmezdi. Geçmişe bakıldığında saldırıların hepsi beklenmedik yerlerden gelmişti.

“Yeni gelen erler kaçta içtima hazır olsunlar?”

Acemi birliğine katılıp bir ay eğitim gören askerler şimdi usta birliğine gelmiş, görevlerini en kutsal şekilde yapabilmek için her şeylerini geride bırakmışlardı.

“On dakikaya hazır olsunlar.”

“Emredersiniz komutanım.”

Giden çocuğun ardından bakıp tekrar karşı dağı izlemeye başladım. Ali ben buraya geldiğimden beri buradaydı ve çok güvenilir bir çocuktü.

Biraz fevriydi ama idare edilebilen cinstendi. Belirli yetenekleri vardı. Mesela atışları çok iyiydi. Kurslarına gitmemesine rağmen gayet iyi dövüşürdü ve her sorduğumda, Mersinli yörük olmak bunu gerektirir derdi.

Gözlerimle karşı dağların eteklerine bir kez daha dikkatli baktım ve sonrasında kamuflejimi giyip ayağıma terliklerimi geçirerek dışarı doğru ilerlemeye başladım. Sonuçta yedi yirmi dört bot giyeceğiz diye bir şey yoktu değil mi?

Burası küçük bir birlikti. Üç astsubay, beş uzman çavuş ve yirmi asker bulunuyordu. Asker sayısı değişebiliyordu ama genelde bu sayılarda kalıyorduk. Köyün en tepesinde bulunduğumuz için şimdiye kadar bir sorun yaşamamıştık. Sonuçta her hareketlilik dikkatle izleniyor ve en ufak bir şeyde anında müdahale ediyorduk. Bu ne olursa olsun fark etmezdi. İster doğum ister ölüm, isterse terör. Biz her yerdeydik ve sonsuza kadar da olmaya devam edecektik. Çünkü biz Çanakkale’de destan yazan Ulu Önder Atatürk’ün, Seyit Onbaşlıların, kundaktaki bebeğini bırakıp cepheye giden Nene Hatunların ve daha adını sayamadığım nice kahraman yiğitlerin torunlarıydık.

“Komutanım hepsi hazır, sizi bekliyorlar.”

“Hava ne kadar güzel, değil mi Ali?”

“Öyledir komutanım.”

“Senin sevdiğin vardı, değil mi?”

“Öyledir komu- Yani var komutanım.”

“Rahat ol Ali.”

“Emredersiniz komutanım.”

Ona aldırış etmeden bölüğün arkasına doğru ilerledim. 98/1 emim ki şu anda içlerinden ana avrat küfredip karşı ki dağda kaç delik, kaç mağara var onları sayıyordu. Elbette sayacaklardı. Saymazlarsa ortada çok büyük bir sorun var demekti. Çünkü bilinmezlik korkuyu, korkuda eceli getirirdi...

İşte oradaldı.

Karşımda ip gibi dizilmiş yaşları on dokuz ile otuz arası değişen dokuz kişiye baktım. Kimi esmer, kimi sarışın. Kimi zengin, kimi fakir...

Peki beni ilgilendiriyor mu? Tabii ki ilgilendirmiyordu. Onların ne olduğu, nereden geldiği, önceki yaşamında neler yaptığı şu dakikadan sonra ne beni ne de onları ilgilendirecekti.

“Hizaya gel,” dedim yüksek sesle. Şöyle bir kez daha yeni gelenlere bakıp tekrar konuştum.

“Rahat. Hazır ol.”

Aynı şeyi iki kez tekrar ettim ve direkt ayaklara baktım. Güzel. Hepsi aynı hizadaydı. Ne bir ileri ne bir geri...

Hafifçe gülümsedim ve ellerimi belimdeki palaskaya geçirerek hiç tanımadığım askerin yanına yaklaştım.

“Söyle bana asker. Ne görüyorsun etrafında?”

Burnunun dibine kadar iyice yaklaştım ve gözlerimi ayırmadan gözlerinin içine baktım. Baktım, baktım ve yine baktım. Pes etmemişti ve bu da demek oluyor ki zor şartlar altında kalsa dahi düşmanından gözünü ayırmayacaktı.

“Ben. Şey komutanım.”

Nane kokan nefesi suratımda ılık rüzgârlar estirirken biraz daha yaklaştım ve suratına doğru konuşmaya devam ettim.

“Sana etrafında ne gördüğünü sordum?”

“Ama. Ama komutanım.”

“Burada amalara yer yok asker. Burada ‘ama’ derken götünden kurşunlanmak istemiyorsan bu lafı unut. Burası tereddüt edeceğin son yer.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Halil Akkaya, Adana. Bir durum arz edebilir miyim komutanım?” Kafamı çevirdim ve sıranın en sonundaki çocuğa baktım. Umarım beklediğim cevap gelirdi.

“Dinliyorum.”

“Komutanım biz acemi birliğinde...”

“Acemi birliğinde ne olduğu beni ilgilendirmez. Ben size bir soru sordum. Ama siz sessiz kalmayı tercih ettiniz. Neden? Çünkü korktunuz! Burada korkacağınız bir şey yok ama aynı zamanda da korkacağınız çok şey var. Korkun çünkü burada nice yiğitler sevdiklerine bir veda bile edeme-

den can verdiler! Korkmayın çünkü sizler yerine hep başkaları korksun! Korkmak vatana ihanet, taşıdığın kıyafete hakarettir! Dik duracaksınız! Ben ne kadar baskı uygulasam da ezilmeyeceksiniz, ezeceksiniz! Eğer ki sevdiklerinize kavuşmayı istiyorsanız ezmekten korkmayacaksınız! Anlaşıldı mı asker?!"

"Anlaşıldı komutanım."

Hep birlikte söylenen, daha doğrusu dağları inleten sestten sonra gü-lümsedim ve onları daha iyi görebilmek için birkaç adım geriledim.

"Rahatta dinleyin beni. İçtimalar askerlik için oldukça kritiktir. Bir askerî birliğin disiplinini içtimada gösterdiği ciddiyet ortaya koyar. Bu yüzden özellikle acemi birliklerinde içtima, yani toplanmaya, komutan-lar üst düzey önem verirler. Her içtimadan önce önemli uyarılar yapılır ve içtima düzenini bozanlar hakkında işlem yapılır. Eğer ki içtima sıra-sında herhangi bir eksiklik, kavga ve buna benzer olaylar olursa hepi-niz hapi yutarsınız. Yutmasanız da ben çok güzel yuttururum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı komutanım."

"Lakin şöyle bir gerçek var. Gördüğünüz gibi burası küçük bir kara-kol. Etrafınıza baktığınızda burası çok masum görünebilir ama öyle değil. Dikkatli olacaksınız. Olmak zorundasınız yoksa ölürsünüz. Ölürseniz biz de ölürüz. Bunu istemeyiz değil mi?"

"Emredersiniz komutanım."

"Oyup içimize bade doldurmalarını istemiyorsanız gözlerinizi dört açın. Dört açın ki biz onlara bade yerine başka bir şey dolduralım."

Birkaç saniye susup bekledim ve sonra devam ettim.

"Biz bu dağlara bir hiç uğruna değil yüzlerce piç uğruna çıktık. Ge-rekirse yastığınız taş, yorganınız kar olacak. Bunu aklınızdan asla çıkar-mayın!"

Usulca sıranın bir sağına bir soluna doğru yürümeye başladım.

"Burada aylarca beraberiz. İyi günlerimiz de olacak kötü günlerimiz de. O yüzden dikkatli olun. Nöbet sırasında uyumayın. Uyursanız ölümü aklınıza getirin ve yine uyumayın. Çünkü ben bu karakolda sorumlu ko-mutan olarak hiç kimsenin annesini arayıp, oğlun şehit düştü başınız sağ

olsun demem, diyemem. Sizden tek ricam beni buna mecbur etmeyin.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Şimdi çavuşu takip edin. Neler yapacağınızı iyi biliyorsunuz. Düzeni sevdiğimi ve bir o kadar disiplinsizlikten nefret ettiğimi unutmayın. Hatta kulağınıza küpe yapıp takın.”

Elimi belime attım ve teker teker giden askerlerin ardından baktım.

“Yine terör estiriyorsunuz komutanım.”

“Sabah şerifleriniz hayır olsun Enes uzmanım. Keyfiniz yerinde inşallah.”

“Çok şükür komutanım.”

“Ee o zaman mangal işi ellerinden öper.”

“Yine mi komutanım ya?”

“Ya yok uzman çavuşum. Ya yok.”

“Emredersiniz komutanım.”

Seviyordum Enes uzmanı. Eşi polisti ve herkes gibi oda sevdiğinden ayrı düşmüştü vatani için.

O sırada birliğin kapısından çıkan santralci çocuğun koşarak benden tarafa geldiğini gördüm. Hayır olsun inşallah.

“Söyle Cemil.”

“Komutanım, Nazlı Hanım arıyor.”

Yine mi?

“Tamam geliyorum.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Kız kardeşiniz hiç vazgeçmiyor komutanım.”

“Vazgeçse şaşardım zaten. Neyse sen dediğimi unutma. Aramaları düzenli bir şekilde halledin.”

“Hallederim komutanım.”

Selam verip yanından ayrıldım ve hızlı adımlarla telefonla konuşacağım küçük odaya girdim. Cemil’e çıkması için kapıyı gösterdim ve ahizeyi kaldırdığım vakit Nazlı’nın cırtlak sesini duydum.

“Neredesin sen kaç gündür! Seni arıyorum ama lanet telefonun yine çekmiyor. O bir boka yaramayan telefonun canı cehenneme tamam mı? At gitsin onu dağdan aşağıya.”

O kadar çok konuşuyordu ki bir yerden sonra elimdeki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kalmıştım.

“Hey seni ahmak beyinli, orada olduğunu biliyorum ses ver bana!”

“Ben de iyiyim Nazlı. O kadar çok konuştun ki seni bilmesem bir yerlerinde motor var sanacağım.”

“Kes sesini, seni günlerdir arıyorum ulaşamıyorum.”

Derin bir nefes aldım. O da kendine göre haklıydı. Özellikle görev gittiğim zaman söylemiyordum çünkü meraktan uyumayacağını adım gibi biliyordum. Bu yüzden bir tek Mirza’ya söylüyordum gerçeği.

“Görevdeydim Nazlı.”

Kısa bir sessizliğin ardından neyse ki tekrar konuşmaya başlamıştı.

“İyisin, değil mi?”

“Eh seninle konuştuğuma göre.”

“Peki, gittiğin yerler nasıldı?”

Bu ne boktan bir soruydu böyle.

“Mükemmel. Anlatılmaz yaşanır, o derece yani.”

Kahkahamı bastıramamıştım bir türlü.

“Komik mi sence?”

“Evet.”

“Seni merak eden de kabahat.”

“Ben de sizi merak ediyorum. Nehir’im nasıl?”

“Çok şükür iyi dayısı. O da seni çok özlemiş. Ne zaman geliyorsun?”

“İznime daha var.”

“Biliyorum ama işte.”

“Yapacak bir şey yok.”

“Seni çok özledik.”

Ben de onları çok özlemiştim ama elimden bir şey gelmiyordu.

“Kapatmam lazım, yeni askerler geldi.”

“Tamam. Müsait olduğun da bizi aramayı unutma.”

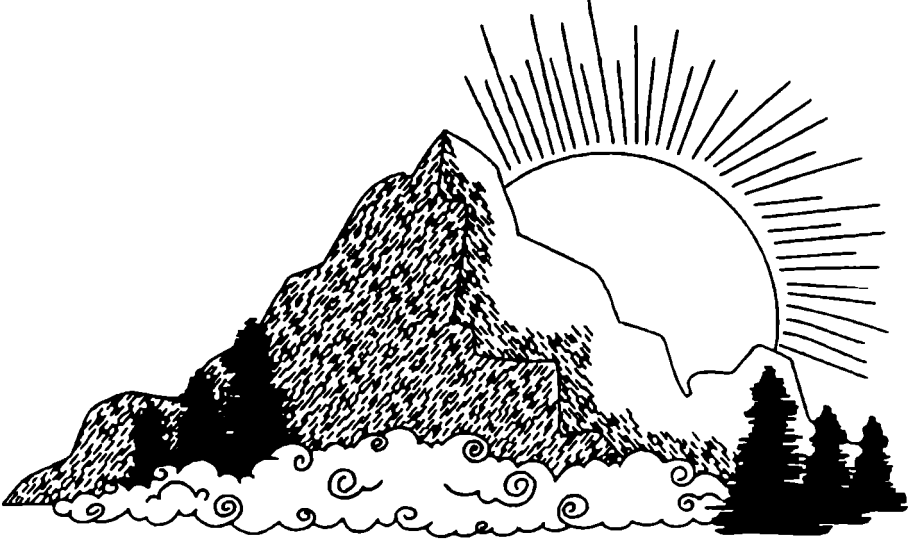
“Olur.”

“Seni çok seviyoruz. Allah’a emanet ol.”

“Sizde.”

Konuşmak bazen çok zordu. O yüzden ben de herkes gibi susmayı seçiyordum. Belki de en iyisi buydu. Özlemleri ne kadar içime gömersem üzerine toprak atmak daha da basit bir hâle geliyordu. Ve görünen o ki gelmeye devam edecekti...

Düzenleme
Ny.özlem

2. BÖLÜM

Afiyetle yenen akşam yemeğinden sonra içi kum dolu çuvalların üstüne oturarak yeni gelen askerleri izlemeye başladım. Pişen etlerin tabaklara bile konulmadığı, ekmeklerin arasına dizilerek ayakta yenildiği saatler boyunca onlarla sohbet etmiş, gereken her bir bilgiyi hafızama kaydetmiştim. Açıkçası hiçbiri beklediğim gibi çıkmamıştı. Buraya gelenler genelde birkaç gün yemeden içmeden kesilir, günler geçtikçe isteyerek ya da zorunlu olarak ortama alışır. Ama bunlar daha bugün gelmelerine rağmen, hep buradaymış gibi davranmışlar ve asla çekinmemişlerdi. Sorduğum sorulara düzgün ve saygılı bir şekilde cevap vermişler, bir üst devrelerinin belaltı muhabbetlerini gülümseyerek karşılamışlardı. Anlaşılan o ki yeni gelenlerle iyi anlaşacaktık ...

Olduğum yerde daha rahat etmek için sırtımı nöbet kulübesinin duvarına dayayıp gözlerimi kapattım ve saatler önce Nazlı ile aramda geçen konuşmayı hatırladım. Aslında biraz ters konuştuğumu biliyordum ama yapacak bir şey yoktu. Ben böyleydim. Özlemleri belli etmeyi değil içime gömmeyi seçmiştim. Çünkü özlem can yakardı. İnsanın içini acıttırdı ve elini kolunu bağlardı. Kaldı ki burası el kol bağlanacak, özlem duyulacak en son yerdi.

Düşüncelerimi sikip atan, kulağıma gelen küçük mırıldanmalar ile gözlerimi açtım. Sesin tam olarak nereden geldiğini anlamak için önce ön

tarafımda duran askerlere göz gezdirdim. Onlardan gelmediğini anlayınca hemen ayağa kalktım ve kimseye bir şey belli etmeden gözlerimle etrafı taramaya başladım. Elimi belimdeki silaha atmaya gerek duymamıştım çünkü tehlike arz edecek bir şey olmadığını adım gibi biliyordum, derken sesin nereden geldiğini fark ettim. Ve bilin bakalım ne olmuştu? Sırtımı dayadığım nöbet kulübesindeki asker telefonla konuşuyordu. Hem de hiç yapmaması gereken bir hatayı yaparak ...

Sırtımı dikleştirdim ve beni duyacağı şekilde boğazımı temizleyerek tüm dikkatimi ona verdim. Ama nafleydi. Kiminle konuşuyorsa her şeyle bağını koparmış sadece karşısındakine konsantre olmuştu. Şu an her türlü tehlikeye açıktı. Mesela bir keskin nişancı alının ortasından vurup beynini patlatabilirdi çünkü başında kask yoktu. En ufak bir tehlikede kendini savunma şansı yoktu çünkü elinde olması gereken silah şu anda duvara dayalı bir şekilde bana göz kırpıyordu...

Dişlerimi sıkarak usulca arkasına yanaştım ve duvara dayalı silahı elim olarak sessiz bir şekilde oradan ayrıldım. Elbette bunun cezasını sadece o çekmeyecekti. Bunun bedelini bölükteki herkes ödeyecekti ama önce nöbet sırasında elindeki silahı bırakmanın ne demek olduğunu onlara bir kez daha anlatacaktım. Hem de hiç acımadan...

“Geç sıraya,” dedim elimdeki silahı onlara doğru kaldırarak.

Tüm askerler telaşla oturdukları yerden kalkmışlar ve düzgün bir şekilde hizaya geçmişlerdi. Bakışlarında şaşkınlık ve merak vardı.

“Bu elimdekinin ne olduğunu biliyor musunuz?”

Kimseden ses çıkmıyordu. Sözlerim üzerine herkes bakışlarını elimdeki silaha çevirmiş lakin ne olduğunu anlamadıkları için sessiz kalmayı seçmişlerdi. Bir tanesi hariç...

“G-3 piyade tüfeği komutanım.”

“Peki ben bunu nereden buldum biliyor musunuz?”

Yine ses yoktu ...

“O zaman o kulaklarınızı açın ve beni iyi dinleyin. Bunu ilk ve son kez söylüyorum. Nöbetçi, nöbet yerinde nöbet müddetince oturamaz, bir yana dayanamaz, uyuyamaz, yiyemez, sigara içemez, kıyafetini bozamaz, palaskasını çıkaramaz, telefonla konuşamaz, gösterilen ve işaret

edilen mevkii asla terk edemez. Her ne olursa olsun ona emanet edilen silahı elinden bırakmaz ve ölmedikçe nöbetin ayrılamaz. Ama sizlerin de gördüğü gibi şu arkamda duran ve nöbet kulübesinde nöbet tuttuğunu sanan şahıs bu saydıklarımın hepsini yaptı. Sonuç olarak elimdeki silah bu şahsın kendisine aittir. Düşünsenize, ben nöbet sırasında telefonla konuşan askerin silahını alıyorum ama o hâlâ konuşmaya devam ediyor. Sizce bunun bedeli ne olmalı?”

Yine ses yoktu. Çünkü onlar da biliyordu ki bunun bedeli çok ağırdı. Hele bu dağ başında asla affı yoktu ...

“Koğuşa gidin ve bundan sonra hareketlerinize dikkat edin. Allah şahidim olsun ki en ufak hatanızda bunun bedelini ödersiniz.”

“Emredersiniz komutanım.”

Hep bir ağızdan söylenen sözler sonrası herkes içeriye doğru ilerlemeye başlamıştı. Ben ise orada öylece dikilmiş elimdeki silaha bakıyordum...

Derin bir nefes aldım ve arkamı dönerek birkaç adımla nöbet kulübesinin kapısında belirdim. Asker telaşla bir ileri bir geri gidiyor, sessizce kendi kendine konuşuyordu. Korkudan bizi duymadığım adım gibi biliyordum.

“Asker.”

“Emre Akçay, Konya. Emredin komutanım.”

“Nedir bu telaşın?”

Sessizlik ...

“Cevap ver! Nedir bu telaşın?”

Üç basamaklı merdiveni aynı anda çıkıp soluğu karşısında aldım ve kafamı sağa yatırarak vereceği cevabı beklemeye başladım.

“Komutanım ben-”

Sözlerinin devamını getirtmeden boğazına yapıştım ve onu sert bir şekilde duvara yasladım.

“Eğer bir daha, nöbet sırasında sana emanet edilen, üzerine zimmetli silahını elinden bırakırsan seni mahvederim Konyalı. Seni nefes almaktan nefret ettiririm, sana burayı dar ederim, ömrün askerlik yapmakla geçer,

haberini olsun! Bunu o siktigimin beynine iyice sok. Sen burada nobet tut-
tugun surece o silah elinden dus-me-ye-cek. Anlasildi mi?"

"Anlasildi komutanim."

"Kulaklarini iyi ac Konyali. Vatan olmadan gelecek olmaz. Vatan olmadan ask olmaz. Vatan olmadan ana olmaz. Vatan olmadan hicbir
sey olmaz. Ve sen tum bunlara sahip olmak istiyorsan bu silah elinden
birkamazsin. Eger sen bu silah elinden birkarsan basibos kedi yavrusu
gibi sahipsiz kalirsin. O yuzden o kucuk beynine bunu nakis gibi tek
tek isle. Alninin ortasina kursum yemek istemiyorsan bu bebeigi elinden
birkama."

Elimdeki en az dort buçuk kilo ağırlığındaki silahı birden göğsüne
dayadım, yüzünü buruşturmasına aldırmadan nöbet kulübelerini kontrol
etmek için yavaş yavaş karakolun etrafını dönmeye başladım. Dakikalar
sonra herhangi bir sorun olmadığını görmenin rahatlığı ile nöbetçi asker-
lerin yanından ayrılıp içeri geçtim. Askerler yemekhanede oturuyorlar ve
pürdikkat televizyondaki bir yarışma programını izliyorlardı. Aslında şu
an yatma vaktiydi lakin normal bir birlik olmadığımız için onları sıkmak
istemiyordum. Bu yüzden geç olmamak kaydı ile onlara belirli bir saat izin
veriyordum.

"Afiyet olsun gençler," dedim bir kahve almak için kantine doğru iler-
lerken.

"Teşekkür ederiz komutanım."

Onlara aldırmadan mutfak tarafına doğru ilerledim ve aşçıyı görünce
durdum. Yine canhıraş temizlik yapıyordu.

"Antepli."

"Emredin komutanım."

"Bana bir bardak sıcak su verir misin?"

"Sıcak suyu ne edici komutanım?"

Hafifçe güldüm. Buraya geleli 5 ay olmuştu. Evli ve iki çocuğu vardı.
Yaşı daha küçüktü ama hayat şartları yüzünden çökmüştü. Kolay değildi
inşaatlarda çalışmak ve iki kız çocuğu büyütmek. Aslında onunla gurur
duyuyordum. Tertemiz, düzenli, disiplinli bir çocuktu. Az ile yetinmeyi
bilen ve asla fazlasını istemeyen biriydi. Her ay aldığı er maaşının tek ku-

ruşuna dokunmazdı. Sırf kızlarına, ailesine, sevdiği kadına yollayabilmek için.

“Kahve içici Antepli,” dedim tıpkı onun gibi konuşmaya çalışarak.

“Ağzıya yakışmıy kele.”

“Sıcak su Antepli sıcak su,” dedim tek kaşımı kaldırarak. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve dik dik bakmaya devam ettim. Bu kadar laubalilik yeterdi. Yüz verdikçe astar isteyen tipler çok olurdu böyle ortamlarda. Tamam kabul ediyorum bu onlardan biri değildi ama olsun.

“Emredersiniz komutanım.”

Yaklaşık beş dakika sonra cebimdeki kahveyi çıkardım ve sıcak suyun içine boşalttım. Sonra da dışarıyı görebileceğim şekilde camın önüne geçip, hep yaptığım gibi etrafı gözetlemeye başladım. Etraf zifiri karanlıktı. Karakol her ne kadar aydınlık olsa da bu yeterli değildi. Tehlike her zaman vardı. Gece ya da gündüz. Ama gece kalleşler için daha cazipti çünkü gece herkesin üstünü bir yorgan misali örtüyordu. Hiç ses duyulmazdı. Sıcaklık seni uykunun karanlığına doğru çeker ve sen her şeyden habersiz dalar giderdin. Sonrası Allah’a kalmış. Ya ölürsün ya da nefes almaya devam edersin...

“Eren korkmaz, Kars. Acil bir durum var komutanım.”

Kulağımı patlatan ses ile olduğum yerde ona döndüm ve sinirli bir şekilde konuşmaya başladım.

“Kulağımı siktin Eren, ne bağıırıyorsun?”

“Acil bir durum komutanım.”

“Söyle.”

“Termal kame-”

Sözlerinin devamını getirmeden hemen yemekhanedeki askerlere emirler yağdırmaya başladım. Devamını dinlemeye gerek duymadım. Belli ki bu gece uyku yoktu. Belli ki bu gece de havada kan kokusu vardı. Ve Rabb’imden tek dileğim bu baskından sağ salim çıkmaktı.

“İki kişi mevziideki tankların başına gitsin. Dört kişi havan bataryasına gidip işaretimi beklesin. Herkes silahını alsın ve kendini öldürtmeyecek bir yere atsın. Sayımız az. Bu yüzden vur kaç taktiği yapacaklardır. Çatışmayı uzatmazlar. Çünkü bilirler ki dakikalar sonra havada helikopterler

uçmaya başlar. Çatışmayı uzatmak demek yakındaki birliklerin ve timlerin buraya doluşması demek. Bu yüzden amaçları derin bir çatışma ortamı yaratmak değil. Amaçları maksimum zayıat ve korku verebilmektir.”

Güldüm. Ama bu öyle bir gülüş değildi. Bu az sonra yaşanacak olan bayram havasına özel bir gülüştü.

“Sizden tek ricam eli öpülesi annelerinize evladınız kahpe bir kurşunla şehit düştü dedirtmeyin bana. Bu acıyı ne siz yaşayın ne de ben. Şimdi mevziilere dağılın. Allah yâr ve yardımcımız olsun.”

Koşarak dışarı çıktım. Normalde bu kadar konuşmak kulağa çok saçma geliyordu ama onlar daha çok yeniydi. Geldikleri yerde böyle bir şeyle karşılaşmamışlardı. Ve onları ufakta olsa rahatlatmak benim hem görevim hem de boynumun borcuydu.

“Komutanım. Otuz yedi derece, elli iki dakika güney. Dere yatağını yeni geçiyorlar. Dört kişiler.”

“Ver bakalım.”

Termal kamerayı elime aldım ve belirtilen tarafa yöneltip dikkatle incelemeye başladım. Dört kişilik bir grup ve yanlarında bir de köpek vardı. Anladığım kadarı ile ağır silahlar yoktu.

“Kartal 14, Kılıç 18.”

“Kılıç 18, Kartal 14 dinlemede.”

“Otuz yedi derece elli iki dakika güney. Dört kişiler ve yanlarında bir köpek var. Anladığım kadarıyla ağır silahlar yok. Ne bir roketatar ne de başka bir şey. Beklemede kal.”

“Anlaşıldı Kartal 14.”

Telsizi askere verip gözetlemeye devam ettim. Dakikalar geçtikçe yaklaşmaya başlamışlardı. Emin olmak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Oldukları yer şu an karanlıktı. Rüzgâr tenimi yalarken sabırla bekledim ve sonunda onları gördüm. Bunlar köyün muhtarı ve sürekli kahvede gördüğüm üç arkadaşıydı. Kamerayı bırakıp telsizi elime aldım ve hemen kapının önüne geçtim. Aynı zamanda askerlere konuşlandıkları mevziilerden çıkmaları için el işareti yaptım.

“Hayırdır muhtar akşamın bu vaktinde?”

“Hayırlı nöbetler olsun komutan. Aşağı köyden bir arkadaşı ziyaret ettik.”

“Bu dağların ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsunuz değil mi?” dedim gözlerimi dördünün üzerinden ayırmayarak.

“Bilmez miyiz komutan? Allah sizden razı olsun. Ne yapsak hakkınızı ödeyemeyiz.”

Şerefini siktiğim, gözümün içine bakarak yalanın dumanını tütürüyordu.

“Yapacağınız tek şey bu vatan topraklarında nefes alıp, nefes aldığı toprakları parçalamak isteyen kalles köpeklere hadlerini bildirmanızdır. Biz sizlerden başka hiçbir şey istemiyoruz.”

“Var mı bir emriniz komutan?”

“Yapmanız gerekeni yapın başka bir şey istemeyiz. Ayrıca yanındakilere söyle ben Diyarbakırlıyım. Ne dediklerini çok iyi anlıyorum. Homurdanmayı bıraksınlar.”

“Peki komutan, hayırlı akşamlar.”

Kaşlarımı çatarak giden dörtlüyü izledim. Elbette söylediklerinin hiçbirine inanmamıştım. Zira yanındakilerin konuşmaları beni yanıltmamıştı.

Dudağımın kenarı kıvrıldı. Ya bunlar kendini çok zeki sanıyordu ya da bizi aptal yerine koyuyorlardı.

“Sıraya geç,” dedim arkamı dönmeden. Hâlâ gidenlere bakıyordum.

“Rahat. Hazır ol.”

“Tüfek omuza,” deyip onlara döndüm. Hepsine gururla baktım. Bugün bir kez daha beni yanıltmamışlardı. Gözlerimi onlardan ayırmadan elimi kamuflajımdaki Türk bayrağımın üstüne koydum ve avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

Korku nedir bilmeyiz ...

Biz dağların erleri ...

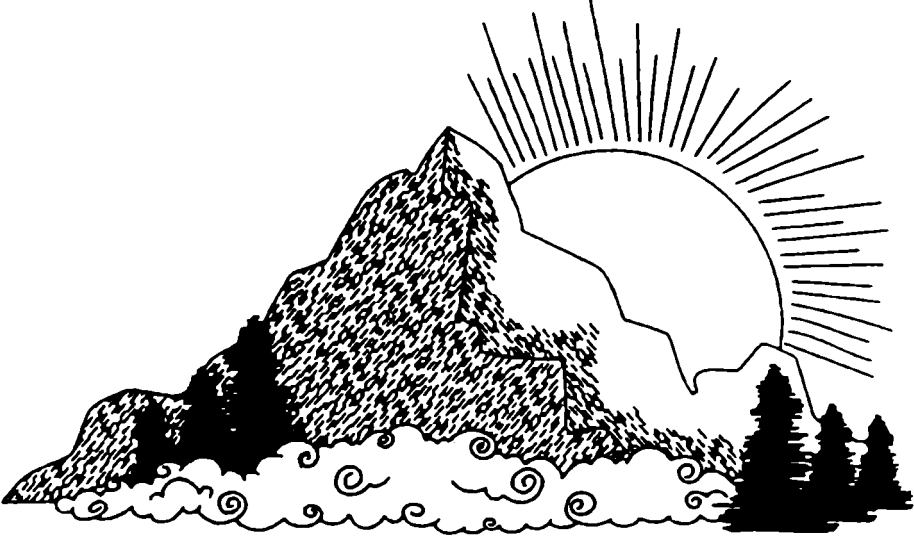
Yuva yaptık göklere ...

Baş döndüren yerlere ...

Engel tanımaz aşarız ...

Yüce engin dağları ...
El verir uzanınız mor siyah bulutlara ...
Ben Türk komandosuyum ...
Düşmanı çelik pençemle ezerim ...
Her yerde ben varım ...
Havada, karada, denizde, çölde...
Çatakta ve bataкта ...
Her zaman ve her yerde ...
Hazır ...
Daima hazır ...
Kim: komando
Kim: komando
Kim: komando
Olamazsın ...
Yahh!..
Olamazsın ...
Yahh!..
Komando.
Allah!
Allah komandoyu korusun ...
“Biz Türk komandosuyuz. Bin ölür bin diriliriz!”¹

1. Korku Nedir Bilmeyiz – Türk Askeri’nin Şarkısı.

3. BÖLÜM

Dağları inleyen ses komandonun sesiydi...

Dağları inleyen ses Türk'ün sesiydi...

Dağları inleyen ses Azrail'in ayak sesiydi...

Dağları inleyen ses al kırmızı bayrak için, vatan için gözünü kırpmadan canını verecek olan Mehmetlerin sesiydi...

Bu ses hayattı.

Bu ses şerefti...

Bu ses namustu...

Bu ses sevgiydi.

Bu ses her şeydi.

Vatan ... Millet... Bayrak... Aklınıza gelen ne varsa bu ses oydu...

Tuttuğum nefesi gönül rahatlığı ile verip Komando Marşı'nı layıkıyla söyleyen gencecik delikanlılara baktım. Her birinin gözleri parlıyordu. Karşılıksız sevgi böyle bir şey olsa gerekti. Başka bir ülke, başka bir ana var mıydı evladını gülerek, ellerine kınalar yakarak, davul zurna eşliğinde, zılgıtlar çalarak hiç bilmediği yerlere yollayan?

Yoktu ...

Olamazdı da ...

Çünkü bizler öyle bir milletiz ki vatan sevgisi kundaktayken alnımıza yazılmıştı. Ne yapılanı, ne de yapanları unuturduk. İntikam. Bizi ayakta tutan ender güçlerden biriydi...

"Rahat," dedim göğsümü kabartan düşüncelerden sıyrılıp karşımdaki gençlere bakarak.

"Burayı görüyorsunuz. Aşağısı köy diğer taraflar dağ. Her an her şey olabilir. Bu yüzden hazırlıklı olun. Hatta gerekirse botlarınızı bile çıkarmayın. Şimdi yataklarınıza gidin. Çavuş size gerekli olan her şeyi söyleyecek."

"Emredersiniz komutanım."

Tek sıra hâlinde gidişlerini izlerken, ellerimi belimdeki palaskaya geçirdim ve o sıra ayağымda bot olmadığını fark ettim.

"Hay sikeyim."

Kendi rezilliğime gülüp gülmeme arasında gidip gelirken, gözlerim sıranın sonlarındaki tombul çocuğa takıldı ve anında durması için emir verdim.

"Sen. Sondan üçüncü, adın ne?"

"Mahmut Ak, Denizli. Emret komutanım."

"O parmaklar neden bitişik değil Mahmut?"

"Emredersiniz komutanım."

"Peki parmakların neden hâlâ bitişik değil Mahmut?"

"Düzelttim komutanım."

"Hani ben neden göremiyorum Mahmut?"

"Doğrudur komutanım."

"Diyorsun?.. Anlat bakalım bana bir asker selamı nasıl vermelidir?"

"Selam sağ el ile verilir komutanım. Sağ el parmakları, başparmak dâhil birbirine bitişik olur komutanım. Sağ el işaret parmağı kaşın başlangıç hizasına gelecek şekilde kaldırılmalıdır komutanım. El ve kol dirsekten itibaren mümkün olduğunca yere paralel olmalıdır komutanım."

"Peki bunların hepsi neden uygulamada yok, bunun bir sebebi varmı?"

"Var komutanım."

“Dinliyorum o hâlde.”

“Şey komutanım ... Şimdi ben kiloluyum ya hani, parmaklarım da tombalak ya.”

“Ee,” dedim sabırsızca karşımda kıvranan çocuğa..

“Ondan işte komutanım. Parmaklarım kalın olunca bitişik durmuyor. Hep başka taraflara bakıyorlar. Babamla çok çalıştım anca bu kadar oldu. Acemi birliğindeki komutanlarımda bunun yeterli olacağını söylediler.”

Karşımdaki çocuğu sözleri üzerine baştan aşağı süzdüm. Herhangi bir yerinde bir şey var mı diye baktım.

“Yani sen diyorsun ki azıcık kilolu olduğun için oluyor tüm bunlar.”

“Aynen öyle komutanım.”

Kaşlarımı kaldırdım ve kollarımı göğüslerimde birleştirerek baştan aşağı bir kez daha süzdüm. En sonunda dayanamayarak şap şap göbeğine vurdum. Bu vuruş can yakan cinsten değildi.

“Bu göbek ne oğlum? Maşallah palaska malaska hak getire... Alttan üstten taşmış, iki oda bir balkondan, üç oda bir balkona geçmişsin. Malzeme bedavaydı galiba.”

“Doğrudur komutanım. Çocukluğumdan beri böyleyim. Ne yapsam veremedim, yapıştı kaldı komutanım.”

Tavırlarına, konuşmasına, beden diline gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Çünkü biliyordum ki gülersem gücenirdi ve ben asla bunu istemezdim. Onlara karşı her ne kadar acımasız davransam da bu onların kalbini kırmak istediğim en son şeyler arasındaydı.

“Lan besili tosuncuk, sen bırak komutanım ayaklarını, de hele yakışıyor mu bu göt göbek sana? Daha yaşın kaç, başın kaç?”

“Ee tabii hoş değil komutanım, yakışmıyor ama gitmiyor da ne yapayım?”

“Ulan ne yapması mı var? Bu göbekte adamda tansiyon olur, şeker olur, kalp olur, böbrek olur, dalak olur. Yani anlayacağın olur da olur.”

“Olur tabi komutanım.”

“Bakıyorum da pek rahatsın. Yarın bir gün sıcak temasa girince bu üstündeki yağların seni falan koruyacağım düşünmüyorsun, değil mi?”

“Olabilir komutanım.”

“Mermi götünden girip içinde çiçek açtığında da aynısını söylersin umarım.”

“Umarım komutanım.”

“Kes lak lak yapmayı da kilo vermeye bak Mahmut efendi. Spor yap, sınav çek, karakolun içinde koş,” derken aniden durdum ve hiç aklıma gelmeyecek bir şey sordum.

“Çükünü görebiliyor musun lan?”

“Göremiyorum komutanım.”

“Göremezsın tabii. Şu hâlinle tuvalet deliğini tutturman bile mucize.”

Burnumu kırıştırdım ve *önümden kaybol* dercesine elimle gitmesi için işaret ettim. Giderken ona baktım. Paytak paytak yürüyen penguenlere benziyordu, derken birden bana dönmüş ve gözlerimin içine bakarak konuşmaya başlamıştı.

“Bazen görebildiğim zamanlarda oluyor komutanım.”

“Umut var diyorsun yani.”

Karakolun kapısından içeri girinceye kadar kendimi tuttum ve daha fazla dayanamayarak bastım kahkahayı. Meslek hayatım boyunca öyle insanlarla karşılaşmışım ki bu onların yanında hiçbir şeydi. En azından ayakları yere sağlam basıyor ve korkmuyordu...

Akşamın karanlığında sap gibi tek başıma sırtımayı kesip tamamlanması gereken evrakları aradan çıkarmak için bende içeri doğru ilerlerdim. Saate baktığımda çoktan onu geçtiğini gördüm. Gözümde uyku namına hiçbir şey kalmamıştı. Oysa ne kadar hasrettim uyumaya, sırtımın yumuşacık bir yatak görmesine...

“İyi akşamlar komutanım.”

Kafamı kaldırıp Antepliye baktım. Elinde bir bardakla durmuş beni bekliyordu.

“Neden ayaktasın?”

“Uyuyamadım komutanım. Buyurun size kahve yaptım.”

“Teşekkür ederim. Hadi git yat. Her sabah beşte uyanıyorsun.”

“Alışkınım komutanım.”

“Olsun. Kahve için de çok teşekkür ederim.”

“Emredersiniz komutanım.”

Selam vermesi ile hafifçe gülümsedim ve sıcacık kahveden bir yudum alarak odama doğru ilerledim. Yapılacak çok iş vardı. Kırım sandalye ile buluşunca derin bir oh çekip önümdeki bilgisayarı açtım. Kontrol etmem, imzalamam gereken o kadar çok evrak vardı ki anlatsam nefesim tükenirdi. O yüzden hiç vakit kaybetmeden işe koyuldum. Önce bilgisayarda yapmam gerekenleri yaptım. Yaklaşık bir saat kadar sonra da masanın üzerinde duran evrakları önüme çektim ve tek tek okumaya başladım.

Gözüme genel komutanlık yazısı takıldığında diğer evrakları boş verip hemen okumaya başladım, daha sonra teyit etmek için bilgisayara baktım ve saniyeler sonra oturduğum yerden kalkıp askerlerin yatakhanesine doğru sırtarak ilerlemeye koyuldum.

Sessizce kapıya geldiğimde herkes yatağında yatıyor gibi görünüyordu. Lakin durum öyle değildi. Mesela sol taraftaki ranzada yatan asker yorganın altından telefon ile konuşuyordu. Bir sonraki yüzünde koca bir sırtıma ile mesaj yazmakla meşguldü. Bir diğeri ise başına taktığı küçük lambanın ışığında elindeki kitabı okuyordu...

“Koğuş, dikkat!”

Sesimin sert çıkması ile herkes neye uğradığını şaşırmış ve anında sıraya dizilmişlerdi.

“Neden uyumuyorsunuz?”

Sessizlik...

“Soruyu mu anlamadınız?”

Sessizlik...

“Diliniz bir tarafınıza mı kaçtı yoksa?”

“Şey. Komutanım uyku tutmadı.”

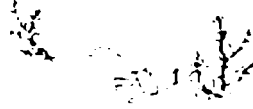
“Demek uyku tutmadı. Güzel. Tutmasın da zaten. Zira bir hafta sonraki denetlemede teçhizatlı üç bin metre koşunca o zaman yorgunluktan nerede uyuduğunu anlamazsın,” dedim ve hepsinin gözlerinin içine bakarak devam ettim.

“Genel komutanlıktan bir yazı geldi ve bilin bakalım içinde ne yazıyordu?”

“Ne yazıyordu komutanım?”

Korkak bakışlara aldırmadan haince gülümsedim ve askerlerin her seferinde isyan bayrağı çekip lanet okudukları, hatta anadan doğdukları için pişman oldukları o gerçeği büyük bir zevkle söyledim...

“Gözünüz aydın olsun gençler! Nur topu gibi bir denetlememiz var.”

Biz dağlara atarız pusu
Haram oldu gece uykusu
Komandoya bir yudum su,
Vermez misin Konya kızı?
Bir elinde el bombası,
Bir elinde kasaturası,
Sırtında da sırt çantası,
İkinci Bölük Aslanları
Şırl şırl suyun akışı,
Beline de bağlamış al nakışı,
Komandonun bir bakışı,
Yetmedi mi sana Konya kızı.
Vatan aşkı canımdadır,
Bayrak sancak kanımdadır,
Atasının yanındadır,
İkinci Bölük Aslanları
Devre devre gelir gider,
Ne gam kaldı ne de keder,
Coşku ile yemin eder,

İkinci Bölük Aslanları²

“Rahatta dinleyin beni,” dedim nefes nefese. Bir haftadır onlarla yatıp onlarla kalkıyordum. Her sabah saat beşte uyanıyor ve sesimizle dağları inletiyorduk. Emir geldiği günden beri çocukların pestilini çıkarmış, hiç acımadan eğitime devam etmiştim. Bu her zaman böyleydi. Ben yapmazsam benim bir üstüm yapacaktı. Hem de hiç acımadan. Denetleme bunu gerektirirdi çünkü. Bir karakolun denetlemeye girmesi ve o denetlemeden yüksek puan alması demek hem karakol komutanı hem de askerler açısından gurur kaynağı anlamına gelirdi. Parmakla gösterilmeyi kim istemez, değil mi?

“Bugün buraya denetleme heyeti gelecek. Muhtemelen birkaç tane subay ve üç astsubay. Normal bir denetleme olduğunu düşünmüyorum. Perloj³, lojistik, mutfak, yatak düzeni, muntika temizliği, hatta kişisel temizlik. Anladınız mı beni?”

“Anladık komutanım.”

“Ne anladın, anlat bakayım.”

“Kişisel temizliğimize dikkat edecekmişiz komutanım.”

“Yani bu demek oluyor ki takım taklavatlara dikkat,” dedim gözlerimle belden aşağılarını işaret ederek.

Sözlerime devam etmeden kıs kıs gülüşlerini izledim. Kulağa komik gelebilir ama gerçek buydu.

“Komik olan ne asker?”

“Şey. Yok bir şey komutanım.”

“O zaman sırtımayı kesip beni dinlemeye devam edin. Üç bin metre tam teçhizatlı koşu, elli metre gece, iki yüz metre gündüz atışı, tüfekli tüfeksiz her hareket, depar koşu. Muhtemelen saydıklarım yapılmaz lakin biz yine de hazırlıklı olalım.”

“Bunların yanı sıra hâl ve hareketleriniz, nöbet yerindeki davranışınız, kılık kıyafet düzeni, bot bağlama, silaha mermi sürme ve daha birçok şey. Bunların hepsi size yaptırılacak ve sorulacaktır. Nöbet kulübesindeki askerlere diyeceğim tek şey ayna ile arabanın altlarına iyi baksınlar. Sizden

2. Komando Marşı

3. Personel lojistik.

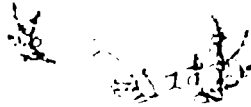
tek bir ricam var oda öğrendiklerinizi korkmadan, yüksek sesle dile getir-
meniz. Atışlarda soğuk kanlı olun ve bir hiç uğruna kanı dökülen yiğit ar-
kadaşlarınızı düşünün. Düşünün ki hedefi tam on ikiden vurun. Anlaşıldı
mı asker?”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Şimdi gidin adam gibi kahvaltınızı yapın, sonra da bir kez daha etraf-
ta çer çöp var mı diye kontrol edin. Bu denetlemeyi sorunsuz bir şekilde
geçersek eğer size söz veriyorum kendi ellerimle mangal yakacağım.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Hadi aslanlarım! Ne benim yüzüm kara çıksın ne de sizin. Elinizden
geleni ardınıza koymayın.”

Saatler 09.30'u gösterdiğinde tüm karakol hazır kıta bekliyorduk.
Her şeyimizle denetlemeye hazırдық ve inanıyordum ki bu işten alınımız
ak, başımız dik çıkacaktık, derken kulağıma gelen helikopter sesi ile as-
kerlere döndüm ve sessiz olmaları için işaret verdim. Hepsi pürdikkat sese
kulak kesilmişti.

“Geliyorlar. Hadi bakalım aslanlar, buranın kime ait olduğunu gös-
terelim.”

Dakikalar sonra sesler daha yakından gelmeye ve sikorsky helikop-
ter havada yılan gibi süzülüp alçalmaya başlamıştı. Yanımdaki diğer per-
sonelleri, askerlerin başında bırakarak son sıradan üç kişiyi yanıma alıp
helikopter pistinin olduğu tarafa doğru koştum. Helikopter etrafta ne var
ne yok uçurarak piste indiğinde kızaklı kapı içeriden açıldı ve denetleme
heyeti tek tek inmeye başladı. Tahmin ettiğim gibi önce albay, üç kıdemli
başçavuş ve gözlerime inanamasam da bir kadın yüzbaşı.

İlginç...

İlk kez, bulunduğum yere kadın personel geliyordu. Neyse ki heli-
kopterin tekrar havalanması ile düşüncelerimi bir kenara bırakıp hizaya
geldim.

“Mirhan Ateşoğlu, Diyarbakır. Emredin komutanım.”

Tekmili verdiğimde hafifçe gülümsemiş ve ellerini omzuma koyarak konuşmaya başlamıştı.

“Rahat ol, astsubayım.”

“Hoş geldiniz komutanım. Nasılsınız?”

“Çok iyiyiz Mirhan astsubayım,” demiş ve askerlerin olduğu tarafa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Yan gözle albayın arkasında ilerleyen personele göz attım ve o vakit kadın yüzbaşığı gördüm. Kafasındaki şapkadan dolayı pek bir şey göremiyordum lakin dudak kenarının sinsice kıvrılmasından anlamıştım ki bu kadın anamızı belleyecek, üstüne yetmezmiş gibi kürek kürek toprak atacaktı.

İçtima alanına geldiğimi anladığımda hazır da bekleyen askerlerimin önüne geçtim.

“Rahat. Hazır ol. Dirsek temas aralığı hizaya gel. İleri bak. Tüfek omuza. Dikkat. Hisar Karakolu bir astsubay üstçavuş, üç astsubay, beş uzman çavuş ve yirmi er ile emir ve görüşlerinize hazırdır komutanım.”

Tekmili verdikten sonra nizami bir şekilde kenara çekildim ve gururla askerlerimi izlemeye başladım.

“Merhaba asker.”

“Sağ ol.”

“Tüfek çıkar. Rahatta dinle,” demiş ve devam etmişti albay. Arada dolanırken belirli konulardan bahsetmiş, aynı zamanda askerlerin kılık kıyafetine bakarak konuşmasına devam etmişti.

“Ben içerideyim Firuze yüzbaşım. İşiniz bitince gelirsiniz.”

“Emredersiniz komutanım.”

Kadının sert çıkan sesine aldırmadan albayı takip ettim lakin el işareti ile istemediğini belli edince geri çekilip askerlerimin başında bekleyen kadın yüzbaşının hareketlerini izlemeye koyuldum. Heybetli ve ne yaptığını bilen bir duruşu vardı. Şapkasının altından sadece suratına inen bir saç yumağı görüyordum. Boyu uzundu. Üstün başarıdan terfi edilmediyse yaşı en az otuzdu. Böylesi nazik, kırılgan bir kadın neden asker olmak isterdi ki?

Kulağıma gelen bağırma sesi ile kaşlarımı çatıp kafamdakilerden sıyrılıp sesin geldiği yöne doğru baktım. Bu tipten bu ses nasıl çıkıyordu hiç anlamış değildim lakin öyle bir duruşu vardı ki sırf bu meslek için yaratılmıştı.

“Sen. Adın ne?”

“Mahmut Ak, Denizli. Emret komutanım.”

Mahmut’un pancar gibi kızarana kadar bağırmasını gülümseyerek izlesem de arkasından gelecek soru için kendimi biraz tedirgin hissediyordum.

“Tek bir soru.”

“Dinlemedeyim komutanım.”

“Ay yıldızlı bayrak neyi simgeler?”

Duruşumu dikleştirdim ve ilk kez duyduğum sorunun cevabı için Mahmut’a kulak kesildim. Biliyordum ki dili döndüğünce bu soruya cevap verecekti lakin yüzbaşı Firuze kabul eder miydi işte orası meçhul..

“Bugüne kadar can vermiş bütün şehitlerimizin boşa akmayan kanını simgeler komutanım.”

“Başka?”

“Bağımsızlığın sembolüdür komutanım.”

“Başka?”

“Asla göklerden inmeyeceğini bildiğim tek bayraktır komutanım.”

“Tekrar et.”

“Asla göklerden inmeyeceğini bildiğim tek bayraktır komutanım!”

“Aferin asker!”

“Teşekkür ederim komutanım.”

“Dağılın ve ikinci bir emre kadar tadım çıkarın.”

Göğsümü kabartan görüntü karşısında gözlerimin içine bakan Mahmut’a göz kırıp gülümsedim ve önüme dikilen Firuze yüzbaşı ile duruşumu dikleştirdim.

“Mıntıka temizliğinde eksik var, botların ikisi hiç boyanmamış. Nizami duruşta üç kişi yanlış durdu, sağdan ikinci askerin tüfeğinde yağ lekesi

var ve nereden baksan yirmi askerin en az beşi ense tıraşı olmamış. Peki tüm bu eksikler benim gözüme çarparken sizin gözünüz neredeydi Mirhan astsubayım?”

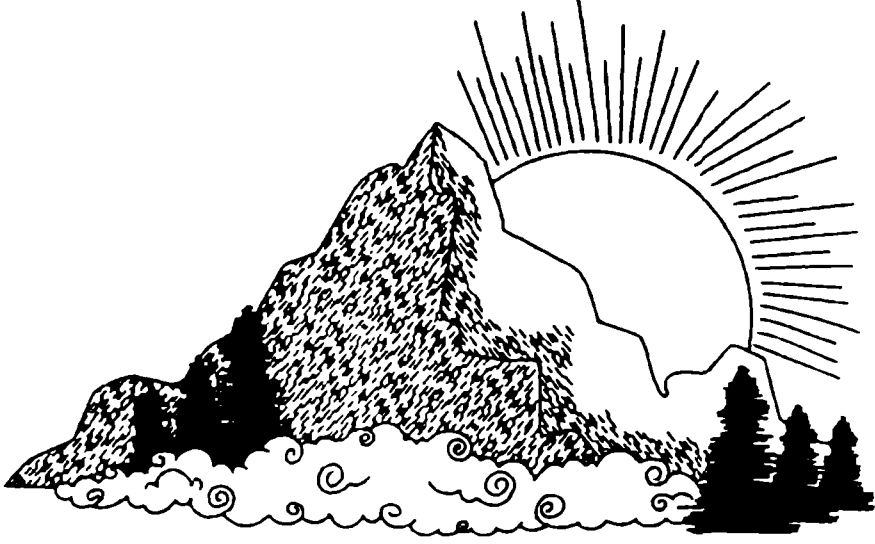
Saydıklarının hiçbirinin var olduğuna inanmıyordum. Kaldı ki bütün kontrollerini ben yapmıştım.

“Söylediklerinizin hiçbirine katılmıyorum komutanım.”

“Bundan eminsiniz yani?”

“Elbette eminim. Bu meslekte şüpheye yer yoktur. Ya vardır ya yoktur ya beyazdır ya siyahtır,” dedim kendimden emin bir şekilde.

“Öyle olsun bakalım,” demiş ve hiç beklemediğim bir şey yapıp kafasındaki şapkasını çıkarıvermişti.

4. BÖLÜM

Şapkanın altından çıkan görüntü ile neye uğradığımı şaşırmış, birkaç saniye öküzün trene baktığı gibi rüzgârda savrulan birkaç tel saça bakakalmıştım. Her bir teli parlayan güneş ışıkları ile dans ediyordu sanki. Boynuna dolanıyor, dudaklarına yapışıyor ve tekrardan sevgilisine naz yapan bir kız edası ile rüzgârla oynaşmaya, savrulmaya başlıyordu...

“Umarım beni duymuşsunuzdur Mirhan astsubayım.”

Kadınlardan anlayan bir tip değildim açıkçası. Ya da pek fazla kadınların yoğun olduğu ortamlarda bulunmadığım için böyle düşünüyordum fakat bu kadın güzeldi. Yani ben kör değilsem her erkek bunu düşünürdü. İri kahve gözlerini süsleyen muazzam uzunluktaki kirpikleri ve onların daha göz alıcı görünmesini sağlayan kalın kaşları vardı. Dudakları sanki bir sanatçının elinden çıkmışçasına titizlikle işlenmişti... Güzeli, kalın ve kıvrımları muhteşemdi. Yüz ifadesi sert, çene kasları her daim gergindi. Ve o alt dudağının dolgunluğu... İşte bu bayağı ilginç ve dikkat çekiciydi.

“Emre itaatsizlik mi Mirhan astsubayım?”

Suratıma vuran ılık nefes ile bir an nerede olduğumu kavradım ve her daim onu dinliyormuşçasına, bozuntuya vermeden konuştum.

Aklını siktiğimin düdüğü...

Kadının ne dediğini bile bilmezken ne konuşacaktım ben bile merak ediyordum.

“Dediğim gibi bunların hiçbirini kabul etmiyorum komutanım. Zira askerlerim her şeye her daim hazırdır.”

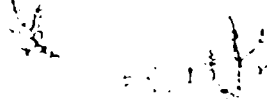
Sözlerim üzerine umursamazca dudak bükmüş ve o pembe dudaklarının altından bir nebze de olsun beyaz dişlerini göstermişti.

“İçeri geçelim astsubayım yeterince zaman kaybettim.”

Gerektiği şekilde emri aldım ve sakın bir şekilde önden gitmesi için müsaade ettim. Arkamı dönüp nöbet kulübesinden bize bakan askerlere el işareti yapıp dikkatli olmalarını söyledikten sonra karakoldan içeri girdim ve herhangi bir sorun çıkmaması için dualar ederek odaya doğru ilerledim. Bu sırada yatakhanein kontrol edildiğini gözden kaçırmıştım.

“Mirhan astsubayım biz harita odasına geçelim, Firuze yüzbaşım sen de gerekli belgelere, düzenlemelere bak.”

Albayın ayağa kalkması ile beraber hazır kıtaya geçtim, istifimi bozmadan iki adım gerisinde yürümeye başladım.

Saatler sonra bir kez daha hem askerlerimle hem de kendimle gurur duymuştum. Mıntıka temizliği, düzen, tuvalet temizliği, kişisel temizlik ve en korktuğum mutfak temizliği. Hepsinden geçerli not almış ve albayın gurur duyan bakışları ile mutlu olmuştum.

“Aferin astsubayım. Açıkçası bu kadar beklemiyordum. Kaldı ki bizler dış karakollarda her zamanki standartları aramayız lakin bizi şaşırttınız. Her şey yerli yerindeydi.”

“Teşekkür ederim komutanım.”

Soluğu bundan saatler önce çıktığımız odada aldığımda Firuze yüzbaşı hâlâ benim bilgisayarımda, benim sandalyemde, benim masamda oturmuş pürdikkat ekrana bakıyordu.

“Nasıl gidiyor komutanım?”

“Şimdilik her şey yolunda.”

“Ben de öyle tahmin etmiştim zaten.”

“Bakalım diğer günler bize ne gösterecek. Öyle değil mi, Mirhan astsubayım?”

Yay gibi kaşlarını kaldırmış ve yine o suratındaki sinsî gülümseme ile bana bakıyordu.

“Kendime ve en önemlisi emrim altında çalışan personelime güveniyorum diyelim.”

“Öyle olsun,” demiş ve albayın bulunduğu tarafa doğru dönerek konuşmasına devam etmişti.

“Hazırlamam gereken her bir evrakı hazır edip dosyaladım komutanım. Önemli bir eksiklik yok. Dosyalar emir tarihlerine göre düzenli bir şekilde kaydedilmiş. Tabldot bilgileri tam. Askere fazladan hiçbir malzeme istenmemiş, zira erzak takviyesi bile olması gerektiği gibi. Eğer benden istediğiniz başka bir şey yoksa gidip diğer yerlere bakmak istiyorum.”

“Rahat ol Firuze yüzbaşım, nasıl olsa bugün buradayız.”

“İş beklemez komutanım.”

“Öyleyse sana Mirhan astsubayım eşlik etsin. Ne de olsa bu karakol onun sorumluluğunda. Ben de gidip diğer personel ve askerler ile konuşayım.”

“Emredersiniz komutanım.”

İkilinin arasındaki konuşmaya dikkat kesilip hazır olda bekledim ve albaya selam verip şapkasını kolunun altına sıkıştıran, geçtiği her yeri dikkatle izleyen kadının arkasından ilerledim.

“Diyarbakır’ın neresinden astsubayım?”

Soru karşısında ufak çaplı bir şaşkınlık geçirdim zira bu kadında hiç sohbet eden bir tip yoktu.

“Merkez diyelim komutanım.”

“Merkez mi?”

“Köyden ya da kasabadan olmam fark eder mi komutanım?”

“Vatanına bağlı olduktan sonra neresi olursa olsun benim için fark etmez.”

“Fark etmiyorsa sormaya gerek yok o vakit.”

“Ah, dilinizin ne kadar uzun olduğunu da duymuştum Mirhan astsu-

bayım. Bunun yanında ne kadar ukala olduğunuzu, aldığınız takdir belgelerini, askerler ile ilişkinizi, silah kullanımındaki şanınızı ... Daha saymamı ister misiniz? Zira koltuklarınızın biraz daha kabarmaya ihtiyacı varmış gibi.”

Sessizliğimi koruyup hiçbir şey demeden ona baktım ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam eden Firuze yüzbaşığı takip ettim. Kimdi bu kadın? Alayda çalışıyordu lakin hiç görmemiştim. Yoksa görmüş müydüm? Ya da tayini yeni çıkanlardan mıydı?

Aklımda dönen sorulara bir son verip yatakhaneye giren kadının ardından ilerledim. Aslında burasının üstü tarafından kontrol edildiğini söylemek istiyordum ama yapmadım. Garip şekilde ondan da aynı şeyleri duymak istedim. Kim bilir belki de bir kadın gözünden takdir edilmeyeli yıllar olduğu için böyle düşünüyordum.

“Gece nöbetinden mi çıktılar?”

“Evet komutanım.”

“Uyandır.”

Bu bir rica değil emirdi ve ben karşımdaki kim olursa olsun uygun dille söylenmeyen hiçbir şeyi yapmazdım. Kaldı ki gece gözünü kırpmadan, elindeki silahı indirmeden sabaha kadar nöbet tutan askerlerimi kimse bana uykusundan ettiremezdi.

“Hayır,” dedim kesin bir dille. Bana döndü ve gözlerini kısarak surat ifademi izlemeye başladı.

“Sana onları uyandır dedim, astsubayım.”

“Ben de bunun olmayacağını saniyeler önce size söyledim yüzbaşım.”

“Emre karşı mı geliyorsun?”

“Kanunda yer almayan bir emre ne kadar karşı gelinirse komutanım.”

“Sorumu üçüncü kez tekrar edersem, emre itaatsizlikten hakkında işlem yapılır, umarım farkındasınızdır?”

“Tekrar ediyorum komutanım. Ben var olan hiçbir emre saygısızlık, itaatsizlik etmedim. Sadece bunun olmayacağını uygun bir şekilde dile getirdim. Onları uyandırmanıza asla izin vermem. Çünkü benim askerim sabaha kadar gözünü kırpmadan buz gibi ayazda nöbet tuttu. Bundan saatler sonra kalkıp yine aynı şeyi yapacak. Peki sorarım size, ben

onların uyumasına izin vermezsem, bu gençler ne kadar verimli olur?”

Sözlerim bittikten sonra aramızda çok kısa ama çok uzunmuş gibi hissedilen bir sessizlik oldu. Ta ki bir telefon sesi odada yankılanana kadar. Bu benim değildi. Kaldı ki üstümde telefon taşımayı bile unutmuş-tum. Kısa bir baş selamı vermiş ve az ileride sessiz bir şekilde konuşmaya başlamıştı.

“Merhaba canımın içi.”

Canımın içi?

Vay anasını ...

Kadın bana aslan kesilirken bir an sonra kediye dönmüştü.

“En erken yarın döneceğiz. Hayır beni beklemene gerek yok, yemek yapmana da gerek yok. Seni seviyorum, dikkatli ol lütfen.”

Telefonda konuşurken sanki bambaşka bir kimliğe bürünmüştü. Sessiz, sakın ve gülümsemeyi barındıran bir kimlikti. Az önce ki cadılığından eser kalmamıştı. Demek ki aşk insanı gerçekten değiştiriyordu. Hoş bizim Nazlı’yı değiştirdikten sonra eminim herkesi değiştirirdi.

“Gidelim Mirhan astsubayım.”

“Emredersiniz komutanım,” deyip baş selamı verdiğim sıra elindeki yüzüğü fark ettim. Kim bilir belki evliydi ya da nişanlıydı. Neyse bize düşen Allah sahibine bağışlasın demekti.

“Yarın atış talimi var, askerlerine söyle sabah erkenden doldur boşalt istasyonunda olsunlar. Geç kalan cezayı yer. Gözünün yaşına bakmam bilersiniz.”

“Emredersiniz komutanım.”

Hızlı adımlarla mutfak tarafına doğru ilerledik. Antepli şarkı mırıldanarak orta boylardaki kazanlarda yemek yapıyordu. Birkaç askerde bu sırada ona yardımcı oluyor, yapılacak diğer işlerle uğraşıyordu.

“Adın ne asker?”

“İshak Devran, Muğla. Emret komutanım.”

“Rahat ol, ne pişiriyorsun?”

“Etli türlü, bulgur pilavı, mercimek çorbası.”

“Var mı bir şikayetin?”

“Hayır komutanım.”

“Kiler ne tarafta?”

“Burada komutanım.”

“Önden buyur o zaman,” demiş ve bana dönerek konuşmasını sonlandırmıştı.

“Sizin gelmenize gerek yok astsubayım, işinizin başına dönebilirsiniz,” deyip söz hakkı tanımadan arkasını dönmüştü. Bu kadındaki hava hiç kimsede yoktu. Bakışları bile adama kendini böcek gibi hissettiriyordu. Acaba kocasına, sevgilisine ya da her ne haltıysa ona karşı da böyle miydi?

Siktir boktan düşüncelerimi bir kenara bırakıp Ömer albayın bulunduğu yere doğru ilerledim. Ne hâli varsa kendi görsündü.

Zaman çabuk geçmiş, gündüz ışığı yerini gece karanlığına bırakmıştı. Yemekler yenmiş, ikramlar yapılmış ve herkes Ömer albayın kendisi için hazırlanan odaya çekildiğinde rahat bir nefes almıştı. Ne kadar iyi olursa olsun, bulunduğu ortamda senden üst varsa o ortam her zaman gergindir. Ne kadar bunu en aza indirmeye çalışırsa çalışsın bir yerden sonra olmuyordu.

Şimdi yemekhanede birkaç asker, ben ve iki personelim vardı. Tabii bir de televizyonun önüne çöreklenmiş, sessizce haberleri izleyen Firuze yüzbaşı. Anladığım kadarı ile kadın uyumayan bir tipti. Yoksa bu vakte kadar çoktan odasına çekilir, kendi işine bakardı.

“Nöbetçi hariç herkes yatsın. Geceleri neyin ne olacağı belli olmaz. Ben de nöbet mevziilerini gezeceğim. Dediğim gibi, sabah bir kişiyi dahi eksik görmeyeyim yoksa gözünüzü oyarım.”

“Emredersiniz komutanım. Siz merak etmeyin, hepimiz saat 05.30’da hazır oluruz.”

“Hadi bakalım,” deyip ayağa kalktım. Son bir kez daha televizyonun önündeki kadına göz attığımda, izlediği görüntüye şaşırsam da belli etmedim ve kafamı sağa sola sallayarak çıkışa yürüdüm. Şaka maka kadın onca erkeğin içinde oturmuş maçı izliyordu. Yüzümdeki gülümsemeye

aldırmadan burnuma dolan temiz havayı içime çektim ve ilk olarak her zamanki yaptığım şeyi yapıp etrafı saran dağlara baktım. Her zaman ki gibi yine sessizdi, saklıyordu ve göstermemek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Sevmiyordum karanlığı. Acıların, zamansız ölümlerin hepsi böyle gecelerde geliyordu. Ansızın, hiç beklemediğin bir anda oluveriyordu her şey. Dilin lâl oluyordu.

Zordu asker olmak...

Asker olmak batıdaki boş şarjörlerle değil, hücum yeleğindekiiler dahil, dolu şarjörle nöbete gitmek demektir. Nöbetten gelince G-3 tüfeğini batıda "silahlık" denilen yere teslim etmek değil ranzanın başucuna asmaktır. Anneyi aramak için, hangi yalanı söyleyeceğini düşünmek için dakikalarca telefon başında beklemektir asker olmak. Ve en sonunda titreyen çenesiyle yarın ararım deyip seslerini duymadan çekip gitmek. Günlerce arazide yatıp kalkmaktır. Vurmaktır, vurulmaktır. Ansızın pusu yemektir. Kilometrelerce yolu en kısa zamanda yürümektir. İnanılmaz hayatlara, inanılmaz dramlara tanık olmaktır. Beklenmedik bir anda baskını yemektir. Birazdan öleceğini kabullenmektir. Vurduğun her kalleşten sonra hissizleşmektir.

Belki de en kötüsü, döndükten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağına bilincinden olmaktır.

Ve öyle bir şey vardı ki, tüm bunları göz ardı eden, geride bırakan. İşte oda öleceğini ile bile aynı yolda yürümek ve her seferinde *vatan sağ olsun* demektir. Hiç görmediğiniz ve asla göremeyeceğiniz insanların hayır duasını almaktır. İşte bunun için her şeye değerdi. Uğruna şehit olmak varsa bile kesinlikle değerdi.

"Karanlık insanı korkutuyor, değil mi astsubayım?"

Duyduğum sesle birden kafamı çevirdim ve tıpkı sabah ki gibi savru lan saçlarına dikkat kesildim. Meğer tahminimden de uzunmuş saçları...

"Korkutuyor demeyelim de tedirgin ediyor diyelim."

Tekrar önüme döndüm ve dağları izlemeye başladım. Hep yaptığım gibi...

"Bu korkutuyor kelimesinin kibar hâli mi oluyor?"

"Korku nedir bilmeyiz biz dağların aslanları."

Çok klişe olmuştu ama olsun.

Şimdi yanımda durmuş, tıpkı benim yaptığım gibi o da dağların ürkütücü sessizliğini dinlemeye başlamıştı.

“Karanlıktan nefret ediyorum. Bana hep acıyı, nefreti ve kan kokusunu hatırlatıyor. Bu yüzden uyumak istemiyorum. Mümkün olduğunca gece nöbetini kendime yazıyorum. Uyumamak için belki sabaha kadar on bardak kahveyi mideme indiriyorum.”

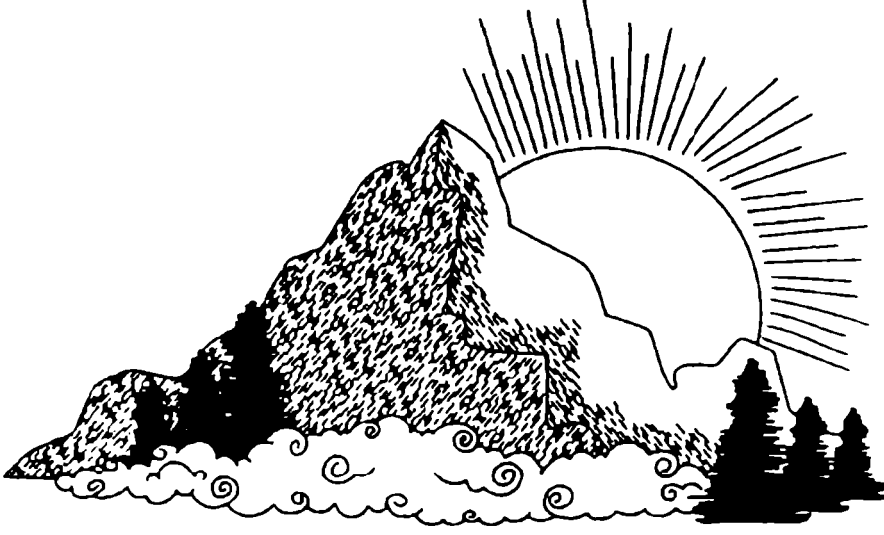
Buraya ayak bastığından beri ilk kez resmî konuşmuyordu ve ilk kez bu kadar çok cümleyi bir arada kullanmıştı.

“Peki bunun bir sebebi var mı?”

Belki de hiç sormamam gereken bir soruydu fakat çıkmıştı ağzımdan bir kere.

“Her şeyin bir sebebi vardır. Sen karanlığı sevmiyorsun çünkü içerdeki askerlerden herhangi biri ölürse bunun vebalini taşıyamamaktan korkuyorsun,” dediğinde kollarımı göğsümde birleştirdim ve devam etmesi için bakışlarımla bunu belirttim. Çünkü cidden merak ediyordum ne diyeceğini.

“Ben karanlığı sevmiyorum. Çünkü kan kokusu geliyor burnuma. Sıcaklığını bile hissediyorum parmaklarımda. Çaresizliği hatırlatıyor bana. Nefretin nasıl bir duygu olduğunu ve acı yalvarışı hatırlatıyor. İşte bu yüzden sevmiyorum.”

5. BÖLÜM

Sessiz bir şekilde düşündüm bu sözleri.

Ağızdan çıkar çıkmaz başına kötü bir şeyler geldiğini anlamıştım. Söylerken bile ses tonu değişmiş, bakışları kararmış, silahının kabzasında duran parmak uçları bembeyaz kesilmişti. Gidişini izlerken *acaba ne olmuş olabilir ki* diye düşünsem de, beni ilgilendirmedığının bilincinde olarak bundan vazgeçtim ve hep yaptığım gibi dağdan tarafı izlemeye başladım.

Gecenin zifiri karanlığı bunu gizlemeye çalışsa da, inatla her bir girinti ve çıkıntının olduğu yerleri bilmenin avantajı ile tekrar tekrar izledim. Bunu yapmak normal insanlar için sıkıcı hatta bunaltıcı olabilirdi ama benim için asla. Emrimdeki yirmi askerin sorumluluğu bana aitti. Her şeyden önemli yirmi can. Hatta daha fazlası...

“Nasıl içtiğinizi bilemediğim için orta şekerli yaptım Mirhan astsubayım. Umarım beğenirsiniz.” Gözlerimi karanlıktan çekip yanı başımda durmuş, elinde küçük bir kahve fincanı ile bekleyen kadına döndüm. Askerî kamuflajın yerini siyah, pahalı olduğu her hâlimden belli olan bir eşofman, aynı şekilde krem postalların yerini de siyah bir spor ayakkabı almıştı. Güzeldi bu kadın. Her hâliyle güzeldi. Rüzgârda dans eden saçları ve ona eşlik eden parlak kahve gözleri ile gerçekten çok güzeldi...

“Ne zahmet ettiniz komutanım, hiç gerek yoktu,” deyip küçük, dumanı tüten kahve fincanına uzandım.

“Elinize sağlık komutanım, tadı gayet güzel olmuş.”

Sözlerim gerçektı. Bol köpüklü, kıvamı yerinde ve ilk yudumda ağza dağılan telvesi ile tadı muhteşemdi. Neyse.

Yanımda dikilen kadına aldırmadan, yudumladığım kahve eşliğinde, dakikalar önce yaptığım gibi karanlık dağları tekrar izlemeye başladım. Çünkü ne yapacak başka bir şey vardı ne de konuşacak herhangi bir konu...

“Sessizsin Mirhan astsubayım. Açıķçası seni bu kadar sessiz görmek beni çok şaşırttı.”

Bu sözler üzerine yarım ağız güldüm ve hemen cevap verdim. İşin aslı, soruya soru ile karşılık verdim.

“Sizce çok konuşan birine mi benziyorum Firuze yüzbaşım?”

“Konuşma senin için bir çeşit savunma taktiği olmuş diyelim.”

“O derece yani.”

“İlk izlenimlerim öyle.”

“Savunmada her yol mübah diyelim o zaman.”

Kahvenin telvesi damağımda hoş bir tat bırakırken, annem ve Nazlı'nın didişmeleri aklıma geldi, özlemle gülümsedim ve yanımdaki kadına döndüm. Bana bakıyordu. Hem de gözlerini kısmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, tıpkı bir öğretmenin öğrencisini azarlayan tavrı ile bakıyordu.

“Bir fincan kahvenin sizi bu kadar güldüreceği aklımdan ucundan geçmezdi astsubayım.”

Sözler üzerine birden yüzümdeki gülümsemeyi sildim ve anında duruşumu dikleştirerek boğazımı temizledim.

“Aslında her kahve içtiğimde nedensiz bir şekilde gülümsüyorum.”

“Sonuç olarak bir nedeni var ki gülümsüyorsun.”

“Elbette öyle. Fakat bu sandığınız gibi sizinle ya da zahmet edip beni düşünerek yaptığınız kahve ile alakalı değil.”

“Bak şimdi, sebebini merak ettim. Yoksa kız arkadaşın bu konuda çok mu berbat?”

Soru üzerine iyice gülümsedim. Kız arkadaş artık çok uzak bir kelime gibi geliyordu bana. Hatta öyle ki lüगतıma bile girmekte zorlanıyordu.

“Kız kardeşim ve annem. Ne zaman beraber oturup kahve içsek ikisi birbirine girer.”

“Neden ki?”

“Çok önemli bir nedenden değil. Kadınların takıldığı klasik şeyler. Kahve falı gibi mesela. Ne zaman kahve içsek Nazlı ile annem bu yüzden çok tartışır. Nazlı fincanı kapatmak isterken annem azimle günah olduğunu, kapatmaması gerektiğini söyler. Bu yüzden de ortaya hem sinir bozan hem de insanı gülümseten bir görüntü çıkar.”

“İnsanın kardeşi olması güzel bir şey olsa gerek.”

Bakışlarım tekrar Firuze yüzbaşıya çevrildiğinde bir kez daha aynı şeyi gördüm. Acı, çaresizlik ve bunun yanında bir şey daha. Nefret...

Bir insan nasıl bir şey yaşamış olabilir ki, bu duyguların hepsi bir arada bulunuyor ve her seferinde kendini belli ediyordu?

“Kardeş bu hayattaki en güzel şeylerden biri. Ama aynı zamanda itiraf etmeliyim ki çok sinir bozucu. Bazen anneme diyorum üçüz doğurmakla hiç iyi bir şey yapmamışsın.”

Aklıma Azra Sultan gelince derin bir iç çektim. Özlem kokan bu iç çekiş canımı yaksa da yapacak bir şey olmadığının farkındaydım. İzne çıkmama nereden bakarsak bakalım daha üç ay vardı.

“Demek üçüzsünüz. Üç kardeş olduğunuzu dosyanızda okumuştum ama bunu hiç tahmin etmemiştim.”

“Emin olun annem de tahmin etmemiştir ama Allah’ın takdiri işte.”

Sözlerim ağzımdan çıkar çıkmaz hiç beklemediğim bir şey olmuş ve gün boyu burnundan kıl aldırmayan Firuze yüzbaşı kahkaha atarak gülmeye başlamıştı.

Surat asmak değil, gülmek yakışıyordu bu kadına. Öyle ki o gülerken başka bir yere bakmak mümkün değildi. Rüzgâr bile bu gülümsemeyi kuskanırcasına yüzüne vuruyor fakat bir türlü o güzelliği kapatamıyordu. Siyah biçimli kaşları ve onu süsleyen uzun kıvrık kirpikleri, gecenin karanlığında bile cam gibi parlayan kahve gözleri... Edilecek tek kelime varsa o da bu kadının harika bir varlık olduğuydu. Nedensiz bir şekilde niçin bu meslekte olduğunu düşündüm...

Elbette kadın personellerimizle gurur duyuyordum. Hepsi eğitime-

rini başarı ile bitirmişti. Hatta devrelerimizin arasında öyle taşaklı kadın personellerimiz vardı ki hayran olmamak elde değildi. Fakat bu kadın gözüme farklı gelmişti işte. Neden, nasıl olduğunu bilmiyordum ama gerçek buydu.

“Bir kız kardeşim olmasını çok isterdim. Durmadan didişeceğim, kıyafetlerini araklayacağım, ayakkabılarım giyebileceğim, önüne oturup saçlarımı taramasını isteyebileceğim, bol bol dedikodu edebileceğim. Ama olmadı maalesef.”

Bakışlarım saniyeler önce dünyanın en güzel gülümsemesine sahip olan kadına kaydı ve ben bir kez daha o gözlerdeki hüznü gördüm. Saatler içinde defalarca gördüğüm gibi ...

“Haddim olmayarak, sizi üzecek bir şey mi söyledim komutanım?”

Kendime engel olamayarak sorduğum bu soru karşısında duruşu dikleşmiş, bakışları yine eski hâlini almıştı.

“Sizlik bir şey yok Mirhan astsubayım,” demiş ve bakışlarını nöbet kulübelerinin bulunduğu yerde gezdirerek konuşmaya devam etmişti.

“Kulübedeki askerler uyumak, elindeki silahı herhangi bir yere dayamak ya da bırakmak gibi bir hataya düşmesin. Telsizler mutlaka açık olsun.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Ömer albayım ile konuştum. Mıntıka temizliği sonrası doldur boşalt istasyonuna gidilecek ve arkasından atış talimi yapılacaktır. Daha sonra da mevzüler gezilecek. Eğer ki evraklarda da herhangi bir eksik olmazsa, ilk güvenli günde yola çıkacağız. Sormak istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

“Hayır komutanım.”

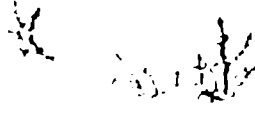
“O halde iyi geceler astsubayım, zorlu bir gün olacak. Kendini ve askerlerini buna hazırlasan iyi edersin.”

Sırtını dönüp seri adımlarla yanımdan uzaklaşan kadına hayretle baktım. Hangisine şaşırmalıydım bilmiyorum. Hiç beklemediğim bir anda başlamış olan sohbete mi yoksa konuşmanın ortasında asker kimliğine geri dönüp emirler yağdırmasına mı?

Gerçekten ilginçti.

Derin bir nefes aldım, düşünmeyi bıraktım ve her ihtimale karşı bir

kez daha nöbetçileri kontrole çıktım. Firuze yüzbaşınında söylediği gibi, yarın zorlu bir gün olacaktı..

Karanlık yol alıp yerini aydınlığa bıraktığında yaslandığım yerden doğruldum ve gerilerek kendime gelmeye çalıştım. Sabaha karşı saat dört civarında uyanmıştım. Uyku tutmadığı için de nöbet değişimini gerçekleştirmiş, nöbeti devreden askerler ile birkaç konuşma yapmış ve en sonunda da hücum yeleğini sırtıma geçirerek içi toprak dolu çuvalların siper olduğu, araziye en geniş açı ile bakan, bulunduğumuz yerin en tepesinde bulunan mevziye gelmiş ve güneş kendini yavaşça gösterene kadar askerlerle oturup sohbet etmiştim. Her ne kadar sohbetin içeriği farklı olsa da saatler su gibi akmış ve yeni bir nöbet değişimi olana kadar onlarla vakit geçirmiştim.

“Günaydın komutanım.”

Mirza’nın aldığı ve ne olursa olsun kolumdan hiç çıkarmadığım saate baktım. Yedi dakika geç kalmıştı ...

“Yedi dakika geç kalma sebebin nedir Antepli?”

Mermi dolu yeleği çıkarıp elime aldım. Bakışlarım Antepli’yi bulduğunda gözlerini kaçırarak etrafa baktığını gördüm ve o dakika bir sorun olduğunu anladım.

“Kusura bakmayın komutanım. Benim hanımla konuşuyordum, çocuklar da araya girince biraz geç kaldım.”

Biraz geç kaldım.

Bu benim asla kabul etmeyeceğim bir bahane olsa da sesimi çıkarmayıp söyleyeceklerimi yuttum ve net bir şekilde sordum.

“Sonuç?”

“İzin meselesi komutanım.”

“Bunun zamanını sen benden daha iyi biliyorsun.”

“Ben biliyorum da benim hanım anlamıyor komutanım.”

“Sayılı gün çabuk geçer, dert etme.”

“Vallâhi geçmiyor komutanım. Kızlarım burnumda tüttü, hele yeni doğan nasıl tatlıdır kim bilir.”

Gözlerindeki ışık bir an beni heveslendirse de fazla düşünmeden bu hevesi kursağında bırakıp, aşağıya doğru inmek için ağır adımlarla ilerlemeye başladım.

“Altı gün be Antepli. Benim gibi yedi aydır anasının yüzüne hasret kalanlarında Allah’ı var. Kıymetini bil bence. Bu arada bugün hataya yer yok ona göre dikkatli ol ve sakın yedi dakikanın hesabını sormayacağımı sanma.”

“Eğitimde merhamet vatana ihanettir komutanım. Yeminle hayatım boyunca unutmayacağım bu sözü. O yüzden cezam neyse çekerim.”

“Unutma Antepli unutma. Ve en önemlisi unutturma.”

“Birinci görevim komutanım.”

“İşine bak asker.”

“Emredersiniz komutanım.”

Dağın ardına saklanmayı bırakıp, tüm güzelliği ile ortaya çıkan kızılığa doğru gülümseyerek, karakola doğru yürümeye devam ettim. Hayırlısı ile kazasız belasız bu denetlemeyi de atlatabilsek bizim için çok iyi olacaktı.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp adımlarımı hızlandırdım ve odama gitmek için yönümü değiştirdim. Fakat kulağıma gelen sesle, sessiz koridorda durup konuşmayı dinledim. Lanet olsun hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım ama bir şekilde şeytanın sözüne uyup durmuştum. Kendimi gizlice Mirza’nın konuşmasını dinleyen, kulağını kapıya yapıştırmış, gözlerini belertip, garip bir şekilde ağzını yüzünü yamultan Nazlı gibi hissediyordum.

“Ben de seni çok özledim ama bu işlerin nasıl ilerlediğini sen benden daha iyi biliyorsun.”

İstemsizce çatılan kaşlarıma anlam vermeyi erteleyerek etrafıma baktım ve kimselerin olmadığını görünce kapıya doğru birkaç adım daha attım. Gerçekten rezil bir hâldeydim.

“Emanetin her daim benimle bunu hiç aklından çıkarma ve benim için nefes almayı unutma.”

Ortalık yangın yeri olmadan, ne zaman tuttuğumu bile hatırlamadığım nefesimi bırakıp tekrar boş koridorda yürümeye başladım ve hiçbir şey düşünmeden odama girip kendimi hemen duşa attım. Canımı sıkan neydi tam olarak emin değildim.

Sahi neydi?

Kendimle barışık, gerçekçi bir insandım. Bu yüzden nedenleri tek tek beynimde sıraladım.

Kıskançlık?

Kadının güzelliği?

Nişanlı olması?

Fakat bunların içinde en ağır basan ise kıskançlıktı. Uzun zamandır hayatımda biri yoktu. Olmasını istemediğimden değildi elbette bu. Ben de isterdim her gün arayıp konuşacağım, sahipleneceğim birini ama bu meslekte her istediğin olmuyordu. Hiç beklemediğin bir anda gelen ölümler, ardında kalanlar ve daha birçok şey. Hepsi gözümün önüne siyah bir perde gibi gerilince her şeyden, her duygudan uzak duruyordum. Durmak zorundaydım...

Ilık su tenimi ferahlatırken saçlarımı yıkadım. Parmak uçlarım saç diplerimi okşarken gözlerimi kapattım ve duyduklarımı tekrar beynimden geçirdim.

Nişanlısı ya da kocası nasıl birisiydi acaba?

Banyo kapısının tıklatılması ile daldığım düşüncelerden çıkıp gözlerimi açtım ve gelenin kim olduğunu bildiğim için hemen konuşmaya başladım.

“Söyle Ali.”

“Nöbetçiler hariç tüm karakol içtima için hazır komutanım.”

“Tamam Ali. Daha on beş dakikamız var.”

“O hâlde biz sizi hazır kıta bekliyoruz komutanım.”

“Başka bir bekleme şeklimiz mi var Ali?”

“Yok komutanım.”

“O hâlde?”

Kısa ve net cevapların adamı olan Ali, bu kadar süre kapımda bekleyip lafı uzatıyorsa mutlaka ortada farklı bir durum vardı.

“Şey komutanım. Firuze yüzbaşı yemekhanede oturmuş kahvaltı yapıyor.”

“Ee Ali?”

“Yok bir şey komutanım, sadece söylemek istedim.”

Belime havluyu sarıp kapıyı açtım ve pervaz kenarına dayanarak Mersinli Yörük Ali’nin sıfatına baktım.

“Sorabilir miyim acaba neden bunu söyleme gereksiniminde bulundun?”

“Öylesine komutanım.”

“Evli barklı kadınlarla işim olmaz Ali. Hadi şimdi işine yallah.”

Sinsi sinsi gülüyordu bir de.

“Emredersiniz komutanım.”

Selam verip odadan çıkan delikanlının sözlerine aldırmadan giyinmeye başladım.

Dakikalar sonra hazır olduğumda, aynadaki son hâlime baktım. Gururla taşıdığım kıyafetim, silahım ve mavi beremle oldukça iyi görünüyordum. Yakışıklı olduğumu biliyordum. Kumral saçlarım ve mavi gözlerimle yoldan geçen herkesin dikkatini çekerdim. Hoş kime çektiğim konusunda hâlâ kararsızdım ama olsun. Sonuç olarak gerçek buydu.

Tabancamı kılıfına koyup saçma sapan, çocukça düşünceleri kafamdan siktir edip odadan çıktım. Şimdi boş boş düşünmenin, sikik kıyaslar yapmanın vakti değildi. Herkesin canı cehennemeydi. Şimdi bir kez daha kendimi, askerlerimi ve bulunduğum karakolu gururlandırma vaktiydi.

İçtima kusursuz, mıntika temizliği olması gerektiği gibi geçmişti. Atış talimi ise mükemmeldi. Her şey istediğim gibi ilerliyordu. Şimdilik hiçbir sorun yoktu. Ne askerlerim ne de emrimdeki personelim yüzümü kara çıkarmıştı.

“Mirhan astsubayım.”

İkinci mevziye doğru ilerlerken duyduğum sesle arkamı döndüm ve tereddütsüz konuşmaya başladım.

“Emredin komutanım.”

Firuze yüzbaşı yine kendinden ödün vermeyen bir tavırla, boncuk gibi kahve gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Birinci kulübedeki nöbetçi askerde bir sıkıntı mı var?”

Demek gözünden kaçmamıştı.

“Hayır komutanım.”

“Emin misiniz?”

“Eminim komutanım.”

“Peki neden acı çekiyormuş, ayakta duramıyormuş gibi bir hâli var?”

Kadınlar neden her işe burnunu sokuyordu hâlâ anlamış değildim. Hayır yani sokmayın arkadaş, ölür müsünüz?

“Önemli bir şey değil komutanım,” deyip önüme döndüm ve yoluma devam ettim. Gün boyu gereksiz sohbetten kaçınmış, nedensiz bir şekilde yakın temas kurmaktan rahatsız olmuşum. Sorulan sorulara profesyonellikte cevap vermiş, elimden geldiğince uzak durmuşum.

“Size bir soru sordum değil mi, Mirhan astsubayım? Ve ben sordüğüm sorulara cevap verilmesini isterim.”

Ses tonunun yükselmesi ile hiç düşünmeden bir el işareti yapıp arkamda ilerleyen askerlerin geçmesini bekledim. Aramızdaki mesafe belirli bir uzaklığa ulaştınca tekrar Firuze yüzbaşıya döndüm ve sorusuna tüm samimiyetsizliğimle cevap verdim. Ceza alacağımı bile bile verdim hem de.

“Önemli bir şey değil komutanım. Sadece ishal olmuş o kadar.”

Belki de bir kadına verilecek en son, en iğrenç cevaptı ama vermek istemiştim. Sonuç olarak vermiştim de. Neden, niçin, nasıl sorusuna verilecek belirli bir cevap yoktu. Belki de sabah, beni kusma derecesine kadar getiren, en çokta sinirlerimi bozan o konuşmaydı bunun sebebi. Bilmiyordum bilemiyordum, en önemlisi anlam veremiyordum.

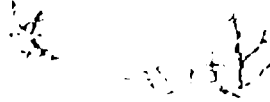
“Senin de ağzının yayları gevşemiş gibi astsubayım.”

“İnsan yedi yirmi dört buralarda dolanınca her bir yeri gevşiyor komutanım.”

Bakışları kararmıştı.

“Saygısızlık tahammül edeceğim en son şey Mirhan astsubayım. Yerini ve haddini bil. Bilmezsen bildiriler. Şimdi görevinin başına geç.”

Afiyetle yediğim fırça mideme otursa da hiç belli etmedim. Omuzlarımı silktim ve işimin başına geri döndüm.

Saatler sonra nihayet derin bir nefes almıştım. Günlerce sürmesini beklediğim denetleme tahminimden daha az sürmüş, her şey olabildiğince eksiksiz ve mükemmel gitmişti.

Tek bir şey hariç.

Firuze yüzbaşı ile o dakikadan sonra hiç konuşmamış hatta aynı ortamda bile bulunmamıştım. Yalan yok. Kadına birkaç kez gözüm kaymıştı ama kadın oralı olmayı bırak, resmen ben yokmuşum gibi davranmış, üstelik benden başka tüm karakol personeli, hatta askerler ile oturup çay içmiş, sohbet etmişti. Yani işin özü sık gibi ortada kalmış, dışlanmıştım. Vay anasını be.

“Ömer albay ve diğer komutanlar çıkış için merkez ile bağlantıya geçti komutanım. Helikopter en geç on beş dakikaya burada olur. Pist dâhil her şey çıkışa hazır. Yalnız bir sıkıntı var komutanım.”

“Nedir?”

“Bayrak için Mahmut yazılmıştı fakat biliyorsunuz Mahmut pek iyi değil. Adamın ayakta duracak hâli yok. Onun yerine Antepli’yi yazdım, umarım bir sıkıntı olmaz.”

“Olmaz çavuşum zaten uzun süreli bir görev değil. Yalnız mutfaktaki diğer askerler görevlerini aksatmasınlar, sonra duyarsam papaz oluruz ona göre.”

“Emredersiniz komutanım.”

Tekmil verip yanımdan ayrılan çavuştan gözlerimi ayırıp Firuze

yüzbaşının da aralarında bulunduğu gruba baktım. Kadın askerleri karşısına almış, el kol hareketi yaparak bir şeyler anlatıyordu. Bizimkilerde pürdikkat kadını dinliyorlardı. Ömer albay ve ekibi daha dışarı çıkmamıştı. Birkaç rapor hazırlayacaklarını söylediklerinde yanlarından ayrılmış bulunduğum yerde dikkatli bir şekilde beklemeye başlamıştım.

“Komutanım, akşam yemeği geç kalırsa suç bende değil.”

Antepli’nin elinde silahı ile yaylanarak gelmesine aldırmadan cevap verdim.

“Yetişirsin merak etme. Helikopter havalandıktan sonra hiç bekleme yapma, direkt yemekhaneye koş. Ayrıca o silahı da öyle tutma.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Etrafına iyi bak, gözlerini açık tut Antepli. Bakarsın bir kutlama partisi yapabiliriz.”

“Vallâhi mi komutanım?”

“He vallâhi. Harika bir denetleme sonrası yapılacak en güzel şey, sazlı sözlü bir mangal partisidir.”

“Of, deme komutanım deme, zaten acıktım.”

“Boşan da semerini ye Antepli.”

“Emredersiniz komutanım.”

Bakışlarımdan anlamıştı ne demek istediğimi. O yüzden hiç lafı uzatmamış hemen koşarak görev yerine gitmişti.

Derin bir nefes aldım ve onu izlemeyi bırakıp, daha doğrusu merakıma yenilip kalabalığın bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladım. Tam bu sırada elimde tuttuğum telsiz, garip bir şekilde ses çıkarmaya başlamıştı.

Aldırmadım. Bunlarla sık sık karşılaşmasak da arada bir oluyordu. Aklımda bu düşünceler ile yoluma devam ederken, telsizden çıkan sesler daha da yükselmeye başlamıştı.

Acaba yanlışlıkla bir yerine mi dokunmuştum?

Bu düşünce aklımdan bir saniye bile geçmeden telsizdeki cızırtı kesilmiş, yerini bir kadın sesi almıştı.

“Bu kadar yakışıklı olmak zorunda mısın komutan?”

Anında olduğum yerde durup, hemen hemen ezbere bildiğim dağın

her bir girintisine baktım. Hiçbir hareketlilik yoktu. Nefret ettiğim dağlar yine saklamıştı o korkak kalles köpekleri.

“Parmaksız,” dedim nefretle etrafa bakınmaya devam ederken. Uzak-
tan gelen helikopter sesine takılmadım. Çünkü şu dakikada bunun bir
önemi yoktu. Şu dakika, şu saniye hiçbir şeyin önemi yoktu.

“Bakıyorum da unutmamışsan ha. Ne gurur verici biliyorsun Türkiye
Cumhuriyeti askerinin beni unutmaması.”

“O güzelim kopmuş parmaklarını unutmak ne mümkün.”

Amaç telsizde onunla konuşmak değildi. Amaç birkaç saniye daha
fazla konuşturup yerlerini tespit etmekte. Derken giriş kapısının güneyin-
de, dağın eteklerine doğru daha da yoğunlaşan çalılarda bir hareketlilik
gördüm.

Bu sırada boş durmamış eski askerlerime el kol işareti yaparak, anla-
yacakları dilde gereken her talimatı vermiştim.

“Bir Diyarbakırlı’ya yakışıyor mu bunlar? Ne ayıp.”

“Şu sesi duyuyor musun Parmaksız?”

“Ne sesi komutan? Genç yaşta bunadın galiba.”

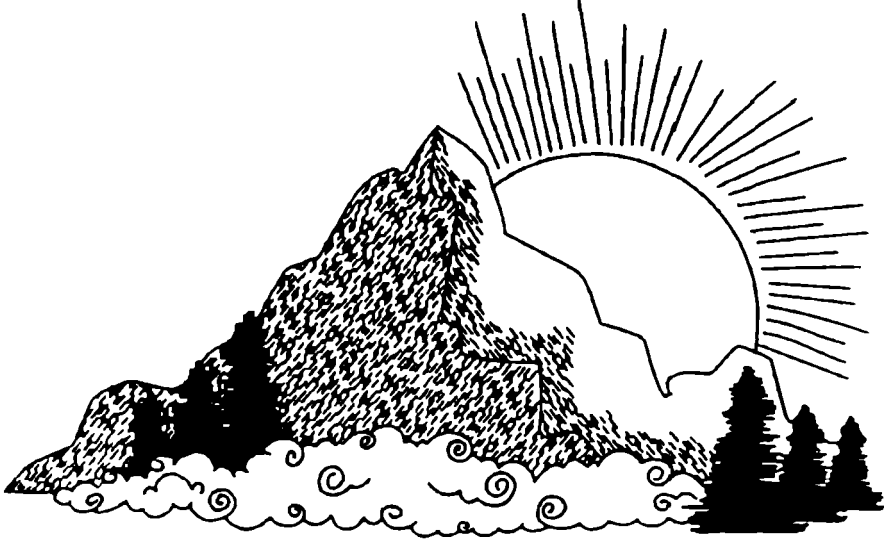
“Bu ses Parmaksız. Bu ses ölüm sesi duydun mu? Sana tavsiyem şim-
di bir köpek gibi saklandığın o çalılığın arkasından çık ve Türk Silahlı Kuv-
vetleri’nin şefkatli kucığına teslim ol.”

“Geç bunları asker. Boyun eğeceksiniz, gerekirse geberecek ama yine
de eğeceksiniz.”

“Bu millet kimseye boyun eğmez ama çok güzel eğdirir Parmaksız.
Sen bu karakola girmeye girersin ama asla sağ çıkamazsın, bunu o olma-
yan siktiğimin beynine sok.”

Hiç düşünmedim.

Elimdeki silahı kaldırdım, nişan aldım ve hiç kimseden emir bek-
lemeden hedefe sıktım. Zaten saniyeler sonra ortalık mahşer yerine
dönmüştü.

6. BÖLÜM

Doğu'da askerlik yapmak deyince aklınıza ne geliyor sorusuna verilecek tek bir cevap vardı ve bunca yıldır gurur duyarak devam ettiğim bu meslekte o cevap hiç değişmemişti.

Ölüm korkusu ile yatıp, ölüm korkusu ile kalkmak, geçtiğin vadilerden namluya mermiyi sürüp, kahpece gelecek olan saldırıya karşı, kurtulma şansının milyonda bir olma olasılığına rağmen, kahramanca vatanını savunmak.

Yıllardır değişmeyen tek cevaptı bu.

Silah tutmamış ellerin hep silah tutmuşçasına, korkusuzca hedefe ardı ardına kesilmeyen mermi kovanlarını boşalttığı gibi. Öleceğini bile bile sürünerek hedefe yaklaşmak gibi.

Vücuduna mermi isabet ettiğinde geri çekilmek yerine, savaş naraları atarak düşmanın kucağına koşmak gibi.

Boşuna dememişlerdi, "Söz konusu vatan ise gerisi teferruattır," diye.

Bizler için de şu an tek bir söz konusu vardı. O da vatandı.

Uğruna gözümü bile kırpmadan canımı vereceğim vatan.

Dürbünü indirdim ve gözlerimi kısıp hedefe baktım. Mesafe uzak olsa da göz aşinalığından dolayı her noktayı ezbere biliyordum. Bu geldiğimden beri yediğimiz üçüncü baskındı ve son olacağına hiç benzemiyordu.

Karakol her ne kadar köyden metrelerce yüksekliğe kurulmuş olsa da yine de çukurda kalıyorduk ve bu da bizim her zaman hazırlıklı olsak da pusu yememize engel olmuyordu. Vatan topraklarının üstünde yaşayıp, devlete, milletine, bayrağına ve halkına ihanet eden kalleş köpeklerdi bunlar. Bu baskınların yüzde sekseninin sebebi onlardı. Gencecik evlatların kefen giyip, yaşamaya doymadan toprağı verilmesinin sebebi de onlardı. Doğı halkına başka gözlerle bakmalarının sebebi de onlardı. Tekmil verirken memleketimin neresi olduğunu duyup, şaşkınlıklar içerisinde karşılamalarının sebebi de onlardı. Kısacası tüm acıların sebebi bu vatanın ekmeğini yiyip, yine bu vatana parçalamak isteyen hainlerdi.

“Komutanım, telefon. Alaydan arıyorlar.”

Bulduğum kum çuvalının üstünden aşağı baktım ve bana uzatılan telefonu elime aldım.

“Astsubay Üstçavuş Mirhan Ateşoğı, Diyarbakır. Emredin komutanım,” dedim teknil vererek.

“Merhaba Mirhan astsubayım. Ben Tuğgeneral Bekir Şahin.”

Hassiktir.

“Emredin komutanım,” dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Adamın kim olduğunu bilmiyordum. Kafamı zorlamaya çalıştım fakat bulamadım.

“Öncelikle geçmiş olsun. Edindiğim bilgilere göre herhangi yaralanma olmamış bu doğru mu?”

“Doğrudur komutanım.”

“Bu iyi haber. Peki şimdi durumlar nasıl?”

“Yaklaşık iki saattir herhangi bir sıcak temas sağlanmadı komutanım. Üç terörist etkisiz hâle getirildi, bir tanesi de ağır yaralı.”

“Durumu nedir?”

“Henüz net bir bilgi yok efendim.”

“Peki denetleme heyeti ne durumda?”

“Denetleme heyeti takviye birliklerin gelmesi üzerine, geri dönüş yaptılar komutanım.”

“Anlıyorum.”

Adamın sesinde bir rahatlama mı vardı? Yoksa ben mi yanlış anlamıştım.

“Dikkatli olun astsubayım ve her ne olursa olsun kimsenin ölmesine izin vermeyin.”

“Emredersiniz komutanım.”

Telefonu kulağımdan çektim ve hiç tanımadığım bir adam ile aramda geçen konuşmayı tekrar gözden geçirdim. Adamın kim olduğunu bile bilmezken benim ve karakolum hakkında her şeyi bilmesi biraz tuhaftı. Gerçi neden tuhaf karşılıyordum ki? Teşkilatta en ufak bir şey nerede olursan ol hemen duyulurdu. Hele ki bu gibi durumlarda.

“Komutanım sabahtan beri hiçbir şey yemediniz. Antepli sizin için ekmek arası bir şeyler hazırlamış.”

Açlık, susuzluk kimin umurundaydı ki? Ya askerlerden biri şehit olsaydı? Ben ne söyledim ailelerine, sevdiklerine?

Düşüncesi bile canımı yakıyor, ruhumu karartıyor, intikamımı körüklüyordu.

Parmaksız...

Elbette onunla karşılaşacaktım. Ya kalles bir pusuda ben ölecektim ya da o.

İçinden yeşillik fışkıran ekmeği aldım ve görgü kuralları umurumda olmadan bir ısırık darbesi ile yarısını çiğnemeye başladım. Her tarafım toz toprak içinde kalmıştı. Ellerim ise resmen barut fıçısına düşmüş gibiydi.

“Daha ne kadar bekleyeceksiniz komutanım?”

“Ne kadar beklemem gerekiyorsa o kadar,” dedim lokmamı çiğnemeye devam ederken.

“Aileniz aradı komutanım.”

Her zamanki gibi.

“Merkezden arayan oldu mu?” dedim ekmeğimin son lokmasını ağızıma tıktırırken.

“Firuze yüzbaşı aradı komutanım.”

Yediğim son lokma boğazımda durunca askerin elindeki suyu kaptım ve tepeme dıktım. Lanet olsun, o kadın neden aramıştı ki burayı? Gideli iki saat bile olmamışken hem de?

“Gerekli bilgileri her saat başı merkeze bildirdiğimizi söyleseydin?”

“Sizin ve askerlerin durumunu sordu komutanım.”

İşte bu çok ilginçti. Suratsız gudubet, askerleri ve beni merak etmişti öyle mi?

“Ölseydik duyardı herhâlde,” dedim umursamaz bir şekilde ve sonra elime dürbünü alıp, tekrar dağdan tarafı izlemeye başladım. Özellikle de belli bir noktaya.

“Bir emriniz var mıydı komutanım?”

“Her zamanki saatte içtima için hazır olsunlar. Değişen bir şey yok.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Ha bu arada,” dedim meraklı görünmemeye çalışarak.

“Az evvel arayan Tuğgeneral Bekir Şahin. Bu isim sana tanıdık geliyor mu?”

Düşünür gibi gözlerini kısmış, bakışlarını postallarına dikmişti. Ali Akkuş akıllı bir askerdı. Yaşı gereği hem efendi hem de saygılıydı. Kendisi bir öğretmendi ve gereğinden fazla bağlantısı vardı.

“Acemi birliğinde birkaç kez bu ismi duydum komutanım. Tunceli Dördüncü Tugay Komutanı. Tüm bildiklerim bundan ibaret.”

“Tamam. Sen gidebilirsin.”

Selam verip giden askerin arkasından baktım ve söylediği sözler hakkında kısa bir an düşündüm. Daha sonra bundan vazgeçip silahı omuzuma atarak, tek tek mevzuları kontrol etmeye gittim.

Saatler önce her şey normal demiş olmamıza rağmen, hiç beklemediğimiz bir anda baskın yemiştik. Olaylar öyle bir gelişmişti ki, denetleme heyeti tamamen arka planda kalmıştı. Karşılıklı çatışma çok uzun sürmemişti ve sonuç olarak elde üç leş, bir tanede ağır yaralı vardı.

Yarım ağızla güldüm. Parmaksız eminim ki kuduz köpek gibi etrafına saldırıp, salyasını akıtıyordu şimdi. Sorun yoktu. İsteddiği kadar akıtabilirdi. Hatta mümkünse kendisine bir bidon benzin döküp yakabilirdi.

Bunlar sikimde bile değildi. Benim için önemli olan tek şey bugün burada şehit olmamasıydı.

Yaklaşık bir saat sonra tüm mevziileri kontrol ettim. Herhangi bir saldırıya karşı gerekli tedbirleri diğer personel arkadaşlarla konuşup, hemen harekete geçtik ve alabileceğimiz her türlü önlemi aldık. Takviyeye gelen komandoların eksigi var mı yok mu diye kontrol ettikten sonra, yani saatler sonra, nihayet sabahın erken saatlerinde çıktığım odama geri döndüm.

Koca karakoldan çıt çıkmıyordu. Konuşan varsa bile kendi aralarında sessiz bir şekilde hallediyorlardı. Yeni gelenler şaşkındı. Eskiler ise daha önce buna benzer olaylar yaşadıkları için umursamaz ve soğuk kanlı.

Silahımı duvara dayadım, diğer silahımı dolabın üstüne koydum ve son olarak da palaskayı çıkarıp askılığa astım. Başımın feci şekilde ağrıdığını, sürekli tetikte duran parmaklarımın zonkladığını yeni yeni hissetmeye başlamıştım. Sanki biraz boynum da tutulmuştu. Cayır cayır yanan dirseklerimden hiç bahsetmiyorum bile.

Botlarımı çıkararak yatağa uzandım. Yüzümü ellerimin arasına alarak birkaç kez sıvazladım. Gözlerimin içi biber atılmış gibi yanıyordu. En iyisi bir banyo yapmaktı. Nasılsa bu gece yine uyku yoktu. En azından bir banyo belki yorgunluğumu alırdı.

Kolumdaki saate baktım. Neredeyse gece yarısına geliyordu. Vakit öyle hızlı ilerlemişti ki, ben bile zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Gözlerimi kapattım ve gün boyu olanları düşündüm. Ama en çok da Firuze yüzbaşının helikoptere binerken ki bakışlarını. Öyle bir bakmıştı ki alnımın ortasma kurşun yesem zerre umurumda olmazdı sanki. Hiç konuşmamıştık. Ne o ne de ben tenezzül etmemiştik konuşmaya. Zaten olanlardan sonra da hiç fırsatımız olmamıştı. İçimde ufakta olsa bir suçluluk vardı. Aramızda geçen muhabbet hiç hoş olmamıştı fakat yapacak bir şey yoktu. Olan olmuştu. Kim bilir belki bir gün alaya gittiğimizde karşılaşır ve konuşurduk. Tabii beni hatırlar ve tenezzül ederse.

Olduğum yerde yan döndüm, gözlerimi kapattım ve beş dakika kestirmeye karar verdim. Fakat yüzümün önüne gerilen simasından dolayı anında geri açtım. Rüzgârda dalgalanan saçları, yelpaze gibi gerilen kirpikleri ve boncuk gibi kahve gözleri. Bu kadın kesinlikle yanlış mesleği seçmişti. Mankenlik ajansına giderken falan beyni mi dönmüştü acaba?

Bu komik ve acması düşüncem karşısında daha fazla dayanamayarak ayağa kalkıp banyoya girdim. Yaklaşık yarım saat banyoda kaldıktan ve olanları detaylı bir şekilde düşündükten sonra çıkıp, hiç zaman kaybetmeden üzerime bir eşofman çektim. Zimmetli olan silah dolabımı kilitledim ve son olarak yemekhaneye gitmek için odadan çıktım.

Her yerde olduğu gibi burada da sessizlik hâkimdi. Askerler sırayla sandalyelere dizilmiş, televizyodaki baskın haberini izliyorlardı.

“Yemekte ne var Antepli?” dedim sesimin gür çıkmasına özen göstererek. O sırada televizyon izleyen askerlerin hepsi ayağa kalkmış, benden tarafa bakmaya başlamışlardı. Sonra gözüme Mahmut takıldı. Gördüğüm kadarıyla hâlâ kendine gelememişti. Rengi bembeyazdı.

“Yemek kalmadı komutanım. Sadece pilav var.”

“Bana bir tost yap o zaman.”

“Emredersiniz komutamm.”

Az önce ayağa kalkan topluluğun yanına gittim ve rahat olmaları için ufak bir göz kırpıp sandalyenin birine oturdum.

“Masa getirelim komutanım.”

“Gerekmez,” dedim her birinin yüzünü tek tek inceleyerek. Ve sonra konuşmaya başladım.

“Ölüm ne kadar yakın değil mi? Hiç beklemediğimiz bir anda ensemizde hissediyoruz. Bundan kaçışımız yok biliyorsunuz. Herkes ölecek ve bir metre çukurun altına girecek. Ama günahıyla ama sevabıyla. Allah’tan eceliyle gelen ölüm başım gözüm üstüne. Lakin kahpece sırtımızdan vurularak gelen ölüm bambaşka. Elbette bu da Allah’tan geliyor bunun bilincindeyiz ama sebep bir avuç orospu çocuğu olunca yüreğimiz dayanmıyor. Bu yüzden bugün sizlere teşekkür ederim. O kahpelerin yüzünü güldürmediğiniz, hiç korkmadan karşılık verdiğiniz için. Bu bayrak sizin gibi yiğitler olduğu sürece dalgalanmaya devam edecek. Bunu onlar da biliyor ve kuduz köpek misali ne yapacaklarını, nereye saldıracaklarını şaşıyorlar. Sizden tek ricam gözlerinizi açık tutun ve dikkatli olun. Unutmayın ki ölen öldüğü ile kalır.”

Hepsinin gözlerinde hüznün, kin ve nefret vardı.

“Buyurun komutanım.”

Uzatılan tabağı aldım, dizlerimin üstüne koydum ve sıcak ekmekten bir ısırık aldım.

“İçecek bir şey komutanım?”

“Siz ne istersiniz?” dedim karşımda oturan askerlere. Ses yoktu.

“Sen hepimize kola ver Antepli. Dışarıdaki askerlere de sor bakalım ne istiyorlar. Kantinci tüm hesabı bana yazsın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Beş dakika içerisinde yemeğimi çoktan mideye indirmiş, üstüne içeceğimi de içmiştim.

“Sen neden hâlâ bembeyazsın Mahmut?”

Aniden gelen sorum karşısında şaşırmış ve utanmıştı.

“Şaşkınım komutanım. Hayatımda ilk kez böyle bir şey gördüm. Hep televizyonlardan izlediğim şeyleri bugün burada yaşadım. O yüzden çok korktum komutanım ve korktuğum için de kendimden utandım.”

“Utanma Mahmut, utanma. Bu vatan üstünde yaşayıp, bu toprakların ekmeğini yiyip bu kahpeliği yapanlar utansın. Hem bugün yan mevziide seni gördüm. Silahınla aşk yaşıyor gibiydin. Utanmasan koynuna sokacaktın,” dedim diğer askerler ile beraber gülerken.

“Onu bırakırsak, ölürüz komutanım.”

“Ha şunu bileydin,” dedim ve sırtına birkaç kez vurarak ayağa kalktım.

“Biraz dinlenin. Ben de dışarıdaki arkadaşlara bakayım.”

Hepsi ayağa kalkıp koridorda gözden kaybolurken ben çıkışa yöneldim.

Dikkatimi çeken ilk şey takviyeye gelen askerlerin hepsinin bir arada oluşuydu. Karakol duvarının kenarına tek tek dizilmişler, sessizce konuşuyorlardı. Kimisi sigara içiyor, kimisi kollarını birbirine geçirmiş uyuyor, kimisi de öylece etrafına bakıyordu.

“Bir eksiğiniz var mı gençler?” dedim gülümseyerek.

“Teşekkür ederiz, komutanım.”

“Neden burada satışa hazır, kurbanlık koyun gibi dizilmişsiniz?”

“Öylesine komutanım. Bu gece burada sabahlarız.”

“İçeriye geçin. Depodan fazla yatak varsa çıkartacağım. Geçin yemekhaneye masaları çekin sıcak yerde yatın.”

“Gerek yok komutanım matlar⁴ yanımızda.”

“Buranın gecesi ayazdır. Hadi şimdi dediğimi yapın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Başımı eğip selam verdiğim sırada cep telefonum çaldı fakat bakmadım. Askerlerin içeri girmesini bekledim, etrafı bir kez daha kontrol ettim ve köyün ışıklarının görüldüğü tepeye çıkarak telefonu elime aldım.

Mirza aramıştı. Hem de bir kere değil defalarca.

Arama tuşuna bastım. Bu saatte mutlaka ayakta olurdu. Genelde şirket işleri ve evraklar onun sorumluluğun da olduğu için, geç vakitte yatmayı alışkanlık etmişti.

“Oo, beyimiz fırsat bulup bizi aradı. Koç mu keseyim yoksa dana mı?”

“Nasılsın Mirza? Bakıyorum da Nazlı’nın yakınlarında olmak sana pek yaramamış.”

“Nazlı bunu duyarsa, gerisini sen düşün.”

“Ben düşünürüm, sen merak etme.”

“Haberlerde çıkanlar, doğru mu?”

“Bir nevi.”

“Nasılsın?”

“Her zamanki gibi. Sen nasılsın Mirza.”

“Olması gerektiği gibi.”

O sırada arkadan bir kadın sesi duymuştum. Evet, yanlış duymamıştım. Bir kadın *hayatım* diyordu ve bu kesinlikle Nazlı değildi.

“Neredesin Mirza? Arkada hayatımlar falan havada uçuşuyor. Hayırdır?” dedim meraklı bir şekilde.

“Kapat çenenin Mirhan.”

“Sen neredesin? Bana bir de hele. Bak yalan söyleme, anında yakalarım. Sonra çok üzülürüm ve seni anneme söylerim. Azra Sultan sana neler yapar kim bilir,” dedim çocukça bir heyecanla.

4. Uyku matı

“Allah aşkına, kes şu salak konuşmayı. İstanbul'dayım var mı bir diyeceğin.”

“Yok canım estağfurullah. Anlat kardeşine, orada ne yapıyorsun bakalım.”

“İş Mirhan, iş. Şimdi kapatıyorum, müsait değilim tamam mı? İşine bak.”

“Dur lan kapatma. İnsan kardeşinin yüzüne telefon kapatırken elleri titrer.”

“Siktir git Mirhan.”

“Tamam. Şimdi şakayı bir kenara bırakalım. Nerede ve kiminlesin?”

“İstanbul'da, kız arkadaşımın evindeyim.”

“Vay anasını be. Hangi ara yaptın bu kız arkadaşı?”

“Yaptık bir ara, sana ne.”

Bir dakika kadar düşündüm ve sonra aklıma geleni hemen söyleyiverdim.

“Yoksa şu Nazlı'nın doktoru mu? Hani seni itin götüne sokan.”

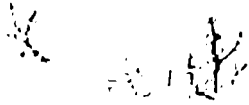
“Kapat şu lanet telefonu, ben sana başka şeyler sokmadan.”

“Vay be. Adı neydi? Ha Tuğba. Kadın doğum uzmanı Tuğba. Seni anneme diyeceğim. Oğlun İstanbullu bir kızın peşinde koşuyor diye.”

“Seni sonra ararım. Kendine dikkat et.”

Ve telefon suratıma kapanmıştı.

Olduğum yere oturdum ve geceyi aydınlatan ışıkları izleyerek güneşin doğmasını bekledim. Tıpkı diğer geceler olduğu gibi.

Baskın gününün üstünden neredeyse yirmi gün geçmişti. Askerler sorunsuzdu. Emirler olduğu gibi yerine getiriliyordu. Havalar yavaş yavaş ısınmaya başlamıştı. Yani her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

“Komutanım, tüm eksikler yazıldı.”

Güneşin sıcaklığı öyle vuruyordu ki tenime, gözlerim kendiliğinden kapanıyor, açmakta güçlük çekiyordum.

“Ali her zaman yırtık dondan çıkar gibi, olur olmadık bir yerlerden çıkmak zorunda mısın?” dedim elindeki kağıdı çekip, açmaya bile gerek görmeden olduğum yerde kıvrılarak.

“Bunlar benim işim komutanım.”

“Git Ali. Git kendine kahve al ben öderim,” dedim, elimle gitmesini işaret ederek. Tam olduğum yerde kıvrılmış rahat ediyordum ki bu sefer telefon çalmaya başlamıştı. Yemin ederim bizimkilerden biriye açmayacaktım. Fakat ekrana baktığımda onlardan biri olmadığını gördüm. Arayan merkezde çalışan devrelerimden bir tanesiydi.

“Buyur devrem,” dedim parlak, mavi gökyüzünü izlerken.

“Merhaba Mirhan, nasılsın?”

“Bildiğin gibi Allah’a çok şükür. Sen nasılsın?”

“Merkezde nasıl olunursa,” dedikten sonra havadan sudan konuşmaya devam etmiştik.

“Yarın buraya geliyorsun bildiğim kadarıyla. Kızımın birinci yaş gününü kutlayacağız. Sen de gelersen sevinirim.”

El âlem evlenmiş, çocuk bile yapmıştı ama biz hâlâ bir baltaya sap olamamıştık.

“Saat kaç gibi?” dedim sakın bir şekilde.

“Öğleden sonra bir gibi. Sana uyar mı?”

“İşlerim erken biterse gelirim devrem. Biliyorsun geç kalamam. Öğleden sonra dönmem lazım.”

“Olsun, sen yine de gelmeye çalış.”

“Pekâlâ. Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra ayağa kalktım ve askerlerin yanına gittim. Cebime koyduğum listeyi açtım ve okumaya başladım.

Şampuan.

Tıraş bıçağı.

Sabun.

Terlik.

Bir kilo çekirdek, bir kilo fındık, bir kilo fıstık.

“Mahmut bu nedir?” dedim kâğıdı gözüne gözüne sokarak.

“Ne, nedir komutanım?”

“Bir kilo çekirdek, bir kilo fındık Mahmut.”

“Ha, onlar mı komutanım?”

“He, bunlar Mahmut.”

“Zayıflamaya karar verdim komutanım. Bugün haberlerde bunlardan yemem gerektiğini söylediler.

“Bir kilo mu ye dediler Mahmut?”

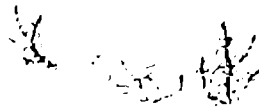
“Günlük bir avuç komutanım.”

“Yanında da içecek verdiler mi bari? Bak kuru kuru gitmez benden söylemesi.”

“Onu yazmayı unuttum komutanım.”

“Yat yere Mahmut. Ali en az yirmi şınav. Yoksa nezarete götür iki saat kalsın akı başına gelsin. Dağılsın herkes!”

Küçük kıkırdamalara aldırmadan odama geçtim ve erzak listesini adam akıllı yazmak için bilgisayarın başına oturdum. Saatler sonra oturduğum yerden kalktığımda belim tutulmuştu. Aldırmadım. Sabah erkenden yola çıkacağımız için odama geçtim ve deliksiz bir uyku çekmek için dua ederek kıyafetlerimi çıkarıp yatağıma girdim.

Helikopter sesi kulağıma geldiğinde saçlarıma şekil veriyordum. Sonuçta şehre iniyorduk ve az da olsa bakım yapmak lazımdı. Parfümümü sıktım, silahımı kemerimden geçirip belime soktum ve son kez aynada kendime baktım. Siyahlar içindeydin bugün. Kıyafetime renk katan tek şey sarı saçlarım ve mavi gözlerimdi.

“Komutanım, sizi bekliyorlar.”

Odadan çıktım ve kapının önünde bekleyen Ali ile konuşmaya başladım.

“Herhangi bir vukuatta bana bildir. En geç üç gibi burada oluruz. Yetime bakacak olan komutan, nöbet değişim çizelgesini hazırlasın ve masama koysun tamam mı?”

“Tamamdır komutanım.”

Helikopterden çıkan ses kulaklarımı acıtsa da aldırmadım ve güçlü adımlarla koşup yerimi aldım. Bir dakika sonra havadaydık. Bulunduğumuz yer yüksekten daha korkunç görünüyordu. Dağlar dik, ağaçsız ve korkutucuydu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca bu manzarayı izlemiştim. En sonunda yerdeydim. Hiç vakit kaybetmeden görüşmem gereken komutanların yanına çıktım. Bilgi aldım, bilgi verdim ve gerekli evrakları imzalayıp yakında göreve intikal edeceğimiz yerlerin nereler olabileceği hakkında bilgi edindim. Kantine indim ve istenilen her şeyi fazlasıyla aldım. Tabii ki Mahmut efendinin istekleri hariç. Yine de bir yerleri şişer korkusuyla küçük paketlerden birkaç tane erzak arabasının içine tıktırdım. Her şeyi hallettiğimde saat 12.40 olmuştu ve benim kafamdaki şeyi yapmam için yalnızca yirmi dakikam vardı. Merkez yakın olduğu için dikkat çekmeden yolda yürümeye başladım. Küçük alveriş merkezinin önüne geldiğimde beklemeden içeri girdim ve her yerde bulunan mağazanın bebek reyonunda soluğu aldım. Nehir’den dolayı alışkındım kıyafet seçmeye. O yüzden fazla vaktimi almadan iki tane elbise kaptım. Ödemeyi yaptım ve hemen yola koyuldum. Lojmanlara geldiğimde saat 13.10 olmuştu. Açlıktan midem kazınmıştı. Bir an evvel kendimi atmalı ve birkaç bir şey tıknmalıyım.

Üçüncü kata çıktım ve numarasını ezbere bildiğim kapının önünde durdum. Birkaç erkek ayakkabısı hariç her yer kadın ve çocuk ayakkabılarıyla doluydu. Zili çaldım ve beklemeye başladım. Karnımı doyurup bir an önce tüymeliydim. Çünkü bu işler biraz fazla baş ağrısı yapıyordu. Zile tekrar bastım, belli ki sesten duyulmuyordu. Bu arada zamandan tasarruf etmek için eğilip spor ayakkabılarımın bağını çözmeye başladım. O sırada kapı açıldı ve önüme bir erkek terliği kondu.

Güldüm ve hemen konuşmaya başladım.

“Lan sikik ne zamandır kadın işleri yapıyorsun?” dedim ve ayakkabıları kenara koyup ayağa kalktım.

Kalktım. Keşke kalkmaz olaydım. Yani bence hiç kalkmasaydım ve yerin iki kat dibine gömülseydim daha mantıklıydı.

Şansıma tüküreyim...

Firuze yüzbaşı ellerini göğsünde birleştirmiş öylece bana bakıyordu.

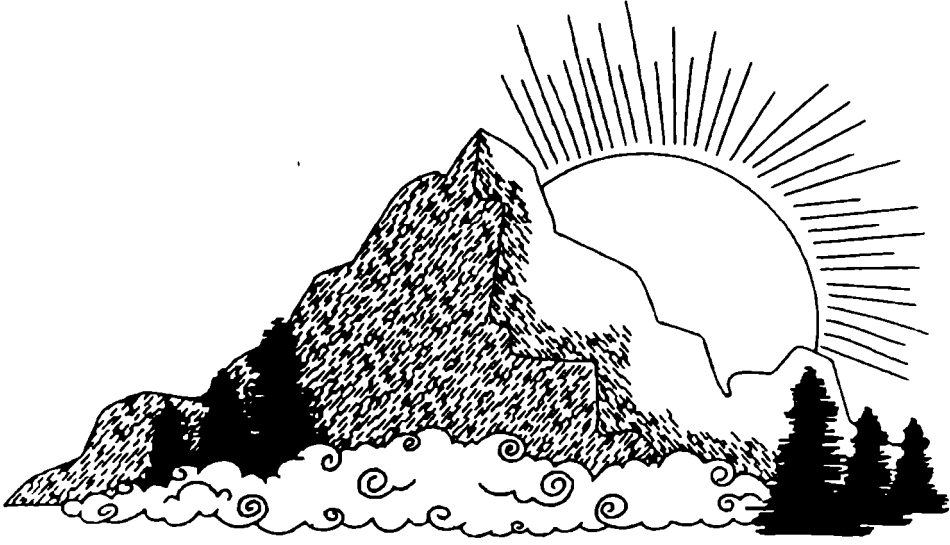
Şans mı kör talih mi yoksa kör Salih mi sıkmişti, bilmiyorum ama bir kez daha sıçmıştım.

“Ne güzel bir üslup Mirhan astsubayım, hâlâ aynı yerde olmak nasıl bir duygu?”

Rica etsem beni belindeki silahı ile alnımın ortasından vurabilir miydi acaba?

“Şey. Merhaba komutanım.”

Bakışlarından anladığım kadarıyla artık tamamen boka batmıştım.

7. BÖLÜM

Kelimelerin bir halta yaramadığı, konuşmanın ise anlamsız kalacağı bir noktadaydım şu an. Zaten sıçmıştım tutup bir de bunu sıvamanın anlamı yoktu değil mi?

Şansımı sikeyim. Günler sonra olacak iş miydi bu?

“Buyur geç, ayakta kaldın.”

Ayakta mı kalmıştım yoksa arafta mı bilmiyordum. Bildiğim tek şey vardı o da şu saatten sonra bu kadınla iyi geçinmenin imkânsız olduğuydu. Bir kere kadın böceğe bakar gibi bakıyordu bana. Her an ezmeye hazırmış da insafına kalmışım gibi.

Bir kez daha şansına küfrettim, zemine bırakılan terlikleri giyip kapıdan içeri girdim.

“Kusura bakma devrem karşılayamadım seni. Bizim cimcime kucağında uykuya daldı. Ağlar diye korkumdan bırakamadım da. Hanım da mutfaktan çıkamadı, kapıyı açmak Firuze yüzbaşıma kaldı.”

“Önemli değil,” dedim gülümsemeye çalışarak. Sonra da hiç bozuntuya vermeden onu takip ettim. Onun burada olacağı zerre aklımın ucundan geçmemiştir. Bu yüzden neye uğradığımı şaşırmış, üstüme bir kova buzlu su dökülmüş gibi hissetmişim.

Odaya girdiğimde alaydan tanıdığım birkaç kişi vardı. Kısa bir selam-

laşmadan sonra yerime oturdum ve kök kabağı gibi beklemeye başladım.

Aklım hâlâ salonda bıraktığım kadındaydı. Onu ilk kez sivil kıyafetle görmüştüm, alaydaki eşofmanla görmemi saymazsak tabii. Makyajından ve açık bıraktığı saçlarından hiç bahsetmiyorum bile. O saçları en son açık gördüğümde boktan düşüncelere dalmış, sonrasında da ağzımın payını bir güzel almıştım.

“Ee, nasıl gidiyor devrem?”

Serdar’ın sorusu ile düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Hâlâ kucağındaki bebeği sallamak ile meşguldü.

“Değişen tek şey hava durumu. Başka da önemli bir şey yok.”

“O olaydan sonra herhangi bir görüntü alındı mı?”

“Maalesef. Parmaksız bir şeyler yapmaya çalıştı ama umduğunu bulamadı. Eminim şimdi bulunduğu delikte kuduruyordur.”

Bu ortamlar böyleydi işte. Üç beş asker bir araya gelince, bu tarz konuşmalar havada uçuşur, konu ne olursa olsun yine askerî mevzulara gelirdi.

Bulunduğum odada herhangi bir hazırlık yoktu. Belli ki bu odayı erkeklerin oturması için açmışlardı. Umarım en kısa zamanda parti dedikleri bu gereksiz şey başlar, ben de karnımı doyurur ve bir an evvel kalkar giderdim. Derken telefonumdan gelen mesaj sesi ile kendime geldim. Hemen cebimdeki telefonu çıkardım ve ekrandaki mesaj baktım.

“Öyle bir sancım var ki, sana bunu nasıl anlatsam bilemiyorum Miro.”

Birkaç saniye mesaja baktım ve sonra sessizce dudaklarımı birbirine bastırarak kahkahamı engelledim. Bu kız manyağın önde gideniydi yemin ederim.

“Ağzıma sıç dememi beklemiyorsun herhâlde. En yakın tuvalete kendini at.”

Mesajın sonuna gülücük emojiyi koyarak, anında gönder tuşuna bastım ve merakla gelecek cevabı beklemeye başladım.

“Bugünü dünya geri zekâlılar günü ilan ediyorum. Günün kutlu olsun Miro.”

“Seni babama söylerim pis fakir, bana yazıp durma.”

“Siktir git Mirhan.”

Sonuna koyduğu bok emojisinden anladığım kadarıyla, mesajlaşma buraya kadardı. İlginçtir ki erken pes etmişti. Neyse. Şimdi bunları düşün-
ecek vaktim yoktu. Telefonu kapattım, cebime koydum ve geri kaldığım
sohbete tekrar devam etmek için koltukta gerindim.

Muhabbet hâlâ devam ediyordu. Bu sırada Serdar’ın kucagındaki
çocuk uyanmış, asık suratı ile sürekli gözlerini kırptırarak etrafa bakı-
yordu. Babasına benzemiyordu, demek ki annesinin genleri daha ağır
basmıştı. En son gördüğümde minicik bir şeydi. Şimdi bayağı tombiş
bir şey olmuştu.

“Serdar Bey eşiniz sizi çağırıyor.”

Kafamı anında sesin geldiği yöne çevirdim. Düşünceler falan hak
getire.

“Ver bana bebeği.”

Yüzyılın en iyi filmiymiş gibi karşımdaki görüntüyü izliyordum.

“Zahmet olmazsa iki dakika tutun komutanım.”

“Önemli değil, ver sen bana.”

Serdar odadan çıkıp giderken, diğer erkeklerde hemen sigara içme
bahanesiyle balkona fırlamışlardı. Odada bir tek o ve ben kalmıştık. Ku-
cağındaki bebeğe gülümserken öyle güzel görünüyordu ki, bir anda kendi
bebeği olsa nasıl olacağını düşündüm.

“Ee Mirhan Bey, nasıl gidiyor?”

Siktiğimin beyni, kadını ne zaman görse saçma salak şeyler düşünü-
yordu.

“Değişen bir şey yok komutanım. Her şey bıraktığınız gibi.”

“Gördüğüm kadarı ile sen de aynısın.”

Kucağındaki bebek mızızlanmaya başlayınca, sırtını pışpışlayarak
bir sağa bir sola gitmeye başlamıştı.

“Belli bir yaştan sonra karakter değişmiyor komutanım.”

Aramızda kısa bir an sessizlik olmuştu.

“Sence bunun neyi var?”

Hemen anlamıştım neyden bahsettiğini. Gülümseyerek ayağa kalktım

ve kollarımı uzatarak çocuğu aldım. Çok güzel kokuyordu. Belki parfümü, belki de şampuanıydı bilmiyorum ama gerçekten çok güzel kokuyordu bu kadın.

“Muhtemelen sancısı vardır,” deyip gıdısına bir öpücük kondurdum ve hemen havaya kaldırarak oynatmaya başladım. Nehir çok severdi bunu küçükken.

“Çocuk bir yaşma geldi hâlâ gaz sancısı mı var yani?”

“Olabilir,” dedim ve işime devam ettim. Ta ki beyaz bir kusmuk kütlelesı suratımın ortasma pat diye düşünceye kadar. İşte hayattaki şansım böyleydi.

“Aman Allah’ım.”

Bozuntuya vermeden bebeği kucağıma aldım ve karşımdaki kadına baktım. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. O güzel, kalın büzüşmüş dudakları bunun bir göstergesiydi.

“Buna kusmuk diyoruz,” dedim bilmiş bir şekilde.

Etrafa bakındım fakat silecek hiçbir şey göremedim.

“Dur, sana ıslak mendil getireyim.”

Cevap verme şansım bile olmadan gözden kaybolmuştu. Bu yüzden kucağımdaki bebeğe baktım ve kaşlarımı çattım.

“Keşke babacığını bekleseydin.”

Suratı o kadar komik bir hâl almıştı ki, en son dayanamayarak burnumu boynuna gömüp gıdıklamaya başladım.

“Küçük bir bebekten nasıl bu kadar çok kusmuk çıkar anlamış değilim.”

Firuze yüzbaşının sesi ile kendime geldim ve elindeki ıslak mendili almak için uzandım. Fakat o beni şaşırtarak kendi temizlemeyi tercih etmişti.

Evet. Yanlış görmüyorsam o incecik parmaklar şu anda suratımda bir saniye sonra dudaklarımın kenarında ve en sonunda da boynumda geziniyordu. Dokunuşları öyle naif ve güzeldi ki...

“Tamam işim bitti, istersen bana ver şimdi. Herhâlde artık kusmaz.”

Konuşurken birbirine değen dudaklarına takıldı gözlerim.

Öyle güzeldi ki kendi dudaklarımın altında ezilmesini, sıcaklığını kendi sıcaklığıma katmak istedim.

“Her şey hazır, hadi içeri geçelim.”

Serdar’ın sesi beni ve bedenimi olması imkânsız düşüncelerden çıkarıp kendine getirirken, yaptığım ilk şey kucağımdaki bebeği babasına vermek olmuştu.

Duygularımı çok belli eden bir insan değildim. Hatta öyle ki en korkunç olaylarda bile insanlar yüz ifademden ne düşündüğümü anlamazdı ama karşımdaki kadın normal bir kadın değildi ve bu yüzden anlama olasılığı yüksekti.

“Teşekkür ederim,” dedim en sonunda. Sesim yine her zaman ki gibi düzdü ama içimde anlamlandıramadığım garip bir esinti vardı.

“Önemli değil.”

Arkasını dönüp gitmesine şaşırmadım. Anladığım kadıyla onun yapısı böyleydi, belki de bulunduğu konumdan dolayıydı bilmiyorum.

Derin bir nefes aldım ve kalabalığın yoğun olduğu odaya girdim. O zamana kadar çocukların sesini bile fark etmemiştim. Fakat şimdi bu sesleri fark etmemenin, duymamanın imkânı yoktu. Nereden baksan en az on beş çocuk vardı ve hepsi de ellerindeki balonlar ile oradan oraya koşturuyordu. Aman Allah’ım. Bir an evvel buradan topuklamalıydım. Yoksa hem kafamı şişiren sestem hem de aklımdaki saçma sapan düşüncelerden dolayı kafayı yiyecektim.

Neyse ki her şey hazırdı. Pembelerle süslenmiş masanın üstüne boşluk kalmayacak şekilde tabaklar yerleştirilmişti. Sarma, börek çeşitleri, Nazlı’nın bulgur şişirmesi diye tabir ettiği kısır, içli köfte ve buna benzer daha birçok şey. Kısacası aç kalma ihtimalim sıfırdı.

Kısa süre sonra alkışlar eşliğinde mumlar üflenmiş, öncelik çocuklara verilerek tabaklar yavaş yavaş dolmaya başlamıştı.

Herkes çocuklarını alıp bir tarafa çekilirken onları izlemenin ne kadar sinir bozucu olduğunu fark ettim. Kesinlikle evlenme yaşıma artık gelmişti. Gelmediyse bile bugün kesin olarak gelmişti.

“Ne istersin?”

Yanı başımda duran kadının farkına bile varmamıştım.

“Anlamadım,” dedim sessizce.

“Tabağına koymamı istediğin bir şey var mı?”

Ufak bir mırıltı eşliğinde anladığımı ima ettim.

“Teşekkür ederim komutanım, kendim alabilirim.”

“Alamazsın dediğimi hatırlamıyorum zaten. Sadece kibarlık olsun diye sordum.”

Tamam. Sakin olalım. Bir kez daha işleri berbat etmeye niyetim yoktu. Zaten yeterince batmıştım.

“Bulgurlu şeyden istemiyorum. Diğer hepsinden olabilir.”

“Bulgur sevmez misin?”

“Severim ama o karışık şeyi değil.”

“Peki.”

Firuze yüzbaşı bana tabak hazırlıyordu. O ketum, kendinden taviz vermeyen, ağzını her açtığında lafı gediğine oturtan kadın, şu anda bana tabak hazırlıyordu. Olacak iş değildi.

“Hayırdır?”

Yanıma kurulan, aynı zamanda pişmiş kelle gibi sırttan Serdar’a baktım. Gözleri sanki bir şeylerin cevabını arıyordu. Ama yanlış yerde arıyordu, farkında değil.

“Ne hayırdır devrem?”

“Ne bileyim oğlum. Firuze yüzbaşıya baksana, sana tabak hazırlıyor.”

“Olabilir,” dedim umursamaz bir şekilde.

“Oğlum bu kadını tanıyorsam hayatta böyle bir şey yapmaz, haberin olsun. Düşünsene, burnu düşse eğilip almaz bu kadın.”

Gerçekten öyle miydi? Sahi onu ne kadar tanıyordum ki?

“Nezaketen sordu sağ olsun, bunda ne var?” dedim sessizce. Bir taraftan da tabaklara sırasıyla bir şeyler yerleştiren kadına bakıyordum. Dedi-kodu yaparken yakalanmak istemezdik sonuçta.

“Yedim ben de.”

“Dikkat et takılmasın,” dedim sessizce ayağa kalkarak.

“Teşekkür ederim komutanım.”

Dolu tabağı ve bir bardak kolayı aldığım gibi tekrardan yerime oturdum. Belimdeki silah kışımı rahatsız etse de bu şu anda düşüneneğim en son şeydi. Aklım sürekli başka yerlere gidiyordu. Nasıl yemek yapardı, nelerden hoşlanırdı, en çok hangi rengi severdi, kitap okumayı sever miydi ve buna benzer birçok şey. Fark ettim de ona ait sorular ne çok kafama takılmıştı bugün.

“Komutanım, on günlük görev için intikal edeceğiniz yer belli oldu mu?”

Bu soru banaydı. Çünkü bu aralar on günlük görev, bildiğim kadarıyla sadece bize yazılmıştı.

“Bana herhangi bir bilgi vermediler. Güzergâh belli değil. Muhtemelen her zaman olduğu gibi ayrılış vaktine yakın bilgiler elimizde olur.”

“Peki komutanım, ek takviye gelecek mi?”

“Hayır. İkinci ve üçüncü tim ile beraber gideceğiz. Karakola merkezden geçici komandolar gelecek ama sayıları hakkında bir fikrim yok.”

“Şey, komutanım, Bekir Şahin’in sizi aradığını duyduk. Aslı var mı?”

Günlük kaç posta sıçtığımızdan da haberleri oluyor muydu acaba? Ama onlara kızmıyordum. Adamlar istihbaratta sivil çalışıyordu ve haberrinin olması çok normaldi.

“Evet aradı. Adam kendini tanıtıncaya kadar kim olduğunu bilmiyordum, o ayrı bir konu tabii.”

Bu sırada sandalyesinde oturan Firuze yüzbaşı sandalyesinde dikleşmiş, pürdikkat beni izliyordu. Sanki sinirlenmiş gibiydi. İyi de neye sinirlenmişti? Bildiğim kadarıyla onu sinir edecek hiçbir şey söylememiştim.

“Duymuştuk ama inanmamıştık komutanım.”

Kaşlarımı kaldırarak karşımdaki konuşan adama baktım. Sonra da tabağıma geri yumuldum. Fakat en sonunda dayanamayarak yine konuşmaya başladım.

“Bunda inanamayacak ne var onu anlamadım. Bunlar olağan şeyler. Bugün Bekir Şahin yarın bir başkası,” dedim ciddi bir şekilde.

Bunun üstüne konuşma burada sona ermişti. Firuze yüzbaşının bakışları hâlâ bedenimi delip geçse de umursamadım ve tabağımda ne var ne yoksa mideye indirdim. Garip bir şekilde sinirlenmiştim. Bekir Şahin

ismini duyunca karşımdaki kadının verdiği tepki neredeyse hafızama kazınmıştı. Belki de elindeki yüzüğün sahibi oydu. Lanet olsun bu olabilir miydi? O adamla nişanlı olabilir miydi?

Bir anda Nazlı'nın, "Aşkın yaşı yok," sözleri geldi aklıma.

Bunun düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetmişti. Aman Allah'ım lütfen bu şaka olsun.

Birden ayağa kalktım ve diğer odaya gidip hediye poşetini elime aldım. Bir an evvel siktir olup gitmeliydim. Bugün beynimde dolanan her şey dengemi şaşırtmıştı.

"Mutlu yıllar küçük kız," dedim yanaklarına minik bir öpücük bırakırken. Hediyelerini annesine verdim ve gitmek için müsaade isteyerek herkesle vedalaştım.

"Ne oldu lan! Ne bu acele?"

Serdar'ın sorusuna takılmadım bile. Sadece gitmem gerektiğini biliyordum.

"Geç kalmayayım devrem. Biliyorsun beni bekliyorlar."

"Dur bekle de sana bir şeyler koyalım."

"Gerek yok devrem, sağ ol."

"Olur mu lan, bekle dedik işte."

Yanımdan gidişini izledim ve koridorda tek başıma beklemeye başladım.

"Telefonunu unutmuşsun."

Fark ettim ki gerçekten öyle olmuştu.

"Teşekkür ederim komutanım," dedim düz bir sesle.

"Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Serdar'ın gelmesi ile konuşma burada bitmişti. Elindeki poşeti aldım ve ayakkabılarımı saniyesinde giyerek vedalaştım.

On dakika sonra alay kantinine indim. Aldığım erzakları bir askerin yardımı ile helikopter pistinin oraya taşıdım ve yarım saatlik bir bekleyişten sonra nihayet yola çıktık. Uçuşun gerçekleştiği dakikadan hatta ondan öncesinde bile aynı şeyi düşünüyordum.

Acaba bu olabilir miydi?

Yüzüğün sahibi o adam mıydı?

Bu düşünceler ile nihayet evime gelmiştim. Evet burası benim evimdi, sığınağımdı. Her ne kadar kuş uçmaz kervan geçmez bir dağ başında olsam da gerçek buydu işte.

“Hoş geldiniz komutanım.”

“Hoş buldum Ali, var mı herhangi bir şey?” dedim malzemelerin inmesine yardımcı olurken. Helikopterin pervanesinden çıkan ses resmen kafamı şişirmişti.

“Her şey yolunda komutanım.”

Aramızda başka bir konuşma geçmedi. Dakikalar sonra helikopter havalandı ve gözden kayboldu. Alışkanlık ya hemen etrafıma bakındım. Her şey normal görünüyordu. Nöbetçiler yerlerinde, diğer askerler ise güneşin keyfini çıkarıyordu.

O sırada koşarak yanıma gelen Mahmut’u gördüm. Adam resmen panda gibiydi. Göbek bir yana savrulurken memeler başka bir yana savruluyordu.

“Hoş geldiniz komutanım.”

“Hoş bulduk Mahmut, hayırdır? Yavru ceylan gibi seke seke geliyor-sun bakıyorum.”

“Yazdıklarımı aldınız mı komutanım?”

“Dayak var çekirdek, fındık, fıstık yerine yer misin?”

“Yemem komutanım.”

“Yazdıklarım düşündüğün kadar şu önündeki iki oda bir balkon olmuş kilonu nasıl vereceğini düşünsen şimdiye kürdan gibi olurdun.”

“Komutanım onlar olmasa günler nasıl geçer?”

Bir yönden onlar da haklıydı. Yemeden, içmeden, yatmadan günler geçmezdi burada. Çarşı izni yok, gezme yok, lokantaya gidip yemek yemek yok. Her şeyden mahrum nasıl geçerdi günler?

“Ulan Mahmut, dua et haklısın yoksa çekirdek yerine dayak yerdin. Şu poşetleri içeriye taşıyın, orada vereceğim herkesin malzemesini.”

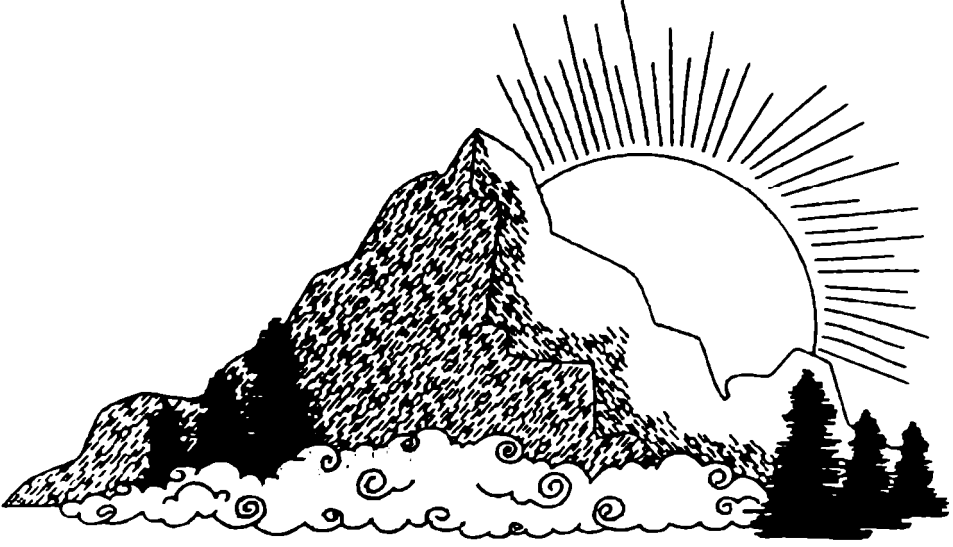
Üç beş askerin yardımı ile malzemeler içeriye taşınırken, cebimdeki

telefonu çıkardım. Üç mesaj, iki cevapsız arama vardı. Aramaların biri babama diğeri ise anneme aitti. Mesajlara geçtim. Kredi kartı harcama bilgileri, birkaç markanın reklamı ve en sonunda da tanımadığım bir numaradan gelen mesaj. Mesajı açmak için üstüne tıkladım ve ekranda beliren yazıyı okudum.

“Sorunun ne bilmiyorum ama o lanet kafandan geçenleri aklından çıkar. Bekir Şahin benim babam. Başka herhangi bir şeyim değil.”

Bir kere okudum yetmedi, bir kere daha okudum. En son yetmeyince üçüncü kez aynı mesajı okudum ve en sonunda idrak ettim ...

Üçüncü kez sıçıp sıvama seansına hoş geldiniz.

8. BÖLÜM

Firuze

Ne yapıyordum ben?

Uzun zamandır bunu düşünüyordum. Yatarken, kalkarken, işimin başındayken, öğle yemeğindeyken... Kısacası her daim aklımda bu soru ile geziyordum...

Ne yapıyordum ben?

Aslına bakılırsa ortada gözle görülür bir şey yoktu. Lakin bu aklımda dönüp duran sorunun gerçekliğini değiştirmiyordu.

Mirhan Ateşoğlu...

Diyarbakırlı Mirhan Ateşoğlu...

Üstü olmama rağmen sözlerini esirgemeyen, sonuçlarının ne olduğunu umursamayan, askerlerine arkadaş gibi davranan, karakolun her bir ihtiyacı ile tek tek ilgilenen, askerine gelecek sözü kendine gelmiş sayan, evraklarını zamanında ve eksiksiz teslim eden Mirhan Ateşoğlu...

Adamın tek bir yanlışı bile yoktu. Ukala, umursamaz, aynı zamanda da umursadığını karşı tarafa hissettiren bir yapısı vardı. Garipti. Gerçekten çok garipti. Yüzünden, mavinin en güzel tonuna sahip olan gözlerinden, mimiklerinden ne hissettiğini anlamak çok zordu. Duygularını usta bir

şekilde saklıyor ve karşısında kim olursa olsun, onu çözmesine izin vermiyordu. Açıkça itiraf etmek gerekirse, bu durum canımı çok sıkıyordu.

Kapının tıklatılması ile düşüncelerimi bir kenara bırakıp, yayıldığım koltukta toparlandım ve içeri gelmesini söyledim.

“Müsait miydiniz komutanım?”

“Buyurun Serdar astsubayım,” dedim gülümseyerek. Severdim Serdar’ı. Kendi hâlinde, ailesine, eşine ve kızına düşkün bir eştı.

“Nasılsınız komutanım?”

“Nöbet çizelgeleriniz konusunda pek de iyi sayıldığım söylenemez.”

“Ah, bu kadar dert etmeyin komutanım. Bir sürü bekâr var yazın gitsin. Mümkünse hafta sonunu bana yazmayın ama.”

Şakacı çocuk.

“Niye? Sen sadrazam torunu musun?”

Gelen öksürük sesi ile kaşlarımı kaldırdım ve önüne açılmamış bir şişe su bıraktım.

“Yok komutanım aslında ben öyle demek istemedim, siz beni yanlış anladınız.”

“Kesin öyledir. Bu arada hafta sonu cumartesi günü, nöbet ellerinden öper haberin olsun.”

“Pazar olsa komutanım?”

“Sebep?”

“Cumartesi günü kızımın doğum günü var da komutanım, ondan dolayı.”

“Yoksa sen buraya parti için mi geldin?”

“Evet komutanım. Öğleden sonra saat bir gibi başlayacak. Ama siz ne zaman müsait olursanız o zaman gelebilirsiniz.”

Doğum günü partileri.

Bu hayatta nefret ettiğim bir şey varsa, o da doğum günü partileriydi. Oyuncaklar, pembe balonlar, kabarık elbiseler, pastalar ve bir sürü insan ...

“Peki. Diğer personel arkadaşlar ile konuşayım önce. Elbette biri anlayış gösterip nöbetini üstlenir.”

“Öyleyse, ben kalkayım komutanım.”

“Eşine selam söyle. Yardıma ihtiyacı olursa iletişime geçsin benimle,” dedim sakın bir şekilde. Serdar’ın far tutulmuş tavşan gibi bakışlarına aldırmadan, elimle kapımı kapatmasını işaret ettim ve anında koltuğuma tekrar yayıldım.

Anlaşılan o ki bugün rahat yoktu. Çalan telefon bunun başlı başına gerçek bir göstergesiydi.

“Efendim baba,” dedim sırtımı yasladığım deri sandalyeye başımı dayayarak.

“Firuze yüzbaşı, bakıyorum da mesai saatleri içinde kuş uykusuna⁵ yatmış gibisiniz”

Şen çıkan ses tonu karşısında hafifçe gülümsedim ve ayaklarımın yardımı ile sandalyede usulca dönmeye başladım.

“Ne uykusu baba. Nöbet çizelgesi düzenlemekten imanım gevredi. Sahada olsam bu kadar sıkılmam. Ama bu masabaşı işleri beni gerçekten yoruyor,” dedim nazlanarak.

“Sana verilen görev ne ise onu yapacaksın, her personelin yaptığı gibi.”

“Başlamayalım istersen. Orada işler nasıl?”

Bulunduğu konum itibariyle omuzlarındaki yük benimkinden daha fazlaydı. Bulunduğu yerin de bazı yönlerden berbat olması, babam açısından bonus gibi bir şeydi.

“Gayet güzel. Havalar soğuk o kadar.”

“Burada da bir açıyor, bir yağıyor. Yemeğini yedin mi?”

“Elbette yedim. Ben aç kalmam meraklanma, sen kendine dikkat et yeter,” demiş ve boğazını temizleyerek sessizce beklemeye başlamıştı.

“Dinliyorum baba.”

Aslında ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum ama her seferinde onu kırmamak için bu boş konuşmayı yapıyordum.

5. Tavşan uykusu. Kuşkulu bir ruh durumu içinde uyunan, çabuk uyanılan hafif uyku.

“Doğum günün yaklaşıyor bebeğim. Oraya gelmemi istersen, hemen gelirim.”

Bebeğim...

Annem ne güzel söylerdi bu kelimeyi saçlarımı okşarken. Dizlerine yatırır, kulağıma fısıldardı. Şimdi ise koca kadın olmama rağmen hâlâ bebeğim diyen bir babam vardı. Sanki annem bu kelimeyi öleceğini bildiği için ona miras bırakmıştı.

Boğazımın düğümlenmesine ve dolan gözlerime aldırmadan, ağzımdan ufak bir kıkırtı çıkardım ve konuşmaya başladım.

“Koca kız oldum baba, bana bebeğim demesen çok iyi olur. Ayrıca doğum günü kutlayacak zamanım yok. Hatta eve gidip yatmaya zamanım yok benim,” dedim neşeli bir ses tonu ile. İçim yamyordu fakat bunu babama belli edemezdim. Annemden sonra benim için de üzülmesine dayanamazdım.

“Peki kızım sen bilirsin,” demiş ve konuyu daha fazla uzatmayarak, ikimiz için de en iyisini yapmıştı.

“Seni seviyorum.”

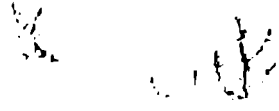
“Ben de seni kızım, şimdi kapatmalıyım lütfen dikkatli ol, tamam mı?”

“Sen. Lütfen dikkatli ol.”

Konuşma sonlandığı vakit telefonu gelişigüzel masaya fırlattım ve gerilen bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Mesai bitimine daha üç saat vardı fakat benim günüm şimdiden zehir olmuştu.

Canım yanıyordu, avazım çıktığı kadar bağırarak ağlamak istiyordum.

O kara güne dair görüntüler bir bir zihnime üşüşürken, tek yapabildiğim gözlerimi kırpmamaktı. Çünkü biliyordum ki kırparsam görüntüler göz kapaklarımın açılmasına izin vermezdi ve ben şu anda burada bunu yaşamak istemiyordum. Burası yeri değildi. Masanın üstündeki yarım şişe suyun kalanını içmek için kapağını açarak ağzıma dayadım ve hiç de yakışmayan bir şekilde, ses çıkara çıkara içtim. Sonra da boş şişeyi masanın altındaki çöp kovasına atarak işimin başına döndüm.

Günlerimin her biri aynı düzende ilerlerken nihayet cumartesi günü gelmiş ve ben neredeyse öğlene kadar uyumuştum. Telefonum sessizdeydi fakat hiç yanımdan ayırmadığım telsizim, her daim açıktı. En ufak bir şeyde anons geçileceğini bildiğimden dolayı içim rahattı ve şimdiye kadar uyanmadığıma göre önemli bir şey yoktu. Güzel uyumuştum. Vücudum, beynim, kısacası her bir yerim dinlenmişti. Kendimi dinç ve daha mutlu hissediyordum. Bu yüzden ilk önce duşa girdim. Sonra da her an her şey olabilir düşüncesi ile kamuflajımı ütüleyip saate baktım. Hiçbir şey yememiştim çünkü midemin bayram etmesi için doğum günü partisine gidecektim. Ne giymem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Parti evde olacaktı bu yüzden elbise giyme fikri çoktan rafa kalkmıştı. Geriye sadece kot pantolon ve herhangi bir üst kalmıştı. İster tişört, ister kazak.

Ve ben hakkımı salaş ince bir kazaktan yana kullanmıştım. Kot pantolon ile tamamladığım kombinimi renklendirmek için hafif bir makyaj yapmış fakat solgun görünmemek açısından dudaklarımı ön planda tutmuştum. İstedğim en son şey gelecek olan misafirlere dedikodu malzemesi vermekti.

Baştan bir sıfır yenilgi ile başlıyordum çünkü erkeklerin çoğunlukta olduğu bir meslekteydim. Hâliyle hemcinslerim beni potansiyel tehdit olarak görüyordu. Tabii sözüm meclisten dışarı ama çoğunluk böyle düşünüyordu. Hatta bir keresinde, "*Kocamla devriyeye çıkmazsanız çok sevinirim. Lütfen, anlayış gösterin,*" diye saçma salak bir mesaj gelmişti. Gerçekten insanoğlu çok fesattı. Resmen beyinlerinde kuruyor, kurdukları yetmezmiş gibi bir de insanın sinirlerini zıplatıyorlardı.

Sinirlerimin bozulmasına müsaade etmeyerek aynada son bir kez kendime baktım. Kazağım kalçamı kapatmıştı, makyajım abartılı değildi ve saçlarım hoş görünüyordu. Her şey yerli yerindeydi.

Ütülediğim kıyafetlerimi asmak için aynanın karşısından ayrıldım ve askıya yerleştirdiklerimi dolaba koymak için ilerledim. Dolabım bomboştu. Tek bir kıyafet hariç.

Annem.

Beş yaşındayken kalleş bir pusuda can veren canım annem.

Rüyalarıma girip *annen seni çok seviyor bebeğim* diye fısıldayarak görünmez olan annem...

Kokusu gitmesin diye yıkamaya kıyamadığım kamuflajını yıllarca sakladığım annem.

Bir hiç uğruna birkaç kalleş orospu çocuğu yüzünden genç yaşta ölen annem...

Derin bir nefes aldım. İyiydim. İyi olacaktım. Yaram ne kadar kanarsa kanasın, onun istediği gibi yaşayıp, adına yakışır bir şekilde yoluma devam edecektim. Çünkü Betül sultan böyle isterdi. Güçlüydü benim annem. Vatanına, mesleğine, kocasına ve evladına âşık bir anneydi. Bu yüzden bile isteye can vermişti.

Acılarla yaşamak gerçekten çok zordu.

Kolumdaki saate baktım ve vaktin yaklaştığını gördüm. Beş on dakika erken gitsem bir şey olmazdı. En azından bir şeylere yardımım dokunurdu.

Birkaç kat çıkmak beş dakikamı bile almamıştı. Etraf sessiz ve sakin-di. Zili çaldım ve beklemeye başladım. Yaklaşık otuz saniye kadar sonra elleri salçanın kırmızısı ile bezenmiş Serdar'ın eşini gördüm.

“Kusura bakmayın Firuze Hanım, hoş geldiniz.”

“Ne kusuru canım aşk olsun. Hoş buldum nasılsın?” dedim ev terliğini ayaklarıma geçirerek. Aslında başkasının evinde terlik giymekten hoşlanmıyordum fakat terliğimi kafam dolu olduğu için evde unutmuştum. Bu yüzden ayaklarımın ucuna konan terliği giydim ve kadını takip ettim.

“Yardım ister misin?” diye sordum kısırı karıştırmak için salçanın rengini almış olan ellerini yıkayan kadına.

“Zahmet etmeyin. Buyurun şöyle, oturun lütfen.”

“Olur mu canım, ne zahmeti. Ver yeşillikleri yıkayayım,” dedim ve söz hakkı tanımadan tezgâhın üstündeki plastik kabın içinde olan yeşillikleri elime aldım. Galiba biraz erken gelmiştim. Ya da diğer misafirler geç kalmıştı. Yaklaşık on dakika geçmişti ki kapı zili tek tek çalmaya başlamış, kalabalık bir anda çoğalmıştı.

“Sen misafirlerinle ilgilen istersen.”

Yeşil soğanı doğrarken yanımda aceleyle kıpırdanan kadına baktım. Cidden telaşlıydı. Kadın ile çok bir muhabbetim olmamıştı. Birkaç kez adliyyede denk gelmişim o kadar. Zıt kutuplar birbirini çekermiş sözü sanki bu ikili için söylenmişti. Biri sessiz diğeri haddinden fazla konuşkan, biri deli dolu diğeri her zaman daha sakın.

“Daha sarmalar yerleştirilmedi, kısır karışmadı. Geç kaldım ama bebek durmak bilmedi. Bugün ayrı bir huysuz.”

“Neden bu kadar telaş yapıyorsun. Azıcık geç yendiğinde kimse açlıktan ölmez merak etme.”

“Teşekkür ederim. Ben en iyisi misafirlerin yanında beş dakika oturayım. Zaten erkekler ayrı odada.”

“Hadi sen git, ben yaparım.”

“Teşekkür ederim.”

Yeşilliklerden sonra domatesi doğradım ve kenara koydum. Daha sonra da sarmaları servis tabaklarına koyup ellerimi yıkadım. Tam kurulamak için havluya uzanmışım ki zil çaldı. Birkaç saniye bekledim fakat tekrar çalınca kimsenin duymadığını fark ederek, kapıya doğru ilerledim. Kapıdaki kimse eminim ki beni görünce hevesi kursağına tikanıp kalacaktı. Çünkü hiçbir asker, başka bir ortamda kendisinden daha yüksek rütbeli bir asker varken, rahat olamazdı. Acı ama gerçek buydu.

Bu onların kendi sorunuydu. İnsan olduktan sonra diğerleri benim için fasa fisoydu. İster alt, ister üst, isterse er olsun. Bu düşüncelerle kapıyı açtım ve beklemeye başladım. Fakat yere eğilmiş, siyah ayakkabılarım çıkaran adamın kim olduğunu anlamam için beş saniye yeterliydi. O saç rengini, geniş gövdeyi unutmamanın imkânı yoktu. Günlerdir aklımdan çıkmayan adamdı bu. Mirhan Ateşoğlu...

Sahi onun ne işi vardı burada? Ve yaklaşık bir saniye sonra jeton düştü. *Mirhan ile Serdar devreydi. Lanet olsun ben bunu nasıl düşünememişim.* Hiçbir şey olmamış gibi bir terlik bıraktım önüne ve beklemeye koyuldum. İlk tepkisini deli gibi merak ediyordum. Sonuçta yirmi günden fazla bir zamandır onu görmemişim ve dönüş yaptığımız sırada hiç konuşma fırsatı bulamamışım. Bunun için üzgündüm. Baskın sonrası

hemen birliğe dönmek zorunda kalmıştık. Bu yüzden ona harika bir iş çıkardığım söyleyemeden gelmiştik. Her ne kadar dilinin ayarı olmasa da o görevini dört dörtlük yapan bir askerdi. Derken onun sesini duydum.

“Lan sikik ne zamandır kadın işleri yapıyorsun?” demiş ve ayakkaı-larım kenara koymak için sağına soluna bakınmıştı.

Hâlâ dilinin bir ayarı yoktu. Kafamı bıkkınlıkla sağa sola salladım ve beklemeye başladım. Yüzünün alacağı şekil beni şimdiden keyiflendirme-ye yetmişti bile. Ve beklenen son nihayetinde olmuştu. Beni gördüğü va-kit oracıkta kalmış, sarışın suratı anında kızarmaya başlamıştı. Ne güzeldi onun kızarıp bozaran sıfatını izlemek.

“Ne güzel bir  slup Mirhan astsubayım, hâlâ aynı yerde olmak nasıl bir duygu?” dedim kendimden ödün vermeyen bir şekilde. G leceksem bile evde koltuğuma yayılıp aklıma geldikçe gülecektim.

şaşkınlığını anlatmaya gerek yoktu. O saatten sonra tavrı bile değiş-mişti. Bakmak istemesem bile gözlerim bir şekilde onu buluyordu. Sanki gözlerimin önüne bir şey geriliyor ve beni ona bakmaya zorluyordu. Otur-ması, konuşması, kıyafeti ve hatta çorabı bile gözlerimden nasibini almıştı. Hele ki kokusu. Bence nasibini fazlasıyla alan burnum ve ciğerlerim ol-muştu. Küçük kız üstüne kustuğunda parmaklarını tenine değmiş, kokusu burnuma acımasızca hücum etmişti.

 lk kez.

Hayatımda ilk kez bir erkeğe bu kadar yakın durmuş, nefesinin koku-sunu, teninin sıcaklığını hissetmiştim. Yıllardır babamın parfüm kokusun-dan başka koku almayan bu burun, ilk kez bu kadar güzel bir koku almıştı. Neyse ki saatler sürse bile her şey normalmiş gibi davrandım. Ta ki baba-mın adım duyana kadar.

Bekir şahin.

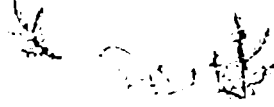
Karısını kahpece şehit vermiş, yarısım kara toprağın altına koymuş, acı çekerek hayatına ve mesleğine devam eden aslan babam.  lk göz ağrım, annemin emaneti ve hedeflerimin başkahramanı.

Anlaşılan o ki Mirhan ile arasında bir konuşma geçmişti ve benim bundan haberim yoktu. Hem de üstünden günler geçmesine rağmen. Kulaklarımı açıp neler olup bittiğini çözmeye çalıştım. Bu esnada an-

nemden kalan yüzüğü sürekli parmağında çevirmekle meşguldüm.

Tabii bu bir çift gözün beni süzdüğünü anlayınca kadardı. Zaten ondan sonra olanlar olmuş, Mirhan aceleyle ortamdan ayrılmıştı. Kimse buna anlam vermese de ben vermiştim. Nişanlı olduğumu sanmıştı. Tıpkı diğerleri gibi. Bunda garipsenecek bir şey yoktu. Asıl garip olan babamı nişanlım sanmasıydı.

Kahretsin bu ne boktan bir durumdu böyle?

Parti sona erdiğinde aklımdaki tek şey son bakışlarıydı. Acıyarak, tiksinierek bakan güzel mavi gözleri fazlasıyla canımı yakmış ve beni bilinmezliğe doğru sürüklemişti. Eve geldiğimde hâlâ bunu düşünüyordum. Saatler sonra da aynı şeyi düşünüyordum ve bu beni delirtiyordu. Bir şeyler yapmalıyım ama ne?

Aklıma gelen fikirle derin bir nefes aldım ve Serdar'a mesaj attım. Bunu farklı şekillerden de kolaylıkla halledebilirdim fakat tüm karakol anında haberdar olurdu. Bu yüzden tek bir mesaj attım. Anlayacağı dilden hem de.

“Sevgili Serdar, biricik devren Mirhan astsubayın numarasını sana zahmet bir yazıver. Not: O ağzını bir yerde açarsan, çok merak ettiğin hücrede bir ay yatarsın.”

Tereddüt etmeden mesajı hemen yolladım ve ayakta dolanarak beklemeye koyuldum. Cevabın gelmesi iki dakika bile sürmemişti.

“İstediğiniz numara olsun komutanım. Yarınki nöbeti silmeniz ümidi ile hayırlı akşamlar.”

Mesaja takılmadım bile. Hemen numarayı kopyala yapıştır yapıp mesaj yazmaya başladım.

Tekrar okumaya gerek görmeden gönder tuşuna bastım ve kendimi koltuğa attım. Hiçbir şeye odaklanamıyor sürekli telefona bakıyordum.

Bir saat.

Üç saat.

Beş saat.

Saat gecenin biri olmuştu fakat hâlâ ne bir cevap vardı ne de başka bir şey. Neden onun gibi bir dağ ayısından cevap bekliyordum ki? Bu hareketine şaşırmamıştım bile. Sinirle telefonu komodinin üstüne fırlattım ve yorganın içine daldım. Canı cehennemeydi.

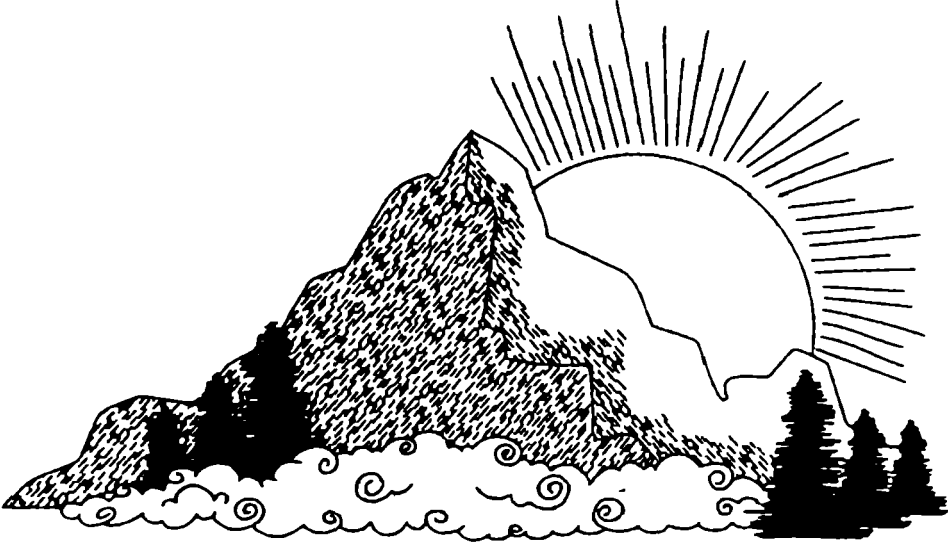
Uyumuştum.

Evet uyumuştum çünkü gözlerimi açmakta zorlanıyor ve beni bu saatte arayana, akla hayale gelemeyecek küfürler sıralıyordum. Ta ki arayanın Mirhan olduğunu görünceye kadar.

Demek yeni aklına gelmiştim.

Peki öyle olsun bakalım.

“Gecenin bu vaktinde aramak için iyi bir nedenin olmalı Mirhan astsubayım,” dedim sert çıkmasına özen gösterdiğim ses tonumla.

9. BÖLÜM

Mirhan

“Sorunun ne bilmiyorum ama o lanet kafandan geçenleri aklından çıkar. Bekir Şahin benim babam. Başka herhangi bir şeyim değil.”

Bir değil, beş değil, on değil...

Bu mesajı sayamayacağım kadar çok okumuştum. Ayakta dururken, poşetleri kantine taşıırken, yatarken, kalkarken kısacası boş kaldığım her dakika telefonu elime alıp bu mesajı okumuş lakin gerçekliğine bir türlü inanamamıştım.

Firuze yüzbaşı gibi bir kadın bana, rütbe olarak emrindeki bir askere, neden böyle bir şey yazardı ki?

Amacı neydi?

Bir planı mı vardı?

Yoksa beni kötü emellerine alet edip kullandıktan sonra bir paçavra gibi kenara mı atacaktı?

Yok canım daha neler?

Mesaj geldiğinden beri bunu düşünüyordum. Erzak listesini tamamlayıp bilgisayara geçirirken bile bunu düşünüyordum hatta helada bile aynı şeyleri düşünüyordum.

Açıkçası bu ondan beklediğim en son şeydi. Serdar'ın evinden ayrılırken kafam kazan gibi kaynıyordu. Bekir Şahin kimdi, elindeki yüzüğün sahibi o adam mıydı, denetleme sırasında duyduğum konuşma ikisinin arasında mı gerçekleşmişti ve daha buna benzer birçok şey.

Fakat şimdi tüm o beynimi siken sorular cevabını bulmuştu. Bekir Şahin, Firuze Şahin'in babasıydı.

İşte bu sebeple de işler biraz karışmıştı.

“Komutanım, alaydan beklediğiniz yazı geldi.”

Düşüncelerimin ortasına yıldırım hızı ile düşen bu ses karşısında bir an için ürksem dahi bunu belli etmedim ve hemen konuşmaya başladım.

“Kaç günlük?”

“Yazıda en az yedi, en fazla on gün olduğu yazıyor komutanım.”

“Yer belli mi?”

“Belli komutanım.”

“Aynı yer mi?”

“Evet komutanım.”

“Peki İHA'lar⁶ görüntü almış mı?”

“Şu ana kadar görüntü yok komutanım fakat birkaç ihbar var.”

“Çıkış saati belli mi?”

“Evet komutanım. Yarın akşam beş gibi iki araç timleri yaya ilerleyeceği yerde bırakacak ve-”

“Gerisini anlatmasan da olur. Antepli'ye söyle de bana bir kahve yollasın.”

Söz hakkı tanımadan arkamı döndüm ve yüzümü sıvazlayarak ne yapmam gerektiğini düşündüm. Onu aramalıydım. Evet onu aramalı ve yazdığı mesajın ne anlama geldiğini sormalıydım. Ya değilse? Tüm gün beynimi hallaç pamuğu kıvamına getiren sorular beni rahat bırakmazdı ve bu göreve giderken isteyeceğim en son şeydi.

Kafamdaki düşünceleri bir kenara bırakarak dışarı çıktım. Hava zehir gibiydi. Tam bahara kavuşmanın hayaliyle yaşarken bir anda dengelerin değişmesi ruh hâlimizi de ister istemez etkiliyordu. Gün boyu güneş nere-

6. İnsansız Hava Aracı

deyse askerler de orada toplanıyordu. Tıpkı kedi gibiydi hepsi. Kimi kum çuvallarının üstünde, kimi yerde, kimisi de sıcaklık her yerine vursun diye karakolun duvarına tüneyip gerim gerim geriniyordu. Devlet yeteri kadar kömürü bırakıyor ve günlük sobalar yanıyordu fakat bu zirzoplara laf anlatılmazdı.

“Lan Mahmut,” dedim nöbet kulübesinden kafasını gördüğüm askere. Geçen günkü girilen sıcak temastan sonra gözle görülür değişiklikler olmuştu onda. Her şeye daha da sıkı sarılmıştı ve bu azmi beni gerçekten gururlandırıyordu.

“Emredin komutanım.”

Kafasını uzatmış küçük pencere deliğinden bana bakmaya çalışıyordu.

“Beren nerede oğlum?”

“Komutanım bere kafama küçük geliyor sonra da kaşındıyor, ben de takmadım.”

“Ne demek küçük geliyor lan, küçük numara mı aldın?”

“Yoktu komutanım.”

“Ne demek yoktu? Salak salak konuşup canımı sıkma benim.”

“Olsun komutanım, bana bir şey olmaz.”

Tam bu sırada Antepli kahvemi getirmiş ve bir baş selamı vererek sessizce yanımdan ayrılmıştı. Birkaç gün sonra izne çıkacaktı ve adam heyecandan yerinde duramıyordu.

“Antepli,” dedim kapıdan kaybolmadan önce.

“Emredin komutanım.”

“Odamdaki askılıkta berem var, git getir sana zahmet.”

“Tamamdır komutanım.”

Baş selamı verip hızla yanımdan ayrılması ile kahvemden bir yudum aldım. Esen rüzgâr insanın ilğini donduracak cinstendi. Giydiğimiz içlik, kalın çoraplar, termal kıyafetler hak getire. Soktuğumun dağında götünü ateşe dayasan fayda etmezdi.

“Buyurun komutanım.”

Bereyi aldım ve askerin nöbet tuttuğu kulübeye doğru ilerledim.

“Bir daha nöbet sırasında kafanda beren, elinde eldivenin olmazsa

ceza alırsın ona göre. Bu kafa sıcak olsun ki gelecek olan tehlikeyi sezsin, bu eller sıcak olsun ki silah tuttuğun vakit hedefi şaşmasın. Anladın mı Mahmut? Bu hem senin için hem de bizler için çok önemli.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Şundan bir fırt çek de için ısınsın,” dedim gülerek.

“Vallâhi mi komutanım?”

“Bir fırt, fazla değil,” dedim ve elimdeki kahve bardağını ona uzattım.

Bir yudum.

İki yudum.

Elinden bardağı aldım ve hiçbir şey olmamış gibi yanından ayrıldım.

“Bu arada komutanım.”

Arkamı döndüm ve devam etmesini bekledim.

“Galiba kilo veriyorum komutanım.”

Öyle bir heyecanla konuşmuştu ki sanırsınız atomu parçalamıştı.

“Sonuç,” dedim kahvemden bir yudum daha alarak.

“Çükümü görebiliyorum artık komutanım.”

Ağzımdaki kahveyi anında dışarı püskürtmüş, şaşkın şakın ona bakakalmıştım.

“Bu ne büyük bir haber. Kurban keselim mi Mahmut?”

“Yok komutanım, gerek yok.”

“Aferin asker, başarılarının devamını dilerim.”

“Emredersiniz komutanım.”

Gülmemek için kendimi zor tutarak yoluma devam ettim. Hayat bazı şeylere kızmak yerine gülüp geçmeyi öğretiyordu ister istemez. İşte bu da onlardan biriydi.

Kahvenin dibinde kalanı içip kantine doğru ilerledim. Ortalık sessizdi. Bardağı çalkalayıp mutfak tezgâhının üstüne bıraktım ve askerlerin yattığı yatakhaneye doğru ilerledim. Nöbet sırası bende olduğu için personeldeki diğer arkadaşlar kendi odalarında kalıyordu.

Sessizce koğuşun kapısını araladım ve içeri girdim. Askerlerin yarısı uyuyordu. Yarısı da yorganın altına gömülmüş fısır fısır konuşuyordu. Ne

ile konuştuklarını anlatmaya zaten gerek yoktu. Gözümle görmediğim vakit sıkıntı değildi ama gözüme sokarcasına yaptıkları zaman işte o zaman affetmezdim.

“Koğuş,” dedim ellerimi ceplerime koyup beklerken, sessiz ortama sesim bomba düşmüş gibi bir etki yaratmıştı. Karşıma dizilmeleri tam bir dakikadan az sürmüştü. Güzel, herhangi bir saldırıda bu çok işe yarayacaktı.

“Telefonu olanlar dökülsün hemen.”

Hepsi gözlerimin içine bakıyordu. Belki bir ümit şaka yaptığımı falan zannediyorlardı ama hayır. Şaka yapmıyordum. Onlara her türlü kolaylığı sağlıyordum fakat bu iyi niyeti kötüye kullanmaktı. Bu telefonlar dinlenebilir ve karakolda istemeyeceğim sonuçlar doğurabilirdi.

“Sizi bekliyorum gençler.”

Ses tonum değişmiş olacak ki birden avuçlarımın arasına altı tane telefon konmuştu.

“Bakmayın bana öyle yavrusunu kaybetmiş kedi gibi. Bu zıkkımla akşamları konuşmamanız gerektiğini ben size defalarca söyledim. Gözümün görmediği yerde ne bok yerseniz yiyin ama bunu gözlerimin gördüğü yerde yapmayın. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım.”

Hep bir ağızdan çıkan sesler sonrası telefonları kamufle edin yan cebine koydum ve asıl meseleyi konuşmak için devam ettim.

“Görev yerleri belli oldu. Yarın beşte araçlara binilecek ve intikal edeceğimiz bölgeye bizi bırakacak. Gerisini anlatmaya gerek yok zaten. Çantalarınızı hazırlayın. En az yedi en fazla on günlük bir görev. Kumanyalarınız eksiksiz hatta daha fazla olsun. İçlik, atlet, don ne varsa üç beş tane koyun. İlaçlarınızı da almayı unutmayın. Bunlar unutmayacağınız en önemli şeyler. Gerisi size kalmış. Ne koymak istiyorsanız koyun çantanıza. İntikal edeceğimiz yer, her ne kadar vadi ve dere yatağı olsa da zor bir görev bizi bekliyor. Her şeye karşı hazırlıklı olmalıyız. İki tim buradan, üç tim de alaydan gelecek. Her ne kadar yalnız olmasak da herkesin güzergâhı farklı olacak. Var mı sormak istediğiniz bir şey?”

“Görüntü mü alınmış komutanım?”

“Alınsın ya da alınmasın bizim için fark etmez. Çıkıp gövde gösterimizi yaparız. Belki cazibemize kapılan birkaç it peşimize düşer ha, ne dersiniz?”

Gülümseyerek söylediğim sözler sonrası hepsi derin bir nefes almıştı. Biliyorum onlar için çok zordu ama askerlik bunu gerektirirdi. Burası gidişi kesin fakat dönüşü muallakta olan bir yerdi. Burası asker ocağıydı. Burada mezarların ağzı her daim açıktı...

“Yatın dinlenin. Yarın akşam saat beşe kadar serbestsiniz. Telefonlarınızı sabah saat ondan sonra alabilirsiniz. İyi geceler.”

Dışarı çıktım. Ne zaman görev haberi gelse yüreğime bir taş oturuyordu sanki. Birisi acımadan boğazıma yapışıp, var gücüyle sıkıyor gibi hissediyordum. Kim bilir yatağa girdiklerinde ne düşüneceklerdi? Kimisi sevdiğini, kimisi evladım, kimisi de anasını. Kelimelerin anlamını yitirdiği yerdi burası. Asker ocağı bu demek değil miydi zaten?

Ruhumu sıkan düşüncelerden sıyrılarak odama doğru ilerledim. Cebimdeki telefonları dolaba koydum ve elimi diğer cebime attım. Saniyeler sonra cebimde döndürdüğüm telefonu elime alıp gelen mesajı bir kez daha okudum.

Aynı sorular beynimde dolaşırken kaydettiğim numaranın üstüne bastım ve beklemeye başladım. Yarın dönüşü belli olmayan bir yola çıkacaktım. İşte bu yüzden onunla konuşmalı ve yolladığı mesajın ne anlama geldiğini sormalıyım.

“Gecenin bu vaktinde aramak için iyi bir nedenin olmalı Mirhan astsubayım.”

Uykulu sesi kulağıma gelince, birden saatime baktım ve kendime en hakikisinden okkalı bir küfür savurdum. Gecenin bir vakti olmuştu ve benim bundan haberim bile yoktu.

“Sana bir soru sordum, beni duyuyor musun?”

Garip hışırtılar kulağıma geldiğinde, dudaklarımın kenarlarının kıvrıldığını hissettim ve daha fazla kükremeden konuşmaya başladım.

“İyi akşamlar Fir... Şey komutanım.”

Gecenin bir yarısı telefonda konuştuğum kadına, *komutanım* demek gerçekten boktan bir durumdu.

“Komutanım demek için geç bir saat değil mi, Mirhan astsubayım?”

Şimdi sesi daha iyi geliyordu. Belli ki uykusu açılmıştı.

“Nasılsınız demek için aramıştım sadece.”

“Belirli bir sebebi var mı?”

“Hayır.”

“O zaman, ne diye uykumun içine sıçtın?”

“Neden bu şekilde konuşuyorsunuz?”

“Çünkü sana gıcık oldum.”

“Peki, bu ne zaman oldu?”

“Tam olarak sana mesaj attıktan, yarım saat sonra oldu.”

Güldüğümü belli etmeden, kafamı sağa sola salladım ve postallarımın burnu ile duvarda hayali bir böcek varmışçasına savaşa girdim.

“Gülme.”

“Bunu da nereden çıkardınız?” dedim sesimin sabit çıkmasına özen göstererek.

“Nefes alış verişlerinden tabii ki.”

Subay olmak bunu gerektiriyordu herhâlde.

“Özür dilerim, gülmek istememiştim aslında.”

“Ama hâlâ gülüyorsun.”

Kadının arkasında gözü vardı sanki.

“Elimde değil,” dedim ve cevap hakkını ona vermeden konuşmaya devam ettim.

“Daha erken aramak istedim ama işlerim vardı. Lütfen kusuruma bakmayın.”

Söylediğim sözlerden sonra kimseden ses çıkmamıştı. Ben konuşmanın devamım düşünüyordum fakat karşı tarafın neden sessiz kaldığı hakkında bir fikrim yoktu. Belki de yaptığı şeyden pişman olmuştu.

“Neden öyle çekip gittin?”

Mırıldanarak söylediği sözler karşısında bir anda nefes almaya başladığımı hissetmiştim. Garip hissediyordum. Gecenin köründe bir kadınla konuşmak, hele ki bu kadının komutanım olması gerçekten garipti.

“Sebebi yok.”

“Aklına kötü şeyler getireceğine bana sorabilirdin.”

“Milletin içinde bunu düşünemedim.”

“Niye? Aklına gelen her şeyi söyleyen sen, bundan mı çekindin?”

“Öyle dediğiniz gibi olmuyor o işler?”

“Söylesene, nasıl oluyor Mirhan?”

İsmim iki dudağının arasından dökülünce, içimde garip bir sıkışma hissetmişim.

“Elindeki yüzüğün bir sahibi var mı?”

Soruya soru ile karşılık vermek şu durumda en güzeliydi.

“Elbette bir sahibi var.”

“Bunun bir erkek olmadığını varsayıyorum.”

“Olabilir de olmayabilir de.”

“Açıkçası başka bir erkeğin yüzüğünü taşıyıp da gecenin bir vakti başka bir erkekle konuşacağınızı düşünmüyorum,” dedim sakın bir ses tonuyla.

“Konuşuyorsam ne olacak?”

“Hiçbir şey olmaz. Konuşma burada sona erer ve bazı şeyler başlamadan toprağın dibini boylar.”

“Bazı şeylerden kastın nedir mesela?”

“Bakın Firuze yüzbaşım. Ben her şey olabilirim ama başkasına ait bir kadına yan gözle bakacak kadar namussuz değilim. Bu yüzden bu konuşmayı hiç yapmadık sayalım ve yolumuza devam edelim. İyi geceler komutanım,” deyip telefonu kapatıyordum ki onun sesini duydum.

“O telefonu kapatırsan, sorunun cevabını asla alamazsın.”

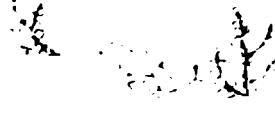
Bu sorunun cevabını almak istiyor muydum?

Birkaç saniye düşündüm ve sonunda yenik düştüm.

“Dinliyorum,” dedim buz gibi bir ses tonuyla. Kalp atışlarım eskisine göre sanki daha da hızlanmıştı. Hayatım bu cevaba bağılmış gibi hissediyordum.

Derken tüm bu düşüncelerim, kulağıma gelen sesi ile bir sis bulutu gibi dağılmış ve yerini bambaşka bir sevince bırakmıştı.

“Parmağıma yüzük geçirecek bir adamla henüz tanışmadım Mirhan, o yüzden rahat olabilirsin. Ve son bir şey daha, ben parmağımda başka bir erkeğin yüzüğünü taşıırken, o erkeğe ihanet edecek kadar kahpeleşmedim. Bunu o kafana sok lütfen.”

Nöbeti devredip yatağa girdiğimde aklımda hâlâ dün geceki konuşma vardı. Ruhsuz kadın son sözlerini söylemiş, cevap vermeme fırsat vermeden telefonu yüzüme kapatmıştı. Sonuç olarak ben de kazık gibi dakikalarca olduğum yerde dikilmekle yetinmiştim.

Şimdi ise uyumam gereken yerde hâlâ onu düşünüyordum. Mesaj atıp atmama konusunda çok kararsızdım. Zira ilk adımı atan ben olmak istemiyordum. Diğer bir yandan uyumam gerekiyordu çünkü saat beşte göreve çıkacaktım.

Telefonu başucuma koydum ve yorganı tepeme kadar çekerek gözlerimi kapattım. Uyumam gerekiyordu. Kırk kiloluk sırt çantası, iki tane silah, bunun yanı sıra bir sürü teçhizatı sırtımda taşıyacaktım ve bunun için güç toplamam gerekiyordu.

Uyumalıydım.

Bu görev en küçük hatayı bile affetmezdi.

Uyumalıydım.

Sorumluluğum altında on sekiz asker olacaktı.

Uyumalıydım.

Geri dönüp o lanet kadına haddini bildirmek için dinlenmeliydim.

Göz kapaklarım yavaş yavaş ağırlaşırken hâlâ yüzüme telefon kapatan kadım düşünüyordum.

Acaba bugün göreve gideceğimizden haberi var mıydı?

Alarmın çalması ile hemen gözlerimi açmıştım. Saat dörttü ve bir saat içerisinde hazırlanmam gerekiyordu. Neyse ki uyku tutmadığı için gece çantayı hazırlamıştım. Sadece tıraş olacaktım ve arazi şartlarına uygun bir şekilde giyinecektim. Alarmı kapatıp, telefonumda herhangi bir mesaj olup olmadığına baktım. Olmadığını gördüğümde ise telefonu yatağın içine fırlatarak kalktım, lavaboya doğru ilerledim.

Yaklaşık yarım saat sonra her şey için hazırdım. Azra Sultan'ı aramış, sesini duymuştum. Daha sonra babamla konuşmuş ve görev hakkında birkaç şey söylemiştim. Gittiğimiz yerde telefonların çekme olasılığı neredeyse bizim karakola ünlü birinin gelmesi kadar zayıftı. Bu yüzden babama bundan bahsetmiş ve bana ulaşamadıkları takdirde merak etmemelerini söylemiştim. Mirza babamın yanında olduğu için onu aramamıştım fakat Nazlı'yı aramış, yeğenimle konuşmuş ve en sonunda zor da olsa telefonu kapatmıştım.

Telefona son kez bakarak cebime attım. Sonra da en az 40 kilo olan çantayı sırtlanarak dışarı çıktım. Herkes hazır bir vaziyette gelecek olan aracı bekliyordu.

“Eksik yok değil mi?”

“Yok komutanım. Her şey tam.”

“Silahlar, şarjörler?”

“Tam komutanım eksiksiz.”

Güneş her bir askerin yüzünü tek tek aydınlatırken ne kadar genç olduklarını düşündüm. Kimisinin yüzündeki tüyler yeni yeni çıkıyordu. Belki sırtındaki çantanın ve elindeki silahın ağırlığı kendi ağırlığından fazlaydı ama bir kere bile yüzlerini ekşitmemişlerdi.

“Silahlar havaya,” dedim var gücümle bağırarak.

Herkes ne olduğunu anlamış, gururla silahlarının ucunu havaya çevirmişlerdi. Mavi bereleri ise güneşe usulca göz kırptıyordu.

Korku nedir bilmeyiz

Biz dağların erleri

Yuva yaptık göklere

Baş döndüren yerlere

Engel tanımaz aşarız
Yüce engin dağları
El verir uzanırız
Mor siyah bulutlara
Ben Türk komandosuyum
Düşmanı çelik pençemle ezerim
Her yerde ben varım
Havada, karada, denizde, çölde
Çatakta ve bataкта
Her zaman ve her yerde
Hazır?
Daima hazır
Kim?: Komando
Kim?: Komando
Kim?: Komando
Olamazsın
Yahh!
Olamazsın
Yahh!
Komando?
Allah
Allah komandoyu korusun
Âmin...

“Allah yâr ve yardımcımız olsun yiğitler,” dedim onlara dönerek.

Alkışlar ve ısıklıklar eşliğinde bir kez daha yeri göğü inletmiş, komandonun olmazsa olmaz bir ritüelini daha gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu yaşıyorduk.

“Komutanım araç beş dakika içinde burada olacakmış.”

“Tamam Ali.”

Döndüm ve karakolda kalan askerlerle diğer personellere baktım.

“Ev size emanet beyler. Biz dağlara misafir olmaya gidiyoruz, geldiğimizde evimizi sağlam, sıcak bulmak isteriz bilirsiniz.”

“Her daim komutamm. Allah’a emanet olun. Rabb’im yâr ve yardımcınız olsun.”

“Allah razı olsun,” deyip Ali’ye döndüm ve kalabalıktan birkaç adım uzaklaştırarak, sessizce konuşmaya başladım.

“Kız kardeşim ararsa, her zamanki yalanı salla gitsin çünkü bu konudan çok bahsetmedim.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Şey. Firuze yüzbaşı ararsa, ona da aynı yalanı salla gitsin.”

“İnanmaz komutanım, hiç riske girmeyelim bence.”

“Bana karşı mı geliyorsun Ali?”

“Hayır komutanım, gerçeği söylüyorum. Hatırlatırım onun şu anda her şeyden haberi var zaten. Kadın alayda çalışıyor çantada kaç kumanya var ondan dahi haberi var yüzbaşının komutanım. Çok riskli, bu konuda yardımcı olamayacağım.”

Şöyle bir geri çekilip ona baktım. Firuze yüzbaşı hakkında söylediğim şeylere hiç de şaşırmuş gibi durmuyordu. Ee tabii adam daha lafı ağzının içinde yuvarlamadan, sözün nereye geleceğini çok iyi biliyordu.

“Çok konuşma. Ben yokken odam sana emanet. Gelen dosyaları sırasına göre dizmen yeterli. Sağ salim dönersek bakarız. Kilere dikkat et. Antepliye söyle, eksik ne varsa diğer komutanlarına bildirsin, tamam mı koçum?”

“Anlaşıldı komutanım.”

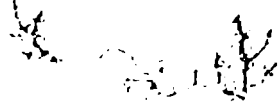
“Hadi araba geldi, Allah’a emanet olun.”

Karakolun girişinde duran arabayı görmüş ve çocuklara el işareti yaparak gitmelerini söylemiştim.

“Sağ salim dönün komutanım.”

“Allah’ın izniyle döneceğiz aslanım, inşallah.”

Bilinmezliğe çıkan bu yol bize ne gösterecekti bakalım.

Rakımı iki bin altı yüz küsür olan bir dağ düşünün. Kafanızı kaldırdığınızda görebildiğiniz tek şey maviliklere uzanan kayalar, üstünüzde uçuşan ne olduğu belirsiz yırtıcı kuşlar, esen rüzgârın korkunç uğultusu ve pastanın olmazsa olmazı olan çağlayan akarsu sesleri...

Ah, ne hoş bir manzara değil mi?

İşte biz şu an o manzaranın tam ortasında, karanlığın ne getireceğini bilmeden sessizce yürümeye çalışıyorduk. Allah'tan ki ayın şavkı⁷ parlıyordu da yol güzergâhını bulmakta zorlanmıyorduk.

“Şansımızı sikeyim. Bu ne abi, cehennem gibi ya.”

Belirli aralıklarla yürüsek de, askerlerin kendi aralarında geçen konuşmaları net duyabiliyordum. Durup dinleneceğimiz bir yer bulmalıydık lakin şu an görünürde öyle bir yer yoktu.

“Havanın bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim. Allah'tan anamın sözünü dinleyip çift don giymiştim yoksa çoktan boku yemiştim.”

“Böyle bir yerin olduğunu gözlerimle görmesem hayatta inanmazdım. İt bağlasan durmaz lan burada.”

“Bir sigara yaksak, komutan kızar mı acaba?”

Durdum ve anında arkamı döndüm. Tüm konuşmaları duymuştum elbette lakin hepsi bilindik asker muhabbetiydi. Ta ki sigara işin içine girinceye kadar.

“Müsaadenle, sen o sigarayı içince ne olur azıcık anlatayım istersen asker.”

On sekiz kişilik tim birden durmuş ve sessizce beni dinlemeye koyulmuştu.

“O sigarayı yakarsan burada gördüğün on dokuz kişi açık hedef hâline gelir. Gecenin karanlığında dikkat çekecek en ufak bir şey bizi ve hayatımızı tehlikeye atar. Sonrasında da soluğu burnumuzdan değil götümüzden alırsız. Yani demem o ki iyi bir yer bulana kadar sessiz ve dikkatli bir şekilde birbirinizi takip edin. Anlaşıldı mı?”

7. Işık.

“Anlaşıldı komutanım.”

Birbirimizi zar zor duysak da, en sonunda anlaşmış olmanın hafifliği ile en öne geçtim ve tekrar ilerlemeye başladık. Tim bir astsubay iki uzman, üç uzman erbaştan oluşuyordu. En önde ben ve en arkada bir uzman çavuşumuz vardı. Diğerleri de askerlerin arasında yerlerini almıştı. Askeriyenin kahrını çeken ama kıymeti bir türlü bilinmeyen uzman çavuşlarımız bu mesleğin en değerli personellerindendi benim gözümde. TSK’nin bel kemiği idi onlar. Belki de en sessiz kahramanlarıydı.

Yaklaşık yirmi dakika daha yürüdükten sonra nihayet küçük bir çıkıntı bulmuş ve hemen sığabildiğimiz kadar içine çöreklenmiştik.

“Şimdi neredeyiz bir bakalım. Otuz yedi derece elli beş dakika güney, kırk iki derece elli üç dakika doğudayız. Rakım iki bin altı yüz yirmi. Yani bu demek oluyor ki götünüzü iyi kollayın. Matları uygun bir yere serin. Sonuçta yatağınızı da ben hazırlayamam öyle değil mi? Neyse şimdi herkes yemeğini yiyebilir. Sigara içmek isteyenler de közün kızılığı görünmesin diye kola kutusunun içine soksun öyle içsin.”

“Anlaşıldı komutanım.”

Sırt çantamı kucağıma alıp içinden bir kumanya çıkardım. Kumanyanın ağzını açtım ve yağın süzerek kaşıklamaya başladım. Vay annemin güzel yemekleri vay. Ama elden bir şey gelmezdi işte. Aç kalmamak için bunları tüketmek şarttı. Devlet gereken her şeyi veriyordu fakat bir noktadan sonra bazı şeyler yetersiz kalıyordu. Çünkü herkesin hakkı vardı ve herkes malzemeyi sayıyla alıyordu. Fazlasını ise cepten ödüyorduk.

“Yemek işi bitti mi?” diye sordum, son lokmayı ağzıma tıkarken.

“Çok şükür komutanım.”

“Şimdi,” dedim ayağa kalkıp.

“Bir kişi sağa, bir kişi sola ve bir kişi de yukarı çıkıp nöbet tutacak. Diğerleri de uyusun.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Ben ilk nöbet için gönüllüyüm, başka kimler var?” dedim kafama beremi geçirirken.

“Ben de varım. Komutanım açıkçası bu gece uyuyabileceğimizi

sanmıyorum. Bence nöbeti devralacak üç arkadaş yatsın bizler de size katılalım.”

Birkaç saniye düşündüm ve kafamı sallayarak onay verdim. Daha sonra ikişerli üçerli dağılan askerlere baktım. Konum itibari ile bulunduğumuz yer pek de iç açıcı değildi. Öte yandan daha önce hiç çatışma çıkmamıştı fakat bu çıkmayacağı anlamına da gelmiyordu. Bunun için biz tedbirimizi alalım gerisini de Allah’a bırakalım, bu bizim için yeterliydi.

Gece boyunca neredeyse her asker ayaktaydı. Kimse uyuyamamıştı. Ta ki karanlık yerini usul usul geride bırakana kadar. İşte o vakit herkes matların üstündeki tulumların içinde yerini almış ve uykuya dalmıştı. Geride beş asker kalmıştık. Hava aydınlandıkça nasıl bir yerde olduğumuzu daha iyi kavramaya başlamıştık. Gece her kötülüğü saklıyordu fakat gündüz bunu yapmıyordu. Her şey olduğu gibi meydandaydı. Mesela tam karşımızdaki bir mağaranın yakın tarihte kullanıldığı çok belliydi. Çünkü mağara islerle kaplıydı. Belli ki uzun süre ateş yakılmıştı. Sonra dere yatağındaki birkaç parça parçalanmış kıyafet. Bunların bizim kıyafetlerden olmadığı gün gibi açıktı. Ve buralardan yakın zamanda geçtiklerinin en önemli kanıtı. Kesilmiş ağaç dalları ve yakılmış odunlar. Korkak piçler burada günlerce kalmışlar sonrasında da çekip gitmişlerdi.

“Komutanım, komutanım.”

Kafamı çevirdim ve koşarak yanıma gelen askere dikkatli bir şekilde baktım. Silaha mermiyi sürdüm ve yavaşça yatan askerlerin ayaklarını dürterek uyanmalarını bekledim.

“Kalabalık bir grup mu?”

Telsizi açtım ve anons geçmeye hazırlandım.

“Komutanım, ne olduğunu anlamadım.”

Telsizi bırakıp ona baktım.

“Ne demek ne olduğunu anlamadın oğlum, kaç kişiler söylesene!”

Bu sırada diğer askerler uyanmış, herkes güvenli bir şekilde mevzii-deki yerini almıştı.

“Komutanım. Bir kişi. Kadın...”

Lanet olsun.

Hiç konuşmadan arkamı döndüm ve askerlere işaret ederek sağ ta-

rafa gitmelerini belirttim. Bunlar tek gezmezdi. Muhtemelen bir tuzak olmalıydı. Çalıların arasından sessizce ilerledikçe adrenalın seviyem tavan yapmıştı...

Ve işte oradaydı. Bir kadın. Ellerini geriye yaslamış ve bacaklarını kendine çekerek hafifçe aralamıştı. Galiba kendini bir deniz kenarında bulan hayal ediyordu...

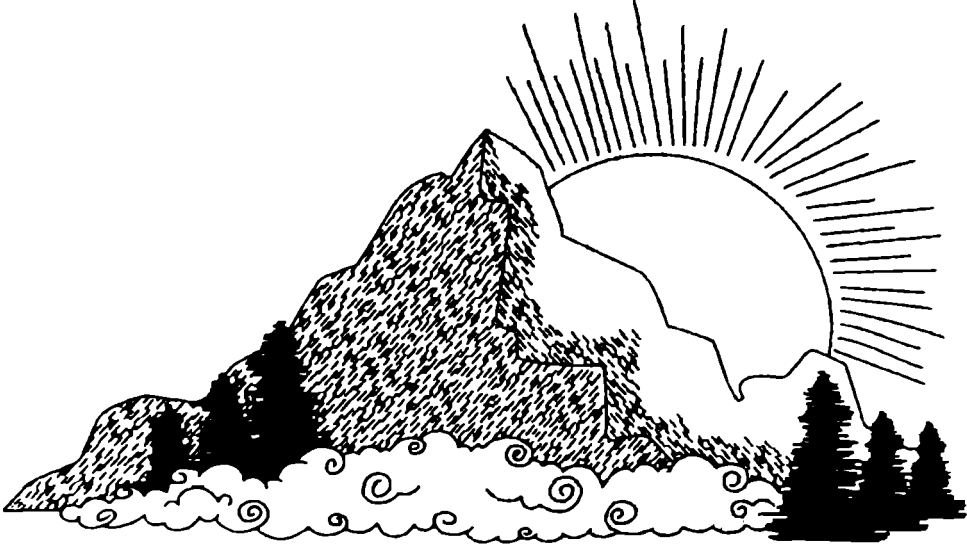
Derken boğuk boğuk homurtularını duydum. Çalıların arasında gizlenen askerlere tekrardan baktım ve işaretimi beklemelerini gerektiğini, anlayacakları dilde el hareketleri ile anlattım.

Önce ufak bir çığlık duydum. Sonra da terli ve kıpkırmızı kesilen bir yüz.

Biraz daha yaklaşp silahımı kafasının ortasına bastırdım ve o vakit gerçeği anladım.

Şansını siksinler Mirhan...

Lanet olsun bu kadın doğuruyordu.

10. BÖLÜM

Mirhan

Şans.

Kendisi ile hiç tanışmamıştım bu hayatta. Nerede takılır, kimleri bulur ya da hangi zamanda ortaya çıkar hiç bilmem. Mesela benim hayattaki şansım ağzımla kuş tutsam, tuttuğum kuş ağzıma sıçar sonra da hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam ederdi. Yani o derece şanssızdım.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Başına silah dayadığım bir terör örgütü mensubu düşünün ve gözlerimin önünde doğum yaptığımı.

Tamam. Kabul ediyorum bu meslekte aklınıza gelebilecek her türlü şeyi görmüştüm lakin bu görüntü, daha önce gördüklerime hiç benzemiyordu.

Lanet olsun. Lanet okumaktan dilim şişmişti ama olsun.

Derin bir nefes aldım. Ne yapmam gerektiği hakkında çok kararsızdım, bu yüzden sessizce namluyu kadına doğrultmuş on sekiz askere baktım. Hepsinin gözlerinde aynı şey vardı. Kin, nefret, öfke ve acıma ...

Acıma.

Bu meslekte belki de hissetmemeniz gereken en son şey. En azından

namluyu kafasına dayadığım tiplere. Kalleşlere, vatan hainlerine ve bay-
rağa laf söyleyen her kim olursa olsun acımak yoktu. Ben ve benim gibi
düşünenlerin kitabında.

Bu yüzden silahın kilidini açtım ve kafasına dayanmış bir namluya
karşı ne yapabileceğini beklemeye başladım.

“Öldürme beni.”

Bu her ne kadar sessiz bir şekilde söylenmiş olsa da bütün tim bu
sözleri duymuştu.

“Yaşamaya hakkın var mı?” dedim kulağına doğru eğildiğimde ...

“Bebek. Bebek gelsin, sonra ne yaparsanız yapın.”

Acı çekiyordu belli ki. Avuçlarının altındaki çakılları sıkmaktan, ek-
lem yerleri bembeyaz olmuştu.

“Yardım edin ne olur, yalvarırım yardım edin.”

İnsanın vicdanı ile savaşması kadar beyni yıpratana, vücut dengesini
şaşırtana başka bir şey yoktu ve olamazdı da hiçbir zaman. Çünkü vicdan
her şeyin gizli şahidiydi.

Araftaydım.

Bir yanımda kalleşçe bir pusuda şehadet şerbetini içen mehmedim,
diğer yanımda da hiçbir şeyden haberi olmayan, suçsuz, günahsız bir
bebek ...

“Adın ne?”

Silahı daha da kafasına dayayarak, sert bir baskı uyguladım.

“Adım yok.”

“Adın ne dedim sana!”

“Ro... Ah! Roja.”

“Peki. Şu hâlde üst aramanı yapmak istemiyorum. Eğer ki üstünde
herhangi bir mühimmat varsa şu anda çıkar ve usulca bana ver...”

Askerlere etrafı gözetlemeleri için işaret edip, tekrar işimin başına
döndüm.

“Bıçak. Bıçak var sadece.”

Sık sık nefes alıyor, zorlukla konuşuyordu.

Zorla iç cebinden çıkardığı bıçağı kenara atmasını seyrettim ve daha sonra derin bir nefes alarak, arkasından ön tarafa doğru ilerledim.

Gördüğüm manzara, biliyordum ki hayatım boyunca hiçbir zaman, hiçbir dönem gözlerimin önünden gitmeyecekti. Bakışlarında korku vardı. Bedeni titriyor, sessiz sessiz ıkmaktan boğazındaki damarlar belli oluyordu. Kıyafeti kir pas içindeydi. Saçları darmadağın, ayakkabıları yırtıktı. Belli ki buraya kadar kaçmıştı...

“Kaç gündür kaçıyorsun örgütten?”

“San- Sancım, çok fazla ne olur yardım et.”

“Neden burası?” dedim aklımdaki başka bir soruyu sorarken.

“Birkaç gün önce,” nefes alışverişleri daha da sıklaşmaya başlamıştı.

“Birkaç gün önce havada gezen o şeyden gördüm. Herkes. Herkes gördü ve buraya geleceğinizi anladılar. Kaçtılar. Belirli bir süre onlarla ilerledikten sonra ben yavaşladım ve beni fark etmediklerini gördüğümde geri döndüm.”

“Ve sen de buraya geldin.”

“Yardım et. Lütfen yardım et. Bu acıya dayanamıyorum lütfen.”

Dudakları bembeyaz olmuş, teninden oluk oluk ter akan kadın karşısında hiçbir şey yapmadan öylece bekledim. En sonunda dayanamayarak silahı ve termal kamerayı iki adım ileride duran askere verdim.

“Farkındaysan ben bir askerim, doğum doktoru değilim,” dedim bir yandan da ne yapacağımı düşünürken.

“Onlar beni bulursa yaşatmaz. Yalvarırım alın götürün beni.”

“Neden? Dağda ayı gibi yaşamaktan hoşlanmadın mı yoksa? Örgüte katılırken aklın neredeydi?” dediğimde kadının ağzının hafifçe aralanmasından, göz bebeklerinin büyümesinden dakikalar sonra doğuracağını hemen anlamıştım.

“Ne yapabilirim bana söyle. Söyle ki sana yardım edebileyim,” dedim sakın bir sesle.

“Ben. Ben ıkmınca kursağıma bastır. Bu- Ah! Bu yeterli olacaktır.”

Vay amına koyayım. Bir çocuk doğurtmadığım kalmıştı o da oldu.

“Tamam,” dedim ve eliyle gösterdiği yere bastırmaya başladım. Bunun

yanlış mı doğru mu olduğunu bilmiyordum. Sadece kadının bana söylediğini yapıyordum o kadar...

“Olmuyor. İkimizde öleceğiz.”

Gözyaşları bir bir akarken ben hâlâ ne yapabilirim diye düşünüyordum.

“Hasan, sen bu işlerden az çok anlarsın, gel buraya.”

Asker kaşlarını çatarak gelse dahi yapacak başka bir şey yoktu.

“Ailen, hayvancılıkla uğraşıyordu değil mi?”

“Evet komutanım.”

“Doğurtsana oğlum! Ben ne anlarım doğumdan.”

“Komutanım ben inek doğurttum, insan değil.”

“Lan başlatma ineğine! Başka çaremiz mi var? Yap bir şeyler.”

Birkaç dakika düşünmüş sonra da eğilerek yerdeki kadının yüzüne bakmıştı. Hemen ardından kadın bir anda askerin koluna yapışmış ve var gücüyle bağırmaya başlamıştı. Zaten saniyeler sonra da boğuk bir bebek sesi, iki dağın arasında yankılanmaya başlamıştı.

Şu anda görünürde bebek falan yoktu. Çünkü bebek kadının giydiği şalvarın içindeydi.

Bir canın hiç beklenmedik bir yerde dünyaya gelmesine şahit olurken, kadın kanlı bebeği ellerine almış ve burnunu minik bebeğin boynuna doğru uzatmıştı. İkisi de ağlıyordu. Ben ise bebeğin hayata bir sıfır yenik başlamasına üzülüyordum...

“Bunu sen yap lütfen.”

Boğazımın düğümlenmesine aldırmadan, iki adımda askerin yanında bittim ve eğilerek kadının kollarına uzattığı bebeğe baktım. Çok değişikti. Kırmızı ve buruşuktu. Saçları simsiyahtı ve nerede doğduğunu bilircesine avazı çıktığı kadar kör talihine ağlıyordu.

“Göbek bağını sen kes komutan. Sen kes ki anası gibi vatan haini olacağına, göbeğini kesen adam gibi kahraman olsun.”

Birkaç saniye için sanki ruhum bedenimden ayrılmış gibi boş boş bebeğe baktım. Sonra da uzattığı makası alarak göbek bağını kestim. En sonunda da ağlayan kadına bakarak konuşmaya başladım.

“Sen nice evlatları babasız, nice hayalleri yarım bıraktın. Ama bak bizler, kallesçe pusu kurduğunuz bizler, yetmedi evlerine kadar takip edip korkak bir köpek tek kurşunla şehit ettiğiniz bizler, sana en zor gününde yardım ettik. İşte bizim farkımız bu. Bu yüzden bizler omuzlarda taşınmaya, sizler de ayaklar altında ezilmeye mahkûmsunuz. Bu bayrak tek, bu vatan tek, bu millet tek. Bunu anlayın artık!”

Sözlerim biter bitmez bebeği kucağına verdim ve yaka cebimde asılı duran telsizi elime aldım.

“Kartal 14, Alfa 23 ... Kartal 14, Alfa 23.”

Sessizce kodun onaylanmasını beklerken, diğer bir yandan da etrafı izliyordum.

“Alfa 23, Kartal 14, dinlemede tamam.”

“Bir kadın. Yanında bebeği var. Acil yardım lazım.”

“Anlaşıldı Kartal 14. Yirmi dakika içinde bir helikopter ve sağlık ekibi orada olacaktır.”

“Anlaşıldı tamam.”

İki dağın arasında, hainlerin kol gezdiği bir yerde, telsizle konuşma yapıyorsanız bu konuşma ne kadar çabuk biterse, kendi açımızdan o kadar faydalı olurdu. Telsiz dinlenebilir, sinyaller karışabilir ve işin en kötü tarafı, yerlerimiz hemen tespit edilebilirdi. Yanımızda her ne kadar sinyal kesici aletler olsa da bunların olma olasılığını göz ardı edemezdik.

“Onu. Onu sıcak tutacak bir şey verin bana.”

Kanlı elleriyle boğazındaki puşiyi⁸ çıkarıp, kucağındaki yumuk gözleri ile etrafı inceleyen bebeği, temizleyen kadına baktım. Hâlâ ağlıyor, hâlâ titriyor ve hâlâ tedirgin gözlerle etrafına bakıyordu.

“Veysel, çantamın içindeki polar ceketini getir bana.”

“Anlaşıldı komutanım.”

Tekrar kadına baktım. Sonra da kucağındaki bebeğe. Acınası durumdardı...

“Bebeğin babası nerede?”

8. Örtü.

Tabii bebeğin babasının kim olduğu belliyse? Öyle iğrenç, öylesine ahlak yoksunu insanlardı ki, kadınlara kendi zevkleri için her kötülüğü yapabilecek kadar onursuz ve kişiliksiz varlıklardı.

“Öldü. Öldürdüler.”

Şaşırdım mı?

Tabii ki hayır.

“Su testisi su yolunda kınılırmış,” dedim umursamaz bir şekilde. Çünkü onun nerede öldüğü zerre sikimde değildi.

“Bu bebeğin emzirilmesi lazım komutanım.”

Gözlerimi kadınla bebekten çekip, yanı başımda dikilen Hasan’a çevirdim.

“Bana ne bakıyorsun oğlum, benim emzirecek hâlim yok ya. Oradan bakıldığında o muhteşem ikili bende var gibi mi duruyor?”

“Yok yani komutanım, öyle demek istemedim.”

“O zaman ne diye bana bakıyorsun?” deyip ellerimle göğüslerimin üstüne vurarak devam ettim.

“Bak yok. Bomboş.”

“Bebegin beslenmesi için bu şart komutanım. Demek istediğim, arkamızı dönelim.”

Yan yan bakmaya devam ederek arkamızı döndük. Tabii bu sırada kadınla konuşmayı da ihmal etmemiştim.

“Herhangi bir yanlış harekette, beynine kurşunu yersin haberin olsun.”

Biraz uzaklaşıp derenin aktığı tarafa doğru ilerlerken düşündüğüm tek şey, yeni dünyaya gelen bebektir. Başına geleceklerden habersiz minicik bir candı daha. Annesinden ayrılacaktı, hatta belki bir daha annesini hiçbir zaman göremeyecekti.

“Helikopter sesi geliyor komutanım.”

Görünürde bir şey olmamasına rağmen sesi duymamanın imkânı yoktu. Görünüşe göre gelen bir sikorskydi.

“Herkes uzaklaşsın, alanı boşaltın,” dedim helikopter daha fazla yakınlaşmadan. Öyle güçlü bir motor sesi vardı ki olan biteni duymak imkânsızdı. Pilotlar bile kendi aralarında kulaklık ile iletişime geçiyordu.

Ama en güzel özelliği nerede olursa olsun, iniş yaptığı her yere resmen yapışırdı.

“Alfa 23, Kartal 14.”

“Kartal 14, Alfa 23. Dinlemede tamam.”

“Sizi görüyoruz. İniş iki dakika içinde gerçekleşecek. Zanlıyı almak için bir dakikamız var. Hemen havalanacağız.”

“Anlaşıldı Alfa 23.”

Telsizi kapattıktan sonra kadına döndüm.

“İşin bitti mi?” dedim gözlerine bakarak.

Yaptığı tek şey kafasını sallamak ve montuma sardığı bebeğine bakıp bir şeyler mırıldanmak olmuştu. Bebeğine hem Kürtçe ağıtlar yakıyor hem de konuşuyordu. Diğerleri anlamıyor olabilirdi ama ben onun ne dediğini anlıyordum.

Kandırıldığından bahsediyordu. Büyüyünce ondan utanmaması için dua ediyordu. Bebeğini ondan almamaları için yalvanyordu.

Neye yarardı ki bu ağıtlar artık?

Giden canlar geri gelir miydi?

Bir hiç uğruna evlatsız kalan anaların acısı diner miydi?

Hayır. Bunların hiçbirisi geçmezdi. Pişmanlık fayda etmezdi ve ömür boyu da etmeyecekti.

Helikopterin alçalması ile düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve kadının kollarından tutarak yavaşça ayağa kalkmasına yardımcı oldum. Ne burnuma gelen pis kokuya ne de tuttuğum kolun zangır zangır titremesine aldırmadan, inen helikopterin yanına doğru ilerledim. Böylesine trajikomik bir olayla karşılaşmamış olsaydık, şimdiye diğer güzergâha çoktan varmış olurduk ama yapacak bir şey yoktu.

Kulağımın zarını siken sese aldırmadan açılmış olan kapıya doğru yürümeye devam ettim. Yoğun rüzgârdan dolayı gözlerim net görmese de açık kapıda iki kişinin bizi beklediğini fark ettim. Kadının kucağındaki küçük bebekte sestten korkmuş olacak ki avazı çıktığı kadar bağırmaya, ağlamaya başlamıştı. Aynı zamanda annesi de hâlâ ağlamakla meşguldü. Çocuğu kucağıma aldım ve eğilerek kapıda duran rütbeliye verdim. Daha

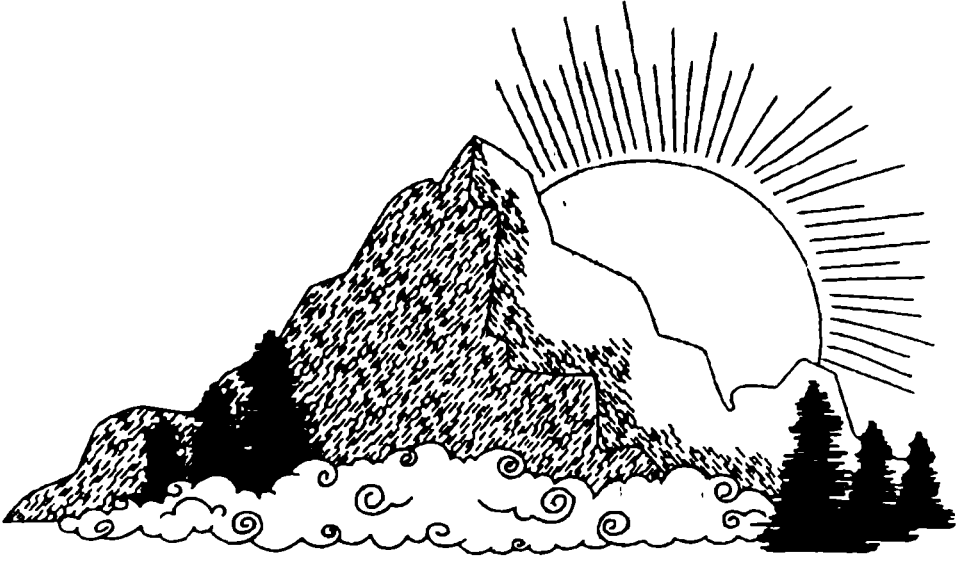
sonra da kadının kolundan tutarak binmesine yardımcı oldum ve o vakit onu gördüm. Kafamdaki bereyi biraz daha yukarı çektim ve tekrar baktım. Yanlış görme olasılığım şu anda yüzde sıfırdı. Firuze yüzbaşı şu anda tam karşımda kucağında bebekle durmuş bana bakıyordu. Öylece. Gözlerini hiç ayırmadan...

Aman Allah'ım, o buradaydı. O şu an buradaydı. Şaşkınlık benliğimi öyle ele geçirmişti ki ne yaptığını algılamam biraz zaman almıştı.

Bir saniye içinde kucağındaki bebeği annesine vermiş iki adımda açık kapının önüne tekrar gelmişti.

Benimle konuşacaktı. Evet kesinlikle benimle konuşacaktı. Kalp atışlarım öyle hızlanmıştı ki bir an bu cehennem gibi yer, cennet gibi görünmeye başlamıştı.

Ta ki yüzüme atılan bir mont, gördüğüm iki adet orta parmak ve suratıma kapatılan bir kapıya kadar...

11. BÖLÜM

Firuze

“Ben her şey olabilirim ama başkasına ait bir kadına yan gözle bakacak kadar namussuz biri değilim.”

Alay komutanının odasında oturmuş, konuşulanlara aldırmadan ayağımdaki botlara bakarak sürekli aklımdan bu sözleri geçiriyor, sinirlendikçe sinirleniyordum. Adamdaki özgüven katlanılır gibi değildi. Neymiş efendim, başka adamın namusuna yan gözle bakmazmış...

Hangi hakla bu şekilde düşünebilirdi?

Tabii ya.

Elimdeki yüzüğü gören herkes, bu şekilde düşünmemiş miydi yıllardır?

Peki şimdiye kadar bu şekilde düşünmeleri zerre umurumda değilken, neden bu adamın söylediklerini kafama takıyordum?

Cidden bu aralar iyi değildim. İzne ayrılıp babamın yanına mı gitseydim acaba?

Uzaklaşmak iyi gelir miydi ki?

Yüzümü avuçlarımın arasına alıp düşüncelerimi kovmak istercesine, parmaklarımı göz çukurlarıma bastırdım. Yorgundum, uykusuzdum ve

aynı zamanda da açtım. Sabahtan beri bir şey yememiştim. Kantine gidip sıcak bir tost yaptırmak şu anda kulağa hoş geliyordu.

“Firuze yüzbaşım, rahatsız mısınız?”

Birden kafamı kaldırdım ve boğazımı temizleyerek ayağa kalktım.

“İzninizle komutanım. Sabah kahvaltı yapmamıştım bu yüzden biraz hâlsiz hissediyorum kendimi.”

“Ortalarda aç dolandığını baban duymasın bence.”

Hafifçe gülümseyip kısa bir baş selamı vererek odadan ayrıldım. En iyisi bir şeyler yiyip ilaç almaktı. Yoksa günüm cehennemden fırlamış gibi berbat geçecekti.

“Komutanım.”

Boş koridorda ilerlerken arkamı döndüm ve sesin sahibine baktım.

“Efendim Ayşegül,” dedim gülümseyerek. Yeni mezun olmuş kadın astsubaylardan biriydi.

“Nasılsınız komutanım?”

Her gün içtima alanında karşılaşp, ayaküstü sohbet ettiğim birinden bunu duymak çok ilginçti.

“Bildiğin gibi. Sorun nedir?”

Bir derdi vardı besbelli. Acı çekiyormuş gibiydi.

“Komutanım kusura bakmayın lütfen ve yanlış anlamayın ama sizden bir şey isteyecektim.”

Olduğum yerde dikleştım ve söylemesi için başımla onay verdim. İzin isteyecekse bu asla olmazdı.

“Komutanım havalardan mıdır nedir bilmiyorum ama bu kadar çabuk olmasım beklemiyordum. Sizden ricam varsa bana birkaç tane ped verir misiniz?”

Bu muydu yani sancısı?

“Gel benimle,” dedim ve boş koridorda tekrar ilerlemeye başladım. Bu tarz şeylerle hep karşılaşmıştık. Erkeklerin çoğunlukta olduğu böyle yerlerde nedense hep diken üstündeydik.

Odaya girdiğimde burnuma gelen mis gibi yasemin çiçeği kokusuna

aldırmadan kendime ait zimmetli dolabımı açtım ve kişisel bakım eşyalarının yanında duran birkaç paketten bir tanesini aldım.

“Bu çok fazla komutanım.”

“Çok falan değil. Hem çok olsa ne olacak? Rahat rahat kullan işte.”

“Çok teşekkür ederim komutanım, çok sağ olun. Bugün evden aceleyle çıktım neredeyse silahı bile unutuyordum.”

“Silahı unutma da gerisi önemli değil. Kantine iniyorum, geliyor musun?”

“Teşekkür ederim komutanım. Yapacak birçok işim var.”

“Önden buyur o vakit,” diyerek ona kapıyı açtım. Sonra ikimizde koridorda ayrıldık. Kantine yaklaştıkça ne kadar çok acıktığımı daha iyi anladım. Burnuma gelen sucuk kokusu karnımın daha çok guruldamasına sebep olmuştu. Sandalyelere gelişigüzel yayılmış birçok asker beni gördüğünde hafifçe toparlanmış ve tekrar gözlerini ekrana çevirmişti. Diğer masalarda ise birçok rütbeli asker kendi aralarında konuşuyor, çaylarını içiyor, kimisi de benim gibi aç karnını doyuruyordu. Kendi aralarında mırıldanmalarına aldırmadan sola döndüm ve kendimi mis gibi kokan tostların yapıldığı yerde buldum.

“Hasan Ali Erman, Erzincan. Emredin komutanım.”

Tekmil veren çocuğa rahat olmasını işaret diliyle belli ettikten sonra etrafa bakındım. Gayet temiz ve düzenliydi.

“Tost yapmama izin var mı Hasan Ali?”

“Ben yaparım komutanım, siz nasıl istediğinizi söyleyin.”

“Sen başka işlerin varsa onu hallet, ben hemen iki dakikada yaparım.”

İstemeyerek yolumdan çekilmiş ve dolaptaki malzemeleri çıkarmaya başlamıştı. Bu sırada kantin daha da kalabalıklaşmaya başlamış, askerler ve birkaç rütbeli kantinin etrafını sarmıştı. Hepsinin ağzından farklı bir şey çıkıyordu. *Hasan Ali onu ver, şunu ver, bu kaç para.* Beynimi kemiren curcunaya aldırmadan işimin başına döndüm. Ekmeğimi güzelce kızarttım, arasına malzemelerimi koyup içimi çeke çeke erimesini bekledim.

Beş dakika sonra mis gibi kızarmış ekmeğimi servis tabağına koyarak çıktım ve herhangi boş bir masaya oturdum. İlk ısırıkta gözlerimi

kapatmamak için kendimle çok savaştım. Etrafta birçok erkek varken bunu yapmak pek akıllıca değildi. Hoş herkes kendi âlemindeydi. Kimisi televizyon izliyor, kimisi arkadaşları ile muhabbet edip kahkaha atıyo, kimisi de yorgunluktan kolunu başının altına koymuş, masa başında uyukluyordu. Lakin bir grup vardı ki benden tarafa bakıp kendi aralarında fısıldaşıyordu. Bunu görmemek imkânsızdı.

Her zaman böyle olmaz mıydı zaten? Kadın olduğun için küçümseyen bakışlar, karşı cinsin kendini üstün görme çabası ve daha nicesi. Keşke başkasının kapısının önündeki pisliğe bakana kadar, kendi kapılarının önündeki pisliğe baksalar.

Aldırmadan tostumdan bir ısırık daha aldım ve bakışlarımı gruptan hiç çekmedim.

Alnımın akıyla gelmiştim buraya. Omuzlarımda taşıdığım rütbede kimsenin hakkı yoktu. Ne babamın ne de rahmetli annemin. Aksine babam ağlayarak yalvarmıştı. Bu mesleğe girmemem için her şeyi, hatta annemi bile bahane etmişti ama başaramamıştı. Kanıma işlenmişti bir kere. O gün annemin yaptıkları ruhuma kazınmıştı ve bu yolda bana rehberlik etmişti. O yüzden kimsenin bana bu şekilde bakmasına, arkamdan konuşmasına asla ama asla müsaade etmezdim ve etmeyecektim. Ondan demiyorlar mıydı zaten, *buz gibi kadın* diye. Onların ne dedikleri umurumda bile değildi. Eğer ki aralarından bir kişi benim yaşadıklarımı yaşasaydı, eminim bu şekilde konuştukları için kendilerinden utanırlardı.

İki adet topları olduğu için kendini dünyanın hâkimi sanan zavallılar.

Yarım ağız gülümseyip, gözlerinin içine bakarak son lokmamı ağzıma tıktım ve hiç de bir kadına yakışmayacak şekilde, ılık olan çayımınla birlikte mideye indirdim. Sanırım şu an Mirhan sendromu yaşıyordum çünkü bu şekilde *öküzmüş* gibi davranmak sadece ona özeldi.

Boş tabağımı aldım ve ayaklanarak tekrar kantinin iç tarafına girdim. Tabağımı ve bardağımı yıkayıp parayı verdim. Her kim olursa olsun şahsi işlerimi askerlere yaptırmaktan hoşlanmıyordum. Onların işi belliydi. Görevlerini en iyi şekilde yapmak, vatanına, milletine ve en önemlisi ise bayrağına göz dikenin gözünü oymaktı. Kana kan dişe diş... Bu hep böyle olmuştu ve her daim olmaya devam edecekti.

Kantinden dışarı çıktım. Gitmek için merdivenlere doğru yol alıyordum ki, yarım ağız gülümseyerek vazgeçtim ve hemen arkamı dönüp dedikodu yapan birkaç meslektaşımın bulunduğu masaya gittim. Geldiğimi fark ettiklerinde hemen ayağa kalmışlardı. Bundan gurur duymam gerekiyor muydu bilmiyorum ama arkamdan konuştuklarını bildiğim için, ayrı bir zevk duyduğum kesindi.

“Merhaba Mustafa astsubayım nasılsınız?” dedim gülümseyerek. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda olmalarını bilmek ne komikti.

“Teşekkür ederiz komutanım. Buyurun, bir çayımızı için.”

Masadakilere belli belirsiz bir göz attığımda, hepsinin aynı yerde çalıştığını fark ettim. Silah bakımı ve onarım merkezi.

“Teşekkür ederim. Sizler dönüp birkaç kez bana bakınca, dedim bir sorayım. Bir sıkıntıları falan mı var?”

Suratlarının aldığı şekli anlatmayı çok isterdim ama zamanım yoktu.

“Yok komutanım yanlış anladınız.”

“Sayım listesi hâlâ elime gelmedi, bir sorun mu var?” dedim hemen başka bir konuya değinerek.

“Yok. Yok komutanım en geç yarın elinizde olur.”

“Bekliyorum. Biliyorsun ilçelere gidenler, sayım yapmadan gönderilemez.”

“Biliyorum komutanım.”

“İyi bakalım. Hadi kendinize dikkat edin.”

“Teşekkür ederiz, komutanım.”

Arkama bakmadan dimdik yürüdüm. Merdivenlere çıkarken gülümsemiğimi fark ettim. Fakat bu gülümseme alay komutanının habercisini koridorlarda telaşla koştururken gördüğümde, hemen yerini başka bir surat ifadesine bırakmıştı.

Neler oluyor diye düşünürken, alay komutanının odadan fırlayarak çıkması üzerine koridorda daha hızlı ilerlemeye başladım.

“Neler oluyor?” dedim haberci çocuğa. Telsizim yanımda değildi ve ben ilk kez onu yanımdan ayırdığım için kendime sövdüm.

“Hisar Karakolu’ndan göreve çıkan bir tim, galiba terörist bir grupla karşılaşmış.”

Korku mideme bir yılan gibi çöreklenirken aklımdan geçen tek şey yaralı ya da başka herhangi bir şeyin olup olmamasıydı.

“Kesin bilgi mi?”

“Tam olarak ne olduğundan emin değilim, komutanım.”

“Tamam,” dedim ve adımlarımı hızlandırarak santral binasına doğru ilerledim. Birkaç dakika sonra oradaydım. İçeriye girdiğimde endişeli bir bekleyiş vardı. Ortama sessizlik hâkimdi ve aynı zamanda da herkes telsizden gelecek sese odaklanmıştı.

Derken o sesi duydum. Onun sesini. Nerede duysam tanıyacağım o ses kulaklarımda çınlarken, içimdeki panik dalgası daha da şiddetlenmiş acımadan kalbimi dövmeye başlamıştı.

“Tamam hemen ekiplere haber veriyorum. Siz dikkat edin ve ne olursa olsun güvenmeyin.”

Duyduklarımın karşısında tepkisiz kalmak, içimde bir yerleri acıtsa da belli etmedim ve açıklama yapması için dua etmeye başladım. Çünkü ben konuşmanın sonuna denk gelmiştim.

“Pilotlara haber verin güzergâh belli. Bir kadın terörist kendi başına doğum yapmış. Bir hemşire ve bir doktor da ekibin yanında bulunsun. Firuze yüzbaşım siz de gidiyorsunuz. Gerekli önlemleri alın ve çıkışı beş dakika içinde gerçekleştirin.”

“Emredersiniz komutanım.”

Söylenecek başka söz yoktu. Koşarak odama gittim. Zimmetli silahımı dolaptan çıkarıp, gerekli diğer teçhizatları da alıp, tekrar koridorda koşturmaya başladım. Giriş kapısından dışarı çıktığımda etraftaki kalabalığa aldırmadan yoluma devam ettim. Pervaneleri dönen helikoptere yaklaştığımda, kulaklarımı yararcasına çıkan sesi duymamazlıktan gelip, açık kapıya yanaştığım da önce silahımı koydum, sonra da kendimi helikopterin içine fırlattım. Sırt çantası falan yoktu. Yanımdaki tek şey biri belimde diğeri de elimdeki silahımdı...

Düşüncelerimden sıyrılıp yerime geçtim. Kaskımı başıma geçirip beklemeye başladım. Neyse ki dakikalar sonra havalanmıştık. Yukarıdan

bakıldığında görüntü korkunçtu. Dehşet vericiydi. Dik yamaçlar, ne olduğu buradan bile belli olan kara kara delikler, dibi görünmeyen dipsiz uçurumlar ve nereden başlayıp nerede bittiği belli olmayan masmavi akarsular. Arazi öyle elverişsizdi ki yaşamak, nefes almak tamamen bir mucizeydi. Lakin konu vatan olunca hiçbir şey göze gelmiyordu işte.

Gittikçe alçaldığımızı fark edince kafamda dolanan tilkileri bir kenara attım ve bir şeyleri görme ümidi ile ufak cama iyice yapıştım. Komik göründüğümün farkındaydım ama merak bundan daha üstün gelerek işe son noktayı koymuştu.

Neyse ki iniş çok geçmeden gerçekleşmişti. Helikopterden inmek yastı. Zanlıyı tim komutanı getirip, verilen süre çerçevesinde bize teslim etmesi gerekiyordu.

Sonra onu gördüm. Ufak tefek bir kadının koluna, sıkı bir şekilde yapışmış pervanenin hoyrat rüzgârına aldırmadan bana doğru yaklaşıyordu. Onu görmek, yara almadığını bilmek öylesine hafiflemişti ki bedenimi, o vakte kadar yükümün ne denli ağır olduğunu bile anlamamıştım.

Kapıyı zorlanarak açsam da aldırmadım ve kadının kucağındaki bebeği aldım. Sonra da onun kokusunu...

Kafamdaki düşünce yumağını bozarak anneyi içeri aldım ve kucağımdaki bebeği hemen ona teslim ettim.

Beni fark etmemişti bile. Peki hiç mi hissetmemiş miydi varlığımı?

Gerçi asıl soru bu değildi. Asıl soru onun beni neden fark etmesini istediğimdi.

Tam ümitlerimi kesmiştim ki göz göze geldik. Onda şaşkınlık belirtileri hat safhada gezinirken, ben de bambaşka duygular içerisinde ona bakıyordum.

Soğuktan suratı kıpkırmızı olmuştu. İri cüssesine uygun kıyafetlerinin üstü, mühimmat deposu gibi dopdoluydu. Dudakları buz gibi esen rüzgârdan dolayı kurumuş ve rengi soluklaşmıştı.

İçim sızlamıştı bir an. Onlar burada, bu cehennem dibinde günlerce kalıp vakit geçiriyorlardı. Her şey vatan için sözü tam da böyle durumlar için geçerliydi. İt bağlasan durmaz dedikleri bu dağ başında, anca ölüm-den korkmayanlar kalırdı.

Kulağıma gelen ağlama sesiyle kendime geldim. Saniyeler sonra kalkış gerçekleşecekti. Üzerimdeki kalın polar ceketini çıkardım ve şaşkın bakışlarına aldırmadan üstüne attım. Sonra da bana söylediklerini hatırlayıp kapıyı kapamadan parmak hareketi yaptım.

Helikopter saniyeler içinde havalanırken hâlâ olduğu yerde duruyordu. Onu orada bırakmak, bir kez daha içimi tarif edemediğim bir şekilde acıtmıştı.

Derin bir nefes aldım, kucağında bebekle içeride sessizce oturan, korkan gözlerle bakışlarını bana diken kadına baktım.

Kıyafetinin belden aşağısı ıslaktı. Dudakları titriyor, sanki birisi kucağındaki çocuğu alır korkusuyla bebeğine daha sıkı sarılıyordu.

Suçsuz günahsız doğan bir bebek daha ...

Anaların ciğerini yakan bir kallesin, kendi evladına bir kötülük gelecek korkusuyla sarılması ne kadar da komikti ...

“Evlatsız bıraktığın analar, anasız bıraktığın evlatlar içinde bak kucağındaki bebeğe,” dedim en son dayanamayarak.

Anneme yapılanları daha dün gibi hatırlıyordum. Güzel annem. Koynuna burnumu gömdüğümde kokusu tüm korkularımı alıp götüren annem...

Hayattaki en acı şey nedir diye soranlara, verilecek tek bir cevabım vardı.

Siz hiç annesiz kaldınız mı?

Benim cevabım buydu işte anlayana.

“Sen. Sen Firuze komutansın.”

Bakışlarım bir kez daha çehresinde dolandı. “Ne o? Örgüt denen bir avuç uyuz it sürüsünün başka işi gücü yok da benim dedikodumu mu yapıyor?”

Sözlerimi tamamladıktan sonra suratına tükürmemek için kendimi zor tutuyordum. Acıyordum. El uzatıp *her şey daha iyi olacak* demek istiyordum ama gözlerimin önüne başka bir şey gelince bunların hepsinden vazgeçiyordum.

“Parmaksız senden birkaç kere bahsetmişti.”

Parmaksız Leyla.

Kendini dağların sahibi sanan yelloz.

“Belli ki Parmaksız’ın canı, diğer parmaklarından da olmak istiyor.”

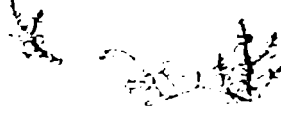
“O çok tehlikeli. Acıması yok.”

Bir anda eğildim ve gözlerinin içine bakarak burnunun dibine kadar girdim.

“Ben de acımam biliyor musun? Sizin gibi zavallılara acıyana da acımam. Kucağındaki bebek çok şanslı. Çünkü bebek senin kollarında. Sayende kucağı boş kalan anaları düşün bir de.”

Sessizlik havada asılı kalırken, ayağa kalktım ve kapı dibine çömel-dim. Sonra da aklıma gelen şeyle tekrar konuşmaya başladım.

“Bebeğe sarılı olan montu bana vermeyi sakın unutma.”

Mirhan

Havalanan helikopter gittikçe gözden kaybolurken, ben hâlâ kendime gelememiş, olduğum yerde dikiliyordum.

Şaşkındım.

Onu burada görmek işte bu gerçekten imkânsız bir şeydi.

Ve imkânsız dediğim şey, hiç beklemediğim bir şekilde gerçek olmuştu.

Aklımda kalan görüntüye son kez bakarak kafamı çevirdim ve dağılmış hâlde etrafı izleyen askerlere baktım, sonra da arkamı dönerek sıkı sıkı tuttuğum cekete.

Burnuma gelen koku ile hafifçe gülümsedim. Ceketi parmaklarımın arasına alıp sırt çantamın bulunduğu yere doğru ilerledim. Bunu bana vermekteki amacı neydi tam olarak emin değildim lakin gerçek şuydu ki, bu durum ciddi anlamda çok hoşuma gitmişti.

Elimdeki kalın ceketi katladım ve muntazam bir şekilde çantamın içine yerleştirdim.

“Anamdan nasıl çıktığıma da şahit oldum. Bu askerlik bana daha neler gösterecek bakalım.”

Arkamı döndüm ve gülümseyerek konuşan askere baktım.

“Bu fragmandı aslanım, asıl gösteri zamanı bundan sonra,” deyip sözlerime devam ettim.

“Hadi bakalım aslanlar. Bugün yeterince adrenalin depoladık. Bu bize üç gün yeter. Şimdi kahvaltı yapıp, belirtilen güzergâha doğru yol almalıyız.”

“Emredersiniz komutanım.”

Hepsi tek tek bulunduğum yere gelmiş, çantalarındaki erzaklar tek tek çıkmaya başlamıştı. Peynir, zeytin, bal ekmek ve domates.

Menü iştah açıcıydı. Görevdeki ilk günler de kendimizi lüks bir büfedeye gibi hissederdik. Son günler ise bir öğünle geçirdi. Hele bir de hava koşulları araya girdi mi kuru ekmeğe muhtaç kalırdık. O yüzden ayağımızı yorganımıza göre uzatmasını iyi biliyorduk.

“Sıcak bir çay olsaydı keşke.”

“Olsaydı ne yapacaktın?” dedim bir zeytin tanesini ağızma atarken.

“Mis gibi içerdik komutanım, niye öyle diyorsunuz?”

“Tabii içerdik. Sonra da tüten dumandan, yerlerimiz hemen belli olur, mermiler içimizde çiçek açardı.”

“Komutanım, sigara içebiliyoruz değil mi?”

Bu soruyu soran diğer askerdi.

“Zıkkım iç. Oğlum genç yaşta ne diye kendinize işkence edersiniz lan, sik beyinliler.”

Annem burada olsaydı, ağızımda lokma varken konuştuğum için, elinin ayasıyla bir tane vururdu kesin.

“Komutanım gün geçmiyor, ne yapalım?”

“Bak burada götünden ayazı yediniz mi, günler nasıl geçermiş öğrenirsiniz.”

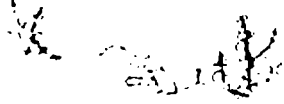
Ekmeğimden bir parça daha koparıp içine peynir ve domates koydum. Sonra da ağızma atıp üzerine oturduğum taştan kalktım. Kızım buz

tutmuştu. Havalarda ısınması gereken yerde daha da beter bir şekilde soğuyordu.

“Acele edin, varış saatimizde orada olmalıyız.”

Kenara çekildim ve silahımı elime alarak etrafı kolaçan etmeye başladım.

Dakikalar sonra bulunduğumuz yeri tek sıra hâlinde terk etmiş, belirtilen güzergâha doğru ilerlemeye başlamıştık.

“Allah şahidim olsun, ayaklarım kalkmıyor komutanım.”

“Dayan az kaldı,” dedim neşeli bir şekilde ama onun çektiği acıyı çok iyi anlıyordum. Günlerdir yürüyorduk. Öylesine engebeli, tehlikeli uçurum kenarlarından dolanmıştık ki, postallar ayağını mahvetmişti. Sağ ayağında serçe parmağı ile topuk arasında kalan tüm yer, balon gibi şişmiş ve su toplamıştı. Hâliyle bot giymek canını fazlasıyla yakıyordu.

Neyse ki çok şükür bugün dönüyorduk. On günlük macera bugün sona eriyordu. Yağmur, dolu, fırtına derken nihayet, bu gece nerede yatacağımızı düşünmeyecektik.

“Komutanım bir daha anlatsanız ya.”

“Dilim şişti lan anlatmaktan.”

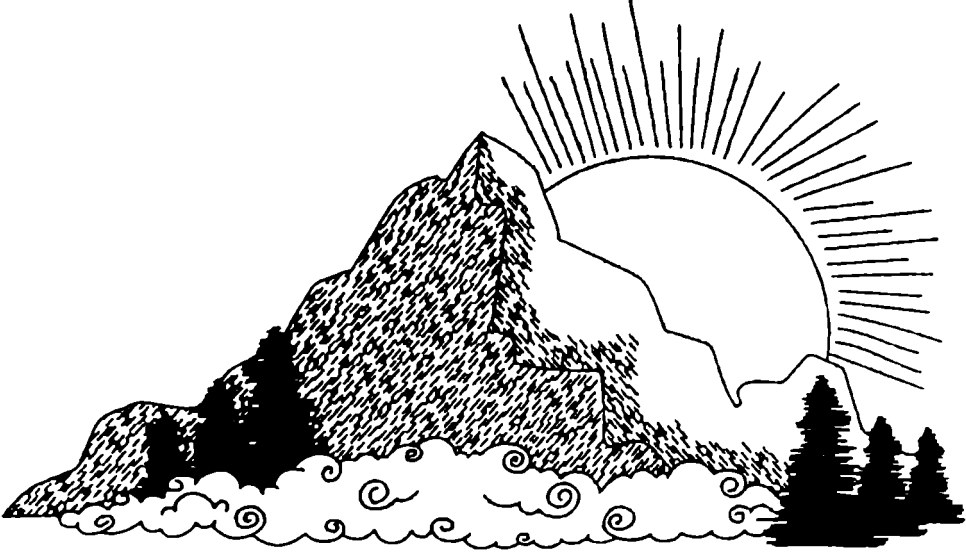
“On gün kendimizi bu hikâyeye motive ettik komutanım, şimdi izin verin de perdeyi yine bu hikâyeye kapatalım.”

“Ee. Siz kaşındınız, benden günah gitti. Sene 93. Yer Yüksekova. Tabii o zamanlar her şey bu kadar gelişmemiş. İlk yerel radyo kuruluyor. Ve spiker bozuntusu başlıyor konuşmaya. *Dağlara gel dağlara* isimli parça, dağlardaki kardeşlerimize gelsin diye. Tabii bunu duyan bizimkiler, aradan beş dakika geçmeden istasyonu basıyor ve hemen Belkıs Akkale'den ‘Dağlar seni delik delik delerim’ türküsü tüm radyo dinleyicileri ile buluşturuyor.”

Hikâye kısa olsa dahi askerlerin üstünde bıraktığı etkisi olağanüstüydü.

9. Dağlar Seni Delik Delik Delerim – Belkıs Akkale.

“Yani demem o ki, bu vatan hiçbir zaman sahipsiz kalmadı ve kalmayacak. Ardınıza dönüp bakın bir. Daha dün o dağların eteğinde biz vardık. Yarın bir başkası olacak. Ondan sonra bir başkası ve bu hep böyle devam edecek. Eden bulacak ve bulmaya da devam edecek. Çünkü bizler bir ölür bin diriliriz.”

12. BÖLÜM

Mirhan

Beyaz minibüsleri aşağıda gördüğümüzde, ekip olarak derin bir nefes almıştık. Bunun sebebi kışımızın rahat yüzü görecektik olması mıydı, yoksa saatler sonra sırtımızın yumuşak yatak yüzü görecektik olması mıydı bilmiyorum ama rahatlamıştık işte.

Yaşamayan bilmezdi. Hatta bazen komik bile gelebilirdi lakin gerçek buydu. Keşke *yattıkları yerden para kazanıyor* diyenler gelip hâlimizi görseydi ve sırtını dağa taş vererek yatmanın nasıl olduğunu anlasaydı. Aca-ba kaç gün dayanabilirlerdi?

Boşuna demiyorlardı. Yastığın taş, yorganın kar olacak diye. Gerçi bizim yorganımız yağmur olmuştu ya neyse. Götteki dona kadar ıslanmış olsak da sorun değildi. Bu görev de kazasız belasız sona ermişti ya bizim için mühim olanda buydu.

“Komutamm, midemize sıcak bir çorba iner mi dersiniz?”

Kafamdaki düşüncelerden sıyrılıp, askerin sorduğu soruya odaklanmaya çalıştım. Açtım, susuzdum ve üşüyordum. Eminim ki diğerleri de benden farksız değildi.

“Karakolumuza sağ salim varalım da, söz Antepli’ye her gün sıcak çorba çıkarttıracağım.”

“Tabldot kuralı ne olacak komutanım?”

“Boş ver tabldotu, ben hallederim hepsini. Yeter ki varalım.”

Sıcak bir şeyler yemeye, içmeye on gündür hasret kalmıştık. Yağan yağmurdan dolayı arazide çok fazla hareket edememiştik bile. Ve ne acıdır ki, en son midemize inen şey birkaç parça bisküvi kırıntısı olmuştu. Erzaklar günü gününe anca yetmişti. Hatta yetmemişti bile. Hava şartlarının elverişsizliğinden dolayı helikopterin inme şansı zaten sıfırdı. Görüş mesafesi yok denecek kadar azdı ve bu da tehlikenin boyutunu bir anda arşa çıkarıyordu. Neyse ki görev uzamamış ve bunların hiçbirisi çok şükür olmamıştı.

Timleri bekleyen beyaz arabalar çok yakınımızdaydı artık. Aramızdaki mesafe nereden bakılsa yürüyerek on dakika anca sürerdi. Gel gelelim yol bitmiyordu işte.

“Komutanım, Ramazan’ın ayağı berbat durumda.”

Belli ki daha fazla yürüyecek hâli kalmamıştı askerin. Haksız da sayılmazdı. Ayağındaki yara ciddi derecede can yakan cinstendi.

“Cemil sen sırt çantasını, sen de silahını al. Az kaldı zaten sırtıma alsam iyi olur,” deyip sırtımdaki çantayı başka bir askere verdim. Termal kamerayı da diğer askere verip genç delikanlıya söz hakkı tanımadan sırtıma aldım.

“Oğlum görünüşte iğne iplik gibisin ama eşek ölüsü gibi ağırsın, bu nasıl oluyor?” dedim iki büklüm bir vaziyette, taşların üzerinde ilerlemeye çalışırken.

“Sadece yetmiş sekiz kiloyum komutanım.”

“Oha amına koyayım, daha ne olsun. Yiyip yiyip sıçmadın mı zalim?”

“Vallâhi ne deseniz haklısınız komutanım.”

“Ne de olsa seni taşıyorum değil mi?” dedim gülümseyerek.

“Aynen komutanım.”

Sözler bitip yerini rüzgârın sesine bıraktığında, artık arabaların bulunduğu yola inmiştik. Diğer timlerde bizimle aynı zamanda gelmiş olmalıydı ki, dağın her yanından sağlı sollu askerler yola dökülmeye başlamıştı. Gülüşmeler, konuşmalar, belaltı şakalar hava da uçuşurken, burnumuza gelen yemek kokusu ile birden dumanlar tüten çadırın bulunduğu alana

doğru ilerlemeye başladık. Üzeri naylon kaplı çadıra girdiğimizde gördüklerimiz karşısında neredeyse gözlerimiz yuvalarından fırlamıştı. Üç tane büyük kazan, ateşin üstünde kaynıyordu. Bunlardan birinde çorba diğesinde kavurma ve ebadı diğer ikisinden daha küçük olan kazanda ise pilav vardı. Günler sonra sıcak yemek kokusu duymak ve bunun dakikalar sonra mideye ineceğini bilmek o kadar mükemmel bir duyguydu ki, bunu sadece aç olanlar anlayabilirdi.

“Komutanım, ben açlıktan tükenmeden birer tabak alsak ya?”

Konuşan asker benim timimdeydi. Ama arkamızda o kadar çok asker vardı ki, sesin hangi yönden geldiğini bilememiştim.

“Timler ayrılsın ve sıraya geçsin,” dedim yüksek sesle bağırarak. Arkamızda neredeyse altmıştan fazla asker varken, bu işi yapmanın imkânı yoktu.

Beş dakika sonra neredeyse her tim kendi sırasına dizilmiş sessizce bekliyordu. Ve çok geçmeden yemekler dağıtılmaya başlanmıştı. Burada herkes kendi askerinden sorumluydu. Bu her yerde böyleydi ve asla değişmezdi. Bu yüzden timdeki her askerimin yemek aldığından emin olup, onları araba aralarındaki boşluklara yönlendirdim. Hava soğuktu ve rüzgâr bir nebze de olsa, onlara burada daha az vuracaktı.

“Demek bir teröristin doğumuna yardımcı oldun ha, inanılır gibi değil.”

Yemeğimi alırken yan tarafta sesin geldiği yöne baktım. Bu alaydan gelen üçüncü timin, tim komutanıydı. Kendisi benden üç yıl sonra okuldan mezun olmuştu lakin dili neredeyse on yıl önde gidiyordu.

“Meraklı olduğunu bilseydim sana yollardım,” dedim yemeklerimi almaya devam ederken. Neredeyse tüm askerler yemeğini almış ve dağılmıştı. Çadırda tim komutanları ve birkaç korucu hariç kimse kalmamıştı. İnsanlara karşı asla ön yargılı olmamıştım ama bu çocuktan alayda gördüğüm ilk dakikadan beri hiç hoşlanmamıştım. Çok konuşuyor, kendini çok övüyordu. Fakat bunlar değildi ondan hoşlanmama sebebim. Bir keresinde bir askere bağırırken görmüştüm ve bu benim asla tahammül edeceğim bir şey değildi. Tamam kabul ediyorum, çileden çıktığımız zamanlar elbette oluyordu. Öyle askerler geliyordu ki hareketleri ve

tavırları karşısında, sabır dilemekten yorulur hâle geliyordu insan lakin yine de sevmiyordum işte.

“Hayır komutanım, siz beni yanlış anladınız. Demek istediğim yani böyle bir şeyle karşılaşmak elbette zordur ama aynı zamanda da cesaret isteyen bir şeydir. O kalleşe nasıl güvendiniz, ya her şey bir oyun olsaydı?”

Yemeğimi aldım ve yanına sekiz dilim ekmeğimi koydum. Tam sekiz dilim almıştım çünkü açlıktan geberiyordum. Hatta bir dilimi mideme indirmiştim bile. Böyle şeylere inanmazdım ama uğurlu sayımın sekiz olduğunu düşünüyordum. Salak Nazlı sürekli sekiz dakikalık dediği içindir belki bilemiyordum ama sekiz sayısı bana çok şey ifade ediyor gibiydi.

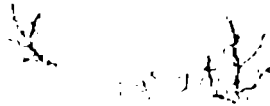
Konuşana aldırmadan, askerlerimin yanına gitmek için arkamı döndüm ve masadaki komutanlara selam verdim. Sonra da az önceki konuşan tıfıla dönüp konuşmaya başladım.

“Kurdun dişine kan değdi mi başına ne geleceğini çok iyi bilen biri vardı karşımda. Oyun oynarsa ölür. Başka yol yok.”

Sözlerimi küçük bir göz kırpmayla taçlandırıp, keyifle askerlerimin yanına gittim ve yere kurulmuş yemeklerini yiyen yoldaşlarıma yanına oturdum. Zaman kaybetmeden dumanı tüten çorbaya yumuldum hemen. Öyle güzeldi ki, sıcak sıcak mideme yol alışının her saniyesini keyifle hissetmiştim.

“Komutanım, bu yemek var ya bu yemek, dağda geçirdiğimiz on günün her saniyesine değdi işte.”

Gülümsedim ve kavurmaya daldırdığım ekmeğimi birlikte ağzıma attım. Şu durumda diyebileceğim tek bir şey vardı. Allah hiçbir kulunu açlıkla sınamasın...

Yemekler yenilip, gerekli bilgiler verildikten sonra her tim arabasına atlamış ve yola koyulmuştu. Yaklaşık bir buçuk saattir yoldaydık ve evim, yuvam dediğim karakol nihayet görüş alanımıza girmişti. Köyün içinden geçip, kıvrımlı yolları dönerken yüzümde garip bir gülümseme vardı. Özlemiştim burayı. Çok uzun bir zaman geçmemişti ama özlemiştim işte.

Yatağımı, askerlerimi, çalışma alanımı kısacası her şeyimi. Ama en çok da çantamın içinde, gözlerimi her kapattığımda hissettiğim, bu on gün boyunca bana yoldaş bellediğim o kokuyu özlemiştim.

“Burayı özleyeceğim, aklımın ucundan geçmezdi ama özlemiştim galiba.”

“İnsan evini zlemez mi lan? Bak hele bak Mahmut’a bak. Yavrum nasıl da ceylan gibi seke seke geliyor. Lan Maho gtveren az koş lan yeri peceksin.”

Askerlerin konuşmasına aldırmadan kapıyı açan nöbetçi askere baktım. Daha gelir gelmez dakika bir gol bir olmuştu. Ve bu ne olursa olsun, kim olursa olsun yapılmaması gereken bir hataydı. Aşağı indim ve karakolda kalan askerlerin gülerek bize doğru yaklaştıklarını gördüm. zlemiştim zibidileri. Lakin şu anda daha önemli bir işim vardı. Kapıyı kapatan askerin yanına doğru ilerledim ve tam karşısında durdum.

“Emre Yılmaz, Van. Emredin komutanım.”

“Nasılsın asker?”

“Allah razı olsun komutanım, kazasız belasız geldiniz ya, iyiyiz çok şükür.”

Bu ocuğa nasıl kızılırdı şimdi?

“Sürekli bahsettiğimiz bir şey vardı, hatırlıyor musun Emre?”

“A- Anlamadım komutanım.”

“Kapı açılırken arabayı durdurup ayna ile baktığını, aracın her yerini en ince ayrıntısına kadar incelediğini görmedim. Bunun sebebi nedir?”

“Ben. şey komutanım. Sonuçta bakmaya gerek duymadım çünkü araçta siz vardınız.”

“Araçta kimin olduğu fark etmez asker. Ya aracın altında bomba varsa ya patlatılmak için aracın içeri girmesi bekleniyorsa? Bunları düşündün m hiç?”

“Hayır komutanım.”

“Bundan sonra her kim olursa olsun, aracı etraflica kontrol etmeyi unutma, tamam mı aslanım?”

“Emredersiniz komutanım.”

Göz kırptım ve omzunu güven verircesine sıkıp karakol tarafına döndüm. Şimdi herkes dışarıdaydı ve tim arkadaşları ile kucaklaşıyor, hasret gideriyorlardı.

“Hoş geldiniz komutanım.”

Bunu diyen diğer rütbeli askerlerdi. Hepsiyle kucaklaştım. Daha sonra da askerlerle kısa bir sohbet gerçekleştirip odama geçtim. Odama girdiğimde kokusunu bile özlediğimi fark etmiştim. Çantayı girişe atıp hemen botlarımı çıkardım. On gündür neredeyse ayağımdalardı ve ayaklarım günyüzü görmeye hasret kalmıştı. Vakit kaybetmeden banyoya doğru ilerleyip hemen vücuduma yapışan ıslak kıyafetleri çıkarıp sıcak suyu açtım. Tenim dahi ısı, pislik ve ter kokuyordu. Sıcak su tenime değdiğinde gözlerimi kapatıp bir kez daha şükrettim. İliğime kadar donmuştum.

Belki yarım belki de bir. Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama banyodan dışarı çıktığımda tenim liflenmekten alev alev yanıyordu. Üstümden bir dağ kalkmıştı sanki ve günler sonra ilk kez kendimi tertemiz hissediyordum.

“Komutanım, çamaşırları alacaktım müsait misiniz?”

“Gel Ali, gel,” dedim saçlarımı havlu ile kurularken.

“Sadece bunlar mı komutam?”

“Banyoda da birkaç çamaşır var, dur hepsini fileye koyayım.”

Birkaç dakika sonra çamaşır filesini ona verip, çantanın ağzını açtım. İçindeki kirlileri de çıkarıp filenin içine attım.

“Tamam Ali, bu kadar,” dedim elimdeki ceketi yatağın üstüne koyarken.

“Onu da verseydiniz komutanım.”

“Gerek yok, ben hallederim,” dedim sakın bir sesle. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum fakat bildiğim bir şey varsa, o da bu cekete benden başkasının asla dokunmayacağıydı.

“Siz bilirsiniz komutanım. Var mı başka bir emriniz?”

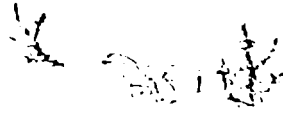
“Antepli’ye söyle de, şöyle güzel bir çorba çıkarsın akşama.”

“Ezogelin var komutanım, en sevdiğiniz.”

“Tamam o zaman,” deyip çıkmasını bekledim ve günler sonra niha-

yet kıcımlı yumuşak bir zemine koydum. Yatağımlın kıymetini bir kez daha anlamıştım. Ayaklarımı, ayak parmaklarımı rahatça hareket ettirmek, sırtımı yumuşak bir yüzeye dayamak, yarın ne yiyeceğiz diye düşünmeden gözlerini kapatmak, temiz bir ten kokusu ile uyumak. Bunlar o kadar güzel şeylerdi ki bizler için, anlatılmazdı. Başkalari için normal, sıradan olan şeyler bizler için lükstü. Bu hep böyleydi ve böyle olmaya devam edecekti. İlçe dışına izinsiz çıkılmazdı, bir yere gidilecekse haber verilmeden gidilmezdi, izinsiz bir yere gittiğinde gören olur korkusu ile ne yediğinden, ne içtiğinden, ne de gezdiğinden anlardın. Bu ortamlar böyleydi işte. Kimse kolay kolay asker olamazdı. Parası için yapılacak bir meslek zaten değildi. Gecesi gündüzü belli olmayan tek meslekti. Davulun sesi uzaktan hoş gelir derlerdi ya tam da bu meslek için geçerli bir tabirdi.

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimden sıyrılarak yataktan kalkıp üzerimi giyinmeye başladım. Bu sırada telefonumu açtım ve şarjının azaldığını gördüğümde hemen şarja koydum. Yorgunluktan telefonuma bakacak hâlim bile kalmamıştı. Günlerdir tetikte bekleyen uyku, sanki rahatlığa kavuştuğunu biliyormuşçasma kendisini hissettirmeye başlamıştı. Hatırladığım en son şey de buydu zaten.

Uyandığımda sanki her yerim tutulmuştu. İnsanın parmakları ağrırmıydı?

Ağrıyordu işte. Saç köklerim dahi sızım sızım sızlıyordu. Gözlerimi açmak ağır bir rögar kapağını açmaktan daha zordu şu an. Uyku çoktan gitmişti ama yataktan kalkacak ya da gözlerimi açacak hâlim olmadığı için hiç kıpırdamıyordum yerimden.

Ben bu düşünceler ile boğuşurken çalan telefon sesi ile derin bir of çektim. Bu yorgunluğun üstüne Nazlı ya da aile fertlerinden herhangi biri ile konuşmak istemiyordum lakin lanet telefonun susmayacağıının da bilincindeydim.

Ekрана bile bakma gereği duymuyordum çünkü belli ki arayan Nazlı'ydı. Nefes almadan çaldırıyordu mübarek.

Daha fazla dayanamayıp el yordamı ile telefonu elime aldım ve saydırmaya başladım.

“Başımı siktin Nazlı. Ne var? Yok mu kızım senin işin? Git kocana çene çal. Hadi bir kere aradın da neden durmadan mal gibi tekrar arıyorsun?” dedim bir solukta. Cevap hakkı bile tanınmamıştım.

“Kapat telefonu ararım seni sonra. Burada kardeşinin götü çıkmış sen anca oradan çene çal.”

Bir kez daha konuşma fırsatı vermemiştim. Lakin garip bir şey vardı. Telefondaki Nazlı olsaydı çoktan carlamaya, ağzına geleni saymaya başlamış olurdu.

Bir anda telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım ve okkalı bir küfür savurarak tekrar telefonu kulağıma dayadım.

“Bitti mi Mirhan astsubayım? Keşke devam etseydin iyi gidiyordun.”

Neden her şey beni bulmak zorundaydı ki bu hayatta?

Talih kuşu tepeme sıçmak yerine, neden hep ağzıma sıçıyordu?

Nazlı’nın da dediği gibi bunlar hep gündüzleme falan olduğumuz için olabilir miydi acaba?

“İyi akşamlar komutanım. Nasılsınız?” dedim en sonunda, sesimin boğuk çıkmamasına özen göstererek.

“İnsan bu olağanüstü konuşma performansı karşısında nasıl kötü olabilir ki? Gayet iyiyim. Nasılsınız kısmına geçtiğimize göre siz de iyisiniz umarım.”

Kadının her beş cümlesinden biri laf sokuyordu.

“Görevden yeni geldik komutanım. Nasıl olunması gerekiyorsa, öyleyiz işte.”

“Anlıyorum. Hava şartları sizi zorlamış olmalı.”

Yok canım daha neler? Hava şartları hiç bizi zorlar mıydı? Soktuğumun yerinde soğuktan götümüz yalama olmuştu, o kadarcık. Daha başka ne olabilirdi ki?..

“Bazen,” dedim sadece.

“Malzeme listende birkaç eksik var. Onları gerektiği şekilde tekrar yap ve bana yolla.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Yarın kaç gibi burada olacaksın?”

Yarın derken?

Bir yerde bir şey mi kaçırmıştım acaba?

“Herhangi bir bilgim yok komutanım. Anlarsınız ki gelen evrakları ya da bilgisayara gönderilmiş dosyaları inceleme fırsatım olmadı.”

“Anladım. Atış talimi ve koşu için erken vakitte burada olacaksınız. Hava yolu ile değil kara yolu ile geleceksiniz. İçtima alanında bulunmak zorunludur.”

Şansımı sikeydim...

“Emredersiniz komutanım,” dedim sabır çekerek. Ağzından hayırlı bir kelime çıkmaz mıydı bu kadının acaba?

“Ceketin bende. Yarın nöbet sonrası izinliyim. Müsait olduğun bir zaman da nizamiyedeki giriş kulübesinden alırsın.”

“Emredersiniz komutanım.”

“İyi akşamlar.”

Ne yani kapatacak mıydı?

“Firuze yüzbaşım,” dedim bir anda yattığım yerde doğrularak. Neden bu şekilde hitap ettiğimi bilmiyordum ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

“Efendim Mirhan astsubayım.”

“Şey. Yarın. Yarın müsaitseniz yemeğe çıkalım mı?”

Kırk yıl düşünsem bunu bir kadına diyeceğim asla aklıma gelmezdi. Hele ki bu kadının çalıştığım ortamda olacağı hiç gelmezdi. Lanet olsun bu kadın bana tüm bildiklerimi unutturuyor, yapmayacağım hareketler yaptırıyordu.

“Neden benimle yemeğe çıkmak istiyorsun? Yoksa haftalar önce yaptığın odunluk için özür mü dileyeceksin?”

Ufak bir gülümseme yüz ifademe yerleştiğinde, nedensiz bir şekilde başımın belada olduğunu hissetmiştim. Başım beladaydı hem de fena hâlde.

“Neden nedenini merak etmek yerine yemek teklifimi kabul etmiyorsunuz?”

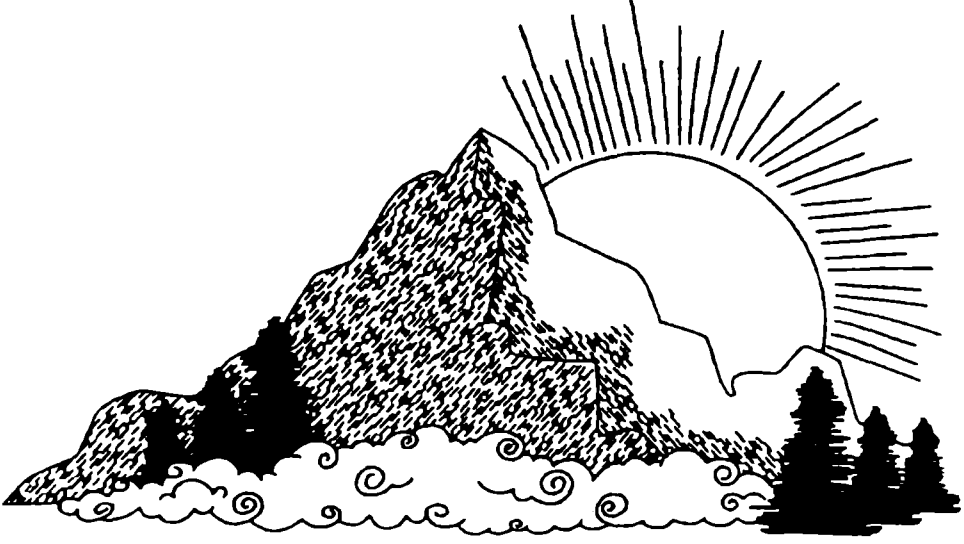
“Neden beni merak içinde bırakmak yerine şimdi söylemiyorsun?”

İnatçıydı ve aynı zamanda karşısındaki kim olursa olsun, dimdik duruyordu.

“Firuze,” dedim gözlerimi kapatıp kafamı duvara dayayarak.

İlk kez ona ismi ile hitap ediyordum. İlk kez rütbe olarak kendimden daha yüksek konumda olan, komutanım olan bir kadına sadece adını söylüyordum.

“Bir kere de nedenleri bırakıp, sonuca odaklansak nasıl olur?”

13. BÖLÜM

Firuze

On gün.

Geçmek bilmeyen on gün.

Dile kolay tam on gün boyunca onunla uyumuş, onunla uyanmış ve onu düşünmüştüm.

Acaba ne yediler, acaba görüntü aldılar mı, acaba çok üşüyorlar mı diye düşünerek geçirdiğim, her gün hava durumu nasıl olacak diye gözlerimi ekrana kilitlediğim koskoca on gün.

Garip bir şekilde huzursuz, tedirgin ve sinirliydim. Helikopter askerinin içindeki alana indiğinde zanlıyı teslim etmiş ve mahkemeye sevk edilmesi için gerekli işlemleri bir an önce başlatmıştık.

Telaşlı bir gündü. Güvenlik üst seviyedeydi. Askerler meraklı gözlerle kucağındaki bebekle kafasını yerden kaldırmayan kadına bakarken, rütbeliler de tıpkı onların yaptığını yapıyor, kadından gözlerini ayırmıyorlardı. Anlaşılan o ki bulunduğumuz bölgedeki tüm personeller, buna JÖH'ler, PÖH'ler hatta bordo berelilerde de dahil olmak üzere herkes olan biteni duymuştu.

Bir terörist yakalanmıştı. İlginç olan bu değildi. Buna benzer bir sürü

olayla her gün karşılaşıyorduk. Asıl ilginç olan bu kadın doğum yapmıştı ve bunu bir asker sağlamıştı. Bu vicdansızlar ile vicdanlıların arasındaki bir savaşı ve bu savaşı yine, yeniden ve her zaman olduğu gibi mehmetçik kazanmıştı. Alay komutanı da dâhil olmak üzere üç araba zanlının içinde bulunduğu aracın önünde beklerken bir elimde silahım, diğer elimde onun emaneti vardı. Çıkış yapıldığında alay komutanına selamımı verip iki adım geri çekilmiş ve gözden uzaklaşınca kadar beklemiştim. O sırada tüm gözler bana çevrilmiş lakin umursamadan sakın adımlarla karakolun içine girmiştim. Alışkındım bu bakışlara. Kimisinde beğeni, kimisinde küçümseme ... Bakışlar ne kadar farklı olsa da düşünceler hep aynıydı. Bir kadın nasıl oluyor da bu kadar erkeğin bulunduğu bir ortamda rahat bir şekilde çalışabiliyordu?

Bu tarz saçma salak düşüncelere yorum yapmayı bırakalı çok olmuştu. O yüzden hızla odama geçmiş ve bana düşen bilgileri, talimatları tek tek bilgisayara geçirip dosyalamıştım.

Günlerim hep böyle geçmişti. Eve geliyor, üzerimi değiştiriyor, kamuflajımı anneminkinin yanına asıyor, yemek yiyip saatlerce camın ön tarafına oturup geceyi aydınlatan, karanlığı daha da sihirli gösteren ve onu muazzam bir tablo gibi gözler önüne seren yıldızlara bakıyordum. Sebepsizce geçirdiğim saatler sonrası ise tüm yalnızlığımı yanıma alıp, uyumak için odama ilerliyordum...

Ve en sonunda on gün sona ermiş, nihayet göreve çıkan tüm timler bulundukları birliklere sağ salım geri dönmüşlerdi. Kendim de göreve çıkıyordum. Günlerce dağda kalıp pusuda bekliyor, en zor şartlar altında bile, hiç zorlanmadan bunun üstesinden geliyordum ama bu sefer günler geçmemişti işte.

Hiçbir zaman gerçekleri inkâr eden bir yapıya sahip olmamıştım. Benim için ya siyahtı ya da beyazdı. Ortası yoktu ve asla olmayacaktı. Net bir insandım. Kararsız kaldığım zamanlar elbette oluyordu lakin bu onlardan biri değildi.

Ben.

Yüzbaşı Firuze Şahin.

Bu adamdan deli gibi hoşlanıyordum.

Gözlerinden, saçından, açık sözlü oluşundan, işini adam gibi yapma-

sından ve giydiği üniformaya saygısından kısacası her şeyinden hoşlanıyordum. İnkâr edip sızlanmanın bir anlamı yoktu ve biliyordum ki olmayacaktı.

“Gelebilir miyim komutanım?”

Düşüncelerimden sıyrıldım ve ellerimi yüzüme dayayıp, parmak uçlarımla saç diplerimi okşamaya başladım.

Nöbetçiydim, yorgundum, uykusuzdum ve aynı zamanda da saç diplerim can çekişircesine sızım sızım sızlıyordu. Bazen bu saçtan kurtulmak istiyor lakin bir saniye sonra bundan vazgeçiyordum.

“Elindekiler dosya mı?” dedim en sonunda, bıkkın bir şekilde.

Gün boyu eksik malzeme listesi çıkarmış, bilgisayar ekranı ve klavye arasında gidip gelmekten beynim dönmüştü.

“Evet komutanım.”

“Nereden geldiğini sormaya korkuyorum. Ver bakalım neymiş.”

“Buyurun komutanım.”

“Tamam sen çık,” deyip hemen dosyayı açtım. Karakollardaki eksikler, mühimmat sayısı, kantin malzeme listesi. Uzdıkça uzayan bir sürü dosya. Neyse ki yapmam gereken tek şey onay verip imza atmaktı.

Aradan kaç dakika geçti bilmiyorum fakat sonunda işlerim bitmiş derin bir nefes alıp nihayet sırtımı dayamıştım. Ciddi anlamda boynum ve başım ağrıyordu. Yemekten sonra en iyisi ilaç içmekti. Saate baktım ve akşam yemeğine az bir vakit kaldığını gördüm. Tabldot parası vermeme rağmen nöbet dışında kolay kolay kantine inmez ve yemeklerden yemezdim. Fakat bugün nöbet sırası bende olduğu için yemeği burada yiyecektim.

Ayağa kalktım ve gerinerek kapıya doğru ilerledim. Bu sırada telsizi ve telefonu yanıma almayı ihmal etmemiştim. Koridora çıktığımda mesaisi biten arkadaşlara selam verip yoluma devam ettim. Giriş kapısının önünü geçerken alay komutanının siyah aracını ve kapısında bekleyen şoförünü gördüm. Demek ki kendisi hâlâ buradaydı.

“Firuze yüzbaşım.”

Duyduğum ses ile arkamı döndüm ve hemen esas duruşa geçtim.

“Firuze Şahin, Muğla. Emredin komutanım.”

“Rahat yüzbaşım, rahat. Bugün sen mi nöbetçisin?”

“Evet komutanım.”

“Yarın diğer ilçeler ve dış karakollardaki personeller burada olacak.”

Duyduğum sözlerden sonra bir an dikleştım ve can kulağı ile dinlemeye başladım.

“Ne için komutanım?”

“Atış talimi ve üç bin metre koşusu. Senin bundan haberin yok muydu?”

“Hayır komutanım.”

“Olmaması normal. Yazı akşamüzeri geldi. Gerekli yerlere bilgi verildi. Açıkçası atışlarda ve koşuda seni de görmek isterdim.”

“Nöbet çıkışı bunun uygun olacağını sanmıyorum komutanım,” dedim gülümseyerek.

“Sen bilirsin. Diğer nöbetçi personellere söyle, mevziilere dikkat etsinler.”

“Komutanım görevden gelen personellerde buna dâhil mi?” dedim en sonunda merakıma yenik düşerek.

“Evet, hepsi buna dâhil. Onlar için biraz yorucu olacak ama ertesi gün hepsi istirahatli sayılacak.”

“Anlaşıldı komutanım.”

Bir baş selamı ile yanımdan ayrılıp, siyah aracına binerek gözden kaybolduktan sonra, rotamı tekrar yemekhaneye çevirdim. Kafamda binlerce tilki başıboş bir şekilde, bir sağa bir sola koştururken, burnuma gelen koku ile her birini bir kenara iteleyip etrafıma göz attım. Herkes sırasında yemeğini almakla meşguldü. En az elli asker vardı yemekhanede.

“Komutam, siz önden buyurun.”

Üç sıra önümde duran asker kafasını eğmiş bana bakıyordu. Elimi *gerekmez teşekkür ederim* dercesine sallayıp önüne dönmesini bekledim. En az on beş kişi vardı önümdeki sırada. Ama önemli değildi benim için.

“Komutanım, neyi bekliyorsunuz, geçin ön tarafa.”

Yan tarafıma döndüm ve en son görmeyi beklediğim adamın sıfatına baktım.

“Gerek yok Mustafa astsubayım, sıram gelince hakkım olan yemeği alırım,” dedim yarım ağız gülümseyerek.

“Gelmek isterseniz nöbetçi arkadaşlarla yan masadayız komutanım.”

Ben ve onların bulunduğu masaya gitmek? Bu bir şaka olsa gerek.

“Keyfinize bakın, rahatsız olmayın Mustafa astsubayım, afiyet olsun.”

Cevabını beklemeden tekrar sırama döndüm. Bekleyenlerin sayısı biraz daha düşmüş gibiydi. Yaklaşık on dakika daha bekledikten sonra nihayet tabağıma yemeğimi almış, nereye oturmam gerektiğini düşünüyordum. Derken üç askerin oturduğu ve bir sandalyenin boş kaldığı yere doğru yöneldim.

“Müsaade var mı beyler?” dedim birden karşılarında dikilerek. Hepsi birden hemen ayağa kalkmış ve şaşkınlıkla bana bakmaya başlamışlardı.

“Ta- Tabii komutanım buyurun.”

Teşekkür ederek yemeğimi masaya koydum ve hâlâ ayakta dikilen üçlüye baktım.

“Oturmak için benden emir beklemiyorsunuz umarım,” dedim elimle oturmalarını işaret ederek.

“Afiyet olsun komutanım.”

“Hadi hep beraber olsun,” diyerek besmele çekip yemeğime başladım. Annem her sofrada bunun önemini vurgularken, babamla ikimiz birbirimize bakıp kıkır kıkır gülerdik.

Menüde balık vardı. Haftada en az bir kere balık pişer ve yanında bol yeşillikle servis edilirdi. Bugün de mercimek çorbası, balık, salata ve helva vardı.

“Yemekler nasıl, var mı şikâyet?” dedim ekmeğin içine birkaç balık, salata ve birkaç dal roka sıkıştırırken. Bu sırada kantin tarafına bakmış ve habercimin bir askerle sohbet ettiğini görmüştüm. Nasıl çağıracağımı düşünürken, bir anda bizden tarafa bakmış ve bu istediğimi işaret diliyle anlatmama yetmişti. Bir dakika sonra masaya dört kutu kola gelmiş ve tek tek sahiplerini bulmuştu.

“Teşekkür ederiz komutanım.”

“Afiyet olsun. Ee, soruma yanıt alamadım hâlâ,” diye sorarken aynı

zamanda karşımdaki askere bakıyor, neden yemeğe garip garip baktığını düşünüyordum.

“Yemekler güzel komutanım. Acemi birliğinde yediğim yemeklerden sonra, bunlar beş yıldızlı otel yemekleri gibi geliyor bana.”

“Galiba arkadaşınıza öyle gelmiyor,” deyip karşımdaki çocuğun dikkatini çektim.

“Yok komutanım bea... Olur mu öyle şey? Yemeklerin epiciği harika.”
Trakyalı konuşmasını nerede duysam anlardım.

“Edirneli, söyle bakalım neden yemeğini yemiyorsun?”

Nereli olduğunu tahmin etmiştim lakin tahminimde yanılmadığımı, bakışlarından ve şaşkınlığından hemen anlamıştım.

“Yedim komutanım.”

“Söyle hadi, söyle, çekinme. Balık sevmiyor musun?”

“Balık çok çıkıyor komutanım,” demişti birdenbire. Açıkçası bu çıkışı ben bile beklemiyordum.

“Ne güzel işte, buna şükür ki burada bunu yiyebiliyoruz,” dedim yemeğimi yerken.

“Ama komutanım kafasıyla pişiriyorlar bea.”

“Tamam da balık kafasıyla pişirilmez mi zaten?”

“Ama komutamın gözlerini belerte belerte yüzüme bakıyor, yeme zevkim kalmıyor.”

Hayatım boyunca hiçbir zaman yapmam dediğim şeyi yapmış, kahkahayı basmıştım. Elimle ağzımı hemen kapatsam da artık çok geçti. Herkes kafasını çevirmiş bulunduğumuz masaya bakıyordu. Konuşma tarzı öyle güzeldi ki o konuşurken bir sonraki kelimenin nasıl çıkacağını sabırsızlıkla beklemiş ve en son bombayı patlattığında kendime hâkim olamamıştım.

Boğazımı temizleyerek olduğum yerde sağa sola kıpırdandım ve en sonunda yemeğime devam ettim. O kadar erkeğin içinde gülmek hoş değildi. Zaten sürekli yanan ışıklı bir Noel ağacı gibiydim.

Sohbet bir süre devam etmişti. Sonunda yemeğimi bitirip oturdu-

ğum masadan kalktım ve askerlere kısa bir baş selamı verip, tabağımı bulaşıkların biriktiği masaya bırakıp oradan ayrıldım.

Odama doğru ilerlerken kafamda ne yapmam gerektiği ile ilgili sorular vardı. Bugün görevden gelmişti. Arayıp aramama konusunda kendimle savaş veriyordum lakin zaferi kazanan belliydi.

Telefonu elime aldım ve kayıtlı olduğu ismin üzerine gelip derin bir nefes aldım. Sonrasında da telefondan gelecek cevabı beklemeye hazırlandım. Koltuğumu bir sağa bir sola çevirirken, alt dudakımı dişlerimin arasında çiğnediğimin de farkındaydım ama yapacak bir şey yoktu. Zaten telefona bakan da yoktu.

Tam kapatmak üzereydim ki onun sesini duydum. Hatta duymakla kalmamış arka arkaya konuştuğu her kelimeyi dinlemiştim. Ta ki bana sıra gelene kadar ve sıra bana geldiğinde ilk kez adımı söyleyene kadar. İşte o zaman ismimin daha da bir anlamlı geldiğini fark etmiştim. Otuz bir yıllık hayatım boyunca ailemden sonra, kendi ismimin bu kadar güzel söylendiğini hatırlamıyordum.

Muhtaç gibi.

Nefes gibi.

Sanki ihtiyaç duyduğum tek şey buymuş gibi hissettirmişti bana. Öyle güzel dökülmüştü ki ağzından, bir anda kalp atışlarım değişmiş, göz kapaklarımnın kapanmasına sebep olmuştu.

“Orada mısın?”

Şu anda burada mıydım?

Bunu ben de bilmiyordum ama ruhumun ya da düşüncelerimin burada olmadığı kesindi.

“Dinliyorum,” dedim en sonunda. Ses tonumdaki farklılığı anlaması için dua etmekten başka çarem yoktu.

“Ne diyorsun, yarın yemeğe çıkalım mı?”

Yemeğe çıkmak.

Bu buralarda risk anlamına geliyordu. Takip edilebilirdin, sokak ortasında kallesçe pusuya düşürülebilirdin yani kısacası başına her şey gelebilirdi. Peki buna rağmen ne demeliydim? Cevabım ne olmalıydı?

Ne demişti...

“Bir kere de nedenleri bırakıp, sonuca baksak nasıl olur?”

Değer miydi buna?

Meslek hayatım boyunca aynı mesleği yapan hiçbir erkekle aynı masada oturmamıştım. Ve oturduğumda bunun ne anlama geleceğini bilecek yaşıyordum. Mutlaka biri bizi görecekti. Personelden olmasa bile korucular görecekti çünkü burası korucuların yoğunlukta olduğu bir bölgeydi. Hâliyle ertesi gün tüm karakolun dedikodu malzemesi olacaktım. Bakışlar değişecek, fısıltılar çoğalacaktı. Peki umurumda mıydı?

“Tamam. Mekân neresi olacak?”

Kalp atışlarım daha da hızlanmıştı. Yarın onunla yemeğe çıkmak için pusuda bekleyen binlerce kelebek kanat çırpıyordu sanki içimde ve bu bedenimde hoş bir gıdıklanma hissi yaratıyordu.

“O da bende kalsın.”

Yutkunmama sebep olan ses tonu karşısında, yüzümün yandığını hissettim. Hatta garip bir şekilde gülümsediğimi ...

“Peki öyle olsun. Dediklerimi unutma, eksikleri yaz ve sabah içtima için geç kalma. Yemek saatini de bana bildir.”

“Emredersiniz komutanım.”

Telefonu hızlıca kapattım ve masanın üstüne fırlatarak yerimden kalktım. Komutanım demesi bile farklı gelmeye başlamıştı.

Kendine gel Firuze. Bu adam sana hep bu şekilde seslenecekti. Bu ortamda olduğu müddetçe bu hep böyle devam edecekti. Kendine gel kızım.

Ah...

Kafamı ellerimin arasına alarak şakaklarımı ovalamaya başlamıştım. Sanki tüm bedenim jöle kıvamını almıştı. Ben düşünceler içinde kıvrılırken telefonum çalmaya başlamıştı. Acaba tekrardan mı arıyordu beni?

Az evvel masanın üstüne fırlattığım telefonu hemen elime aldım ve arayanın babam olduğunu görünce, sandalyeme tekrar oturdum.

“Efendim baba?”

“Tam on üç dakika elli sekiz saniye telefonun meşguldü. Hayra mı yormalıyım?”

“Askerin olmadığımı sanıyordum.”

“Tabii ki değilsin lakin bu ortadaki gerçeği görmeme engel değil.”

“İyiym babacığım, sen nasılsın?”

“Ben de iyiym yemek yaptım, yedim ve şimdi oturmuş çayımı içiyorum. Sen nasılsın sevgili kızım?”

“Nöbetçiyim. Yemeğimi yedim falan filan işte.”

“On üç dakika elli sekiz saniye?”

“Telefonlarımı mı dinliyorsun baba?”

“Hayır her aradığımda meşgul olduğun için sordum sadece. Hakkım değil mi?”

“Of baba ya. Bir arkadaşla konuşuyordum. Dedikodu olunca kendimizi kaybediyoruz biliyorsun.”

“Sen ve kendini kaybetmek. Neyse bu konu hakkında daha fazla konuşmayacağım.”

Heyecanlı, garip bir şekilde kıpır kıpır ve daha birçok şey.

Elbette bunların hiçbirinden babama bahsetmeyecektim lakin bu gerçeği değiştirmiyordu.

Yaklaşık yirmi dakika konuştuktan sonra telefonu kapattım ve ağrıyan boynumu ovalayarak, mevziileri kontrol etmek amacıyla dışarıya çıktım. Başumdaki ve boynumdaki ağrıdan anlıyordum ki zorlu geçecek bir nöbet beni bekliyordu. Umuyordum ki bu ağrı bir an evvel geçerdi.

Gözlerimi açtığımda, güneş dağların ardından yeni yeni kızılığını gösteriyor, âdeta yeni bir günün başlangıcını, kuş misali şakıyarak haber veriyordu.

Yattığım koltukta doğruldum ve çıkardığım botlarımı ayağıma geçirdim. Gece üçten sonra yatmıştım. Mevziiler, nöbet değişimi ve diğer

kontroller, evrak kayıtları derken koltuğa nasıl uzandığının farkında bile değildim. Neyse ki uyumuş ve az da olsa dinlenmişim.

Birkaç dakika oturduğum yerde kendime gelmek için bekledim ve en sonunda ayağa kalkarak koridora çıktım. Saat altıyı geçmişti. Bugün yoğun bir gün olacaktı.

Askerler muntaka temizliğini diğer nöbetçi personel eşliğinde yapmış, sonrasında ise kahvaltıya kadar serbest bırakılmışlardı. Hepsinin suratı asık, soğuktan nefret eden söylemleri ile birlikte hareket ediyorlardı. Kimi sigara içiyor, kimi de kendi hâlinde takılıyordu. Bunları boş verip yoluma devam ettim. Saat dokuzda nöbeti devredip, bir an evvel eve gitmeliydim. Bugün bambaşka bir gün olacaktı.

Yaklaşık bir saat sonra ilçe ve dış karakollardaki personelleri taşıyan araçlar, karakola giriş yaptığında telsizden geçen anons ile hemen pence-renin önüne geçmişim. Araçlar sözleşmiş gibi arka arkaya gelmişti.

Sınav sabahı heyecanın her türlüşünü yaşayan çocuklar gibiydim.

Düşüncelerimden sıyrılıp araçtan inen personellere baktım. Aralarında tanıdıklarım da vardı tanımadıklarım da. Zaten aradığım kişi onlardan hiçbiri değildi.

Derken onu gördüm.

Nizamiye giriş kapısının yanında duran arabadan inmiş etrafına bakı-yordu. Yeni doğan güneş, açık renkteki saçlarını daha da farklı gösteriyor, insan bu muazzam renk karışımından gözlerini alamıyordu. Siyah bir kot giymiş, bunu bordo bir kazak ile renklendirmişti. Ve dizine kadar gelen siyah paltosu ile mükemmel görüntüsünü daha da mükemmelleştirmişti. Sanki onca yolu sabahın köründe gelen o değilmiş gibi ...

Derin bir nefes aldım ve kemiklerimi döven kalp atışlarına söz geçir-mek istercesine yerimde kıpırdandım.

Gelen tüm personeller şimdi hep birlikte askeriye'nin giriş kapısına doğru yönelmişti. Herkes birbiri ile konuşuyor, birbirlerine gülümsüy-or-du. Belli ki kahvaltı yapıp içtima için hazırlanacaklardı.

Kafam durmuştu şu an. Tek istediğim bir an önce nöbeti devredip eve gitmek ve biraz da olsa kendime gelebilmektir. Dışarıda kimse kalma-dığında, tekrar masamın başına geçtim ve aklımı toplamaya özen göste-

rerek, önümdeki listeye odaklanmaya çalıştım fakat kapının çalması ile hepsi hayal olmuştu.

“Gel,” dedim oflayarak. Gözlerim hâlâ bilgisayar ekranındaki listedeydi. Sabah sabah yapılacak iş değildi ama yapmak zorundaydım.

“Misafirini böyle mi karşıyorsın hep?”

Kafamı öyle bir çevirmiştim ki neredeyse boynum kırılacaktı. Lanet olsun bunun ne işi vardı burada?

“Sen.”

Birden panik olmuşum. Az önce tüm yakışıklılığı ile salına salına yürüyen adam, şu anda benim odamda ve aynı zamanda karşımdaydı. İnsanın aklını kaçırmasına sebep olacak o mavi gözleri ile bana bakıyordu.

Sessiz bakışmaların ardından konuşmaya karar vermiştim.

“Seni burada beklemiyordum,” dedim en sonunda. Gerçekten de beklemiyordum.

“Seni görmek istedim, umarım rahatsız etmemişimdir.”

Ayakta durmuş hâlâ bana bakıyordu.

“Ne? Neden öyle bakıyorsun?”

Umarım bir yerimde bir şey yoktu. Aksi takdirde çoktan diline düşmüşüm.

“Şurada.”

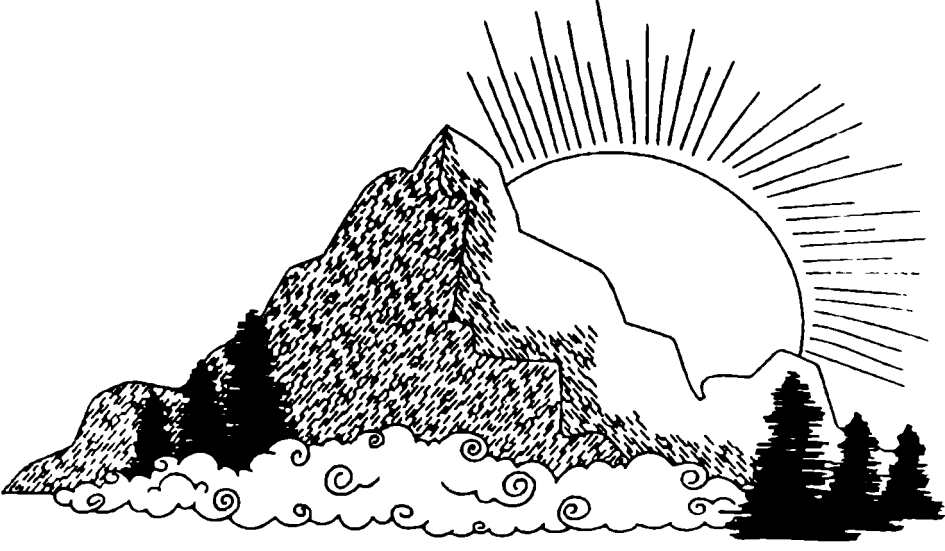
Ne?

“Neremde?” dedim bana doğru yaklaşırken.

“Şuranda bir şey var galiba,” demiş ve en sonunda dibimde biterek hiç ama hiç beklemediğim bir şey yapmıştı.

Topuzumdan çıkan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırarak, yanağıma minik bir öpücük bırakmış ve ben daha ne olduğunu anlayamadan geri çekilmişti.

“İşte şimdi, günüm aymıştı.”

14. BÖLÜM

Mirhan

Telefonu kapattığımdan beri yerimde durmakta zorlanıyordum. Hiç ummadığı bir zamanda eline şeker tutuşturulmuş bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Sebepsizce gülümsüyor, önüme gelen her askerin omzuna aptal gibi bir fiske vuruyor sonra da hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam ediyordum.

Yorgunluk falan kalmamıştı. Sanki on gün boyunca dağda kalan, ayağı su toplayan, taşıdığı çantanın ağırlığından dolayı omuzları çöken ben değildim de, bir başkasıydı.

Yorgunluktan açılmayan göz kapaklarım bile dile gelmiş kendi etrafında dört dönüyordu neredeyse.

“Komutamm nasılsınız?”

Duyduğum sesle bakışlarımı pencere kenarından ayırıp, karşımda dikilen Ağrılı’ya çevirdim. Adam sulak yerde yetişmişti mübarek, sırık gibi boy vardı.

“İyilik Hamza, sen nasılsın?” dedim gülümseyerek.

“Teşekkür ederim komutamm. Şey komutanım, sizden bir şey isteyecektim.”

“Sorun ne? Umarım midem yine bozulmamıştır.”

Görev boyunca midem ağrıyor, midem bulanıyor demesi beynimizi sikmişti çünkü.

“Komutanım... Eğer müsaade ederseniz. Şey eğer müsaade ederseniz-”

“Ettim Hamza ettim, daha fazla kıvranma da sadede gel,” dedim en son dayanamayarak.

“Şey komutanım. Sizin telefonda hanımı görüntülü arasam? Uzun zamandır çocuklarımı görmedim.”

“Oğlum cırcır olmuş gibi niye kıvranıyorsun baştan söylesene.”

Cebimdeki telefonu çıkarıp, masanın üstüne koydum ve ayağa kalkıp yemekhaneden dışarı çıktım. O ne yapacağını bilirdi. Başında beklemeye gerek yoktu.

Gece simsiyah rengi ile her şeyin üstünü örterken, belli ki rüzgâr ona eşlik etmekten zevk alıyor, uğultulu sesler sessiz ortama bomba gibi düşerken, rüzgârın hızı ile eğilip bükülen dallar esrarengiz bir ortam yaratıyordu. Soktuğumun dağı her yönden berbat ötesiydi.

Ellerimi eşofmanın cebine soktum ve rüzgâra inat bir numaralı nöbet kulübesinin oraya gittim... Her şey tam da istediğim gibiydi. Nöbetçi askerler her şeyi ile tam teçhizat, pürdikkat nöbetlerini tutuyordu. Beş numaralı nöbet kulübesine geldiğimde de bu değişmemişti. Her şey eksizdi. Ta ki cephaneliğin önünde sigara içen bir asker görene kadar.

Sigara içmek.

Hem de cephaneliğin önünde...

Sigaranın en son içileceği yerde.

Hiç olmaması gereken yerde.

Belasını siktiğim karakolunu havaya uçuracak, haberi yoktu.

“Lan... Ne yapıyorsun orada sen!” deyip yanına doğru ilerledim. Asker beni görünce hemen esas duruşa geçmiş, tekmil vermeye başlamıştı.

“Kâmil Türker, Yozgat. Emredin komutanım.”

“Bırak lan esas duruşu. Elindeki ne?”

“Sigara komutanım.”

“Arkanda ne yazıyor Yozgatlı?!” dedim elimle az ilerideki kapının üstündeki yazıyı göstererek.

“Sigara içilmez yazıyor komutanım.”

“Peki sen ne yapıyorsun?”

“İçime çekmiyorum ki komutanım.”

“Lan sikik arkadaki nal gibi yazıyı görmüyor musun? Ateşle yaklaşmak tehlikelidir. Allah korusun cephanelik havaya uçarsa hâlimiz ne olur hiç düşündün mü?”

“Düşünmedim komutanım. Özür dilerim komutanım.”

“Tahtalı köyü boylarken özrünü alır, kolye niyetine boynuna takarsın Yozgatlı. Kaybol... Seni iki seksen yere uzatmadan kaybol gözümün önünden gece gece beni delirtme.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Gözüme görünme Yozgatlı, Allah yarattı demem, olmadık şeyler yaparım sana,” dedim bağırmaya devam ederek. Arkasına bakmadan koşuyordu.

Cephaneliğin önünde sigara içmenin bir tek anlamı vardı. Tereddütsüz tahtalı köyü boylamak. Manyak ruh hastası.

Derin bir nefes aldım. Delirmemek elde değildi. Koca koca adamlar nasıl bu şekilde sorumsuz davranabiliyordu hâlâ anlayamıyordum.

“Komutanım, telefonunuz.”

Telefonu alıp cebime koydum ve az önce olanları bir kenara bırakıp, aynı hızda Hamza ile yürümeye başladım.

“Çocukların nasılmış?”

“Çok şükür komutanım, hepsi iyiler. Aylar sonra ilk kez gördüm yüzlerini, bu yüzden telefonu geciktirdim kusura bakmayın.”

“Olur mu Ağrılı, ne zaman evlatlarınla konuşmak, görüşmek istersen söylemen yeterli.”

“Allah razı olsun komutanım. Allah ne muradınız varsa versin. Hayatımda sizin gibi bir insan görmedim komutanım. Bazı konularda asla taviz vermiyorsunuz. Bizlerle oturup konuşarak bunların ne gibi sonuçlar doğuracağını konuşuyor, anlamamız için elinizden ne geliyorsa yapıyor-

sunuz. Keşke herkes sizin gibi olsa. Hâlden anlasa, güvendiğini hissettirse bizlere. Gurbet zor komutanım hele ki geride evlat, yâr bıraktıysan daha zor. Ama en zoru da hâlden anlamayan adamlarla karşılaşmak. Çok şükür ki biz sizin gibi bir insanla karşılaştık. Allah sizi merhametli yetiştiren annenizden razı olsun komutanım. Bana evladımın yüzünü gösterdiniz ya Rabb'im size de bu sevinci yaşatsın."

"Sağ olasın Hamza. Vakit gelince oda olur elbet. Gece nöbetin var, fazla oyalanma git uyu biraz."

"Emredersiniz komutammm."

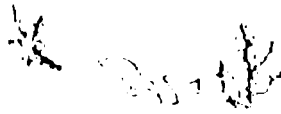
Selam verip koşarak yanımdan ayrılan delikanlının sözleri, midemin düğümlenmesine sebep olmuştu.

Bir bebek.

Hayatım boyunca hiç düşünmediğim tek şey. Bu mesleğin belki de en zor kısmı.

Eksi on derecede dağda kalmak, kilometrelerce yol yürümek, hainlerle sıcak temas kurup mermilerin havada uçuşmasını izlemek, aç kalmak, parçalanmış bedenler görmek... Bunlara alışmıştık. Ama bir bebek. İşte bu alışık olmadığımız bir şeydi. Kim bilir belki asla alışamayacağımız ya da alışıp asla vazgeçemeyeceğimiz bir duygu.

Bu düşünce karşısında anlamsız bir şekilde kalp atışlarım hızlanmış olsa da, bu duyguyu hemen bastırmaya çalıştım ve hızlı adımlar eşliğinde ilerleyerek, yatağımın yolunu tuttum. Sabah erkenden kalkacak ve kilometrelerce yol gidecektik. Sonrasında da yoğun bir tempo bizi bekliyor olacaktı. Haneme bir takdir daha yazdırmak istiyorsam, ellerimin ve bedenimin dinlenmesi şarttı...

Şafak sökmeden yola düşerken yine aklımda bebek meselesi vardı. Yıllarca aklıma gelmeyen şey, neden bir çift sözle beynime kazınmıştı bilmiyorum lakin gerçek buydu işte. İri kahve gözleri, kıvrır kıvrır uzun saçları, yelpaze gibi kirpikleri olan küçük bir kız çocuğu. Tıpkı annesi gibi ...

Asıl sorun buydu işte. Siktiğimin beyni hep aynı yöne gidiyor, hep aynı yola çıkıyordu. Ve bu yolun sonunda bekleyen tek bir kişi vardı.

Firuze Şahin...

Yüzbaşı Firuze Şahin ...

Bir türlü aklımdan çıkmayan, yapmam dediğim ne varsa hepsini tek tek afiyetle bir güzel yaptıran kadın...

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimden sıyrılarak, kafamı yolcu koltuğunun arkasına yasladım. Güzergâh üstündeki tüm karakollardan personeller toplanacaktı. Yani bugün nereye kafamızı çevirsek, fazlasıyla asker görecektik. Tabii bunlar beni ilgilendirmiyordu. Benim görmek istediğim tek bir kişi vardı ve günün sonunda onu görecektik olmak saatlerce sürünmeye değirdi...

Yaklaşık bir saat sonra alaya giriş yaptığımızda, diğer personelleri taşıyan araçlarında art arda girmesiyle ortalık bir anda kalabalıklaşmış konuşma, kahkaha ve küfür sesleri sabahın köründe sessiz olan ortama bomba düşmüştü. Kimisi aylardır görmediği devresine sarılırken, kimisi de beraber görev yaptığı kendinden yaşça büyük komutanları ile hasret gideriyordu. Hatta gençlerin bulunduğu bir grup vardı ki, ellerindeki listede bulunan malzemeleri almadan geri dönerlerse, işlerinin yaş olduğundan bahsediyorlardı. Bunlar sınırdaki kartallardı.

Herkes kendi hâlinde muhabbet ederek bir şeyler atıştırmak için yemekhaneye ilerliyordu. Benim aklımda bambaşka bir şey vardı. Şu saatte odasında olduğundan adım gibi emindim. Ve işin en güzel yanı odasının nerede olduğunu biliyordum. Yanımdakilere *daha sonra onlara katılacağımı söyleyerek* sola döndüm ve hızla ilerlemeye başladım. Kapıyı çaldım ve ince bir onay sesi duyunca bodoslama içeri daldım

İşte oradaydı...

Kafasını eğmiş, bir dirseğini önündeki masaya yaslamış, bilgisayar ekranındaki çizelgeye bakıyordu. Her seferinde bakmaktan alıkoyamadığım uzun, kahve saçlarını ensesinde toplamış mavi beresinin gölgesinde dimdik duruyordu. Kulağında minicik bir küpe vardı ve hâlâ gözleri ekrandaydı.

“Misafirini böyle mi karşılırsın hep?” dedim en son dayanamayarak. Bakacağı yoktu çünkü. Sesimi duyduğu anda öyle bir şok yaşamıştı ki,

yıllar geçse de bunu asla unutmayacaktım. Heyecan ve şaşkınlıkla bakan gözleri, birtakım sözler söylemek için açılan fakat şaşkınlığından dolayı asla sözcüklerin çıkmasına izin vermeyen aralık dudakları ve en çok da kocaman açılan iri kahve gözleri... Bunlar çoktan unutulmayacaklar listeme eklenmişti bile.

“Seni burada beklemiyordum,” demişti en sonunda, aramızdaki sessizliğı bıçak misali keserek.

Usul usul yanına yaklaştım. Hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Seni görmek istedim. Umarım rahatsız etmemişimdir.”

Bakışlarım rotasım hiç şaşırmadan hedefine doğru ilerliyordu. O bana baktıkça iim bir tuhaf oluyor, zihnimin duvarlarında sadece onun ismi çarpıp, her uzvumda yankı yapıyordu.

“Ne... Neden öyle bakıyorsun?”

İşte bu, şu durumda sorulacak en son soruydu...

Azıcık daha yanına yaklaştım. Nefesinin ılıkılığı suratımı yalarken, ellerimi kaldırdım ve birkaç tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, ne olduğunu bile anlamasına fırsat vermeden yanağına minik bir öpücük bırakmış ve hemen geri ekilmiştim. Daha doğrusu çekilmek zorunda kalmıştım. Lanet olsun bunu istememiştim lakin herhangi birinin bizi bu şekilde yakalamasını istemiyordum.

“İşte şimdi günüm aydı,” dedim ve tek bir söz bile söylemesini beklemeden odasından ıktım. Atış talimi biter bitmez yemek için seçtiğim yeri ona mesajla bildirecektim. şimdilik bu kadar adrenalin yeter de artardı bile.

Hızla yemekhaneye ilerledim. Etraf bıraktığım gibi sessizdi. Sessizdi çünkü askerler bedenlen ayakta olsa da ruhen hâlâ uyuyorlardı. Onlar için de zor bir durumdu. Herkes sıcacık yatağında mışıl mışıl uyurken, onlar her gün 05.30’da kalkıyordu... Zordu... Çok zordu lakin söz konusu vatan-sa gerisinin hiçbir önemi yoktu.

Haşlanmış yumurta kokularının etrafa buram buram yayıldığı alana girdiğimde, herkesin tabaklarına bir şeyler aldığı sıraya geçtim. O sırada iki sıra önümdeki Serdar’ı gördüm. Hemen omzuna bir yumruk geçirip beni fark etmesini sağladım.

“Lan sikik, evde kahvaltı yok muydu da burada otlanıyorsun?”

“Konuşma lan dalyarak. Kız sabaha kadar annesini uyutmadı, ben de kaldırmaya kıyamadım buraya geldim.”

“Beleşçi.”

“Maaştan kesiliyor, beleşçi sayılmam yani,” demiş ve hemen burnunun dibinde bitmişti...

“Sen onu bunu geç de, karga bokunu yemeden yüzbaşının odasında ne işin vardı?”

Hassiktir...

“Sen nereden biliyorsun?” dedim sessizce.

“Ben içeriye girecekken, sen sinsice kapıdan içeri sokuluyordun.”

“Kapa çeneni, sinsice sokulmuyordum. Sadece acelem vardı, o kadar.”

“Ben de yedim.”

“Sana başka bir şey yedirmeden, kapat çeneni.”

“Bok kokusu alıyorum, donuna sıçtın galiba.”

“Serdar sabah sabah, bir siktir git ya,” deyip sırama geri döndüm. Ağzına yeterince sakız olmuşum.

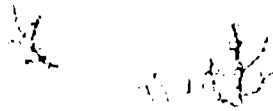
Dakikalar sonra tabağımı komple kahvaltı malzemesi ile doldurup, Serdar’ın yanına çöreklandım. Adam kıtlıktan çıkmış gibi yiyordu.

“Az yavaş ye lan, boğulacaksın. Onu geçtim üç bin metre koşusunda, geçen sefer ki gibi kusarsan suratına bakmam.”

“Açım aç, ne yapıyım. Hem koşu atışlardan sonra. Yani inşallah öyledir.”

“Tika basa ye o zaman.”

Dakikalar sonra kahvaltı sona erdiğinde herkes gibi bende hazırımdım. Uzun bir gün olacaktı lakin sonu güzel olacağı için her şeye değerdı.

Hâlâ oturduğum yerde, boş boş bilgisayar ekranına bakıyordum. Te-nime dokunan o küçücük dokunuş, beni öyle allak bullak etmişti ki, nefes almayı bile unutmuştum.

Hayatımda ilk kez bir erkeğin dokunuşunu yüreğimde hissetmiştim. Hayatımda ilk kez bir erkeğin dokunuşu karşısında çaresiz kalmış, nasıl bir tepki vereceğimi bilememiştim.

Ben...

Ben... Neredeyse yıllar sonra ilk kez kadın olduğumu hissetmiştim.

Hoşuma gitmişti... Evet hoşuma gitmişti. Annemi kaybettikten sonra böyle şeylerden hep uzak durmuştum.

Görünüşte hiçbir sorun yoktu ama asıl gerçek fırtına, içimde kop-muştu hep. Korkmuştum. Yıllarca babamın çektiği acılar, her gece döktü-ğü gözyaşları, beni bu hâle getirmişti... Sebepsiz yere soğumuş, işime dört elle sarılmıştım. Ama şimdi biri çıkmıştı ve sarsılmaz dediğim bedenimi sarsmış, kalp atışlarımı hızlandırmıştı...

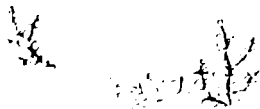
Ağlamak istiyordum.

Annemi istiyordum.

Onun koynuna sokulup anlatmak istiyordum... Ama yoktu işte. Ne koynuna sokulup kokusunu içime çekeceğim ne de derdimi anlatacağım annem vardı yanımda.

Keşke anneler ölümsüz olsaydı.

Yalnız kalmıştım. Yapayalnız hem de. Sol yanımda acıya acıya, dağıttı-ğım oyuncakları kendim toplayarak, nazlanacak kimsemin olmadığını bile bile büyümüştüm. Babam her ne kadar bana kol kanat gerse de olmamıştı işte. Çaresizliğime çare olsa da sol yanımdaki acıya merhem olmaya yet-memişti.

Dışarıdan gelen seslerden anladığım kadarıyla, sabah koşusu başlamıştı. Naralar tüm merkezden duyulup, dağlarda yankılanırken, eminim hepsi zevkten dört köşe oluyorlardı.

Saate baktım. Nöbeti devretmenin vakti gelmişti. Saat 09.00 olmuştu ve bugünlük mesai bitmiş sayılırdı benim için.

Silah çantamı aldım, mavi beremi kafama geçirdim ve odamı kilitleyerek çıkışa doğru yürümeye başladım. Ta ki alay komutanı ile karşılaşmaya dek...

“Günaydın, yüzbaşım.”

“Günaydın komutanım,” dedim hazır kıtaya geçerek.

“Biliyorum nöbet çıkışı lakin Rıfat binbaşı ile atış talimi yapılan yerde beklemen gerekiyor. Yol kontrolüne giden destek timi hâlâ dönmedi. Bir saate kadar dönmesi bekleniyor, onlar gelince sen de istirahate geçersin.”

“Emredersiniz komutanım.”

Ne denirdi ki başka... Emir komuta zinciri bunu gerektiriyorsa bu sorgusuz sualsiz yapılacaktı.

Asıl mesele bu değildi.

Asıl mesele hoşlandığım adamın yanında olmaktı. Asıl mesele onun üstü olmam ve nasıl davranmam gerektiğini bilmememdi... Lanet olası, iki ucu boklu değnek dedikleri bu olsa gerekti.

Yıllardır bu mesleğin içindeydim ama ilk kez başıma böyle bir şey geliyordu.

Kapının kilidini açıp çantamı tekrar dolaba koydum. Silahı palaskaya bağlı özel kılıfa geçirdim ve son olarak da başımdaki bereyi özenle düzeltip, aynada kendime baktım. Derin bir nefes aldım ve en sonunda hazır olduğumu hissederek dışarı çıktım.

Oradalar. Toplamda elli dört rütbeli vardı ve hepsi Rıfat binbaşının pürdikkat dinliyordu. Doldur boşalt istasyonun dibinde tek sıra hâlinde dizilmişlerdi.

Gittikçe tek sıra hâlinde dizili olan personellere yaklaşıyor, heyecandan kalbim duracakmış gibi hissediyordum. Oysa ki bu alışkın olduğum bir durumdu. Bundan daha fazla askere eğitim vermiş, onların öğrenmesi gereken ne varsa günlerce öğretmeye çalışmıştım.

Mirhan astsubay...

Ellerimin titremesinin, avuç içlerimin terlemesinin, kalbimin bu denli hızlı atmasının tek sebebi bu adamdı. Postalların içindeki parmak uçları-
nın kıvrılma sebebi de oydu.

Ağız dolusu bir nefes daha verdim ve her şeyi beynimin bir kenarına süpürdüm. Rıfat binbaşının yanına ilerledim.

“Firuze Şahin, Muğla. Emredin komutanım,” dedim hazır kıta bekleyip, selam verirken.

“Günaydın yüzbaşım. Nöbet çıkışınız olduğunun farkındayım lakin iki yüz metre atışlarında size -yani bir bilirkişiye- ihtiyacımız var.”

Ne bilir ne bilir diyesim vardı fakat yaptığım tek şey kafamla onaylamaktı...

Bir kez daha nefesimi ciğerlerime hapsedtim ve hemen ardından karşımda dizili personele döndüm. Onun nerede olduğunu bilmem için bakmama gerek yoktu. Sol yanımdaki sıcaklık nerede olduğunu net bir şekilde belli ediyordu. Bakışları bedenime bir ok gibi saplamırken, dizlerim çoktan titremeye başlamıştı bile...

“Rahatta dinleyebilirsiniz,” dedim sesimin tok çıkmasına özen göstererek.

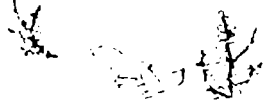
“Prosedürleri zaten biliyorsunuz. Detaylı bir şekilde anlatmaya gerek yok. Lakin ben yine de birkaç bilgi vermek istiyorum,” deyip sustum. Özellikle ondan tarafa bakmıyordum çünkü bakarsam ne söyleyeceğimi unutmaktan ödüm kopuyordu.

“Üç bin metre koşusunda, her zaman olduğu gibi bir araç sizi takip edecek. Herhangi bir rahatsızlığı olan veya koşamayıp da koşuyu yarıda bırakanlar bu araca binebilir. Lakin koşamayanların dosyasına bu işlenecektir. On üç dakikanın altında bitirenler bu sınavdan geçer... Geçemeyenler de artık kendileri düşünsün. Atış talimine gelecek olursak. İki yüz metre. Toplamda üç atış. Silahlar G-3 ya da MG-3 piyade tüfeği ile yapılacaktır. Haneye eksi not yazılmasını istemiyorsanız, en az bir atışı isabet ettirmelisiniz... Yoksa geceyi boş kurşun kovana aramakla geçirirsiniz, haberiniz olsun. Anlaşılmayan bir şey var mı?”

“Anlaşıldı komutanım.”

Hep birlikte olumlu yanıtları verdiklerinde, tekrar Rıfat binbaşıya döndüm ve beklemeye başladım.

“Firuze yüzbaşının da dediği gibi bu testler bizim için önemli. Hadi bakalım gösterin kendinizi.”

Yarışı istenilen dakikada bitirenler arasında Mirhan'ın olmasına şaşır-mamıştım. Adam öyle bir tempo ile koşmuştu ki ayakları şaşmamıştı bile. Ve yarışı on iki dakika elli dört saniye de bitirdiğinde, bana öyle bir bak-mıştı ki resmen üstümden dumanlar çıkmıştı... Kalp atışlarım hızlanmış, boğazım kurumuş, nefes alışlarım sıklaşmıştı.

Neyse ki aramızda tek kelime konuşmamıştık. Şimdi ise atışları yap-a-bilmek için herkes hedefe kilitlenmişti. Herkes üçer atışı tamamladığında sonuçlar gayet başarılıydı. Genel olarak yarıdan fazlası üçte üç yapmış di-ğherleri de iki ya da bir atış yapmışlardı. Neyse ki atışlarda kimsenin hane-sine kötü bir sonuç yazılmamıştı...

Şimdi ise herkes kendi âlemine çekilmiş, ayrılık saatlerinin gelmesini bekliyordu...

Bugünlük benden bu kadardı. Rıfat binbaşıya tekmil verip, yanından ayrılmanın vakti gelmişti. Yorgunluktan geberiyordum. Göz kapaklarımı daha ne kadar açık tutabilirdim bilmiyorum, bu yüzden bir an önce eve gidip uyumalıydım...

Her şeyi halledip kafamdaki bereyi palaskanın kenarına soktum ve hızla ilerlemeye başladım.

“Komutanım, bir saniye bekler misiniz?”

Duyduğum ses ile adımlarımı şaşırmadan olduğum yerde kaldım. Niye seslenmişti ki bana şimdi? Olacak iş miydi, onca askerin bakışları yeterince üstümdeyken?

“Bir şey mi vardı astsubayım?”

Sesimin titrememesi için dua ettim...

“Gece atışı yapılacak mı komutanım?”

“Hayır.”

Hemen arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.

“Komutanım bereniz.”

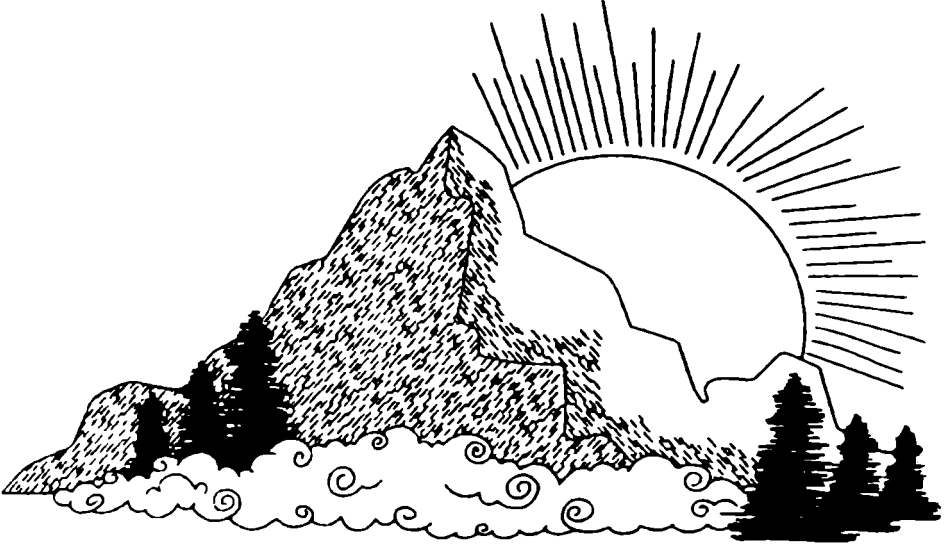
“Ne?” dedim neyden bahsettiğini anlamadan.

“Bereniz düştü komutanım.”

Berem...

Bakışlarımı elindeki mavi bereme çevirdim. Demek ki düşmüştü. Hemen uzandım fakat alamadım. Daha doğrusu sessizce söylenen sözlerden sonra elim havada asılı kalmıştı.

“Bugün atışlarda bakım ve onarımdan sorumlu Mustafa astsubayın, hayalarından bir delik açmadıysam bunun sebebi sensin kadın. Yoksa yemin ederim, o adam sırf sana baktı diye suratını dağıtırdım.”

15. BÖLÜM

Mirhan

Kıskançlık...

İnsanın doğasında var olan, mideye, beyne, bedene ve kalbe zararı haddinden fazla olan bir duygudur. Kimi zaman insanı çileden çıkarır, kimi zaman salak durumuna düşürürdü. Aslında psikologlar bunun doğuştan oluşmadığını, dışlanmışlığın verdiği bir duygu olduğunu söylüyorlardı lakin niyeyse buna inancım sıfırdı. Hayır yani sonuç olarak dışlanmamıştım değil mi? Yoksa haberim yokken dışlanmış mıydım?..

Bu saçma salak düşünce karşısında, ortam müsait olsaydı elbette kaha kaha atarak güler, hatta Nazlı ve Mirza'yı arayıp beni neden dışladıklarını sorar ve bu saçma duygu oluşumunu bende yarattıkları için, onlara güzel bir nutuk çekerdim fakat bu, şu anda en son düşüneceğim şeydi...

Rıfat binbaşının söyleyişini dinlerken, bir anda onun önümden geçmesi ile neye uğradığımı şaşırmıştım. Onu burada beklemiyordum. Lanet olsun onun burada olmak yerine, nöbeti devredip evine gitmesi gerekiyordu.

Bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Onca erkeğin gözlerini ona dikmesinden nefret etmişim. Şuracıkta her birinin gözlerini oyasım gelmişti.

Ama en çok da bir sıra arkamda duran Mustafa astsubayın... Firuze görüş alanına girdiğinden beri ağzı hiç durmuyordu. Sürekli homurdanıyor, o homurdandıkça yumruğu burnunun ortasına geçiresim geliyordu... Çenesini siktiğim, yavşak, yalaka...

Günün sonunda benimle yemek yiyecek olması bile şu anda damarlarımda dolaşan öfkeyi dindirmiyordu...

Ben daha düşüncelerimden çıkıp kendime gelememişken, onun sesi kulaklarımdan nüfuz ederek, yavaş yavaş her bir noktama ilerlemeye başlamıştı.

Hazır kıta beklediğimiz için sağa sola dönemiyordum. Gözlerimin gördüğü tek şey, doldur boşalt istasyonundaki mermilerin boşaltıldığı koca bidonlar ve göt kadar delikleriydi.

Konuşma sırası tekrar Rıfat binbaşıya geldiğinde, artık gözlerim ondan tarafa bakmaktan şaşmış, boynum tutulmuş, gözlerim bulanık görmeye başlamıştı.

Neyse ki bu çok uzun sürmemiş ve tek tek emirleri yerine getirmeye başlamıştık. Önce üç bin metre koşusunu yapmış daha sonra da atışlara geçmiştik. Her zaman olduğu gibi koşuyu en önce tamamlayanlardan biri olmuştum. Her ne kadar soluğu götten alsam da Mustafa astsubayın benden sonra yarışı tamamladığını gördüğümde buna değdiğini anlamış, aynı zamanda da çok sevinmiştim. Sıra atışlara geldiğinde de değişen bir şey olmamıştı. İki yüz metre atışları, destekli veya desteksiz hepsinde üçte üç yapmanın haklı gururunu yaşıyordum. Aslında bu konularda ne kadar iyi olduğumu Firuze görsün istiyordum ama kadının beni fark ettiğinden bile emin değildim şu an... Askerlerin tepesinde Azrail gibi dikilmiş, işini bitirmek için en ufak hatalarını gözlüyordu.

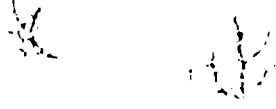
Atışlar bitip, silahları kontrol etmek için doldur boşalt istasyonuna ilerlediğimiz sırada onun Rıfat binbaşıya selam vererek gittiğini görmüş, hemen arkasından koşmuştum. Şu durumda kimin ne diyeceği zerre umurumda değildi. Onunla konuşmalıydım. En azından birkaç kelime söylemeli, karnımın şişliğini indirmeliydim. Fakat ne olursa olsun suratıma bile bakmamıştı.

Lanet olsun bunun neyi vardı böyle?

Sanki akşam yemeğe çıkacak olan biz değilmişiz gibi davranıyordu ve bu ciddi anlamda beni sinir etmeye yetmişti.

En sonunda, benim bile kendimden beklemediğim bir şey yapmıştım.

“Bugün atışlarda bakım ve onarımdan sorumlu Mustafa astsubayın hayalarından bir delik açmadıysam, bunun sebebi sensin kadın. Yoksa yemin ederim, o adam sırf sana baktı diye suratını dağıtırdım.”

İşte bu sözlerden sonra ikimiz de suspus olmuştuk. Sadece birbirimize bakıyor, gözlerimiz bize ne anlatmaya çalışıyorsa onu anlamaya çalışıyorduk. Korku vardı o gözlerde, aynı zaman da şaşkınlık. Belli ki benden böyle bir konuşma beklemiyordu.

“Lan, devrem!”

Aramızdaki sessizliği bozan tek şey, Serdar’ın öküz gibi bağırmasıydı.

“Devre!”

Bir kez daha bağırmasıyla gözlerimi devirdim ve daha da şahlanan sinirlerimi yatıştırmak için, derin bir nefes aldım.

“Git de şunun çenesi kapansın.”

Dişlerinin arasından çıkan sözlerle, yarım ağız gülümsedim ve gözlerinin yanağımdaki çukura takılı kaldığını gördüm. Bakmak istemiyordu hatta bakmamak için elinden geleni yapıyordu fakat yine de gözlerini o çukurdan alamıyordu.

“Benden haber bekle,” dedim onu daha fazla zor durumda bırakmak için.

“Emir mi veriyorsun yoksa ben mi yanlış anladım Mirhan astsubayım?”

İşte yine başa dönmüştük.

“Emir vermedim.”

“Aynen öyle yaptın.”

“Yapmadım.”

“Yaptın... Bilmem hatırlıyor musun ama burada emirleri ben veririm, sen değil.”

Sözler beynime bir çivi gibi saplandığında, yüzümün şekli birden değişmişti. Açıkçası bunun yüzüme vurulmasından hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

Bu hep böyle mi olacaktı? Birden kafama dank eden gerçekle, durumum daha da dikleşmişti.

“Hatırlıyorum komutanım, ayrıca üstüne basa basa tekrar hatırlattığınız için ne kadar teşekkür etsem az. İyi istirahatler.”

Selam verip tek bir söz bile söylemesine fırsat vermeden yanından ayrıldım. Şu anda birilerini parçalamak istiyordum. O kadar sinirlenmiştim ki neye ya da hangisine olduğunu bende bilmiyordum.

“Oğlum, on saattir sana sesleniyorum lan, duymuyor musun?”

“Ne diye kızgın boğalar gibi orta yerde bağıryorsun devrem?” dedim silahı omuzuma atarak.

“Firuze yüzbaşı ne diye seni öldürecekmiş gibi bakıyor?”

Sırtım ona dönük olduğu için, nasıl baktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Bilmiyorum.”

“Hadi ama devrem. Kadının bakışları hiç hayra alamet değil. En son böyle baktığında kendimizi yeri öperken bulmuştuk.”

“Farkında mısın bilmem ama ben onunla çalışmıyorum. Yani yeri öpmem için aynı yerde olmamız lazım.”

“Evlendiğinizde bol bol öpersin merak etme. Zira bu kadının damarına basarsan, acımasız bir canavara dönüşüyor.”

Bu sözleri daha önce de başkalarından duymuştum. Fakat her ne olursa olsun bu ortadaki gerçeği değiştirmiyordu.

“Hadi silahları teslim edip bize geçelim. Karnım aç.”

“Maşallah, senin midede mide değil, sanki foseptik çukuru devrem. Ne bulursan homini gırtlak mideye indiriyorsun. Az bir dur, yediklerin erisin amına koyayım.”

“Konuşma lan. Götüm çıkmış zaten.”

“Az yersen yağların erir, bir şeyin kalmaz.”

İkimiz de elimizdeki G-3'leri silah bakım ve onarım merkezine götürürken sessizdik. Serdar'ın ne düşündüğünü bilmiyordum lakin benim kafamda hâlâ az önce aramızda geçen o konuşma vardı.

Aslında bu konuşmayı kafama çok takmamalıyım. Zira ortada bir gerçek varsa o da tıpkı onun dediği gibi, benim üstüm ve emirleri ondan aldığım gerçeği idi.

“Komutanım tebrikler. Vallâhi size yetişmek için elimden geleni yaptım ama olmadı.”

Bu sözler banaydı. Söyleyen de sınırdaki kartallardan bir uzman çavuştu.

“Sağ olasın, teşekkür ederim. Sen de fena değildin hani. Sonuçta yanlış istenilen zamanda tamamladın.”

“Çok şükür komutanım.”

Kafamı salladım ve yarım ağız gülümseyerek silahları teslim etmek için sıraya geçtim. Sıra bana geldiğinde, geride sadece üç beş kişi kalmıştık.

“Silah boş mu?”

Bu ne sikik bir soruydu böyle...

“Boş olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun Mustafa.”

“Emin olmalıyım, biliyorsun burasının sorumluluğu bende.”

Vay anasım, sanırsın alay komutanı. Adamdaki havaya bak.

“Sanki karakolun tüm sorumlusu senmişsin gibi davranıyorsun. Bilmediğim bir yerde rütbe değişikliği falan mı yaptın?”

Şu anda Serdar'ın elinde tuttuğu silahın ucunu, kıcıma batırması umurumda bile değildi. Tek yapmak istediğim şey, elimde tuttuğum silahın dipçliğini Mustafa'nın suratına indirmekti.

“Bilirsin işte eksik bir şey çıktığında sorumlusu-”

Sözlerini yarıda kesip, kayıt tuttuğu masanın üstüne eğildim. Sonra da gözlerinin içine baka baka konuşmaya başladım.

“Sorumlusu sen olursun Mustafa. Farkındaysan ben de bu işi yapıyorum. Prosedürleri, bu tür olayların nasıl işlediğini, bilirsin ki komutanın

olarak senden daha iyi bilirim. Yani bana bir boktan anlamıyormuşum gibi davranmana gerek yok.”

“Yok komutanım, ben öyle demek istemedim aslında.”

“O zaman salak muamelesi yapmayı kes de işini yap.”

Hiç cevap vermeden önündeki dosyaya silah numarasını, saat kaçta elden aldığını ve daha birçok şeyi yazmış ve en sonunda elimdeki silahı teslim almıştı.

Hele şükür işim bitmişti. Yapmam gereken tek bir şey vardı. O da üstümü değiştirip bir an evvel buradan siktir olup gitmekti.

“Hanım yemeğe seni de çağırıyor.”

“Teşekkür ettiğimi söyle, başka zaman inşallah.”

“Ne oldu lan? Sabah geldiğinde gece yarısı sıçarken götüne far tutulmuş manda gibi ışık saçıyordun. Ne bu surat şimdi?”

“Yok bir şey.”

“Sorun ne, Firuze yüzbaşı mı?”

“Aynen öyle. Akli sıra bana artistlik yapıyor ama yemezler.”

“Derin mevzular. Neyse. Umarım bugün yemekte aranızdaki meseleyi halledersiniz.”

“Halledemeyiz çünkü öyle bir yemek olmayacak.”

Cevap vermemiş sadece kaşlarım kaldırarak ciddi olup olmadığım konusunda karar vermeye çalışıyordu.

Ama bilmediği bir şey vardı ki ben bir karar verdim mi o karardan dönmem için çok, çok önemli sebepler olması gerekiyordu.

Dakikalar sonra duş almış, üstümü giyinmiş ve hızlıca koridorda yürümeye başlamıştım. Bir yandan da ona masaj yazıyordum...

“İşim çıktı. Karakola gitmem gerek. Yemek iptal.”

Bu mesajı elbette isteyerek yazmıyordum. İstediğim tek şey onunla karşılıklı oturmak, konuşmak ve birbirimizi daha yakından tanımaktı

ama söylediği sözlerden sonra, bu bugün için gerçekleşmesi imkânsız bir olaydı.

Güneş gözlerimi kamaştırıp, ısısı bedenimi sardığında, elimdeki telefonu paltomun cebine atmış, hızla çıkışa doğru ilerliyordum. Geldiğimiz küçük dolmuş hâlâ kapıda bekliyordu. Kalkmasına daha zaman vardı fakat yapacak bir şey yoktu. Çıkış saatine kadar arka koltuğa geçip en azından uyuyabilirdim. Böylece hem uykusuzluğumu giderir hem de biraz olsun beyin devrelerimi yakan o boktan düşüncelerden biraz da olsa uzaklaşabilirdim.

Dolmuşun içine girdiğimde benim gibi düşünen birkaç kişinin daha olduğunu fark etmem çok uzun sürmemişti. Neyse ki kimse arka koltuğa yayılmamış, bu durum da ister istemez kabak gibi sırtmama sebep olmuştu.

Paltoma sarıldım ve kış kadar yere uzanarak gözlerimi kapadım. Hiçbir şey düşünmedim. Zihnimi her düşünceden uzaklaştırıp uykuya adapte oldum. Aradan en fazla on dakika geçmişti ki cebimde zırlayan telefon bu düşüncelerimi tam on ikiden baltalamıştı. Bu işin bir zorluğu varsa o da gece gündüz demeden telefonların her daim açık tutulmasıydı. Görevler bunun dışındaydı tabii...

Cebimdeki telefonu elime alıp ekrana baktım. Arayan Firuze yüz-başıydı.

Bekliyor muydum?

Elbette hayır...

Sevinmiş miydim?

Haddinden fazla... Tamam erkekliğe bok sürmemek ayrı bir olaydı lakin onun aradığı gerçeği de hafife alınacak bir şey değildi.

Yattığım yerde dikleşip, derin bir nefes aldım. Sonra da konuşmaya başladım.

“Emredin komutanım.”

Madem böyle istiyordu ben de ona istediğini verecektim.

“Mirhan.”

Vay! Demek Mirhan.

“Sizi dinliyorum komutanım,” dedim bozuntuya vermeden

“Şey... Gitme konusunda ciddi misin?”

Sesi mi titriyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Evet komutanım, acil bir işim çıktı.”

“Bana yalan söyleme.”

“Söylemiyorum.”

“Karakolu aradım.”

Vay arkadaş...

“İşim var.”

“Yalan söylüyorsun.”

Sesindeki suçlama elbette dikkatimden kaçmamıştı.

“Ne yapmamı bekliyordunuz komutanım?”

Nefes alışverişini buradan bile duyabiliyordum. Ayağa kalktım ve hemen dolmuştan aşağı indim. En azından konuştuklarımı kimsenin duymasını istemiyordum.

“Bak... Kabul ediyorum, haklısın. Ama ne yapmamı bekliyordun Mirhan, öylece durup boynuna atlamamı mı? Korktum tamam mı? Aslı astarı olmayan lafları duymak umurumda olmaz benim ama konu sen olunca korktum.”

“Ama bu üstüne basa basa, emri senden aldığımı söylemeni gerektirmez.”

Sessizlik aramızda asılı dururken aslında onun öyle demek istemediğini, en azından kendini yanlış ifade ettiğini, çok iyi biliyordum.

“Sen de beni çileden çıkarmasaydın.”

“Sen de bir kez olsun sessiz kalsaydın.”

Şeker kavgasına tutuşmuş iki çocuk gibiydik.

“Pekâlâ. Yemek iptal diyorsan öyle olsun. Sen bilirsin.”

“Ben öyle bir şey söylemedim.”

“Hayır, söyledin.”

“Yazmak ile söylemek aynı şey mi?”

“Sonuçta senden çıktı.”

Kadına laf yetiştirmenin imkânı yoktu. Sanki ağzında tonlarca kelime birikmiş gibiydi. Hiç çekinmeden patır patır konuşuyordu anasını satayım.

“Sana laf yetiştirmenin imkânı yok. Aynı kız kardeşim gibisin.”

“Senin de benden kalır yanın yok.”

“Yemeğe çıkıyor muyuz?”

Tükürdüğünü yalamam diyen ben, bunu da demiştim ya, artık ölsem de gam yemezdim.

“Hazırım, hemen çıksak iyi olur. Çıkış saatine denk gelsin istemem. Hava kararmadan birliğe dönmeniz gerekiyor.”

“Beni mi düşünüyorsun?” dedim gülümseyerek.

“Kapat telefonu Mirhan.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Çıkışta bekle beni, on dakikaya oradayım, ayrıca yer belirleme hakkını kaybettin.”

Telefon suratıma kapandığında, gülümsemem sıfatıma daha da çok yayılmıştı. Onun da dediği gibi yakınında durduğum arabanın yanından uzaklaşarak, onu beklemeye başladım. Arada bir etrafa sonra telefona ve en son da kolumdaki saate bakıyor, ergen veletler gibi botun ucuyla yoldaki taşları tekmeliyordum.

Derken bir gölgenin göz radarıma girmesi ile hemen başımı kaldırıp ona baktım.

Çok güzeldi...

Gerçekten çok güzeldi...

Lanet olsun. Bu kadın aşırı güzeldi...

Bakmaya doyamadığım bir güzellik anlayışıydı bu.

Omuzlarına düşen saçları, yüzünü renklendirdiği makyajı ve beni çıldırtan o kırmızı dudaklarıyla diyecek hiçbir sözümün olmadığı bir güzellik...

“Hadi bir an evvel şuradan tüyelim.”

Tedirgin bakışları, sesine de yansımıştı. Her ne kadar korkacak ya da utanılacak bir şey yapmadığımızı dile getirmek istesem de, bundan vazgeçip sessizce onayladım ve hızlı adımlarla karakolun önünden ayrılıp, yan sokakta yürümeye başladık. Konuya nereden, nasıl başlayacağımı bilemiyordum. Onunla telefonda konuşmak, yazışmak ayrıydı fakat yüz yüze görüşüp, aynı sokakta, yan yana yürümek tamamıyla bambaşkaydı.

“Nereye gidiyoruz?” dedim en sonunda aramızdaki sessizliği bozarak.

“Bizim korucuların işlettiği küçük ama temiz bir lokanta var. Çok gittiğimden değil tabii, devriye gezerken birkaç kez uğramıştım o kadar. Ama güvenilir yani.”

“Benim için fark etmez, bu kadar açıklama yapmana gerek yok,” dedim ondan tarafa bakarak. Soğuktan yüzü gözü donmuş, kıpkırmızı olmuştu. Hava her ne kadar güneşli olsa da, buz gibi keskin bir ayaz vardı. Ellerini dizlerini kapatan uzun paltosunun cebine sokmuş, dimdik önüne bakarak ilerliyordu.

“Bu kadar gerilmenin sebebi, benimle yemeğe çıkman mı?” dedim tıpkı onun yaptığı gibi, önüne bakarak.

“Hayır. Bunu seninle güpegündüz yaptığım için.”

“Bu sözlerden ne çıkarmalıyım?”

“Daha önce de bir erkekle yemeğe çıktığımı mesela.”

“Ne?” dedim şaşkınlıkla. Ne diyordu bu kadın böyle?

“Neden siz erkekler her şeyi yanlış anlıyorsunuz. Bir kadın ile bir erkek yemeğe çıkamaz mı? Bunda normal olmayan ne var? Sanki ayaküstü sevişmişiz muamelesi yapmak, çok mu hoşunuza gidiyor?”

Kelimelerin tükendiği bir yer varsa o da şu an gerçekleşmişti. Kahretsin, bu kadın ne diyordu yahu.

“Ben öyle bir şey demedim,” dedim homurdanarak..

“Ama hemen surat ifaden değişti.”

“Tabii ki değişecek... Ben de yeni tanımaya başladığım bir kadına, bu şekilde konuşsaydım, eminim o benim düşündüklerimden daha beterini düşünürdü.”

“Yeme beni.”

“Yersem boğazıma takılırsın zaten,” dedim ve yürümeye devam ettim. Bahsettiği lokantayı ben de biliyordum. O yüzden yerini bulmakta hiç zorlanmadan dakikalar sonra dükkâna girmiş, sessizce bir masada yerimizi almıştık.

İlk kez bu kadar yakındık. İlk kez onu bu kadar net görüyor ve her bir zerresini, en ince ayrıntısına kadar izliyordum.

“Bakma öyle.”

Ona bakmaya öyle kaptırmıştım ki kendimi, kedi mırılaması gibi bir ses kulağıma gelince, kendime çekidüzen verdim.

“Ne yapabilirim, elimde olan bir şey değil.”

Sözlerim onu utandırmaya yetmişti. Ve ne ilginçtir ki, bu durum içimdeki gorillerin oynaşmasına sebep olmuştu. Beş dakika kadar daha sessiz kaldık. Bu sürede siparişler alınmış ve biz tekrar birbirimize bakmaya başlamıştık.

“Bana kendini anlat,” dedim onu daha da yakından tanıma isteğime engel olamayarak.

“Anlatılacak pek bir şey yok. Otuz bir yaşında, mesleğini seven bir kadını işte.”

“Peki, ailen?”

Babasının kim olduğunu biliyordum lakin onu her şeyi ile daha yakından tanımak istiyordum. Ama bakışları öyle bir hâl almıştı ki bir an gerildim.

“Ailem hakkında konuşacak çok bir şey yok.”

Bu denli basit bir soruyu, neden bu şekilde acı çekiyormuşçasına cevaplamıştı ki?

“Firuze,” dedim gözlerinin içine bakarak ve kaldığım yerden devam ettim.

“Ben hayatım boyunca ailemden şunu öğrendim. Bir işin içine yalan ya da başka herhangi bir şey girerse, o iş yürümez. Gemi karaya kadar dayanmaz ve denizin ortasında su alarak batmaya başlar.”

Uzun bir sessizlik sonrası sadece başıyla onaylamış ve yemeklerin gelmesi ile iyice sessizliğe bürünerek tabağındakileri didiklemeye başlamıştı. Hâliyle ben de ona ayak uydurmak zorunda kalmıştım.

Sadece çatal ve kaşık seslerinin eşlik ettiği yemek bitince kolumdaki saate baktım. Gitme vakti yavaş yavaş yaklaşıyordu ve biz hâlâ bir arpa boyu yol katedememiştik...

“Babam... Rahmetli annemle ilk görev yerinde tanışmış.”

Çay istemeyi düşünürken duyduğum ses ile karşımdaki kadına dikkat kesildim. Gözleri dolmuş, masanın üstündeki parmakları görünmeyen bir şeyleri kovalarmışçasına garip garip hareket ediyordu.

“Annem mesleğini deli gibi seven bir kadındı. Babamın karakol komutanı olarak çalıştığı ilçeye tayini çıkmış ve sonra babam onu fark etmiş. Öyle güzelmiş ki babam ondan söz ederken hâlâ ona ne kadar âşık olduğunu dile getirir. Sonra evlenmişler. Bir yıl geçmeden annem hamile kalmış ve aylar sonra ben dünyaya gelmişim. Biliyor musun Mirhan, o çok güzel bir kadındı. Her sabah kamuflajını giyip beni kucağına aldığı anda, dünyalar benim olurdu. Onu öyle, o kıyafetin içinde görmek, beni öyle gururlandırır ki kreşteki arkadaşlarıma hep annem asker diye hava atardım. Sonra bir gün...”

Duraksamış ve nefes alışverişlerini düzene sokarak tekrar konuşmaya başlamıştı. Bu konu her neyse onu derinden yaraladığı belliydi ve bu nedensiz bir şekilde hiç hoşuma gitmemişti. Bu yüzden hemen konuya müdahale ettim.

“Anlatmak zorunda değilsin Firuze,” dedim gözlerinin içine bakarak. Lakin beni dinlememiş ve devam etmişti.

“Doğum günümdü. Annem en sevdiğim elbisemi giydirmiş beni babamın yanına götürmüştü. O zaman tayini çıkmıştı ve hiç bilmediğim bir yerdeydik. Tabii çocuk aklımla düşünüyordum bunu. Ev ile karakolun arası çok uzak sayılmazdı ama yakında değildi. Babamla biraz vakit geçirdikten sonra hep birlikte arabamıza bindik ve eve doğru yola koyulduk. Biraz ilerledikten sonra annemle babamdaki değişiklikleri hissetmeye başladım. Babam telsizden o zaman anlamadığım ama şimdilerde ne olduğunu çok iyi bildiğim birkaç şey söyledi. Bu sırada da annem belindeki silahı çıkarıp elinde tutmaya başladı. Derken önce bir patlama sesi işittim. Daha

ne olduğunu anlayamadan arabanın kapıları açılıp babamı tuttular, diğer taraftakilerde annemi kollarından tutup sürüklemeye başladı. Çok korkmuştum, ağlıyordum ama sessiz. Çünkü annem böyle durumlarda hep saklanmam, sessiz olmam gerektiğini söylerdi. Babamı tutan adamlar onu da dışarı çıkardı ve ben daha fazla dayanamayarak bağırmaya başladım. Birisi saçlarımdan tutup yüzüme vurdu ve sonra tıpkı babama yaptıkları gibi beni de dışarıya sürüklediler. İşte o zaman babamla annem çıldırmış gibi davranmaya başlamıştı. Annem birkaç kişiyi yere devirmişti ama bana ulaşamadan yine yakalanmıştı. Babamın dokunmaya kıyamadığı o güzelim saçlarından öyle bir tutmuşlardı ki, babamın dağlarda yankılanan sesi hâlâ kulaklarımda. Sonra bedenimi donduran bir şey oldu. Adamlar annemin kolundan tutarken, başka bir adam annemin kıyafetinin düğmelerini açmaya başlamıştı.”

Susmuştu. Benimse kanım donmuştu ...

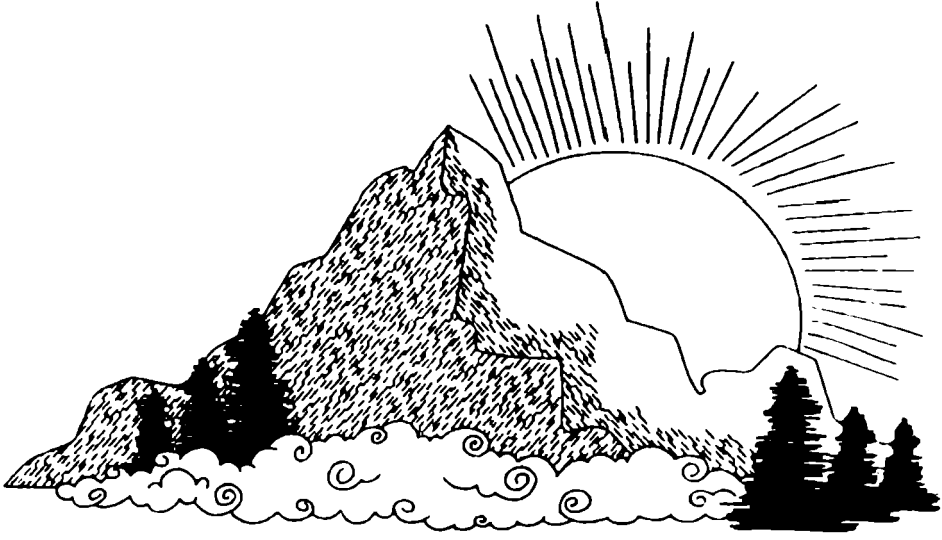
“Babamın bağırışları, çaresiz yakarışları hâlâ kulağımdan gitmiyor. Sonra bir adam anneme vurdu ve bir şeyler söyleme başladı. En sonunda da o iğrenç elleri annemin kıyafetini parçalamaya başladı. Annem ne kadar karşı koysa da karşı taraf daha fazlaydı. Annem yüksek sesle bir şeyler söyledi. Adam daha fazla delirdi ve anneme daha çok vurmaya başladı. Onu tuttular, adam da pantolonunun kemerini çıkarmaya başladı. Annemi onunla dövecek diye çok korkmuştum. Ama şimdi anlıyordum ki o adam, annemi kemeriyle dövmeyecek, tecavüz edecekti. Bunu o vakit annem de anlamış olacak ki hâlâ nasıl olduğunu anlamadığım bir hızla adamın silahını alıp, önce onu kafasından, sonra da başına silahı dayayıp kendini vurmuştu. O kara günden sonra aile falan kalmamıştı bizde. Bitmiştik ...”

Nefesimi tutmuş, kadının ağzından çıkanları pürdikkat, midem bulanarak, benliğimden, erkekliğimden utanarak dinliyordum.

“İşte bu yüzden beni anla. Çok görme. Seni kırdıysam özür dilerim ...”

Usulca oturduğum sandalyeden kalktım ve önünde çömelerek, yere bakan bakışlarını bana çevirmesini bekledim. Ve beklentim gerçekleştiğinde ise hemen konuşmaya başladım.

“Eğer istersen acına, sevincine, üzüntüne, kısacası her bir şeyine ortak olurum. Belki yaşadığın onca korkunç şeyi unutturamam ama kabul edersen, bunun için çok çalışırım. Kaybedecek bir şeyin kalmamış bu hayatta ama izin verirsen kazanacak birçok şeyimiz olabilir.”

16. BÖLÜM

Firuze

Hayatımda ilk kez bu kadar kolay dile gelmişti sözcükler... İçimden atamadığım, yıllarca canımı yakan acım, çaresizliğim, ilk kez bu kadar çabuk, utanmadan, sıkılmadan öylece akıp gitmişti...

Oysa ben acısını içinde yaşamayı bilen, ne kadar canım yanarsa yansın asla dışa belli etmekten hoşlanmayan biriydim...

Peki neden bu kadar özel bir şeyi, hiç tanımadığım bir yabancıya anlatma gereği hissetmişim?

Neden onun teselli sözcüklerine tutunmak istiyordum?

"Kaybedecek bir şeyin kalmamış bu hayatta ama izin verirsen kazanacak çok şeyimiz olabilir."

Doğru söylüyordu. Bu hayatta kaybedecek neyim kalmıştı ki? Yaşarken ölmemiş miydik zaten? Her bayram insanlar sevdiklerine kavuşurken, biz sadece izlemekle yetinmemiş miydik? İnsanlar yavrularıyla kucaklaşırken, kollarımızın bomboş kalışına ağlamamış mıydık? Daha neyim kalmıştı ki, bir canımdan başka?

Bakışlarımı dizlerimin dibine çökmüş, gözlerimin içine bakan adama çevirdim. Ne zaman bir erkeğe bu kadar çok yaklaşmışım ya

da ne zaman bir erkeğin bana bu şekilde dokunmasına izin vermiştim?

Hatırlamıyordum.

Tabii ki gereken yerde erkeklerle beraber oturmuştum. Resepsiyonlar, önemli günler yani katılma zorunluluğu olan her aktivitede aynı masayı erkeklerle paylaşmıştım lakin bu onlarla kıyaslanamazdı bile.

“Bir an evlenme teklifi ediyorsun sandım,” dedim en sonunda gülümseyerek. Hüzünlü ortamı dağıtmanın en iyi yolu buydu çünkü.

“Zamanı gelince o da olur elbette.”

Boğazımdan mideme doğru hızla inen ılık su kütlesi, bir anda patlamış ve her yere saçılmış gibi hissediyordum. Sözlerinde samimiydi sanki. Bakışları bunu belli edercesine içtendi. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi, yüzüme bakıyor beni keşfediyordu.

Birden yüzümün kızardığını hissederek, bakışlarımı kaçırdım ve boğazımı temizleyerek konuşmaya başladım.

“Kalkalım mı? Sağ köşedeki korucular bizim dedikodumuzu yapmaktan yemeklerini yiyemediler.”

Laflarımın üzerine hafifçe yanakları kıvrılmış, mavi gözleri daha da parlamış ve benim her seferinde gözlerimi alamadığım o çukurlar, yine meydana çıkmıştı.

Elimi uzatsam, işaret parmağımla o çukura bastırsam ne olurdu ki sanki?

Ah. Hadi ama ne olacağını herkes gibi bende çok iyi biliyordum. Bir saat bile demeden tüm alaya reklam olur, birkaç gün içinde de ildeki tüm karakollar, bizden bahsetmeye başladılar. Mirhan astsubay ve Firuze yüzbaşı lokantanın ortasında, utanmadan, milletin gözünün önünde öpüşüyordu. Sonuçta millet olarak vazgeçemediğimiz tek şey bir lafın üstüne bin ekleyerek etraftakilere yaymaktır. Bir de bunu erkeklerin çoğunlukta olduğu bir yerde düşünün...

“Kalkalım mı?” dedim bir kez daha.

“Kalkalım. Zaten yarım saat sonra yola çıkarız.”

Ayağa kalktım ve hiç düşünmeden kasaya doğru ilerledim.

“Aklından bile geçirme.”

Arkamı dönüp ona baktım ve sabahki yaptığım hatayı tekrar yapmama karar verdim. Kenara çekilip hesabı ödemesini beklerken, onu daha dikkatli izledim. Geniş sırtı, uzun bacakları vardı. Her gün spor yapan bir sporcu gibi dinç görünüyordu. Her ne kadar, giyimi onu asi gibi gösterse de, bu tarzın ona yakışmadığını söyleyemezdim.

“Gidelim.”

Sesini duyduğumda sanki az önce onu baştan aşağı inceleyen ben değilmişim gibi davranarak kafamla onayladım ve önden yürümeye başladım. Tekrar yolun karşısına geçtiğimizde yine yan yana ilerliyorduk.

“Başına gelenler için çok üzgünüm.”

Ben de üzgündüm. Sonuçta hiçbir evlat annesinin ölümüne şahit olmamalıydı.

“Biliyor musun? Uzun zaman önce olsa da hâlâ dünmüş gibi hatırlıyorum olanları. Saçımdan tutan kadını, anneme silah doğrultan ve babamı izlemeye mahkûm bırakan o şerefsizleri... O zaman anlamıştım, onların ne kadar vicdan yoksunu olduklarını.”

Kinim, nefretim hâlâ ilk günkü gibi içimdeydi. Benimle, onlarda büyümüştü.

“Sana bir şey sormak istiyorum.”

Yıllardır beynimi işgal eden o görüntüleri bir kenara bırakarak, yanımda ilerleyen adama döndüm ve sessizce onayladım.

“Rahmetli annen,” demiş ve boğazını temizleyerek tekrar konuşmuştu.

“Kendini vurmak yerine biraz bekleseydi, yani ne bileyim, belki bir kaçış şansı olacaktı ya da olaylar daha farklı bir şekilde sonuçlanacaktı.”

Birkaç dakika düşündükten sonra konuşmaya başladım.

“Bunu çok düşündüm. Her gece yastığa başımı koyduğumda, aklımdan çıkmayan tek soru belki de buydu. Sonra bir gün, tüm bu olanlarla başa çıkamadığım için babama sordum. Ve o bana sadece şunu söylemişti.

“Annen vatan hainlerinin elinde yok olup gitmektense, onurlu bir şekilde ölüp gitmenin daha iyi bir davranış olacağını düşünüp, bu eylemi gerçekleştirmiş olabilir.”

Bir daha da hiç bu konuyu açmadım. O zamanlar anlamasam dahi şimdi çok iyi anlıyordum. Annem kurtuluşunun olmayacağını ya da her şey için çok geç olacağını biliyordu. Bu yüzden hiç uğraşmamış ve kendi kafasına sıkılmıştı. Bir avuç orospu çocuğunun kurşunu bedenine girsin istememişti.

Ailem hakkında ne çok şeyden bahsetmiştim bugün. Oysa bunların hiçbirini planlamamıştım. Planladığım tek şey sabahki davranışım için ondan tekrar özür dilemekti.

“Annen kimsenin cesaret edemeyeceği bir şey yapmış. Ciddi anlamda taşaklı bir kadın olmalıymış.”

Beni gülümsetmek için söylenen sözler işe yaramış olacak ki, birden yanaklarım kıvrılmış, dişlerim meydana çıkmıştı. Ona baktım... Ve birkaç saniye daha baktıktan sonra konuşmaya başladım.

“Babam da hep onun asi bir kadın olduğundan bahsederdi. Ama ben hiç o yüzünü görmemiştim. Belki de mesleğinden dolayı babam böyle diyordu.”

“Olabilir. Sen de annene çektiysen yüzde beş yüz haklı baban.”

Gözlerimi kıstım ve kafamı sağa çevirerek ona baktım.

“Bu benim de mi taşaklı olduğum anlamına gelir?”

Bakışları, kalp atışımın hızlanmasına neden oluyor, aramızdaki tuhaflık ise bedenimin her bir noktasını gerim gerim geriyordu.

“Öyle değil misin? Eline düşsek bizi süründürmek için elinden gelen her şeyi yaparsın. Bu sabah bunu kanıtladın zaten. Atış taliminde başında durduğun asker neredeyse titremekten donuna işeyecekti. Oysaki daha yeni girmişti bu mesleğe. Her şeyi geçtim başında saniye tutuyordun yahu,” demiş ve bembeyaz dişlerini göstererek gülmeye başlamıştı.

Onu gülerken görmek alışık olmadığım bir şeydi. Sanki bana özel bir hediye gibiydiler. Yakalayıp, içime hapsetmek istediğim nadir bir hediye...

Ayaküstü düşüncelerimin gittiği yönü beğenmeyerek kendime geldim ve hemen karşılık verdim.

“Bu meslek de böyle. Ne yapayım? Gülcük mü saçayım, sohbet mi edeyim herkesle?”

“Öyle bir şey yap demedim.”

“Ne oldu suratın düştü hemen?”

“Yok öyle bir şey.”

Daha fazla uzatmadım ve hemen başka bir konuya geçtim.

“Bu sabah için bir kez daha özür dilerim. Daha önce de dediğim gibi, uzak olduğum bir konu. Bilirsin işte, etrafta kalabalık olunca ne yapacağımı şaşırdım.”

Sözlerim üzerine sessizlik aramızda top sektirirken, nihayet cevap vermişti.

“Sorun şu ki, galiba bir kadından emir almaya alışkın değilim. Ya da emir aldığım kadından bu tarz kelimeler duymaya. Yani tamam kabul ediyorum emir komuta zinciri bunu gerektiriyor fakat kız arkadaşımından duymak birazcık beni üzdü sanırım.”

Uzun konuşmasında takıldığım tek şey, *kız arkadaşım* kelimesi olmuştu.

Kız arkadaş...

Birinden bunu duyacağım hiç aklıma gelmemiştii...

“Ben senin kız arkadaşın mıyım? Bu ne zaman oldu, hiç haberim yok da,” dedim kaşlarımı kaldırıp onu sorgularcasına bakarak.

“Silahın dipçliğini Mustafa astsubayın suratının ortasına indirmek istediğim zaman.”

“Bu beni alakadar etmez. Teklifi duymadım, bu yüzden kız arkadaşın sayılmam.”

Yürürken bir anda durmuş ve beni izlemeye başlamıştı.

“Kız arkadaşım ol.”

“Olur musun diyecektin.”

“Sevgilim olur musun?”

“Düşünmem lazım,” dedim tekrar yürümeye devam ederek.

“O arabaya binmeden bana cevabını söylersin umarım.”

“Niye ki, acelesi mi var?”

“Evet var. Rahat bir uyku çekmemi istiyorsan, bu cevabı almak zorundayım. Yoksa her gece rüyamda Mustafa’yı boğabilirim.”

Cevap vermedim. Bunun üstüne ikimizde birliğin önüne kadar sessizce ilerledik. Giriş kapısından içeri girdiğimizde, aramızdaki sessizlik hâlâ bozulmamıştı. Nizamiye kapısındaki nöbetçiler dışında, etrafta diğer askerlerden kimse görünmüyordu. Sadece dolmuşların içinde bekleyen, görev yerine gidecek personeller vardı.

Derin bir nefes aldım. Gitme vakti gelmişti işte. Rotası belli olmayan bir gidiş daha görünüyordu ufukta.

“Cevap vermeyecek misin?”

Beyaz dolmuşun kapısında durmuş bana bakıyordu. Sanki az önce her şeyimi anlattığım o değilmiş gibi, uzak duruyorduk birbirimizden.

“Hadi bin artık. Varınca da bana yaz.”

Benden net bir cevap alamayınca, omuzları düşmüş ve yüzüne zoraki bir gülümseme kondurup arabaya binmişti. Hâliyle ben de daha fazla dikkat çekmemek için usulca oradan uzaklaşmaya başladım. Kafamdaki sorular peş peşe birbirini kovalarken, sanki attığım her adım da hızlanıyordu. Lakin onca sorunun içinde tek bir cevap vardı ki, bunu görmezlikten gelmenin imkânı yoktu.

İleriye giden ayaklarımı tekrar geri çevirdim ve hızlı adımlarla beyaz dolmuşun durduğu yere geldim. Şu anda kapısında dikilmiş meraklı gözlerle bana bakan askerlere bakıyordum.

Aldırmadım...

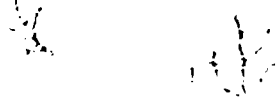
Sürgülü metal kapının pervazına dayanarak eğildim ve koltukların sıra sıra dizili olduğu yerlere baktım. İşte oradaydı. En arka koltuğa oturmuş, ellerini göğsünde birleştirmiş ve kafasını cama dayayarak gözleri kapalı bir şekilde öylece duruyordu. Hiç çekinmeden arabanın içine adım attım ve birkaç adımda karşısına dikildim. Hâlâ gözlerini açmamıştı. Lakin sorun değildi. Eğildim ve usulca kulağına fısıldadım. Her ne kadar kokusu düşüncelerimi altüst etse de vazgeçmedim.

“Evet... Kız arkadaşın olmayı kabul ediyorum Mirhan astsubayım.”

Gözlerini açtığını ve beni duyduğunu daha da hızlanan nefesinden anlamıştım lakin belli etmedim. Kulağına fısıldadığım sözler sonrasında,

bir kez bile olsun yüzüne bakmadan arabadan indim ve yüzümde salak bir sırıtışla evime doğru yürümeye başladım.

Artık sevgilisi olan bir kadındım...

Mirhan

Dönüş yolunda sürekli kendi kendime gülümsüyordum. Hiç beklemediğim bir zamanda, en çok beklediğim sorunun cevabını almış olmanın mutluluğunu yaşıyordum. Artık bir kız arkadaşım vardı. Hem de hiç olmaz dediğim bu yerde.

Mutluydum, en önemlisi de huzurluydum...

Kulağıma fısıldadığı sözler sonrası arkasına bakmadan gitmişti ama umursamadım. Cevabımı almak bana yetmişti. Her ne kadar yorucu ve sinir bozucu bir gün olsa da, sonu çok güzel bitmişti... Oturmuş, konuşmuş ve onu az da olsa tanımama izin vermişti. Şimdilik bu kadar yeterdi.

Kafamı sert koltuğa dayadım ve düşüncelerimden sıyrılarak, çıplak dağların eteklerine baktım. Bu her zaman yaptığım bir şeydi. Belli bir süre sonra alışkanlık hâline gelmişti. Zira Doğu'da çalışıyorsan hele ki TSK¹⁰ personeliysen eller, gözler her an tetikte olmak zorundaydı.

Yaklaşık bir saat sonra kıvrımlı yollar bitmiş, nihayet köy meydanına giriş yapmıştık. Karanlık çökmek üzereydi ve çıplak dağları olduğundan daha da korkunç gösteren sisler, etrafı kaplamaya başlamıştı. Allah günah yazmasın lakin nefret ediyordum böyle havalardan. Görüş mesafesi azalıyor ve bizim için çok büyük tehlike arz ediyordu. Neyse ki yarım saat sonra yolculuğum sona ermiş ve evim gibi gördüğüm, ekmek paramı kazandığım yere gelmiştim. Arabadan indim. Şoföre ve içindeki birkaç personele selam verip, demir kapının açılmasını bekledim.

"Hoş geldiniz komutanım."

10. Türk Silahlı Kuvvetleri.

“Hoş buldum Maho. Nasıl gidiyor nöbet? Çükünden haber var mı?” dedim gülümseyerek.

“Gördüğünüz gibi zayıfladım komutanım. Anlayacağınız haberler iyi.”

“Vallâhi bravo sana Mahmut. Azimle sıçtın çükünü gördün en sonunda. Sana benden bir litrelik kola.”

“Kola selülit yapar komutanım.”

“Vay, vay, vay. Hayırdır, ben görmeyeli onları keşfedecek birini mi buldun yoksa?”

“Yok komutanım, benim başım bağlı.”

“Oo, hadi bakalım... Bunlar niye dışarıda kafası kopmuş tavuk gibi dolanıyorlar?” dedim askerlerin çoğunlukta olduğu yeri göstererek. Dalgalandıran bayrağın altında toplanmıştı hepsi.

“Enes uzman içtimaya geçmeleri için emir verdi komutanım, dağları inletecekmışız.”

Ve onlar da emri bu şekilde mi yerine getiriyordu?

“Asker,” dedim sesimin gür çıkmasına özen göstererek. Bir anda hepsi tek sıra hâlinde dizilmeye başlamıştı.

Güzel... Korku iyiydi... Her daim adamı ayakta tutardı... Biraz beyin sikerdi ama olsun... Derin bir nefes aldım ve elinde tuttıkları silahları yukarı kaldırmalarını isteyerek son sesimle, avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

KOMANDO OLMAK ONURUMDUR

“Olur ya, bir çatışmada ölürsem,

Arkamdan yas tutmayın,

Bırakın toprağımda rahat içinde yatayım.

Bedenimden komandomu çıkarmayın,

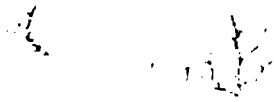
Onlar benim onurumdur,

Ölünce kefenim olacak.

Başımdan mavi beremi çıkarmayın,

O benim şanı, şerefim olacak.

Ayağımdan botlarımı çıkarmayın,
Onlar nice yollar aşacak,
Şehit olursam sırat köprüsünden geçecek
Elimden tüfeğimi almayın,
O benim mezarıma sembol olacak.
Yaramın kanını silmeyin,
Ahirette hesabı sorulacak.
Göğsümden kör kurşunu çıkarmayın.
O benim madalyam olacak¹¹

Hep birlikte dağları inlettikten sonra, soluğu yemekhanede almış, bir güzel karnımı doyurmuştum. Antepli yemekleri muhteşem yapıyordu ve bana da diğerlerinde olduğu gibi afiyetle yemek düşüyordu.

Askerlerle konuşup gün içinde neler yaptıklarını sorduktan sonra yerimden kalkarak, işlerimi yürüttüğüm odama doğru ilerledim. Bir günde bu kadar evrak birikmesi normal miydi?

Hepsine tek tek baktım. Bilgisayara kaydedilecek dosyaları kaydettim ve daha sonra yerimden kalkarak cebimdeki telefona uzandım. Sonuçta ben kız arkadaşı olan bir insandım değil mi?

“Kusura bakma geç yazdım ama bilirsin işte, işler fena hâlde yığılmış.”

Mesajı gönderdikten sonra kahve almak için yemekhaneye doğru ilerledim. Bu sırada Antepli hücum yeleğini giymiş, başına demir kaskı takmaya çalışıyordu.

“Komutanım, çok ağır bu meret takmasam ne olur?”

“O kask takılacak Antepli.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Ayaktayım. Herhangi bir şey olursa haber ver, gözünü dört aç.”

“Emredersiniz komutanım.”

11. Komando Olmak Onurumdur Şiiri - Şehit Zekeriya Gülyuman

Mesaj sesi ile hemen telefonun ekranını açtım ve okumaya başladım.

“Orada olduğunu zaten biliyorum. Güvenli gün ve sen bana yazma zahmetinde bulunmasan dahi sağ olsun, yollarda bekleyen personeller telsizle geçişinizi bildirdi.”

Of. Sonundaki bok emojisinden anladığım kadarıyla, kızdırmıştım onu.

“Kızdın mı?”

Saniyeler sonra gelen orta parmak emoji bu bir kez daha kanıtlamıştı... En iyisi onu aramaktı. Askerlerin çaycısından bir bardağa sıcak su koydum ve içine kahveyi dökerek karıştırdım. Sonra da telefonu kulağıma dayayarak cevap vermesini bekledim.

“Buyurun, Mirhan Bey.”

“Bey değil sevgilim olacaktı,” dedim gülümseyerek. Bir elimde kahvem, bir elimde telefonum dışarıya çıkmış, soğuk havaya meydan okuyordum.

“Peki. Beni neden aramıştın sevgilim?” demiş ama kahkahasını bastıramamıştı.

“Acemiyiz biz. Bu durumda gülmen gerekmiyor.”

“Ama ne yapayım, görmemiş gibi davranıyoruz.”

“Neyse. Nasılsın?” dedim iç çekerek.

“Ne olsun işte. Pijamaları giyip yayıldım, sen ne yapıyorsun?”

“Ben de kahvemi aldım seninle konuşuyorum, aynı zamanda ayaz yiyorum.”

“Hastalanacaksın.”

“Bana bir şey olmaz,” dedim gülümseyerek. Tam bu sırada kulağıma bir ses gelmişti. Sesin geldiği yöne kafamı çevirip birkaç saniye sessizce bekledim. Dördüncü nöbet kulübesinin etrafını taradım ışıkların elverdiği kadar. Aynı sesi ikinci kez duyduğumda hemen telefona konuşmaya başladım. Aynı zamanda kahvemi bırakmış sessiz adımlarla nöbet kulübesinin oraya doğru ilerliyordum.

“Şimdi kapatmam gerekiyor Firuze, sonra ararım tamam mı?”

“Sorun ne Mirhan?”

“Hiç... Hiçbir şey,” dememle beraber çok iyi tanıdığım o silah sesi, gecenin sessizliğini bıçak gibi bölmüştü.

Saniyeler içinde herkes silahlarını kuşanmış, yerlerini almıştı. Ortalık cehenneme dönmüştü. Tam da tahmin ettiğim gibi, dördüncü nobet kulübesinin oradan içeri sızmaya çalışıyorlardı. Kalabalıklardı. Nereden baksan en az on beş kişi vardı.

Silah sesleri dağları delirken Allah’tan tek dileğim, hiçbir askerimin yaralanmamasıydı.

“Porsuk 15, 17... Porsuk 15, 17,” dedim bağırarak dudaklarımı dayadığım telsize.

“Kartal 14, 18 dinlemede.”

“Baskın yedik... Tekrar ediyorum, baskın yedik. Takviye gönderin, çok kalabalıklar.”

“Anlaşıldı Kartal.”

Telsizi cebime sokup, derin bir nefes aldım ve koşarak baskın yediğimiz tarafa doğru gittim. Sisten dolayı pek fazla bir şey göremiyorduk lakin çatışma devam ediyor, silah sesleri dağlarda yankılanıyordu. Kalleş bir avuç orospu çocuğu, yine puslu havayı beklemişti.

Derken kulağıma aniden gelen inleme sesleri ile başımı çevirdim.

Antepli...

Yerde kanlar içinde yatıyordu. Başı Mahmut’un ellerinin arasında öylece yatıyor zar zor nefes alabiliyordu. Sağımda bir asker yerde sürünerek kum torbalarının olduğu yere doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Tekrar Mahmut’un kucağındaki Antepli’ye baktım. Ellerim titredi o an, gözlerim doldu ama ağlamayı yediremedim kendime. Zar zor sürünerek yanına gittim.

“Antepli,” dedim sessizce. Yarası çok kötüydü. İki kaburgasının ortasından yemişti kurşunu.

“Bahtiyar,” dedim bir kez daha. İlk kez ona ismi ile sesleniyordum.

“Ko... Komutanım.”

Nefesi daha da sıklaşmıştı. Zor konuşuyordu. Alnında terler birikiyor, dudağı bir şeyleri haber edercesine titriyordu.

“Konuşma aslanım. İyileşeceksin.”

“Öldürdüm onu komutanım. İlk... İlk fark ettiğimde sıktım kafasına.”

“Aferin aslanım,” dedim boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalışırken. Ölecekti. Kurtuluşu yoktu. Çok ölüm görmüştüm buna benzer.

“Kafam ... Kafamdan yedim kurşunu komutanım. İy... İyi ki de takmışım bu demir yığınınını.”

“Konuşma,” dedim etrafıma bakarak. Kimseler yoktu. Herkes elinde silahı ile bir yerlere saklanmış, kahpe evlatlarına kurşun sıkıyordu.

“Mahmut git sıhhiyeci Veysel’i bul. Çabuk buraya gelsin.”

“Emredersiniz komutanım.”

Etrafına bakarak hızlı adımlarla birinci mevziye koşmasını izledim. O sırada cephaneliğin oradaki bir karaltı gözüme takıldı. Hemen ayağa kalktım ve hızla o tarafa doğru koşmaya başladım. Yaklaştıkça onun örgütten biri olduğunu fark ettim. Elinde benzin şişesi vardı.

“Lan!” dedim kafasını tuttuğum gibi arkasındaki koca taşa vurarak. Geldiğimi son anda, bağırınca fark etmişti. Kafasını birkaç kez taşa vurunca ellerime sıcaklık geldiğini hissetmiştim lakin zerre umurumda değildi.

“Kaç kişisiniz?” dedim bir kez daha vurarak.

“Domuz sürün kaç kişi çabuk söyle.”

“On- On altı.”

“Cehennem ateşin bol olsun, katıksız orospu çocuğu!”

Sözlerimi tamamladıktan sonra tek kurşunla beynini dağıtmış, parçalarının etrafa saçılmasından zevk duyarak yine Antepli’nin yanına koşmuştum. Veysel yanındaydı ama bakışlarından anladığım kadarıyla her şey için çok geçti.

Ölmüştü...

Kalleş bir pusuda şehit düşmüştü...

Yüreğinde ailesinin özlemi, elinde silahı, kafasında mavi beresiyle, bir avuç hayalleri, umutları ile şehit düşmüştü. Kanı kırmızı toprağa karışmıştı. Vatan için can vermişti. Geride bıraktığı yavrularını koklayamayan nice yiğitler gibi o da göçüp gitmişti.

Akan gözyaşlarımı kimseler görmesin diye, kanlı ellerimi bastırdım yüzüme. Ama nafileydi. Bir hıçkırık çoktan firar etmişti ağzımdan.

Zor da olsa yerimden kalktım. Gözlerimle Mahmut'a yanında kalmasını söyleyip diğer askerlerimin yanına gittim.

Kaç dakika öylece kaldım bilmiyorum. Gece görüşlü helikopterler dağları bomba sesleri ile inletirken, sadece Antepli'nin cansız bedenine bakıyordum.

“Mirhan.”

Ne diyecektim ailesine?

İzne çıkmasına iki gün vardı. Ben ne diyecektim şimdi onu bekleyenlere? Bu nasıl bir acıydı ki, yüreğimi bu denli yakıp kavurmuştu.

“Mirhan, lütfen...”

Duyduğum fısıltı ile bakışlarımın yönünü değiştirdim.

Firuze yüzbaşı...

Onun ne işi vardı ki burada?

Daha dakikalar önce onunla telefonda konuşmamış mıydık?

“Gelmemeliydin,” dedim ruhsuz bir şekilde, bakışlarım yine cansız bedene dönerken.

“Kalk lütfen.”

“Hayır.”

“Mirhan... Cenazenin alınması gerekiyor.”

Sustum... Bir kez daha boğazım düğümlendi...

Bundan saatler önce içtima sırasında bağıra bağıra söylediği marşı hatırlayınca dilim varmadı, “şehit” düştü demeye. Yüreğim yandı. Kelimelerim tükendi.

Kaç kez daha al bayrağa sarılı tabutun arkasından bakacaktım?

Daha kaç kez başınız sağ olsun deyip evlere ateş düşürecektim?

Yazık değil miydi karıma? Ya kundaktaki bebeğine ne demeli? Gün saymıyor muydu yavrusunu görmek için? Aldığı parayı biriktirmiyor muydu, yavrusuna beşik alabilmek için? Niye sözünde durmamıştı? Neden bırakıp gitmişti? Ben şimdi ne diyecektim ailesine? Hangi söz onların acısını dindirir, yürek yangınım söndürürdü?

“Keşke ben ölseydim. Biliyor musun onun daha küçücük bir bebeği vardı, hiç görmediği minik bir bebeği. O bunu hak etmedi. O bir avuç orospu çocuğunun kalles saldırısında ölmeyi hak etmedi.”

“Mirhan, lütfen kendine gel, lütfen.”

Onun da sesi titriyordu. Belli ki ağlıyordu. Sonra bir koşuşturmaca aldı herkesi.

Bense dakikalarca yerimden kalkmadan başında bekledim. Sonra da akan gözyaşlarıma aldırmadan, tabutun helikoptere konmasını izledim. Gidiyordu işte. Biliyordum ki yeri peygamberler ocağıydı ama gel gör ki, bu içimdeki yangını söndürmeye yetmiyordu...

Az önceki konuşmaları gitmiyordu kulaklarımdan. Ölümün ona doğru yaklaştığını bilmeden önce neler düşünüyordu acaba? Kim bilir aklından ne geçiyordu. Ölüm bir kez daha ansızın soğuk yüzünü göstermişti bizlere. Bir kere daha tek gerçeği göstermekten hiç çekinmemişti.

Gözlerimi giden helikopterden ayırıp etrafı inceledim. Çatışma izleri her yerdeydi. Camlar dağılmış, mermi kovanları her yere saçılmıştı. Şehit vermenin acısı ile bölükteki tüm askerler dışarıya çıkmıştı. Kimi olayın şokunu atlatamamışken, kimisi de bir kenara çekilmiş sessizce ağlıyordu. Çünkü onlar hayatlarında ilk kez böyle bir şey ile karşılaşmışlardı.

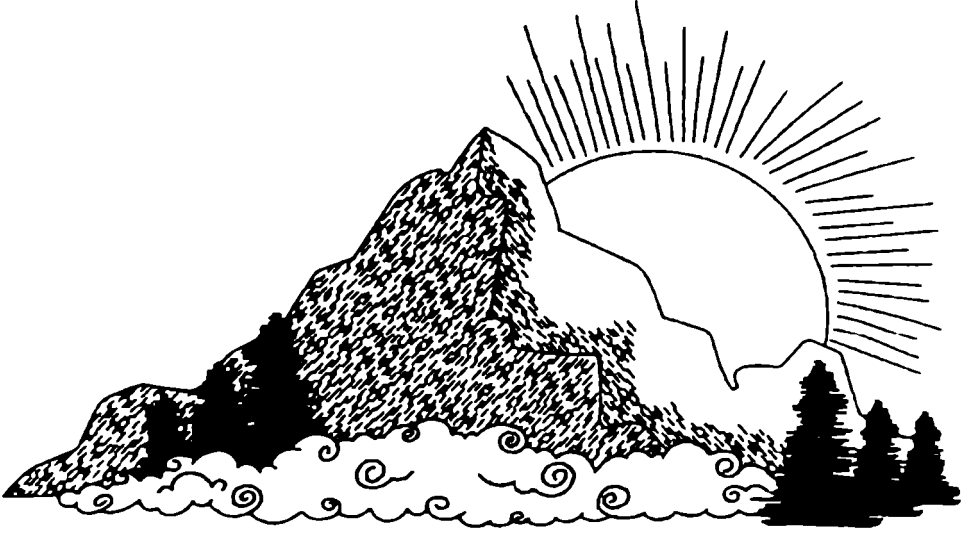
Havada kan kokusu vardı. Ciğerlere alınan her nefes intikam diye bağıyordu. Gökte yükselen kan kırmızı bayrak, bu vatan için verilen canları göze sokarcasına dalgalanıyor, “Vatan bölünmez,” diye bas bas bağıyordu. Bu vatan bölünmezdi. Kimsenin gücü buna yetmezdi.

“Vurulup, tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,

Bir hilal uğruna ya Rab, ne güneşler batıyor.”¹²

Şairinde dediği gibi yeni doğacak güneşler için, bu vatan için, bir güneş daha batmıştı lakin bu batan güneş ne ilk ne de son olacaktı.

12. Çanakkale Andı – Mehmet Akif Ersoy

17. BÖLÜM

Firuze

Onu arkamda bırakıp evime giderken sebepsiz yere gülümsüyor, geriye dönüp ona kıkırdayarak el sallamamak için kendimi zor tutuyordum.

Bambaşka biriymiş gibi hissediyordum. Sanki bedenim uzun yıllar sonra uykudan uyanmıştı. Hissettiği sıcaklıkla filiz vermek için saklandığı yerden çıkan minik çiçek tohumları gibi kıpır kıpırdım.

Ben; çiçek açmak, baharın gelişini kutlamak, getireceği tüm güzelliklerin her birini tatmak ve hayatımda ilk kez bunu korkmadan yapmak istiyordum.

Ben; korkularımı, yalnızlığımı ve önemlisi acılarımı geride bırakmak istiyordum.

İçimde kelebek uçuran düşüncelerimden çıkarak yürümeye devam ettim. Havanın rengi maviden griye geçiş yaparken, soğuk kendini daha da beter hissettirmeye başlamıştı. Adımlarımı hızlandırarak kazağımın geniş boğazını burnumu kapatacak şekilde çektim. Bu sırada giriş kapısından çıkan araçları fark ettim lakin dönüp bakma gereksiniminde bulunmadım. Gerçi bakıp bakmamam önemli değildi zira yarın tüm karakolun gündeminde bundan saatler önce aynı masada oturup, yemek yediğim adamla ben olacaktım. Gün boyu fısıldaşmalar, imalı bakışlar,

saçma salak göz kısıp kafa sallamalar. Bunların hepsi mesai bitimine kadar bana eşlik edecekti. Ama gel gör ki umurumda bile değildi. Kim ne diyorsa, nasıl istiyorsa, öyle düşünmekte özgürdü...

Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren her şey geride kalmış, zaman öyle çabuk geçmişti ki ben bile anlamamıştım ne olduğunu. Mutluluğun ya da şimdiye kadar dile gelmeyen yükümü bir başkası ile paylaşmanın hafifliğinden mi bilmiyorum ama eve geldiğim dakika hemen kıyafetlerimi değiştirip, hiç üşenmeden günlerdir ertelediğim temizliği hemen yapmaya girişmiştim. Mutfak, mutfak dolapları, banyo, balkon, süpürme, silme derken en son tüm işleri bitirip soluğu banyoda almıştım. Ödül olarak da buzluğa attığım pizzalardan birini mideye indirmiş, temiz olmanın verdiği rahatlıkla koltuğa yayılmış, yeni erkek arkadaşım ile mesajlaşıyor, sırtıyor, hatta konuşuyordum.

İlk kez kendimi bu kadar özgür hissediyordum. Kasmadan, sıkılmadan ve en önemlisi utanmadan yapıyor, bundan da büyük keyif alıyordum. Normal olan şeyler benim için çok farklıydı. Belki mesleğimin zorluğundan ya da erkeklerin çoğunlukta olduğu bir ortamda sürekli dikkatli olmamdan mı kaynaklanıyordu bilmiyorum ama gerçek buydu işte.

Düşüncelerimden sıyrılarak söylediği son sözlerle gülümserken, bir anda ses tonu değişmiş anlam veremediğim bir sessizlik hâkim olmuştu aramızda.

Ta ki dağlarda acı acı yankılanan silah seslerini duyana kadar...

Silah sesleri ardı ardına yükselirken, yattığım yerden hemen ayağa kalkıp koşarak yatak odasına gittim ve komodinin üzerinde duran telsizi elime aldım.

İyi şeyler olmuyordu. Bunu adım gibi biliyordum çünkü o kahrolası silah sesini nerede olsa tanırdım. Baskın yemişlerdi.

Lanet olsun baskın yemişlerdi.

Telsiz kodunu girip beklemeye başladım. Herhangi bir şey olursa elbette buradan anons geçeceklerdi.

Telsiz açık hâlde pijamaları çıkarıp dolaptan bir pantolon aldım ve bacaklarımdan geçirdiğim sıra onun sesini duydum...

Çaresizliğin sesini nerede olsa tanırdım ve Mirhan'ın sesinden de oluk oluk çaresizlik akıyordu.

“Baskın yedik... Tekrar ediyorum, baskın yedik. Takviye gönderin, çok kalabalıklar.”

İşittiğim sözler sonrası tüm bedenim buz kesilirken, titreyen ellerime inat en son pantolonu giymiş, tabancamı belime sokmuş ve komodinin üstünde duran telsizi kaptığım gibi evden çıkmıştım.

Kulağıma gelen seslere bakılacak olursa, baskından haberi olan bir tek ben değildim. Açılıp kapanan kapılar, sessiz ama korkunun her bir harfe sindiği konuşmalar ve Allah'a emanet olun nidaları... Başka söze gerek yoktu. Gerisi Allah'ın takdiri idi...

Koşar adımlarla karakolun önüne ilerlediğim sıra da kirpilere¹³ binen askerleri gördüm. Yaklaşık üç araç arka arkaya nizamiye kapısından çıkış yaparken adımlarımı daha da hızlandırdım.

Alay komutanı çoktan gelmiş ve yüksek çıkan sesi ile herkese emirler yağıdıyor, aynı zamanda elindeki telsizle konuşuyordu. Telaşlı gözler her yerdeydi. Kimi nöbet kulübesinde, kimi kapı arkasında...

“Komutanım,” dedim selam verip cevap beklerken.

“Firuze yüzbaşım, hayırdır?”

“Müsaadenizle, olay yerine ben de gitmek istiyorum.”

“Hayır.”

Kısa ve net cevap karşısında sessizce bekledim ve en sonunda tekrar konuştum.

“Gitmek istiyorum komutanım, lütfen.”

Gitmem gerekiyordu. Ne olursa olsun orada, onun yanında olmalıydım. Çaresizliğin dibini görmüşken onu bu hâlde bırakamazdım.

“Hayır dedim, emirlerime karşı mı geliyorsun yüzbaşım?”

“Gelmiyorum komutanım, sadece gitmek istiyorum. Siz bunu karşı

13. Personel taşıma amacıyla üretilen mayına ve pusuya karşı korumalı MRAP sınıfına mensup 4X4 zırhlı askerî araç.

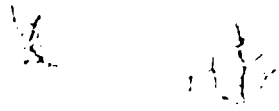
gelmek olarak algılıyorsanız eğer, dönüşte savunmamı yazar, kendi ellerimle size teslim ederim.”

Meslek hayatım boyunca bir kez bile ikaz edilmeyen ben, şu anda savunma vermekten, üstelik bunu kendi ellerimle teslim etmekten bahsediyordum.

“Pekâlâ, bu konu hakkında sonra konuşacağız.”

Kafamla onayladım ve hemen odamın bulunduğu koridor tarafına doğru koşmaya başladım. Odaya girdiğim dakika artık bambaşka biri gibi hissediyordum. Soğuk, duygusuz ve her şey sıradanmış gibi. Sanki dakikalar önce gülümseyen, kendini bambaşka biri gibi hisseden, yüzü kızaran ben değilmişim gibi.

Hep yaptığım gibi önce hücum yeleşimi giydim. Beklenmedik herhangi bir durum olduğunda hazır olması ve üstündeki mühimmatları hiç çıkarmadığım için işlerimin bitmesi neredeyse birkaç dakika bile sürmemişti. G-3’ü dolaptan kaptığım gibi koşarak geldiğim koridoru, tekrardan koşarak gittim. Alay komutanı da dahil birkaç personelin beklediği helikoptere yaklaşınca, beni beklediklerini anladım ve üzgün olduğumu belirttiğim bir baş işareti ile yoluma devam ettim. Arka koltuklardan birine yerleştim. Garip bir şekilde titreyen dizlerime aldırmadan, helikopterin karanlıkta havalanmasını izledim ve en sonunda karanlığın içinde kaybolmaya başladı. Varış noktasına kadar sessizce bekledim.

Cehennem...

Cehennem nasıl bir yer diye sorsalar bana, diyeceğim tek şey şu olurdu...

Cehennem bir yanında cennet yolcusu yatarken, başucunda sessizce beklemektir...

Cehennem...

Gerçeği bildiği hâlde umutla yerde yatan adamın gözünün içine bakıp, elinden hiçbir şey gelmeyeceğini bile bile, çaresizce onu uyandırma çabasıydı.

İşte benim gözümde cehennemin açıklaması buydu.

Helikopter olay yerine indiğinde ortalık sessizdi. Çatışmanın şiddeti her yerden görülüyordu. Soğuk merminin kokusu sanki her yere sinmişti.

Bir asker duvarın dibine çökmüş, boş gözlerle etrafa bakıyordu.

Bir diğeri ise elindeki silaha sarılmış, sessizce gözyaşı döküyordu.

Bir asker hain bir pusuda kalleşçe şehit olmuştu ve gerçeğin ne olduğunu bilen silah arkadaşları bunu kabullenmek istemiyordu...

Kim kabullenirdi ki?..

Derin bir nefes aldım ve dağlarda yankılanan bomba seslerinin yeri göğü inletmesine aldırmadan onun yanına doğru ilerlerdim.

Dizlerim geri geri gidiyor ve ilk kez başıma böyle bir şey geliyordu.

Saniyeler sonra onu gördüm. Kum torbalarının delik deşik olduğu bir mevziinin önünde, dizlerinin üstünde durmuş öylece yerde yatan cansız bedene bakıyordu. Titrediğini bu mesafeden bile anlamak mümkündü. Silahını tutan parmakları bembeyaz olmuş, kıyafeti kana bulanmıştı. Pişmanlık ve çaresizlik çoktan üzerindeki giysilerin yerini almıştı. Güler yüzlü, her daim her şeye cevabı olan adam gitmiş yerine bambaşka birisi gelmişti.

Onun bu yanını görmek beni kahretmişti. Koca adam bir bebek gibi ağlıyor ve bunu belli etmemek için çaresizce kıvranıyordu. Ama bilmiyor ki hiçbir işe yaramıyordu yaptıkları.

Onlara daha çok yaklaştıkça canımın daha fazla yandığını hissediyordum.

Yerde kanlar içinde yatan yiğit daha gencecikti. Bildiğim kadarıyla iki çocuğu vardı ve izne gitmek için günleri sayıyordu. Çünkü izin kağıdını görmüştüm. Onu daha önce denetlemede fark etmiştim. Karakolun aşçısıydı. Hakkında pek bir şey bilmiyordum ama gördüğüm kadarıyla efendi bir çocuktur. Ve şimdi o delikanlı yerde kanlar içinde, yüzünde hafif bir gülümseme ile yatıyordu.

Hangi can dayanırdı buna sorarım size?

Hangi yürek bu görüntüyü unutturdu?

Çok zordu, çok... Ateş düştüğü yeri yakıyor, analar, babalar, evlatlar

kan ağlıyordu. Gencecik bir yiğit kara toprağın koynuna girerken, sevdiği de, geride bıraktıkları da, diri diri mezara giriyordu...

Titreyen ellerime aldırmadan omuzuna dokundum. İşte o zaman sarıldım, kahroldum, tükendim ve bir kez daha nefret edip bilendim...

Öyle bir bakışı vardı ki... Her zaman gözlerinin içi gülen adam gitmiş, yerine boş boş bakan biri gelmişti. Acı akıyordu suratının her bir zerresinden. Nefret, kin, öfke ve intikam... şu anda o boş bakışlar hepsini barındırıyordu.

“Mirhan,” dedim sesimin güçlü çıkmasına özen göstererek.

Ama nafileydi seslenmek. şu anda her şeye kapalıydı. Belli ki cansız bedeniyle yerde yatan yiğidin ölümü onu perişan etmişti.

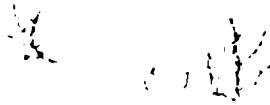
“Cenazenin alınması gerekiyor Mirhan,” dedim bir kez daha. Bu sefer sesim daha yüksek çıkmış olacaktı ki, bir anda irkilmiş ve ağzından küçük bir hıçkırık firar etmişti.

Arkama bakarak birkaç adım geride bekleyen görevlilere gelmelerini işaret ettim. Cenazenin alınması ve gerekli işlemlerin yapılması gerekiyordu.

Dakikalar sonra görevliler kireç gibi suratları ile şehidi helikoptere taşıırken, acı haber çoktan ailesinin kapısını çalmış, evlerine bir ömür boyu misafir olarak o kapıdan içeri girmişti. Nice yiğitler gibi o da bu vatan, bu millet uğruna can vermişti...

Ayağa kalktım ve saygı ile yiğitçe çarpışan şehidime selam verdim. Ve bir kez daha aynı şeyi söyledim...

Ve kahramanlar can verir, yurdu yaşatmak için.¹⁴

Helikopterin sesi gecenin karanlığında dağlarda yankılanırken, hâlâ olduğum yerde durmuş gidenlerin arkasından bakıyordum.

Gitmişti işte. Geride kalanları yok ederek gitmişti hem de. Artık nefes almak, gülmek çok zordu onlara. Yaşarken ölümü tatmak böyle bir şeydi işte.

14. Hüseyin Nihal Atsız - Kahramanların Ölümü şiiri.

Barut kokan havayı soluyarak, tekrardan arkamdaki adama döndüm ve o anda kana bulanmış suratıyla bana baktığını fark ettim.

Korkunç görünüyordu.

“Bu saatte burada olmaman gerekiyordu.”

Sert sözleri karşısında bir adım geri çekilme isteğimi bastırarak, karşısında dimdik durdum.

“Bu saatte burada olmam gerekiyordu ve oldum. İstersen şu an bunu tartışmayalım.”

“Neyi tartışalım Firuze yüzbaşım? Pusuya nasıl düştüğümüzü mü, askerimin nasıl şehit olduğunu mu, yoksa nasıl olurda baskın yediğimizi mi? Sen söyle hangisinden başlayayım?”

Bağırarak söylediği sözler karşısında neye uğradığımı şaşırsam da belli etmedim ve bir kez daha alttan almayı denedim.

“Sakin ol istersen.”

Sözlerim üzerine bir kez daha bakışlarını bana çevirmiş ve yarım ağız gülümseyerek konuşmaya devam etmişti.

“Git buradan.”

Tamam... Her şey buraya kadardı. Madem kendine gelmek istiyordu, ben de bunu zevkle yapardım.

“Mirhan astsubayım senin karşında askerin ya da emrin altında çalışan personelin yok. Emre itaatsizlikten savunma yazmak istemiyorsan, bir an evvel kendine çekidüzen ver, yoksa ben vermekten asla çekinmem.”

Her şekilde onu anlamaya, acısını paylaşmaya, çaresizliğine ortak olmaya gelmiştim lakin bir türlü anlamamış ve beni buna mecbur bırakmıştı.

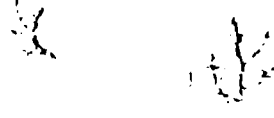
“Komutanım, iki kişiyi canlı ele geçirdik. İki de leş var.”

Nefes nefese kalmış bir askerin söylediği sözlerle hemen arkamı döndüm.

“Sağları buraya getirin Mahmut. Leşlerini de ben bir delilik yapmadan gözümün önünden yok edin.”

Mirhan'ın cevabı karşısında sessizce bekledim. Daha sonra da arkamı dönüp keşif yapan alay komutanının yanına gittim. Onun yanında kalıp

daha fazla canımı sıkmak istemiyordum. Zira şehit vermenin acısı yeterince yüreğime çöreklenmişti.

Mirhan

Gencecik, aslanlar gibi bir çocuk şehit olmuştu bugün. Gecenin asi karanlığında, kalles bir pusuda can vermişti. Bir çift göz daha kapanmıştı hayata. Hiç bilmediğim bir yerde gözü yaşlı bir ana ağıt yakıyordu oğlu için. Hıçkırıkları toprağa karışıyordu ama nafileydi. Ne giden geri gelecekti ne de her şey eskisi gibi olacaktı.

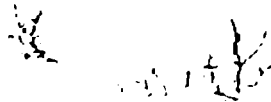
Bir baba kahroldu bugün. Yandı ciğeri. Ellerinden tuttuğu evladını kahpe kurşunlara teslim etmişti. Gelecek ümidi ile yolunu gözlediği aslanının, cansız bedeni ile hasret giderecekti. Musalla taşı dar gelecekti yiğidine. Dipdiri ayakta görmeyi beklediği aslanına yakışmayacaktı soğuk mermer.

Acının tarifi yoktu. Bu acıyı yaşamayan bilmezdi. Bizlerin yaptığı tek şey Allah rahmet eylesin, ailesine sabır versin demekti. Bir de kırk saniye bile olmayan şehit haberlerini izlemek.

Gerçek buydu işte. Ateş düştüğü yeri yakıyor başka da bir şey oluyordu...

Utanıyordum şehidimin arkasından yemekten, içmekten, gülmekten, analar ağlarken hiçbir şey olmamış gibi yola devam etmekten utanıyordum. Böyle kahpe evlatlarını aramızda barındırdığım için utanıyordum.

Ama en çok da onları unutacakları için utanıyordum.

Nefesimin boğazıma düğüm düğüm dizilmesine aldırımadan, gözlerimi kanlı topraktan ayırıp tekrar işimin başına döndüm.

Bakışlarım sessizce yanımdan ayrılan Firuze'nin gittiği yöne kay-

sa dahi buna aldırmadım. Şu anda önceliğim bambaşka bir konuydu.

Askerlerin kollarından sürükleyerek karakolun ortasına getirdikleri, insana benzemeyen yaratıkların bulunduğu yere doğru ilerledim. Keşif yapan heyetin ve takviye gelen birlik askerlerinin elbette farkındaydım ama zerre sikimde değildi.

Ben...

Mirhan Ateşoğlu...

Zifiri karanlığın ortasında, puslu bir havada sorumlu olduğum karakol baskın yemiş ve bunun sonucunda bir yiğit şehit olmuştu...

Kurdun pusuda yattığı yeterdi... Şimdi yuvaya girip ortalığın anasım ağlatma vakti gelmişti. Sonuçta itleri havlatmayan kurt, gerçek kurt sayılmazdı değil mi?

Gülümsedim... Belki de ilk kez gerçekten gülümsedim. İçimde öyle bir ateş yanıyordu ki muhtemelen yansıması gözlerime vurmuş, bu yüzden askerlerin ellerinde olan iki piç deli gibi debelenme başlamıştı.

Hızlı adımlarla ilerlerken yanımdaki askere uzun namlulu silahımı verdim, arkasından da hücum yeleşini çıkarıp attığım gibi, yüzüstü yerde yatanlardan birinin saçına yapışıp kafasını geriye çektim.

Piç kurusu hâlâ gülüyordu.

“Çok mu komik,” deyip acımadan suratını küçüklü büyüklü taşların yoğunlukta olduğu zemine geçirdim. Sonra tekrar kaldırıp gözlerimi gözlerine diktim.

“Ama gülümsemen çabuk silindi o siktiğim sıfatından,” deyip aynı şeyi bir kez daha tekrarladım. Kulağıma gelen kütürtüden burnunun kırıldığını anlamıştım ama zerre umurumda değildi.

“Şimdi söyle bakalım, saldırı emrini sizin gibi bir boka yaramayan korkak köpeklere veren beyinsiz kim?”

Avuçlarımın arasındaki saçları acımadan yolarken, ondan gelecek cevabı bekliyordum. Tıpkı sessizce bekleyen diğerleri gibi.

“Bir... Bir boka yaramadı diyorsun asker ama az önce Türkiye Cumhuriyeti askeri yerde yatıyordu kanlar içinde değil... Yoksa biz mi yanlış gördük?”

Yanlış cevap...

Hem de çok yanlış bir cevap...

Adamın gözlerine baktım ve sonra hiç ummadığı bir anda onu sırtüstü çevirerek, daha ne olduğunu bile anlayamadan parmaklarımı damağına geçirdim. Boğuk boğuk çıkardığı seslere kulaklarımı tıkayıp metrelerce sürüklemeye başladım. Ta ki salına salına dalgalanan kan kırmızı bayrağın demir direğine kafasını geçirene kadar...

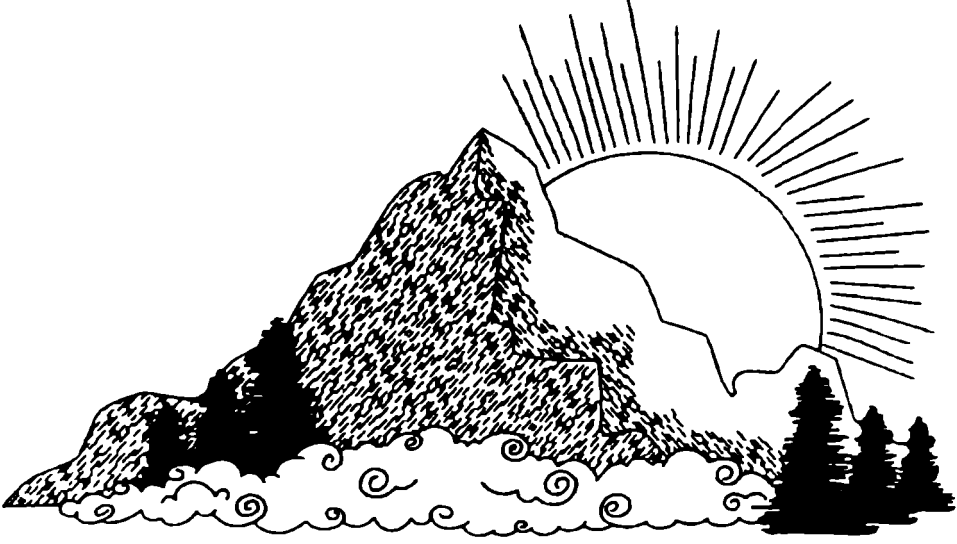
“Ne diyorduk en son,” dedim gayet rahat bir şekilde yarı baygın, suratının her yerinden kan akan piç kurusuna...

“Saldırı emrini veren kim?”

Sessizlik bir çığ gibi büyürken gözlerindeki korkuyu görmek beni daha da keyifli hâle getirmişti.

“Demek söylemeyeceksin,” dedim eğilip burnunun dibinde biterken.

“Kafanı kaldır ve yukarıda dalgalanan bayrağa iyi bak. Kurt saldırmaya karar vermişse ne sürüyü hesaba katar ne de çobanı... Sen ne demek istediğimi çok iyi anladın... Şu saatten sonra benim kaybedecek bir şeyim yok ama senin kaybedecek çok şeyin var.”

18. BÖLÜM

Mirhan

Vahşi bir hayvan gibi tepesinde dikildiğim adama bir kez daha baktım. Baktım ki, gözlerime vuran yangını bir kez daha görsün. Baktım ki, yüreğimin acısını hissetsin. Baktım ki, intikamla kavrulan bedenimin sıcaklığında, kendisinin cayır cayır nasıl yanacağını bilsin...

“Hayatımı sikip kabusa çevirenleri elbette tatlı rüyalarından uandıracağım biliyorsun değil mi?” dedim sessizliği sessiz bir fısıltıyla bölerek. Suratını dağıtmamak, alnının ortasına kurşunu sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. Utanıyordum böyle bir köpekle muhatap olduğum için lakin böyle olmak zorundaydı işte. Birkaç metre ötemde benden rütbeli komutanlar varken, bu istediklerimin hiçbirini yapamazdım.

“Canın çok yanmış, ha komutan.”

Güldüm... Gerçekten güldüm... Sonra da ellerimi dizlerime koyarak hafifçe eğildim.

“Biliyor musun?” dedim gülümseyerek.

“Kaybedeceğim her şeyi kaybettim, bu soktuğumun dağında. Bu eylemi planlayan kim? İtiraf etmezsen benim yapacaklarım, diğerlerinin

sana yapacağı karşısında çok hafif kalır. Mesela en hafifi ne dersen hemen söyleyeyim. İşemeye giderken karnın değil geberir gidersin. Hani sen kallesin ya, kimse de sana sahip çıkmaz. Sonra nasıl desem bir gece ansızın önündeki sarkan sikini ağzında buluverirsin ya da ne bileyim kolye niyetine boynuna takarlar. Aaa bak şimdi aklıma geldi, cam şişe olayını da biliyorsundur değil mi? Hani benden duymuş olma yani ama çok beter bir şey olduğunu söylüyorlar. Sonra bir de şey yaparlar-”

“Yeter. Yeter sus!”

“Ha şöyle dile gel bakalım. Eylem sorumlusu kim?”

Sorum karşısında sırtını dayadığı direğe biraz daha yaklaşmış ve bakışlarını kaçırarak susmaya devam etmişti.

Konuşmasını bekledim. Ben sabırlı bir adamdım. Sabır konusunda anneme çekmiştim ne de olsa.

Neyse ki çok beklememe gerek kalmamıştı. Suratına sıçtığım en sonunda konuşmaya karar vermiş olacaktı ki, yamulmuş suratıyla bana bakıyor ve susuz kalmış bir balık gibi, ağzım açıp tekrar kapatıyordu.

“Leyla... Parmaksız Leyla verdi emri.”

Kancık Leyla...

Aklımdan geçenleri bir kenara bırakıp askerlere onları almaları için işaret ettim.

“Son bir soru... Neredeler? Dışarıda mı içeride mi?”

“İçeride.”

Yani bu demek oluyordu ki Parmaksız hâlâ bu dağlarda kol geziyordu ve yardımcıları bu köyden birileriydi.

“Belirli bir yer ismi?”

“Son soru demiştin komutan.”

“Bir şey mi dedin? Yoksa silahı çıkarıp namluyu ağzına tıkmamı mı istersin? Ya da ne bileyim götünde falan da çiçek açtırabilirim. Tabii ki tüm bunlar sana bağlı.”

“Öldür beni gitsin.”

“Ama öyle dersin çok kalbim kırılır. Konuş ki hem sana yarasın hem bana.”

“Ne fark eder? Siz öldürmeseniz bile Parmaksız’ın sağ bırakacağını mı sanıyorsunuz?”

“İşte ben de onu diyorum ama beynin dağda ayı gibi yaşamaktan küçülmüş. Ne demek istediğimi anlamıyorsun. Sen bana Parmaksız’ın hangi delikte olduğunu söyle ki, o seni tahtalı köye göndermeden, ben onu göndereyim.”

Adam birkaç saniye suratıma bakmış, sonra da sessizce konuşmaya devam etmişti.

“Nehir yatağında büyük bir şelale var. Sağ taraftaki oyuktan şelalenin iç tarafına giriş yapılıyor. En fazla on kişilik bir alan vardır ama Parmaksız genelde bir ya da birkaç kişiyle kalır. Onlarda bölgenin üst düzey elemanlarından oluşur.”

“Diğerleri nerede kalıyor peki?”

“Onlar da genelde oraya en yakın mağaralarda kalır.”

Geri çekildim. Alacaklarımı almıştım. Şimdi güzel bir plan yapıp en kısa zamanda harekete geçmemiz gerekiyordu..

“Siz ikiniz, ayağa kalkın.”

Duyduğum sesle düşüncelerimden sıyrılarak, konumumu düzelttim ve ondan tarafa bir kez bile bakmadan birkaç adım geri çekildim. Saatler önce sevgili olduğum kadına bu şekilde uzak durmak canımı yaksa da belli etmedim. Konuşmadan durdum. Ben kısa zamanda alacağım her şeyi almıştım adamdan.

“Soyunun. Üzerinizde iç çamaşırları kalana kadar her şeyi çıkarın.”

Aslında bu başta yapılması gereken bir şeydi lakin şehit acısıyla ne yaptığımızın farkında bile değildik. Ne utanç verici bir durumdu.

Derin bir nefes aldım ve karşımdaki kadına baktım. Mavi beresiyle örttüğü saçlarından birkaç tel fırar etmiş, rüzgârın şiddetiyle bir sağa bir sola savruluyordu. Minik ellerini palaskasına geçirmiş, bakışlarındaki sertlikle âdeta askerim diyene taş çıkartıyordu.

“Ben neyi bekliyorum ulan, keyfinizin kahyasını mı!? Kalkın ve derhâl dediğimi yapın!”

Askerlerin kendi arasında sessizce küfretmelerini duydum. Zira öyle bir bağırmuştu ki, eminim ki köyde duymayan kalmamıştı. Hoş çatışma

sesi ile tüm köy zaten ayakta idi şu an. Düşüncelerimden sıyrılıp dikkatimi zar zor ayağa kalkan iki piç kurusuna verdim. Kıyafetleri usul usul yerde yığın oluştururken Firuze istifini bile bozmamıştı.

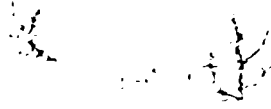
“Kaldır kollarını. Dön kendi etrafında. Yat yere.”

Arkasındaki iki askere işaret etmiş ve askerler yerde yatanların elleri- ne metal kelepçeyi geçirmişti.

“Araçlar çalışır durumda. İkinci araca götürün biz de gideceğimiz yere araçlarla intikal edeceğiz.”

“Emredersiniz komutanım.”

Askerler kolundan tuttuğu iki adamı yaka paça götürürken, Firuze ile bir anda bakışlarımız kesişti. Sonra da yabancıymışım gibi hiçbir şey de- meden arkasını dönüp gitti. Yani bir nebze benim ona yaptığımın aynısını bana yaptı.

Saatlerdir olduğum yerdeydim...

Takviye birlikler gittikten sonra çıkmıştım buraya. Gözlerim kalleşçe kurşun yiyip şehit olan askerimin kanlı toprağındaydı. Alayda tören dü- zenlenip helikopterle memlekete gidecekti naaşı. Sonra çalacaktı sirenler acı acı. Başını kaldıranın, sirenlerin sesini duyanın içi yanacaktı. Sabır di- leyecekti sessizce dudaklar. Kim bilir belki gözyaşları süzülecekti hiç tanı- madıkları bir aslan için.

Şehit var diyecekti herkes. Kalleş bir pusuda şehit olmuş diyecekler- di. Nasıl olduğunu bilmeden konuşacaklardı. Birkaç hafta böyle geçecekti. Sonra o ana, o baci, o evlat sessizce ağlamaya devam edecekti. Yürek yan- gınları sönmeyecekti. Şehit olmuş evladının yüzünü gördüyse şükürlere boğulacaktı dilleri. Hele bir de sapasağlam gördüyse işte o zaman o ananın mutluluğuna diyecek yoktu. Her anaya nasip olmazdı, evladını son bir kez görmek. Öyle tarifi olmayan acılar vardı ki, dil bile söylerken cehennem azabı çekiyordu.

Soğuk havayı ciğerlerime çekip, başımı doğan güneşe çevirdim. Aydınlığı ile göz kamaştırıyordu yine. Sanki dün akşam hiçbir şey olma-

mış gibi usul usul göğsü yükseliyor, uykusuz gözlerime ihanet ediyordu.

Oturduğum sandalyeden hiç kalkmamıştım. Sabaha kadar düşünüp durmuş, nerede hata yaptığımı anlamaya çalışmıştım. Denetimleri asla aksatmazdım. Nerede ne var ne yoksa hemen fark ederdim. Gelecek herhangi bir tehlikeyi sezdiğim zaman, önlem almak ne kadar sürerse sürsün ne kadar zor olursa olsun, her şeyi en ince ayrıntısına kadar halletmeye çalışırdım. Lakin yetmemişti işte. Bir vatan evladı daha yitip gitmişti. Bir ana evlatsız, bir eş sevgisiz, bir evlat da babasız kalmıştı. Ve ben meslek hayatım boyunca birçok şeye şahit olsam da, ilk kez birliğimden şehit vermenin acısını, yüreğimin ta en derinlerinde yaşıyordum.

Çalan telefon ile düşüncelerimden sıyrılıp etrafı izlemeye devam ettim. Kimseyle konuşacak hâlim yoktu, lakin telefonun da susacağı yoktu.

Elimi cebime atıp telefonu çıkardım ve ekranda yazan isimle derin bir nefes aldım.

“Efendim baba.”

Sesim bile çıkmakta güçlük çekiyordu.

“Başın sağ olsun evlat.”

Yutkundum... Dolan gözlerimdeki yaşlar dudaklarımla buluşmasın diye parmaklarımı bastırdım.

“Vatan sağ olsun baba.”

“Nasılsınız?”

“Nasıl olunursa işte.”

“Ne desem boş evlat. Cenazeye ailecek katılacağız. Benden istediğin bir şey var mı?”

“Baba,” dedim bir hıçkırık iki dudağımın arasından firar ederken...

“Onlar bize emanet baba. Gereken ne varsa yap lütfen.”

“Elbette, buna dair bir şüphen olmasın.”

“Anneme iyi olduğumu ve onu çok sevdiğimi söyle.”

“Konuşmak istiyor.”

“Hayır baba. Şu anda olmaz.”

“Peki oğlum. Kendine dikkat, Allah’a emanet olun.”

Ne kadar yaş alırsam alayım, ben daha çocuktum babamla konuşurken. Annem demez miydi hep, *sizler ne kadar yaş alsanız da gözümde yeni doğmuş bebekten farkınız yok* diye... Öyleydi işte hâlâ çocuktum. Tek farkım her şeyin bilincinde, ruhu kararmış bir çocuk olmamdı.

Gözlerimi kapatıp akşamın acı hatıralarını silmek için çok uğraştım ama nafileydi. Beynime kazınmıştı bir kere. Kan kokusu, bakışları, gülüşü ruhuma işlemişti. Ne kadar çabalasam da ben ölünceye kadar benimle olacaklardı. Ben ne zaman mezara girersem onlarda benimle yok olacaklardı işte.

Çalan telefonumla bir kez daha düşüncelerimden çıkıp ekrana baktım. Bu sefer arayan Nazlı'ydı. Hamileliğinin son günlerini yaşarken böyle acı çekmesinden hiç hoşlanmıyordum ama ne kadar saklarsam saklayayım, hep gerçekleri öğrenmek gibi kötü bir huyu vardı.

"Sabah sabah, karga bokunu yemeden arama sebebin nedir sevgili güzel bacım?"

Sözler insanın boğazına dizilir miydi?

Benim diziliyordu işte. Sıkıyordu ruhumu. Konuşmak haram diyor-du beynim lakin hayat böyle işlemiyordu işte.

"Mirhan."

Sesi titriyordu. Belli ki o da benim gibi akmakta ısrar eden gözyaşlarına direniyor, akmasına izin vermemek için elinden ne geliyorsa yapıyordu.

"Hasta falan mısın yoksa?"

"Mirhan."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Parlayan güneşe baktığımda ömür boyu hayatı kararmış aileyi düşündüm. Artık onlara hiç güneş doğmayacaktı.

"Biliyor musun Nazlı? Ne yaptıysam olmadı işte. Elimden gelen her şeyi yaptım ama olmadı. Gözlerimin içine baka baka şehit oldu. Gülüyordu. Sana yemin ederim ki gülüyordu Nazlı. Onun öleceğini biliyordum çünkü kurşunlar çok tehlikeli bir yerdeydi. Keşke. Keşke ben ölseydim onun yerine."

"Hayır... Hayır. Lütfen bunu söyleme Mirhan, lütfen."

"Onun daha koklayamadığı, bir kez bile göremediği bebeği vardı. O

böyle kalles bir pusuda izne çıkacağı, bebeğine kavuşacağı günü iple çekerken, sırtından kahpece vurulmayı hak etmedi.”

“Mirhan... Kimse ölümün önüne geçemez. Buna kimsenin gücü yetmez. Allah ol der ve olur. Bu şekilde konuşma lütfen. O kallesler elbette cezalarını en ağır şekilde ödeyecektirler. Senin yapacağın tek bir şey varsa o da şehidi yattığı yerde rahat ettirmektir. Lütfen ... Lütfen bu şekilde konuşup canımı yakma.”

Ben de onu üzmemek için elimden geleni yaptım. Dakikalarca şebeklik yaptım mesela. İçim kan ağlasa da belli etmedim ona. Nehir’le konuştum. Dayı derken onu ne kadar özlediğimi fark ettim sonra da telefonu kapatıp ayağa kalktım.

Dün gecedan sonra kimsenin gözüne uyku girmemişti. Askerlerin her biri bir yerdeydi. Sonbaharda etrafa saçılan yaprak gibiydiler. Hâlâ ansızın gelen acının üstesinden gelmeye çalışıyorlardı. Kimisi ise sessizliğe gömülmüştü.

“Komutanım alaydan gelecek olan ekip yola çıkmış.”

“Tamam Ali.”

“Komutanım içtima.”

“Sonra Ali.”

“Emredersiniz komutanım.”

Kuleye tırmanmaya yarayan demir basamaklardan inip, olayın gerçekleştiği yere doğru ilerledim. Hiçbir detayı gözden kaçırmadan tekrar inceledim. Nereden saldırıya geçtikleri belliydi. Şerefsizler beton duvara tırmanıp dikenli telleri kesmişlerdi. Ve bunu da en karanlık noktayı seçerek yapmışlardı. Olayın başlangıç yerinde nöbet kulübesi yoktu. Bunu da kendilerine fırsat bilmişlerdi ki saldırıyı buradan gerçekleştirmişlerdi.

Arkamı dönüp nöbetçi askere ıslık çaldım ve bana baktığında etrafa göz kulak olması için onun anlayacağı dilde elimle işaret ettim. Sonra da kum çuvallarının üstüne çıkarak duvara tırmandım. Geldikleri yoldan hayvan bile gelmezdi lakin domuz sürüsü gelmiş, o da yetmezmiş gibi hepimizin ciğerini yakmıştı.

Tırmandığım duvarın üstüne oturdum ve nereden gelmiş olabileceklerini düşündüm. Günübirlik bir şey değildi. Çünkü gece ya da gündüz bir

şekilde fark edilirlerdi. İki giriş yolu vardı. Ya köy tarafındaki düzlükten sızmışlardı ya da dağ tarafından. Lakin bir sorun vardı. Dağ tarafından gelmeleri imkânsız gibiydi. Çünkü her şekilde fark edilebilme riskleri vardı ve göz göre göre bunu yapamayacak kadar korkaklardı. Bu işin içinde başka bir şeyler vardı.

Bulunduğum yerden hemen aşağı atladım ve hızlı adımlarla askerlerin çoğunlukta olduğu yere gittim.

“Rahat,” dedim konuya direk giriş yaparak.

“Sizlere birkaç şey soracağım. Dün geceki baskınla ilgili. Nöbet sırasında ya da etrafı dolanırken, herhangi bir şey gözünüze takıldı mı hiç?”

Kimisi düşünüyor, kimisi başım sallıyordu. Sonra içlerinden biri konuşmaya başladı.

“Aslında gözümüze takılan bir şey olmadı komutanım. Lakin ...”

Sustuğuna göre bir şeyler dikkatini çekmiş olmalıydı.

“Lakin ne?”

“Antepli komutanım.”

Şehit Antepli ...

Mezarı gül kokan Antepli...

Peygamber Efendimiz’e komşu olan Antepli...

“Konuş,” dedim içimdeki acıyı yok sayarak.

“Son haftalarda sebze atıklarını sürekli üç numaralı nöbet kulübesinin oradaki duvardan aşağı döktüğünü söylüyordu. Bunun nedenini sordumuzda ise kalabalık bir koyun sürüsünün orada beklediğini söylüyordu.”

“Koyun sürüsü mü?”

“Evet komutanım. Hayvanlar aç kalmasın diye çarık çürük ne varsa onlara attığını söylemişti rahmetli.”

Ah çocuk ah...

İyiliğinin karşılığı, kalleşçe vurulmak mı olacaktı?

Saflığının karşılığı, evladını babasız bırakmak mı olacaktı?

Kötülük barındırmayan kalbinin mükâfatı, kara toprak mı olacaktı?

“Peki bu sürünün büyüklüğünden bahsetti mi size hiç?”

“Hayır komutanım. Ama büyük olduğunu birkaç kez dile getirdi. Ha bir de adamla birkaç kere sohbet ettiğini, adamın karısının sakat olduğunu söylemişti.”

Şerefini siktiğim. Şerefini amına soktuğum... Ben sana dünyayı dar etmez miydim şu saatten sonra.

“Tamam. Fazla uzaklaşmayın. Neler olduğu hakkında size de birkaç soru soracaklardır.”

“Emredersiniz komutanım.”

Yaklaşık iki saat sonra, zırlı araçlar köy meydanından karakola doğru geliyordu. Kulübenin tepesinde olduğum için gelen araçları daha net görüyordum. İki kirpi, olay yeri inceleme ekibi bir de sinyal kesici araç vardı.

Acaba alay komutam tekrar mı geliyordu?

“Gençler,” dedim arkamı dönerek. Askerler hâlâ sessizdi.

“Muhtemelen alay komutanı geliyor, herkesin dikkatine.”

Araçlar on dakika sonra birliğe giriş yapmış, herkes hazır vaziyette bekliyordu. Bu meslekte böyleydi işte. En acısını, en ağırını yaşasan dahi, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edecektin. Ya edecektin ya edecektin... Başka yolu yoktu. Söz konusu vatansa, söz konusu bayraksa o yola devam edecektin...

“Kendinizi kasmayın. Ne gördüyseniz ne yaşadıysanız anlatın tamam mı?”

“Tamam komutanım.”

Sessizce söylediğim sözler sonrası araçtan inenlere dikkat kesildim. Kirpilerden inenler takviye birliklerdi. Diğer ekipten de yaklaşık beş kişi inmişti. Ama sinyal kesici araçtan hâlâ herhangi biri inmemişti.

Araçtaki her kimse aşağıya inmeyince, hâliyle diğerleri de onu bekliyordu. Belli ki alay komutam telefon görüşmesi yapıyordu.

Ben kendimce böyle düşünürken, aracın kapısı şoför tarafından açılmış ve dışarıya Firuze yüzbaşı çıkmıştı.

Hassiktir...

Onu ilk kez eğitim kıyafeti ile değil, hariciye kıyafeti ile görüyordum. Başında kayık kepi, omzunda parlayan rütbesi, sımsıkı toplanmış uzun saçları, ütülü pantolonu, siyah rugan beş santimlik topuklu ayakkabısı ve göğsünde şehidin fotoğrafı... Belli ki cenaze töreni düzenlenmiş, şehit sevdiklerine kavuşmak için al bayrağa sarılı tabutla yola çıkmıştı.

Ah be aslanım... Daha dün bu saatler hayattayken şimdi kara toprağın koynunda olmak...

Ne desem boştu... Yalan dünyanın tek acı gerçeğiymiş ölüm. Kabullenmesi zor ama gerçek olan tek şey.

Kafamda dolanan düşünceleri susturarak, hızlı adımlarla bize doğru yaklaşan kadına baktım. Telefonla konuşuyor, aynı zamanda eliyle arkasındaki askerlere bir şeyler işaret ediyordu. Hiçbir şey demeden içeri doğru yönelmişti. Personeller de olay yerine doğru ilerlemişti. Hemen Enes uzmana ve Kadir astsubaya, onlara yardımcı olması için işaret ettim ve ben de içeri giren kadının yanına gitmek için hızlandım.

Hiçbir yere sapmadan direkt odama geçtim ve istemesem de konuşmasına kulak misafiri oldum. Konunun ne olduğunu bilmiyordum lakin konuşmasından anladığım kadarıyla yüksek rütbeli biriydi.

“Anlaşıldı komutanım. Emredersiniz komutanım... Siz nasıl isterse-niz komutanım.”

Neyse ki ben kriz geçirmeden konuşma sona ermiş ve nihayet Firuze benden tarafa dönmüştü.

“Hoş geldin,” dedim bakışlarındaki öfkeye aldırmadan.

“Hoş bulduk Mirhan astsubayım.”

Mirhan astsubayım...

“Özür dilerim,” dedim sessizce.

Bu kelime, hayatım boyunca ağızımdan sayılı çıkmıştı.

“Bu ne yücelik Mirhan astsubayım. Sen özür diler miydin?”

“Gereken yerlerde.”

Sinirlenmişti.

Yemin ederim bunu gözlerinde görüyordum.

“Burada kararsızlığa yer yok, Mirhan astsubayım.”

Birkaç saniye sessiz kalarak birbirimize baktık.

“Kararsız biriyimdir ama seni severken hiç tereddüt etmedim yüzbaşım.”

Bakışları bir anda değişmiş, sanat eseri gibi dudakları açık kalmıştı. Lakin ben bu kadını tanıyorsam saniyeler sonra eski hâline dönecekti.

Ve öyle de olmuştu.

“Bana baksana Mirhan, o kulağını aç ve beni iyi dinle. Ben senin her kötü olayda başından atacağın ya da milletin içinde azarlayacağın çocuk değilim. Bir düşün bakalım gecenin bir vakti onca yolu niye geldim? Bir düşün bakalım neden yanında olmak istedim? Çünkü ben aynı acıyı yaşadım Mirhan. Çaresizliği, derdini anlatamamanın ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Ama sen ne yaptın, bunun kıymetini bilip teşekkür edeceğin yerde onca askerin içinde bana bağırdın.”

Doğru söze ne denirdi ki?

“Özür dilerim. Dün kendimde değildim. Yaşadığım şoku atlatamamışken sana öyle davranmam doğru değildi. Konuşmamalıydık.”

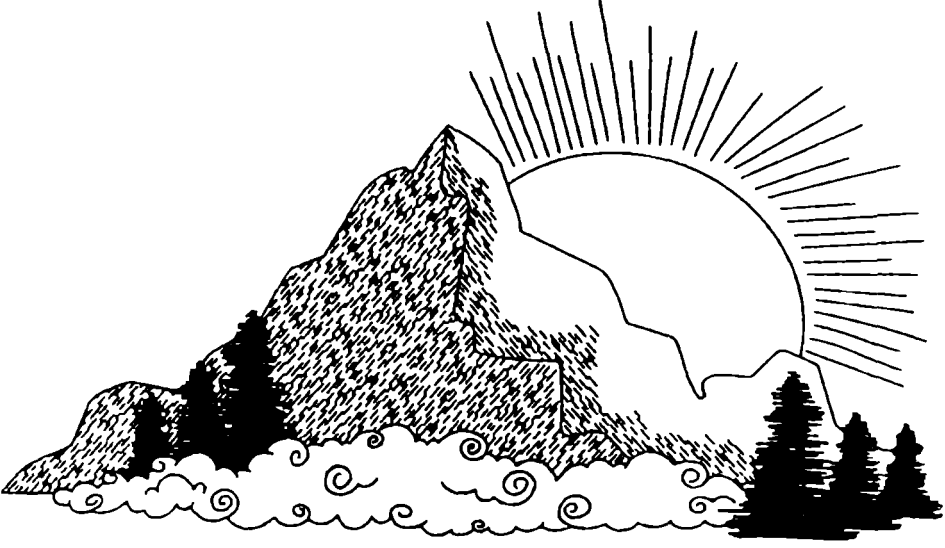
“Ne?.. Eğer acıdan biri ölseydi o ben olurdum Mirhan. Özrünü falan kabul etmiyorum.”

Kepini başından çıkarıp, koltuğunun altına alarak yanımdan geçti. Fakat kapıya varmadan kolundan tuttum. Gözleri bir ellerini tutan koluma, bir gözlerime bakıyordu.

“O ellerini kolumdan çek, Mirhan astsubayım.”

O böyle konuştuğunda karanlığım daha da dayamlmaz bir hâl alıyordu. Gözlerine baktım ve beni anlamasını bekledim. En sonunda da onu kendime çekip sımsıkı sarıldım.

“Beni karanlığa daha fazla itme Firuze, kurban olayım bana bunu yapma.”

19. BÖLÜM

Firuze

Dün geceden beri gözüme uyku girmemişti. Ne zaman başımı yastığa koyup, gözlerimi kapatsam ya yerde kanlar içinde yatan şehit gözümün önüne geliyor ya da Mirhan'ın içler acısı hâli...

Şehidin cenaze işlemleri, ailesine haber verilmesi için gereken görüşmeler, canlı yakalanan teröristlerin işlemleri derken, eve geldiğimde saat sabaha karşı üçü gösteriyordu.

Çok yorulmuştum. Beynim uyuşmuştu. Üzerimdeki eşyaları çıkarmaya bile mecalim kalmamış, dakikalarca üzerimdeki mühimmat ve kırıma batan silahın namlusuna aldırmadan koltukta oturmuştum. En sonunda da uyuyamayacağımı anladığımda ayağa kalkmış ve banyonun yolunu tutmuştum.

Ve bir gün daha böylece bitmişti.

Sabah olmuş, zorunlu olmadığı müddetçe dolaptan hiç çıkmayan askerî yeşil takım elbise giyilmiş, kayık kep özenli bir şekilde takılmış, şehidin fotoğrafı göğsümdeki yerini almıştı. Ortalık cehennem kadar sessizdi.

Al bayrağa sarılı tabut son yolculuğuna çıkarken gözlerde yaş, yürek-te yas vardı. Oysa alışkındım böyle olaylara. Bu meslek öyle bir meslekti

ki, yeri geldiği zaman ölümün en acısını da yaşatmıştı bizlere. Hem de silah arkadaşlarının parçalanan uzuvlarını tek tek toplatana kadar...

Şehit doğduğu topraklara doğru yol alırken, yine aynı sessizlik hâkimdi koca alayda. Çıkan tek ses, çalışan askerî araçların oluşturduğu gürültüydü. Asıl iş daha yeni başlıyordu. Bu kahpeliği yapanlar elbette cezasız kalmayacaktı ama bunun için delil toplamak gerekiyordu. Saldırının nereden yapıldığı, kaç kişi oldukları, iş birlikçileri ve buna benzer daha birçok şey...

İşte bu yüzden bana verilen emirleri yerine getirebilmek için, olay yeri inceleme ekibinin başında ben de gittim. Açıkçası Mirhan'ın ne durumda olduğunu da görmek istemiştım. Bu yüzden alay komutanı, bu görevi bana verdiğinde hiçbir şey demeden askerî araca atlayıp, gideceğim yere kadar telefonla konuşmuştım. Önce babam aramış ve başsağlığı dilemişti. Akabinde bir soru sormuş fakat cevaplar yetersiz gelince konuşmayı sonlandırmıştı. Telefonu daha kulağımdan çekip kapatma tuşuna yeni basmıştım ki, alay komutanının aramasıyla tekrar uzun bir konuşma başlamıştı. Verilen talimatlar tek tek beynime kazınırken, çoktan varış noktasına intikal etmiştik lakin benim telefon konuşmam hâlâ bitmemişti. Karakol personeli ve askerlerinin beni beklediğini fark ettiğim an, hızla içinde bulunduğum arabadan inmiş, olay yeri inceleme ekibine işe başlamaları için elimle işaret etmiş ve en sonunda da soluğu Mirhan'a ait odada almıştım.

Ben telefon görüşmesine devam ederken, onun geldiğini tüylerimin diken diken oluşundan anlamıştım. O buradaydı ve ses çıkarmadan konuşmanın bitmesini bekliyordu. Neyse ki bu konuşma yaklaşık beş dakika sonra bitmiş ve nihayet telefonu cebime koymuştım.

Birkaç saniye öylece birbirimize bakmıştık sessizce. Ben ne demem gerektiği hakkında fikir yürütemezken, o konuşmaya özür dileyerek başlamış ve konuşmanın devamında ister istemez seslerimiz yükselmişti. Lakin sonra öyle bir bakmış, öyle bir sarılmış, öyle bir konuşmuştu ki, anında boğazım kurumuş, gözlerim dolmuştu.

Bu koca adam, küçük bir çocuk gibi acı çekiyordu. Bu olay onu neden bu kadar mahvetmişti hiçbir fikrim yoktu ama gerçek buydu işte. Böyle bir durumda ne yapacağımı bilmemenin verdiği korkuyu üzerimden atıp,

uzun saniyeler sonra bana sarılan kollara sığındım. Her ne kadar yapmak istemesem de ona kızgın aynı zamanda kırgın olsam da sarıldım. Çünkü o da benim kadar acı çekmişti ve biz istemeyerek de olsa birbirimizi kırmıştık.

“Seni severken hiç tereddüt etmedim,” demişti ya işte orda ben bitmişim.

“Bir daha her ne olursa olsun, toplum içinde bana bağırırmazsan, çok sevinirim,” dedim sessizce.

“Emredersiniz komutanım.”

“Emretmiyorum, sadece rica ediyorum.”

Sözlerimin üstüne beni saran kolları, biraz daha sıkılaştırmıştı.

“Özür dilerim. Onca şeyin üstüne ne yaptığımın farkında bile değilim. Yıkılmıştım, çaresizdim ve çok net düşünemiyordum.”

“Anlıyorum ve beni severken tereddüt etmediğin için de çok ama çok teşekkür ederim,” dedim fısıldayarak.

Gerçekten de onu anlıyordum. Bir insanın kendini çaresiz hissettiğinde yaşadığı saçma sapan davranışlara, konuşmalara, binlerce kez şahit olmuşum. Annem öldüğünde babam yıkılmıştı. Öyle çok acı çekmişti ki geceler boyu onun kanlı kıyafetine sarılıp, sabaha kadar annemin oturduğu koltukta oturup, sessizce ağlardı.

“Kahvaltı yaptın mı? Bir şeyler hazırlatabilirim istersen?”

Sözlerine karşılık hafifçe gülümsedim ve sigara dumanı ile karışmış parfüm kokusunu içime çektim. Onun sigara kullanmadığını biliyordum ve bu koku aşına olduğum bir kokuydu. Zira içmesek bile içenler sayesinde bu koku üstümüze siniyordu.

“Kahvaltı yapmadım ama aç da değilim.”

“Olmaz öyle. Tost falan bir şeyler yaptıralım.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Yeni yeni çıkan sakalları tıraş olmadığına belirtisiydi. Gözlerinden oluk oluk yorgunluk akıyordu.

“Uyumadın mı?”

Aslında bu sorudan çok tespitti.

“Uyuyamadım.”

Neden diye sormayacaktım elbette.

“Diğerlerinin yanma gitmem gerekiyor,” dedim hâlâ yorgun yüzüne bakarken.

“Benim de.”

“Sigara kokuyorsun.”

“Ama içmiyorum.”

Ellerini kaldırmış, nazik dokunuşları ile saçlarımı düzeltiyordu.

“Dün... Seni gördüm ya, işte dedim... İşte benim kadını. Yalnız bırakmadın beni. En kötü durumda yanımda oldun,” demiş ve demirin o keskin kokusu sinmiş ellerini, yüzümde gezdirmeye başlamıştı. Ona ait bu kokulardan zerre rahatsızlık duymuyordum. Silah tutan ellerinin narin olmasını, krem kokmasını, kıyafetinin her daim temiz, ütülü olmasını ve parfüm kokusuna bulanmasını beklemek gibi bir lüksüm yoktu. Yeri geldi mi on gün, hatta uzun süre boyunca su yüzü görmeyen insanlardık biz.

“Şunu bil ki acını ben de yaşıyorum. Bu sabah şehidi son yolculuğuna uğurlarken aklımdan milyon tane düşünce geçti. Ailesini düşündüm... Eşini, çocuklarını, bundan sonra nasıl bir hayat süreceklemini... Kısacası her şeyi düşündüm. Tıpkı senin düşündüğün gibi. Ama bunlar onu geri getirmez. Bizlere düşen bundan sonra neler olacağını düşünmek.”

“Sabaha kadar ben de düşündüm. Giden geri gelmiyor fakat gittiği yerde onu rahat ettirmek benim ve bizim gibilerin görevi. Bu yüzden elimden gelen ne varsa yapacağım.”

Sözlerini tamamladıktan sonra, alnını alnıma dayamış ve nasırlı elleri ile yüzümü avuçlamıştı.

“Seni bir kerecik öpebilir miyim?”

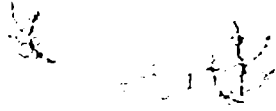
Duyduğum kelimelerle bir anda onun kollarından çıkıp kendime çekidüzen verdim. Burada, böyle bir ortamda asla bunu yapmazdım.

“Çıkalım mı Mirhan astsubayım?” dedim kepimi kafama geçirirken.

Başını sağa sola sallayarak hafifçe gülümsemiş ve mavi komando beresini kafasına geçirip, eliyle kapıyı göstermişti.

Anında diğerkimliğime bürünüp kapıdan çıktım. Selam veren askerlere sessizce selam verip yoluma devam ettim.

Olayın olduğu yere giderken benimle gelen askerlerin kenarda durduklarını ve diğerkaskerle konuştuklarını gördüm. Sonra da yoluma devam ettim. Olay yeri incelemenin yanına yaklaştığımda artık her şeyden uzaktım. Ne yanımdaki adamlara bakıyordum ne de bir adım uzağımdaki ekipten biriyle konuşan sevgilime. Hedef noktam belliydi. En ufak bir iz bile olayın gidişatı için önemliydi.

Yaklaşık bir saat sonra aklımda birkaç soru oluşmaya başlamıştı. Bulduğum çuvalların üstünden indim ve birkaç adım ileride duran adamların yanma ilerledim.

“Mirhan astsubayım,” dedim gayet normal bir şekilde. Konuştuğu adamlara kısa bir baş selamı verip, yanıma gelmesi birkaç saniye sürmüştü. Diğerleri ile konuşmadan önce onunla konuşmalıydım. Ben karşımdaki adamı tanıyorsam benim gördüklerimi onun da gördüğünden, hatta daha fazlasını bildiğinden adım gibi emindim.

“Buyurun komutanım.”

Komutanım derken sağ tarafının kasılması gözümde kaçmamıştı.

“Dikkatini çeken herhangi bir şey oldu mu? Bir iz, nereden sızmış olabilecekleri hakkında herhangi bir fikir?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Bunu herhangi bir fikre varıp mı soruyorsun?”

“Elbette. Önce sana sorayım ki bildiklerin ile tahmin ettiklerimi karşılaştırabileyim değil mi?”

Karşımdaki adam kaşlarını kaldırmış bana bakıyor, aynı zamanda da düşünüyordu.

“Sence saldırı dağ tarafından mı gerçekleşti?”

Sorduğu soru ile aynı noktaya değindiğimizi fark etmiştim.

“Dağ tarafından kolay kolay bir şey yapamazlar. Tabii ellerinde havan topları ya da roketatarları yoksa. Kaldı ki böyle bir saldırının olmadığını

hepimiz biliyoruz. Burnuma iyi kokular gelmiyor,” dedim gözlerimi kısıp, köy tarafındaki düz ovaya bakarken.

“Aynı şeyi mi düşünüyorsun?”

“Düşünmeli miyim?” dedim kollarımı göğsümde birleştirerek.

“Bu sabah aynı şeyi ben de düşündüm. Dağ tarafından gelmeleri oldukça zor. En ufak bir şeyde kayalar yerinden oynar ve ardı sıra tekerlenmeye başlar. Kaldı ki o kalabalıkta bunu göze alabilmeleri için kırk fıçı içki içmeleri gerekiyor ya da ne bileyim kafalarının iyi olması. Bu yüzden o şık iptal,” demiş ve devam etmişti.

“Sabah birtakım şeyler kafamda soru işareti oluşturunca askerlerle konuştum. Dikkatlerini çeken herhangi bir şey olup olmadığı sordum ve bil bakalım ne buldum?”

“Ne buldun,” dedim gözüme gelen güneşi ellerimle kapatarak.

“Askerlerden biri bundan bir hafta önce kadar şehidin üç numaralı nöbet kulübesinin oradan yaş sebze atıklarını, büyük bir koyun sürüsüne döktüğünü söyledi. Bunu onlara Antepli anlatmış.”

Son sözlerini söylerken gözlerindeki acıyı görmemenin imkânı yoktu. Şehidin ismi ağzından çıktığında bile sesi titremişti.

“Başka ne söylemiş?”

“Nereden bakılırsa bakılsın, her gün sebze atıklarını o koyunlara dökmüş.”

“Peki sürü kalabalık mıymış?” dedim gözlerimi kısarak.

“Evet kalabalıkmış.”

“Sürü kime aitmiş, herhangi bir bilgi var mı?”

“Kimin olduğunu bilmiyoruz.”

Bakışlarından anladığım kadarıyla söyleyecekleri daha bitmemişti.

“Ağzındaki baklayı çıkarsan diyorum.”

“Tahmin et.”

Birkaç saniye sessizce ona baktım ve tekrar konuşmaya başladım.

“Koyun postuna sarılmış çakallar diyorsun yani,” dedim yarım ağız gülümserken.

“Ve onlara yardım eden çoban.”

“Kim olduğu belli mi? Elimizde ne var?”

“Büyük bir sürü, yaşlı bir adam ve sakat bir eş.”

“Yeter de artar bile.”

“Aynen.”

“Peki. O zaman bu işin ne olduğunu çözelim ki, koyun gibi güdülme-yi alışkanlık hâline getirenler varsa, yol yakınken dönsünler. Neme lazım kurt saldırıya geçtiğinde ağzından alması zor olur,” deyip ona göz kırptım ve diğer ekiplerin bulunduğu yere gittim.

Bir ipucu bulmanın rahatlığı vardı üzerimde. Dün cansız bedeniyle kara toprağı kırmızıya boyayan şehidin yattığı yere baktım. Sanki oradaydı. Sanki gülüyordu bana.

Düşüncelerimi bir kenara bırakarak, boş mermi kovanlarının konduğu poşetleri inceledim. Şerefsizler mühimmatı boşaltmışlardı resmen.

“Komutanım bir bakar mısınız?”

“Buyurun Mahir başçavuşum.”

“Komutam, şuraya dikkatli bir şekilde bakar mısınız?”

Parmağı ile gösterdiği zemine eğildim ve dikkatli bir şekilde bakmaya başladım. Önce bir şey fark etmedim. Burnuma hayvan idrarı ve garip kan kokusundan başka bir şey gelmiyordu fakat sonra kan izlerini fark ettim. Kurumuş kan izleri. O sıra da yanıma eğilen Mirhan’ı gördüm. Gerçi görmeden önce kokusunu hissettiğim için onun bir anda yanımda bitmesine aldırış etmedim. Zira bu karakoldan o sorumluydu ve her şeyi ile bu konu onu da ilgilendiriyordu.

“Bu kurumuş kan damlaları, şu taraftaki duvarda bitiyor komutanım. Ama aynı izler duvarda da var. Belli ki biri yaralanmış fakat bir şekilde karakol duvarlarını aşmayı başarıp kaçmış.”

“Belli ki biri gebermeden kurtulmuş.”

Dişlerini sıkarak konuşan Mirhan’a baktım. Çok sinirlenmiş gibi duruyordu.

“Oradan sağ çıkıp tek başına kurtulması imkânsız gibi duruyor. Belli

ki birileri bu işin içinde,” dedim karşımdaki adama bakarak. Sonra da konuşmasına fırsat vermeden emirleri sıralamaya başladım.

“Köy meydanında bir devriye atalım. Bakalım neler varmış. Kim bilir, belki sürünün sahibini bulup birkaç soru sorarız. Devriye aracını hazırlayın hemen. Beş asker istiyorum, tam teçhizatlı.”

“Emredersiniz komutanım,” demiş ve gözleri ile bir şeyler anlatarak yanımdan ayrılmıştı. Hızla onu takip ettim. Soluğu odasında aldığımda, elindeki hücum yeleği dikkatimden kaçmamıştı.

“Bu ne?” dedim olayın ne olduğunu çözmeye çalışarak.

“Bunu giymeden oraya çıkamazsın?”

“Bu benim değil Mirhan, farkında mısın?”

“Olabilir, sonuçta senin olmasa da, aynı işlemi görür.”

“Mirhan,” dedim inanamayarak.

Bir anda işaret parmağı dudaklarımda yerini almış ve konuşturmak için yemin etmişçesine öylece durmaya başlamıştı.

“Konuşma. Lütfen bunu benim için yap. Birine daha zarar gelmesini istemiyorum.”

Söz hakkı tanımadan kendine ait olan yeleği bana giydirmiş, sessizce düzeltiyordu.

“Bunlar çelik yelek değil, farkındasın değil mi?” dedim gülümseyerek onu izlerken.

“Olsun. En azından üstü mühimmat dolu.”

Öyle bir omuzlarını silkmişti ki, bir anda gözüme yaramazlık yapıp, annesinden onca azar işitmesine rağmen umursamayan çocuklar gibi görünmüştü.

“Senin izin ne zamandı?” dedim bir anda. Oysa izin tarihini buraya ilk geldiğimden beri biliyordum.

“Nisan. Ne oldu ki?”

“Kim bilir, benimki de nisandır belki? Bahar havasını çok severim. Doğanın uyanmasını sessiz sakin bir yerde izlemek en sevdiğim şeylerden biri.”

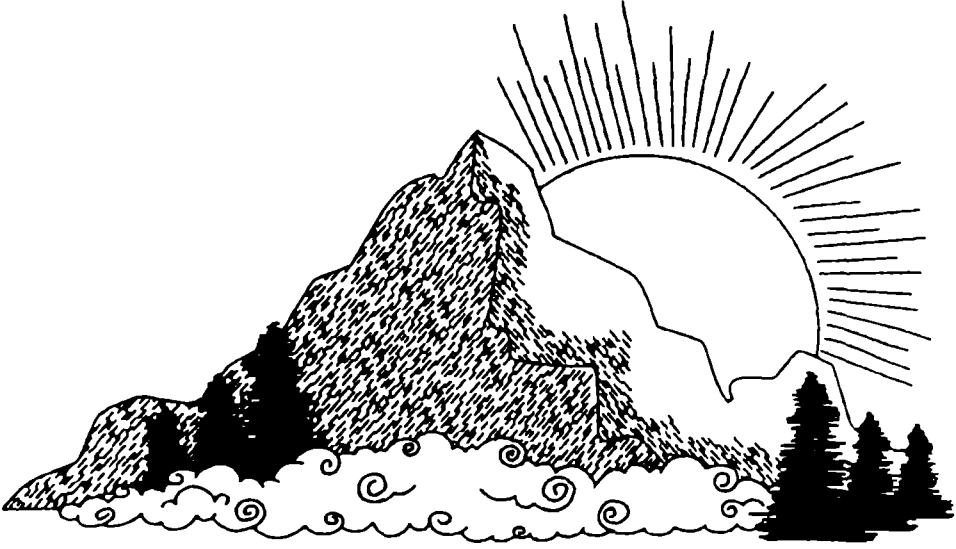
“Yani?”

“Yanisini sen düşün artık.”

“O iş bende.”

“Bir zahmet,” dediğimde birkaç saniye durmuş ve en sonunda beni kendine çekerek dudaklarıma varla yok arası bir öpücük kondurmuştu.

Kendisi küçük ama etkisi çok, çok büyük bir öpücük.

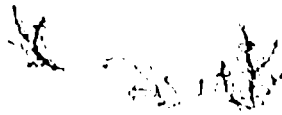
20. BÖLÜM

Mirhan

Onu gördüğümde zaman durmuştu sanki.

Bir daha asla benimle konuşmayacağını düşünürken, onu karşımda görmek beni neredeyse şoka uğratmıştı.

Bakışlarından ve hareketlerinden anlamıştım benimle konuşmayacağını ve bu yüzden onu takip ederek en azından özür dilemek istemiştim. Fakat konuşma sırasında her şey değişmişti. Önce seslerimiz yükselmiş, sonra ise birbirimizi anlayarak sımsıkı sarılmıştık. Daha çok ben sarılmış ve onu sarılmaya mecbur bırakmıştım.

Şimdi ise yan yana oturduğum kadim saatler önce öpen ben değilmişim gibi davranıyor, sessizce bekliyordum.

Ne kadar çok isterdim onunla konuşmayı, aklından geçenleri dinlemeyi... Lakin olmuyordu işte. Ne o benden tarafa bakıyordu ne de ben ondan tarafa. Asker sevgili olunca hele bir de senden rütbeli olunca böyle oluyormuş demek ki...

Derin bir nefes alıp, olduğum yerde kıpırdandım.

“Bir sorun mu var Mirhan astsubayım?”

İçimden *ne gibi* demek geçse de, sözlerimi yutup hemen cevap verdim.

“Hayır komutanım.”

Dudaklarından öptüğüm kadına ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranmak, üstüne bir de komutanım demek affedersiniz ama sikilmekten beterdi. Çok büyük konuşmuştum çok. Bunun başka bir açıklaması olmazdı.

“Ne bileyim, kıpırdanıp duruyorsun.”

“Beni izlediğini bilmiyordum,” dedim gülümseyerek. Sonra da kendime çekidüzen verip, boğazımı temizleyip tekrar söze girdim.

“Sence bir şeyler bulacak mıyız?”

“Bence bulduk bile. Büyük bir sürü, hasta, yatalak bir eş, kokuşmuş ve parçalanmış birkaç hayvan derisi. Elbette bir tanıyan ya da gören vardır.”

Sözlerini sessizce kafamda onaylayıp tekrar eski konumuma döndüm. Arabanın içinde bizden hariç iki kişi daha vardı. Diğer askerlerde aracın arkasındaydı. Hangi durumla karşılaşacağımızı bilmediğim için Firuze yüzbaşının emirlerini yok sayarak beş asker yerine on asker almıştım.

“Telefonunuz çalışıyor Mirhan astsubayım.”

Duyduğum sözlerle düşüncelerimden sıyrılıp cebimdeki telefona uzandım.

Telefonun sesini duymamam çok normaldi çünkü sesini olduğundan biraz daha kısmıştım. Bana bakan kadına dönerek ufak bir göz kırptım ve cebimden telefonu çıkarıp hemen konuşmaya başladım.

“Efendim baba.”

“Oğlum.”

Nedensiz bir şekilde annemin sesini duyunca gerilmiştim.

“Anne,” dedim sessizce. Onun sesini duymayı hiç beklemiyordum. Birden yanımdaki kadına baktım. Boncuk gibi kahve gözleri ile bana bakıyordu. Yarı hüznün, yarı mutluluk vardı o gözlerde. Yan tarafa kıvrılan

dudakları bile, gülümsemek ve gülümsememek arasında gidip geliyordu sanki.

“Sonra konuşalım mı?” dedim bakışlarımı kaçırarak. Anne dediğimde yüzündeki özlemi görmek, canımı yakmıştı çünkü.

“Peki oğlum, sen nasıl istersen.”

Ah be annem. Sesi nasıl da üzgün geliyordu ...

Telefonu kapatıp kamuflajın iç cebine koydum ve sessiz bir şekilde beklemeye başladım.

“Neden konuşmadın?”

Ona baktım. Bakışlarında anlayamadığım bir şeyler vardı.

“Önemli değil sonra konuşurum,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Ayıp oldu annene.”

“Alırım gönlünü.”

Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyorduk. Kimseyi umursamadan, ne derler diye düşünmeden hem de.

“Kıymetini bil.”

Öyle sessiz söylemişti ki bu iki kelimeyi, yanında olduğum hâlde bile çok zor duymuştum...

Hiç kimseyi umursamadan, dikkat çekmeyecek şekilde dizinin üstünde duran eline uzandım ve avuçlarımın arasına alarak sımsıkı tuttum. Yanında olduğumu bilsin istedim sadece. Karşılığında da buruk bir gülümseme suratına yerleştiğinde, hemen ellerimi çekip önüme baktım...

Tekrar konuşmaya fırsatımız olmadan nihayet geleceğimiz yere, yani köy meydanına gelmiştik zaten. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden ikimizde araçtan aşağı inip, etraftaki insanlara göz gezdirdik. Herkes, her şey normal görünüyordu. Sanki dün silah seslerini duymamış, bir şehit vermemiş gibi...

“Selamünaleyküm,” dedim kahvede oturan topluluğa.

“Aleykümselam.”

“Muhtar.”

Elimi belimdeki silahın üstüne koyup konuşmasını bekledim.

“Buyurun komutanım.”

Oturduğu masadan yavaşça ayağa kalkmış bize doğru yaklaşıyordu.

“Dün baskın yedik, eminim bundan haberin vardır.”

“Duyduk komutanım. Başımız sağ olsun.”

Nedensiz bir şekilde bu adamın söylediği hiçbir şeye inanmıyordum. O yüzden istifimi bozmadan konuşmaya devam ettim.

“Birini arıyoruz muhtar... Küçükbaş hayvancılıkla uğraşan birini.”

“Burada herkes küçükbaş hayvancılıkla uğraşır komutanım,” demiş ve sözlerini devam ettirmeden yanımdaki kadına bakmıştı. Benim kadınıma...

“Burada küçük sürülerden bahsetmiyorum. Aradığımız adamın sürüsü çok fazla. Ayrıca karısı yatalak.”

Tavrı, duruşu, bakışları bir anda değişmişti. Bunu anında fark etmiştim. Hatta yanımdaki kadın bile fark etmiş olacak ki usulca duruşunu değiştirmişti.

“İki kişi var bildiğim. İkisinin de karısı yatalak.”

“Peki bunlar nerede yaşıyor?”

“Biri şu sokaktan girdiniz mi sağdaki en son ev. Diğeri de köyün en aşağısında kalıyor. Zaten tek ev.”

“Teşekkürler muhtar. Dönüşte bir bardak sıcak çayını içerim,” deyip yanımdaki kadına gidelim anlamında bir kafa işareti yaptım. Araca doğru ilerlerken yan yana yürüyorduk.

“Bir şeyler saklıyor.”

Hemen de anlamıştı gözünü sevdiğim.

“Ama ne?”

“Sence baskınla bir alakası var mı?”

“Olabilir,” dedim hiç tereddüt etmeden. Geçmiş zamanda gecenin bir vakti dağlarda dolandığı günleri unutmamıştım.

Araca atladığımızda ikimizde sessizdik... Biliyordum ki ikimizin de kafasında soru işaretleri vardı. Yaklaşık beş dakika kadar sonra araç durdu.

“Muhtarın bahsettiği ev bu olmalı komutanım.”

Kafamda dolanan tilkileri bir yerlere kovalayıp hemen aşağı indim. Arkadaki askerlere de araçtan inmelerini işaret ettikten sonra botlara sıvanan çamurlara aldırmadan, evin bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladık.

Yağan yağmur her yeri mahvetmişti. Çamurlu yolda ilerlemek ve az ilerideki eve ulaşmak neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Etraf sessizdi. Yeni doğum yapmış koyunlar ve kuzulardan başka dolanan kimse yoktu ortalıkta. İdrar ve dışkı kokusu nefes almayı zorlaştırsa bile buna aldırmadım. Buralarda hayat böyleydi. İnsanlar geçinmek için buna mecburdu.

Birden yanımdaki kadına baktım. Az da olsa şu an düşündüklerini yüzünden anlamaya çalıştım. İğrenmiş miydi ya da küçümsemiş miydi?

Ama hayır... Bunların hiçbiri yoktu onda. Gülümseyerek anasının peşinde koşan benekli kuzuya bakıyordu.

“Ooo, hoş gelmişsiniz komutanım, sefalar getirmişsiniz.”

Elinde tuttuğu plastik kova ile koşarak yanımıza gelen adama baktım. En fazla kırk, kırk beş yaşlarındaydı. Fakat hayat şartlarından olsa gerek yaşından daha fazla gösteriyordu.

“Bu evin sahibi sen misin?” dedim dikkatle etrafı inceleyerek.

“Evet komutanım benim. Buyurun. Bir kusurumuz, bir hatamız mı oldu?”

Benden yaşça büyük adam, karşımda el pençe durunca kendimi rahatsız hissettim.

“Oturalım bir kahveni içelim, sonra konuşuruz,” dedim sakın bir sesle.

“Tabii ki komutanım. Kahvenizi nasıl alırsınız? Açsanız hemen bir şeyler hazırlarım.”

“Gerek yok sağ olasın, bir kahve yeterli,” deyip birkaç tahta ve plastik sandalyenin bulunduğu yere doğru ilerledim. Aralarında en sağlamını bulup oturması için Firuze’ye verdim. Ardından askerlerin yanına doğru ilerleyerek onları belirli noktalara yerleştirip, tekrar diğer ikilinin yanına geçtim.

“Anlat bakalım amca buralı mısınız?” dedim tahta sandalyeyi çekip otururken.

“Gözümü açtığım toprak burası komutanım, elbette buralıyım.”

“Kaç çocuk var?”

“Bir tane kızım var komutanım.”

“Nerede?”

Nerede olduğu tabii ki beni ilgilendirmiyordu fakat böyle bir durumda en ince ayrıntısına kadar her şeyi öğrenmemiz gerekiyordu.

“Kızım üniversite okuyor komutanım.”

Bu sözlerin üstüne ağzımı açmaya fırsat bulamadan Firuze yüzbaşı devreye girmişti.

“Çok sevindim amca. Hangi bölüm okuyor kızınız?”

Gözlerindeki ışıltı konuşurken ne kadar samimi olduğunu gösteriyordu.

“Allah’ın izniyle doktor olacak komutan hanım.”

“Tebrik ederim. Bu muhteşem, aynı zamanda da gurur verici bir şey olsa gerek.”

“Öyle komutanım, çok şükür.”

İkilinin konuşmalarını dikkatli bir şekilde dinlediğimde adamın kızı ile ne kadar gurur duyduğunu sesinden, mimiklerinden her şeyinden anladım. Kalıbımı basarım ki aradığımız adam bu değildi.

“Ben size bir kahve yapayım komutanım müsaade ederseniz.”

Firuze yüzbaşı bir anda ayağa kalkmış ve hemen konuşmana başlamıştı.

“Gerek yok amca ben yapar getiririm. Mirhan astsubay size birkaç soru soracak, onunla konuşsanız daha iyi olur.”

“Ne oldu komutan kızım? Yoksa kızımın başına bir şey mi geldi?”

“Yok amca sen merak etme. Konunun kızınızla uzaktan yakından alakası yok.”

“Peki tamam o zaman. Ev zaten iki göz. Biri mutfak diğeri de yattığımız oda. Kahve rafta hanım kızım.”

Firuze’nin gidişini izledikten sonra tekrar işimin başına döndüm.

“Biliyorsunuzdur belki. Dün gece bir baskın yedik. Bir Şehidimiz var,” dedim ve yutkunarak devam ettim.

“Rahmetli  lmeden önce arkadaşlarına karakolun etrafında dolanan bir sürüden bahsetmiş. Sürüyü getiren adamın eŐinin de rahatsız, yatalak olduğunu dile getirmiş.”

“Allah rahmet eylesin. Allah sabır versin ailesine. Gencecik çocuklardan ne istiyorlar bilmiyorum. Bunların yüzünden insanlar bize farklı gözle bakıyor. Bizim atalarımız değil miydi aynı cephede savaşan, bu vatan için mücadele eden... Ne değişmişti de Şimdi bunlar başımıza geliyordu... Söylenecek  ok Şey var da komutanım diyemiyoruz işte. Sıkışmış kalmıŐız buralarda,” demiş ve eli ile etrafı göstererek devam etmişti.

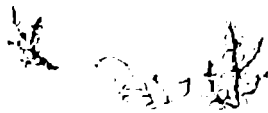
“Benim hanım yıllardır yatalak komutanım. O zamanlar kızım ilkokula gidiyordu. Etrafta gördüğün her Şeyle yıllardır ben ilgilenirim. Sabah erkenden kalkar karımın bakımını yaparım. Kahvaltısını ettirir, evi toparlar, sonra sürü ile ilgilenirim. Genelde sürü ahırda durur. Malum karım hasta olunca çok uzaklaŐmam. En fazla sürüyü karşı  ayırılığa götürürüm. Zaten yeni yavruladıkları için çok çıkarmıyorum.”

Tahminimde yanılmamıştım. Bu adamın Ő phelendiĐimiz Şeyle ilgisi yoktu. Lakin bu hemen bu işin peŐini bırakacağımız anlamına da gelmiyordu.

“Bildiğim kadarıyla, oraya köyün en aşağısında oturan Botan gidiyor. Hem benim sürüm bahsettiğiniz gibi büyük değil komutanım. En fazla yetmiş küçükbaş hayvanım var.”

Sözleri bittiğinde gözlerim tahta merdivenlere kaymıştı. Orada Firuze’yi görmüştüm. Elinde kahve tepsisi ile dikkatli bir Şekilde aşağı inmesini izledim aynı zamanda herhangi bir düŐmeye karşı tetikte bekledim.

“Kahveleriniz,” dediğinde hafifçe gülümsedim ve sapı kırılmıŐ kahve fincanını elime aldım. Tepside sağlam bir fincan vardı onu da ev sahibine bırakmıştım.

Dakikalar sonra askerî araçtaki yerimizi aldığımızda ilk konuşan Fizuze olmuştu.

“Ev temiz. Herhangi göze batan bir şey yok. Adam doğru söylüyor, kızı doktorluk okuyor. Kadın yatalak. Sessizce her yere baktım. Yatak, yorgan, divan altı hiçbir şey bırakmadım. Hatta yasaklı birkaç bez parçası, dergi, kitap bulurum diye tahta kirişlerin boşluğuna da baktım. Bence bu adamda temizlik hastalığı var. Bir tek pislik göremedim evde. Lavaboda bulaşık, banyoda kirli çamaşır bile yoktu. Ayrıca bu işlerde parmağı olan bir adamın bizi bu şekilde karşılayacağını hiç sanmıyorum.”

Sonunda susmuştu...

Ciddi söylüyorum sonunda susmuş, ben de nefes alabilmişim. Aman Allah'ım, sevgilim tam bir çenebazdı. Ve acı gerçek şuydu ki bu kadının tam anlamıyla ikinci Nazlı vakasıydı...

“Tüm bunları beş dakikanın içinde mi yaptın?” dedim inanamayarak.

“Hayır, toplamda yedi dakika sürdü.”

“Sana inanmıyorum,” dedim kafamı sağa sola sallayarak.

“Bu meslek bunu gerektiriyor maalesef.”

Şu anda yapmak istediğim tek şey, kıvrılmış burnunu sıkmaktı.

“Bahsedilen ev şurası mı dersin?”

Aracın ön camından görünen eve baktım. Şimdiye kadar buralarda gördüğüm en iyi, en bakımlı evlerden biriydi.

“Evi gördün mü?”

Soruya cevap olarak sadece başımı sallamakla yetindim.

“Boşuna çalışıyoruz valla. Babam onca yıldır bu meslekte dikili bir direği bile yok... Mesleği bırakıp hayvancılığa mı başlasak ne yapsak?” dedi ve duran araçtan aşağı inen kadına bir kez daha hayretler içerisinde baktım. Eskiden buzdolabı dediğim kadın, kesinlikle bu değildi. Ben cidden ön yargılı bir malın tekiydim.

Hemen araçtan aşağı indim ve arkadaki askerlerin inmesi için demir kasaya vurdum.

“Hoş gelmişsiniz komutan.”

Komutan... Komutanım değil...

“Bakalım, hoş geldik mi Botan?” deyip Firuze’nin yanına doğru ilerledim.

“Merhaba Botan Bey. Ben Yüzbaşı Firuze Şahin. Bu da eminim ki biliyorsunuz, şu tepenin başındaki birliğin karakol komutanı Mirhan astsubay.”

Adam ikimize birden bakmış ve yarım ağız gülümseyerek devam etmişti.

“Biliyorum komutan hanım. Kim bilmez Diyarbakırlı Mirhan komutanı.”

Çenesini siktığım. Aklı sıra benimle dalga geçiyordu.

“Ateşoğlu aşiretini de duymuşsundur o vakit,” dedim sırtarak.

Bu sözlerin üzerine adam sessizce ikimize bakmış ve ses tonunu yükselterek tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Neden buradasınız?”

“Birkaç soru soracağız.”

“Bunun için yukarıdan izin aldın mı komutan?”

Yüzündeki ifadeyi silmek için ellerim kaşınıyordu.

“Unuttunuz galiba,” deyip elimle etrafı gösterdim ve tekrar devam ettim.

“Burası ve çevre köylerden ben sorumluyum. Kimseden izin almama gerek yok. Yoksa senin izin aldığın birilerimi var?”

“Ne soracaksanız sorun, işim gücüm var benim.”

“Ben senin yerinde olsam şu anda iş güc düşünmezdim,” dedim sakın kalmaya özen göstererek.

“Bekliyorum komutan.”

“Dün baskın yedik. Bir avuç korkak orospu çocuğu yine puslu havayı seçti. Ama bil bakalım geride ne bıraktılar?”

Birden duruşu değişmiş, âdemelması aşağı yukarı oynamaya başlamıştı.

“Bakalım elimizde ne varmış? Büyük bir sürü, bakıma muhtaç bir kadın ve yaşları sana uyan bir adam.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

Şimdi ikimiz de birbirimize bakıyorduk. Sessizce, gözdağı verircesine.

“Ahırları görmek istiyorum.”

Firuze yüzbaşı yine sessizliğini bozmuştu. Bakışlarımı ona çevirdim ve anında bir şeyler çevirdiğini anladım. Belki o da baştan beri aklıma gelen şeyden şüphe ediyordu.

“Arama emrini görmek istiyorum.”

“Ahırlara arama emri çıkarmıyorlar Botan Bey. Alt tarafı yeni doğmuş kuzulara bakacağım. Çok severim de.”

Firuze sözlerini tamamladıktan hemen sonra iki askere yanına gelmesi için işaret etmiş, sonra da ahırlara doğru ilerlemeye devam etmişti.

“Sizi şikayet edeceğim, arama emri olmadan haneme daldınız. O kadın hangi hakla benim ahırına girer?”

Adamın yüzü domates gibi olmuştu.

“Birincisi o kadın diye hitap ettiğin kişi Türk Silahlı Kuvvetleri’nde çalışan kıymetli bir personel. İkincisi neden bu kadar sinirlendiniz? Bildiğiniz gibi bunu hep yapıyoruz.”

Adam sinirlenmekle kalmamış âdeta kudurmuştu.

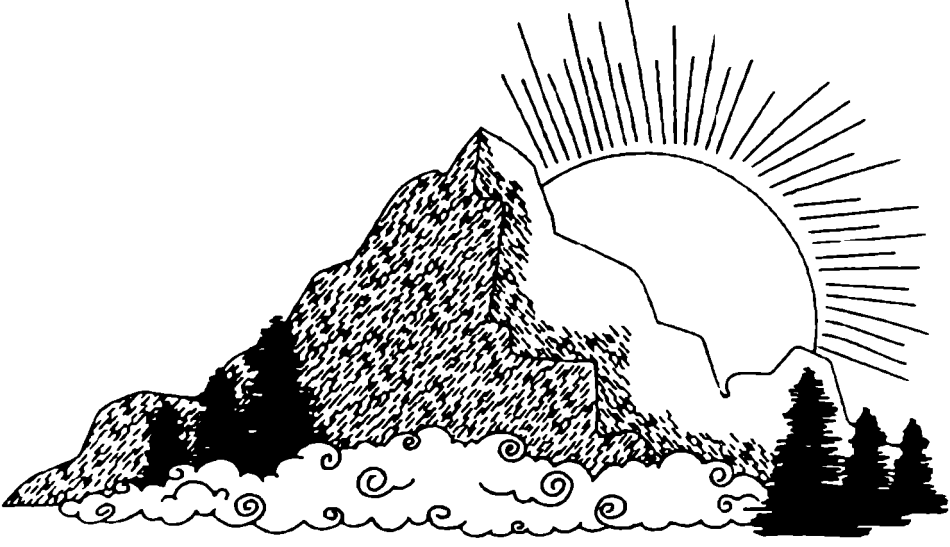
“Mirhan astsubayım bir dakika gelir misiniz?”

Firuze’nin bağırması ile adamı yalnız başına bırakıp, hızla ahırlara doğru ilerledim. Botlara yapışan çamur bile hızımı kesmeye yetmemişti.

“Ne oldu?” dedim elini belindeki silahın üstüne koyup, bana dik dik bakan kadına. Sonra da işaret parmağı ile gösterdiği yeri takip ettim...

Tam da tahmin ettiğim gibi...

Üst üste yığılmış koyun postları...

21. BÖLÜM

Firuze

Suçlu psikolojisi...

Bu adamı gördüğüm ilk dakika anlamıştım bunu.

Davranışları, konuşması, nefretle bakan gözleri, ses tonundaki değişiklikler...

Hareketlerinden bahsetmiyordum bile.

“Ahırları görmek istiyorum,” dedim yüksek sesle. Sonra da tüm itirazlara rağmen iki askeri de yanıma alıp ahırlara doğru ilerlemeye başladım. Her yer çamurdu. Öyle ki ayakkabılarım çamura gömülmüş, ten rengi ince çorabım çoktan çamura bulanmıştı.

Ahıra yaklaştıkça kuzu sesleri daha da çok duyulmaya başladı. Başım-daki kayık kepimi çıkarıp, omzumdaki rütbenin altına sıkıştırdım ve alçak tahtalardan yapılmış ahırın içine girdim.

Dar ama uzunlamasına geniş bir alandı. Yeni doğan kuzular etrafta koştururken, anneleri de yerlere saçılmış samanları yemekle meşguldü. Ahırın belirli bir bölmesi saman balyaları ile kaplıydı. Hayvanların altı resmen su gölüydü... Bir insan nasıl geçim kaynağı olan hayvanları bu şekilde beslerdi ki?..

Aldırmadım...

Saman balyalarının bulunduğu yere doğru ilerledim. Etrafta kayda değer hiçbir şey yoktu. Ahır malzemeleri, hayvan pisliğine bulanmış bir el arabası ve üst üste yığılmış koyun postları...

Koyun postları...

Bir değil, üç değil, beş değil... En az ondan fazla üst üste yığılmış koyun postu.

Balyaların arkasına dizilmiş postların yanına doğru ilerledim. Ben ilerledikçe burnuma hayvan kokusu dışında başka kokularda gelmeye başladı.

Et...

Çürümüş, ekşimiş, kokuşmuş et kokusu...

Yine aldırmadım. Burnum bile alışmıştı artık, isyan etmenin faydası olmayacağını çoktan öğrenmişti.

Birkaç adım daha atıp yığın şeklinde duran, kokunun kaynağı koyun postlarının yanına geldim. Koku gerçekten rahatsız ediciydi. Bir tanesini kaldırıp inceledim. Birkaç gün önce kesilmişti. Kokmasını engellemek için tuzlamaya bile gerek görülmemişti. Peki atılması gereken bu kokuşmuş deriler, neden çöp yerine burada bekletiliyordu?

Aklımda birçok soru vardı. Aynı zamanda bu soruların cevapları...

Hiç düşünmeden geldiğim yerden çıkışa doğru ilerledim ve hâlâ konuşmakta olan ikilinin sözlerini kesip Mirhan'ı çağırdım. Bakışlarındaki bir şeyler yüreğimi sıkıştırırsa da, aldırış etmedim.

"Sorun ne?"

Konuşmak yerine ona sorunun ne olduğunu işaret ederek gösterdim. Kısa bir an bakışları kararmış, çene kasları gerilmişti.

O da benim gibi mi düşünüyordu acaba?

"Botan Bey," dedim gözlerimi sinirden kızarmış adama çevirerek.

"Bunlar neden tuzlanmamış?" dedim ve sağ tarafımdaki askere bir tanesini getirmesi için işaret ettim. Daha önce öğrendiğim kadarıyla derinin tuzlanması gerekiyordu.

“Neden tuzlamam gerekiyormuş? Hanemden çıkın gidin, yoksa usulsüz aramadan sizi şikayet ederim.”

Konuşurken etrafa tükürük saçmasından tiksiniştim.

“Soruma cevap alamadım Botan Bey.”

“Al şu kadını, git buradan komutan.”

Sözleri bana değil, yanımda duran Mirhan astsubaya söylemişti. Aca-ba erkekler neden kadınları işe yaramayan bir obje gibi görürdü? Ya da böyle düşünen erkekler, ne kadar zavallı oldukları hakkında bilgi sahibi miydi?

“Burada,” dedim gözlerinin içine bakarak ve konuşmaya devam ettim.

“Soruları ben sorarım Botan Bey ve şimdi sorduğum soruya sizden cevap bekliyorum.”

“Yeni kestim, ondan.”

“Aynı gün de birden fazla hayvan kesmek için bir sebebin var mıydı? Asker yemeği mi vardı yoksa köy hanesine mi dağıttınız?”

“Sizinle uğraşacak vaktim yok benim, ne hâliniz varsa görün.”

“Botan Bey.” dedim bir adım daha atıp, adamın dibinde biterek.

“Dün o karakolda şehit verdik. Bir ananın ciğeri yandı, hayatı karar-dı. Evlatlar babasız kaldı. Bir baba canına can kattığı oğlunu, kara toprağa gömdü. Sen şimdi kalkmış bana *ne hâliniz varsa görün, sizinle uğraşacak vaktim yok* diyorsun. Ben, biz, etrafta gördüğün bu askerler siz değiliz. Biz-ler vatan bekçileriyiz. Adam olanı el üstünde tutar, adam olmayanı da ayak altında kalmış bok böceği gibi ezer geçeriz. Şimdi sana sorduğum soruyu adam gibi cevapla. Saptırmadan, daha fazla uzatmadan... Baskınla bir ala-kan var mı?”

Son sözleri söylediğimde adam öyle bir irkilmişti ki, bunu fark etme-menin imkânı yoktu.

“Neye dayanarak bu suçlama komutan?”

“Estağfurullah Botan Bey. Biz buna suçlama demeyelim de, delil top-lamaya yardımcı unsurlar diyelim.”

“Bak komutan... Beni iyi dinle. Benim bahsettiğiniz olayla hiçbir

ilgim yoktur. Hem şehit varsa bana ne? Karakol baskın yiyorsa bunun sorumlusu ben değil, yanınızdaki adamdır. Şimdi burayı terk edin.”

Sakindim...

Gerçekten sakindim. Lakin Mirhan için aynı şeyi söyleyemiyordum. O kadar öfkelenmişti ki, neredeyse kulaklarından duman çıkacaktı. Gerçi ona hak veriyor ve neye sinirlendiğini çok iyi biliyordum.

Şehit varsa bana ne...

Bu sözler elbette beni de kudurtmuştu lakin bunca yıldır öğrendiğim bir şey varsa, öfke ile konuşan her kimse, elbette sonunda pişman olacağı sözler söyler, sonra da hiçbir şey söylememiş gibi sessizliğe gömülürdü. Çünkü öfke insanın lambasını söndüren bir rüzgâr gibiydi. Ve o lambanın sönmesi çok ama çok yakındı.

“Botan Bey şimdi kulaklarınızı açın ve beni iyi dinleyin. Ben bir kadın olabilirim ama anayasayı, TSK prosedürlerini, emin olun ki sizden daha iyi bilirim. Omuzumdaki rütbeyi Türkiye Cumhuriyeti Devleti keyfine vermedi bana,” deyip sustum. Sonra da işaret parmağımla etrafı göstererek konuşmama kaldığım yerden devam ettim.

“Buna istinaden tüm bunlar normal, olması gereken şeyler. Gelelim asıl meseleye. Köydeki en kalabalık sürü sende mi?”

“Bendeyse ne olmuş?”

“Peki... Anlaşılan bu konuşma böyle yürümeyecek Botan Bey. O yüzden ben konuşayım siz dinleyin.”

Adam iyice tedirgin olmuştu.

“Günlerce karakolun etrafında koyunları otlatmak bahanesiyle döndünüz. Planlar yaptınız, yazdınız, çizdiniz ve en sonunda faaliyete geçtiniz. Şimdi sen diyeceksin ki bunların hepsi sizin uydurmalarınız... Ama gerçek şu ki, tüm bu söylenenlerin uydurma olmadığını siz de en az benim kadar biliyorsunuz. Karakola saldıran yaklaşık on beş kişi kadar korkağı o koyun postunun altına gizledin. Saatlerce bir hayvan gibi dağ bayır demeden sinsice yaklaştınız. Daha önce keşif yaptığın için karakolda ne var ne yoksa hepsini biliyordun. Bu yüzden saldırmak hiç zor olmadı. Öyle değil mi, Botan Bey?”

Konuştukça vücudumda dolanan kan akışının daha da hızlandı-

ğını hissetmiştim. Zira bunu Mirhan da anlamış olacak ki, yanımda olduğunu belli etmek için iki adımla hemen dibimde bitmişti. Ona bakmasam bile aynı fikirde olduğumuzu biliyor ve en önemlisi hissediyordum.

“Bütün bunlar senin uydurmaların komutan. Şimdi defolun gidin evimden.”

Bir anda Mirhan’ın hareketlendiğini gördüm ve anında kolundan tuttum.

“Suçlu insan ne hikmettir ki kendisini süttten çıkma ak kaşıkla vaftiz edilmiş melek gibi hissedermiş. Galiba siz buna bir örneksiniz Botan Bey.”

“Ben suçlu değilim.”

“Pekâlâ bu kadar yeter. Derdinizi karakolda anlatın Botan Bey. Mirhan astsubayım alın bu adamı, hakkında suça iştirak, azmettirme, yardım ve yataklık suçundan işlem başlatın. Arama emri için gerekli yerlerle görüşeceğim. Gün içerisinde daha fazla takviye ile geri gelip her yerde arama yapılacak.”

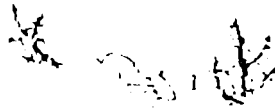
Mirhan astsubay adamın yanına doğru ilerlediği sırada, askerlerden birkaç tanesi de ona eşlik etmek için bulundukları yerden hareket hâline geçmişti.

“Botan Bey, biz görevimizi yapıyoruz. Suçsuzsanız korkmanız ya da tepki göstermeniz için hiçbir sebep yok. Ama eğer suçluysanız ve bu olaylarla bir ilginiz varsa, bundan sonrasını yargı önünde halledersiniz. Şimdi araca binin ve bizim işimizi zorlaştırmayın.”

Birkaç saniye hiç kimseden ses çıkmamıştı. Adam anlamsız bir şekilde her birimizin suratını inceliyor, sonra da ağzının içinde anlamadığım birkaç şey geveliyor tekrar susuyordu.

Ve en sonunda anlayacağımız birkaç kelime çıkmıştı ağzından.

“Çok yanlış yaptın komutan, çok.”

Karakola geldiğimiz dakikadan sonra her şey başka bir boyuta geçmiş gibiydi. Arama emrinin çıkarılması, saatlerce süren telefon konuşmaları ve en sonunda şüphelendiğimiz şahsın ev araması...

Tahminimizde yanılmamıştık. Adamın örgütle bağlantısı vardı. Ev aramasında çıkan belgeler, bulunmaması gereken kitaplar, fotoğraflar, bunların yanı sıra paketlenmiş hâlde bulunan uyuşturucu maddeler... Bunlar elbette ki buz dağının görünen yüzüydü. Daha birçok şey vardı ama bunların içinde en önemlisi, telefon kayıtlarıydı. Hep aynı saatte başlayan ve en fazla beş dakika süren kayıtlar.

İşte bu noktadan sıkıştırılmıştı sorgu odasında. Ve saatler sonra da beklenen itiraf gelmişti.

“Bunları getirdim sana, sabahtan beri bir şey yemedin.”

Önüme konan tabakla hemen bilgisayar ekranından kafamı kaldırıp, başımda bekleyen Mirhan’a baktım. Üstü başı hâlâ çamur içindeydi.”

“Teşekkür ederim. Ne var bunun için de?” dedim getirdiği ekmeğe uzanarak.

“Kıyma ve salata.”

Bir ısırık aldım ve ağzıma gelen tat ile gözlerimi kapattım.

“Kimyon, soğan, domates ve maydonoz... Tadı harika. Nedir bu?”

Sorumu sorup koca bir ısırık daha aldım. Sonra da onun bakışlarından utandığım için ağzımı kapatıp, lokmamı çiğnemeye devam ettim.

“Cansu’nun pratik yemeklerinden biri. Tantuni diyorlarmış. Umarım tadı güzel olmuştur. Yemek saatini kaçırdık ve en hızlı yapabileceğim şey bunlardı.”

Gülümsedim...

“Ellerine sağlık harika olmuş. Cansu kim?” dedim elimdeki ekmeği bırakıp, gazlı içeceğime uzanırken.

“Bizim evin ikinci kızı. Nazlı’nın okuldan arkadaşı. Mersinli. Tam bir çatlak, yemin ederim aynı Nazlı’ya çekmiş.”

Gülümsedim. Konuşmasından anladığım kadarıyla bu kızları çok seviyordu.

“Onları özledin galiba.”

“Aylardır görmedim hâliyle özledim. İkisi de hamile biliyor musun? Umarım bir daha çocuk falan yapmazlar.”

Bu sözleri söylerken kaşları çatılmıştı. Çocukları sevmiyor muydu yoksa? Bir anda yediğim ekmek boğazıma dizilmişti sanki.

“Küçük bebekler çok tatlıdır. Yumuk yumuk suratları var, ne güzel. Sen sevmiyor musun bebekleri?”

“Tabii ki çok seviyorum ama doğuran kız kardeşim ve kardeş gibi gördüğüm kız olunca, işler değişiyor.”

“O niyeymiş-” dedim hiç düşünmeden.

“Niye olabilir sence?”

Birkaç saniye düşündüm... Niye olabilirdi ki?

“Yapım aşaması canım, yapım aşaması. Çok fazla düşünmene gerek yok aslında.”

Bu sözler üzerine gözlerim fal taşı gibi açılmış, yüzüm bir anda yanmaya başlamıştı.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedim ciyaklayarak.

“Hiç de şaka yapmıyorum vallâhi. Aklıma geldikçe deli oluyorum. Ama sonra diyorum ki bunlar doğanın kanunu, gerçeği.”

Gülümseyerek ekmeğimden bir kez daha ısırdım.

“Manyaksın ve bunun farkındasın, değil mi?”

“Manyak olmasak dünyanın kahrı çekilmiyor.”

Elimdeki ekmeği ona doğru uzattım ve ısırması için birkaç saniye bekledim. Sonra da aynı yerden büyük bir ısırık da ben aldım. Az önceki konuyu geride bırakarak, başka bir konu hakkında konuşmaya başladım.

“Ekрана bakmaktan ve rapor hazırlamaktan beynim uyuştu. Acıktığımı bile fark etmemişim.”

“Yoğun bir gündü. Olayların gidişatı yönünde tahmin yürütsem de, bu kadar çabuk gelişme göstereceğini hiç tahmin etmemiştim.”

“Neyse ki sorgu odasında fazla bir zorluk çıkarmadı. Hoş çıkarsaydı da bir sorun olmazdı çünkü eldeki deliller her şey için yeterliydi. Savcı da bizim gibi düşünüyor olmalı ki, adamı buradan alıp götürmeleri bir saat bile sürmedi.”

“Bu arada helikopter en geç yarım saat içinde burada olur. Telsizden anons geçtiler az önce.”

Tamamı dercesine kafamı salladım. Silip süpürdüğüm tabağımı kenara itip, içeceğimin dibinde kalanları yudumladım. Bu sırada gözlerim Mirhan’ın bana bakan maviliklerine takılmıştı.

“Ne oldu?” diye sordum birden. Hemen sonrasında tabağın kenarındaki peçeteyi alıp, ağzımı ve çevresini silmeye başladım.

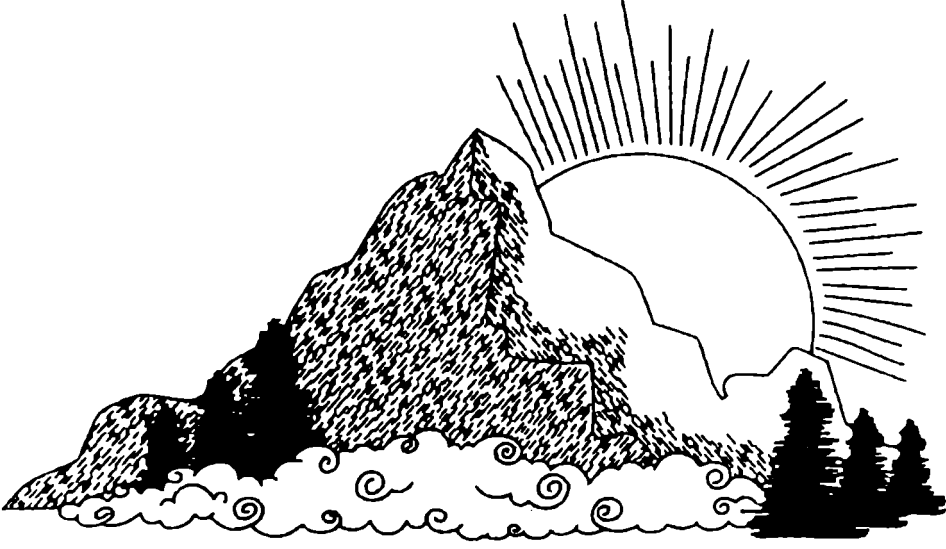
“Yanlış anlamazsan bir şey söylemek istiyorum.”

Oturduğum yerde dikleşip nefesimi tuttum ve konuşması için kafamı salladım.

“Hani bahsettiğin izin meselesi vardı ya?”

“Evet,” dedim gözlerinin içine bakarak. Lafın sonunu ciddi merak etmeye başlamıştım.

“Ailemle tanışmak ister misin?”

22. BÖLÜM

Mirhan

“Ailemle tamşmak ister misin?”

Düşünülmüş ve dile dökülmüş bir şey değildi aslında. Hayatın ne kadar kısa olduğunu bir kez daha gözlerimle görmüştüm ve bu beni gerçek anlamda başka bir boyuta geçirmişti.

Derin bir nefes aldım. Daha sonra da düşüncelerimden sıyrılarak, kıcımlı dayadığım masadan uzaklaşıp dolabın yanına doğru ilerledim. Silahın uç kısmı kıcımla yeterince haşır neşir olmuştu gün boyu. Bu yüzden belimdeki tabancamı çıkarıp en üst rafa koyduktan sonra tekrar ona döndüm.

“Bunu söylemek için daha çok erken değil mi, Mirhan?”

Masanın karşısında duran ikili koltuklardan birine yerleştim ve ona baktım. Güzel yüzü şaşkınlıkla taçlandırılmıştı. Kahve iri gözleri ise kocaman olmuştu.

Güzel kadındı Firuze yüzbaşı. Her erkeğin bakacağı, sahip olmak isteyeceği bir kadındı. Belki de bu ilişki ikimiz için de imkânsızdı ama daha yolun başında pes etmek de bana yakışmazdı.

Hoşlanıyordum, karşımda oturmuş bana bakan boncuk gözlü kadından.

“Bu ortamda keşke demek istemiyorsan, her konuda hızlı olacaksın. Ne derler bilirsin. Bizim gibiler için mezarların ağzı hep açık olur.”

“Diyorsun.”

“Dedim bile.”

“Peki. Öyle olsun. Bakalım ailen beni nasıl karşılayacak? Umarım kapıdan kovulmam.”

Şüphe ile söylediği sözler sonrası yarım ağız gülüp, başımı sağa sola salladım. Bir tanısaydı benim ailemi kapıdan kovulmayacağını fakat Nazlı ile tanıştıktan sonra kendisine kaçacak delik arayacağını çok iyi anlardı.

“Kovmazlar sen merak etme,” dedim ve ayağa kalktım. Tekrar dolabımı açıp, aylar önce bana verdiği emaneti içine koyduğum poşeti elime aldım. Görevden sonra yıkamış, kurutmuş ve güzelce katlayıp dolabıma koymuştum.

“Buyur emanetin.”

Usluca masanın üstüne koyup ve dakikalar önce yaptığım gibi kucumu tekrar masaya yasladım.

“Ben de çoktan unuttuğunu sanmıştım,” derken bir yandan da poşetin içindeki polar montuna bakıyordu.

“Erkeklerin yumuşatıcı kullandığını bilmiyordum.”

Çıkardığı ceketı önce burnuna götürmüş, daha sonra da ayağa kalkarak giymişti.

“Aslına bakarsan ben çok kullanmıyorum ama dolabımda vardı. Sonra dedim niye kullanmayayım.”

Şimdi ikimiz de karşılıklı durmuş birbirimize bakıyorduk.

“Teşekkür ederim. Ben de senin montuna aynı işlemi uygulamıştım hatta daha ileri giderek kendi parfümümden birkaç kere sıkmış da olabilirim. Müsait olduğunda ya da merkeze geldiğin bir gün emanetini veririm sana.”

“Acelesi yok,” dedim omuzlarımı silkerek.

“Yemek için teşekkürler. Çok beğendim, ellerine sağlık.”

“Afiyet olsun,” deyip ayağa kalktım. Ellerim tam dağılmış saçlarına girmeye hazırlanırken kapının çalması ile hemen geri çekilip boğazımı temizledim.

“Gel,” dedim sesimin sert çıkmasına özen göstererek. Basılmaktan son anda kurtulmanın heyecanı vardı üstümde.

“Ali Akkuş, Mersin. Bir maruzatım vardı komutanım.”

“Söylesene oğlum, ne tekmil veriyorsun?”

“Kız kardeşiniz arıyor komutanım.”

“Kim?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Nazlı Hanım arıyor komutanım.”

Nazlı mı?

Yine ne bok yemeye santralden arıyordu acaba manyak ruh hastası...

“Nazlı’ya selamımı söyle, babasının iş yeri değil burası. Öyle yırtık dondan çıkar gibi her dakika meşgul etmesin telefonu.”

“Emredersiniz komutanım.”

Askerin çıkıp gitmesini beklerken, Nazlı karşımda olsaydı ne yapacağımı düşündüm bir an. Gerçekten deli ediyordu beni.

“Nazlı merak edilesi bir karakter anladığım kadarıyla.”

Ortam müsait olsaydı buna kıcımla gülebilirdim.

“Fazla merak iyi değildir, benden söylemesi.”

“O derece diyorsun yani.”

“Hem de nasıl.”

“Elbette, zamanı gelince tanışırız.”

Bu sözlerden sonra hafifçe gülümseyip yarım kalan işimi tamamlamak için birkaç adım atarak dibinde bittim.

Bir nefes kadar yakındık şimdi birbirimize. Benden birkaç santim kısa olduğu için nefesi çenemi gıdıklıyor, aklıma hiç gelmeyen senaryolar tek tek beynimde yazılıp çizilmeye başlıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve sabahtan beri omuzlarını süsleyen, üç yıldızın altında duran kayık kepini alıp düzgünce kafasına geçirdim. Ardından

saçına yapışmış birkaç tel tokayı kaymasını önlemek için kepine tutturdum ve kulağına doğru fısıldayarak konuştum.

“Böyleydi, değil mi yüzbaşım? Kadın subaylarımız böyle yapıyor, değil mi?”

“Kadın subaylar hakkında çok şey biliyorsun galiba.”

Kalkan kaşını görünce yüzüme yerleşen sırtmaya engel olamadım.

“Yemin ederim hiçbir bilgim yok. Bildiğim ve gördüğüm tek kadın subay eğitim alanındaki Beton Betül’dü. Anamızı haklamıştı kadın. Acıması yoktu. Botun bağlarını yanlış bağladık diye üç gün arazide yaylamıştık. Ondan sonra bir müddet kadınlardan soğumuştum. Anama bile farklı bakar olmuştum.”

Gülümsemediğini görünce onu kendime çekip burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurup, hemen uzaklaştım. Hâlâ gülüyordu.

“Komik olan ne?” dedim sırtan suratına bakarak.

“Hiç. Sadece Betül teyze bunları duysa ne der diye düşündüm bir an?”

“Betül teyze mi?”

Şaşkınlık bende tavan yapmıştı şu an...

“Babamın devresi Betül teyze... Hâlâ jandarma okullarında çalışıyor. Ama merak etme hâlâ beton gibi. İki kızı var. Biri doktor biri polis.”

“Hassiktir... Hayatta inanmam o kadının evlendiğine.”

“Neden ki? Betül teyze gayet hoş bir kadın. Evlendiğine inanmak zor olmasa gerek.”

Suratının aldığı ifadeyi görünce, gülümsememi yarıda kesip boğazımı temizledim.

“Şey... O kadının yuva kurup çocuk sahibi olacağını hiç düşünmedim. Okulda sürekli erkekleri ezmeye çalışırdı. Kocasını da mı personelden?” dedim meraklı bir şekilde. İkimizin de ortak bir tanıdığı hakkında konuşmak kendimi garip hissetmeme sebep olmuştu.

“Hayır. Kocasını bir doktor. Beyin cerrahı.”

Vay anasını be. Beton Betül’e bak sen.

“Beton Betül evlendiyse, evrendeki bütün bekâr kadınlar için hâlâ umut var demektir.”

Suratına bakılacak olursa espri hiç hoşuna gitmemişti. Ne demeye bir kadına böyle sikik espriler yapıyordum acaba?

“Ben de seninle sevgili olduğuma göre, evrendeki bütün bekâr erkekler için hâlâ umut var demektir, değil mi Mirhan?”

Evrendeki bütün erkekler mi?

“Evrendeki bütün erkekler avucunu yalasın,” dedim kaşlarımı çatarak.

Kapının bir kez daha tıklatılmasıyla bu kez küfretmek yerine dua ettim çünkü Firuze’nin bakışları pek de hayra alamet sayılmazdı.

“Söyle Ali,” dedim tekmil vermesine gerek duymadan.

“Komutanım helikopter havalanmış. Bir de şey komutanım...”

“Ne Ali,” dedim sabırsız bir şekilde.

“Nazlı Hanım dedi ki...”

“Ne dedi Ali?” dedim bıkkın bir şekilde nefes verirken.

“Yazıklar olsun onun gibi kardeşe dedi. Ben demedim komutanım Nazlı Hanım dedi.”

“Çık Ali.”

Dişlerimin arasından söylediğim sözler sonrasında Ali anında ortadan yok olmuştu.

Senin ağzına yüzüne sıçıp sıvamam mı acaba ben Nazlı?

Diş etlerimi sıkarak içimden söylenmeyi bırakıp, Firuze’ye baktım. O da diş etlerini sıkıyor gibiydi. Yalnız tek bir farkla. Ben sınırdan, o da gülmemek için...

“Çekinme ya, gül tabii,” dedim elimle teşvik ederek.

“Yazıklar olsun ha. Gerçekten ilginç. Bununla ne demek istemiş olabilir ki?”

Gözlerimi kısıp karşımdaki kadına baktım. Zehir gibi akı olduğunu bilmesem, bu soruyu sorarken onu ciddiye alırdım lakin bakışlarından ve kenarı kıvrılan dudaklarından, o sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi bildiğini, adım gibi biliyordum.

Bu yüzden hiç düşünmeden ve zerre zorlanmadan onu kucağıma alıp, açık bilgisayar ekranının aydınlattığı masanın üstüne oturttum ve bacaklarının arasına girerek ellerimi sıcacık, pamuk gibi olan suratına koydum.

“Benimle dalga geçiyorsun,” dedim sessizce fısıldayarak.

“Çok akıllısın.”

O da benim gibi fısıldıyordu.

“Ben seninle ne yapacağım?” deyip ona biraz daha yaklaştım. Maksadım öpmek falan değildi. Sadece kokusunu içime çekecektim lakin suratımın ortasına konan elin beni ittirmesiyle hevesim kursağıma dizilmişti.

“Şu anda bir şey yapmayacağın kesin,” deyip etraftaki eşyalarını toplamaya başlamıştı. Bu arada uzaktan gelen helikopter sesini yeni fark etmiştim.

“Öyle olsun yüzbaşım.”

Bir kenara çekilip sessizce onun toplanmasını, ellerimle saçlarına kondurduğum kepini tekrar düzeltmesini, masanın üstünde duran silahını belindeki kemere geçirmesini izledim. Gün boyu yanımda olduğu için varlığına alışmıştım. Bu yüzden dakikalar sonra gidecek olması, içimde bir yerlerde boşluğa sebep olmuştu.

“Eve geçince haber ver, tamam mı?” dedim gözlerine bakarak.

“Emrin olur astsubayım.”

Cevap vermeye fırsat bile kalmadan helikopter sahaya inmişti. Bu yüzden sessizce kapıyı açıp geçmesini bekledim. Fakat önümden geçtiği sırada yanağıma konan öpücük, hiç de beklediğim bir hareket değildi.

“Dikkat et. Şu saatten sonra rahat duracaklarını sanmıyorum. Adamların bilgi kaynağını kestik sonuçta. Yüksek ihtimalle çevre illerin de katılacağı büyük bir operasyon olacak yakın zamanda. Emin değilim ama büyük ihtimal ile ben de operasyona katılabilirim.”

Çok uzaklardan gelen bir taş, sanki böğrümün ortasına oturmuştu.

“Bunu şimdi mi söylüyorsun?” dedim onu suçlarcasına.

“Ne zaman söylememi beklerdin Mirhan? Dağda yan yana yürürken

mi? Yoksa ayrı gruplarla intikal hâlindeyken kazara karşılaştığımızda mı?”

“Bu kulağına geldiği vakit mesela.”

“Bu kulağıma gelmedi Mirhan. Bu, sadece bir varsayım. Ama bu işi biliyorsam, böyle olacak.”

Derin bir nefes aldım. Sonuçta o da askerdi ve bu meslekte kadın erkek ayrı mı yoktu. Genelde masa başında olurlardı lakin kadın personellerde göreve çıkabilirdi.

“Neyse bunu başka zaman konuşalım,” dedim sinirli bir şekilde.

Cevap vermemiş sadece birkaç saniye yüzüme bakıp kapıdan çıkıp gitmişti.

Sinirle çektiğim nefesi, bir hışımla burnumdan vererek dışarı doğru ilerleyip, pistin bulunduğu bölgeye gittim. Firuze ve yanındaki birkaç asker helikoptere bindiğinde, yaptığım tek şey selam vermek ve devasa boyutlardaki helikopterin havalanışını izlemek olmuştu.

Sesler gittikçe uzaklaşırken ben hâlâ öküzün trene baktığı gibi karanlığa bakıyordum. Ta ki telefonum çalana kadar...

Derin bir nefes alıp, cebimdeki telefonu çıkardığımda arayanın babam olduğunu gördüm.

“Efendim baba,” dedim baskın yediğimiz mevziinin oraya doğru ilerlerken.

“İyi akşamlar, oğlum nasılsın?”

“Çok şükür baba. Döndünüz mü?”

Gözlerim ister istemez yine oraya, kanla toprağın birbirine karıştığı yere takılmıştı. Karanlıkta bir şey görmesem de, zihnim her bir ayrıntıyı çok iyi hatırlıyordu.

“Birkaç gün daha burada kalmaya karar verdik evlat.”

“Neden?” diye sordum birden. Çünkü kalacaklarından haberim yoktu.

“Öyle gerekti. Annen de benimle aynı fikirde.”

Şimdi daha da meraklanmıştım.

“Kötü bir şey mi oldu baba? Cenazede mi bir sorun çıktı?”

“Yok evlat. Öyle kalabalıktı ki iğne atsan yere düşmezdi. Dillerde

tekbir, omuzlarda aslanlar gibi taşındı yiğidin tabutu. Tanıyan tanımayan herkes buradaydı.”

Yutkundum... Keşke ben de orada olsaydım ama olmamıştı işte. Nasip olmamıştı tabuta omuz vermek, ona son kez elveda demek.

“Bir şey var baba, bana söylemediğin bir şey.”

Hissediyordum bunu.

“Sonuna kadar gideceksin, değil mi?”

“İşim bu, biliyorsun.”

Ağzından çıkacak her bir kelimeyi merakla bekliyordum.

“Bak evlat. Burada durumlar pek iyi değildi. Ev perişan, çocuklar öyle, bir de bakıma muhtaç yaşlı teyze var evde. Elinde bebeği ile ne yapacağını şaşırmış, gencecik bir anneden hiç bahsetmiyorum bile.”

Yenidoğan bebeğini bir kez bile görmek nasip olmamıştı aslan parçasına. Gün sayarken şehit olmuştu.

“Bu yüzden annen gitmek istemedi. Satılık ev bakıyor adamlarım. Evin eksiklerini tamamlayıp öyle geçelim diyoruz. Bu şekilde bırakıp gidersek, ne annen rahat eder ne de ben.”

“Anlıyorum baba. Sen ev işini hallet. Ben de eşyaları halledeyim.”

“Mirza o işi halletti evlat. Nazlı ve Cansu da olaya dâhil oldu tabii.”

Buruk bir şekilde gülümsedim.

“Bu kadar kısa sürede hem de.” dedim minnetle. Kenetlenmek güzeldi. Hep birlikte bir şeyler yapmak, gerçekten çok güzeldi..

“Teşekkür ederim baba... Bu yaptığını asla unutmayacağımı.”

Boğazıma öyle bir yumru oturmuştu ki, ne kadar yutkunsam da gitmiyordu.

“Sen sağ ol evlat... Benim oğlum olduğun ve en önemlisi vicdan sahibi olduğun için ben teşekkür ederim. Babasının aslanı.”

Gözlerim dolu bir şekilde yarım ağız gülümsedim.

“Eminim o da mutludur,” dedim sessizce. Sonra da birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattım.

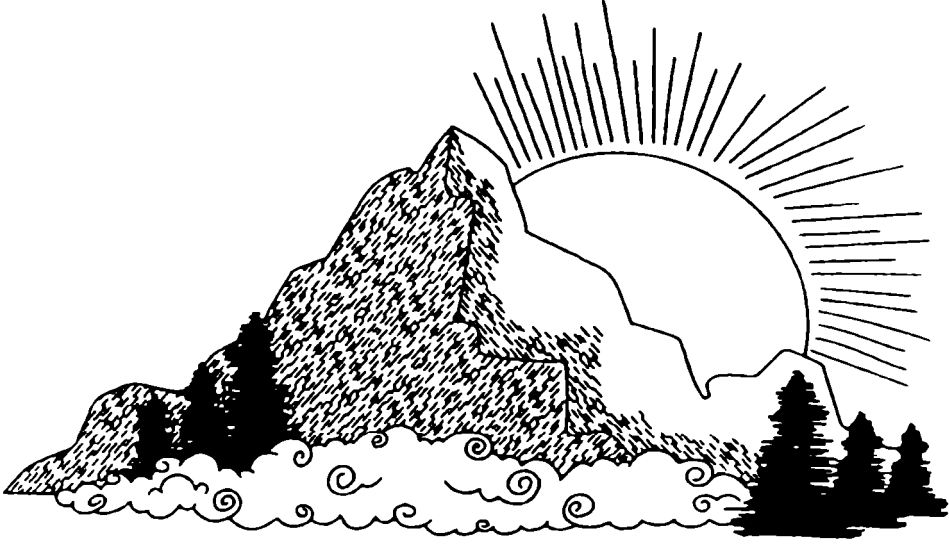
Usul usul şehit düştüğü yere ilerledim. Kuru toprağa oturup birkaç

dakika öylece baktım. Sonra da başımı yıldızların parlattığı gökyüzüne kaldırıp, beni duyduğunu bilerek, yanımda olduğunu hissedip gülümseyerek, fısıldamaya başladım.

Vurulup tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,

Bir hilâl uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!

“Duyuyor musun Antepli? Emanetin emanetimidir. Gözün arkada kalmasın yiğidim. Peygamber ocağındaki yoldaşıma selam söyle.”

23. BÖLÜM

Firuze

Helikopter gecenin zifirî karanlığında, dağların üzerinde sesli bir şekilde hükmünü sürüp yoluna devam ederken, başımı soğuk cama dayamış yıldızların ne kadar parlak olduğunu düşünüyordum. Gece ne kadar karanlıksa, onlar da geceye inat bir o kadar parlaktı.

Karanlık ve karanlığı aydınlatan yıldızlar.

Kim severdi ki bu ikiliyi? Aksine herkes nefret ederdi ama ben garip bir şekilde çok seviyordum. Çok güzel kucaklıyordu yalnızlığı, hüznü, özlemi. İnsanın gün boyu düşünemediği ne varsa düşünmesini sağlıyordu. Seviyordum karanlığı. Çünkü karanlığa inat parlayan bir şeylerin olması, beni her zaman umutlandırıyordu.

Annem şehit olduğundan beri daha ayrı seviyordum. Gündüzleri dökemediğim gözyaşlarımı geceleri döküyor, hasretimi onlara anlatıyordum. Bir yerden sonra onlar benim sırdaşım, yoldaşım olmuştu. Kim bilir belki de aydınlık, annemi alıp götürdüğü için karanlığa bu kadar düşkündüm.

Oturduğum yerde kıpırdanarak ateş böceği misali, geceyi aydınlatan merkezin ışıklarına baktım. Onlar da karanlığa ayrı bir tat veriyordu. Kimi sarı, kimi beyaz. Renkleri farklı olsa da ortak noktaları hep aynıydı. Amaçları geceyi aydınlatmaktı.

“İniş için her şey hazır komutanım.”

Kulağıma gelen sesle, gözlerimi ışıkların parlaklığından ayırıp helikopteri ustaca kullanan pilot ve yanındaki personele baktım. Beş asker, üç rütbeli olmak üzere toplamda sekiz kişiydik.

“Anlaşıldı üsteğmenim.”

O kadar yorgundum ki... Ellerimi kaldırıp başımdaki kepi çıkarmaya bile dermanım kalmamıştı. Mirhan tokaları saçlarımla kep arasına öyle bir takmıştı ki, sanırsınız bu işi el ile değil de çiviyle yapmıştı.

O aklıma gelince istemsiz bir şekilde dudaklarımın kenarları kıvrılmıştı. Gün boyu bir dakika bile soluklanmaya vaktimiz olmamıştı ama bu onu düşünmediğim anlamına gelmiyordu. Aslında onu her dakika düşünmüştüm.

Yaklaşık beş dakika sonra iniş gerçekleştiğinde, neredeyse tüm personelin dışarıda toplanmış olduğunu gördüm. Beynimi delen rüzgârdan bir an evvel kurtulmak için hızlıca indiğim helikopterden uzaklaşıp, anlamsız bir şekilde kapıda duran kalabalığa göz gezdirdim. Genelde bekâr personellerin oluşturduğu bir kalabalıktı bu. Evli birkaç kişi vardı ve bunlardan biri de Serdar’dı.

Kafamdaki kepe uzanıp elime aldım ve ona doğru yaklaşırken hiç yapmadığım bir şeyi yaparak hafifçe gülümsedim.

“İyi akşamlar Serdar astsubayım,” dedim normal çıkan ses tonumla.

“İyi akşamlar komutanım. Hoş geldiniz.”

Gülümseyerek konuşması nedense bana devresi Mirhan’ı hatırlatmıştı.

“Bu kalabalığın sebebi nedir?”

Etrafa göz gezdirdiğimde sigara içen birkaç kişi gördüm. Zıkkımı içmiyorlar, sanki aşk yaşıyorlardı.

“Yemekhaneden çıkan kalabalık komutanım, normal yani.”

“Hayırdır, sen mi nöbetçisin?”

“Evet komutanım.”

“Yoğun bir gün olmuştur senin için.”

Tekrar etrafıma baktım. Havanın soğuk olmasına kimse aldırmıyor gibiydi.

“Vallâhi yoğun geçmedi desek yalan olur komutanım. Aldığınız adamın bağlantıları çok kuvvetli. Sorgu sırasında çok konuşmadı fakat en sonunda kendi haklarının korunacağı konusunda ikna olunca, hemen hemen her şeyi itiraf etti. Savcılık, mahkeme derken bu vakit oldu, hâlâ işler bitmedi.”

“Anlıyorum,” dedim kafamı sallayarak ve sonra tekrar konuştum.

“Yemekte ne vardı?”

Serdar sorduğum soru karşısında birkaç saniye sessiz kalmıştı.

“Mercimek çorbası, bulgur pilavı ve et sote. Yanında da şekerpare.”

“Tamam ben bir yemekhaneye ineyim. Sonra da evrakları imzalar eve geçerim.”

Sözlerimi tamamlamıştım ki telefonum çalmaya başlamış, sesi beynimin daha da çok zonklamasına sebep olmuştu. Hiç bekletmeden elimi cebime atıp telefonu çıkardım ve ekranda yazan Mirhan ismini gördüm. Serdar’a selam verip hemen yanından ayrıldım. Kimin aradığını elbette görmüştü. Sinsice yana kıvrılan dudakları bunu haykırıyordu resmen.

Yemekhane koridorlarında ilerlerken telefonu açtım ve konuşmaya başladım.

“Efendim?”

Sakin çıkan sesime, ben bile şaşırmıştım.

“Tam beş dakika yirmi yedi saniye oldu sen helikopterden ineli.”

Sesinde kızgınlık yoktu fakat yine de bu hesap sormasına engel olmamış gibiydi.

“Dakikaları mı hesaplıyorsun hayatım?”

Son kelimemi bilerek ve isteyerek, aynı zamanda onun duyacağı şekilde fısıldayarak söylemiştim.

“Ah... Bu bir kabullenme şekli mi?”

“Hayır seni salak. Bu bir kur yapma şekli,” dedim gülümseyip. Aynı zamanda yanımdan geçen askerlerin verdiği selama hafifçe başımı eğerek cevap veriyordum.

“Keşke bu kur işini bombayı patlatmadan önce yapsaydın.”

Derin bir nefes aldım. Onun neyden bahsettiğini çok iyi biliyordum ama yapacak bir şey yoktu.

“Sana kesin bir şey söylediğimi hatırlamıyorum Mirhan. Sadece bir varsayımda bulundum.”

Yemekhane ile kantin birleşik olduğu için, neredeyse içerisi dışarıdan daha kalabalıktı.

“Yine de bu durum hiç hoşuma gitmiyor.”

Canının sıkkın olduğunu sessinden bile anlamıştım.

“Ben, bana verilen emirleri yerine getirmekle yükümlüyüm. Eğer ki böyle bir göreve ismim yazılırsa, ki yazılacağını çok iyi biliyorum seve seve, göğsümü gere gere giderim. Bunu en az sen de benim kadar iyi biliyorsun canım.”

Boş olan sıraya geçip aşçıya sadece çorba koymasını söyledim.

“Yemekhanede misin?”

“Evet, çorba içip eve geçeceğim.”

“Seni burada doyurduğumu sanıyordum.”

İster istemez gülümsemiş ve bunu da karşımdaki adama hissettirmiştim.

“Gece uzun ve benim şu saatten sonra yemek yapmaya hiç niyetim yok.”

Tepsimi alıp, kaçamak bakışlara aldırmadan, boş bir masaya oturdum ve kaşığımı soğuması için birkaç kez çorbaya daldırıp öylece bekledim.

“Bu hoşuma gitmiyor.”

“Ne hoşuna gitmiyor?” dedim ekmeğimden bir parça koparıp çorbanın içine atarak.

“Senin orada, yalnız başına, o kadar erkek topluluğunun içinde olman hiç hoşuma gitmiyor.”

“Bunu aştığımızı düşünüyordum.”

Sessizlik ve ardından gelen bir küfür.

“Pekâlâ, belli ki aşamayıp baraja takılmışım.”

Hayıflanarak söylediği sözler karşısında yine gülümsemiştim.

“Eve geçince konuşalım mı? Gerçekten çok yorgunum ve bir an evvel yemeğimi yiyip kalkmak istiyorum.”

“Tamam. Sen nasıl istersen.”

Birkaç mırıldanmadan sonra telefonu kapatıp masanın üstüne koyup, kimseyi umursamadan tabaktaki çorbayı kaşıklamaya başladım. Birkaç dakika sonra tabak boşalınca, tepsiyi de alıp ayağa kalktım. Aşçıya teşekkür edip bulaşıkların olduğu tarafa elimdekini bırakıp çıkışa yönelmiştim ki, diğer personellerin de benimle yürüdüklerini fark ettim. Hiç bozuntuya vermeden merdivenleri tek tek çıkmaya başlamıştım, ki beklediğim konuşma nihayet başlamıştı.

“Hoş geldiniz komutanım. Sizin için yoğun bir gün olmuş duyduğum kadarıyla.”

“Bilmem. Ne duyduğuna bağlı,” dedim ifadesiz bir şekilde yüzüne bakarken. Hâlâ yürümeye devam ediyordum.

“Hisar Karakolu’nda yürüttüğünüz operasyondan bahsediyorum komutanım.”

Bir anda hareket eden ayaklarım durmuştu.

“Yürüttüğünüz derken?” dedim karşımdaki beşli grubu süzerken. İki uzman çavuş ve üç astsubay.

“Yani, bize gelen bilgiler öyle komutanım.”

“O zaman yanlış, kulaktan dolma bilgilerle bana gelip, yanlış varsayımlarda bulunmayın.”

“Yok komutanım. Biz sadece duyduğumuzu dile getirdik.”

“O zaman ben size duyduklarınızın yanlış olduğunu söyleyeyim. Biz gitmeden evvel zaten karakol komutanı Mirhan astsubay gerekli delilleri toplamış, bilgileri birinci elden almıştı. Bize düşen, olayın yaşandığı yerde birtakım incelemeler yapmaktır. Kaldı ki bu sürecin nasıl işlediğini siz de en az benim kadar iyi bilirsiniz. Zaten sonra gerisi geldi. Yani, burada ben de dâhil olmak üzere tüm karakol askerleri, hepsi o yürüttüğünüz dediği operasyonun birer parçasıydı. Hem buna operasyon demek biraz fazla olur. Sadece deliller doğrultusun da yaptığımız bir ev araması diyelim.”

“Anladım komutanım. O zaman hepinizi tebrik ederiz. Etraftan bir haini daha hak ettiği yere yolladığınız için.”

“Bu teşekkürü bana değil, Mirhan astsubayınıza edin. Zira kendisi her şeyi çözmüştü zaten. Neyse size iyi akşamlar gençler. Sohbetinize doyum olmasada beni anlayışla karşılayacağınızı umuyorum,” deyip kısa bir selam vererek yanlarından ayrılıp, odama doğru ilerledim. Dakikalar içinde masamın üzerinde duran evrakları imzalayıp, oldukları yere bıraktım. Sonra da aynı hızla yan binadaki lojmanlara doğru ilerlemek için dışarı çıktım.

Kalabalık bıraktığım gibiydi. Kimisi gruplar hâlinde bahçede dolanıp laflarken kimisi de ayakta durmuş sessizce bekliyordu.

Yol üstündeki her selama karşılık verdim ve hızla yoluma devam ettim. Ta ki Mustafa astsubay yolumu kesene kadar.

“Bir sorun mu var astsubayım?” dedim kaşlarımı çatarak. Bu adamı ne zaman görsem nedensiz bir şekilde tüylerim diken diken oluyordu.

“Komutanım duydum ki yine harika bir iş çıkarmışsınız. Eminim ki Ankara bunun karşılığını hemen verir.”

“Derken?” dedim hiçbir şekilde istifimi bozmadan.

“Yani komutanım takdir belgelerinizin arasına bir tane daha eklendi diyorum.”

Hâlâ sıırıtmaya devam ediyordu.

“Senin eksikse adına yazdırıp sana yollayayım Mustafa, ne dersin?”

“Yok komutanım, estağfurullah.”

“Yanlışın var ama. O takdir bana değil Mirhan astsubay ve ekibine gidecek.”

“Ama siz yürüttünüz komu-”

Telefonum çalınca parmağımın beklemesi için işaret ettim ve hemen telefonu açtım.

“Efendim hayatım?”

Asla yapmam dediğim şeyi tam da istemediğim bir şekilde, bile isteye yapmıştım şu an. Bir askerin karşısında bu şekilde konuşmak çok

ayıptı bana göre ama bu sohbetten ya da sohbeti gerçekleştiren adamdan hiç hazzetmemiştim.

“Hayatım ha. Bunu alışkanlık hâline getirebilir miyim?”

Hiç cevap vermeden telefonu kulağımdan çekip karşımdaki adama gülümseyip konuşmayı sonlandırdım.

“Bu konuya yarın devam edelim mi Mustafa astsubayım? Önemli bir görüşmem var da...” dedim gülümseyip yanından ayrılırken.

“Bence getirme Mirhan.”

“Vay hemen de Mirhan olduk ha.”

“Aynen öyle.”

“Sikik herif ne istiyormuş senden?”

“Hiçbir şey,” dedim evimin kapısını açıp içeri girerken. Sonunda evime gelmiş, kokusunu içime çekip şükretmişim.

“Ne demek hiçbir şey. Götü boklu bebek mi kandırmaya çalışıyorsun hayatım?”

Belimdeki silahı sehpanın üstüne bırakıp, hemen koltuğa yayıldım ve konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

“Sen götü boklu bebek misin Mirhan?”

“Bilmem. Kızımın ne hâlde olduğunu, en iyi annem bilir şu durumda.”

Yattığım yerden hafif bir kahkaha patlatıp iç çektim.

“Kes şunu lütfen. İçtiğim çorbayı kusmak istemiyorum.”

“Vay... Ellerimle yaptığım güzelim tantuninin üstüne ihanet ettin ya helal olsun. Bunu ödeyeceksin bebek.”

Bebek...

Kalp atışlarım mı hızlanmıştı, yoksa bana mı öyle geliyordu?

“Aslında ihanet etmek istemezdim ama devren olacak o serseri, mercimek çorbası var deyince dayanamadım işte.”

“Piç kurusu Serdar. Az önce bana mesaj attı.”

Sırtmam bir anda donmuştu. Göt herif. Zaten sırtmasından belliydi bir halt yiyeceği.

“Sahi mi? Ne yazmış?”

“Basıldınız *çabuk itiraf et* yazmış, ne yazacak. Onun yanındayken seni aramışım, senin bakışların değişmiş, hemen yanından ayrılmışsın falan filan işte. Göt lalesi, her boktan haberi olmasa ölür zaten.”

“Bakışlarım mı değişmiş?” dedim, bakışlarımın nasıl değiştiğini düşünerek.

“Onca laf arasından bunu mu buldun Firuze?”

“Herhâlde yani. Senin için küçük bir ayrıntı olabilir ama benim için büyük sayılır canım.”

“O niyeymiş?”

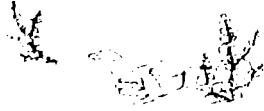
“Sen buraya geldiğin zaman, yüz ifademden açık vermek istemem de ondan.”

Bu sözler aramızda kısa bir süre sessizliğe sebep olmuştu. Ta ki bilinçsizce söylenmiş sözlerin, yanlış anlaşıldığım anlayıncaya dek.

“Mir-”

“Neyse şimdi kapatmalıyım. Nöbet değişimi yapmam gerekiyor. Ben seni yine ararım.”

Söyleyeceklerimin devamını dinlemeden telefonu kapatmış ve beni de olduğum yerde ağzım açık bırakmıştı.

Bir elim çenemde, bir elim bilgisayarın faresinde masama abanmış bir şekilde, kaç dakikadır bu şekilde durduğumu bilmiyordum. Fakat nereye dokunsam, bir türlü düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Ben seni yine ararım demişti...

Ama günler geçmesine rağmen aramamıştı işte... Arada bir mesajlaşıyorduk o kadar.

Yanlış anlaşılmıştım...

Kesinlikle yanlış anlaşılmıştım...

Ya da bir şeyleri yanlış ifade etmiştim. Günlerce buna beyin patlat-

tıktan sonra karar vermiştim. Orada anlatmak istediğim, onca erkeğin arasında muhabbet konusu olmamaktı. Çünkü biliyordum ki erkekler kadınlardan beterdi. Anlatmak istediğim buydu ama yanlış anlaşılmıştı. Ne yapacağımı bilemeden geçirdiğim on gün boyunca birkaç kez arayıp yanlış anlaşıldığımı dile getirmek istemiştim lakin ne zaman arasam telefonuna ulaşamamıştı.

Aramak için her yolu denemiştim aslında. Hatta bir keresinde telsizden anons geçmiştim, ki bu benim asla ve asla yapacağım bir şey değildi. Bir diğerinde ise santrali arayarak orada olup olmadığını sormuştum. Karşılığın da ise devriyede olduklarını öğrenmiştim.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimden sıyrılarak arkama yaslandım.

Bu aşk işleri ciddi anlamda boktan işlerdi.

Kapının iki kez tıklatılması ile aşka dair karanlık düşüncelerimi bir kenara bırakıp, oturuşuma çekidüzen verdim ve kapıdaki her kimse gelmesini söyledim.

“Müsait misiniz komutanım?”

“Gel Gamze, gel,” dedim ve gülümseyerek ayağa kalktım. Severdim Gamze’yi. Uzun boylu, saçları beline kadar inen, amber rengi boncuk gözleri ve en önemlisi efendiliği ile kendinden söz ettiren, güzeller güzeli bir kadındı.

“Hazır buraya kadar gelmişken, bir kahve içelim dedim komutanım.”

“Hoş geldin. Çok iyi yapmışsın canım.”

Elindeki kahveyi alıp, onun oturmasını bekledim ve daha sonra düşünmekten baygınlık geçirdiğim koltuğa tekrar oturdum.

“Azra Duru cadısı nerede?” dedim kahvemden bir yudum alırken.

“Süleyman’da tabii ki. Biliyorsun babası ile yapışık geziyorlar.”

Gamze kapalı cezaevinde çalışıyordu. Eşi Süleyman da gardiyandı. Zaten birbirleri ile bu şekilde tanışmışlar ve mutlu sona ulaşmışlardı.

“Kız babası olmak kolay değil,” dedim gülümseyerek. Sonrasında da koyu bir sohbete daldık.

Neredeyse yarım saat süren sohbet sonrası, yine tek başıma kalmış, parlak ekran bana ben de boş boş ona bakıyordum. Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Babama da soracak hâlim yoktu.

Ben kafamda bunları düşünürken, kapı tekrardan çaldı ve yazıcım elinde birkaç dosya ile içeri girdi.

“Komutanım imzalamanız gereken birkaç evrak vardı.”

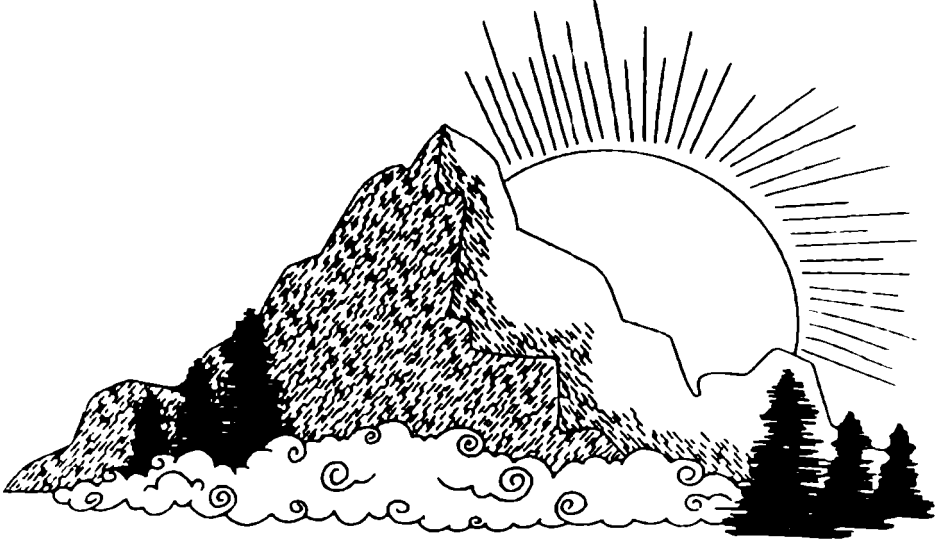
“Ver bakalım,” dedim uzanıp elindeki dosyaları alırken.

İlk dosyada yeni gelen askerlerin isimleri ve buradan hangi karakola gidecekleri yazıyordu. Hemen aradığım şeyi buldum ve gözlerimi kısarak iyice baktım. Mirhan’ın karakoluna sekiz asker gidecekti. Daha önceden bize liste gelmişti ama hangi karakola gidecekleri belirtilmediği için, kim nereye gidecek bilmiyorduk. İkinci dosyada ise sadece imzam gerektiği için hiç beklemeden hemen imzaladım ve sonuncu dosyayı açtım.

Birkaç saniye göz gezdirdikten sonra ilk iki dosyayı Emre’ye teslim edip çıkmasını bekledim ve o çıkınca dosyayı tekrar açıp okumaya başladım.

Bu dosyanın içinde, çıkacağımız görev hakkında bilgiler yer alıyordu. Timdeki personelin isimleri, güzergâhlar, araç gereçler, görevin içeriğine dair bilgiler, kaç gün süreceği göreve gidecek her personelin ismi ve hangi tim ile yola çıkacağı yazıyordu.

Ben on sekiz askerın bulunduğu birinci timin başında, Mirhan ise on altı askerın bulunduğu ikinci timin başında gidiyordu. Bu görev en az bir hafta sürecekti ve en önemlisi yarın akşam yola çıkılacaktı.

24. BÖLÜM

Mirhan

Kendimi alingan hissediyordum bu aralar.

Aslında hissetmiyor tam olarak alinganlığın dibini yaşıyordum.

Neden ya da niçin sorularını kendime sorduğumda, hiçbir cevap alamıyordum ve bu durum sıkın olan canımı daha da çok sıkıyor, beni çekilmez bir piç kurusu hâline getiriyordu.

Gündüzleri aklıma gelmeyen sorular, geceleri beynimin her bir zerresini işgal ederken, uyku bir türlü insanı huzura erdiren, dünya ile bağlantıyı kesen yüzünü göstermiyordu.

Yine o günlerden bir tanesini yaşıyordum. Kafamdaki soruların cevapları bir türlü yerine oturmadığı için çok huzursuzdum.

“Sen buraya geldiğin zaman yüz ifademden açık vermek istemem de ondan.”

Aynen bu cümleyi kurmuştu. Günlerim, kelimelerin her birini tek tek düşünmekle geçmişti. Ve hepsi tıpkı farklı kollardan gelip bir noktada birleşen akarsu gibi, tek bir soruda kesişiyordu.

Acaba benden utanıyor muydu?

Bu düşünce ile beynimdeki her bir hücre, pinpon topu gibi, bir sağa

bir sola savrulurken bir hışımla yataktan kalktım. Saat 01.20'ydi ve benim uyku çoktan siktir olup gitmişti.

Önce lavaboya girip işimi hallettim. Sonra da telefonu elime alıp, herhangi bir şey var mı diye baktım ama yoktu. Birkaç kez mesaj attı. Karşılık olarak da mesajlarına geç cevap vermiştim. Belli ki o da artık yazmaktan vazgeçmişti

Sinirle telefonu cebime koyup, telsizi de elime alıp, odadan dışarı çıktım. En iyisi kendime bir kahve yapmaktı.

Yaklaşık beş dakika sonra elimde bardakla dışarı çıkıp, derin bir nefes aldım. Buz gibi havayı ciğerlerime hapsederken ayın şavkı ile aydınlanan dağlara göz attım. Kim bilir ne saklıyordu yine koynunda...

Yudum yudum içtiğim kahve midemi ısıtırken, her zaman olduğu gibi gözlerim alışkanlıktan nöbet kulübelerinde gezindi. Normalden daha büyük olan lambalar karakolun etrafım ve iç tarafını aydınlattığı için ne yaptıklarım rahatlıkla görebiliyordum.

Kaskları, bakış açıları ve ellerinden düşürmedikleri silahları ile hepsi ayakta, dalgalanan bayrağın altında, vatanına göz diken hainleri ezmek için hazır ve nazır bekliyorlardı.

Aferin aslan parçalarım...

Tuttuğum nefesi oflayarak dışarı verirken, cebimden telefonu çıkarıp uzun zamandır konuşmadığım yoldaşımı aradım...

“İyi misin?”

Konuşmama fırsat kalmadan boğuk ses kulağıma geldiğinde, hafifçe gülümsedim ve onu ciddi anlamda özlediğimi fark ettim.

“Gecenin bu vaktinde aradım seni, kusura bakma.”

“Beni boktan sebeplerden dolayı uyandırmadıysan eğer, sorun yok.”

“Bilmem. Gece gece aşkınla yanıp kavrulduğum için olabilir mi acaba?”

Karşı taraftan gelen hışırtı sesleri, daha da yoğunlaşırken onun yataktan kalktığını ve başka bir odaya doğru ilerlediğini duydum.

“Umarım yanında bir kadın yoktur. Yoksa seni iffetsiz davranışlarından dolayı anneciğime şikâyet ederim.”

Gülümseyerek söylediğim sözler karşısında hamurdanmış, daha sonra da derin bir nefes alarak konuşmaya başlamıştı.

“O çok sevdiğin, dokunmaya bile kıyamadığın kışına tekme yemek istemiyorsan sus bence Mirhan.”

“Hey öyle deme ama kadınlar bayılıyor kışına.”

“Konu götün mü Mirhan? Bu saatte beni uyandırmak istemenin nedeni bu mu?”

“Hayır tabii ki,” deyip sessiz bir şekilde bir sağa bir sola doğru yürümeye başladım. Sonra da kaldığım yerden devam ettim.

“Uzun zamandır konuşamadık.”

“Haklısın. Ben de arayamadım yoğunluktan dolayı. Nasılsın?”

“Değişen bir şey yok. Sen nasılsın?”

Bu hayatta işkolik biri varsa o da Mirza’dan başkası değildi.

“Bende de durumlar aynı. Değişen bir şey yok. Değişen tek şey hava,” dedim sorusunu geçiştirerek.

“Neden yalan söylediğini hissediyorum peki?”

Hissediyor muydu sahiden? Kardeş olmak, aynı dakikalarda doğmak bunu mu gerektiriyordu?

“Önemli bir şey değil.”

“Bırak da buna ben karar vereyim Mirhan.”

“Nazlı cadısı nasıl? Onunla da konuşamadım kaç zamandır.”

“Laf arasına laf sokmaktan vazgeçsen de derdini anlatsan be koçum.”

“Kurtuluş yok diyorsun yani.”

“Aynen öyle diyorum.”

“Peki... Şimdi beni iyi dinle. Senin kız arkadaşın seninle aynı işi yapsa-”

“Yani bu konuşmadan onun da TSK personeli olduğunu mu anlamalıyım?”

“Sözümü kesme de dinle Mirza.”

“Beynimi sikiyorsun Mirhan. Anlat çabuk.”

Hemen kaldığım yerden devam ettim.

“Ben bu kadınla çıkıyorum abi, sevgiliyiz yani. Ama en son konuşmamız da sanki benden utanıyormuş gibi hissettirdi. Yani o tarz da bir şeyler dedi.”

“Ne gibi mesela?”

“Sen karakola geldiğinde, yüz ifademden açık vermek istemem falan dedi işte.”

“Ondan öncesi de varmış gibi geliyor bana.”

“Lan göt, beni dinlemiyor musun? Laf arasında dedi diyorum sana, nerenle anlıyorsun beni?”

Telefon kulağımda karşıdan gelecek cevabı beklerken, bir yandan da etrafa bakınıyor, herhangi bir hareketlilik var mı diye takip ediyordum.

“Bu mu yani Mirhan? Yemin ederim salaksın. Belki kadın çekiniyor insanlardan. O kadar erkeğin içinde olmak belki de onu bu şekilde konuşmaya itiyor. Bunları düşündün mü hiç? Olaya onun tarafından baktın mı?”

Bakmış mıydım?

“Bilemedim. Aslında senden bunları duyunca, bir bok düşünemediğimin daha yeni farkına vardım.”

“Bokunda boğulmak serbest.”

“Siktir git Mirhan.”

“Kapat çeneni ve bir daha bu saatte arayıp uykumun içine sıçma.”

“Peki canım... Doktor Tuğba ile nasıl gidiyor,” dedim gülümseyerek.

“Sana ne Mirhan? Sen kendi ilişkine odaklan, benimkine değil. Hadi ben kapatıyorum. Git yat, zıbar bir an evvel.”

“Teşekkür ederim Mirza, ne kadar kibarsın bu aralar.”

Okkalı bir küfür savurarak kapattığı telefonu kulağımdan çekip tekrar cebime koydum ve soğuyan kahvemini yarısını toprağa döktüm. Sonra da etrafa bir kez daha göz atarak, sessiz koridorda ilerlemeye başladım. Tam kapının önünde durmuş kapıyı açarken yatakhane tarafından gelen kükürdamları duyup, adımlarımın yönünü çevirdim.

Askerlerin çoktan yatmış olması lazımdı. Lakin görünen o ki bu kurallı yine, her zamanki gibi ihlal etmişlerdi.

Yarı kapalı vaziyette olan kapıyı çalma gereği bile duymadan birden

içeri girdim. Birkaç saniye etrafa göz atıp, beni fark etmeleri için ellerim cebimde sessizce bekledim. Adamların keyfi yerindeydi. Kimi pencere önünde çekirdek çitliyor, kimi de kış kadar yatağa dört kişi sıkışmış, kendi aralarında kâğıt oynuyordu. Hele bir grup vardı ki telefonun başına yumulmuş pürdikkat bir şeyler izliyordu. Allah aşkına küçücük yatağa kaç tane kafa sığabilirdi ki?

Boğazımı temizledim ve geldiğimi anlamaları için hafifçe öksürdüm. İçerideki uğultu o kadar çabuk kesilmiş ve uyumayan askerler öyle hızlı bir şekilde ayağa kalkıp sıraya dizilmişti ki, ben bile kendi içimden *vay be* demeden duramadım.

“Geceniz hayır olsun beyler,” dedim az önceki kafaların üst üste dizildiği ranzanın yanına doğru ilerlerken. Merak etmişim ne izlediklerini. Aklıma birkaç şey geliyordu ama kendi askerime yakıştıramadığım için bu fikri hemen beynimden atıyordum. Eğildim ve hâlâ yatağın üstünde açık durumda olan telefona baktım. Filmin ne olduğunu anlamam için birkaç saniye sessizce ekranda oynayan görüntüyü izledim ve hemen geri çekildim.

“Kimin bu telefon?” dedim sıraya dizilmiş askerlere dönerek. Kimse-den ses çıkmıyordu.

“Haberim olmadan, hepiniz birden kafayı mı yediniz yoksa?” Yine kimseden ses çıkmıyordu...

“Gece gece Hannibal¹⁵ izleyecek kadar kafayı sıyırmadığınızı söyler-seniz, çok sevinirim aslında.”

“Uyku tutmadı komutanım bea.”

Tekirdağlı'nın yanına doğru ilerleyip karşısında durdum.

“Neden uyku tutmaz seni bea,” dedim onun şivesi ile konuşarak.

“Ava çok suuktur komutanım, bu gidişle napçaz iç bilmem.”

“Acaba gecenin bir vakti, uyuman gereken saatte, ayakta olduğun için üşüyor olabilir misin Tekirdağlı?”

“İç bilmiyim komutanım.”

Cevap vermeden ayaktaki askerlerin her birinin yüz ifadesini izledim.

15. Hannibal NBC kanalında yayınlanan, Bryan Fuller tarafından geliştirilen bir Amerikan gerilim dizisidir.

Hiçbirinin gözünde zerre uyku yoktu. Ne kadar yata desem de boştu. Zaten haftalar önce şehit verdiğimizden beri hepsinin dengesi şaşmıştı.

“Mahmut, saat dörtte nöbet değişimin var, sen neden uyumuyorsun peki?”

Soldan üçüncü sıradaki çocuğun gözlerine baktım. İlk geldiği zamanki ürkek bakışlar, yerini bambaşka bir şeye bırakmıştı. Bu hâli ile ilk geldiğindeki etrafa korkarak bakan çocuk değildi artık. Hayatın gerçek yüzünü görmüş, bir arkadaşı kucağında şehit düşmüştü.

“Ben de uyuyamadım komutanım. Arkadaşlar da ayakta olunca kendi başımıza takıldık işte.”

“Anlaşılan o ki bu gece tüm karakol ayakta olacak. Peki öyle olsun. Getirin bakalım o çekirdekten de bari zaman geçsin,” deyip ortada duran sandalyeyi çekip oturdum.

Dakikalar içinde nereden çıktığını anlamadığım birçok ıvır zıvır önümde dururken, şaşkınlıktan bir askerlere bir de önümde duran yiyeceklere baktım.

“Haberim yokken kantini patlatmadınız, değil mi?”

Hep bir ağızdan çıkan hayırlar ve yüzlere yerleşen gülümsemeden sonra, pakete uzanarak içinden bir avuç çekirdeği elime aldım. Sonrasında da yere açılmış büyük çöp poşetinin içine hep birlikte çitlediklerimizi atmaya başladık.

Her şeyden konuştuk.

Aileleri, akrabaları, başmdan geçen maceraları ve olmazsa olmazlardan olan, unutamadıkları askerlik anılarından. Her birinin hayat hikâyesi bambaşkaydı.

“Vallâhi komutanım öyle bir dayak yemişim, öyle bir dayak yemişim ki, daha babamdan yememişim öyle dayak.”

Hafifçe gülümsedim ben de herkes gibi... Vanlı askerin ağzından çıkanları can kulağı ile dinliyordum.

“Hava çok sıcak komutanım. Nöbetteyken karşı yolun kenarındaki bankta oturan kız bana bakıyor. Tabii ben hiç pas vermiyorum, ha yanlış anlaşılma olmasın. Neyse bu arkadaş birkaç nöbet sırasında daha denk geldi bana, ben de en son dedim ki bari telefonumu vereyim de tanışalım.

Neyse silahı bırakıp telefon numaramı kıza verip hemen nöbet yerime geri dönmüşüm ama nasıl heyecan var komutanım. Sanki kalbim bir yerimden fırlayacak. Neyse işte aradan on dakika kadar geçti, beni nöbetten çektiler ama yemin olsun hiç bir şey anlamamışım. Yani suçum günahım ne bilmiyorum. Sonra duydum ki kız beni şikâyet etmiş.”

“Nasıl yani?” dedim yüzümü ekşiterek. Sonuç kabak gibi ortadaydı ama anlatım şekli nefesimi kesiyordu.

“Yani komutanım, kız bizim başçavuşun kızıymış.”

Hep bir ağızdan şaşkınlık nidaları dökülürken, askerin boğazını temizlemesi ile bu konuşmanın devamı olduğunu anlamıştım.

“Ee,” dedim çitlediğim çekirdekleri yere tükürürken.

“Her neyse, işte başçavuş nöbet istirahatindeyken durumu netleştirmek için lojmana giden askerler, dördüncü kata çıkacaklarına bu sefer üçüncü katın kapısını çalmışlar. Zavallı kadıncağız da karşısında askerleri görünce, kocasına bir şey oldu korkusuyla oracıkta düşüp bayılmış.”

“Bunları götünden uydurmuyorsun değil mi lan?” dedim şaşkınlıkla.

“Bende yalan yok komutanım. Bir hafta tek hücre cezamı da paşa paşa yattım, çıktım. Daha da nöbet sırasında gözümü silahımın namlusundan ayırmam.”

“Aferin sana, dersini iyi almışsın o vakit.”

“Hem de nasıl komutanım.”

Neredeyse her asker, acemi birliğinde unutamadıkları anıyı anlatırken sıra Mahmut’a gelmişti.

“Bana bakmayın bende bir şey yok komutanım.”

“Hadi oradan. Herkesin başından bir şey geçmiştir iyi ya da kötü. Dökül bakalım.”

“Yok komutanım.”

Bakışlarımdan, kaçıışı olmadığını anlamış olacak ki, kafasını eğerek hemen konuşmaya başlamıştı.

“Eskiden bildiğiniz gibi kiloluydum komutanım. Sizin deyiminizle çükümü bile göremiyordum.”

Bu sözlere karşılık olarak hep bir ağızdan kahkaha atmış, sonra tekrardan onu dinlemeye devam etmiştik.

“Bu sebepten dolayı arkadaşlarımla sözlü tacizlerine maruz kalmıştım hep. Sonra bir gün dayanamayıp başka bir askerle kavga ettim.”

“Ee, karşılığında komutan da sizi dövdü tabii.”

Arada bir önüme konan asitli içecekten bir yudum alıyor, sonra çekirdek çitlemeye devam ediyordum. Yemin ederim bırakayım dedikçe daha da çok çitlemeye başlamıştım. Dudaklarım yanıyor, çenem ağrıyordu ama ben hâlâ çitliyordum.

“Dövmek mi? Dövmek kelimesi o dayaktan sonra tekrar boyut değiştirdi bizim gözümüzde. Yediğimiz dayak neyse de, koskoca alaya rezil olduğumuzla kaldık.”

“Niye lan? Herkes dayak yer askerdeyken. Sen fazla yersin, ben az yerim o ayrı tabii.”

“Kavga ettiğimiz çocukla koskoca alayın önüne çıkıp, el ele tutuşarak hep bir ağızdan, *“Hepimiz kardeşiz, bu öfke ne diye”¹⁶*,” türküsünü de söyleyen bizdik ama!”

Mahmut’un ağzından son sözler çıktığı vakit kahkahalar havada uçuşmaya başlamış, ortam bir anda yine canlanmıştı.

Gırgır şamata havalarda uçuşurken, telsizden duyulan bulunduğumuz karakol kodu bir anda ortama pimi çekilmiş bomba gibi düşmüş, az evvel kahkahaların boy gösterdiği ortam, bir anda bir mezar kadar sessizleşmişti.

“Hadi beyler şamata buraya kadar. Hepiniz yataklara,” deyip ayağa kalktım. Bu sırada nöbetçi asker kapıda belirmiş ve alaydan telefon ile arandığımı söylemişti.

Ne oluyordu yahu? Baskın yedik de bir tek bizim karakolun mu haberi yoktu?

Düşüncelerimden sıyrılarak, hızlı adımlarla odama doğru ilerledim ve masamdaki ahizeyi kaldırarak konuşmaya başladım.

“Mirhan Ateşoğlu, Diyarbakır. Emredin komutanım.”

16. Mahsun Kırmızıgül - Kardeşlik Türküsü.

Kimle konuştuğum hakkında hiçbir fikrim olmadığı için konuşmaya tekmil vererek başlamıştım. Tedirgindim. Bu saatte aranmamım ancak birkaç nedeni olabilirdi ve ben o nedenlerin birinden hiç ama hiç hoşlanmıyordum.

“Mirhan astsubayım, yarınki görev çizelgesini size yolladık fakat geri dönüş alamayınca buna mecbur kaldık.”

Görev çizelgesi mi?

“Bir saniye beklerseniz komutanım, hemen bakıyorum.”

“Göz attıktan sonra, göreve çıkacak askerlerin listesini yap, bize yolla, bekliyoruz tamam mı?”

“Emredersiniz komutanım.”

Dahili telefonu kapatıp, hemen ekrana baktım ve belgelerin bulunduğu dosyaya tıklayarak açılmasını bekledim.

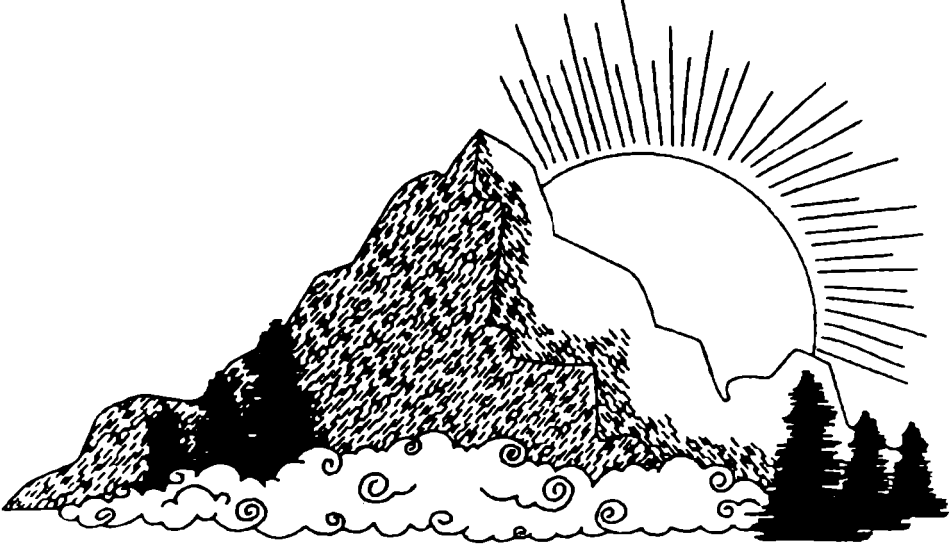
Birkaç saniye geçmişti ki, üzeri isimlerle dolu evraklar tek tek açılmaya başlamıştı...

Bunlar göreve çıkacak personel listesiydi ve bu listenin başında Firuze vardı.

Hassiktir...

Görev yarındı ve Firuze on sekiz askerinin bulunduğu birinci timin komutanıydı...

Bu haberin gerçekliği karşısında, başımdan aşağı kaynar su dökülmüştü sanki. Mirza ile konuştuktan sonra hafifleyen omuzlarıma, yine ağırlık çökmüştü ve ben biliyordum ki, görev boyunca bu ağırlık daha da yoğunlaşacaktı.

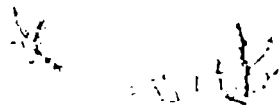
25. BÖLÜM

Firuze

Eve adım attığımdan beri başım çatlıyordu. Geçmeyeceğini biliyordum zaten. Bu yüzden kıyafetimi bile çıkarmaya tenezzül etmeden mutfağa geçip, hemen bir şeyler atıştırıp, bir ağrı kesici içtim. Gerekmedikçe kullandığım bir şey değildi ilaç. Lakin geçmeyeceğini bildiğim için, geçer umuduyla bekleyip, saatlerce o ağrı ile dolanmanın bir anlamı da yoktu...

Kafam allak bullaktı. Öyle bir ağırlık çökmüştü ki üstüme, tek istediğim kafamı yastığa koyup bir an evvel uyumaktı. Yatak odasına doğru ilerlerken aklımdaki tek şey, yarın akşam çıkılacak olan görevdi...

Kıyafetlerimi bile çıkarmaya tenezzül etmeden, yüzüstü yatağın üstüne uzanıp, gözlerimi kapattım. Hazırlıklar için nasıl olsa vaktim vardı. Sırt çantasına neler koyacağım hakkında fikir yürütürken, üzerimdeki ağırlığın gittikçe daha da yoğunlaştığını hissediyordum. Hoş bir şekilde karanlığın koynuna çekilirken, çantama birkaç tane ped koymayı aklımın bir köşesine kazıdım. Sonrası ise karanlık...

Gözlerimin üstüne bir ağırlık çökmüş gibiydi. Bir yerlerde telefonum çalıyordu. Duyuyordum ama gözlerimi açmakta öyle zorlanıyordum ki, kahrolası telefonun nerede çaldığını bilmiyordum...

Kafamı sağ tarafa çevirdim ve keskin bir acı ile gözlerimi araladım. Kahretsin saçma salak yattığım için boynum tutulmuştu. Zorla sırtüstü dönerek, ağrıyan yerime ellerimi bastırdım ve masaj yapmaya başladım. Telefon hâlâ çalıyordu. Allah aşkına hiç susmak bilmez miydi bu zıkkım olası icat...

Derin bir nefes aldım. Zorlukla aralanan göz kapaklarımı birkaç kez kırıp, en sonunda açmayı başardım. Göz bebeklerimin içini yakan aydınlık yüzünden birkaç kez kapayıp tekrar açtım. Işığı ne zaman yaktığımı bile hatırlamıyordum. Neyse ki başımdaki ağrı hafiflemiş gibiydi...

Ağrıyan boynumu tutarak ayağa kalktım ve eve girdiğim ilk dakikada kanepenin üzerine fırlattığım montumun bulunduğu yere doğru ilerledim. Telefon tekrar çalmaya başlamıştı. Telefonu elime aldığımda, babamın aradığını gördüm. Bugün hiç konuşmamıştık.

"Efendim baba," dedim koltuğa uzanıp. Bir yandan hâlâ ağrıyan boynumu ovalıyordum.

"O telefon neden açılmıyor Firuze Hanım? Umarım geçerli bir sebebin vardı. Yoksa seni ilk gördüğüm yerde pataklayacağım."

Ufak bir gülümseme yüzüme yerleştiğinde oturduğum yerde biraz daha yayıldım.

"Özür dilerim baba. Yoğun bir gün geçirdim. Eve geldiğimde ilk iş bir ağrı kesici alıp yatmak oldu."

"Göreve gittiğini ne zaman söylemeyi düşünüyordun?"

Ses tonundan anladığım kadarıyla kızmıştı bana. Ee, haksız da sayılmazdı.

"Her zamanki şeyler baba. Açıkçası söylemek hiç aklıma gelmedi."

"Aklına gelmedi mi? Kızım kafan yerinde mi senin?"

Yerinde miydi?

Bu aralara yerinde olmadığı kesindi...

“Sorun yok baba. Bir haftalık bir görev ve eminim ki bir hafta bile sürmeyecektir.”

“Dikkatli ol.”

“Her zamanki gibi,” dedim gülümseyerek. Daha sonra da konuşmaya kaldığımız yerden devam ettik.

Dakikalar sonra telefonu kapattığımda neredeyse derin bir of çektim. Babamın bitmek tükenmek bilmeyen söylemleri, nasihatleri, görev sırasında en kötü şartlarda nasıl hayatta kalabileceğim ve buna benzer birçok şey...

Kısacası meslek hayatım boyunca hep duyduğum sözler...

Kıyafetlerimi çıkarmak için yayıldığım yerden kalktım ve tekrar yatak odasına gittim. Askerî kamuflajı çıkarıp kirli sepetine attıktan sonra, pijamalarımı giyip askerî malzemelerin bulunduğu odaya geçtim. Oda boş olduğu için çok fazla kullanmadığım eşyalarımı buraya bırakıyordum.

Bir köşede sessizce göz kırpan, kırk litreye kadar malzeme kapasitesi olan çantaya doğru ilerledim. Demir kasası olduğu için boşken bile insanın belini büken bir ağırlığı vardı. Elime aldığım gibi odadan dışarı çıktım ve tekrar yatak odama yöneldim. Öncelikle kişisel eşyalarımı en alta koyacaktım. Neler koymam gerektiği, yıllar boyunca beynime kazındığı için, hiç zorluk çekmeden eşyaları yerleştirmeye başladım...

İç çamaşırı, uyku tulumu, içlik, çorap...

Bunlar evden koyacağım eşyalarımdı. Diğer gerekli malzemeler ise birlikten alınacaktı. Çantayı bir kenara bırakıp telefonuma uzandım ve bir kez daha Mirhan’a yazıp yazmamak arasında kararsız kaldım. Arayıp sormaması, hatta mesajlarıma bile doğru düzgün cevap vermemesi öyle canımı yakmıştı ki, sırf gururumdan saatlerce telefon elimde, yazmamak için direnmiş, elimden ne geliyorsa yapmıştım.

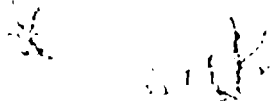
Fakat yine aynı noktadaydım işte. Yine telefon elimdeydi ve ben yine ona yazıp yazmamak arasındaydım.

Ve bu sefer gururuma yenik düştüm...

Telefonu elime alıp yatağa yüzüstü uzandım ve dirseklerimden destek alarak mesaj yazmaya başladım.

“Galiba sevgili olmayı beceremedik...”

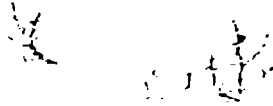
İçimde anlam veremediğim garip bir sızıyla yazdığım bu mesajı, bir kez daha okudum. Sonrasında da gönder tuşuna basıp ayağa kalktım. En iyisi bir banyo yapıp, bir nebze de olsa kendime gelmekti.

Yaklaşık bir saat sonra banyodan çıktığımda, yüzüme çarpan serin hava ile beraber derin bir nefes aldım. Dakikalarca maruz kaldığım buhar sonrası oluşan serinlik, beni biraz da olsa kendime getirmişti.

Normal şartlarda bu kadar geç çıkmazdım banyodan. Fakat yarın görev olduğu için iyice bir aklanıp paklanmış ve kadınlara özgü birtakım özel işlerle meşgul olmuştum. Ölümün saati belli olmazdı.

Düşüncelerimle beraber yatak odasına doğru ilerleyip kıyafetlerimi giydim. Sonra da bir battaniye alıp salona geçtim. Televizyonu açıp ne var ne yok diye bakındıktan sonra, en sevdiğim kanallardan birinde durdum. Bu programı çok seviyor, aynı zamanda da çok yemenin bir insan hayatını nasıl değiştirdiğine şahit oluyordum. Hoş, bu kanaldaki her program çok güzeldi ama bu onlardan bir tık daha öndeydi... Rahat etmek için uzandım ve battaniyeye sarılarak ekrana bakmaya devam ettim...

Gözlerimi açtığımda duyduğum ilk şey tekmil sesleriydi. Belli ki askerler içtima alanında toplanmış ve sayım yapılmaya başlanmıştı. Esneyip kolumdaki saate baktım. Tam 07.30'u gösteriyordu. Yattığım yerden doğrulup battaniyeyi katlamaya başladım. Hangi ara uyuduğumdan haberim bile yoktu. En son hatırladığım şey, Doktor Nowzaradan'ın hastalarından birine, kaçamak pizza yediği için fırça attığıydı.

Yatak odasına doğru ilerleyip elimdekini yatağa bıraktım ve oradan mutfaka geçip, kendime bir tost hazırlayıp, meyve suyu eşliğinde kahvaltımı yaptım. Daha sonra da evi toplayıp genel bir temizlik yapmaya başladım. Bu da nereden bakılırsa iki saatimi almıştı. Bu sırada telefonu hiç elime alıp bakmamıştım. İki telefon kullanıyordum. Biri, özel diğeri ise

herkes tarafından biliniyordu. Her daim kullandığım telefonum ve telsizim ben nereye gidersem benimle geliyordu fakat diğer telefon hâlâ bıraktığım yerdeydi.

Gitme vakti yaklaşıyordu. Bu yüzden yavaş yavaş hazırlanmaya başlasam iyi olacaktı. Adımlarım kendiliğinden yatak odasına doğru giderken, kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. Bakmak istemesem de bakaçağımdan adım gibi emin olduğum telefon, işte tam karşımda duruyordu. Yavaşça uzandım ve derin bir nefes alarak ekranı açtım.

Kahretsin...

Kahretsin bu da neyin nesiydi böyle?

Gözlerim yanlış görmüyorsa, ekranda tam olarak yirmi sekiz cevapsız arama vardı. Ve bunun yanında tek bir mesaj...

Kalp atışlarım bunun üstüne sanki daha da hızlanmaya başlamıştı. Üstelik ellerimde titriyordu. O kadar arama varken, tek bir mesaj olması beni neredeyse dumura uğratmıştı.

Titreyen ellerime aldırmadan ekranı açtım. Aramaların hepsi Mirhan'ı gösteriyordu. Mesaj da ona aitti. Peki ne yazmıştı? Mesajımı onaylamış mıydı yoksa?

Ağlama isteğimi bastırarak mesajı açıp okumaya başladım.

“Ne demek beceremedik? Bana bak Firuze, beni oraya getirtme yoksa yapacaklarımdan sorumlu olmam. Ayrılma işini de kafandan at ve şu lanet olası telefonu aç.”

Yolladığı mesajın yarısında kırmızı suratlı, kızgın emojiiler vardı. Ama bunlara takılmadım. Dişlerimle dudağımı ısırarak mesajı tekrardan okudum. Birkaç kez daha okuduğumda yanağımın kıvrılmasına engel olamadım ve en sonunda gülümseyerek ayağa kalktım. Cevap olarak hiçbir şey yazmayacaktım. Nasıl olsa akşam birliklerin toplandığı yerde onu görecektim.

Salak gibi sırtıtmama aldırmadan kıyafetlerimi giymeye başladım. İçlikler her ne kadar tenimi kaşındırsa bile, donmaya niyetim olmadığı için kamuflajın altına giymekten kendimi alamamıştım. Pantolonu giyip, gömleğin düğmelerini iliklemeğe başladım. Gömleğin etek kısmını pantolonun içine sokup, palaskanın kilidini birbirine geçirdim. Kenarda duran

koca çantanın içine bir kez daha baktım ve her şeyin tam olduğunu gördüğümde ağzını kapattım. Sonra annemin kıyafetlerinin asılı olduğu dolaba doğru ilerledim.

Her şeyimi sakladığım o dolapta almam gereken bir şey vardı. Her görevde asla yanımdan ayırmadığım, dokunduğumda kendimi dünyanın en güçlü kadınıymış gibi hissettiren bir şeydi bu. Babamın dediğine göre annem bunu takmayı çok severmiş. Hatta öyle ki şehit düştüğü gün de boynunda bu varmış.

Derin bir nefes aldım. Boğazıma oturan yumruya aldırmadan dolabın kapağını usulca açtım. Parmaklarım önce kıyafetine gitti. Sanki ona dokunuyormuş gibi okşadım sessizce... Hasretle, özlemle baktım, her zaman olduğu. Kendini vurmadan saatler önceki hâli geldi gözlerimin önüne. Beni bacaklarının üstüne oturtup, bir yandan işlerini yaparken, diğer taraftan saçlarıma kondurduğu öpücükler, bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden. Sonra ellerim mavi beresine gitti. Ne çok severdi bunu takmayı. *"Bir komandonun şapkası, asla yere düşmez,"* deyişi daha dün gibiydi. Ama düşürmüşlerdi işte. Kahpe bir pusuda, kendine sıkıttığı kurşunla yere yığıldığında, çok sevdiği mavi beresi de onunla beraber kana bulanmıştı.

Nefesimi kesen düşüncelerden kurtulmak için başımı havaya diktim ve burun direğimin sızlamasına aldırmadan birkaç saniye öylece bekledim. Keşke bu acının tarifi olsaydı. Belki o zaman içimdeki yangınları söndürmenin bir yolu olurdu...

Gözlerimi kapatıp yattığı yerde huzur bulması için birkaç dua mırıldandım ve tekrar almam gereken şeyi almak için önüme döndüm. Ellerim yerini ezbere bildiği kamuflajın cebine gitti ve yeşil renklerin süslediği boyun bağı, avuçları arasına aldım. Sonra da içindeki künyeyi boynuma takarak, kendi künyemin yanına yoldaş yaptım. En sonunda da boyun bağı, bir fular gibi boynuma bağlayarak dolabı kapattım.

Şimdi her şey tamamdı...

Gerekli her şeyi yanıma alıp büyük sırt çantasını omuzladım. Bu sırada emanetim de çoktan çantanın dibinde yerini almıştı.

Birçok eksik vardı fakat onları karakolda tamamlayacaktım. Postallarımı giyip, yere bıraktığım çantayı tekrar omuzladım ve temizlik yaparken

kapının önüne koyduğum çöpleri alıp, hızla merdivenlerden aşağıya inip, karakola doğru ilerlemeye başladım. Göreve gidecekler yavaş yavaş hazırlanmaya başlamıştı. Hızla dizilmiş çantaların dibinde bekleyen askerlere selam verip odama geçtim. Çantaya koymam gereken bir ton malzeme vardı ve ben hangisinden başlamam gerektiğini bilmiyordum.

Öncelikle dolaptan G-3 tüfeğimi çıkarıp masanın üstüne koydum. Sonra da çantaya koymam gereken mühimmatları yerleştirdim. Beş şarjör, iki el bombası, yedek mermiler, yatak pedi, yağmurluk, pusula, dürbün, işaret fişegi, sağlık kiti, telsiz, bıçak, çok amaçlı çakı ve olmazsa olmaz kamuflej boyası...

Bunlar tamamdı... En kötü şartlarda bunlar bizi birkaç saat idare ederdi. Şimdi sıra erzak yerleştirmedeydi. Masanın üstündeki silahı aldım ve eşek ölüsü gibi olan çantayı omuzlayarak, kumanya dağıtımının yapıldığı yere doğru yürümeye başladım.

Şimdiden içimde garip bir heyecan baş göstermeye başlamıştı. Bilirdim ki daha fazlasını hissettirmek için akşamı bekliyordu. Dağların sessiz uğultusu kulaklarıma nüfuz ettiğinde, her şey ortaya çıkacaktı.

“Komutanım bunlar sizin.”

Kumanya dağıtımının başında bekleyen Serdar’a baktım.

“Askerlere yeteri kadar verildi mi?”

“Belirtildiği gibi komutanım.”

“Tamam,” deyip hemen çantanın boş kalan kısmına kumanyaları doldurmaya başladım. Ekmek, su, birkaç hazır gıda derken, çanta ağızına kadar dolmuştu ve nihayet tam anlamıyla kapatabilmiştim.

“Serdar diğer karakollardaki görevli askerler yola çıkmış mı?”

Askerlerden birine çantayı alması için uzattım ve Serdar’dan gelecek cevabı bekledim.

“Evet komutanım. Dış karakollar intikal edeceğiniz yere doğru yola çıkmışlar.” Bakışları bir değişikti sanki...

“Sorun ne?” dedim gözlerimi kısarak.

“Şey komutanım yok... Yok bir şey.”

“Serdar,” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Komutanım beni yanlış anlamayın ama arkanızı kollasanız iyi olur.”

“O niye?”

“Vallâhi komutanım, benden duymuş olmayın ama gecenin bir vakti kızgın bir boğa gibi telefonda böğürüyordu.”

Kaşlarım istemsiz bir şekilde yukarı doğru kalkarken, duruşumu dikleştirip sırtıtmaya başladım.

“Ne diye sana böğürüyordu?”

“Ben bilmem komutanım. Gece vakti buraya gelecekti. Kafayı yemişti, bir görseydiniz. Zar zor ikna ettim vallâhi.”

Bu nasıl güzel bir haberdir böyle. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum şu an...

“Desene yine gelmişler devrene.”

Son sözlerimi söyleyip birinci timin toplandığı yere ilerledim. Bir personelin elinde bulunan ve askerlerin suratını boyadığı kamuflaj boyasına parmaklarımı değdirip, göz altlarına sürmeye başladım.

“Hazır mısın tim?” dedim yüksek sesle.

“Hazırız komutanım.”

“Hazır mısın tim?” dedim bir kez daha. Bu sefer daha yüksek sesle bağırmışım.

“Hazırız komutanım!”

Boyalarımı sürdükten sonra silahımı elime aldım ve hepsinin gözünün içine bakarak silahımı omuz hizasına kaldırdım. Tıpkı saniyeler sonra onların yaptığı gibi. Sonra da yılların verdiği alışkanlıkla, olması gerektiği gibi, sert bir şekilde en sevdiğim marşı söylemeye ve söyletmeye başladım.

Hakkâri, Şırnak'ta.

Mardin, Midyat'ta.

Komandolar geliyor.

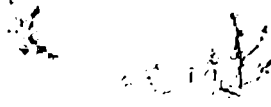
Foça'dan Şırnak'a.

Anası ağlayan şehitler için!

Kalleşçe vurulan mehmetler için!

Sevdiğini bekleyen genç kızlar için!

İNTİKAM! İNTİKAM! İNTİKAM!
İNTİKAM! İNTİKAM! İNTİKAM! Alacağız!
Kalleş köpeklerden İNTİKAM alacağız!
İNTİKAM! İNTİKAM! İNTİKAM!¹⁷

Mirhan

Allah şahidim olsun ki, onu ilk gördüğüm yerde bunun hesabım soracaktım. Yemin ederim, bunu kesinlikle yapacaktım.

Neymiş efendim, sevgili olmayı başaramamışsınız da, sevgili olmak bize göre değilmiş de, belki böylesi daha iyiymiş de, bilmem ne, bilmem ne...

Geceden beri kafayı yemiştım. Ben de insandım. Gecenin bir vakti ikimiz için planlar yaparken, mesajı görünce yılan sokmuş gibi yataktan nasıl fırladım hatırlamıyordum bile.

Beynimi yakan düşünceleri bir kenara atıp tek sıra hâlinde araca binen askerleri takip ettim. Görev vakti yaklaşıyordu ama bende hiç görev aşkıyla yanıp tutuşacak hâl bırakmamıştı bu kadın. Şu aralar daha çok kışım tutuşuyor gibiydi.

“Her şey hazır komutanım, yola çıkabiliriz.”

Kafamı sallayıp şoförün yanındaki koltuğa oturup, kontağı çalıştırması için işaret verdim. Tamam hata bendeydi kabul ediyorum. Çocukluk ettiğimi de biliyorum ama yine de o kahrolası mesajda yazanları asla hak etmemiştim. O mesajı ilk okuduğumda yüreğime taş oturmuştu sanki. Defalarca okuduğum hâlde her okumamda nefesim daralmıştı. Amına koyayım bu nasıl işti, ben hâlâ anlamış değildim.

“Komutanım, sizce hava durumu böyle devam eder mi?”

Bu ne sikik bir soruydu yahu.

“Meteoroloğa benzer bir hâlim mi var Mahmut?”

17. Komando İntikam Marşı.

“Yok komutanım estağfurullah. Geçen görevde de yağmur yedik, ona dönmesin diye şey etmiştim.”

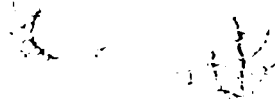
“Ben seni şey etmeden sus Mahmut.”

“Yav Maho, ne pohtan sorular soruyorsun komutana.”

Vanlı'nın konuşmasına aldırmadan ilerlediğimiz yola çevirdim bakışlarımı. Gözlerim yine herhangi bir şey için pusuda beklerken, aklımda Firuze vardı. O kadar çok aramıştım ki, bir yerden sonra telefon kulağıma yapışacak diye çok korkmuştum.

Şu anda bir şeyleri yıkmıyorsam, bunun sebebi saatler sonra onu göreceğim olmadı...

Evet kesinlikle onu görecektim ve diğerlerinin ne dediğini asla umursamayacaktım...

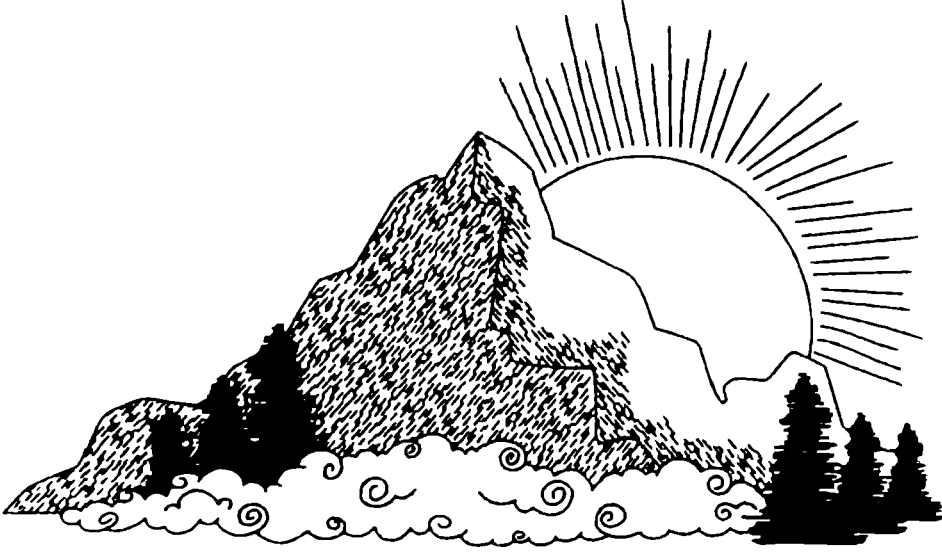
Saatler sonra toplanma alanına vardığımızda, gözlerim avını arıyordu. Askerler tek tek çantaları omuzlamış aşağı inerken, ben hâlâ kalabalık içinde onu seçmeye çalışıyordum.

Derken onu gördüm... Bir taşa sırtım dayamış yine kahrolası o telefonla konuşuyordu. Telefon bile benden daha yakındı sevgilime...

Arabanın kapısını açarak indim ve ayaklarımın önünde duran koca çantayı alıp, onun bulunduğu yere doğru ilerledim. Gözlerimi bile kırpıyordum.

Varlığımı anında fark etmişti. Yaslandığı yerde bir anda dikilmiş ve telefonu hemen kapatmıştı. Burnunun dibine kadar girdim. Tedirginliğinin kokusu burun deliklerime hücum ederken, zerre umursamadım ve kulağına eğilerek sessizce konuşmaya başladım.

“Bu görev bittiği dakikadan itibaren, tüm alay benim olduğunu anlayacak yüzbaşım ve sen de bana ağzını açıp tek kelime etmeyeceksin. Ha yok ben ağzımı açarım falan diyorsan, Allah belamı versin öpmekten nefes aldırمام sana, haberin olsun.”

26. BÖLÜM

Mirhan

Söylediğim sözlerden sonra geri çekilip, kaşlarımı çatarak gözlerinin içine baktım. Şaşkınlıktan iyice açılmış boncuk gözleri ile öylece bana bakıyor, ağzı susuz kalmış ve suya kavuşmak için asla mücadelesinden vazgeçmeyen küçük bir balık misali, açılıp kapanıyordu.

Günler önce bana söylediği sözler hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. Zamanı geldiğinde çok işime yarayacağını biliyordum.

Ve işte o gün gelmişti...

Günlerimin birkaç boktan kelime yüzünden zehir gibi geçmesinin hesabını ödetme günüydü bugün.

İntikam naraları kulaklarımda cınlarken, savaş baltalarımı kuşanmış, her şeyimle savaşa hazır ve nazır bir vaziyette bekliyordum.

Kafamdaki sinsi düşünceleri bir kenara fırlatıp bir kez daha ona yaklaştım. Çok yakındım. Öyle ki mavi beresinin altından firar edip, rüzgâra karşı bağımsızlığını ilan eden birkaç isyânkâr saç teli burnumu gıdıklıyordu. Kokusu bahar gibiydi ve insanı ister istemez etkisi altına alıyor, farklı düşüncelere sebep oluyordu. Lakin o farklı düşüncelerin yeri burası değildi. Önümde halletmem gereken büyük bir sorun vardı. Ne de olsa intikam, soğuk yenen bir yemektir, değil mi?

Derin bir nefes alıp, boğazımı temizlermiş gibi yaptım ve fısıldayarak konuşmaya başladım.

“Yüz ifadenden açık vermek istemiyorsan, o suratının şeklini düzelt sevgilim. Neme lazım etraf kalabalık, sonra ağzının yayı gevşek olanlar dedikodu yaparsa, altından kalkamayız.”

Sözlerimi bitirir bitirmez geri çekildim ve söz hakkı tanımadan, piç gibi sırtarak timin beklediği yere doğru ilerledim. Herkes garip bir şekilde bana bakıyordu lakin zerre umurumda değildi. Günler sonra kendimi ilk kez bu kadar canlanmış hissediyordum. Bu gerçekten muhteşem bir duyguydu...

Beynimde cirit atan düşünceleri bir kenara bırakıp, kendi aralarında muhabbet eden on altı kişilik gruba baktım. Bizim gibi en az sekiz tim vardı ve sayı bakımından en az asker bendeydi. Bu elbette en kötü şartlar altında, bizim için bir dezavantaj olduğu kadar avantajdı da. Çünkü herhangi bir sıcak temasta grup üstünde hakimiyet kurmak, koordine olmak ve görünmeyecek şekilde pusuya yatmak, bu gibi durumlarda daha az vakit alıyordu.

“Toplan,” dedim ayakta bekleyen gruba. Öküz ölüsü gibi ağır olan çantayı sırtımdan indirip, saniyeler içinde etrafımda toplanan askerlerime gülümsedim. Tanıdık yüzleri görünce, insan kendini evinde hissediyordu...

“Beni iyi dinleyin. Kulaklarınızı iyi açın, tek bir kelimemi bile kaçırmayın. Her şeyden önce çok dikkatli olun. Gözünüzü dört açın. Baktığınız yere, bastığınız toprağa, keskin gözlerle bakın. Yürüdüğünüz yola dikkat edin. Kenardan, kıyıdan köşeden gidip, dağda tekerlenmeyin. Sonra *yok komutanım benim bacağım ağrıyor, elim kırıldı, vay götüm çıktı*, diye mızıldanmayın bana. Bu göreve on altı kişi çıktık, on altı kişi geri döneceğiz Allah’ın izniyle. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Anlaşıldı mı?”

Bu sefer sesim daha yüksek çıkmıştı.

“Anlaşıldı komutanım!”

“Aferin. Şimdi başka bir konuya dönelim,” deyip cebimdeki küçük

haritayı çıkardım. Bu harita dışarıdan bakıldığında çok az şey ifade edebilir fakat bizim için çok şey ifade ediyordu. İntikal edeceğimiz noktalar burada yazıyordu. Nerede konaklayacağımız, hangi yollardan geçeceğimiz ve buna benzer sayamadığım birçok ince detay.”

O yüzden yere çömeldim ve etrafımda yuvarlak oluşturan askerlere detaylı bir şekilde anlatmaya koyuldum. Yaklaşık beş dakika sonra, mırıltıların azaldığını ve etrafımdaki askerlerin duruşlarındaki değişikliği fark etmemle birlikte, hemen ayağa kalkıp gözleri ile takip ettikleri hedefe döndüm.

Firuze yüzbaşı elinde ufak bir poşetle olduğu yerde kazık yutmuş gibi dimdik durmuş, bana ve etrafımdaki askerlerime bakıyordu. Bir anda hiç bozuntuya vermeden şaşkınlığımı üstümden attım ve konuşmaya başladım.

“Bir şey mi istemiştiniz komutanım?”

Sözlerim karşısında utanmış mıydı?

Yok yahu, daha neler. O bir iki sözden utanacak bir kadın değildi. On-
daki bünye mübarek betondan yapılmıştı.

“Siz,” demiş ve incecik parmağı ile askerleri işaret etmişti.

“Hazırlıklarınızı tamamlayın. Beş dakika içinde yola çıkacaksınız.”

Askerlere konuşmasını yaptıktan sonra belli ki sıra bana gelmişti. Şimdi ikimiz de gözlerimizi kısarak birbirimize bakıyorduk. Ne söyleyecek diye elbette merakımdan ölüyor hatta geberiyordum lakin erkekliğe bok sürmemek için umursamıyormuş gibi davranıyordum...

“Bu senin.”

Naif çıkan sesinin güzelliğine dikkatimi vermeden, elinde tutmuş olduğu ve bana doğru uzattığı poşete odaklandım.

Bu neydi şimdi?

“Bu nedir komutanım?”

“İçine bakmak zor olmasa gerek Mirhan astsubayım.”

Sesi bir anda buz gibi oluvermişti.

Tamam... İntikam meselesini daha fazla uzatmanın bir anlamı yoktu.

Hemen poşete uzandım ve hiç beklemeden içine baktım. Bu, benim

aylar önce görevdeyken yakaladığımız bir örgüt üyesinin bebeği üşumesin diye üzerine örttüğüm montumdu ve mis gibi kokuyordu.

“Teşekkür ederim. Zahmet etmişsiniz,” dedim gözlerinin içine bakarak. Gerçi sürdüğü kahve, yeşil ve siyah boyadan o çok sevdiğim boncuk gözlere ulaşmakta zorlanıyordum ama olsun. O her hâliyle harika bir kadındı benim için.

“Yorgun görünüyorsun.”

Acaba neden?

“Bilmem. Birileri boktan bir mesajla huzurumu kaçırdığı için olabilir mi acaba?”

“Benim kaçan huzuruma say onları.”

Laf çıkmak için ağzında hazır bekliyordu sanki? Her şeye verecek bir cevabı vardı...

“Neden öyle bir mesaj yazma gereği duydun?” dedim birkaç adım daha onun bulunduğu yere yaklaşarak.

“Ne yapmamı bekliyordun. Oturup ağlamamı mı, yoksa seni her saniye arayıp sızlanmamı mı?.. Ben bunların hiçbirini yapamam çünkü her zamanki gibi beni yanlış anlayan sendin. Kaldırdın mı indirmek bilmiyorsun her kelimemi farklı bir yöne çekiyorsun.”

“Ben bir erkeğim, bazen bunu unuttuğunu düşünüyorum.”

“Senin erkek olduğunu unutmak ne mümkün,” demişti boydan aşağı beni süzerken.

Hafifçe güldüm ve kafamı sağa sola sallayarak tekrar ona baktım.

“Özür dilerim,” dedim tüm samimiyetimle. Mirza ile yaptığım konuşmadan sonra, bunu söylerken zerre pişmanlık hissetmedim.

“Sözlerini yanlış anladım. Benden utandığını düşündüğüm için de telefonda konuşmak istemedim. Açıkçası seninle konuşmamak için kendimle savaştım. Hatta öyle boktan bir durumdaydım ki, kardeşimi aradım ve durumu ona anlattım. Aslında anlattım sayılmaz, çaktırmadan birkaç soru sordum ama göt beyinli leb demeden leblebiyi anladı ve benim ne kadar salak, düşüncesiz bir sevgili olduğumu dile getirdi. Eğer bu konuşmayı bugün gerçekleştirmiş olmasaydım bile, görev dönüşü ilk işim evini basmak olurdu.”

Bir nefeste söylediğim sözler karşısında, elini kolunu nereye koyacağını bilemeyen çocuklar gibi kıpırdanarak etrafına bakıyordu. Her zaman olduğu gibi yine tedirgindi. Aslında onu yeni yeni anlamaya başlıyordum. O bir asker kızıydı ve bu ortamlara benden daha alışkındı.

“İzin işini ayarladın mı?” dedim en sonunda aramızdaki sessizliği bölerek.

“Açıkçası bunu düşünmek için çok vaktim olmadı. Kafam hep başka bir sorunla meşguldü.”

Kaldırdığı tek kaşından ve söylediği imalı sözlerden anlıyordum ki, bu sorunun ana kaynağı bendim... Ah bu ne güzel ne mutluluk verici bir haberdi. Karanlığa kavuşmak için dakikalar sayan havaya inat, güneş açtırmıştı içimde.

“Görev dönüşü izin işini hallet. Bize geçer, birkaç gün kalırız. Sonra kafa nereye eserse ya da nereye istersen oraya gideriz. Tabii baban beni deşmezse.”

Konuşmam bitince ufak bir kahkaha atmış ve hiç beklemediğim bir şey yaparak burnumun dibine kadar sokulmuştu.

“Dikkat et ki babamdan önce ben deşmeyeyim seni. Biliyorsun, konu sen olunca acıma duygularım başka taraflarıma kaçıyor.”

Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. Yemin ederim bu kadın tam bir zırdeliydi.

Derin bir nefes aldım ve aklımdaki düşüncelerden sıyrılarak ciddi bir şekilde ona baktım.

“Lütfen dikkat et. Birinci tim ve ikinci timin güzergâhları neredeyse aynı. En ufak bir şeyde yanında olacağımı bil.”

“Başımın çaresine bakarım merak etme. Sen de kendine dikkat et. Koordinatları bildirmeyi unutma ve telsizi kapatayım deme.”

Başımı salladım ve gitme vakti geldiği için buruk bir gülümseme sunarak selam verdim. Sonra da arkamı dönüp hazır hâlde bekleyen timin yanına ilerledim.

Yere bıraktığım çantayı sırtıma aldım ve tekrar arkamı dönüp ona baktım. Hâlâ olduğu yerde dimdik durmuş bana bakıyordu. Yüreğimin

sıkıştığını hissettim o vakit. Ona arkamı döndüğüm an, bunun kara bir delik misali daha da büyüyeceğinden şüphem yoktu.

Belirli aralıklarla yürümeye başladığımızda ruhumu sıkan, ne olduğunu bilmediğim o şey şimdi boğazımdaydı. Sanki bir el acımadan sıkıyor, parmakları tenimde iz bırakacak şekilde zalimce hareket ediyordu. Bu benim alışık olduğum bir durum değildi. En zor şartlar altında bile, asla böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Geride bırakacağım ailemden başka hiç kimsem yoktu. Ama şimdi durumlar değişmişti. Geride bıraktığım, sahiplendiğim, bir bakışı ile heyecanlandığım bir kadın vardı. Bu gerçekten can sıkıcıydı. Bu olmaması gereken dikkat dağıtıcı bir özellikti.

Resmen böğrüne taş oturmuştu amma koyayım, var mıydı daha ötesi?

Attığım her adımda soğuk havayı içime çekip ciğerlerimle buluştururken, son kez arkamı dönüp, ne yapıyor diye baktım. Gittikçe ondan uzaklaşsam da onu hemen gördüm. Görmememin imkânı yoktu çünkü o da bana bakıyordu. Bir anlık sevinçle el sallamamak için kendimi zor tuttum. Avuçlarımı sımsıkı kapattım ve yoluma devam ettim.

Zirveye doğru tırmandıkça ve onlardan uzaklaştıkça, zihnimin açıldığını hissediyordum. Kadın, denge falan bırakmamıştı. Harman yerini talan eden fırtına gibi, bedenimin her bir hücrelerini istila etmişti.

“Komutanım birkaç dakika mola versek ya?”

Düşüncelerime bodoslama dalan askerin sözleri ile kendime gelip, birkaç saniye içinde kelimeleri beynimde toparladım. Zira Firuze'den başka bir şey düşünmediğim için kuracağım ilk cümle, onun hakkında olacaktı ve bu benim hiç hoşuma gitmeyecekti.

“Sebep nedir?” diye sordum tırmanmaya devam ederken. Soluğu yavaş yavaş başka taraflardan almaya başlamıştık. İşin garibi daha yolun başındaydık. Bu dik yokuş resmen bize eziyet ediyordu.

“Komutanım vallâhi götümüz çıktı. Bu çanta belimizi büktü.”

“Oğlum boşuna mı diyorlar adamın amına koyan çanta diye. Elbette belinizi bükecek. Kırk kilo yük taşıyoruz sırtımızda.”

“Demir kasaları belimi mahvediyor komutanım.”

“Belini de mahveder, beynini de mahveder, kıcını da mahveder, kısacası her yerini mahveder koçum.”

Asker haklıydı. Mahvetmeyecek gibi değildi. Çanta boşken bile on kilodan aşağı değildi ağırlığı.

“Şu dik yamacı tırmanınca dinlenelim. En azından dinlendiğimiz nokta her yere hâkim. Kör kurşuna gitmeyelim durduk yerde,” dedim gülererek. Zaten haritaya baktığımızda da işaretlediğim noktaya yakındık...

Yaklaşık yirmi dakika sonra zirvedeydik ve bulduğumuz ilk düzlükte kıcımızı toprağa gömüp oturmuştuk.

Güneşin batan kızılığı yerini önce griye, sonra da siyaha bırakırken yine aklımda o vardı.

Ne yapıyordu?

Esen rüzgâr onu üşütüyor muydu?

Sırtında taşıdığı çanta ona da ağır gelmiş miydi?

Omuzlarında iz bırakmış mıydı?

Bu sorular beynimin içinde lastik bir top misali, bir sağa bir sola çarpıp dururken, oturduğum yerde kıpırdandım. Kıcıma batan taşlar bile umurumda değildi...

“Komutanım çekirdekten neden almıyorsunuz?”

Mahmut’un söylediği sözlerle gözlerimi devirip, sırtımı arkama koyduğum çantaya yasladım.

“Sen ye Mahmut. Sonra da ishal oldum diye kıcını dağa bayıra yasla.”

Her görevde şu çekirdek muhabbeti olmasa şaşardım zaten.

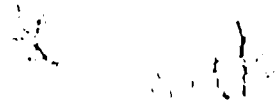
“Kola da var komutanım. Biliyorsunuz ki çok etkin bir ishal kesicidir.”

“Nimet yiyorsunuz lan. Az düzgün konuşun. Zıkkımların da kalkalım. Varış noktasına daha beş kilometre var. Rüzgâr şiddetini arttırmadan, kendimize yatacak bir yer bulmalıyız. Dua edin ki yağmur yağmasın. Sonra hayalarınız soğuktan büzüşmesin.”

“Allah korusun komutanım. Geçen seferki olaya dönmesin.”

“İnşallah... Hadi, devamını vardığımız yerde yersiniz,” deyip ayağa kalktım ve çantamı tekrar sırtıma aldım. Bir hafta boyunca bu böyle devam edecekti. Güzergâh üstündeki her deliğin, her gediğin, her taşın altına

bakılacaktı. Emir böyleydi. Zira şehit verdiğimiz gün, o kansızların söylediği her şey tek tek aklımdaydı.

Rüzgâr iyice hızını arttırdığında dağlar, sır verircesine uğulduyor, bir şeyler anlatmak için çırpınıyordu sanki. Varış noktasına geldiğimizde hem acıkmış, hem yorulmuş hem de üşümüştük. Yağmur yağmıyordu çok şükür ama hava buz gibiydi. Bir de üstüne fırtına eklenince her şey daha da çekilmez oluyordu.

Etraftaki birkaç ağaçtan öyle korkunç, ürkütücü sesler çıkıyordu ki, sanki rüzgârdan intikam alıyordu...

“Bir şeyler yiyelim komutanım.”

Midem kazınıyordu açlıktan lakin şu an bunu düşünmeyecek kadar kafam doluydu.

“Siz yiyin. Ben de çadır işine bakayım.”

Söz hakkı tanmadan malzemeleri çıkarıp tek tek yerleştirmeye başladım. Alışkın olduğum için birkaç dakika içinde çadırı kurmuş, çantanın arkasında asılı duran matı içine yerleştirip oturmuştum. Neyse ki rüzgâr çadırla olan savaşını çoktan kaybetmiş gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi şişirdim, sonra aldığım nefesi geri verip belime batan taşlara aldırmadan yere uzandım...

Kafam hep Firuze ile doluydu ve ben bunun üstesinden nedensiz bir şekilde gelemiyordum. Kendimi mağlup olmuş gibi hissediyordum. Bağırırsam sesimi duyacak kadar yakınımdaydı, bunu biliyordum ama gel gör ki elim kolum bağlı, hiçbir şey yapamıyordum...

Yattığım yerden kalkıp dışarı çıktım ve yemek yiyen askerlerin yanına çöküp, ekmek arasına birkaç sarma koyup tekrar ayaklandım.

“Komutanım bu akşam bunlarla idare edelim. Yarın güzel bir sofraya kuracağız inşallah.”

Büyük bir taşın başına oturup, büyük lokmalar eşliğinde ekmeğimi yerken, askerin sözlerine istemsiz bir şekilde gülümsedim.

“Niye lan? Birkaç koli bisküvi mi gömdünüz çantaya.”

“Yok komutanım,” demiş ve arkadaşlarına bakarak sinsi sinsi gülme-ye başlamıştı.

“Ne oluyor lan? Habersiz ne iş çeviriyorsunuz arkamdan?”

Son lokmamı da ağzıma atıp, onlardan gelecek cevabı beklemeye başladım.

“Herkesin çantasında birer paket tavuk var komutanım. Yarın inşallah öğle yemeğinde mangal yiyeceğiz.”

“Sırtınızdaki ağırlık az geldi galiba size,” dedim gülerek.

“Olsun komutanım. Biz tavuk koymasak da anamızı belliyor zaten. Varsın böyle bellesin sıkıntı yok.”

“Fazla oyalanmayın hadi. Herkes yemeğini yediyse, nöbeti olmayanlar yatsın. Nöbeti olanlar da dikkatli olsun,” deyip oturduğum yerden ayaklandım. Silahı ve termal kamerayı elime alıp, etrafı daha geniş açıdan görebilmek için biraz daha yüksekteki kayalara tırmandım. Ben çıktıkça rüzgâr daha çok şiddetini arttırmaya başlamıştı.

Durduğum yerde şu anda etrafı tüm çıplaklığı ile daha net görüyordum.

Bu havayı severdi kalleşler. Saklandığı delikten, başka bir deliğe yol almak için bu havayı beklerdi hepsi. Tıpkı kurdun, puslu havayı beklediği gibi...

İç sesime kulak asmayıp, rüzgârın şiddetine aldırmadan, kamerayı elime aldım ve etrafta ne var ne yok diye seyre koyuldum. Elimdeki kamerayı, birden Firuze ve ekibinin bulunduğu dağın koordinatlarına çevirdim... Karşı dağdaydı ve ona bu kadar yakın olmak, istemsizce bol küfür sallamama sebep oluyordu.

Hiçbir şey yoktu. Kamerayı indirdim ve tekrar çıplak gözle etrafa bakmaya başladım. Bu sırada cebimdeki telefonun titrediğini hissedip, hemen etrafıma bakındım ve iki taşın arasındaki küçük deliğe girip, cebimdeki telefonu çıkardım. Çok heyecanlanmışım çünkü telefonun çekeceği aklımın ucundan bile geçmiyordu. Gelen mesajı açıp hemen okumaya başladım.

“Beni mi takip ediyorsun sevgilim?”

Kahkaha atmamak için dişlerimi dudaklarıma geçirmiş, şaşkınlıktan sürekli kafamı sağa sola sallıyordum.

Aman Allah'im o beni görmüştü...

Lanet olsun, bu şu anda kendimi harika hissettiriyordu...

Geri zekâlı gibi sırtıtmayı kesip, hemen mesaj yazmaya başladım. Parmaklarım harflerin üzerinde resmen dans ediyordu.

“Beni mi dikizliyorsun sevgilim?”

Mesajı yolladıktan hemen sonra, karşı ki dağa tekrar bakmaya başlamıştım. Lakin yine hiçbir şey görmüyordum.

“Lanet kıcını görürüm diye bekledim ama göremedim maalesef.”

Bir de utanmadan üzgün emojiyi koymuştu mesajın sonuna. Bu kadın gerçekten deliydi. Hem de zırdeli...

“Tuvaletimi seyir alanında yapmıyorum bebeğim. Kıcımın namusunu korumak zorundayım çünkü.”

Hangi insan sevgilisiyle bu şekilde konuşurdu ki... Ciddi anlamda ikimiz de sorunluyduk...

“Oysaki ben senin kıcını kollamak için, burada hazır kıta bekliyordum.”

Ben daha birinci mesaja sırtıtmayı kesmemişken, ikinci mesajın gelmesi ile neye uğradığımı şaşırılmıştım.

“Bebeğim mi?.. Bebeğim... Hım, sevdim bunu. Bak bakalım göğün doğru yükselip, sonra da irtifa kaybedip, yanına düşen benim ruhum mu?”

Dayanamayıp en son basmıştım kahkahayı. Kim duyarsa duysun, zerre sikimde değildi.

“Yanıma değil kucağıma düştün resmen.”

Mesajı yolladıktan sonra onun benim için ne kadar değerli olduğunu, ilk kez bu kadar net anladım. Gözlerimi karanlığa dikip teşekkürlerimi sundum Rabb'ime...

“Dikkat et de, ağırlığımdan yamulma.”

Mesajı okuduktan gözlerimi kapatıp kendimi rüzgârın sesine bıraktım. Uğulduyor, derdini anlatamadığı için çırpınıyordu sanki. Bu topraklar, bu dağlar ne ölümler görmüştü. Ne kalles pusular yemişti. Ne savaşlara

kulak tıkamıştı. Ne anaların bağırını delik deşik etmişti acıdan. Ne acı haykırıları duymazdan gelmişti bu acımasız dağlar...

Şimdi bu oyunu bozma zamanı değil miydi?

Şimdi bu dağlara, yıllar boyu kulaktan kulağa yayılacak bir dedikodu verme zamanı, gelmemiş miydi?

Bence gelmişti...

Çoktan taşlaşmış, unutulmuş, zalimliği ezberlemiş bu dağlara, biraz da olsa umut verme zamanı gelmiş de geçiyordu bile... Bu yüzden yakamda asılı duran telsizi elime aldım ve telsiz kodunu girerek konuşmaya başladım...

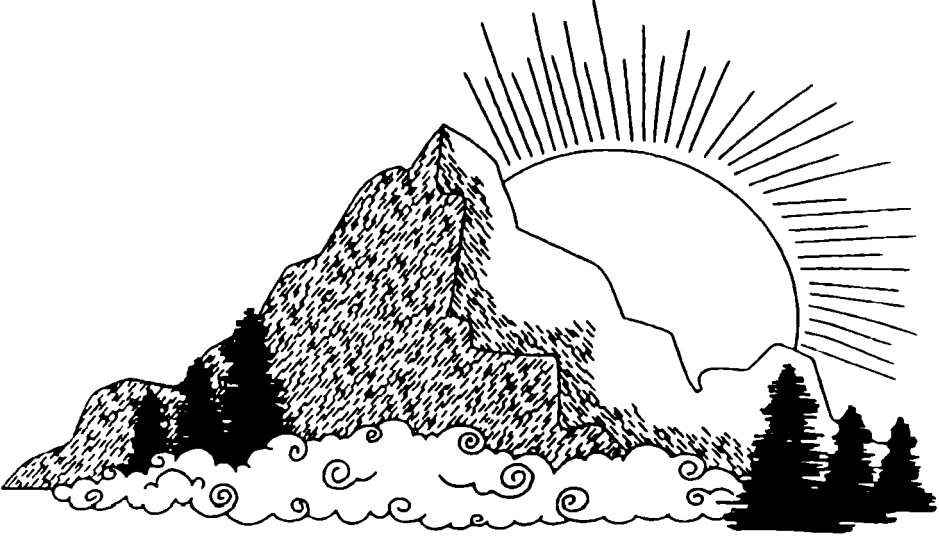
“Kartal 18’den Kuzgun 6’ya.”

Kendimi sakinleştirmek için derin derin nefesler alıp oturduğum yerde kıpırdandım. Yaptığım delilikti. Hatta belki ceza bile alacaktım ama olsun. İnsan hayatında kaç kere deli olurdu ki? Ya da bu fırsat kaç kere eline geçerdi.

“Kuzgun 6 dinlemede. Tamam.”

Firuze’nin sesi kulağıma geldiğinde, sesimin titrememesi için dua ettim ve son kez derin bir nefes alıp konuşmaya başladım. Şu anda elinde telsizi olan herkes beni duyuyordu. Yani bu olaya dağlar taşlar kadar, yüzerce insan şahit oluyordu.

“Şimdi sen diyeceksin ki bu adam ne yapıyor? Hatta kim bilir belki çok kızacak, günlerce konuşmayacaksın. Ama olsun ben hepsini göze alarak çıktım bu yola. Esen rüzgâra fısıldadım sözlerimi, sana yetiştirsin diye. Lakin bir de benden duy istedim... Şahidim olsun gökyüzü, karanlık ve ona eşlik eden yıldızlar... Şahidim olsun acılara gebe kalmış bu dağlar... Esen rüzgâr sesim olsun, nefesim olsun sana. Deme ki bula bula burayı mı buldun? Biz böyleyiz işte. Ne günümüz belli ne yatağımız. Ne yediğimiz belli ne içtiğimiz. Eğer ki sen de benim gibi düşünüyorsan, neresi olduğu hiç fark etmez bu yolu bir ömür boyu seninle el ele yürümeme izin verir misin?”

27. BÖLÜM

Firuze

Sevildiğini bilmek...

Sevildiğini hissetmek...

Aylar önce bana bunların ne anlama geldiğini sorsalar önce kahkaha atar, sonra suratımı asar, aval aval karşı tarafı dinlerken, akşama ne yemek yapacağımı düşünürdüm. Çünkü o duygunun ne demek olduğu ile ilgili uzaktan yakından alakam yoktu. Çevremdeki insanlara hiç o gözle bakmamıştım. Aşk, sevgi, merhamet... Bunlara tanık olmuştum ama asla yaşamamıştım.

Fakat şimdi sorsalar, bunun hakkında destansı birkaç şey söyleyebilirdim.

Mesela insanın kanını kaynatıyor, sürekli aptal gibi sırtıtmasına sebep oluyordu. Hayata bakış açın değişiyordu. Eskiden donuk, soğuk olan her şey bahar gelmişçesine cıvıl cıvıl, rengârenk görünüyordu. Bazen küçük bir dokunuş, bir bakış, ufacık bir gülümseme insanın kalbine dokunuyordu. İnsanı baştan yaratıyor, kendini çok farklı hissettiriyordu. Salak gibi dağa taş, ota boka, her yere koca harflerle mutluyum yazmak istiyordu insan...

Kısacası kalp beyne hükmetmeye başlayınca, beyin kalbe köle oluyordu. Öyle bir şeydi ki bu duygu, silahsız bir savaşçı gibi kanına sinsi sinsi işliyordu. Sonra bir bakmışsın ki, kalpler konuşuyor, kulaklar dinliyor, beyin köle oluveriyordu.

Her şey bu kadar basitti işte. Ve sonuç olarak Allah'a şükürler olsun, o boka ben de batmıştım.

Sırtımda çanta, elimde beş kilo ağırlığında olan silahımla yürürken hep bunları düşünmüştüm. Hatta çadır kurarken, askerlere nöbet tutmalarını için mevziülerini gösterirken, rüzgâr benden hıncını alırcasına saçlarımla suratımı döverken bile, aklımdaki tek şey gülümsememe sebep olan o düşüncelerdi.

Derin bir nefes aldım. Rüzgârın uğultusundan nasibini alan kulaklarımı, yeşil bere ile kapatıp eldivenlerimi elime geçirdim ve daha sonra ayaklanarak, askerlerin kendi aralarında muhabbet ettiği yerden birkaç adımda uzaklaştım. Sonra da birkaç dakika ayakta durup ayın şavkı ile aydınlanan tepelere göz gezdirdim.

Zalim karanlık her pisliği saklıyordu. Her bir girintiyi, her bir oyuğu, her bir canlıyı iyi veya kötü bilmeden saklayıp bağrına basıyordu. Oysaki ne canlar yitip gitmişti bu vadide. Kimileri sevdiğini düşünürken, kimileri bebeğine hasretlik çekerken, kimileri de şehadet şerbeti içmeyi dilerken hain bir pusuda can vermişti. Bu dağlar öyle ölümler görmüştü ki, kim bilir belki de dile gelmediği için, bu şekilde acı ve korkutucu görünüyordu.

Beynimi ele geçiren sis bulutundan kurtulup, etrafı daha detaylı görebileceğim, aynı zamanda gövdeyi de saklayabileceğim bir taş oyuğu bulduğumda, donan kığım için ideal bir alan oluşturup, birkaç saniyede içinde yerleştim ve elime termal kamerayı alarak, hemen karşı tarafı izlemeye başladım. Mesafe biraz uzaktı ama yine de dikkatli bakmaktan vazgeçmedim. İkinci timin güzergâhı neredeyse bizimki ile aynıydı. Aradaki tek fark, biraz mesafenin olmasıydı, o kadar.

Rüzgâr şiddetini daha da arttırırken, bu bit kadar taş kovuğunun arasında daha ne kadar kalabilirdim bilmiyorum. Derken kameranın ekranında turuncu, sarı karışımı bir figür belirmişti. Olduğum yerden hafifçe dikleşip karşı tarafa baktım lakin yine görünürde hiçbir şey yoktu. Bunun aksine ise kamerada hâlâ aynı görüntü vardı. Sürekli kıpırdayan,

küçük görünen bir görüntüydü bu. Üstündeki teçhizatlardan anladığım kadarıyla bizden biriydi. Kim bilir belki bir asker tuvalet ihtiyacını gidermek için dağa, bayıra dolanmıştı. Ama içimden bir ses bunun farklı bir şey olduğunu söylüyordu. Acaba Mirhan'da benim gibi mi düşünmüştü?

Bu düşünce ile cebimdeki telefonu çıkardım ve hemen mesaj yazmaya başladım. Telefon çekiyor mu diye bakmama gerek yoktu, zira nerede çekip çekmediğini çok iyi biliyordum.

İlk mesajı yolladığımda neredeyse ellerim titriyordu. Bunun sebebini havanın soğuk olmasına bağlamak istesem de, içten içe biliyordum ki bunun sebebi, ondan gelmesini beklediğim cevaptı. Ve dakikalar sonra gelmişti de. Yanılmamıştım. Orada, deli gibi esen rüzgâra rağmen, benim gibi bekleyen bir adamdı Mirhan. Belki gözlerim tanımamıştı onu ama yüreğim hissetmişti.

Dakikalar boyu mesajlaşırken içim içime sığmıyordu sanki. Ondan gelen her cevaba gülümserken buluyordum kendimi. Ne kışıma batan çakıl taşları ne de sırtımı dayadığım taşın soğukluğu umurumda bile değildi şimdi. Hani bazen saçmalamak istediğinizde, size ayak uyduracak birini istersiniz ya yanınızda, işte bu adam o istediğim tiptendi. Saçmalarken bile seni yalnız bırakmayan tipten...

Son mesajıma cevap beklerken artık bir şeyden çok emindim. Eksik yanıımı dolduran bu adam, benim için çok, çok önemliydi. Dilim varmıyordu bazı şeyleri söylemeye. Korkuyordum. Her güzel şeyin sonu kötü biter diye korkuyordum çünkü buna yakından tanık olmuştum. Birbirlerini deli gibi seven annem ve babam zamansız bir şekilde ayrılmıştı. Zalim kader bir vedayı bile çok görmüştü onlara. Bu yüzden dile getirmeye korkuyordum bazı şeyleri. Dilimin ucuna gelse bile diyemiyordum işte...

Derin bir nefes alıp telefona baktım. Hâlâ bir cevap yoktu. Bir kez daha kafamı kaldırıp karşı ki dağlara baktım. Sanki onu görebilecekmişim gibi. Acaba telefonu mu çekmiyordu? Herhangi bir çatışma olsa onları duymamamıza imkân yoktu. Belki de acil bir işi çıkmıştı ya da ne bileyim askerler ile ilgili bir sıkıntı vardı. Daha fazla düşünmeden ayağa kalkıp timin konuşlandığı yere doğru ilerlemeye başladım. Daha birkaç adım atmıştım ki telsizden gelen sesle neye uğradığımı şaşırdım.

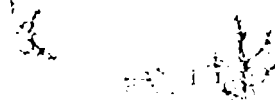
Birisine bir şey mi olmuştu?

Pusuya mı düşürülmüşlerdi?

Kafamda bu sorular dönerken bir anda düşüncelerimden sıyrılarak kendime geldim ve hemen telsiz kodunu girip karşılık verdim. Karşı taraftan herhangi bir cevap beklerken adımlarımı daha da hızlandırıp, yerde oturmuş muhabbet eden askerlere silahlarımı almalarını ve tepelerin başına geçmelerini işaret ettim.

Sonra yine onun sesini duydum. Kalp atışlarım ölümüne sebep olacak kadar hızlı atarken, bir türlü ona söz geçiremiyordum. Hâliyle patlayan kulaklarım Mirhan'ın sözlerini bir türlü algılayamıyordu. Ta ki son sözlerini duyuncaya kadar...

“Bir ömür boyu seninle el ele yürümeme izin verir misin? Benimle evlenir misin?”

Dünya dönmeyi bırakmıştı o vakit. Rüzgâr uğultusunu bile kesmiş, sessizce pusuya yatmış gibiydi. Her yerde çıldırtıcı bir sessizlik ve şaşkınlık hâkimdi. Korkunç bir telaşın parmak uçlarımdan girip, tüm vücuduma hızla yayıldığım hissediyordum. Bu sözler zihnimde karınca yuvasına sokulan bir çomak misali, depreme yol açmıştı. Neden, niçin bilmiyordum ama allak bullak olmuştum. Beynim durmuş, başım dönüyordu. Bir şeye tutunmaya ihtiyacım vardı. Ağlamak istiyordum ama olduğum yerde taş kesilmiştim. Koca bir şaşkınlık parodisi etrafımda dönerken, ben ayakta durmuş öylece bekliyordum.

Bu bilinmeyen bir korkunun başlangıcı mıydı benim için?

Şaşkınlık denizinde yüzüyor gibiydim şu an. Ben ilerlemeye çalıştıkça ayaklarımdan biri asılıyor, beni dibe çekmeye çalışıyordu. Korkuyordum... Kendime bile söylemeye cesaret edemediğim şeyler varken, onun beni yanlış anlamasından korkuyordum.

Kendime gelmek için çabaladım. Esmesinin durduğunu sandığım rüzgârın kokusu burnumdan girip içime nüfuz ederken, aslında hiçbir şeyin durmadığını, her şeyin kaldığı yerden devam ettiğini gördüm.

Peki ben neden korkuyordum?

Neden sonumun annem gibi olacağından endişe ediyordum?

Şaşkınlık ve korku bir anda tahttan inmiş, yerine umut çöreklenmiş gibi göz kırpyordu bana. *Korkularınla yaşamaya devam edemezsin* diye fısıldıyordu kulağıma. Rüzgârla iş birliği yapıp, beynime hükmediyordu. Acı ve korku usul usul eriyen bir mum gibi, yavaş yavaş yok olup yerini bambaşka bir duyguya bıraktı.

Umut...

Heves...

Bu duyguların adı buydu... Neden olmasın ki? İnsanlar onca acıya rağmen devam etmiyorlar mıydı yaşamaya, nefes almaya. Ben neden etmeyecektim?..

Hem annem demez miydi *mutlu olmak, gerçekten mutlu olduğunu hissetmek ve sana bunu hissettiren birini bulmak, bu hayatta başına gelecek en güzel şey* diye...

Peki benim derdim neydi?

Derdimin ne olduğunu sonra düşünecektim.

Ve nihayet karşı dağdan, salak gibi telsizin başında bekleyen ve bizi cümle âleme rezil eden adama cevap verdim.

“Seni geberteceğim Mirhan astsubayım. Seni mahvedeceğim. Sorunun cevabına gelecek olursak, evet seninle o yolda yürümeyi kabul ediyorum.”

Hemen telsizi kapattım. Yeterince rezil olmuşum. Hatta bitmişim. Tüm bu olanları buradaki herkesin duyduğu yetmiyormuş gibi, bir de babam duyacaktı. An itibari ile tamamen boka batmışım.

“Hayırlı olsun komutanım.”

Bir anda kafamı sağ tarafta durmuş, yüzüme bakıp sırtan çocuğa döndüm. Sonra da diğerlerine. Hepsi alttan alttan gülüyordu. Kıvrılan yanakları bunu çok belli ediyordu. Kızmak istedim onlara ama yapamadım. Tıpkı onlar gibi ben de güldüm. Bu beni öylesine rahatlatmıştı ki, bu rahatlık karşısında ben bile çok şaşırmışım.

“Teşekkür ederim çocuklar,” dedim utanarak. Meslek hayatım boyunca ilk kez bu şekilde gülmüş ve askerlere ilk kez bu şekilde sıcak davranmışım.

Kafamı sağı sola salladım ve gülümseyerek tekrar karşı tepeye baktım. Salaktı bu çocuk. Gerçekten salaktı. Ceza yiyeceğini bile bile böyle bir şey yapmıştı. Eminim bütün alay şu anda bu haberle çalkalanıyordu. Hatta öyle ki, telsiz başında bekleyen herkesin yüzündeki şaşkınlık, şu an gözümün önüne geliyordu ve bu durum bende daha çok gülme isteği uyandırıyordu.

“Komutanım, bu dağlar ilk kez böyle bir şeye şahit oluyor. Vallâhi Mirhan komutanıma helal olsun.”

İçimde tarifi olmayan bir mutluluk vardı. Elbette korkularım da vardı ama terazinin diğer tarafı daha ağır basıyordu. Düşünmem, kafa yormam gereken birçok konu, birçok problem vardı lakin şimdi zamanı değildi.

“Tamam beyler uzatmayalım. Gördüğünüz gibi burası yeri ve zamanı değil. Şimdi önümüzdeki altı günü düşünmeliyiz. Komutanınızın yaptığı rezilliği değil.”

Birkaç homurdanmanın ardından, herkes kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Kaçamak bakışların elbette farkındaydım. Yapacak bir şeyim yoktu, bu bakışlar önümüzdeki günler sürmeye devam edecekti.

Bir kez daha telsiz kodunun anons geçmesi ile kafamdakileri bir kenara bırakıp boğazımı temizledim. Telsiz kodu merkezden geliyordu.

“Kuzgun 6 dinlemede. Tamam.” dedim sessizce karşıdan gelecek konuşmayı beklerken.

“Bu saçmalıkta nedir Firuze yüzbaşım?”

Lanet olsun. Telsizdeki ses alay komutanının ta kendisiydi. Ah Mirhan ah. Beni ne hâllere düşürdüğüne bir bak...

“Hangi konudan bahsettiğinizi anlamadım komutamm.”

Gereksiz konuşmanın kimseye zararı olmazdı, değil mi?

“Sen benim hangi konudan bahsettiğimi çok iyi biliyorsun yüzbaşım.”

“Siz de beğendiniz mi komutanım? Şahsen ben çok beğendim ve yaratıcı buldum.”

“Tövbe estağfurullah. Ceza yedikten sonra konuşalım bunu bir de.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Dikkatli olun ve böyle saçma sapan şeylere telsizi alet etmeyin.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Ha bu arada, dua et ki duyması gereken en son kişi, başta duymasın.”

“Âmin komutanım.”

Telsizden gelen birkaç anlamsız mırıltı sonrası derin bir nefes aldım, sonra da babamın bu haberi en son duyan kişi olmasını dileyerek, tekrar mesajlaştığım yere doğru ilerledim. Kıcığının rahat edip etmemesine aldırmadan yerime yerleştim ve telefonu çıkarıp hemen Mirhan’ı aradım. Telefon çeken bir yerde kurdeşen döktüğümü adım gibi biliyordum.

Birinci çalış...

İkinci çalış...

Ve beklediğim fırsat.

“Seni geberteceğim Mirhan. Sana öyle işkenceler edeceğim ki, bunu yaptığına pişman olacaksın. Rezil olduk senin yüzünden. Herkes ne boklar yediğimiz anladı. O da yetmedi alay komutanı aradı. Bu ne kadar utanç verici bir şey anlıyor musun? Herkese rezil kepaze olduk. Dua edeyim de babam bunu benden duysun. Başkasından, hele de alay komutanından duyarsa, işte o zaman ben bittim. Yiyeceğim fırça buradan Fizan’a yol olur...”

Birkaç saniye nefes almak için durdum ve devam ettim.

“Alo? Orada mısın Mirhan?”

“Buradayım tabii ki... Şimdi sen benim komutanımsın ya, sözlerini bölmek istemedim.”

“Komutan?... Bu şimdi mi aklına geldi, ahmak kafa? Rezil olduk herkese.”

“Kim duymuş kim duymamış benim umurumda bile değil. Sen duydun ya, gerisini sal gitsin.”

“Duymamak gibi bir seçeneğim var mıydı Mirhan?”

“Tabii ki yoktu bebeğim. Telsizden duymasaydın buradan bağırır, sesimi yine duyururdum sana.”

“Mirhan,” dedim bir solukta.

“Söyle ağzını yediğim söyle.”

Ne söyleyecektim ki?

Her konuştuğunda sıcağı gören tereyağı gibi eriyordum.

“Delisin, bunu biliyorsun değil mi?”

“Deli olmasam günler nasıl geçer be gülüm?”

Neyse ki bu sözler sonrası salak gibi sırtıttığımı kimse görmüyordu.

“Biliyor musun? Böyle bir şey yapacağın, aklımın ucundan bile geçmezdi.”

Nedensiz bir şekilde utanmıştım bu sözleri söylerken ama yine de söylemekten kendimi alamamıştım.

“Tepedeyim ya. Oksijen beynime fazlasıyla nüfuz edince, beynim açıldı ve ortaya böyle bir şey çıktı. Ondan yani tüm bunlar.”

“Kapat çeneni istersen.”

“Kapattım çenemi, sen iste yeter ki.”

“Şimdi kapatmak zorundayım. Dikkat et tamam mı?”

“Bu yedi gün nasıl geçecek Firuze?”

Sesi öyle derinden, öyle boğuk geliyordu ki, bir an ne diyeceğimi şaşırdım.

“Gün dediğin nedir ki Mirhan? Yeter ki canlar sağ olsun.”

“Görev dönüşü izin meselesini halledince bana yaz.”

“Sağ salim dönelim de, elbette hallederiz.”

“Bilet işini ben hallederim, haber vermen yeterli.”

“Bileti kendim alabilirim Mirhan.”

“Sen alırsın ama ben aldırmam. Bu konu yoruma kapalı güzelim. Sadece bana haber ver. Lütfen.”

“Peki sen nasıl istersen. Şey.”

Söyleyip söylememe arasında kalmıştım. Acaba ailesi beni kabul eder miydi?”

“Seni dinliyorum.”

“Ailen... Sorun olmaz değil mi?”

“Elbette ki sorun olmaz güzelim. Bu tedirgin olacağın en son konu.”

“Öyle olsun. Hadi kapatıyorum dikkat edin.”

“Sen de dikkat et. Herhangi bir şey olursa bana ulaş.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Üşüme. Hava soğuk. Yol boyunca omzuma yaslanıp fır fır burun çekmene dayanamam.”

“Canım beynine oksijen fazla gitmiş galiba senin,” dedim gülümseyerek.

“Dengemi şaşırtan oksijen değil güzelim, sensin.”

“Bu konuşma sabaha kadar devam edecek galiba. Hadi ben kaçır.”

“Tamam. Beni habersiz bırakma.”

“Telefonların çektiği yerde mutlaka yazarım sana.”

Birkaç dakika daha bu şekilde paslaştıktan sonra, telefonu kapatıp sırtımı taşa verdim ve yıldızlara baktım. Şimdi yıldızlar daha da güzel parlıyordu. Siyah bir çarşafın üstüne serpiştirilmiş beyaz elmas taneleri gibiydiler. Her biri göz alıcıydı. Her biri benim gibi capcanlıydı.

Mirhan

Mirhan

Günler geçmek bilmiyordu...

Şaka değil, gerçekten geçmek bilmiyordu...

Kahrolası telefon da maceranın üçüncü gününden beri çekmiyordu. Öyle bir yerdeydik ki, sağlam adamda bile psikoloji falan bırakmıyordu.

“Oğlum ayağınızın altında yumurta mı var? Hızlanın biraz,” dedim ağzımdan tükürükler saçarak. Sinirliydim, neredeyse dizlerimin üstünde biten suyun içinde ilerlemeye çalışıyordum ve üşümüştüm...

“Komutanım, karşı ki mağaranın içine girmek için tek yol bu mu?”

“Uçamayacağımıza göre herhâlde yürüyeceğiz,” dedim homurdanarak.

Yol güzergâhının üstünde bulunan her deliğin altına bakmak zorundaydık ve karşı tarafta yer alan mağara da onlardan biriydi.

“Balık var mıdır komutanım bu derede?”

“He var. Tutacak mısın?”

“Öyle demeyin komutanım. Varsa öğle yemeği için tutarız tabii, sıkıntı yok.”

“Amma koyayım benim götüm donmuş, adamın tek düşündüğü yemek. Yok yemek falan, şu işi bitirip bir an önce yola düşelim. Sırtım delindi dağda bayırda yatmaktan.”

“Evlilik teklifi size hiç yaramadı komutanım. O günden sonra daha bir aksi, çekilmez bir adam oldunuz çıktınız.”

Doğru söylüyordu. Günlerdir bu hâldeydim. Telsiz hakkımı da kullandığım için eli ayağı bağlanmış, kesilmeye mahkûm bir koyun gibi hissediyordum. Tek duyduğum telsizden gelen ruhsuz birkaç konuşmasıydı. Akşamın olmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

“Çok konuşmayın.”

Birkaç adım daha attıktan sonra, nihayet derenin diğer yakasına geçmiş, mağaranın bulunduğu noktaya doğru ilerlemeye başlamıştık. Mağaranın girişine yaklaştıkça kimseden ses çıkmıyordu. Herkes silahına mermiyi sürmüş, hazır da bekliyordu.

Hava öylesine güzel ve parlaktı ki mağaranın karanlığı ile dalga geçiyordu sanki.

“Beni iyi dinleyin,” dedim arkamda bulunan askerlere sessizce.

“Herhangi bir şeyle karşılaşırsanız, benden izin almak için beklemeyin. Sıkın kafalarına piç kurularının. İkişerli gruplar hâlinde ilerleyeceğiz. Önden ben gireceğim. Dört kişi dışarıda kalacak, diğerleri de ben ilerledikçe arkamdan gelecek.”

Sözlerimi onaylayan fısıltılar sonrası, biraz daha ilerleyerek mağaranın girişinde durdum ve birkaç saniye hareket etmeden öylece bekledim. Sonra da diğerlerine işaret ederek, leş gibi idrar ve bok kokan mağaranın içine girdim.

“Amına koyduklaım, sıçıkları yerde yaşıyorlar galiba.”

Askerin bu sözlerine gülümseyip hiçbir şey olmamış gibi etrafa baktım. Ateş yakıldığı için mağaranın duvarları kararmıştı. Eğri bir demir kaşık ve yanında bulunan yamulmuş boş bir teneke, buranın kullanıldığı yönünde ilk işaretleri vermişti. Biraz daha ilerledikçe bulgur, makarna ve buna benzer birçok şeyin etrafa saçıldığını fark etmiştim. Burada kesinlikle yaşanmıştı.

“Komutamm, burası leş gibi kokuyor.”

Kokuyordu...

Ama ilerledikçe dışkı kokusuna, farklı bir koku karışıyordu.

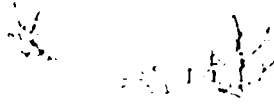
“Komutanım şuradaki delikten geliyor. Sizce bu benim düşündüğüm şey olabilir mi?”

Hayır... Bu onun düşündüğü şey değildi. Bu koku insan bedenine ait olsa, burada bir dakika bile nefse alınmazdı.

“Bakalım bu kokunun kaynağı neymiş?” dedim hızla küçük deliğin bulunduğu tarafa doğru ilerleyerek.

Birkaç saniye sonra deliğin içindeki görüntüye iğrenerek bakıyordum. Birkaç tane küçükbaş hayvan kellesi ve bir köpek leşi...

“Gidiyoruz beyler... Anlaşılan o ki buradakiler, hayvanların leşleri bile dışarı çıkarmaya çekinmiş ve koyun koyuna yatmışlar. Hadi devam edin, daha fazla bu ortamda kalırsam kusabilirim.”

Günler sonra dönüş yolundaydık.

Saatlerdir yol yürüyorduk ama yol ne hikmetse bir türlü bitmek bilmiyordu. Neredeyse hiç durmadan yürümüştüm. Dönüş yolunda yükümüz daha da hafiflediği için daha rahattık. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ne yorgunluk ne açlık ne susuzluk... Bunların hiçbiri yoktu bende. İstedğim ve hissettiğim tek şey onu görmek, kokusunu içime çekmekti.

Çok özlemiştim. Köpek gibi özlemiştim. Rüzgârdan bile kokusunu dilenecek kadar özlemiştim. Suskunluğum bu yüzdendi zaten. Yüreğimde

kahredici bir yangın vardı sanki. Ne yapsam harlanmasını engelleyemediğim bir ateş...

“Komutanım ateş yakmışlar.”

Kafamı kaldırıp ilerideki kalabalığa baktım. En arka sıralarda yol aldığım için ön tarafa pek fazla bakmıyordum. Bu yüzden onlara bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim bile.

“Herkes bizim gibi çamura bulanmışsa ve kışına kadar ıslaksa ateş yakmaları normaldir diye düşünüyorum.”

“Bizden daha ıslak olan bir ekip olamaz komutanım. Neredeyse hepimiz suya battık.”

“Lan sahi, nerede yanlış yaptık ben hâlâ anlamış değilim. Giderken dizimizde olan su, dönüş yolunda neredeyse göbeğimize kadar çıkmıştı.”

“Kâbus gibiydi amına koyayım. İyi ki tüfekler vardı yoksa hepimiz sürüklenerek yolculuk yapardık.”

Askerlerin kendi aralarındaki konuşmasına aldırmadan, ön tarafa doğru yürüyüp sıranın başına geçtim ve adımlarımı hızlandırarak, tabiri caizse tepeden aşağı koşar adım inmeye başladım. Hatta bir ara ayağımın kayması ile resmen kışımın üstüne düşmüştüm. Erkekliğe bok sürmek istemesem de felaket acıyordu şu an.

Yaklaştım...

Ben yaklaştıkça, kalp atışlarım hızlanıyordu...

Biraz daha yaklaştım...

Ben yaklaştıkça, dizlerim daha çok titriyordu...

İyice yaklaştım...

Ben yaklaştıkça, çektiğim özlem ilmek ilmek boğazıma dolanmıştı...

Ve en sonunda onu gördüm...

Durmadan bir sağa bir sola gidiyor, hiç durmaksızın elinde tuttuğu telefonun ekranına bakıyordu. Bir rüzgâr esti o an... Sanki kokumuzu birbirimize haber vermek istercesine yalayıp geçmişti bedenlerimizi. Sesler kesildi ve sadece ikimiz kaldık. Rüzgârın sesini işitmişçesine kafasını kaldırdı ve benim olduğum tarafa baktı.

Yemin ederim ki omuzlarının rahata kavuştuğunu buradan bile anlamıştım.

Derin bir nefes aldım ve bulunduğum yerden hızla inerken, onun bana doğru gelişini gülümseyerek izledim. Yaklaştım... Yaklaştım ve aramızdaki mesafeyi önemsemeksizin kolundan tuttuğum gibi, onu göğsüme yaslayıp sımsıkı sarıldım. Öyle bir sarıldım ki, neredeyse tek beden olduk. Özlemi ile yanıp tutuştuğum kokusunu ciğerlerim bayram edene kadar içime çektim. Saçlarını öptüm. Berbat bir şekilde duman koksa da, o koku dünyanın en güzel kokusu gibi geldiği için, arka arkaya derin nefesler aldım ve en sonunda sessizce konuşmaya başladım.

“Özledim.”

Başka söze gerek yoktu. Zaten süslü sözlerden anlayan biri değildim ve hiç olmamıştım.

“Herkes bize bakıyor.”

“Sikimde değil.”

“Mirhan.”

“Hı,” dedim hâlâ ona sarılmış bir hâlde ayakta dikilirken.

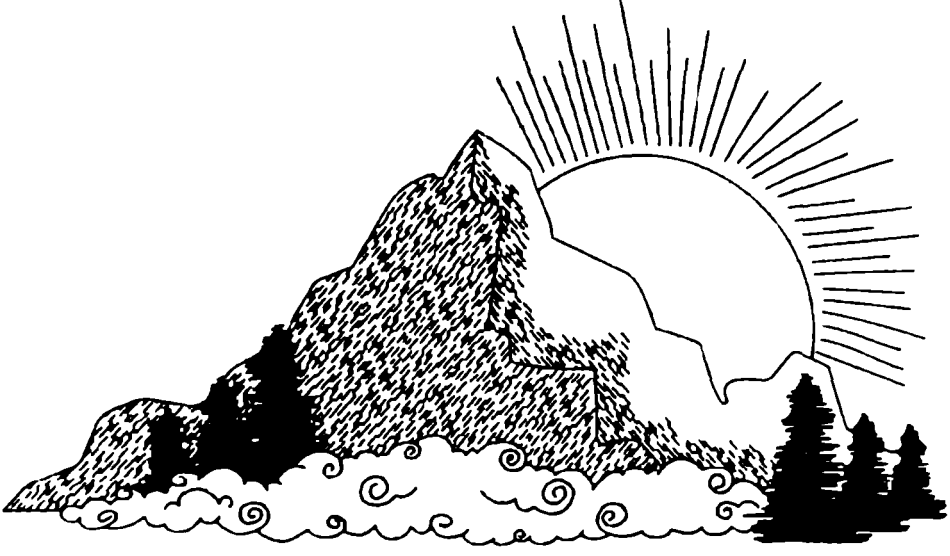
“Ben de seni özledim. Hem de çok, çok özledim.”

Son bir kez saçlarına öpücük kondurup ondan ayrıldım ve bana bakması için ellerimi yüzüne koyup, gözlerimin içine bakmasını bekledim. Ve beklediğim gerçekleşince konuşmaya başladım.

“Allah şahidim olsun ki, bugün hiç gelmeyecek sandım. Öyle özledim ki seni, şuram yandı. Her şeyle baş eden ben, bu yangına çare bulamadım. Yaktı da yaktı beni. Günler geçmek bilmedi.”

Sözlerim bittiğinde derin bir nefes aldım ve dudaklarımı alnına değdirerek tek tek fısıldamaya başladım.

“Seni seviyorum... Seni seviyorum.”

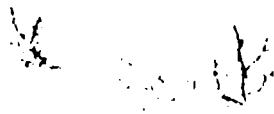
28. BÖLÜM

Firuze

"Bu hayatta özlemekten daha zor bir şey varsa o da özlediğini, özlediğin kişiye söyleyememekmiş..."

Orada, o tepelerde, sadece rüzgârın hüküm sürdüğü o dağlarda, günler boyunca bunu düşünüp durmuştum. Bir kere içime düşmüştü o tohum. Filizlenmesinden deli gibi korksam da, gün geçtikçe daha da büyüyüp yeşerdiğini çok iyi biliyordum.

Meğer ne tuhaf bir duyguymuş bu... Vuslatın ateşi her gece yüreğimi yakmış, kavurmuş ve küle döndürmüştü. Geçmek bilmemişti yedi gün. Bir yanımda onun hasreti ile yanarken, diğer yanımdaki sevdâ onu kucaklıyor, ikisi bir araya gelince de ortaya bambaşka bir şey çıkıyordu. Geceler uyumak için değil de, özlemek için var olmuştu sanki.

Şimdi ise çıldıran kalbime inat sakinliğimi korumaya çalışıyor ve bir kez daha karanlığın koinunda kaybolan adamı görmek için, uzaklara bakıyordum...

Varış yerine intikal edeli neredeyse bir saat olmuştu. Askerî araçlar bir kenarda sıra hâlinde dizilmiş dağlara göz dağı verirken, kimi ateş yakmış ısınmaya çalışıyor, kimisi de dağıtılan yemekleri alıp bir kenara oturmuş, afiyetle mideye indiriyordu. Haklarıydı yemek yemek. Günler sonra kursaklarına sıcak bir şey giriyordu.

Bütün timler intikal edeceğimiz yere gelmiş, sayım yapılmış ve gerekli bilgiler üst düzey yöneticilere gönderilmişti. Bir tek Mirhan'ın ekibi gelmemişti. Bu durum beni tedirgin etse de başlarına kötü bir şey gelmediğini biliyordum. Çünkü en ufak bir şey olsa bundan anında haberimiz olurdu...

“Komutanım.”

Düşüncelerimi bölen ses ile karşımdaki askere baktım. Elinde yemeklerin bulunduğu iki plastik tabakla durmuş bana bakıyordu.

“Teşekkür ederim siz yiyin ve yavaş yavaş toparlanmaya başlayın.”

“Komutanım, ne olur siz de yiyin. Açsınız.”

Hafifçe gülümsedim ve içten içe onunla gurur duydum.

“Çok teşekkür ederim İsmail. Ama yemek istesem bile boğazımdan geçmez,” dedim işaret ederek.

Ne demek istediğimi anlamış olacak ki, anlayışlı gözlerle bana bakmış ve sonra sessizce arkasını dönüp, askerlerin bulunduğu alana doğru ilerlemişti. Askerin ardından bakmayı bırakıp tekrar elimden bırakmadığım telefonumun ekranına baktım. Bir saat on beş dakika olmuştu ve hâlâ gelen giden yoktu.

Gözlerimi kapattım ve bir kez daha sağ salim gelmeleri için dua ettim. Rüzgâr, günlerdir olduğu gibi saçlarımı acımadan sağa sola savururken, ben hâlâ aynı şekilde sessizce bekliyordum. Ta ki bir şeyler hissedene kadar...

Birden gözlerimi açtım ve kendi etrafımda dönmeye başladım. Gözlerim karanlıkta iyice keskinleşinceye kadar baktım... İşte oradalar. Apoletleri öyle bir parıldıyordu ki, her adımda kendini belli ediyordu. Tıpkı bir yaz günü etrafta uçuşan ateş böcekleri gibiydiler.

Anlamsız bir şekilde gözlerim doldu. Omuzlarımdaki tonlarca ağırlık birden görünmeyen bir el tarafından kaldırılmış gibiydi. Geliyordu işte.

Perişan bir hâldeydi ama sağ salım karşımdaydı ve bulunduğum yere bakıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kuruyan boğazıma aldırmadan yutkundum. Zangır zangır titreyen ayaklarıma inat, usul adımlarla ona doğru yürüdüm. Ruhumun benden önce ona doğru süzülüp kavuştuğunu hissediyordum. Kalp atışlarım aklını yitirircesine hızlı hızlı atarken, ben sadece onun gözlerine bakıyordum. Boynuna atlamak istiyordum ama onca askerin bize baktığını bildiğim için, bunu yapamıyordum...

Birkaç adım daha yaklaştım ona. Sakalları uzamış, saçları toz toprakta yatmaktan berbat olmuştu. Öyle bir görüntüsü vardı ki, sanki aylarca su yüzü görmemiş gibiydi. Neredeyse beline kadar ıslanmış ve çamura bulanmıştı. Bir tek o değil, arkasından gelen askerlerin hepsi bu şekilde perişan hâldeydi.

Tam ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki, benim korkaklığımdan dolayı yapamadığım şeyi o yapmış ve beni bir çırpıda kollarının arasına almıştı. Hiç kimse yokmuş gibi saçlarımdan öperek, beni sıkı sıkı sarmalamış, duman kokan saçlarımı koklamıştı. Herkesi, her şeyi unuttum o an. Nerede ve ne durumda olduğumu da. Kollarımı beline dolayıp bende sımsıkı sarıldım. Kokusunu içime çektim. Hasret kaldığım ne varsa doya doya yaptım. Ağlama isteğimi bastırarak, şükür nidaları döküldü dilimden.

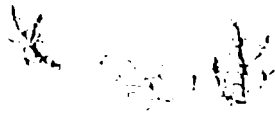
Ben konuştum o kulağıma fısıldayarak cevap verdi...

O konuştu ben dinledim...

İki özlem kavuşmuştu sonunda...

Kulaklara fısıldanan sözlerle her şey yok olmuştu. Sadece iki beden vardı birbirlerine sarılan. Ta ki özleminden biri dile gelip, karşısındaki insanın kalbini titreten o sözleri söyleyene kadar...

“Seni seviyorum... Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum...”

Bu sözler kulaklarımdan içeri süzüldüğü vakit, ne yapacağımı bile-

memiş, öylece sessizce koynuna sokulduğum adama sarılmaya devam etmiştim. Akan gözyaşlarım tek tek yolunu bulurken, ben koca bir denizin ortasında kaybolmuş gibi hissediyordum. Neden, niçin böyle olmuştu bilmiyorum ama öylece kalmıştım işte.

Dile gelmeyen, gelemeyen her bir sözümü ona daha sıkı sarılarak anlatmaya çalıştım. Saçlarıma değen dudakları hissettikçe daha çok sarıldım. Ve sonra da aklıma ilk gelen sözleri söyledim.

“Sol yanımın en güzel misafirisin sen, Mirhan astsubay.”

“Sen de benim sol yanımın en güzel misafirisin, Firuze yüzbaşım.”

İçimi gıcıklayan sözler sonrası derin bir iç çektim ve başımı yasladığım göğsünden ayrılarak özlemi ile yandığım yüzüne baktım.

“Çok çirkin ve pasaklısın,” dedim gülümsememek için dudaklarımı çiğnerken.

“Sen de dumanla aşk yaşamış gibi posuruk kokuyorsun.”

“Hiç de bile,” dedim kızmış gibi görünmeye çalışarak.

“Allah var yukarıda, yalan söylersek yamulabiliriz. Aynen dediğim gibi kokuyorsun.”

“Ya Mirhan ya,” dedim gülümseyerek. En sonunda pes etmiştim çünkü ona laf yetiştirilmeyeceğini çok iyi biliyordum.

“Neden ıslaksınız?”

“Dereden geçmek için bodoslama dalmak gerekiyordu. Sonuç olarak dona kadar ıslandık.”

“Hadi ateşin başına geçelim. Hem yemek yemek için seni bekledim ve çok açım.”

Bu sözlerimden sonra beni bir kez daha kendine çekmiş ve kollarının arasına alarak sımsıkı sarılmıştı.

“Sen leş gibi koksan da umurumda değil. Yeter ki hep kokunu içime çekecek kadar yakınında olayım ben.”

O her konuştuğunda hiç bilmediğim, bambaşka odaların kapısı açıyordu yüreğimde. Kiminde ılık rüzgârlar eserken, kiminde çiçekler açıyor, kuşlar şakıyordu...

“Yeterince rezil olduk, biliyorsun değil mi?”

“Kimin umurunda?”

“Yarın herkes bizi konuşacak.”

“Kim ne konuşmuş, umurumda değil güzelim.”

Kafamı kaldırıp ona baktım.

“Benim de umurumda olacağını sanmıyorum, Mirhan astsubayım.”

Kollarından ayrıldım ve kendime çekidüzen vererek konuşmaya devam ettim.

“Hadi daha fazla dikilmeyelim,” deyip ateşin yandığı yere doğru ilerlemeye başladım.

“Emredersiniz komutamm.”

Hafifçe gülümsedim ve homurdanmasına aldırmadan yoluma devam ettim. Kalabalığa yaklaştıkça sesler azalıyor, kaçamak bakışlar daha da göze batmaya başlıyordu.

“Ben bir askerlerime bakayım.”

Mirhan’ın sözlerini sessizce onayladım ve kirpilerin önünde bekleyen askerlerinin yanına gidişini izledim. Sırtındaki çanta bile çamura bulanmış, yeşilin tonları olduğu gibi renk değiştirmişti.

Derin bir nefes aldım ve ona bakmayı kesip, yemeklerin dağıtıldığı yere doğru ilerledim. Bir kâse çorba alıp bir kenara geçtim. Çok acıkmıştım. Bu yüzden kimseyi umursamadan ekmeği çorbaya bandırıp ağzıma tıktım. Tadı nasıl da güzeldi.

“Biz de oturabilir miyiz komutanım.”

Mustafa astsubayın sesi ile başımı kaldırıp ayakta dikilmiş, o ve ekürilerine baktım. Sonra da kafamla onaylayıp sessizce yemeğime devam ettim. Onlarla konuşmak zerre içimden gelmiyordu. Öte yandan Mirhan’ın bundan hoşlanmayacağına adım gibi emindim.

“Yorulmuş olmalısınız komutanım?”

Sürekli ağzının payını vermek için beynimi kudurtan iç sesime aldırmayıp, bir parça kuru ekmeği ağzıma atarken başımı kaldırıp ona baktım.

“Sen pek yorgun değilsin galiba Mustafa?”

“Yok komutanım ne yorgunluğu? Eh, tabii biraz zor oldu ama geçti gitti işte.”

“Olacak o kadar. Onca yol yürüdük sırtımızda çanta, elimizde silahla.”

Yan gözle Mirhan’ın bulunduğu yere göz attım ve çatılmış kaşları ile bu tarafa baktığını gördüm. Bu bakışlar pek hayra alamet değildi ya Allah sonumuzu hayır etsin.

“Bu arada hayırlı olsun komutanım. Vallâhi böyle bir şeyin olacağını kırk yıl düşünsek, aklımızın ucundan geçiremezdik.”

Bakışlarım rotasını değiştirip Mustafa astsubayın suratında son bulurken, birkaç saniye sessiz kaldım.

“Sizi bu kadar şaşırtan neydi Mustafa astsubayım, onu anlamadım.”

“Yani nasıl desek komutanım? Mirhan astsubayla sizin beraber olduğunuzu hiç düşünmedik. Telsizden anons geçince, biz de en az sizin kadar şok olduk.”

“Niye şok oldun ki Mustafa?”

Bu sözler elbette bana ait değildi. Mirhan tabağını sert bir şekilde masaya koymuş, yanına oturmuş ve bana söz hakkı tanımadan lafın orta yerine balıklama dalmıştı.

“Hoş geldiniz komutanım. Geciktiniz.”

Dalga geçercesine sorduğu soru karşısında birden oturduğum yerde dikleştim fakat söze girmedim. Çünkü Mirhan’a saygısızlık yapmak istemiyordum.

“Güneşleniyorduk Mustafa. Hâlimizden de anlayacağını umuyorum. Ben ve ekibim çamur banyosunu çok severiz de, hazır bulmuşken es geçmeyelim dedik.”

Mirhan’ın cevabı karşısında gülmemek için yanağımı ısırdım ve onlara hiç aldırış etmiyormuş gibi çorbamı içmeye devam ettim.

“Dönüş saatimiz gecikti sayenizde.”

“Aha, araçlar orada duruyor. Atlayıp gitseydin keşke.”

Bu dalaşmaya bir an önce son vermesi için usulca Mirhan’ın ayağını dürttüm.

“Bu dediğinizin olmayacağını adınız gibi biliyorsunuz komutanım. Neyse önemli değil. Hayırlı olsun bu arada. Ee, düğüne çağırırsınız artık.”

“Sen gelmesen de olur.”

Mirhan’ın sözleri üstüne ortam bir anda gerilmiş, sözler yerine gözler ve bakışlar konuşmaya başlamıştı. İşte burada devreye girme vaktim gelmişti.

“Mustafa astsubayım ekipler hazırlansın. On dakika içinde herkes eksiksiz timinin başında olsun. Araçlara bindiğinizde merkeze anons geçin.”

“Emredersiniz komutanım. Siz bizim araçla mı yola devam edeceksiniz?”

Mirhan’ın gerildiğini, duruşunun bile değiştiğini görmemenin imkânı yoktu.

“Hayır. Dördüncü timin aracıyla yoluma devam edeceğim.”

“Emredersiniz komutanım.”

Arkasını dönüp yanımdan ayrıldığında, derin bir nefes aldım, hemen çorbasını içen adama baktım.

“Derdin ne Mirhan?” dedim suratına bakarak.

“Benim bir derdim yok ama besbelli onun var gibi.”

“Bir tek adamı dövmediğin kaldı.”

“Bir kelime daha konuşsaydı, burnunun ortasına yumruğu geçirip pekmezini akıtacaktım.”

“Mirhan,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Ne Mirhan? Yemin ederim bodoslama dalmıyorsam, sırf ortalık karışmasın diye yapmadım. Adam benim yanımda sevdiğim kadına yürüyecek, fan fin yapacak ben de rahat duracağım. Bence verilmiş sadakası varmış, dua etsin sana.”

“Fan fin ne be?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Ne?”

“Fan fin dedin ya az önce. Ne demek diyorum.”

“Ha, o mu? Fan fin fon... Oynaşmak gibi bir şey galiba. Salak Nazlı’dan kalma,” demiş ve suratıma bakarak gülmeye başlamıştı.

“Bu Nazlı’yı da ciddi anlamda merak ediyorum,” dedim suratsız bir şekilde.

“Merak etme yakında tanışırısın. Bu arada ben izin işini hallettim sana da sormak isterdim ama malum son günlerde pek konuşma fırsatımız olmadı. Salı günü için izin yazdıracağım sana da, uygun mu?”

“Uygun ama yine de bilemiyorum.”

“Gidince halledeceğin ilk iş bu olsun güzelim. Ona göre rotamızı belirleriz.”

“Peki,” dedim başımı sallayarak. Salı gününe üç gün vardı ve ben şimdiden heyecanlanmaya başlamıştım.

“On beş gün mü yoksa yirmi artı iki mi yazdırayım?”

Kısa bir an düşündüm ve hemen konuşmaya başladım.

“Yirmi artı iki olsun. Muğla’ya da geçerim belki. Hatta kim bilir, belki babamın yanına da gidebilirim.”

“Oraya buraya gitme işini aklından çıkar güzelim. Nereye gideceksek beraber gideriz.”

“Yabancıya gitmiyorum Mirhan, babama gidiyorum.”

“Olabilir. Genç yaşında tahtalı köyü boylamak istemiyorum, babana gitmesek de olur.”

Sesli bir kahkaha attım ve oturduğum yerden yavaşça ayağa kalktım.

“Saçmalama istersen canım.”

“Bak sen böyle dedin ya, aklımda milyon tane senaryo yazdım ben. Hepsinde erkekler sana bakıyor. Yok yok, olmaz gidemezsin. Buna izin vermem.”

“Tamam ben de gitmem o zaman,” deyip gülümsedim ve nazlı nazlı gözlerine baktım. Onunla günlerce beraber, yan yana olma fikri içimde tarif edilemez duygulara sebep oluyordu.

“Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. Özellikle bana katlandığın için.”

“Asıl ben teşekkür ederim. Yaşayamadığım ne varsa yaşattığın için.”

Hande

Görev yerinden ayrılıp zırhlı araca bindiğimde öyle bir bakmıştı ki bana, resmen günlerim cehenneme dönmüştü.

Ve nihayet büyük gün gelmişti. Dakikalar sonra onunla buluşacak ve akşam yemeğinden önce Ateşoğlu konağında olacaktık.

Son dakikaya kadar izin işinde sorun çıkarmışlardı fakat en sonunda yirmi iki günlük izin kağıdını imzalatmayı başarmıştı.

Çalan telefonun sesi ile düşüncelerimden sıyrılıp, elimi cebime attım ve ekrana bakmadan cevap verdim.

“Geldim sayılır.”

“Kıçım dondu, lütfen acele eder misin?”

“Tamam araç giriş yapacak şimdi alaya. Taksi dışarıda bekliyor. Beş dakikaya yanındayım.”

Homurdanmasına aldırmadan telefonu kapattım ve aracın nizamiye kapısından içeri girmesini bekledim. Yirmi iki günlüğüne yerime bakacak olan personeli götürmek ve eksik erzak listesini tamamlamaları için buraya askerî araçla gelmiştim.

Hiç beklemeden kapıyı açtım. Aşağıya indim ve elimdeki birkaç dosyayı yerime bakacak olan karakol komutanına uzattım. Birkaç dakika ayaküstü sohbet ettikten sonra imzalanmış izin kağıdımı alıp, tekrar nizamiye çıkış kapısına doğru yöneldim.

Lojmanların bulunduğu tarafa doğru ilerlerken elinde valizle kapıda bekleyen kadını gördüm ve adımlarımı hızlandırıp, kocaman gülümsedim.

“Neden evde beklemedin ki, burası buz gibi,” dedim onu kendime çekip, buz gibi alına dudaklarımı değdirirken.

“Nereden bileyim bu kadar soğuk olduğunu? Hava güneşliydi.”

Tekrar öptüm ve yanında duran valizi alarak, taksinin beklediği kapıya doğru yürümeye başladık.

“Senin valiz nerede?”

“Valizim yok.”

“Neden ki? Bu çanta seni idare eder mi?”

“Benim evime gidiyoruz güzelim. Elbette yetmez ama evde kıyafetlerim var. Sırtımdaki çantamda sadece tıraş malzemelerim, birkaç kirli çamaşır ve mermilerim var o kadar.”

“Erkek olmanın faydaları işte.”

Birbirimize gülümseyip yanına ulaştığımız taksinin kapısını açtım ve o yerleşince, valizi ön koltuğa koyup onun yanındaki yerimi aldım.

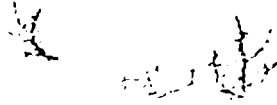
“Ailenin haberi vardı, değil mi Mirhan?”

“Var tabii ki. Hem Azra Sultan’dan habersiz eve kız sokarsam, yemin ederim beni evlatlıktan reddeder.”

“Vay... O kadar yani.”

“Tabii. Ne sandın? Vallâhi kapının önüne koyar, içeri almaz.”

Sohbetimiz bu şekilde ilerlerken, ellerim ellerinden bir saniye bile ayrılmamıştı.

Saatler sonra uçaktaki yerimizi almış, gerekli talimatları yerine getirmiş ve uçağın havada süzülmesi için ilk adım olan düz pistte kaymasını izleyip, geriye doğru yaslanmıştık. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Gözlerim ise ağa takılan balık misali, sürekli ona takılıp duruyordu.

“Şimdi biz yarım saat sonra, sizin evde mi olacağız?”

Kafamı salladım ve başını omzuma yasladığında, mis gibi kokan saçlarına burnumu gömdüm.

“Göz açıp kapayıncaya kadar oradayız.”

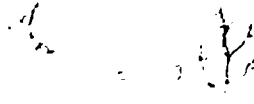
“Gülme.”

“Ne yapayım? Mızımız çocuklar gibisin.”

“Sadece heyecanlıyım,” dediğinde dudaklarımı alnına dayadım ve birkaç saniye öylece durdum.

“Emin ol ben senden daha heyecanlıyım güzelim. Hayatımda ilk kez

doğup büyüdüğüm eve, ellerinden tuttuğum bir kadını götüreceğim ve canımdan çok sevdiğim ailemle tanıştıracam.”

Güneş tüm sıcaklığı ile bizi karşılarken havaalanındaki işlemleri tamamlamış ve dışarıda bizi bekleyen araca doğru ilerlemeye başlamıştık. İnsanın memleketi gerçekten bambaşkaydı. Aradaki üç saatlik mesafeye rağmen, sanki buraya bahar gelmiş, çiçekler açmış ve toprak hasret kaldığı yeşil renge kavuşmuştu.

“Buraları hiç bu şekilde hayal etmemiştim.”

Elinden tuttuğum kadına döndüm ve yüzündeki şaşkın ifadeye dudak kıvrıdım.

“İnsanlar hep böyle söyler. Benim memleketim diye demiyorum ama gerçekten güzel şehirdir Diyarbakır.”

“Diyorsun?”

Ufak bir kahkaha attım.

“Tabii ki diyorum. Elbette içlerinde her yerde, her memlekette olduğu gibi pislik yapanlar var ama bunu memlekette yaşayan her insana mal edemeyiz. Misafirperver ve aynı zamanda saygılıyızdır.”

“Daha önce hiç gelmediğim bir yer. Bu yüzden hem heyecanlı hem de ne yalan söyleyeyim biraz şaşkınım.”

Gülümseyip yolumuza devam ettim. Siyah arabaya yaklaştıkça daha da çok heyecanlı hissediyordum. Çünkü arabanın içinde homurdanarak bekleyen zibidi gözlerimin önüne gelince, onu ne kadar çok özlediğimi daha iyi anlıyordum.

Aklımdan bunları geçirirken, arabanın ön kapısı açılmış ve Mirza her zamanki gibi üç parçadan oluşan takım elbisesiyle görünmüştü.

“Aman Allah’ım.”

Firuze’nin sözlerine kahkaha atmamak için çenemi sıktım. Giyim tarzı olarak asla birbirimize benzemezdik fakat sima olarak neredeyse aynıydık can yoldaşımla. Kumral saçlar, mavi gözler ve bir seksen üstünde olan

boylarımız. Aramızda benzerlik olmayan tek şey, onun benden biraz daha zayıf görünmesiydi o kadar.

“Birader hayırdır, geçit töreni falan mı var, ne bu resmiyet-” dedim en sonunda gülümseyerek.

“Sen geliyorsun ya, daha ne olsun?”

Birkaç saniye sessizce birbirimize baktık ve en sonunda sımsıkı sarıldık.

“Hoş geldiniz.”

Firuze’ye söylenmişti bu sözler.

“Hoş bulduk Mirza. Ben Firuze, tanıştığımıza memnun oldum.”

Firuze’nin utanarak konuşmasına ilk kez bu kadar yakından tanık olmanın haklı keyfini yaşıyordum. Yüzü bir anda renk değiştirmiş, bakışları Mirza’dan başka her yere bakar olmuştu.

“Hadi gidelim. Annem ve Nazlı’nın o bitmek tükenmek ve aynı zamanda da kapanmak bilmeyen çenesini çekemem.”

Mirza’nın sözleri ile valizi ve sırtımdaki çantayı hemen arabanın bagajına koydum. Sonra da Firuze’yi arka koltuğa yerleştirip, yanağına minik bir öpücük bıraktım.

“Öne otursam senin için sorun olur mu?” dedim sessizce fısıldayarak. Başını *hayır* anlamında sallayınca, yanağına bir öpücük daha bırakıp, hemen Mirza’nın yanındaki ön koltuğa doğru yöneldim.

Arabanın çalışması ile kemerimi taktım ve Mirza ile sohbete başladım.

“Babam nerede?”

“Şirkette.”

“Sen neden buradasın peki?”

“Sizi almak için tabii ki... Niye, rahatsız mı oldun?”

“Ne alaka oğlum? Sadece şaşırdım, o kadar.”

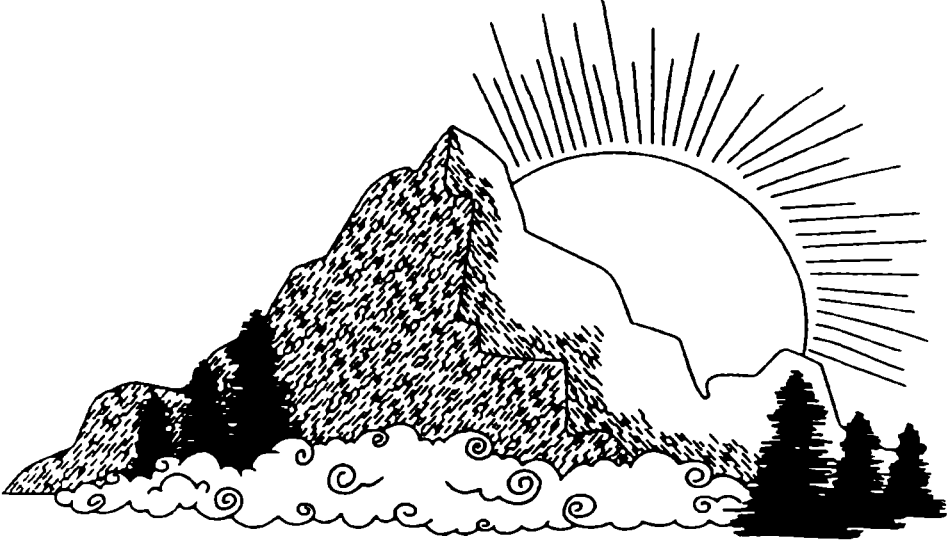
“Annem, sizi benim almamı söyledi.”

“Şimdi anlaşıldı. Azra Sultan’ın hışmına uğramamak için geldin yani,” dedim gülerek.

“Mal mal konuşma Mirhan. İstemesem gelmem herhâlde.”

“Öyle olsun bakalım,” deyip başka konulara geçtim. Yaklaşık yarım saat bu şekilde sohbet ettikten sonra, nihayet çocukluğumun geçtiği sokağa girmiş ve dakikalar sonra Ateşoğlu konağının önünde durmuştuk.

Yıllarımın, çocukluğumun, gençliğimin geçtiği seneler, bu kapının ardında duruyordu ve ben belli etmek istemesem de, bu durumdan deli gibi korkuyordum. Yabancı olduğu bir kültürle karşılaşacaktı ve bu beni ciddi anlamda tedirgin ediyordu.

29. BÖLÜM

Firuze

Derin derin nefes almaya devam etsem de yetmiyordu. Yetmeyeceğini adım gibi biliyordum çünkü kalbim öyle hızlı atıyordu ki, her nefes alışımında ciğerlerim bir öncekinden daha çok yanıyor, kalbim kemiklerimi dövüyordu.

Aşk. İnsanın hayatı boyunca başına bir kez gelen en büyük belaydı. Yangındı, bile bile ölmekti.

Mirhan...

Her bakışında, her dokunuşunda, kulağıma her fısıldayışında, tenimin her bir hücresi heyecandan titriyor, dizlerimin bağı çözülüyordu. O hayatıma girdiğinden beri inanmaya başlamıştım, çiçeklerin şarkı söylediğine, dünyanın tüm güzelliklerin var olması için döndüğüne...

Kuruyan boğazımı bir nebze de olsa ıslatmak için yutkundum. Ama nafileydi. Bu heyecan beni mahvetmişti.

Ellerimden tutan adama çevirdim bakışlarımı. Her zaman olduğu gibi bana bakıyor ve gülümsüyordu. Korkularımı anlamış gibi tuttuğu elimi, daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Bu korku dağda hissettiklerime benzemiyordu. Bu bambaşka bir şeydi. Onun ailesi ile tanışacaktım. Hatta biri

ile tanışmıştım ve bu beni daha da heyecanlı hâle getirmişti. Çünkü hiç tahmin ettiğim gibi biri çıkmamıştı kardeşi. Daha sert, konuşmayı sevmeyen değişik bir adamdı. Tip olarak birbirlerine ne kadar çok benzerlerse benzesinler karakter olarak çok farklılardı.

Düşüncelerimi sandık altına süpürüp, tedirginliğimi kontrol altına almaya çalıştım. Sonra da beni şaşırtan devasa oymalı, işlenmiş ağacın kalitesi metrelerce öteden bile belli olan kapıya ve onu çevreleyen taş duvarlara baktım. Duvarların sonu yok gibiydi. Düşmanlarına korku salan, geçit vermeyen kale gibi dikilmişti tek tek. İçeride ne olduğunu bilmenin, görmenin imkânı yoktu. Evlerin yoğunlukta olmayan bir kesiminde inşa edilmişti.

“Hazır mısın güzelim?”

Yanımdaki adamın sözleri ile bakışlarımın yönünü değiştirdim ve sessizce başımı olumlu anlamda salladım.

“Siz geçin, ben valizleri alayım.”

Mirza’nın sözleriyle hareketlendik ve birkaç adımda kapının önüne geldik. Ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için kendimi boşluktaymış gibi hissediyordum ve bu durum, çok garip hissetmeme sebep oluyordu.

“Titriyorsun bebeğim.”

Saçlarıma konan öpücük sonrasında kapının koca tokmağına uzanmış ve iki kez sesli bir şekilde tıklamıştı.

“Çok heyecanlıyım, ondan olabilir mi acaba Mirhan?”

“Ah. Dizlerini titrettiğimi biliyordum,” demişti ukala bir şekilde göz kırparak.

“Kes şunu,” dedim dirseğimle bir tane karnına geçirirken.

“Ama çok acıdı. Bunun intikamını alırım senden.”

Sözlerini bitirdiği sırada kapı açılmış ve güzelliği ile neredeyse ağzımın yere değmesine sebep olan bir kadın, görüntü alanına girmişti. Sarı saçları -ki bu saçlar her kadında bu kadar harika, olağanüstü ve bakımlı asla durmazdı- mavi gözleri ve şık ama sade giyimi ile bambaşka bir havası vardı. Makyajı yok denecek kadar azdı. Öyle zarif, öyle kıbar bir görüntüsü vardı ki, ister istemez kendimle kıyasladım ve asla karşımda duran bu kadın gibi olamayacağımı fark ettim. Kadının kulağındaki küpe

bile ayrı bir cumhuriyetin hükümdarıymış gibi göz kamaştırıyordu.

“Vay, vay, vay. Kimleri görüyorum? Senin yolun buralara düşer miydi güzellik?”

Mirhan'ın konuşurken gözlerinin içinin gülmesi karşısında, merakım daha da farklı bir boyuta ulaşmıştı.

Kimdi bu kız?

Hayatımda böylesine her şeyi ile uyumlu bir kadını ilk kez görüyordum. Kadın baştan aşağı uyumun nefes bulmuş hâliydi.

“Ah. İlk göz ağrım, can yoldaşım, canım, sevdiceğim. Bakıyorum da senin otuz ikilikler dışarıda. Bunu neye yorsam bilemedim,” demiş ve gülümseyerek kollarım açıp, Mirhan ile kucaklaşmıştı.

“Sırıtmak için birçok sebebim var sarı cadı ve bunlardan bir tanesi seni görmek.”

“Hadi oradan, beni görmekmiş. Senin sırtmanın sebebi belli ya, neyse.”

Sözlerini tamamladıktan sonra bana dönmüş ve kibar bir şekilde gülümsemişti. Yemin ederim kadın gülünce bambaşka bir şeye dönüşüyordu.

“Tanıştırmaya gerek yok ama ben yine de söyleyeyim. Bu kız arkadaşım Firuze, bu da evimizin tatlı cadısı, tek tabancası, kız kardeşim, Nazlı.”

Ufak bir şaşkınlık beynimi ele geçirdiğinde karşımdaki kadına daha dikkatli baktım ve aralarındaki benzerliği ilk kez bu kadar net fark ettim. Aslında üç kardeş de birbirine çok benziyordu. Ama bu kadının öyle bir havası vardı ki, insanın baktıkça bakası geliyordu.

“Memnun oldum Nazlı,” dedim gülümseyerek. Aylarca ismini duyduğum kadınla nihayet tanışma fırsatım olmuştu. Fakat hiç de Mirhan'ın anlattığı tarzda birine benzemiyordu.

“Hoş geldiniz. Lütfen içeri buyurun, kapıda beklettiğim için üzgünüm.”

Gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdim ve elimden tutan adamla beraber ilerlemeye başladım. Adım attıkça heyecanım daha da katlanılmaz bir hâl alıyordu. Ta ki duvarların görünmez kıldığı yapının içini görene kadar...

Burası için söylenecek kelime bulamıyordum. ölün ortasında yemyeşil bir cenneti andırıyordu. Her köşede baharın habercisi olan çiçekler açmış, renkleri ve desenleriyle etrafa göz kırpıyordu. Koca avlunun ortasında, büyük, yaprakları yeni yeni yeşermeye başlayan bir ağaç vardı. Etrafı süsleyen, duvarlara tarihî bir hava katan oymalı taşlardan hiç bahsetmiyordum bile... Burası gerçekten cennet gibi bir yerdi...

“Çok güzel,” dedim en sonunda kendimi tutamayarak. Belki görgüsüzlük olacaktı ama umurumda değildi.

“Azra Sultan şu bahçeye baktığı kadar bana baksaydı, belki daha akıllı olurum.”

“Sen zaten akıllısın,” dedim homurdanarak..

“Evet akıllı kıçında gezengiller familyasından benim sekiz dakikalıklarım.”

“Kapat çeneni sarı cadı.”

“Bence beni tehdit etme istersen... Neme lazım, çok sıkışınca bir şeyler yumurtlayabilirim.”

“Ne gibi Nazlıcığım?”

Mirhan ile kız kardeşi arasında geçen diyalogu sessizce izliyor ve konunun ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

“Firuze yüzbaşıya karşı olan duyguların gibi mesela. Ne diyordun erkek-”

Mirhan’ın elleri Nazlı’nın ağzının üstüne kapandığında, şüpheli gözlerle sevdiğim adama baktım.

“Hadi git oğluna bak Nazlı.”

Ses tonundaki tehdidi, ben bile anlamıştım. Nazlı da anlamış olacak ki hemen başını sallamış ve gülümseyerek merdivenlere doğru ilerlemeye başlamıştı.

“Kız kardeşinin söylediği sözlerin devamını getirmek ister misin hayatım?”

Surat ifadesi karşısında gülmemek için ağzımın içini kemiriyordum.

“Sen onu boş ver. Çatlağın teki o.”

“Ama bana hiç öyle gelmedi.”

“Neden kimse inanmıyor ki?”

En sonunda dayanamayarak güldüm ve onun beni kendine çekmesiyle kollarımı beline doladım.

“Bana gerçeği söylersin, değil mi?”

“Bilmem... Belki ansızın kapını çaldığımda beni içeriye alırsan, neden olmasın.”

“Fırsatçı pislik.”

“Böğrümü deldin ama.”

Ona biraz daha sokuldum ve kendimi huzurun sessizliğine bıraktım.

Ta ki bir öksürük sesi ile birbirimizden ayrılana kadar...

Sesin geldiği yöne doğru kafamı çevirdiğimde, merdivenin en alt basamağında bekleyen orta yaşlarda, güzelliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olan kadına baktım. Üçüzlerin kime benzediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Oğlum.”

Kadın bu kelimeyi öyle yürekten söylemişti ki, bir anda içimin paramparça olduğunu, ezildiğini hissettim. En son ne zaman bir annenin evladına kavuştuğunu bile hatırlamıyordum.

“Azra Sultan... Nihayet aylar sonra yüzünü görebildik.”

Kollarını açmış, annesinin yanına doğru ilerleyen adama daha fazla bakamadan bakışlarımı kaçırdım ve etrafı izlemiş gibi yaptım. Ama asıl yapmak istediğim ağlamaktı. Sırtımı koca ağacın gövdesine dayayıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum. Ne çok isterdim annemle böyle kucaklaşmayı. Kokusunu içime çekmeyi... Ama istemekle olmuyordu işte. Giden geri gelmiyordu. Sadece geride kalanlar çektiği özlem ve acı ile kalıyor, yoğruluyor ve yoluna devam ediyordu...

“Hoş geldin kızım.”

Duyduğum sesle önce yutkundum, sonra derin bir nefes aldım ve en sonunda yüzüme yalandan bir gülümseme yerleştirerek cevap verdim.

“Hoş buldum efendim. Nasılsınız?” diye sordum ve eğilerek yumuşacık ellerinden öptüm.

“Teşekkür ederim kızım. Bugünlerimize çok şükür. Sen nasılsın? Yolculuk nasıl geçti?”

“Sorunsuz geçti efendim. Aslında mesafe kısa olduğu için, pek bir şey anlamadım.”

“Olsun. Sen yine de yorgunsundur. Hadi Mirhan seni odana götürsün. Her şey hazır zaten. Yemek vaktine kadar istersen duş al, dinlen biraz.”

“Gerek yok efendim. Siz de isterseniz eğer beraber oturmak isterim.”

“O ne demek kızım, başım gözüm üstüne tabii ki,” demiş daha sonradaki bakışlarını oğluna çevirmişti.

“Hadi oğlum. Misafirimizi odasına götür. Ben de mutfağa geçip yemekler hazır mı, bir bakayım.”

“Tamam anne. Benim odanın yanındaki boş oda değil mi?”

“Sen öyle istedin ya Mirhan? Üstüne basa basa dedin ya oğlum.”

“Bunu söylemek zorunda mıydın anne?”

Mirhan’ın gözlerini devirerek ve homurdanarak söylediği sözler karşısında, hafifçe gülümsedim arkasını dönüp giden kadına baktım.

“Demek annene odamın senin yakınında olması için baskı yaptın, ha?”

“Asla. Asla öyle bir şey yok, hepsi annemin uydurması.”

“Demek hepsi annenin uydurması. Neden bu sözlerine inanmıyorum acaba?”

“Bak bu yaraladı işte.”

İşaret parmağı ile yanağını göstererek burnumun dibine kadar yaklaşmıştı.

“Bir kerecik öp de iyileşsin, hadi.”

“Kes şunu Mirhan,” deyip Mirza’nın yanımıza bıraktığı valizlerden küçük olanını aldım ve diğer valizi alıp benden birkaç adım önde ilerleyen Mirhan’ı takip ettim. Ev dedikleri yer gerçekten çok büyüktü. Her bir taşında el emeği vardı. Adamlar sanatı resmen taşla işlemişler ve ortaya muazzam bir görüntü çıkarmışlardı.

“Umarım kalacağın odayı seversin.”

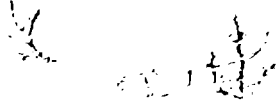
Mirhan'ın sözleri ile etraf hakkındaki düşüncelerime bir son verip, hemen cevap verdim.

“Benim için fark etmez Mirhan astsubayım.”

“Öyle mi Firuze yüzbaşım?”

Son basamakları da çıkınca manzaranın güzelliği karşısında nefesim kesilmiş, kelimeler bir anda beynimden uçup gitmişti. Taş sütunların etrafını çevirdiği geniş bir teras vardı. Her yer rengârenk çiçeklerle doluydu. Ortada el dokuması olduğu belli olan, kırmızılarının yoğunlukta olduğu bir kilim ve ona uygun örtüleri olan bir sedir bulunuyordu. Manzara o kadar şahaneydi ki, ne söylesek yetersiz kalırdı. Uçsuz bucaksız topraklara bakıyordum şu an. Tıpkı çölün ortasına dikilmiş bir sarayı andırıyordu bana.

Bir anda bakışlarımın rotasını değiştirip Mirhan'a baktım. Kapıyı açmış elinde tuttuğu valiz ile gülümseyerek bana bakıyordu. Bu kadar varlıklı olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Anlam veremediğim bir sızı hücrelerime doğru yol alırken, ben de ona gülümsedim ve açtığı kapıdan, kalacağım odaya geçmek için usul usul ilerledim.

Mirhan

İşte yine buradaydım...

Çocukluğumun geçtiği, her sokağında koşuşturduğum, yıldızlara bakıp hayaller kurduğum evime gelmiştim. Fakat bu sefer yalnız değildim. Bu sefer gelecek hayalleri kurduğum kadının elinden tutarak gelmiştim buraya. Beğenmesini umarak, ailemi ailesi gibi benimsemesi umarak, dualar ederek gelmiştim...

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Olması gerektiği gibi konuşuyor, saygıda kusur etmiyor, dinliyor ve gülümsüyordu. O hep böyleydi zaten. İçinden geçen duyguları anlamak için bakmak, dinlemek yetmiyordu. Gözlerinin ardını görmek için onu çok iyi tanımak lazımdı.

Küçük bir tanışma faslında ne hissettiğini anlamak için çok çabala-

mış, fakat bir türlü emin olamamıştım. Mirza'ya karşı sabırlı, Nazlı'ya karşı sevecen, anneme karşı ise saygılıydı.

Ama en sonunda gözlerinin ardındaki gerçeği görmüştüm...

Saçları rüzgârın eşliğinde dans ederken, bana olan bakışlarında görmüştüm o gerçeği. Kaygı vardı o gözlerde... Neden ya da niçin olduğunu bilmiyordum ama gördüğüm buydu. Bana doğru yaklaştıkça başka şeyler de gördüm. Sol yanağına zorla kondurulmuş buruk bir gülümseme, bir tutam da korku...

Derin bir nefes aldım ve sessizce açtığım kapıdan içeri girmesini bekledim. Ardından onu takip edip kapıyı kapattım. Elindeki valizi alıp kenara koydum ve ayakta dikilen kadını kollarımın arasına alarak, saçlarına bir öpücük kondurdum.

“Anlat bakalım sorun ne?” dedim sımsıkı sarılarak.

“Ne anlatma mı istiyorsun?”

Aramıza biraz mesafe koyup gözlerinin içine baktım. Yüzüne gelen saçları kulaklarının arkasına sıkıştırdım ve başparmağımı pürüzsüz teninde gezdirdim.

“Boncuk gözlerindeki soru işaretlerinin sebebinden başlayabilirsin mesela?”

Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bakışlarını kaçırmak istemiş fakat buna izin vermemiştim.

“Bana bak bebeğim. Neden gözlerini kaçırıyorsun, sorun ne? Sana karşı bir hatamız mı oldu?”

Şimdi de gözleri dolu dolu olmuştu. Kollarından tuttum ve temiz çarşafların süslediği yatağın üstüne oturttum. Sonra da kenarda duran sandalyeyi çekip karşısına oturdum.

“O gözler neden doldu?”

“Gerçekten... Gerçekten hiçbir şey yok Mirhan.”

“Hani hiçbir şey saklamayacaktık birbirimizden.”

Şimdi ikimizde sessiz kalmış birbirimize bakıyorduk. O benim mavilerimde kaybolurken, ben onun kahvelerinde nefes almak için çırpınıyordum.

“Bir kez daha annemi ne kadar özlediğimi fark ettim. Annen sana *oğlum* diye sarılırken kendi annemin bana *kızım* diye sarılmasını, saçlarımı okşamasını hayal ettim. Sen kardeşlerinle konuşurken, bir kardeşim olsaydı ben de sizin gibi olur muydum diye düşünmekten kendimi alıkoymadım. Sonra... Sonra bu kadar zengin olabileceğini asla düşünmedim. Sen benimle evlenmeye karar verdin ama belki ailen beni istemez. Bir maaşımdan başka hiçbir şeyim yok. Ne bağım ne bahçem... Biliyorum bu söylediklerim sana çok saçma geliyor ama düşünmeden edemiyorum işte.”

Yarım ağız gülümseyerek onu kollarımın arasına çektim.

“Senden daha fakir birisi varsa o da benim güzelim,” dedim kıkırdarak. Sonra da konuşmaya devam ettim.

“Biliyorum hiç kimse bir annenin yerini tutmaz, zira tutmayacak da. Ama sen istersen eğer benim annem sana seve seve annelik yapar. Yeter ki sen bunu ona belli et. Annesiz kalmanın ne demek olduğunu en iyi bilenlerden biri de benim annem. O yüzden sen ona bir adım gidersen, o sana emin ol koşarak gelir. Gelelim başka bir konuya. Sen bu eve girdiğin dakikadan itibaren iki kardeşe sahip oldun. Bakma Mirza’nın ağır, Nazlı’nın vurdumduymaz deli hâllerine. İkisi de sahip olduğu şeylerin kıymetini çok iyi bilir. Son olarak... Eğer ben mala mülke tamah eden bir adam olsaydım, her şeyi geride bırakıp vatan bekçiliği yapmazdım. Bu öyle bir aşk ki, küçük yaşta şurana nakış gibi işliyor Yaradan. İnsan bile bile ölümle arkadaşlık eder mi? Ettiriyor işte bu sevgi. O yüzden para pul benim zerre umurumda değil. Ben alacağımı almışım zaten bu hayattan.”

Konuşmamı bitirdikten sonra onu kendime daha da çok çektim ve dudaklarına minik bir buse kondurdum.

“Seni seviyorum, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum tabii ki. Bilmesem, hissetmesem sana evlenme teklifi etmem herhâlde.”

“Babam bana çok kızdı.”

Babasının sözü geçince birden dikleşmiş ve cankulağı ile dinlemeye başlamıştım. Çünkü bu konu hakkında hiç konuşmamıştık.

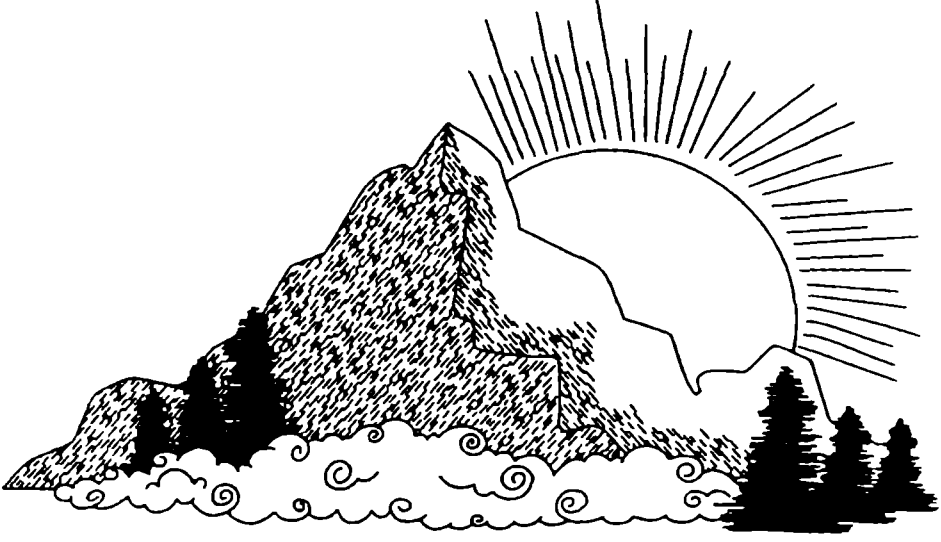
“Neden?”

“İzin vermedi ve seni sürüm sürüm süründürmekle tehdit etti beni.”

Bak sen Bekir paşaya...

“Peki sen ne dedin,” dedim merak içinde ondan gelecek cevabı beklerken. Ama sevdiğim kadın öyle bir konuşmuştu ki ben bile bu sözler karşısında diz çökmüş, sessiz kalmıştım.

“Annem bana hep şöyle derdi. Kalbin bir gün baban gibi kokan bir adam bulursa o zaman anneni çok iyi anlayacaksın... Ben de ona kalbimin babam gibi kokan bir adam bulduğunu söyledim. Önce biraz sessiz kaldı. Sonra da baban gibi kokan adamın, baban gibi sana sahip çıkacağını biliyorum diyerek izin verdi. Ve sonuç olarak buradayım işte.”

30. BÖLÜM

Mirhan

Birkaç kelime insanın yüreğini bu denli yakıp yıkıp, darmaduman eder miydi?

Ya da bir bakış, bir dokunuş?

Demek ki oluyordu bunlar. Bir bakışla insanın feleği şaşıyor, bir sözle talan ediliyordu benliği. Eli kolu bağlanıyordu insanın.

Tıpkı şu anda olduğu gibi.

Onu kendime çekip, çenemi başına dayadım ve konuşmaya başladım.

“Gözlerine baktığımda o kahve harelerde kaybolduğumu hissediyorum. Ama işin garibi, orada kaybolmak yerine, var olmayı tercih ederim. Ve baban gibi kokan bir adam olduğum için, şanslı bir piç olduğumu kabul ediyorum. Bilmeni isterim ki, bu durumdan çok memnunum.”

“Ben de çok şanslıyım. Ama sen benden daha şanslısın,” demiş ve göğsüme sıcak bir postun üstünde gerinerek kıvrılan kediler gibi daha çok sokulmuştu.

“Neden?”

Saçlarının arasına bir öpücük kondurup, gelecek cevabı beklemeye başladım.

“Çünkü bir adamı annem gibi sevmek, her kadının harcı değildir. Sevmek emek ister, tenine sevdiğinden başka eller değmesin ister. Bence sen bu yüzden çok şanslısın. Çünkü annem gibi sevmek, yürek ister ve ben bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Yıllarca babam bunu söyledi bana. Zaman gelecek ve annen gibi düşüneceksin. Şimdi biliyorum ki zamanı gelmişti. Eğer... Eğer ki benim kaderim de annem gibi olursa ben de onun yaptığını yapar ve gülümseyerek veda ederim bu hayata.”

Söylediği her bir söz yüreğimin ortasına kızgın yağ dökmüşçesine kavrulurken, işaret parmağımı dudaklarının üstüne koydum.

“Biliyorum ki yüreğindeki acıyı hiçbir şey geçirmez. Ne dokunuşum ne bakışım, ne sözlerim... Ben bile annemin hayatta olmadığını düşündüğümde dünya başıma yıkılıyor, ki sen bunu bire bir yaşadın bebeğim. Geçmeyecek ama hafifleyecek ve bu süreçte ben senin yanında olacağım. Yeri gelecek ellerinden tutacağım, yeri gelecek günlerce senden ayrı kalacağım ama hep seninle olacağım. Bunu şuramızda atan kalpte hep hissedeceğiz ve bileceğiz. Geçmişi bırakıp, önümüze bakalım. Sen, baban, ben ve benim ailem, tabii kabul edersen,” dedim en son sözleri gülümseyerek söyleyerek...

“Bu aileyi kabul etmemek ne mümkün? Baksana herkes ayrı telden çalıyor.”

Sözleri biter bitmez kapı üç kez çalmıştı. Bu salak Nazlı’dan başkası değildi.

“Ne var Nazlı? Ne diye yırtık dondan çıkar gibi hortladın yine,” diyerek ayağa kalktım ve kapıyı açtım.

“Ne yapıyorsun misafir odasında bu kadar saattir? Belki misafirimiz dinlenmek istiyor ya da ne bileyim duş almak falan ister, çık çabuk odadan, yoksa seni babama söylerim.”

Kucağında kıpırdanan ve tıpkı babası denen dingoza benzeyen Yiğit efendiyi kucağıma aldım ve tombik yanaklarından öperek Firuze’nin yanına ilerledim.

“Hatırlarsan sevgilimin odasındayım Nazlı.”

“Vay anasını be. Adamdaki rahatlığa bak maşallah Aladağ’dan serin¹⁸. Zamanında bana yaptıklarını unutacağımı sanacak kadar bunamadın değil mi, Miro?”

“Konu sen olunca bunamak ne mümkün?”

Kucağımda kıpırdanan, mavi gözleri ve sarı saçları ile herkesi kendine hayran bırakan yeğenime bakıp, başımı karnına gömdüm ve onu gıdıklamaya başladım. Bunu çok seviyordu küçük velet. Hatta öyle ki yapmamı istercesine gözlerimin içine bakıyordu. Neredeyse bir yaşına girecekti. Doğduğu günü daha dün gibi hatırlıyordum. Hastane odasında bastığı çığlıklar hâlâ kulaklarımdaydı.

“Yine üstüme işemez, değil mi lan?”

“Altında bez var ama yok illaki özledim diyorsan sidikli dolanmayı, senin için bir kıyak yapar, hemen altını açarım.”

“Aman istemez, kalsın.”

Eğildim ve bir kez daha gıdısına boynumu gömüp kokusunu içime çektim. Bu sefer onun dikkatini çekmeye çalışsam bile bunu başaramamıştım çünkü masmavi gözlerini Firuze’ye dikmiş, ağzının suyunu akıtarak ona bakıyordu.

“Sen de mi âşık oldun lan, ne bakıyorsun yengene?” dedim bana bakması için havaya kaldırırken.

“Yine bir kusma faciası yaşamadan o çocuğu bana ver istersen Mirhan.”

Sözleri gülümsememe sebep olurken Yiğit’i bir kez daha öptüm ve sevdiğim kadının kollarına bıraktım

“Neyse ki bu sefer sana ıslak mendil uzatan ben olacağım.”

Ayağa kalktım ve Firuze’nin alnından öpüp kapıya doğru ilerledim. Çıkarken Nazlı’ya göz kırpmayı da ihmal etmedim. Sarı cadının geliş amacı da bu değil miydi zaten? Ben de ona istediğini vermiştim işte.

Dışarı çıkınca güzel memleketimin kokusunu doyasıya içime çektim. Bu gelişim bambaşka duygular yaratmıştı bende. Hayata daha farklı bak-

18. Adana civarlarında hiçbir şey umurunda olmayan kişiler için kullanılan deyim.

maya başlamıştım sanki, içimde baharın habercisi sevinçler filizlenmeye, hatta dallanıp budaklanmaya başlamıştı.

“Ne sırtıyorsun lan?”

Kendi odama girmek üzereydim ki Mirza’nın sesiyle arkamı döndüm. Merdivenin başında durmuş, elinde tuttuğu sigarasıyla bana bakıyordu.

“Aylar sonra evime geldim. Bu sebep sırtmak için yeterli değil mi?”

“Bilmem. Yeterli mi?”

“Elbette yeterli Mirza. İçeri gelsene.”

“Babamın geldiğini haber vereyim dedim.”

Yalan.

Başka bir şey vardı adım gibi biliyordum...

“Gelsene içeri. Beş dakikalık bir işim var.”

Sigarasından bir duman daha çekmiş ve merdiven başındaki kapalı çöp kutusunun içine atarak, bulunduğum yere doğru gelmeye başlamıştı.

“Otursana,” dedim yatağın üstüne göstererek. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi çantamdaki malzemeleri çıkarmaya başladım. Tıraş malzemeleri, yedek şarjör, bir kutu mermi ve üstüme zimmetli olan birkaç küçük eşya... Hepsini çıkarıp komodinin üstüne koydum ve tekrardan ondan tarafa döndüm.

“Sorun ne?”

Benimle aynı renge sahip olan gözlere bakışlarımı dikerek, onu dinlemeye başladım.

“Bakıyorum da keskin gözlem yeteneğini yine ortaya koydun.”

“Asker olmak bunu gerektiriyor maalesef. Yoksa kurşunu nereden yiyeceğin belli olmuyor.”

Bizde kardeş lafı altı harfe sığdırılmamıştı hiçbir zaman. Sığdırılmazdı da zaten. Yere göğe sığdıramıyorduk ki, altı harfe sığdıralım. Kardeş değil miydi nefesin tükendiğinde sana nefes olan, en zor gününde yanından ayrılmayan, gözünden akan yaşa ortak olan? Var mıydı bundan daha ötesi?

Bence yoktu. Olmamalıydı da zaten...

“Gerçek kardeş ilk gözyaşını görür, ikinciye durdurur, üçüncüyü yakalar diyorsun yani.”

“Vay unutmamışsın ha,” dedim gülümseyerek.

“O da gelmek istedi.”

Dizlerinin üstünde oynattığı parmaklarına bakarak söylediği sözlere bakılacak olursa durum ciddiye.

“Kim... Doktor Tuğba mı?”

“Firuze’nin geldiğini duyunca gelmek istedi ama ben kabul etmedim.”

“Neden?”

“Bilmiyorum etmedim işte.”

“Sen ve bilmemek. Buna inanacağımı sanmıyorum.”

“İster inan ister inanma.”

“Tekrar soruyorum, neden onun buraya gelmesini istemedin?”

Konuşma gittikçe daha da garip bir hâl alıyordu. Sessizlik odada kol gezerken, biz sadece âşıklar gibi bakışmakla yetiniyorduk.

“Aramızda çözmemiz gereken birkaç sorun var. Galiba bu yüzden.”

“Sorun derken?”

“Eski erkek arkadaşı ile aynı hastanede çalışıyor ve geçenlerde onları baş başa oturmuş, kahve içerken gördüm.”

“Ee?” dedim devam etmesini bekleyerek.

“Anlatmasını bekledim günlerce ama hiçbir şey anlatmadı,” demiş ve ayağa kalkarak pencerenin önünde dikilmeye başlamıştı.

“Bekledim... Gerçekten bekledim. Anlatmasını istedim ama bunu ben sorduğum için değil, o istediği için olsun istedim ama o bunu yapmadı.”

“Ve bu da seni düşünmeye itti.”

Tıpkı onun yaptığı gibi ben de pencerenin önüne geçtim ve uçsuz bucaksız manzarayı izlemeye başladım.

“Bir sebebi vardır belki hemen yargısız infaz yapmasan?”

“Yapmak istemiyorum zaten. Beni bilirsin hep karşılıklı konuşmadan yanayım ama bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum Mirhan. Yoruldum, düşünmekten, neden diye beynimi siken düşüncelerle sabaha kadar yattığım yatakta dönmekten yoruldum. Bu yüzden istemedim.”

“Peki o ne düşünüyor bu konuda?”

“Bilmiyorum... Son zamanlarda çok konuşmadım. İşler çok yoğun. Eve geç saatlerde geliyorum ve onu uyandırmamak için çok fazla aramıyorum. Bir kez arıyorum ve açmadığında uyuduğunu düşünerek ben de yatıyorum.”

“Yani şu durumda bile onu düşünüyorsun?” dedim ellerimi göğsümde birleştirip ona bakarken.

“Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Onun sana gelmesini bekliyorsun, o kadar.”

“Bana yalanlarla gelmesindense, gelmemesi daha iyi.”

“Zaman tanıyacaksın o vakit.”

“Sekiz dakika kadar müsait misiniz?”

Nazlı’nın sesi ile ikimiz de aynı anda kapıdan tarafa döndük. Yiğit hâlâ sevdiğim kadının kucagındaydı. Hatta öyle rahattı ki, minik elleri ile saçlarını karıştırıyor, arada bir ağzına sokmak için Firuze’ye karşı direniyordu. Bu görüntü ister istemez beni bambaşka yerlere götürüyordu. Mesela işten eve geldiğimde Firuze’nin kucagında tıpkı annesine benzeyen bir kız çocuğunun beni karşılaması gibi. Sonra o kız çocuğunu kucığıma alıp yorgun düşene kadar oyun oynamak ve sonrasında uyutmak gibi...

“Kafana taş falan düştü galiba bu soruyu sorduğuna göre Nazlı?”

Mirza’nın sözleriyle düşüncelerimden sıyrılıp, hemen sevdiğim kadının yanına gittim.

“Almamı ister misin?” diye sordum boncuk gibi kahve gözlerine bakarak.

“O uslu bir çocuk dayısı.”

“Ah evet. Annesi kadar uslu bir çocuk. Bu arada Nehir nerede Nazlı?”

Onu geldiğimden beri görmemiştim. Hoş, görecek zamanım da pek olmamıştı ya neyse...

“Yeğenin yokluğu yeni mi aklına geldi dayısı?”

Nazlı’nın imalı sözleri karşısında hemen savunmaya geçtim.

“Tabii ki hayır. Yalnızca dalgınlığıma denk geldi o kadar.”

“Hadi oradan, dalgınlıkmış. Neyse hadi babam gelmiş ve yemek için her şey hazırmış.”

“Aman ne büyük haber.”

“Ukala, kendini beğenmiş. İyi ki şu kızcağz seni aldı da başımıza kalmadın. Yoksa vay hâlimize.”

Bakışlarım hemen Firuze’ye doğru kaymıştı. Hiçbir şey duymamış gibi kucığındaki bebekle oynuyordu. Lakin gülmemek için dişlerini kemirdiğini adım gibi biliyordum.

“Ne güzel... Bakıyorum da hemen kanka olmuşsun tatlım,” dedim Firuze’ye bakıp sahte bir gülümseme yüzüme yapıştırdım.

“Nazlı’ya kim karşı koyabilir ki?”

Ah. Tabii ya. Benim çatlak kardeşime kim karşı koyabilirdi ki?

“Kocan ne zaman gelecek? Mümkünse hemen gelsin. En azından onun yanında sesin çıkmıyor.”

“Ne kadar da düşüncelisin canım. Neyse ki akşam gelecek, bol bol özlemini giderirsin artık.”

“Yeter bu kadar şamata, hadi aşağıya inelim. Eminim ki misafirimiz de sıkılmıştır bu muhabbetten.”

“Katılıyorum,” diyerek Mirza’nın sözlerine destek verdim ve Firuze’nin kucığındaki çocuğu alıp odadan ilk çıkan ben oldum. Yemek salonuna giden merdivenleri küçük sohbetler eşliğinde geride bırakarak büyük masanın kurulu olduğu salona girdik. Babam ve annem ortalarında görünmüyordu ama büyük masa yemek için çoktan hazırlanmıştı.

“Annem boş durmamış yine,” dedim kucığımdaki çocuğu küçük, rengârenk, etrafı hayvan resimleri ile dolu küçük oyun parkının içine koyarken.

“Ee oğlu ile gelini geldi, bırak da olsun o kadar.”

Nazlı’nın sözleri üzerine Firuze’nin bana attığı utangaç bakışların elbette farkındaydım ama yapacak bir şey yoktu işte. Nazlı böyle bir kadındı...

“Yemekleri daha fazla soğutmayalım, hadi buyurun sofraya.”

Sarı cadının sözleri üzerine Firuze’nin ellerinden tuttum ve oturacağı

sandalyeyi çekerek yerleşmesini bekledim. Güzel bir gülümseme ile ödüllendirildikten sonra ben de onun yanındaki yerimi aldım. Tam bu sırada odanın kapısı açılmış ve babam kapıdan içeriye girmişti. Tabii ardından annem de...

Ayağa kalktım ve aylardır görmediğim babamı karşılamak için ona doğru ilerledim. Hâlâ yaşlıtlarına meydan okuyan bir hâli vardı. Alnına düşen ve yan taraflarını süsleyen beyazlar ona bambaşka bir hava veriyordu. Tıpkı Şehmuz dedem gibi oda yakışıklıydı.

“Hoş geldin evlat.”

Sözlerine gülümseyerek karşılık verdim ve hemen ellerine uzandım. İnsanın yaşı kaç olursa olsun bazı şeyler değişmiyordu ve asla değişmeyecekti.

“Hoş bulduk baba. Nasılsın, görmeyeli biraz göbek yapmış gibisin,” dedim gözlerinin içine bakarak. Bir evlat yaşı kaç olursa olsun, o gözlerdeki sevgiye hep aç kalacaktı...

“Hepsi Azra Sultan’ın suçu,” demiş ve bakışlarını hemen arkamda kalan görüntüye çevirmişti.

“Hoş geldin kızım.”

Arkamda bir hareketlilik fark ettim ve saniyeler sonra Firuze’nin babamın elini öpmek için eline uzanıp eğildiğini gördüm.

“Teşekkür ederim kızım ama buna gerek yok. Nasılsın? Yolculuğun nasıl geçti?”

“Teşekkür ederim efendim, yolculuk biraz yorucuydu ama burayı görünce buna değdiğini düşünüyorum.”

“Beğenmene sevindim kızım. Umarım fikirlerin değişmez.”

Bu sözler üzerine Firuze başını kaldırarak bana bakmış ve gülümseyerek konuşmaya kaldığı yerden devam etmişti.

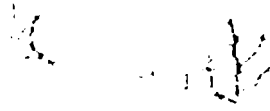
“Fikrimin değişeceğini düşünmüyorum efendim.”

Erimiştim. Evet, evet bu sözler üstüne tereyağı gibi erimiştim.

“Hadi sofraya geçelim. Sohbet etmek için daha çok zamanımız var.”

Babamın sözleri üstüne herkes masadaki yerini almış ve küçük sohbetler eşliğinde yemekler yenmeye başlamıştı. Her şey çok güzeldi. Bu anı

öyle çok hayalimde canlandırmıştım ki, kim bilir kaç gece uykusuz kalmıştım bu yüzden.

Zaman hızlı bir şekilde akıp gidiyor, durdurmak istesem de olmuyordu. Dünyanın düzeni böyleydi. Her sabahın bir akşamı, her doğuşun bir batışı vardı.

Günler göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti. Bugün tam beş gün olmuştu. Sayılı günler çabuk geçiyordu geçmesine ama bu daha da çabuk geçiyor gibi gelmişti bana. Belki de tüm sevdiklerim yanımda olduğu için böyle düşünüyordum.

Kafamdaki düşünceleri bir kenara atıp aynadaki görüntüme baktım. Bu akşam ailecek yemeğe gidecektik. Bunun için özenle hazırlanmış, kolay kolay giymem dediğim kıyafetler giymiştim. Mavi spor kesim bir ceket, beyaz bir gömlek ve lacivert bir kot pantolon. Üst tarafım Mirza'yı yansıtsa da, bir yerde kendim olmuş ve kot pantolonda soluğu almıştım. Alışkın değildim sivil giyinmeye. Bu yüzden üstümdeki kıyafetler emanetmiş gibi duruyordu...

Aynada son bir kez daha kendime bakıp, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve saatimi bileğime takarak odadan dışarı çıktım. Geldiğimizden beri hava güneşli ve yumuşacıktı. Lakin bugün grilere bürünmüş, bu da yetmezmiş gibi yağmaya başlamıştı. Anlaşılan o ki yağmur toprağın hasretine dayanamamıştı. Bu düşünceyle gülümseyip sevdiğim kadının kapısını çaldım.

Birkaç saniye bekleyip, kapıyı tekrar çalmak için kolumu kaldırdığım da, kapı açılmış ve sadece kafası görünmüştü. Fakat bu görüntü bile nefesimi kesmeye yetmişti. Saçlarını salmış, perçemlerine şekil vermişti. Kahve hareleri hafif bir makyajla daha belirgin hâle gelmişken, yelpaze gibi açılan kirpikleri muazzam bir şekilde kıvrılmıştı. Ve gözümü alamadığım dolgun dudakları, kopkoyu bir rujla kapatılmış, bana göz kırpıyordu. Lanet olsun gerçekten bana göz kırpıyor ve beni baştan çıkarmaya çalışıyordu...

Hay sikeyim böyle işi...

“Gelsene Mirhan.”

Gelsene demesi kolaydı tabi...

“Hazır mısın?”

“Şey... Hazır sayılıyorum ama bir sorun var.”

Birden kaşlarımı çattım...

“Sorun derken?”

“Fermuarımı çekemiyorum.”

“Neyini çekemiyorsun?” dedim yanlış anladığımı umut ederek.

“Fermuarım. Galiba sıkıştı.”

Yutkundum...

“Tamam... Ne yapabiliriz bir bakalım,” deyip içeri girdim. Salak saçma şeyler düşünmenin vakti değildi.

Ta ki onu görene kadar...

Ta ki gördüğüm görüntü karşısında, nefesim kesilene kadar...

Ta ki benim kadınımdı olduğu için, bir kez daha gururlanana kadar...

Lanet olsun bu da neydi böyle...

“Şey... Beğenmediysen değiştirebilirim.”

Beğenmemek mi?

Resmen dibim düşmüştü. Nefesim kesilmişti.

“Kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin,” dedim bir nefeste. Çünkü onun güzelliğini anlatacak bir kelime yoktu lügatımda. Bordo renkli, kadife, dizlerinin bir karış altında biten ve vücudunu ikinci bir deri gibi saran, klasik kesim bir elbise giymişti. Siyah ince bir çorap ve siyah yüksek topuklu ayakkabılarla bu elbiseyi tamamlamıştı. Onu ilk kez böyle bir kıyafetle görüyordum. Onu tanımadan birkaç kez resepsiyonlarda görmüştüm. O zamanlar tercihi hep siyah kumaş pantolon ve ona uygun bir gömlek olmuştu. Ama şu an karşımda duran kadın o değildi. Öyle güzeldi ki, doğru düzgün cümle bile kuramıyordum.

“Fermuarımı çekersen hazır olacağım.”

Sözleri üzerine kuruyan boğazımı serinletmek amacı ile yutkundum ve hemen arkasına geçtim.

Aman Allah'ım...

Hassiktir...

Geçmez olsaydım keşke. Fermuar tamda sutyen kopçalarının birbiri-ne geçtiği yerde durmuştu. İç çamaşırı bile bordoydu...

Galiba şuracıkta ölecektim... Aman Allah'ım. Aklımın ucundan bile geçmemişti onun böylesine seksi şeyler giyebileceği...

Gerçi ne bekliyordum ki... Bize verilen yeşil asker donlarından giymesini mi?

Allah'ım sen aklıma mukayyet ol...

Derin bir nefes aldım ve titreyen ellerime inat fermuara uzandım. Anasını satayım, ben ki onca çatışmaya girmiş, onca kelle almıştım ama ellerim bu kadar bile titrememişti...

“Oldu mu?”

“Olacak inşallah,” dedikten sonra yavaş yavaş fermuarı çektim. Arasına elbisenin kumaşı sıkıştığı için zorlansam da, en sonunda başarmıştım. Resmen kan ter içinde kalmıştım. Parmak uçlarım çıplak tenine değdikçe heyecanım daha da artmaya başlamıştı. Neyse ki bu heyecan tehlikeli bölgelere sıçramadan işimi bitirmiş ve kenara çekilmiştim.

“Nasıl oldu elbise? Şey ben böyle şeyleri çok giymem. Üzerimde tuhaf durmamış değil mi?”

“Bu ilk ve son giyişin zaten, buna emin olabilirsiniz,” dedim homurdanarak. Onun asla bu şekilde giyinip onca erkeğin arasına çıkmasına katlanamazdım. Bunun düşüncesi bile beni deli ediyordu.

“Seni duydum.”

“Duymasan şaşardım zaten.”

“Homurdanma Mirhan.”

Bakışlarımı ona çevirdim ve dudaklarını büzerek bana baktığı gördüm.

“Yapma şunu.”

“Neyi?”

“Dudaklarını.”

“Dudaklarını derken?”

“Büzme işte. Zaten yeterince dikkatimi dağıtıyor.”

Kolumdaki saate baktım. Dudaklarına yapışmamak için kendimi zor tutuyordum. Tutuyordum çünkü o lanet olası rengin öpüşme boyunca dudaklarıma sıvanmasını istemiyordum. Eğer bunu yapacaksam yemekten sonra doya doya yapacaktım.

“Beğendin mi peki?”

“Bunun cevabım eve gelince vereceğim sana. Hem de öyle bir vereceğim ki, günlerce aklından çıkmayacak.”

Sözlerimi kahkahası ile taçlandırmış ve siyah, mevsimlik kabanını üstüne geçirmişti.

“Silahını aldın mı?”

“Evet, neden sordun ki?” dedim ne söylemek istediğini anlamayarak.

“Çantam küçük olduğu için yanıma almadım. Ama burada bırakırsam da aklım kalacak.”

Onu anlıyordum, o yüzden sözlerine alınmadım. Çünkü onlar bize zimmetliydi ve başlarına en ufak bir şey geldiğinde çok ağır cezaları vardı. Hakkında soruşturma açılması bunların en basitiydi.

“Sen ver bana,” dedim ve yastığın altına uzanarak aldığı silahı elinden alıp belime yerleştirdim.

“İki silah belindeyken rahat edecek misin?”

“Alışkınız bir şey olmaz. Hadi çıkalım yoksa o dudağındaki ruju tekrar sürmek zorunda kalacaksın.”

“Tamam. Hazırım çıkabiliriz.”

Tam kapıdan çıkmak için birkaç adım atmıştık ki Firuze’nin telefonu çalmaya başlamıştı. Saniyeler sonra küçük çantasından çıkardığı telefona bakıp, dudaklarını büzmüş ve bakışlarını bana çevirmişti.

“Babam arıyor. Sen in, ben birkaç dakikaya geliyorum.”

Başımı salladım ve onu yalnız bırakarak merdivenlerden inmeye başladım. Tam bu sırada Nazlı, kocası ve çocukları kendi aralarında gülümseyerek dışarı çıkmıştı.

“Firuze nerede?”

Nazlı her zamanki gibi olaya balıklama atlamıştı.

“Birkaç dakikaya gelir.”

“Üstündekiler kiralık gibi duruyor, haberin olsun.”

“Ha ha ha... Çok komiksin Nazlı.”

“Rica ederim tatlım.”

Neyse ki daha fazla beklemeye gerek kalmadan Firuze merdivenlerden tek tek, dikkatli bir şekilde inmeye başlamış ve ben yine ondan gözlerimi alamamıştım.

“Beklettiğim için üzgünüm. Babam aradı ve açmak zorundaydım.”

Sözlerinin üstüne Nazlı ve Asaf ona gülümsemiş, daha sonra da basamaklardan inmeye başlamışlardı. Onların kendi aralarında konuşmasını fırsat bilerek hemen yanımdaki kadına döndüm.

“Babanla ilgili bir sorun yok, değil mi?”

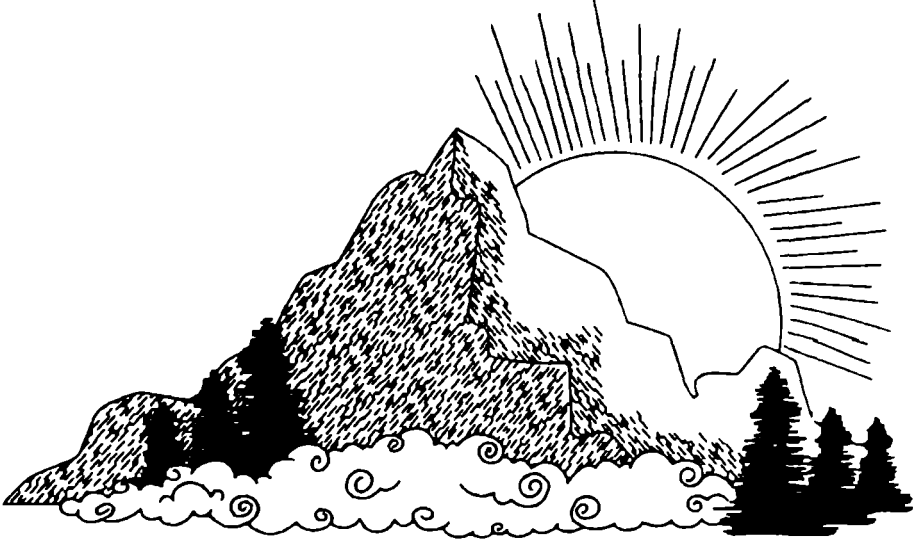
“Hayır babamla ilgili bir sorun yok ama bizimle ilgili bir sorun olduğu kesin.”

Bir anda durdum ve anlamayan gözlerle karşımdaki kadına baktım.

“Ne demek istiyorsun?”

Sorduğum soru üstüne derin bir nefes almış ve en sonunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

“Babam izne ayrılmış ve en kısa zamanda bizi bekliyormuş.”

31. BÖLÜM

Firuze

Önce kısa bir sessizlik oldu.

Ardından her hâlimden kendini belli eden bir şaşkınlık...

Sevdiğim adama babam sayesinde rezil olmuştum... Adam sözlerim üstüne merdivenlerden inmeyi bırakıp, olduğu yerde durmuş hâlâ bana bakıyordu...

“Gelmek zorunda değilsin. Babama aldırma.”

Kuruyan boğazımdan itekleyerek zorla çıkardığım sözler karşısında neredeyse nefessiz kalmıştım.

Aklımdan milyon tane senaryo geçmişti saniyeler içinde.

Neyse ki Mirhan kafamı işgal eden düşünceleri duymuş olacak ki, hafifçe yanakları kıvrılmış ve inci gibi beyaz dişleri en sonunda bana göz kırpmıştı.

“Baban silahını çekip beni kızımdan vurmaz, değil mi?”

Ne?

Ağzından çıkan sözlerin ne anlama geldiğini idrak ettiğimde ufak çaplı bir kahkaha atmıştım.

“Vurmaz diye düşünüyorum,” dedim en sonunda. Gülümsemem hâlâ yanaklarımda asılı kalmış, sevdiğim adama göz kırpıyordu. Birden bedenimin rahatladığını hissettim. Kafamdan geçen düşüncelerin yersizliği karşısında kuş kadar hafiflemiştim.

“Buna sevindim. Çünkü seninle yaşamak istediğim çok şey var ve bunları yaşamadan tahtalı köyü boylamak istemem.”

“Kes şunu,” dedim ve rahat bir nefes alarak sözlerime kaldığım yerden devam ettim.

“Bizi bekliyorlar.”

“Hadi gidelim. Bu konuyu konuşmak için daha çok vaktimiz olacak.”

Merdivenlerden inerken ellerimi hiç bırakmayan adama baktım. Gözlerindeki sinsi bakıştan hiç hoşlanmamıştım.

“Ne planlıyorsunuz Mirhan astsubayım?”

Tek kaşımı kaldırıp bakışlarımı ona dikmiş ve ondan gelecek cevabı bekliyordum.

“Mesela Mirhan astsubayım diyen dudaklarından öpmek gibi bir planım var.”

Birkaç saniye sessiz kalıp ona baktım ve en sonunda ciddi olduğunu anladığımda, dirseğimi sol tarafındaki kaba etine geçirdim ve sonra hiçbir şey olmamış gibi gülümseyerek bizi bekleyen kalabalığa doğru ilerledim.

Annesi ve babası bana bakıyordu. Utanarak bir baş selamı verip, tüm kalbimle az önceki hareketimi görmediklerini umdum.

“Ben Nazlılarla gideceğim Mirhan. Sen de kendi arabanla gelirsin.”

Bu sözler Mirza’ya aitti.

“Babamlar bizimle gelsin o vakit.”

“Babam diğer araba ile gidecekti.”

Bu evde herkesin arabası vardı galiba...

Sessizlik içinde herkes gideceği arabaya doğru ilerlemek için konaktan dışarı çıkmıştı. Kapıda bir beyaz, iki siyah araba olmak üzere toplamda üç araba vardı. Herkes gideceği arabaya bindiğinde anladım ki, en arkada devasa boyutlarda ki araba Mirhan’a aitti.

“Daha küçüğü yok muydu hayatım?” dedim gece kadar siyah olan arabanın yanına doğru ilerlerken.

“Bundan aşağısı kurtarmazdı beni.”

“Vay be... Bu siyah dev seninle sidik falan mı yarıştıyor?”

Sözlerim üzerine geceyi aydınlatan koca bir kahkaha atmış ve arabanın kapısını açmıştı.

“Bu bebeği sadece izne gelince görüyorum o yüzden sidik yarıştıyor sayılmam bebeğim.”

Her yeri deri kaplama olan aracın ön koltuğuna bindiğimde, beğeni ile etrafa bir göz attım. Bayağı fiyakalı bir şeydi. Siyah derilere renk katan tek şey kahve döşemelerdi.

“Ee, hazır mısın bu bebekle yola çıkmaya?”

“Araban var ve sen uçak yolculuğunu mu tercih ediyorsun?”

“Güzelim ben senin gibi merkezde değilim, bilmem farkında mısın?”

Arabayı çalıştırmış ve anında emniyet kemerini geniş göğsünden geçirip yerine takmıştı. Ben de vakit kaybetmeden hemen kemerimi taktım ve kışımın altındaki yumuşak derinin keyfini çıkardım.

“Sevdim bunu. Bana bırakmak istersen yok demem.”

“Hafta sonları yanıma geleceksen, neden olmasın.”

“Vay... Şantaj ha?”

“Yok komutanım, estağfurullah.”

İkimizin kahkahası arabanın içinde yankılanırken, sevgiyle birbirimizin gözlerine baktık.

“Ee, anlat bakalım, beğendin mi buraları?”

Sorduğu soruya karşılık olarak kocaman gülümsedim ve hemen konuşmaya başladım.

“Çok beğendim. Bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim. Her yeri muazzam. İnsanları çok cana yakın ve misafirperver. Her sokağı insanı alıp bambaşka yerlere götürüyor. Tarihî yerleri muhteşem. İtiraf etmeliyim ki yemekleri de harika. Şimdiden küçük bir göbek yaptım bile.”

Ağzımdan çıkan kelimeleri onaylarcasına ellerimi pat pat göbeğime

vurdum. Bu hareketim onun hoşuna gitmiş olacak ki, elimi avuçlarının arasına almış ve üstüne küçük bir öpücük kondurmuştu.

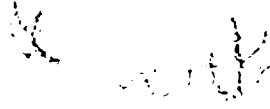
“Beğenmene çok sevindim güzelim.”

“Ama en çok aileni sevdim. Hepsi çok iyi insanlar. Böyle bir aileye sahip olduğun için çok şanslısın.”

“Böyle bir aileye sahip olduğumuz için çok şanslıyız. Benim ailem diye bir şey yok artık bizim ailemiz var. Tabii sen de kabul edersen.”

Gülümsedim...

“Ben o dağın tepesindeyken, rüzgâr senin kokunu bana getirirken, seni her şeyinle kabul ettim,” dedim ona olan tüm sevgimle gözlerinin içine bakarak. Başka söze gerek yoktu zaten.

Yaklaşık yarım saat sonra taş duvarlarla örülü, büyük, eski bir binanın önünde durmuştuk. Yol boyunca havadan sudan konuşmuş, ailemiz hakkında bilmediğimiz konulardan bahsetmiştik. Ben ona annemi anlatmıştım, o da bana kendi annesini. Annesinin bu eve kuma olarak geldiğini öğrendiğimde, neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Eskiden böyle şeylerin olduğunu duymuştum ama bunu tanıdığım birinden duyunca inanmakta çok zorlanmıştım. Eskiden hayat ne kadar zormuş buralarda. Mirhan anlattıkça kadın olmanın zorluğu, ağırlığı, yüreğime çöreklenmişti. Neyse ki artık bu tarz olaylar pek fazla kalmamıştı.

Mirhan'ın büyük bir centilmenlik sergileyip kapımı açması ile kendime sakladığım düşüncelerimi bir kenara bırakıp, dikkatli bir şekilde arabadan aşağı indim. Restoranın her yeri küçük ışıklarla kaplıydı ve içerisi tahminimden daha kalabalık görünüyordu.

“Merak etme, güzel yerdir.”

Ellerini belime koyup, kulağımın dibinde fısıldayan adamın, bende uyandırdığı değişik duygulara aldırmadan küçük adımlarla ilerlemeye başladım.

“Benim için fark etmediğini en az sen de benim kadar iyi biliyorsun canım.”

“Ayıp ettin bak şimdi.”

Tam bir pislikti.

Yakışıklı bir pislik olduğunu da söylememe gerek yoktu. Gülümsediğinde yaramazlık yapan haylaz çocuklara benziyordu ve bu, bende ellerimi kaldırıp yanaklarını sıkma isteği uyandırıyordu.

Diğer aile üyelerinin yanına vardığımızda hep beraber restorandan içeri girdik. Dikkatimi çeken ilk şey tavanların kubbe şeklinde ve çok yüksek olmasıydı. Öyle aydınlıktı ki her yer, ilk başta insanın gözlerini rahatsız ediyor, birkaç saniye sonra ise alışıyordu. Ortam kalabalıktı. Masaların hepsi neredeyse doluydu.

Bir garsonun yanımıza gelmesi ile hep beraber onu takip ettik ve bize ayrılan masaya sessizce yerleştik. Mirza, annesi ve babası ile yan yana otururken, Nazlı’da eşi ve çocukları ile onların karşı tarafına oturmuştu. Biz de Mirhan ile masanın uç kısmındaki yerimizi almıştık...

Garson belli ki Cihan amcaı tanıyordu. Aralarında belli bir müddet konuşmuşlardı. Yaklaşık beş dakika sonra konuşma sonlanmış ve garson tek tek siparişleri alıp yanımızdan ayrılmıştı. Bakışlarımı masadaki aileye üyelerine çevirdim. Her zaman olduğu gibi hepsi gülümsüyor, kendi aralarında konuşuyor ve Nazlı’nın kucağındaki bebekle uğraşıyorlardı.

“Bir kadın için asker olmak zor olsa gerek.”

Aklımdaki düşüncelerin bir anda bıçak gibi kesilmesine sebep olan soruyu, Nazlı’nın eşi Asaf Bey sormuştu. Günlerce hiç sorulmayan soruydu bu. Belki de sormak isteyip de soramadıkları tek soru...

“Mesleğimi severek yaptığım için, bu konu hakkında pek düşünmedim açıkçası.”

“Peki, kaç yıldır bu meslektesiniz?”

“Allah kısmet ederse, on bir yıl bitecek.”

“Gerçekten tebrik ederim. Dile kolay, on bir yıl bu meslekte çalışmak her insanın yapabileceği bir şey değil.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve gülümseyerek sevdiğim adama baktım. Tıpkı benim yaptığım gibi o da bana bakıyordu. Her baktığımda beni benden alan mavileri aşkla ve gururla bakıyordu...

“Peki bu mesleği seçmende etkili olan birileri var mıydı?”

Bu soru, nedensiz bir şekilde içimde minik bir sızıya yol açmıştı.

“Annem ve babam diyelim.”

Neden her annem değişimde kapatmaya, unutmaya çalıştığım yaralarım canımı yakıyordu?

“Annen ve baban asker mi?”

Bu sözler Nazlı’ya aitti. O kadar çok şaşırmıştı ki bu duruma, mavi gözleri neredeyse fal taşı gibi açılmıştı. Demek ki Mirhan bu konulardan hiç bahsetmemişti. Aslında sevinmiştim bu duruma. Bana acıyan gözlerle bakmalarını istemezdim.

“Babam Tunceli’de görev yapıyor,” dedim ve bir anda sustum. Annem hakkında konuşmaya dilim varmamıştı bir an. Bunu yanımda oturan adam da anlamış olacak ki, bir anda ellerime uzanmış ve sımsıkı sarmıştı.

“Peki annen, oda mı Tunceli’de?”

Uzaklardan bir öksürük sesi geldi. Sonrasında da Mirhan’ın lafı değiştirme çabaları...

Tüm bunlar neye yarardı ki?

Gencecik yaşta kara toprağın altına giren annemi geri getirir miydi bu çaba?

Getirmezdi elbette...

Buna inandığım günler geride kaldı. Artık küçük bir kız çocuğu değildim. İşlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyordum. Doğal olarak bilmek onların da hakkıydı...

“Annem, şehit düştü.”

Masadaki sesler bir anda bıçak gibi kesilmişti. Hep öyle olmaz mıydı zaten? Önce bir sessizlik, sonra bir merak ve ardından gelen kaçamak bakışlar... Yıllardır alışmıştım zaten.

Derin bir nefes aldım ve sahte gülümseme maskesini suratıma takıp başımı kaldırdım. Hepsi pürdikkat bana bakıyordu. Yanımdaki adam güç vermek adına ellerimi ne kadar okşasa da, bazı şeyler değişmiyordu bu hayatta. Mesela annesizlik gibi...

“Ben... Ben özür dilerim.”

Nazlı bu sözleri söylerken sesi titriyordu. Gözleri dolmuştu. Kucağındaki yavrusuna istemsiz bir şekilde daha çok sarılmıştı. Ne garipti değil mi, yeni yeni tanıdığım bir kadının benim acıma ortak olması.

Bu sefer gerçekten gülümsedim ve ellerine uzandım.

“Hiç önemli değil. Bunu böyle bir zamanda söylemek istemezdim, lütfen siz benim kusuruma bakmayın.”

“İnan ki bilmiyordum.”

“Bilmemeniz beni gerçekten mutlu etti. Bunu size ben söylediğim için çok mutluyum. Ayrıca Mirhan’a da çok teşekkür ederim, böylesine hassas bir konuda sessiz kaldığı için.”

“Sakın üzüleyim deme güzel kızım. Biliyorsun ki annen peygamber ocağında Peygamber Efendimiz’e komşu. Kime nasip olur böyle güzel bir ölüm?”

Azra Hanım’ın söylediği sözler değil miydi zaten, yıllardır içimi bir nebze de olsa ferahlatan, huzur veren...

“Teşekkür ederim efendim.”

Ortam yeniden usul usul normale döndüğü sıra da garsonlar arkaya masaya gelmiş ve siparişleri özenli bir şekilde koyup gözden kaybolmuştu.

“İyi misin bebeğim?”

İyi miydim?

“Evet ve teşekkür ederim.”

“Ne için?”

Hafifçe kafamı çevirip, kısılmış gözlerine baktım.

“Ailem hakkında konuşmadığın için.”

Kısılmış gözlere, bir de çatılmış kaşlar eklenmişti.

“Bu konu hakkında eve gidince detaylı bir şekilde konuşacağız.”

“Peki... Sen öyle diyorsan.”

Yemek masasında konuşulanlardan sonra bir an için geceyi mahvettiğimi düşünsem de, yemek sırasında yanıldığımı çok iyi anlamıştım. Her şey kaldığı yerden devam ediyordu her zaman olduğu gibi. Bakışlar biraz buruk olsa da, her şey neredeyse aynı gibiydi. Bu beni garip bir şekilde mutlu etmişti.

Ve şimdi hiç tahmin edemeyeceğim kadar mutlu ve huzurluydum.

“Benden bu kadar. Çocuklar uyudu ve ben de uyumak istiyorum. O yüzden bize müsaade.”

Arabadan inip konağın geniş avlusuna adım attığımızda, Nazlı kucağında uyuyan oğluna bakarak bu sözleri söylemiş ve gülümseyerek kocasıyla birlikte odalarının bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Saat epey geç olmuştu. Zaman öyle hızlı akıp gitmişti ki, restorandan en son kalkan biz olmuştuk. Yemek, tatlı, çay, kahve derken bu vakit olmuştu işte.

“Bize de müsaade kızım. Var mı bir isteğin?”

“Teşekkür ederim efendim. İyi geceler.”

Genç âşıklar gibi el ele tutuşmuş, merdivenleri çıkan ikiliye bakıp gülümsedim ve yanımdaki adama döndüm.

“Baban annenden bir dakika bile ayrılamıyor galiba,” dedim giden ikilinin arkasından tekrar bakarak.

“Onlar hep öyle. Hadi gel biz de çıkalım odaya. Daha konuşacak birçok şey var.”

Zevkle ellerimden tutmasının keyfini çıkararak, tek tek merdivenleri arşınlamaya başladık.

“Mirza nereye gitti bu vakitte?”

Anne ve babasını bıraktıktan sonra arabaya binmiş ve gözden kaybolmuştu.

“Muhtemelen arkadaşları ile buluşmaya.”

“Bu vakitte?”

“İki kadeh içmenin vakti olmuyor maalesef.”

“Oo, mevzu derin yani... Of, çekiştirmesene Mirhan, ayağımdaki ayakkabı ile zor yürüyorum zaten.”

“Sana yasak bundan sonra böyle ayakkabı. Postaldan başka bir şey giymeyeceksin.”

“O niyeymiş, sorması ayıptır?”

“Sor tabii canım, ne ayıbı. Cevabını odaya girince vereceğim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Odanın kapısına geldiğimizde hâlâ ondan bir cevap bekliyordum.

Ta ki beni odanın içine sokup, sırtımı kapattığı kapıya dayayıp, dudaklarımı yağmalamaya başlayıncaya kadar...

Mirhan

Gece boyunca hep yapmak istediğim bir şey vardı...

Gülümsediğinde, hüznünlendiğinde, gözlerinde annesine olan özlemini gördüğümde, güçlü duruşuna bir kez daha hayran kaldığımda, yapmak istediğim tek şey...

Onu öpmek.

Ve işte en sonunda kollarımdaydı ve tıpkı hayalini kurduğum gibi, öpmek için ölüp bittiğim dudakları, kendi dudaklarımın altında eziliyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum ama umurumda değildi. Gerçi şu anda ölsem bile pek umurumda olacağını sanmıyordum ya, neyse...

Öpücüklerime ufak ufak karşılık vermeye başlayınca belinden tutup, sıkıca kendime doğru çektim. Dudaklarına usul usul öpücükler kondurup, ellerimi çenesine koydum ve yukarı kaldırıp, dudaklarımı yanağında gezdirdim. Neredeyse kalp atışlarının sesini duyabiliyordum ama aldırmadım. Yanağında gezinen dudaklarım teninden aşağı doğru kayarak boynun omuzla birleştiği yerdeki boşluğa, ıslak bir

öpücük bırakıp tekrardan dudaklarına çıktı. Bu muhteşemdi. Bu hayal ettiklerimden bile daha güzeldi. Firuze'nin elleri saçlarımın arasından geçip beni kendine doğru çekiştirdiğinde, ağzımdan ufak bir homurdanma çıkmış ve ben bile daha ne olduğunu anlamadan, onu kucağıma aldığım gibi yatağa götürmüştüm.

Dudaklarına tekrardan uzun bir öpücük kondurdum. Islak ve insanı günaha davet eden bir öpücüktü bu. Bu öpücükte vaatler gizliydi, bir ömür saklıydı sanki. Bunun bilinci ile baskımı biraz daha arttırdım. Öpücüklerime karşılık verirken ikimiz de nefes nefeseydik. Bitmesi gerektiğini biliyordum. Bu öpüşme işini sonlandırmalıyım lakin yapamıyordum işte. Aklımdaki düşünceleri bir kenara itip, her daim gözümü alamadığım alt dudağını, dişlerimin arasına alıp emmeye başladım, sonra da minik minik ısırıp, ince bir sızıya sebep olduğum yerleri yalayıp, altımdaki kadının boğuk boğuk sesler çıkarmasının tadına vardım.

İkimiz de mahvolmuştuk. İkimiz de nefes nefeseydik ve ikimiz de bu işin burada sonlanması gerektiğini biliyorduk. Var gücümle derin bir nefes aldım ve alına bir öpücük kondurup kendimi yatağın diğer kısmına attım. Kimseden ses çıkmıyordu. Odada duyulan tek şey, nefes alışverişimizin çıkardığı şuh sestti.

“Demek istediğin buysa, ateşli bir giriş yaptın, tebrikler.”

Nefes nefese söylediği sözler üstüne kahkaha attım ve ondan tarafa dönüp, onu daha iyi görebilmek için dirseklerimden destek aldım.

“Rujun dağılmış,” dedim başparmağımı az önce öpmeye doyamadığım, ateş gibi yanan dudaklarına değdirirken.

“Neden dağılmış acaba?”

Bak sen... Bir de dalga geçiyordu...

“Sen de bu kadar güzel olmasaydın. Bundan sonra ruj, topuklu ayakkabı ve böyle elbiseler giymek yok.”

“Çok pardon ama neden diye sorabilir miyim?”

“Çünkü ben öyle istiyorum da ondan.”

Gözlerinin içi gülüyor ama inatlaşmaktan bir türlü vazgeçmiyordu.

“Senin isteklerine göre hareket etmiyorum Mirhan astsubayım.”

“Bu sözleri evlendiğimiz gece hatırlatacağım sana, bunu unutma tamam mı?” deyip ona biraz daha sokuldum ve kokusunu içime çeke çeke yanağından öptüm.

“Özür dilerim,” dedim gözlerinin içine bakarak. Hangi konudan bahsettiğimi kendisi çok iyi biliyordu.

“Bunun için lütfen özür dilemekten vazgeçin. Gerçek bu. O yüzden anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Bunu er ya da geç öğrenmeleri gerekiyordu.”

“Haklısın.”

Sözlerimi bitirdikten sonra yattığım yerden doğruldum ve ayağa kalktım. Belimdeki silahları çıkarıp komodinin üstüne koyduktan sonra, az evvel ki kalktığım yatağa geri oturdum. O da uzandığı yerden kalkmış, dikkatli bir şekilde bana bakıyordu. Şimdi daha ciddi şeyler konuşmanın vakti gelmişti.

“Ne zaman gitmek istersin?”

Ellerini avuçlarıma alıp pürüzsüz yüzeyine ufak bir öpücük konurdum.

“Bilmiyorum. Ama birkaç gün içinde gitsek fena olmaz.”

“Peki. O zaman şöyle yapalım, tabii sana da uyarı. Önce araçla Antep’e gidelim. Rahmetlinin mezarını ve ailesini ziyaret etmek istiyorum çünkü. Eşi ile konuşmak, çocuklarını görmek bir kez bile göremediği bebeğine bakmak istiyorum.”

Yine boğazım düğüm düğüm olmuştu. Ne yaparsan yap ne yaşarsan yaşa, unutmak kolay olmuyordu. Bu durumlarda, karakola ilk geldiği günden, şehit düştüğü güne kadar her şey, tıpkı bir fragman gibi insanın gözünün önüne geliyordu.

“Bunu sorman bile hata. Tabii ki gelirim. Hatta şöyle yapalım. Çocuklara alışveriş yapalım, oyuncaklar alalım, sonra onları parka götürelim, yemek yiyelim. Kısacası bir güne ne sığdırabiliyorsak onu yapalım.”

Bunları söylerken gözlerindeki ışıltıyı nasıl anlatsam bilmiyorum.

“Yarın akşam için uçak bileti ayırtayım Muğla’ya o vakit, ne dersin?”

“Ama alışveriş yapmadık.”

“Erkenden yola çıkarız. Kahvaltıyı alışveriş merkezlerinden birinde yapar, alacaklarımızı alır, oradan da eve geçeriz.”

“Bu harika bir fikir.”

Ellerini çırparak konuşması karşısında gülümsedim ve onu kendime çekip kollarımı beline doladım.

“Peki tahminen kaç gün kalırsınız sizde?”

Bekir Şahin adı aklıma geldikçe ürpermiyor değildim hani. Erkekliğe bok sürmemek için belli etmiyordum ama adamdan ciddi anlamda tırsıyordum. Adam hem sevdiğim kadının babası hem komutanım hem de koskoca komando bölüğünün komutamydı. Yani işin neresinden bakarsan bak kötüydü. Komutanım mı diyecektim, yoksa Bekir amca mı, yoksa Bekir baba mı?

Bekir baba mı?

Nefes almak istiyorsam asla bu kelimeyi söylememeliydim. Evet, evet söylemeyecektim... Kesinlikle söylemeyecektim...

“Şu anda bu konu hakkında yorum yapmak istemiyorum. Babama güven olmaz. Bir bakarsın izin bitinceye kadar dizlerinin dibinde oturabilir.”

“Tatil yalan oldu desene.”

“Öyle bir şey söylemedim.”

“Sahi, size Bodrum falan yakındı değil mi?.. Eh artık misafirini gezdirirsin.”

“Hı hı... Babam da bize eşlik eder değil mi, nasıl olur?”

“Hiç iyi olmaz. Mümkünse benden uzakta dursun.”

“Komutanın hakkında kötü sözler söylemekten sana tutanak tutacağım.”

Koca bir kahkaha atıp, onu da kendimle beraber çekerek yatağa uzandım.

“Ben de sana ispiyonculuk ve araya nifak sokmaktan tutanak tutarım.”

“Misafirimi iyi ağırlayacağımı söylesem, tutanak tutmaktan vazgeçer misin?”

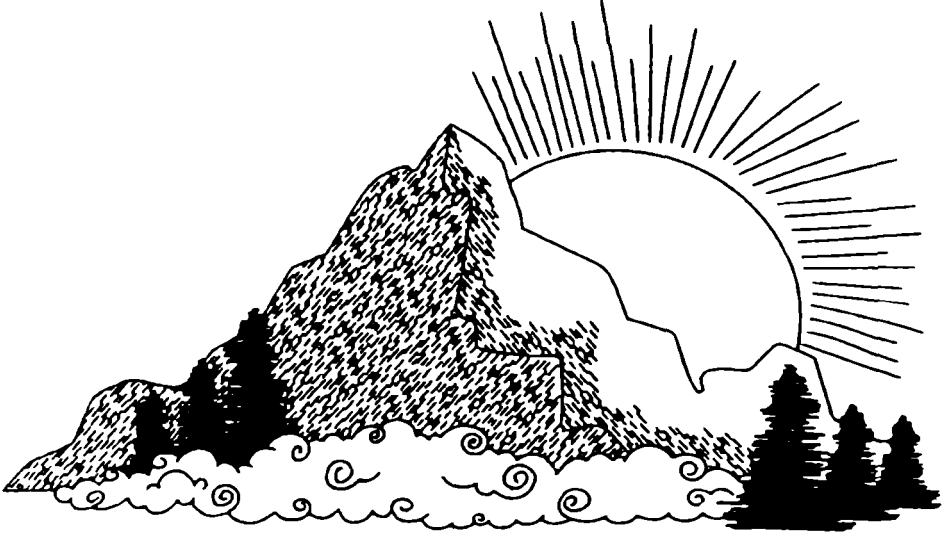
“Hım... Bir düşünelim bakalım. Vaatlerin neler?”

“Piknik, turistik yerleri gezdirme, ellerimle kahvaltı hazırlama, belki bir ara da denize girme.”

“Oo, vaatler aklımı başımdan aldı, hemen şikayetimden vazgeçiyorum,” deyip burnumu boynuna gömdüm ve sessizce fısıldadım.

“Seni seviyorum.”

Düzenleme
Ny.özlem

32. BÖLÜM

Mirhan

Yatağa yattığımda saat neredeyse üç olmuştu. Bedenim sevdiğim kadının kokusuna bulanmış, onunla sohbet ederken vaktin nasıl geçtiğini anlamamıştım.

Ta ki valiz hazırlığını bitirip bana kış kış diyene kadar. Hain kadın, beni resmen odasından kovmuş, suratıma bile bakmadan kapıyı yüzüme kapatmıştı.

Yatağıma uzanmış bunları düşünürken, dudaklarımda hâlâ onun sıcaklığı vardı. Gülümsememe sebep olan, kalbimin değişik atmasını sağlayan, içimde bahar yelleri estiren bir sıcaklıktı bu. Sanki deniz kenarında güneşin altına uzanmış, ılık ılık esen rüzgâr tenimi yalıyormuş gibi hissettiriyor, o denli huzur veriyordu.

Kolumdaki saate baktım ve bir sporcu kıvraklığı ile yataktan kalkıp çantamı hazırlamaya başladım. İç çamaşırı, birkaç parça kıyafet, şarj aleti, diş fırçası... Bunlar benim için yeterliydi. İhtiyacım olan şeyleri gerektikçe oradan alırdım. Şimdi daha önemli bir işim vardı.

Odanın dışarı çıktım ve bir kat aşağı inip ebeveynlerimin kaldığı odanın kapısına geldim. Bu vakitte de insan anasının babasının kaldığı yatak odasının kapısında bekleyince, bir tuhaf hissediyordu. Tamamı elbette

leylek saçmalığına inanmıyorduk ama hani insan da anasına babasına yakıştıramıyordu öyle şeyleri.

Saçmalamayı kesip olduğum yerde kıpırdandım ve boğazımı temizleyip iki kere kapıyı tıkladım. Allah vere, üçüncüye tıklarsam annemin terliği tam on ikiden alnıma isabet ederdi çünkü Azra Sultan nefret ediyordu, kapıyı hızlı ve gereğinden fazla çalandan...

Birkaç saniye sonra kapı açılmış, şaşkın şaşkın bakan iki çift gözle karşılaşmıştım. Annem zaten bokundan nem kapan tiplerdendi. Neyse ki babam karısına göre biraz daha soğuk kanlıydı.

“Hayırdır evlat bu saatte?”

Hayır tabii canım, hayır olmaz mı?

Tabii ki iç sesimin söylediklerine uymadım ve hemen lafa girdim.

“Kusura bakma baba, bu saatte rahatsız ettim sizi.”

“O ne demek evlat, olur mu öyle şey? Umarım önemli bir şey yoktur.”

“Yok baba. Sabah erken saatte yola çıkacağımızı haber vermek için geldim.”

“Erken vakitte yolculuk nereye?”

“Kız tarafım görmeye diyelim.”

Utanmış mıydım?

Yok canım daha neler...

“Bu ne demek oluyor oğlum?”

Annem yavrusunu korumaya çalışan aslan misali, bir anda babamın önüne geçmiş ve o güzelim gözlerini belerterek bana dikmişti. Bakışlarım bir an yön değiştirdi.

Annemin üstündeki bu mor gecelikte neyin nesiydi böyle?.. Hem de dizinin altında bitiyordu... Hem de... Aman Allah'ım yırtmacı da vardı...

Tövbeler olsun kurban olduğum, umarım yanlış zamanda kapıya dayanmamışımdır?

Kafama yediğim darbeye düşüncelerimden çıkıp kendime geldim. Darbenin sahibine, yani mor gecelikli anneme baktım.

“Sana bir soru sordum değil mi oğlum?”

“Sebebini söyledim ya anne.”

“Sadece gideceğini söyledin, nedenini söylemedin.”

“Firuze’in babası bizi çağırmış. Gelsin de tanışalım demiş. Adam yememiş içmemiş, hemen izin alıp arkamızdan gelmiş anlayacağınız.”

“Kız babası olmak böyle bir şey oğlum.”

“Neyse aslında konu bu değil. Biz önce Antep’e uğrayalım diyoruz. Hem rahmetlinin kabrini ziyaret etmek hem de ailesini ziyaret için.”

“Tamam oğlum, sen nasıl istersen. Adres belli zaten.”

“Senin şoförü alalım diyoruz... Akşam bizi havaalanına bırakınca geri döner, senin için sorun olur mu?”

“Ne sorunu olacak oğlum, tabii ki olur.”

“Tamam o zaman söyleyeceklerim bu kadar. Hadi size iyi geceler.”

“Sanki uyku bıraktın da, bir de utanmadan iyi geceler diyorsun.”

Homurdanan her zamanki gibi annemdi.

“Geceliğinin rengi ateş ediyor anneciğim,” dedim arkamı bile dönmeyen yürümeye devam ederek.

Ta ki nereden geldiği belli olmayan güdümlü füze gibi kafamda patlayan terlik, beynimin nevrini döndürünceye kadar.

“Anneyle dalga geçersen, kaç yaşında olursan ol, o terliği yersin.”

Ben daha cevap bile veremedim kapı suratıma çat diye kapanmış, kafamın acısı ile direk gibi ortada kalmıştım.

“Annem bu atışla yüzyılın en keskin nişancısı kabul edilmeliymiş bence.”

“Siktir git Mirza.”

Yavşak herif, bir de kıs kıs gülüyordu.

“Uykumun içine eden sensin Mirhan, bilmem farkında mısın?”

“Yatağına akrep sokmadım ya Mirza, git yat işte, ne bekliyorsun?”

“Zırvalamayı kes de erken vakitte yola çıkmanın sebebini anlat.”

“Memleket meselesi oldum amma koyayım. Firuze’nin ailesi ile tanışacağım.”

“Antep’e ben bırakırım sizi, hem kafamı dağıtmış olurum hem ben de ziyaret ederim ne dersin?”

Birkaç saniye düşündüm ve kafamı olumlu anlamda salladım.

“Ama akşama kadar bizimlesin ona göre.”

“Sorun yok.”

“Tamam. Sen nasıl istersen,” deyip boğazımı temizledim ve sözü uzatmadan konuşmaya kaldığım yerden devam ettim.

“Anladığım kadarıyla o çok beklediğin konuşma, hâlâ gerçekleşmemiş.”

Sözlerim kulağına gittiğinde ellerini pijamasının cebine sokmuş ve bakışlarını karanlık gökyüzüne çevirerek öylece dikilmeye başlamıştı.

“Bazen istediğimiz hiçbir şey olmuyor bu hayatta. Kim bilir belki de hakkımızda en hayırlısı böyle olduğu için. O yüzden neden diye sormayı bıraktım.”

“Ya hiçbir şey görüldüğü gibi değilse?”

“Elbette hiçbir şey görüldüğü gibi değildir. Her şeyin bir açıklaması vardır. Önemli olan bunu düzgün bir şekilde karşı cinsle oturup konuşmaktır. Ben onları gördüm Mirhan. Neden onunla oturup karşılıklı kahve içtiğini sorgulamıyorum. Sorgulamam da zaten. Tek istediğim bana onunla konuştuğunu söylemesi. Çünkü sebep her ne olursa olsun, ben onları gördüm. Kızdığım tek nokta bu. Bana söylemesini öyle çok istedim ki, sana bunu anlatsam da anlamazsın.”

“O zaman sen söyle yüzüne karşı. Bu ilişki bitecekse bile, sessiz bir şekilde olmasın. Sebeplerini yüzüne karşı söyle ki, hatasının nerede olduğunu anlatsın Mirza. Böyle beklemekle, kendini kemirmekle yürümez bu işler.”

“Bu gidişle öyle olacak zaten. Neyse fazla geç olmadan yatalım hadi. Konuşmaya değer bir şey kalmadı artık ortada.”

Hiçbir şey demeden gözlerimi devirdim ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Ben görmeyeli herkes dertli tavuk modunda geziyordu evde. Esneyerek arşınladığım merdivenleri çıkınca, bakışlarım ister istemez sevdiğim kadının kaldığı odanın kapısını bulmuştu.

Uyumuş muydu?

Yoksa hâlâ ayakta mıydı?

Işık yanmadığına göre kesin uyumuştı. Bu düşünce ile hafifçe gülümseyip kendi odama girdim ve hemen yatağa atladım. Uykusuzluğa alışkındım ama uyusam da hiç fena olmazdı hani. Gözlerimi kapattım ve üç saatlik deliksiz uyku için kendimi karanlığın kollarına bıraktım...

Kapı bir kez sessizce tıklandığında hemen gözlerim açılmış ama yerimden kalkmak yerine, kapıdaki kişinin içeri girmesini beklemiştim. Pencereden görünen kıızı boyanmış griler, saatin çok erken olduğunu gösteriyordu. Kapıdaki muhtemelen Firuze olmalıydı.

Gülmemek için kafamı yastığın altına gömdüm ve sessizce odaya girmesini bekledim. Saniyeler sonra yanımdaydı. Görüş alanımda sadece dizleri vardı ve pijaması hâlâ üstündeydi.

“Mirhan.”

Dişlerimi dudaklarıma geçirip, ona eziyet olsun diye sessiz kaldım.

“Mirhan!”

İsmim dudaklarından daha baskın çıkmıştı bu sefer...

Acaba pes mi etseydim?

Bu düşünceden saniyesinde vazgeçtim çünkü bir anda geçmişte bana yaptığı zulümler beynimi işgal etmeye başlamıştı.

Devir intikam devriydi ve ben bunu büyük bir keyifle alacaktım.

“Mirhan...”

Sesi mi titriyordu?

“Elimi kestim Mirhan, hemen has-”

Sözlerinin devamını dinlemeden saniyesinde yataktan fırladım ve hemen tuttuğu ellerine baktım.

“Ne oldu? Nasıl oldu? Çok mu kanıyor? Hadi gidelim hastaneye.”

Kıcı tutuşmuş bir boğa gibi etrafta kıyafet ararken bir anda Firuze'nin sakın bir şekilde durduğunu fark ettim. Dudaklarını büzmüş, göz-

lerini kısmış, sağ kaşını olimpiyatlarda derece yapacak cinsten havaya kaldırmıştı.

Lanet olsun çok pis oyuna gelmiştim...

Ayakta duran kadını bir anda belinden tuttuğum gibi yatağa fırlatıp, tepesine tünedim ve az önce tuttuğu bileklerinden tutarak kısıpca aldım. Daha tek bir kelime bile çıkmayan ağzının üstüne yumuldum ve boğuk boğuk sesler çıkıncaya kadar öptüm. Sonra da tıpkı az evvel onun yaptığı gibi, kaşlarımı kaldırıp konuşmaya başladım.

“Sabah sabah sorunun ne hayatım?”

“Saniyeler önce cehennemden kaçan bir yarasa gibi etrafta ciyaklı-yordun hayatım. Şimdi de kalkmış, hesap mı soruyorsun bana?”

“Beni korkuttuğun için olabilir mi?” dedim dudaklarına bir kez daha küçük ama baştan çıkaran bir öpücük bıraktığımda.

“Neden duyduğun hâlde duymamazlıktan geliyorsunuz Mirhan Bey?”

“Ben öyle bir şey yapmadım.”

“Evet efendim, sen öyle bir şey yaptın.”

“İftira atma kadın.”

“Ne münasebet canım? Odaya ilk adım attığımda uyumayıp pusuya yattığından adım gibi emindim.”

“Allah Allah... Nasıl bu kadar emin olabiliyormuşsun bakalım, Firuze Hanım?”

Bu sefer burnumu boyun boşluğuna gömdüm ve mis gibi teninin kokusunu içime çektim. Beyaz gül kokuyordu sanki. Mis gibi, çiçek gibi ferah ferah...

“Sen kimi kandırıyorsun be adam? Sanki ben bilmiyor muyum sanıyorsun, en ufak bir sese nasıl tepki verdiğini. Tahmin edersin ki ilişkimizden önce de adını bir çok kez duymuştum. Ben daha kapıdan içeri girmeden nefes alışların değişti. Sırtındaki kemikler karaya vurmuş bir balık solungacı gibi, şiddetle açılıp kapanıyordu. Herhâlde bunu fark edemeyeceğimi düşünmedin inşallah?”

Düşünmüş müydüm?

Galiba düşünmemiştim. Eğer ki düşman hattında olsaydım, çoktan bir kurşunla tahtalı köyü boylamıştım.

“O zaman dua etmeliyim ki, sen düşman değilsin. Yoksa çoktan mevt olmuştum,” dedim gülümseyerek.

“Öyle deme, Allah korusun.”

İşaret parmağı dudaklarımın üstünde oyalanırken parmak ucunu öptüm ve tekrar rotamı dudaklarına doğru çevirdim. Elleri ensemdede birleşirken, öpüşmemiz daha da derinleşti. Sabahın kör şafağında bu şekilde uyanmak, dünyanın en muhteşem hissi olsa gerekti. Lakin tüm bu güzellik ortadaki bir gerçeği asla değiştirmiyordu. Eğer bu yakın temasa devam edersek sonum hiç iyi değildi.

“Sonum olmak istemiyorsan, bu işe bir an evvel son verip, yola çıkmalıyız bebeğim.”

Islak dudaklarının üstüne fısıldayarak söylediğim sözler sonrası, hak verircesine kafasını sallamış ve ben daha ne olduğunu anlayamadan ayaklarını sıkı bir şekilde belime bağlayıp beni sırt üstü çevirmişti.

Saniyeler önce ben onun üstündeyken, şimdi o benim üstümdeydi. Dağınık uzun saçları, öpülmekten kızarmış dudakları, boncuk kahve gözleri, onu yelpaze misali çevreleyen uzun kirpikleri ve üstündeki ayıcıklı pijamasıyla harika görünüyordu. Ve bu kadın benimdi.

“Şimdi uslu duruyoruz, bu hareketlerin hiçbirini bir daha tekrarlamıyoruz ve hemen giyinip yola çıkıyoruz.”

Dudaklarını büzerek konuşmasını bitirdikten sonra, dağılmış saçlarını toplamaya başladım ve Nazlı’da gördüğüm gibi tepesinde toplayıp bileğindeki lastik toka ile bağladım. Çok komik olmuştu. Sanki leylek yuvası gibi görünüyordu. Etrafından tiftik tiftik saçlar çıkmıştı ama o her hâliyle muhteşem bir kadındı.

“Emir ve görüşleriniz anlaşılmıştır komutanım,” dedim göz kırparak.

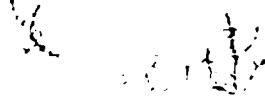
“Aferin asker.”

Sözlerinin bitiminde eğilmiş ve dudaklarımı son kez öpüp üstümünden kalkmıştı.

“On dakikaya hazırım Mirhan astsubayım.”

“Anlaşıldı Firuze yüzbaşım.”

Konuşmaya değer görmemiş olabilirdi fakat son sözü yine o söylemişti. Orta parmaklarını bana doğru kaldırmış ve gülümseyerek odadan çıkmıştı. Kahrolası kadın, gerçekten manyaktı ve aynı zamanda tam bir ateş parçasıydı.

Dakikalar sonrasında elimizdeki çantaları Mirza'nın dertli tavuk gibi tünediği arabanın bagajına yerleştirmiştik. Annem, babam ve Nazlı ile vedalaştıktan sonra, arabaya binmiş ve nihayet yola çıkmıştık.

“Ne konuştunuz Nazlı ile?” dedim en son dayanamayıp.

“Bu merak ne Mirhan?”

“Söyle söyle çekinme, o manyak sana ne dedi?”

“Vallâhi Nazlı kadar kıvrak zekâlı bir kadına daha önce hiç rastlamadım, bence mükemmel bir kız kardeşe sahipsiniz.”

Benden önce Mirza homurdanmış, devamını da ben getirmiştım.

“Mükemmel tabii, iki tane taş gibi, zekâ küpü abiye sahip.”

“Taş gibi, zekâ küpü derken canım?”

“Mirza ve ben tabii ki.”

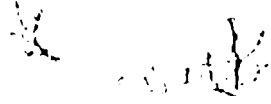
“Tamam Mirza neyse de, senin taş gibi ve zekâ küpü olduğundan pek emin değilim.”

“Zekâ küpü olmasam senle beraber olur muydum, bir söyle bakalım bana.”

Cevabım çok hoşuna gitmiş olacak ki bir anda yanakları kıvrılıvermişti.

“Orası öyle tabii.”

Bu sefer yanakları kıvrılan bendim. Onu kendime çekip, saçlarının tepesine bir öpücük bıraktım ve camdan kayıp giden görüntüye baktım. Hayatın kısa bir özeti gibiydi. Akıp gidiyordu sessizce. Kimi zaman renkli kimi zaman donuk kimi zaman renksiz. Bir yanı bahar, bir yanı soğuktu. Tıpkı insanlar gibiydi.

Üç buçuk saatlik yolculuk nihayet bittiğinde, derin bir nefes aldım çünkü kışım oturmaktan hissizleşmeye başlamıştı. Bir de Firuze'nin dizlerine çöreklenmesiyle olay bambaşka boyutlara ulaşmıştı.

“Önce kahvaltı yapalım.”

Mirza'nın sözlerini esneyerek onayladım ve dizimde yatan kadının yanaklarına burnumu sürterek uyandırmaya çalıştım.

“Hım.”

Kedi gibi mırıldanarak gözlerini açmış ve kahve hareleri bana dikmişti.

“Geldik güzelim, hadi kalk da kahvaltı yapalım.”

“Gerçekten geldik mi?”

Yattığı yerde oturur konuma gelmiş ve bir anda etrafına bakmaya başlamıştı.

“Hadi inelim.”

“Şey... Kusura bakma yol boyu uyumuşum. En son hatırladığım şey Siverek yazısıydı.”

“Sorun yok güzelim. Hadi, çok yoğun bir gün bizi bekliyor.”

Aşağıya indim ve elinde telefonu ile bizi bekleyen Mirza'nın yanına doğru ilerledim. Buraları hiç bilmiyordum. Gençken Mirza ile birkaç kez gelmiştik o kadar. Fakat anlaşılan o ki, Mirza benden daha iyi biliyordu buraları.

Gözlerim arabadan inip yanımıza doğru gelen sevdiğim kadına kaydı. Uzun bacaklarını saran bir kot pantolon, ona uygun beyaz mevsimlik bir kazak, üstüne de spor, kapüşonlu bir mont giymişti. Kulaklarını orta boy halka küpeler süslerken, saçlarını tepesinde toplamıştı.

“Kurt gibi açım,” sözleri beni gülümsetmişti. Açıkçası ben de çok acıkmıştım.

“Hadi o zaman, aç midelerimizi doldurmaya,” deyip elinden tuttum ve Mirza'nın yol göstermesine izin verdim. İçeri girdiğimizde bizi karşı-

layan ilk şey, yemek kokularıydı. Kızarmış tereyağının kokusu, acıkmış olan karnımın guruldamasına sebep olmuştu. Bir garsonun yanımıza gelip eşlik etmesiyle, cam kenarındaki boş masaya oturduk. Önümüze konan menüden hemen yiyeceğimiz şeyleri sipariş verip, garsonun gitmesini bekledik.

“Kahvaltımızı yapalım, sonra da alışveriş yapmak için mağazalara uğrayalım.”

“Bana uyar. Siz nasıl isterseniz.”

Birkaç dakika sonra servis masası yanımızda durmuş, garson üzerindeki iştah açıcı yiyecekleri masaya dizmeye başlamıştı. Dakikalar sonra masa dolup taşmış, renkli görüntüler ortaya çıkmıştı.

“Afiyet olsun,” deyip açlığa daha fazla dayanamayarak, tabağıma ne varsa doldurmaya başladım. Aymsını yan tarafımdaki kadın da yapınca hafifçe gülümsedim. Aslında o yabancı kişilerin yanında bir şeyler yemekten çekinen bir kadındı. Demek ki, artık Mirza’yı yabancı olarak görmüyordu. Bu düşünce ile bir kez daha gülümsedim ve önümdeki buharı tüten domates sosuna ekmeğimi bandırdım. Hım... Mis gibiydi. Sarımsak ve domates muhteşem bir uyum içinde olduklarını bir kez daha göstermişti.

Yaklaşık yarım saat önce dolu olan masa bomboş kaldığında ve aç midemiz en sonunda doyduğunda, kalkma vaktinin geldiğini anlamıştık.

“Siz çıkın, ben hesabı ödeyip geliyorum.”

“Siktir git lan, manyak herif,” deyip kasaya doğru ilerledim. Peşim sıra gelen Firuze’ye aldırmadan fişi uzatıp beklemeye başladım. Bu sırada Firuze’nin elini belimde hissedince hemen ondan tarafa dönüp baktım.

“Silahın meydanda.”

Üzerimdeki kıyafetin uç kısmını aşağı doğru çekip ücreti ödedim ve sevdiğim kadının ellerinden tutarak dışarı çıktım. Bizim oralara göre burası daha sıcaktı. Bu yüzden ceket giymedim ve Mirza’nın oturmasına fırsat tanımadan şoför koltuğuna yerleştim. Mirza arkaya geçmek için Firuze’ye dil dökse de başarılı olamamış ve en sonunda kıcını ön koltuğa yapıştırmak zorunda kalmıştı.

Dakikalar sonra büyük bir alışveriş merkezinin önüne arabayı park

edip, vakit kaybetmeden hemen içeri girdik. Mirza erzak alışverişini hallederken, biz de kıyafet ve oyuncak işini halletmiş, yaklaşık bir saat kadar sonra tekrar yola düşmüştük.

Gitgide merkezden uzaklaşırken, neyle karşılaşacağımı bilmemenin korkusu bedenimi ele geçirmişti sanki. Ona ilk kez adıyla seslendiğim gün dün gibi aklımdaydı.

Bahtiyar...

Doğan yavrusunu bir kez bile görmeden, kalles bir pusuda şehit olan Bahtiyar...

Devletin verdiği parayı harcamayıp yenidoğan bebeğine beşik almak için birikim yapan Bahtiyar...

Aslanlar aslanı, yiğit Bahtiyar...

Şehit düştüğü gün hâlâ dün gibi aklımdaydı. Karakolda dolanırken her seferinde kana bulanana toprağa bakar, duamı okur, o toprağa hiç basmadan oradan ayrılırdım. Fakat en sonunda askerlerle birlikte bir karar almış ve çok sevdiği beyaz güllerden ekmiştik. Ve günden güne büyüyen o gül ağacını gördüğümde nedensiz bir şekilde daha mutlu olduğumu hissetmeye başlamıştım.

O günden sonra askerlerdeki değişiklik gözle görülecek cinstendi. Herkes ekilmiş çiçeğin yanından geçerken birkaç saniye duruyor, dualarını okuyor öyle gidiyordu gideceği yere...

Sanki hep bizimleymiş gibi, sanki bu dünyadan hiç göç etmemiş gibi...

“Şuradaki ev.”

Mirza'nın sözleri ile düşüncelerimden çıkıp, parmağı ile işaret ettiği yere baktım. Dört katlı bir evdi.

“Birinci katında oturuyorlar.”

“Neden birinci kat?” dedim arabayı kenara çekip park ederken.

“Evde yaşlı bir kadın var. Sebebini tam olarak bilmiyorum ama inip çıkması sorun olur diye galiba. Bir de bu mahalleden ayrılmak istememişler. Babam yaşlı teyzenin bu isteğini göz ardı edemedi galiba.”

Derin bir nefes aldım ve aşağı inip Firuze'nin kapısını açtım. Bu sı-

rada Mirza da bagajdan malzemeleri çıkarıyordu. Güneşi gören mahalleli kapı önünde oturuyor, meraklı bakışlarla bizi süzüyordu.

Bunların hiçbirine aldırmadan poşetlerden birkaçını da ben aldım ve bu yeri benden daha iyi bilen Mirza'yı takip ettim. Onun bizimle gelmesi gerçekten çok iyi olmuştu. En azından zaman kaybetmemiştik.

Birkaç dakika sonra terliklerin düzenli bir şekilde dizildiği kapının önündeydik. Buruk bir sevinç kursağımdan yukarı doğru yol alırken, *keşke Bahtiyar'da burada olsaydı* diye geçirdim içimden.

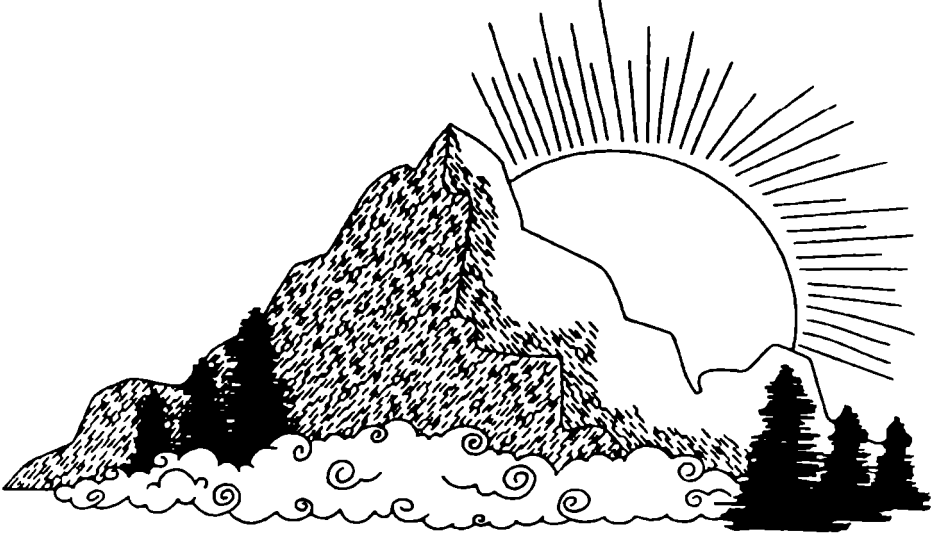
Ama yoktu işte...

Giden geri gelmiyordu...

Toprak bağrına aldığı asla bırakmıyordu. Yalan dünyanın en acı gerçeği buydu maalesef.

Mirza'nın kapıyı iki kez tıklatması ile daldığım dipsiz kuyulardan çıktım ve kendime çekidüzen verip, güçlü durmaya çalıştım...

Ta ki rahmetlinin kopyası, kıvrıcık saçlı, kırmızı elbiseli bir kız kapıyı ardına kadar açıncaya kadar.

33. BÖLÜM

Mirhan

Bir çocuğun...

Kıvırcık saçlı, yeşil gözlü bir çocuğun, babasına bu kadar çok ben-zemesi hiç normal değildi. Lakin Allah öyle bir yaratmıştı ki, aylar evvel gözlerimin önünde şehit düşen askerim, şu anda küçük bir kız çocuğunun bedeninde yeniden can bulmuş gibiydi.

Yazık değil miydi, hasretiyle yanıp kavrulan bir kadını ömür boyu hasretliğe mahkûm etmek?

Acıması yoktu kahpelerin. Ne dili vardı ne de dini. Bir avuç it sürüsü toplanıp, kendini dağların efendisi sanıyordu. Ta ki kurt sürüsü ininden çıkıp, gölgesi dağın eteklerini süsleyinceye kadar... İşte o zaman, o dağla-rın gerçek sahiplerini görüyorlar, sonra da kaçacak delik arıyorlardı. Lakin olan yine oluyor, ateş düştüğü yeri kor gibi yakıyordu.

Düşüncelerimden çıkıp küçücük boyu, boncuk gözleri ile bana ba-kan kız çocuğuna bakıp gülümsedim. Tam konuşmak için ağzımı açtığım sırada küçük çocuk bakışlarını Mirza'ya çevirmiş ve hemen gülümseyerek kollarını açmıştı. Belli ki Mirza ile iyi anlaşıyorlardı.

“Merhaba Zeynep, nasılsın?”

Demek ki küçük kızın ismi Zeynep'di. Bahtiyar kim bilir neler düşünerek koymuştu bu güzel ismi. Hangi hayalleri kurarak fısıldamıştı kulağına, ne ninniler söyleyerek uyutmuştu dizlerinde, kim bilir belki kaç kez bakmalara doyamamıştı kızına...

Hepsi yalan olup gitmişti. Tek gerçek, bu küçük kızın yetim kaldığı ve nefes aldığı sürece baba sevgisine hasret kalacağıydı.

“Hoş geldiniz abi.”

Canımı yakan düşüncelerden sıyrılıp kucığındaki bebekle kapıda bekleyen kadına döndüm. Bana bakıyordu. Hem de gözlerini bir kez bile kırpmadan.

Tanımış mıydı beni?

“Hoş geldiniz Mirhan abi.”

Aklımdaki sorunun cevabını almıştım artık. Demek ki beni tanıyordu.

“Hoş bulduk yenge, nasılsınız?”

Sözler ağzımdan çıkarken gözlerim kucığındaki bebeğe takıldı. Antepli'nin bir kere bile görmesi nasip olmadığı bebeğine ben bakıyordum şu an. Bu öyle ağır, öyle can yakan bir durumdu ki, dil bile bu duyguyu anlatmak için kelime bulmakta zorlanıyordu.

“Buna şükür abi, buyurun içeri geçin.”

Kenara çekilmesi ile yanımdaki kadınıma baktım ve buruk bir şekilde gülümseyip, ayakkabılarımı çıkarıp içeri geçtim. Orta büyüklükteki salona girdiğimde, elimdeki poşetleri bir kenara bıraktım ve üzeri oyuncak bebeklerle dolu koltuğun kenarına oturdum. Firuze küçük kızla konuşup tekli koltuğa yerleşirken Mirza da çoktan yanımdaki yerini almıştı.

Odada dikkatimi çeken ilk şey, duvarda asılı duran şehidin fotoğrafıydı. Her zaman olduğu gibi yine gülüyordu. Daha dün gibiydi her şey. Her nöbette aramızda geçen kahve muhabbeti, gülüşmeler, konuşmalar, yemek konusu ve buna benzer bir sürü şey...

Sonra bakışlarım tam fotoğrafın altında duran, camekanın içini süsleyen ay yıldızlı bayrağa döndü. Şehitlerin kanıyla süslenmiş bu bayrak, bir milletin bağımsızlığını, hiç kimsenin boyunduruğu altına girmeyeceğini,

vatanı için gerekirse gözünü kırpmadan ölüme gideceğinin tek kanıtıydı. Bu bayrak için, can vermeyecek insan yoktu.

Derin bir nefes aldım ve düşüncelerimden sıyrılıp Firuze ile konuşan kız çocuğuna baktım. Kaçamak bakışlarla bir bana bir de yanımda oturan kardeşime bakıyordu. Anladığım kadarı ile aramızdaki benzerlik onu da şaşırtmıştı.

“Kusura bakmayın abi. Bebeğin altını değiştirdim, o yüzden hemen yanınıza gelemedim.”

“Olur mu öyle şey yenge,” dedim buruk bir tebessüm eşliğinde.

“Nasılsınız?”

Hayatım boyunca hiç kimseye böyle saçma bir soru sormamıştım. Eşi şehit olan, evlatları babasız kalan bir kadına, belki de sorulacak en son soruydu bu.

“Bir yanı eksik olan bir insan nasıl yaşarsa, öyleyim işte abi.”

Yüreğime oturan keder beni kahretmişti.

“Tekrar başın sağ olsun bacım.”

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

“Vatan sağ olsun abi.”

Vatan sağ olsun...

Yüreğime oturan, her duyduğumda nefesimi kesen bu üç kelime, canımı öyle yakıyordu ki erkek olduğum hâlde dayanamıyordum. Belli ki Bahtiyar'ın eşi de dayanamıyordu ki, gözleri dolu dolu olmuştu.

“Şehit olmadan birkaç gün önce sizin telefonunuzdan beni aramıştı. İzne geleceği ve bebeğini göreceği için çok mutluydu,” demiş ve sessizce akan gözyaşını silmek için birkaç saniye durmuştu. Kucağındaki bebek annesinin acısını anlamış gibi kıpırdanmaya, hatta ağlamaya başlamıştı. Tam bu sırada Firuze kucağındaki küçük kızı yere bırakıp ayağa kalkmış ve kadının kucağındaki küçük bebeği alarak pışpışlamaya başlamıştı.

“O gece... Rüyamda ucu bucağı görünmeyen bir derenin kenarında bekliyordum. Her yerde rengârenk çiçekler vardı. Ağaçların, otların kokusu bile hâlâ burnumda. Ben nerede olduğumu bile anlayamamışken, onun sesini duydum. Önce bana gülümsedi ama sonra ardına bakma-

dan koşmaya başladı. şaka yapıyor sandım. Beni bırakmaz sandım ama o bana gülümseyerek gözden kayboldu. Avazım çıktığı kadar bağırdım o vakit. Yalvardım ama bir daha göremedim. Zaten ertesi gece de şehit düştüğu haberi geldi. şuram yandı abi. Kapı çaldı. Allah kalbimi biliyor ya, belki dedim sürpriz yaptı erken geldi diye düşündüm. Meğer öyle değilmiş. Bilseydim böyle dayanılmaz bir acıyla karşılaşacağımı o kapıyı açmazdım. Allah şahidim olsun açmazdım abi. Askerleri kapıda gördüğüm dakika anladım şehit düştüğünü. Ben onun resmine her baktığımda ağlardım. Her günü, her saati saydım ona kavuşmak ümidi ile ama nasip olmadı işte. Hasret kaldım her şeyine. Bakışına, gülüşüne, kızına gözü gibi bakmasına... Ben yandım abi ve biliyorum ki yanmaya devam edeceğim. Bu acının tarifi yok ki anlatayım, dile getireyim. *Başın sağ olsun, Allah sabır versin* demek kolay ama gel gör ki bunlar içimdeki yangını söndürmeye yetmiyor. Nereye baksam onu görüyorum. Kızıma bakıyorum o, kucağımdaki sabiye bakıyorum o, içerde yatan kadına bakıyorum o, nereye baksam o... Söyle bana abi böyle bir ömür nasıl geçsin? Her gece oğlumu kucağıma aldığımda delirecek gibi oluyorum. Bir kez... Bir kez bile görmeden kara toprağın altına girdi. Yetim bıraktı bizi.” Konuşmayı birden kesmiş ve bana bakmaya başlamıştı. Gözlerinin içindeki aklar kıpkırmızı olmuştu. Yanakları akan gözyaşlarını sildiği için kızarmıştı. Derken tekrar konuşmaya başladı.

“O beni bir kez bile üzmedi. Sevdik birbirimizi ama ailem izin vermedi. Fakir adamla evlenip ne yapacaksın dediler ama ben dinlemedim. Gönöl ya bu, söz geçmiyor işte. Kaçtık en sonunda. İki göz odaya gelin geldim ben. Gıkım çıkmadı. Ailem yok saydı lakin onlar yok saydıkça rahmetlinin anası anam, sevdiğim adamsa her şeyim oldu. Ev iki gözdü ama mutluydum. Geldiğim yeri aratmamak için gecesini gündüzüne katar, beni ele muhtaç etmezdi. Kimsesizliğimin kimsesi, sesi, soluğu, nefesi olmuştu Bahtiyar. Ama bak şimdi yok. Her şeyim var ama o yok komutanım. Neyleyim sevdiğim yokken dünya malını?”

Neyleyim sevdiğim yokken dünya malını...

İnsan nasıl yaşardı bu acıyla Ya Rabb... Nasıl söz geçirirdi yüreğine? Nasıl isyan etmemek için diline sahip olurdu?

“Bilirim ki ne desem boş. Cayır cayır yanan yüreğine söz geçmez.

Ama şunu bilmeni isterim. Ailesini seven, sayan dört dörtlük bir askeri Bahtiyar. Şehit düştüğü gece nöbete gidiyordu. Konuştuk, takıldık. Aradan yarım saat geçmemişti ki pusu yedik. Detaya girmeyeceğim bacım çünkü buna ne senin yüreğin dayanır ne de benim anlatmaya dilim varır. Ama şunu bil ki, o bu vatan için, bu bayrak için cesurca savaştı ve şehit oldu. Gülerек gitti peygamber ocağına, yoldaşlarının, hiç tanımadığı devrelerinin yanına. Cennet koktu o gün her yer ve kokmaya da devam edecek. Evlatların için güçlü ol. Evlatların sana, siz de bana emanetsiniz.”

Sözlerimi tamamladıktan sonra odada kısa bir süreliğine sessizlik yaşanmış ve hemen ardından Firuze'nin kucağındaki bebek sessizliği yarıp geçmişti.

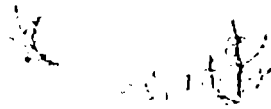
“Ben alayım abla onu.”

Gözü yaşlı kadın ayağa kalkmış, kollarını uzatarak bebeğini kendi göğsüne yaslamıştı.

“Bana inanmıyorsan Firuze yüzbaşıya sor bacım. O da o gece oradaydı. Kendisi benim nişanlım sayılır.”

Kadın sözlerime buruk bir tebessümle karşılık vermiş ve sevdiğim kadına dönmüştü. Sanki ona ölen kocasını geri getirebilecek güce sahipmiş gibi bakıyordu lakin bilmiyor ki gidenler geri dönmezdi.

“Çektiğin acıyı iyi bilirim çünkü ben de bu acının aynısını çocukken yaşadım. Annem kalles bir pusuda şehit düştü hem de sevdiği adamın gözleri önünde. Bu acının tarifi yok, ne söylesek boş ama unutma ki evlatların sana emanet. Bana göre bir evlat babasız büyüyebilir ama annesiz asla. Allah hiçbir çocuğu anasız bırakmasın. O yüzden kendine gel ve evlatların için yaşamaya devam et.”

Yaklaşık bir saat boyunca hep birlikte oturmuş, sohbet etmiş, diğer odadaki yaşlı teyzeyi ziyaret edip elini öpmüştük. İlk dakikalara göre her şey daha iyiydi. Küçük kız çocuğu ufak ufak yaklaşmış, minik bebek uyuymuş ve yarım bırakılan bir filmin başkahramanı olan kadının bir nebze de olsa yüzü gülmeye başlamıştı.

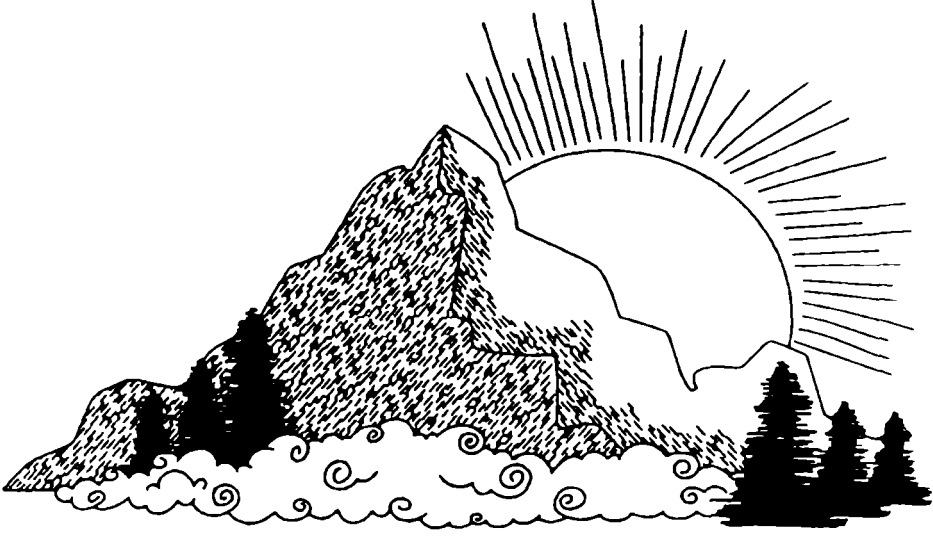
Bu arada hiç görmediğim evi görmüş, kimseye belli etmeden göz gezdirmiş ve bir kez daha ailemle gurur duymuştum. Evde olması gereken her şey düşünülmüştü. Hatta çocuklar için ayrı dizayn edilmiş küçük bir oyun salonu bile vardı. Tüm bunlar bir nebze de olsa yüreğimi ferahlatmıştı.

Düşüncelerimden kopup kendimi bir kez daha şehidin fotoğrafına bakarken buldum. Gülümsedim ve yukarıda bir yerde beni izlediğini bilmenin keyfi ile ona bir kez daha teşekkür ettim. Bu vatan bu bayrak için gözünü kırpmadan kendini siper etmişti. Ne gökte dalgalanan bayrak bu yiğidi unutacaktı ne de bu bayrağın altında yaşayan ve yüzyıllar boyu yaşamaya devam edecek olan bu millet. Çünkü vatan bölünmezdi. Çünkü vatana göz dikenin başı, her daim ezilmeye mahkûmdu...

“Teşekkür ederim abi. Ailendeki herkese çok teşekkür ederim. Beni bir başıma bırakmayan devletten de milletten de sizden de Allah razı olsun.”

Kadının titreyen sesi kulağıma geldiğinde, bakışlarım hâlâ Bahtiyar’ın gülümseyen suratındaydı.

“Allah senden razı olsun bacım. Bu millet rahat uyusun diye sen yârsız, bir ana evlatsız, iki evlat da babasız kaldı. Allah biliyor ya bu vatan Bahtiyar gibi birçok yiğide minnettar.”

34. BÖLÜM

Firuze

Ölüm...

Nefes aldığımız şu hayatta belki de dil, din, ırk ayırt etmeksizin an-sızın herkesin kapısını çalan, kimi zaman anlayışla, kimi zaman ağıtlarla hatta bazen isyan edercesine söylenen sözlerle karşılanan tek gerçektir...

Küçük bir kız çocuğuyken her gece *neden* diye sorardım kendi ken-dime.

Neden benim annem?

Küçük bebekleri ve çocukları olan annelerin hiç ölmeyeceğini düşü-nürdüm eskiden. Ama öğrendim ki öyle değildi. Canım yana yana öğret-miştii bana hayat bunu. İşte o zaman anlamıştım ben bu gerçeği.

İlk vazgeçişim de aynı zamana denk gelmişti. Ağlamanın, sızlanma-nın, isyan etmenin hiçbir faydası yoktu ve olmayacaktı. Giden hiçbir za-man geri gelmiyordu ve gelmeyecekti de...

Alışıyordu insan. Her şeye alıştığı gibi buna da alışılıyordu. Canın ya-nıyordu ama alışmaktan başka çaren kalmıyordu.

Tıpkı benim gibi...

Tıpkı şehidin ailesi gibi...

Ve daha niceleri gibi...

İç çekip şehidin gözü yaşlı eşine baktım. Şimdi bu kadına ne desek boştu. Hangi sözü söylesek nafileydi. Öyle bir yangın vardı ki yüreğinde söndürülmesi imkânsızdı. Sönecekti elbette lakin zaman alacaktı. Ve bu zaman için de bünyedeki yıkımların haddi hesabı olmayacaktı. Ama başaracaktı. İki evladı için, vatanı uğruna şehit olan kocası için ve her daim dalgalanan al bayrak için başaracaktı.

Bakışlarımı bıcır bıcır hareket eden ve ona aldığımız bebeklerle oynayan kızıdan çekip diğer tarafta, şehidin eşi ile konuşan sevdiğim adama çevirdim. Bazen ciddi anlamda onu tanıyamıyordum. Bukalemun gibi renkten renge giriyordu.

Erzak alışverişi ve diğer eksikler için karakola geldiğinde birkaç kez görmüştüm onu. Kimseye eyvallahı olmayan bir tipti. Alacaklarını alır, eksiklerini tamamlar ve yanında gelen askerleri hariç kimseyle sohbet etme girişiminde bulunmazdı. Hatta bir keresinde onun için kibirli piç bile denildiğini kendi kulaklarımla duymuştum.

Şimdi ise asla beraber olmam dediğim adamın her hareketine hayrandım. Bakışına, duruşuna, sözüne ama en çok da merhametine...

“Firuze?”

Mirhan'ın sesi ile onun hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıp karşımda garip bir şekilde bana bakan adama baktım.

Birkaç adımda yanıma gelmiş ve anlamsız bakışlarını suratıma dikmişti

Şimdi ne demeye bana öyle bakıyordu ki bu adam?

“Sorun ne?”

Sorun mu?

“Anlamadım?” dedim sakın bir şekilde.

“Birkaç kez seslendim ama duymadın.”

“Kusura bakma, aklımda başka şeyler vardı.”

Ufak bir tebessüm ettim çünkü bakışlarından bana inanmadığını anlayabiliyordum.

“Yenge ile dışarı çıkıp çocukları eğlendirme konusunu konuştuk. Yaşlı teyze evde diye çıkmak istemedi. Ne yapalım, bir fikrin var mı?”

Bir kadın olarak fikrimi önemsemesi çok hoşuma gitmişti. Zaten tabularımı yıkan ve bu adamdaki en çok hoşuma giden şeylerden biride buydu.

“Senin bir fikrin var mı?”

“Bilmiyorum ki.”

“Yakınlarda park falan yok mu acaba?”

“Açıkçası hiç dikkat etmedim. Mirza’ya soralım mı, ne dersin?”

“İyi fikir,” deyip beraber Mirza’nın oturduğu koltuğun bulunduğu yere doğru ilerledik. Sessiz bir şekilde fikir alışverişinde bulunduk ve yaklaşık birkaç dakika sonra ortak bir karara vardık. Mirza’nın iyi bildiği bir lokantadan yemek sipariş edecek ve evin iki yüz metre kadar ilerisindeki parkta küçük kız çocuğunu eğlendirecektik.

Öyle de olmuştu. Güzeller güzeli kız çocuğu parkta doyasıya eğlenmiş, onun sayesinde biraz olsun biz de çocukluğumuza dönmüştük. Küçük bebeği ile ilgilenen annesi sessiz sedasız, hüzünlü gözlerle bizleri izlerken, biz de içimizde yanan ateşi belli etmeden gülümsemeye devam etmiştik. Saatler sonra Mirza yemek siparişleri ile uğraşırken biz hâlâ parktaki bir yanı yamulmuş salıncaklarda sallanıyor, aynı zamanda gülümsüyorduk.

“Çok ağırsın ellerim koptu,” diyen Mirhan’ın sesi ile gülümsemem daha da genişledi.

“Hadi oradan, sen kendine bak.”

“Ama salıncağın oturağındaki görüntü hiç öyle demiyor.”

“Kıçıma mı bakıyorsunuz Mirhan astsubayım?”

“Bakmamak için elimden gelen her çabayı gösteriyorum bebeğim buna emin olabilirsin,” demiş ve yan taraftaki çocuğu salladıktan sonra gülümseyerek tekrar beni sallamaya devam etmişti.

Güzel vakit geçiriyorduk. Küçük kız doyasıya eğleniyor, kahkaha atıyor ve elindeki pamuk şekerden ağzına tıktırıyordu. Her şeyden habersiz yaşamaya devam ediyordu işte. Babasız kalmanın ne demek olduğunu

iliklerine kadar hissedeceği o dönemler şimdi çok uzaktı lakin bir gün sayılı günler bitecek ve sancılı günler başlayacaktı.

Bir kez daha daldığım düşüncelerden sıyrılıp sol tarafımdaki yol kenarında durmuş ve içindeki birkaç askerin bulunduğu askerî araca baktım. Muhtemelen devriye atıyorlardı lakin yine de bakmadan edememiştim. Tıpkı Mirhan'ın yaptığı gibi...

Ayaküstü birkaç kişi ile konuşmuşlar ve en sonunda bizden tarafa doğru ilerlemeye başlamışlardı.

“Etrafta herhangi şüpheli bir şey gördün mü?”

Anlamsız bakışlarımı sevdiğim adama çevirip ondan bir cevap bekledim.

“Hayır.”

Benim için yeterli olan bu tek kelime karşısında bakışlarımı tekrar bize doğru gelen askerlere çevirdim. Kamuflejın kollarındaki apoletlere bakılacak olursa gelen en az yirmi yıllık bir başçavuştu.

“İyi günler. Kimlikleri görebilir miyiz lütfen?”

Durduğum yerde dikleştim ve ne olduğunu anlamak için birkaç saniye düşündüm.

“Bir sorun mu var komutanım?”

Bir adım geri çekilip Mirhan'ın göğsünün üstünde soyadı Pekcan olan astsubay başçavuş ile olan konuşmasını dinlemeye başladım.

“Hakkınızda ihbar var.”

Hakkımızda ihbar mı var?

O saniye ne olduğunu anladım ve hiç düşünmeden konuya girdim.

“İyi günler başçavuşum. Yüzbaşı Firuze Şahin.”

Sözlerimden sonra adamın değişen surat ifadesine fazla takılmadan yanındaki iki uzman çavuşa ve üç ere selam verdim. Onlar da tıpkı komutanları gibi şaşkın şaşkın bana bakıyorlardı.

Vakit kaybetmeden askerî kimliğimi çıkarıp başçavuşa gösterdim ve hemen ardından iş yerinde takındığım ses tonumla tekrar konuşmaya başladım.

“Sorun neydi başçavuşum?”

“Muhammet Pekcan, Osmaniye. Emredin komutanım.”

Rahat olması için onun ve diğerlerinin de anlayacağı şekilde tebesüm edip konuşmaya devam etmesi için bekledim.

“Bize gelen bilgiler silahlı iki kişinin parkta gezdiği yönündeydi komutanım. En yakın devriye biz olduğumuz için verilen bölgeye geldik. Çevredeki insanlarla konuştuğumuzda birkaç kişi sizi ve yanınızdaki beyefendiyi gösterince biz de üzerimize düşeni yaptık komutanım.”

“Anlaşıldı başçavuşum,” deyip Mirhan’a döndüm ve kaldığım yerden konuşmaya devam ettim.

“Bu beyefendi nişanlım. Aynı bölgede çalışıyoruz.”

“Anlıyorum komutanım,” demiş ve Mirhan’a elini uzatıp erkek erkeğe tokalaşmıştı.

“Prosedürleri biliyoruz başçavuşum yapmamız gereken herhangi bir şey var mı?”

“Yok komutanım.”

Gülümsedim ve elimi uzatıp hepsi ile tek tek tokalaştım. Sonra da salıncakta oturan ve korkulu gözlerle askerlere bakan küçük kızı kucağıma alıp, gözleri dolmuş şekilde ayakta bekleyen kadına doğru ilerledim. Mirhan geride kalmış personelle konuşuyordu.

“Ne olmuş abla?”

Merak ve korku...

Sesinden anladığım tek duygu belirtisi bunlardı. Ne olduğunu merak etmekte haklıydı. Çünkü onun gibi etraftaki birçok insan şu anda ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Korkuyordu çünkü aylar önce kapısına gelen askerler, ona kocasının şehit olduğunu söylemişlerdi.

“Önemli bir şey yok, sen merak etme. Acıktınız mı?”

Anneden bir cevap alamasam da kucağımdaki küçük kızın kafa sallaması ile bir kez daha gülümseyip tombik yanaklarından öptüm.

Kucağımdaki kız çocuğu da tıpkı babası gibi gülümsüyor, aynı ona benziyordu.

“Yine ne düşünüyorsun bakalım?”

Mirhan her zamanki gibi bodoslama düşüncelerimin ortasına dalmış ve her şeyi katletmişti.

“Kucağımdaki kız ve babası arasındaki benzerliği.”

“Her sözünüze katılıyorum komutanım.”

“Komutanım mı?” dedim iğneleyerek.

“Sen beni iğneledin ya ben de seni iğneleyeyim dedim.”

“Dikkat et de o iğne bir yerine saplanmasın canım.”

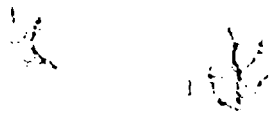
“Saplayan sen olduktan sonra sıkıntı yok.”

Yüzümü buruşturup hiçbir şey demeden arkamı döndüm ve küçük kızın annesinin bulunduğu yere doğru ilerledim. Mirhan’ın sözleri üstüne sırtıtmamak için dişlerimi sıktım. O böyle konuşunca yüreğim sıkışıyor, kilometrelerce koşmuş, nefessiz kalmış gibi hissediyordum.

Küçük çocuğun annesinin yanına geldiğimde içimdeki mutluluğun bir anda solduğunu hissettim...

Belli ki acısı içine sığmıyordu.

Acı bir kere yüreğe çöreklenip tahtını kurdumu kendinden başka kimseyi düşünmezdi. Sen ne kadar yalvarsan da, ağlasan da, dövünsen de umurunda olmazdı. Tıpkı iyileşmeye yüz tutmuş bir yaranın kaşıntısı gibiydi. Kaşıdıkça canın yanacaktı ama yine de kaşınacaktı ve sen yaşamaya, nefes almaya devam edecektin.

Mirhan

“Her şey için teşekkür ederim Mirhan abi. Allah sizden, sizin gibi vefalı insanlar yetiştiren anadan, devletimizden ve şehidini el üstünde tutan bu millettten razı olsun. Kapım size her zaman açık. Bilirim ki Bahtiyar’ım beni izliyor şu an. Hissediyorum çok mutlu.”

Damla damla gözyaşı akıtan kadının her bir sözü yüreğime hançer olup saplanırken sadece sessiz kaldım. Lügatımda bu acının anlatılması için hiçbir söz yoktu ve asla olmayacaktı da. Bu yüzden boynu bükük bize

bakan kızın önünde diz çöktüm ve suratıma sahte bir gülümseme kondu-
rup konuşmaya başladım.

“Yine geleceğim. Allah canımı sağ ettiği müddetçe, hep yanınızda ol-
maya çalışacağım.”

Sevinçle parlayan gözleri birden babasını hatırlatmıştı bana.

Bahtiyar.

Vatan için şehit düşen Bahtiyar...

“Allah’a emanet olun yenge. Tekrar başımız sağ olsun. Hakkınız öden-
mez. Bu vatan, bu bayrak size minnettar. Her zaman yanınızdayım, lütfen
bunu unutmayın.”

Sözlerimi tamamladıktan sonra vedalaşıp, gözü yaşlı kadını arka-
mızda bıraktık ve araca binip şehidin mezarına doğru sessizce ilerleme-
ye başladık.

Herkes suskundu. Ne yanımda oturan kadından ne de arabayı süren
kardeşimden ses çıkıyordu. Sanki hepimizin üstüne acının tarif edilemez
ağırlığı çökmüştü.

Firuze’nin elini avuçlarımın arasına hapsettim ve başımı geriye yasla-
yıp gözlerimi kapattım. Birkaç saniye sonra sevdiğim kadının minik elleri
avuçlarımın arasından sıyrılınca merakla başımı kaldırıp ne yaptığını göz-
lemledim.

Gördüğüm isimle neredeyse telefonun içine girecektim ki bir anda
sakin davranmaya karar verdim.

“Mustafa ne diyor, çok merak ettim.”

Ağzının yayını siktiğim...

“Derken?”

Bir kaşı *ne ayaksın* dercesine yukarı kalkmış, boncuk gibi kahve göz-
leri ile bana bakıyordu.

“Sülük Mustafa işte.”

“Mirhan.”

“Ne Mirhan? Bu adamda sike sürecektir akıl yok, yemin ederim yok.
Yani olsa böyle davranmaz. Bakma bana öyle.”

Derin bir nefes alıp sustum ve komik bir şekilde dudaklarını büzmüş, gözleri kısılmış sevdiğim kadıma baktım.

“Birincisi bu bulunduğum karakol personellerinin ortak grubu, ikincisi bu grupta sadece Mustafa astsubay değil diğer arkadaşlar da var. Buna Gamze ve Ayşegül de dahil. Ve üçüncüsü kıskançlık sana hiç yakışmıyor.”

“Kusura bakma ama ben kıskanç falan değilim.”

“Bence de olmamalısın.”

Onun yaptığı gibi gözlerimi kısıp ona baktım. Birimizden birinin pes edeceğini bile bile birbirimize meydan okuyorduk.

“Olursam ne olur? Ben seni gözlerimden bile kıskanırken, elin adamı gözümün içine baka baka sana yürüyor.”

Söz hakkı tanımadan saniyeler içinde değişen yol manzarasına baktım. Ciddi anlamda sinirlerim bozulmuştu.

“Ortak grup diyorum Mirhan. Böyle grupların ne amaçla kurulduğunu en az sen de benim kadar biliyorsun. Yoksa biz aşmadık mı bu konuları?”

Sahi aşmış mıydık?

Daha önce de birkaç kez buna benzer konular hakkında tartışmış, hatta bir keresinde günlerce konuşmamıştık.

“Dilime söz geçirsem de kalbime söz geçmiyor işte.”

Bakışlarımız buluşmuş, gözlerimiz konuşmuş, dudaklarımız mühürlenmişti. Kelimelere ihtiyacımız yoktu birbirimizi anlamak için.

Bu yüzden fazla uzatmadan kolumu kaldırdım, onu kendime çektim ve mis gibi kokan saçlarına burnumu gömdüm.

“Ben kıskanç bir adamım, bunu unutma lütfen.”

Ufak bir gülümseme dudaklarına yerleşip, yanaklarındaki çukurluklara ulaştığında onu kollarımın arasına hapsettim.

“Ben de kıskanç bir kadıyım. Lütfen bunu unutmayınız Mirhan astsubayım.”

Mezarlığa gireli yaklaşık on dakika olmuştu ve benim bu süreçte düşündüğüm tek şey ölümün soğukluğu ve gerçekliğiydi.

Tıpkı Şehmuz dedem ve Dila babaannemin dediği gibiydi. Ölüm bu dünyadaki göz ardı ettiğimiz, hiç düşünmediğimiz oysa bir nefes kadar yakın olan tek gerçeğimizdi.

Ve bir gerçek daha an itibarı ile tokat gibi suratıma vurmuştu.

Ölümün soğuk yüzünü düşünen iç sesime susması için emirler yağdırırken şehidin kabrine baktım. Renkli çiçeklerin süslediği mezarın etrafı tertemizdi. Uğruna genç yaşta şehit olup kara toprağın koynuna giren binlerce mehmedin mezarını süsleyen al bayrağım, yine bu vatan için şehit olmuş mehmedine yoldaşlık yapıyor, dalgalanarak ona eşlik ediyordu. Bembeyaz mermere nakış gibi siyah harflerle işlenen yazılar sanki mermere değil insanın beynine kazınmıştı. Doğum ve ölüm tarihleri yan yana dururken, acı gerçek bir kez daha insanın tenine kırbaç gibi iniyordu.

Şehidin fotoğrafına kaydı gözlerim. Yine gülüyordu. Her zaman olduğu gibi tüm içtenliği ile bu soğuk yeri bile ısıtmak istercesine gülümsüyordu.

Ben de gülümsedim.

Sanki asker Bahtiyar yanımdaymış gibi gülümseyip eğildim ve çiçeklerin dibinde biten birkaç küçük otu ellerimle koparmaya başladım. Sonra da elimdeki küçük şişedeki suyu mezar taşının iki tarafına yerleştirilmiş, mermerden yapılmış, kuşların su içmesi için tasarlanmış çukur taşın içine boşalttım.

Dakikalarca anlamsız bir şekilde öylece durdum ve en sonunda çömelip gülümseyen Bahtiyar'ın suretini doyasıya seyre daldım. Ellerimi semaya açtım, duamı ettim ve tüm şehitlerin ruhuna hediye eyledim.

Tam bu sırada bir kuşun kanat çırparak, az önceki çukur taşın içine döktüğüm sudan damla damla içişini gördüm.

Kaçar gözüyle baktığım kuşun dakikalarca beyaz mermerin üstünde bir sağa bir sola gidişini izledim. Şaşkındım ve anlayamadığım bir sebepten dolayı tüylerim diken diken olmuştu... Derken küçük kuş birden havalanıp omzuma konmuş, ötmeye başlamıştı. Sesi kulağa bir melodi gibi

gelse de bir kez daha ne olduğunu anlayamadan havalanmış, tekrar suyun kenarındaki yerini almıştı.

İlginçti...

Derin bir nefes aldım ve fazla düşünmeden son bir kez daha bu vatan için şehit olan tüm ana kuzularına dua edip mezarlığın çıkışına doğru ilerledim.

Aklımda hâlâ omzuma konan kuş vardı...

Mirza'mın bizi havaalanına bırakmasının üstünden yaklaşık yarım saat geçmiş, bu süreçte gerekli işlemleri halletmiş ve nihayet uçaktaki yerimizi almıştık. Her bakımdan yoğun bir gün olmuştu. Erken saatlerde kalkmış ve neredeyse yolculuk boyunca hiç uyumamıştım. Hem bedenem hem de ruhen yorgundum lakin çok da mutluydum. Sanki omuzlarımdan göremediğim tonlarca yük kalkmış gibi hissediyordum. Nedenini bilemediğim bir şekilde hafiflemiştim.

Gün içerisinde birçok duygu yaşamıştım. Sevinç, hüznün, mutluluk hepsi bir aradaydı. Ama öyle bir şey vardı ki beni mutlu eden, o da acılı ailenin gözlerinde gördüğüm umuttu.

Onlar gelecekleri için umut etmeye korksalar da umut ele inat yeşermeye devam edecekti.

"Mirhan, uyan hadi."

Kulağıma gelen sesle bir anda gözlerimi açtım ve yan koltukta sırtımda bana bakan kadına baktım.

"Komik olan ne?" dedim kaşlarımı hesap sorarcasına kaldırarak.

"Salyan akıyor."

Aman ne komik. İkinci Nazlı vakası.

“Vallâhi yeri gelince ağzının suyu da akıyor, kışının yayı da tutmuyor canım.”

“İğrençsin.”

“Teşekkür ederim, o sizin nazık düşünceniz.”

Surat ifadesi aşırı komikti.

Gülümsedim ve düşüncelerimden sıyrılıp sevdiğim kadının ellerinden tutup çıkışa doğru yöneldim.

Heyecanlıydım.

Sonuçta sevdiğim kadının babası ile ilk kez karşılaşacaktım.

Acaba nasıl biriydi?

Tahminimce saçları beyazlamış, hafif göbekli, orta boylu bir yapıya sahipti.

Ta ki işlemleri halledip, valizleri teslim alıp çıkışa yöneldiğimiz sırada, Firuze'nin ismi başka bir erkeğin ağzından döküldüğünü görene kadar.

İşte o zaman kendi düşüncelerimi, kendi ellerimle dürüp büküp rulo hâline getirip çoktan münasip yerlerime sokma çabalarına girişmiştim.

Karşımdaki adam ne keldi ne de göbekli. Adam resmen bir doksan boylarında, izbandut gibi, iri yarı, geniş omuzlara sahip, gençlere taş çıkaran stili ile etrafındaki herkesin en az bir kere daha dönüp baktığı bir tipti.

Yani adam tam anlamıyla adının hakkını veriyordu. Bekir Şahin. Diğer adıyla Hudut Kartalları'nın Kelle Avcısı...

“Babamın burada olacağından haberim yoktu.”

Sessizce söylenen sözler sonrası karşımdaki adamdan gözlerimi çekip, mahcup bakışları ile gözlerimin içine bakan kadına baktım ve karşımdaki adama gözdağı verircesine gülümseyip, küçük ellerini avuçlarımla arasına aldım.

“Kendini bu kadar kasma, eninde sonunda tanışacaktık zaten.”

Derin bir nefes aldım...

Bir daha aldım, yetmedi bir daha aldım ve çam yarması gibi dikilen müstakbel kayınpederimin yanına doğru ilerlemeye başladım. Etraf ne kadar kalabalık olursa olsun bakışlarının üzerimizde olduğundan adım gibi emindim.

Derken dakikalar sonra yanılmadığımı anladım.

“Merhaba efendim,” dedim dudaklarıma ufak bir tebessüm yerleştirerek. Sonuçta ben kibar bir insandım, gerçi Nazlı hep öküz olduğumu iddia ederdi ama olsun. Hoş Nazlı’nın bir boktan anladığı yoktu ya, neyse...

“Buraya geleceğinden haberim yoktu babacığım.”

Aklımdaki düşünceler Firuze’nin tatlı sesiyle bıçak gibi kesilirken, Bekir Şahin’in bakışları hâlâ üzerimdeydi. Kızımı bir bebek misali kucaklayıp, sarıp sarmalarken bile bu değişmemiştii. Adam resmen gözleriyle obüs bombası, el bombası, G-3, roketatar kısaca ne varsa bir ok gibi böğrümüne saplıyor, o sapladıkça karnıma garipten ağrılar giriyordu. Sen günlerce dağlarda yat, aç susuz kal, sıcak temasa gir, çatışmalarda yaralan, gel burada kız babasının karşısında dona sıçan çocuklar gibi kıpırdan. Vay amına koyayım bunları da mı görecektim?

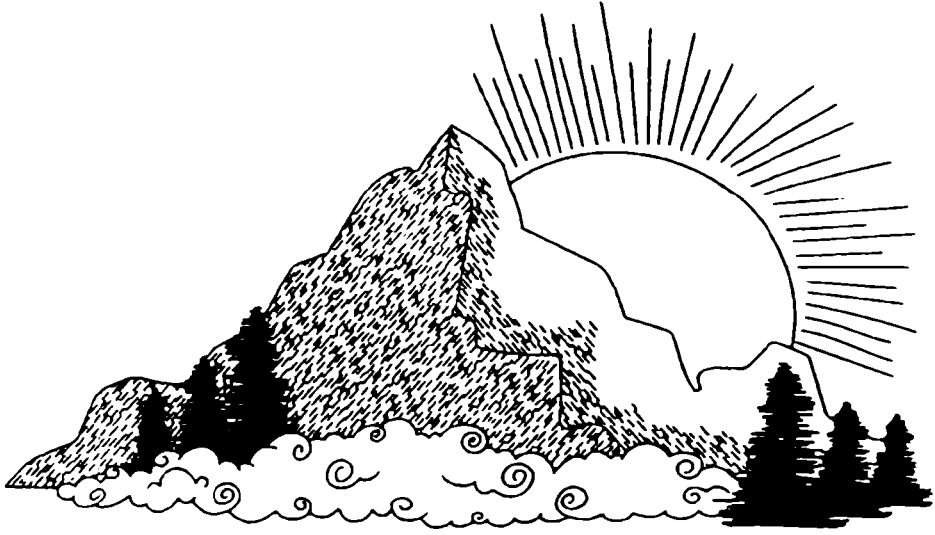
“Hoş geldin Mirhan.”

Kalp atışlarım hızlanırken derin bir nefes alıp tokalaşmak için hemen elimi uzattım. Adımı bildiğine göre kesin bu işe olumlu bakıyordu.

Ya da ben öyle sanmıştım.

Erkeklerle özgü tokalaştıktan sonra, Bekir Şahin usulca kulağıma yanaştı ve defalarca olduğu gibi adının hakkını bir kez daha verdi.

“Korkakların ömrü cesurların dedikodusunu yapmakla geçermiş Mirhan astsubay. Eğer ki sen benim karşımda, benim kızımın elini tutacak kadar cesur hissediyorsan, o bacak titremeyecek, o gözler korkak bakmayacak. Öyle değilse sen korkak, bense cesur olurum.”

35. BÖLÜM

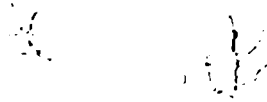
Mirhan

“Korkakların ömrü cesurların dedikodusunu yapmakla geçermiş.”

Deplasmanda yerin dibine gömülmek nedir diye merak edenlere verilecek en güzel cevap, bana yapılan bu zulümdü.

Evet...

Acımadan gömülmüştüm.

İç dünyamdaki siktir boktan, hatta beni yerin dibine sokan düşüncelerimi bir kenara bırakıp karşımdaki adama yine gülümsedim.

“Cesur insanların, korkaklarla işi olmaz efendim.”

“Cesursun ama hayatın korkak hareketlerle dolu. Buna ne diyeceksin evlat?”

“Baba...”

Firuze'nin sert ikazına aldırmadan konuşmaya başladım. Mademki

sidik yarıştırdır gibi laf yarıştıırıyorduk, pes eden ben olamayacaktım ve son sözü yine ben söyleyecektim.

“Bu sözleri neye dayanarak söylediğinizi bilirim ona göre konuşmanın devamım getirebilirim efendim. Zira korkak bir adam olsaydım sevdiğim kadının elinden tutup, babasının karşısına dikilmezdim. Ellerim titriyor çünkü elinden tuttuğum kadın benim için son derece önemli biri, dizlerim titriyor çünkü elinden tuttuğum kadın için son derece önemli olan bir insanın karşısına çıkıyorum. Bırakın da bu el, bu ayak, bu diz hatta bu beden titresin efendim.”

Elbette sözlerim Bekir Şahin’e hiç etki etmemişti lakin bu durum zerre umurumda değildi. O her şeyi yokuşa sürmeye kararlıysa, ben de bir o kadar onu takip etmekte kararlıydım.

“Babaannen sizin için güzel bir sofra kurdu kızım. Geç kalmayalım yoksa burnumuzdan getirir.”

Sessizlik içinde geçen birkaç saniyenin ardından kaldığımız yerden yürümeye devam ettik.

“Araba şu tarafta.”

Bekir Şahin otoriter sesi ile sessizliği bıçak gibi bölmüş ve beyaz, eski model bir aracın önünde durmuştu. Eski tip Ford’un kasası sağlam duruyordu. Hatta öyle ki en ufak boya, çatlak veya herhangi bir çizik bile yoktu. Araba gayet güzel kullanılmıştı. Aslında hiç kullanılmamış desek daha doğru olurdu. Ortadaki tek sorun, devasa boyutlarda olan bir insanın bu denli küçük bir arabaya binmesiydi.

İlginçti...

Firuze’nin bagaj kapağını açması ile düşüncelerimden sıyrılıp, elimdeki çantaları düzenli bir şekilde bagaja istifledim ve hemen sessizce Firuze’ye aklımdan geçenleri söyledim.

“Baban benden nefret ediyor.”

“Bunu da nerden çıkardın?”

“Adam resmen ilk dakika da gömdü beni.”

“Senin de gömüldüğün pek söylenemez.”

“Her şey Nazlı için. Eğer ki laflarının altında kalsaydım, bacım kahrından ölürdü.”

Son sözlerim ikimizin de liseli aşıklar gibi gülüşmesine sebep olmuştu.

“Komik olan her neyse, arabanın içinde ben de duymak isterim.”

Adamın gözünden, kulağından hiçbir şey kaçmıyordu.

“Mirhan’ın kız kardeşinden bahsediyorduk baba.”

Firuze benim yerime babasına cevap verdikten sonra birden kulağımın dibine eğilmiş ve sessizce konuşmaya başlamıştı.

“Arka koltuğa otur tamam mı?”

Arka koltuğa mı? Tam ne demek istediğini sormak için ağzımı açmıştım ki çok sevgili kayınpederim yine araya girmişti.

“İkiniz de arkaya.”

Acaba benimle ne sorunu vardı?

Yoksa tüm bunlar beni sınamak için miydi?

Aklımda dönüp duran sorulara aldırmadan arka kapıyı açıp, fakir sümüğü gibi iyice cama yapıştım. Maksat Firuze ile aramdaki boşluğu adamın gözüne sokmaktı fakat karşımdaki Hudut Kartalları’nın Kelle Avcısı’ydı. Bulunduğu yerde kolay kolay kallesiz barınmaz, barınsa bile sağ bırakmazdı. Gerekirse aylarca ekibiyle beraber dağda kalır yine de kimseye göz açtırmazdı. Sağ olsun, şimdi de bize açtırmıyordu.

“Vazgeçtim sen yanıma otur Firuze.”

Demek ki kız evladı olan her baba böyleydi. Cihan Ateşoğlu da kızını kışının dibinden ayırmazdı ama elin oğlu alıcı kuşu gibi başında dönüp durmuş, en sonunda da avını yakalamıştı.

Derin bir nefes alıp kendimi Bekir Şahin’in yerine koydum. Firuze onun ilk göz ağrısıydı. Sevdigi kadından geriye kalan tek emanetti. Hayatına sığdıramayacak kadar acı şeyler yaşamış bir adamdı. Hem sevdası hem de kapanmayan yarasıydı Firuze. İşin gerçeği Bekir Şahin her yönü ile saygı duyulacak bir adamdı.

“Ee, anlat bakalım Mirhan, izin nasıl gidiyor?”

Zihnimde dolanan düşüncelerden sıyrılıp, sessizce boğazımı temizledim ve hemen soruya cevap verdim.

“Çok şükür efendim iyi geçiyor. Şimdilik bir aksilik yok.”

“Sevindim... Ailen nasıl? Cihan Bey, Azra Hanım?”

Vay amına koyayım...

Adam yememiş içmemiş, yedi sülalemi toptan araştırmıştı.

“İyiler efendim, soranlara selamları var.”

“Antep geziniz nasıldı?”

Umarım kaç posta sıçtığımızı da sormaz...

“Güzeldi efendim. Bizimki bir nevi ziyarette.”

Anlıyorum dercesine başını sallayan Bekir Şahin, bu cevabım karşısında birkaç saniye sessiz kalmış ve hiç beklemediğim yumuşak bir ses tonu ile tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Başımız sağ olsun.”

“Vatan sağ olsun efendim.”

“Haberi aldığımda dış karakoldan gelen birliklerle beraber arazideydim. İhbar vardı. Yaklaşık yirmi kişilik bir grup. Şehit haberi geldiğinde gece geç saatlerdi. Açıkçası karakolunuz vukuatsız bir karakoldu. Baskın haberini duyunca inanamadım.”

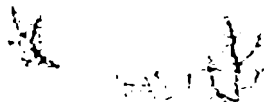
Hiçbir zaman vurdumduymaz biri olmamıştım. Dışarıdan öyle görünebilirim lakin beni bilen, bunun sadece kabuk kısmı olduğunu da çok iyi bilirdi.

Bu meslekte en yakın arkadaşın ölümdü. Ansızın geliverirdi. Nereden, hangi taraftan vuracağı hiç belli olmazdı. Seninle uyur, seninle nefes alır, seninle nöbet tutar, seninle göreve giderdi ve senin ruhun duymazdı. Ta ki ölüm sessizce kulağına fısıldayana kadar...

“Korkakların ömrü, cesurların mekânına girmek için puslu gün saymakla bitirmiş efendim.”

Sözlerim hiç beklemediğim bir şekilde adamın varla yok arası gülümsemesine neden olmuştu.

Zaten aramızdaki sohbette bu şekilde sona ermişti.

Ne zaman izne çıksam çocukluğum gelirdi aklıma... Hüznüm, gözyaşım, ahım, sevdam, annesizliğim ve özlemim.

Hepsi bir araya gelir, bana karşı birleşirlerdi. Bu savaşın galibi hep onlar olurdu. Ben ise yenilgiyi kabullenir, sessizce kenara çekilir, uzun uzun düşünür dururdum.

Neden ben?

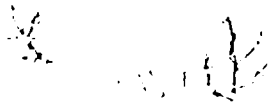
Buruk bir tebessüm yüzüme yerleştiğinde, aracın önündeki küçük göze uzanmamak için ellerimi sıktım. Avuç içlerime batan tırnaklarım canımı yaksa da, kimseye belli etmeden sessizce uzayıp giden yolu izledim.

Koca kadın olsam da bazı şeyler hiç değişmiyordu maalesef.

Tıpkı şimdi olduğu gibi...

Bu arabaya bile binerken canım yanıyordu. Sanki annem hep ön koltuktan arkasını dönecek ve bana, *"Kemerini bağlar mısın meleğim? Yoksa başımıza herhangi bir durumda çok kötü şeyler gelebilir,"* diyecekmiş gibi geliyordu.

Özlemini yüreğimde hissediyordum. Yakıyor ama aynı zamanda öldürmüyordu.

Sessizlik içinde geçen kısa sürenin ardından babaannemin evine yaklaştığımızda bu sefer gerçekten gülümsedim. İki katlı, içten merdivenli, sadece dört odanın bulunduğu, eski ama hâlâ dimdik ayakta duran bir evdi. Bembeyaz boyaların süslediği, turuncu, beyaz ve pembe begonvillerin bahçeyi renklendirdiği bu evde o kadar çok şey yaşamıştım ki, bazen buna ben bile şaşıırıyordum.

Neredeyse tüm gençliğim burada geçmişti. Her ne kadar babam beni yanından ayırmak istemese de bazen şartlar buna elvermiyordu. Bu süreç-

te hem anneannem hem de babaannem hep yanımda olmuştu. Hatta tüm sülalem.

“Hoş geldin boncuğum.”

Duyduğum sesle daldığım hayal âleminden çıkıp, tüm tatlılığı ile kollarını açmış bana bakan yaşlı kadına döndüm. Öğretmen emeklisi olan babaannem pamuk gibi bir kadındı.

“Pamuk prensesim benim,” dedim araçtan inip özlemle açtığı kolların arasına girerken.

“Hoş geldin bebeğim, hoş geldin güzel kızım.”

Gözlerimi kapatıp kokusunu içime çektim. Her zaman olduğu gibi kokuyordu.

“Bu sefer senin de sürekli dediğin gibi, erkek arkadaşımla geldim pamuğum.”

“Biliyorum... Bakma babanın sakın durduğuna, sabahtan beri sınırdan kuduruyordu ve ben her zamanki gibi ona, senin büyüdüğü anlatmak zorunda kaldım.”

Gülümseyip sımsıkı sarıldım. Sonra da sevdiğim adamı tanıştırdım. İkisi ayaküstü konuşurken öyle rahat, öyle mutlu, öyle sakinlerdi ki, onları görenler dakikalar önce değil de yıllar önce tanıştığını sanırdı.

“Yoldan geldiniz, acıkmışsınızdır hadi daha fazla oyalanmayalım da, yemeğe geçelim.”

Düşüncelerimden sıyrılıp, içeri girmekte olan ailemin arkasından hızla yürüdüm. Resmen pabucum dama atılmıştı Mirhan yüzünden.

Kalbim, hayatıma giren bir erkeğin şu anda büyüdüğüm evde olması karşısında haddinden hızlı atıyordu. Düşünceleri nelerdi deli gibi merak ediyordum lakin şimdi zamanı değildi. Bunun için bol bol vaktimiz olacaktı.

Hande

Yemeğin üzerinden saatler geçmesine rağmen biz hâlâ masada oturmuş muhabbet ediyor, dışarıda esen rüzgâra inat çayımızı yudumluyorduk.

Masadan kalkmaya bile gerek görmemiştik çünkü babaannemin maşalladı var, çenesi hiç kapanmamıştı. Habire Diyarbakır'da mesleğini icra ettiği yıllardan bahsediyordu. İnsanlarının ne kadar misafirperver olduğundan ama törelerinin de bir o kadar acımasız olduğundan dem vuruyordu. Mirhan'da geşmişe göre şimdi her şeyin daha iyi olduğunu, her şeyin eskide kaldığını dile getiriyordu.

Yatma vakti gelene kadar bu muhabbet gülüşmeler eşliğinde böyle devam etti.

Ta ki babam ayağa kalkıp konuşana dek.

“Biraz bahçeye çıkalım mı Mirhan?”

Derin bir nefes alıp Mirhan'a baktım ve onun da güven verircesine bana baktığını gördüm.

“Neden olmasın efendim.”

Onlarla ben de ayağa kalktım ve göz ucuyla dışarı çıktıklarını gördüğümde sessizce masayı toplamaya başladım.

“Asma suratını öyle. İki de koca adam. Eminim bu işin orta yolunu bulacaklardır.”

Ağız dolusu nefesi dışarıya verip konuşmaya başladım.

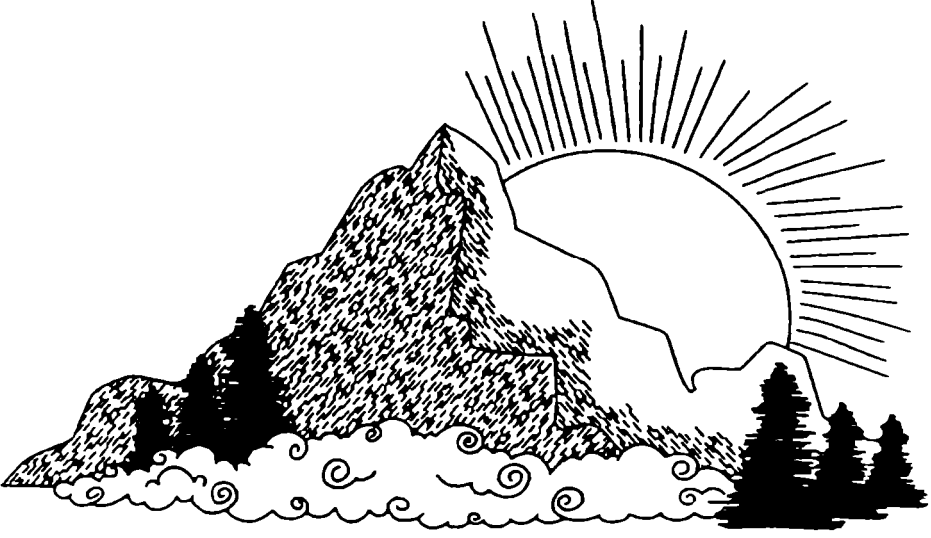
“Annem hayatta olsaydı babamı sakinleştirmenin bir yolunu mutlaka bulurdu, değil mi babaanne?”

“Elbette bulurdu. Çünkü onun yapamayacağı hiçbir şey yoktu bu hayatta. O çok güçlü bir kadındı ve öyle de hayata gözlerini yumdu. Geriye de senin gibi aynı annesine benzeyen, kendi ayakları üzerinde durabilen, kimseye ihtiyacı olmayan bir kız çocuğu bıraktı. şimdi o kız çocuğu büyüdü, meslek sahibi oldu ve hayatını birleştirecek olduğu delikanlıyı göğsünü gere gere ailesinin yanına getirdi. şimdi babanı sakinleştirme sırası sende,” deyip pamuk gibi yumuşacık olan ellerini, iki taraflı olacak şekilde, yüzüme koyarak konuşmaya kaldığı yerden devam etti.

“Babana da hak ver. Sevdiği kadından bir tek sen kaldın geriye. Yanlış yapmayacağını adı gibi biliyor ama yine de kızının büyüdüğünü kendine yediremiyor. Yaşın, mesleğin ne olursa olsun, sen hep onun yanında kü-

ük bir bebek olarak kalacaksın. Kendi kucağına bebeğini aldığında bile bu asla değışmeyecek. O yüzden onları rahat bırak ve kafanda dolanan tilkilere bir son ver.”

Umarım orta yolu bir an evvel bulurlardı.

36. BÖLÜM

Mirhan

Nedenini sormadığım, daha doğrusu sormaya çekindiğim birçok soru olmasına rağmen sessizce Bekir Şahin'i takip ettim.

Hava serin olmasına rağmen boncuk boncuk terliyordum ve bunu saniyeler sonra müstakbel kayınpederimle aramızda geçecek olan konuşmaya bağlıyordum.

“Yüzün bembeyaz oldu, korkma seni yemem evlat.”

Adam yemem diyordu ama bana dikilmiş gözleri bambaşka şeyler söylüyordu. Bekir Şahin tam da şu anda saatlerce pusuda beklemiş ve en sonunda antilop görmüş aslan gibi bana bakıyordu. Bakışları hayra alamet değildi ama yapacak bir şeyim yoktu.

“Ee, anlatsana Firuze ile nasıl tanıştınız, merak ediyorum.”

Sözleri bittikten sonra sigarasını yakıp, geniş sırtını kalın ağacın gövdesine dayamıştı.

“Klasik bir konu.”

Kızınıza denetleme sırasında tam on ikiden vuruldum mu diyecektim?

Tabii ki hayır...

İsteyeceğim en son şey gün görmeyen zavallı hayalarımın vurulup, tahtalı köyü boylamaktı. Bu yüzden sessiz kalıp sözlüye kaldırılan bir çocuk gibi titreyerek ardından gelecek soruları bekledim.

“Klasik konuları severim.”

Tövbeler olsun, daha neler...

“Aslına bakarsanız onu birkaç kez erzak alımı ve rutin faaliyetler için merkeze indiğimde gördüm. Herhâlde o zaman dikkatimi hiç çekmemişti ya da farklı şeyler düşündüğüm için hiç oralı olmamıştım.”

Rütbesi omuzda olan kimse, rütbesi kolunda olana kolay kolay bakmazdı. Ya da benim dar beynim yıllarca buna inanmıştı. Gerçi etrafımda kendi düşüncelerimi çürüten birçok örnek vardı ama ben yine de böyle düşünmekten geri kalmamıştım.

“Neden oralı olmadın? Yoksa sen de rütbe meselesine takılıp kalanlardan mısın?”

Ufak bir buse suratıma yerleştiğinde, birkaç saniye onunla ilk karşılaştığımız anı düşündüm. Sonra derinden gelen bir boğaz temizlemesi ile kendime gelip suratıma yapışan gülümsemeyi hemen çekip aldım. Depasmandaydım ve adamın kızı hakkında konuşurken, pişmiş kelle gibi sırtıyordum. Şaka gibi...

Kendime gelip derin bir nefes aldım.

“Konu rütbe meselesi değildi efendim. Tamam kabul ediyorum biraz da onun payı vardı ama konu tamamen bambaşkaydı. Kızınız çok farklı. Nasıl desem, bulunduğu her ortamda soğuk rüzgârlar estiren bir kadın. Ukala, kendini beğenmiş, soğuk nevale. Yani bu benim ona taktığım isimlerden birkaç tanesi. Ona karşı ön yargıları vardı. Denetleme zamanı hâl ve davranışları, bunu daha da çok destekledi. Bana göre Firuze hep ulaşılmazdı.”

Rüzgâr kokusunu içime çekip, gözlerimi ağacın gövdesine dayanmış adama diktim. Sessizce beni dinliyordu. Sözlerimin devamı olduğunu bilir gibi bir havası vardı.

“Ama bir gün onun aslında görüldüğünden daha farklı olduğunu anladım. Şehit verdiğimiz gün gözlerindeki acıyı gördüm. Bedeni, davranışları robot gibi hareket etse de gözlerindeki acı tarif edilemezdi. Beni teselli

etmeye çalışırken sesine yansıyan acı tını hâlâ kulaklarımda. Ne oldu ne bitti bilmiyorum ama içimde bir yerlerde her şey altüst oldu. Sonra da bir şekilde devamı geldi. Sonuç olarak buradayım işte.”

Sessizce bana bakıyordu. Bir baba olarak elbette konuşacak şeyleri vardı lakin adam bir türlü söze girmiyordu. Sanki şeytanla savaşıyor bir hâli vardı. Söze nereden başlayacağını merakla beklerken o hiç tahmin etmediğim bir şekilde konuya girdi.

“Meslek hayatım boyunca çok şey gördüm. Dile gelmeyecek şekilde şehit olan onlarca asker, kurtlanmış cesetler, tecavüze uğramış bedenler, uzuvları parçalanmış, gençliğinin baharında hayatı zindana dönen hayatlar ve buna benzer daha birçok şey. Günler, aylar, yıllar geçiyor insan her şeyi unutuyor çünkü bu meslek bunu gerektiriyor. Ama bazı acılar var ki hiç değişmiyor benim için. Bir asker bu vatan, bu bayrak için şehit olduğunda düşündüğüm tek şey ailesine nasıl haber vereceğimdir. Düşünsene gencecik bir insan, kalles bir pusuda, korkakça sırtından vurularak ölüyor ve ben ona gözü gibi bakan, geceleri üşür korkusuyla her saat başı uyanıp üstünü örten, eli ayağı öpülesi o kadına, oğlunun öldüğünü söylüyorum. Bu ne kadar acı biliyor musun Mirhan? İlk saniyedeki o sessizlik var ya, işte o an ölmek istiyorum. Çünkü arkasından gelecek olan feryatları duymak, ölmekle bire bir bana göre. Ölsen üstüne toprak atılır, günler, aylar, yıllar boyunca ziyarete gelinir, veren de alan da Allah diyerek bir nebze teselli bulunurdu. Ama ölmeyene...”

Derin bir nefes almış ve tekrar söze girerek kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı.

“Ölmeyene ölmekten beter bir durum. Keşke kara toprağın altına girsem de her gün bu acıyı yaşamam diyeceğin bir durum. Ben bunu yaşadım Mirhan Ateşoğlu. Ben bunu yıllar evvel yaşadım. Sevdığım kadının gözlerimin önünde kendini öldürdü hem de gözünü bile kırpmadan. O acı nasıl yaşanır, iyi bilirim. Kendi ellerimle tabuta koydum, yıllar boyunca rüzgârdan telini kışkandığım saçlarını son kez koklayıp dokundum. Bakmaya doyamadığım gözlerini bir kere açsın diye Allah’a yalvar-dım ama senin de iyi bildiğin gibi giden geri gelmiyor... Kızım sevdiğim kadından geriye kalan tek şey. O bana emanet. Gözüm gibi baktığım ve hâlâ bakmaya devam ettiğim bir bebek daha o. Her ne kadar büyümüş

olsa da, dimdik kendi ayakları üstünde dursa da o hâlâ benim bebeğim. O benim nefes alma sebebim, o benim her şeyim. O yıllar boyu çektiğim acının tek ilacı.”

Adam daha sözünü bitirmeden kendimi tutamayıp olaya bodoslama girdim.

“O güçlü bir kadın. Savaşçı bir ruha sahip. Onu her hâliyle seviyorum ve onun için-”

Adamın bakışları karşısında susmak zorunda kaldım.

“Size sormadım ama kahvelerinizi içmek istersiniz diye düşündüm.”

Firuze’nin sesi bir kuş cıvıltısı gibi kulağıma geldiğinde derin bir oh çektim ve oturduğum yerde dikleştim. Resmen iki büklüm olmuştum.

“İyi yapmışsın kızım, ellerine sağlık.”

“Ellerine sağlık,” deyip bana uzatılan bol köpüklü kahve fincanını aldım.

“Hava biraz serin. Aslında içeri gelirsiniz diye bekledim ama gelmediniz.”

Firuze’nin görmediğim yanlarını görüyordum geldiğimden beri. Evinde olmanın verdiği rahatlık vardı üstünde. Sanki sert kabuğunu çıkarmış, üzerine yapışan o buz kütlesi eriyip gitmişti. Mesela onun bulaşık yıkaması, bu sebeple tişörtünün ön kısmının ıslanması ve elinde tepsiyle yanımızda dikilmesi...

Bunlar normal davranışlar olsa da bana garip geliyordu açıkçası. Çünkü iş yerindeki hâlleri şimdiki hâliyle tamamen zıt duruyordu.

“Gel kızım, sen de otur.”

Sanki babasının bu sözlerini beklermişçesine hiç zaman kaybetmeden hemen yanı başıma oturmuştu.

“Ee, ne kaynatıyordunuz, anlatın bakalım.”

Şen şakrak çıkan sesi ister istemez hepimizi gülümsetmiş ve az önceki siyah bulutların bir nebze de olsa dağılmasına sebep olmuştu.

“Senin ne kadar gıcık bir tip olduğunu dinliyordum Mirhan’dan. Yani benim kızım olduğunu bilmesem, ne kadar gıcık bir tip olduğun konusunda ona hak verirdim.”

Bu Bekir Şahin'den beklenilmeyen bir hareketti. Şahsen ben beklemiyordum ama belli ki kızı kesinlikle bekliyordu.

“Baba, ne kadar gıcık olduğumu iyi bilirsin sen. O yüzden bu konuyu kapatalım bence.”

“Bazı huylar hiç değişmiyor desene.”

“Maalesef babacığım.”

İkilinin tatlı atışması beni de gülümsetiyordu. Sanki az evvel ölümün soğuk yüzünü hiç konuşmamışız gibi.

Hayat böyle değil miydi zaten? Kulağıma gelen telefon sesi ile düşüncelerimden sıyrılıp, Bekir Şahin'in durduğu yerden harekete geçmesini izledim, sonra da gözden kayboluşunu.

“Umarım babam canını sıkacak bir şey söylememiştir.”

Boncuk gözlerini bana dikmiş, masum masum gözlerimin içine bakan bu kadını ciddi anlamda çok seviyordum.

“Seni sevdiğimi söylemiş miydim?” dedim birden. Çünkü ne zaman onunla göz göze gelsem bunu söylemek geçiyordu içimden.

“Ah, kes şunu. Bana söylediğin yetmezmiş gibi tüm alaya, dağdaki personele, hatta taşlara bile söyledin.”

“Dilime sağlık, ne de güzel etmişim.”

“Manyaksın Mirhan.”

“Senin de benden aşağı kalır yanın yok Firuze Şahin.”

“Deli deliyi dakikada bulur diye boşuna dememişler.”

“Dakika mı? Şuna yıl desek daha iyi olur, zira konuşmamız bile neredeyse aylarımızı aldı.”

“Her neyse. Bunları boş verelim de babam ile konuşma nasıl gitti ondan bahset bana.”

Şöyle bir etrafıma baktım ve hiç beklemediği bir anda dudaklarına minik bir öpücük kondurup hemen geri çekildim.

“Mirhan.” Ne dercesine gözlerimi belertip konumuza geri döndüm.

“Havadan sudan işte.”

Geçıştirmek için söylediğim sözlere elbette inanmamıştı.

“Yapma ya... Ben de kerizim ya yedim.”

“Aaa ... Böyle konuşmak hiç yakışıyor mu size komutanım?”

“Mirhan!”

Tam sevdiğimin ağzının içine düşecekken kapıda heybetli görüntüsüyle Bekir Şahin belirmişti.

Kaşları çatılmış, yanak kasları seğiriyordu. Bir şeylere sinir olduğu belliydi ama neye...

Muhtemelen Firuze'nin dudaklarına kondurduğum kaçamak öpücüğü görmüş ve an itibarı ile benim işim bitmişti.

Tabii bunlar benim fikirlerimdi. Kendimi şöyle okkalı bir Osmanlı tokadına hazırladığım sırada kendi telefonumun sesini duydum. Arayan yüzde doksan dokuz Nazlı'ydı. Zaten olmadık zamanlarda aramak onun en sevdiği şeydi.

Ayağa kalktım ve elimi cebime atıp gülümseyerek ekrana baktım. Gülümsemem yüzümde asılı kaldığında, nedensiz bir şekilde kasıldığımı hissettim.

Arayan alaydaki üst rütbeli personelden bir tanesiydi. Bakışlarım birden hâlâ olduğu yerde dikilen Bekir Şahin'e kaydı. Kaçamak bakışlar, sımsıkı kapalı dudaklar ve sürekli ardı ardına çalan telefon...

Bir şeyler olmuştu...

Hem de Bekir Şahin'in bile dile getirmeye korktuğu bir şeyler...

Derken Firuze'nin de telefonu çalmaya başlamıştı. Korku, sinsi bir yılan gibi karnuma kıvrılıp yerini hazırlarken derin bir nefes aldım ve hemen telefonu açtım.

“Emredin komutanım.”

Telsiz konuşmaları kulağıma gelirken, karşıdan gelecek cevabı sabırsızlıkla bekliyordum. Gecenin bu vaktinde gelen telefon hayra alamet olmamıştı hiçbir zaman ama ben yine de iyi düşünmek istiyordum.

“İzinler iptal Mirhan astsubayım. En geç yarın sabah saat onda alayda toplanın. Akşam saatlerinde görev var. Parmaksız ve diğerlerinin yerleri tespit edildi.”

Parmaksız Leyla.

Kadınların yüz karası, sinsî yılan...

“Anlaşıldı mı Mirhan?”

Yanaklarım usul usul kıvrılırken bakışlarımı Firuze’ye çevirdim. Bu işler böyleydi. Ne gecen vardı ne gündüzün. Ne yatağın vardı ne yorganın. Ne eşin vardı ne evladın. Ne anan vardı ne baban... Eğer söz konusu vatan-
sa gerisi teferruattı.

“Devletini sevmeyen haine, hilalin gölgesi haram olsun komutanım!”

“Desene şenlik var Mirhan astsubayım.”

“En ateşlisinden.”

“O hâlde yarın içtimada görüşürüz.”

“Emredersiniz komutanım.”

Konuşmayı sonlandırıp, telefonu cebime koydum. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bir yanımda bahar havası eserken, diğer yanım sevdiğim kadınla ilgili kurduğum hayallerin hiçbirini gerçekleştirmeyeceği için hüsrana uğramıştı.

“Anladığım kadarıyla neler olduğunu herkes biliyor,” dedim sakın bir şekilde.

“Acil durum.”

Firuze’nin sözlerini onaylarcasına kafamı salladım.

“Alay komutanınızla konuştum. Yakın illerdeki komando bölükleri tekli tim hâlinde dikkat çekmeyecek şekilde belirli bölgelere konuşlanmışlar. Hava destekli bir operasyon olacak lakin şimdilik beklemedelermiş. Obüsler tespit edilen yerden yirmi kilometre uzaklıkta bekliyormuş. Herhangi beklenmedik bir durumda anında müdahale için herkes tedbirini almış. Yani anlayacağınız operasyon büyük.”

Başımınla onayladım. Aylar boyunca beklediğimiz bir operasyondur. Sağ ele geçirilenler dinlenmiş ve eldeki tüm deliller bir araya getirilmişti. Zaten böyle bir operasyon hep gündemdeydi lakin bunun kırk yılda bir çıktığı izin günlerimi bulması cidden acınası şekilde komikti.

“Uçak biletleri için hemen arama yapmalıyım.”

“Bulabilecek miyiz sence?”

Firuze’nin sorusuna *bilmiyorum* dercesine başımı salladım ve hemen

olduğum yere çökerek telefonumdan bilet saatlerine bakmaya başladım.

“İsterseniz arabamla gidebilirsiniz.”

Başımı kaldırıp Bekir Şahin’e baktım, bir de ona ağzı açık ayran budalası gibi bakan kızına.

“Şaka mı yapıyorsun baba?”

“Hayır, ciddiylim.”

Ne oluyordu be?

“Ne yani, sen şimdi o arabayla gitmemize izin mi vereceksin?”

“Evet, vereceğim.”

İkilinin konuşmasından hâlâ bir şey anlamıyordum.

“Sen şimdi ciddi ciddi, annemin arabasını bize veriyorsun yani?”

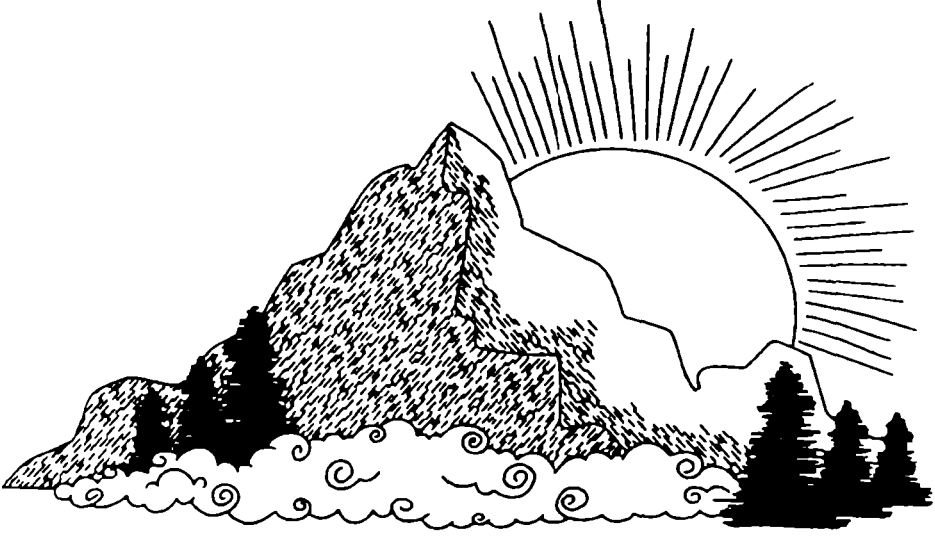
Ne?

Annesinin arabası mı?

O anda Firuze’nin arabadaki sözleri aklıma geldi ve her şeyi anladım.

Bu araba sevdiğim kadının annesine aitti ve Bekir Şahin hâlâ emane-tine gözü gibi bakıyordu.

37. BÖLÜM

Mirhan

Bir şeyleri anlamak için münecim boku yemeye gerek yoktu. İkili arasındaki konuşmadan arabanın Bekir Şahin için ne denli önemli olduğunu ve adamın yıllar evvel ölen karısının hâlâ bir şekilde yasını tuttuğunu çok iyi anlamıştım. Kim bilir belki de onun bu kadar acımasız ve kibirli davranmasına neden olan şey çektiği acılardı...

Ortada çok derin mevzular vardı belli ki...

Derin bir nefes alıp, başparmağımı iki kaşımın ortasındaki ağrıyan yere bastırdım ve belli bir süre o şekilde devam ettim. Yaklaşık bir saattir bana gösterilen odanın penceresinden dışarıyı izliyor, aynı zamanda da düşünüyordum. Kafam öyle yoğunlu ki bir saniye önce Firuze'yi düşünürken bir saniye sonra operasyonu düşünüyor, geçeceğimiz güzergâhların nereler olabileceğini hakkında fikir yürütüyordum.

Kaç personel katılacaktı?

Kaç gün kalacaktık?

Hava şartları nasıl olacaktı?

Ve buna benzer birçok soru zihnimde pinpon topu gibi, bir o yana bir bu yana zıplıyordu. Öte yandan kafamı en çok karıştıran şey Firuze'ydi.

O da bu operasyona katılacak mıydı?

Katılacaksa nasıl koordine olacaktık?

Beynimi yakan sorular ciddi anlamda canımı sıkıyordu.

Tek dileğim onun bu operasyonda yer almamasıydı.

“Bir dakika otuz sekiz saniyeden beri aynı odada nefes alıyoruz, bilmem farkında mısın Mirhan?”

Sessizliğin bıçak gibi kesilmesi ile karanlık odaya göz gezdirdim ve Firuze'nin kıyafet dolabına yaslanmış silüetini gördüm. Odaya ne zaman girdiğinin farkında bile değildim. Oysaki bu benim için imkânsız bir şeydi. Bu tarz dikkatsizlikler ölümle sonuçlanırdı.

“Neden ayaktasın?” dedim dikkatli bir şekilde ona bakarken.

“Şu anda ölüsün bunun farkındasın, değil mi?”

“Bilmem. Şansım yaver giderse tek parça hâlinde cesedimi torbaya koyarsınız.”

“Kes şunu.”

“Askercilik mi oynayalım Firuze? İstedğin şey bu mu?”

“Bunu nereden çıkardın sorması ayıp?”

“Bilmem. Dakika sayan ben değilim.”

Son sözleri geri almak isterdim lakin ağzımdan çıkmıştı bir kere. Yağın uç kısmına oturup, silahı sesli bir şekilde komodinin üstüne bıraktım ve tekrar karanlığın sesini dinlemeye başladım. Ta ki sıcak ellerini tenimde hissedinceye kadar

“Sorun ne Mirhan?”

Kafamı salladım ve hafifçe gülümsedim.

“Hangisinden başlayayım? O kadar çok sorun var ki şu anda.”

“Seni en çok rahatsız edenden başla derim.”

Beni en çok rahatsız eden şey?

Herkesi yalan söyleyebilirdim ama kendime asla...

Sürekli düşünmeme, moral bozukluğuma, yüreğimin sıkışmasına ve sebepsiz yere gerilmeme neden olan şey yarınki operasyon ve bu zorlu görevde Firuze'nin yer alıp almayacağıydı.

Kahretsin ki bu cevapsız sorular beni mahvediyor, sinirlerimi geriyordu.

“Hiçbir şey.”

“Seni, senden daha iyi tanıyorum Mirhan.”

Başımı çevirip sevdiğim kadına baktım. Kaşları çatılmış, iki kaşının ortasında derin bir çizgi oluşmuştu. Hiç çekinmeden parmak ucumu o çizginin üstüne bastırıp usul usul okşadım ve çizgiyi takip ederek önce burnuna, sonra da dudaklarına indim.

“Beni, benden daha iyi tanıyorsan, neden benden bir cevap bekliyorsun?”

“Şu anda ne olup bittiğini bilmiyorum Mirhan. Elime herhangi bir yazı, herhangi bir bilgi gelmedi. Ama sen de benim kadar iyi biliyorsun ki gidecek personel listesinde adım varsa-”

Sözlerini yarıda kesip, parmaklarımı yumuşacık dudaklarının üstüne örttüm.

“Adım gibi biliyorum ki o listede ismin varsa gözünü bile kırpmadan gideceksin. Bunu biliyorum çünkü ben de seni, senden daha iyi tanıyorum lakin bu, şuramdaki sancıyı yatıştırmaya, korkularımı azaltmaya yetmiyor. Aksine daha da fazlalaştırıyor. Eskiden bana ne olacak korkusu yoktu. Sırtıma çantamı omuzladığım gibi ardıma bakmazdım. Elbette ailemi düşünüyordum ama vatan sevgisi daha ağır basardı. Ama her şey değişti. Şimdi sen varsın. Bir yanım senin için çarparken, bu iş nasıl olacak bilemiyorum.”

Yumuşacık dudaklarının üstüne koyduğum ellerimi avuçlarının arasına alıp, minik ellerinin sıcaklığına hapsetti ve gözlerimin içine bakarak gülümsedi. Sanki her şey normalmiş gibi... Sanki her şey yolundaymış gibi...

“Eğer ki kaderde ölüm varsa, varsın olsun. Ben bu vatan için ölmeye razıyım. Tıpkı senin gibi benim de kendime göre korkularım var. Şuram bana yalnız olmadığımı ve o kalbin iki kişi için attığını her defasında haykırıyor ama yapacağımız bir şey yok. Bu mesleğe girerken bu işlerin nasıl yürüdüğünü sen de ben de çok iyi biliyorduk. Ölümden kaçış yok. Bu yüzden kalbini ferah tut Mirhan.”

Derin bir nefes alıp, onu kollarımın arasına çektim.

“Biliyorum ama yine de korkmuyor değilim.”

“Biliyor musun, annemi şimdi daha iyi anlıyorum. Babam ne zaman bir yere gitse sabaha kadar evin içinde dolanır dururdu. Çocuk aklımla bir gün neden diye sorduğumda küçük ellerimi avuçlarının arasına alıp kalbimin üstüne koydu ve dedi ki, ‘*Bu kalp bir gün başkası için atacak ve sen o zaman neden bu şekilde davrandığımı anlayacaksın.*’ Anlıyorum. Şimdi daha iyi anlıyorum annemin ne demek istediğini. O yüzden ne sen beni üz ne de ben seni. Güle oynaya gidelim, güle oynaya geri dönelim.”

Derin bir nefes alıp, ipek gibi saçlarının arasına bir buse kondurdum.

“Bence biz evlenelim. Hatta direkt yıldırım nikâhı yapalım.”

“Nedenmiş o?”

Firuze’nin şen şakrak sesi beni bir nebze olsun rahatlatmıştı.

“Birçok sebep var, hangisinden başlamamı istersin?”

“Başla işte birinden.”

“Yanında olmak istiyorum. Her daim yanında olmak ve seni izlemek. Mesela temizlik yaparken ama en çok da elinde tuvalet fırçasıyla nasıl durduğunu merak ediyorum,” dedim gülerek.

“Niye hayatım? Tuvaletlere karşı bilmediğim duygular mı besliyorsun?”

Ah...

Bu kadın ciddi hiçbir lafın altında kalmıyordu.

“Konu sevdiğim kadın olunca, ister istemez her hâlini merak ediyor insan.”

“Sevdiğin kadın... Hım, işte bu hoşuma gitti.”

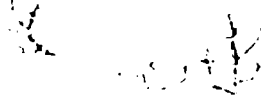
“Benim de bunu senin ağzından duymak hoşuma gitti,” deyip o çok sevdiğim minik burnunun ucundan öptüm ve istemeyerek de olsa sözlerime devam ettim.

“Babana basılmak istemiyorum. Bu yüzden odadan çıkmanı rica ediyorum hayatım.”

Ağzımdan çıkan sözlere ben bile inanmıyordum, zira bedenimde inanmıyordu ki kollarım onu daha sıkı kavramıştı.

“Farkında mısın? Hayal kurduğumuz hiçbir şeyi yapamadan geri gidiyoruz. Hatta hayal kurmayı bırak, doğru düzgün dinlenemedik bile.”

“Plan yok, hayal kurmak yok. Omuzlarımızdaki yük öyle ağır ki, bazen altında kalmak, ölmekten daha beter geliyor. Şartlarımız zor ama hiç tanımadığımız anaların ve diğer insanların duası yok mu? İşte bu her şeye değer.”

Hassiktir...

Uçaktan indiğimde ilk söylediğim kelime bu olmuştu.

Esen rüzgâr öyle soğuktu ki, resmen yüzüm felç geçirmiş gibiydi. Tenim karıncalanıyor, sanki milyonlarca sivri uçlu cam parçaları vücudumun her bir hücresine acımasızca batıyordu.

“Yemin ederim, kığım buz tuttu.”

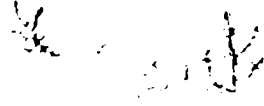
Homurdanarak söylenmeye devam ediyordum. Oysa Firuze’nin ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı soğuk hakkında. Eh tabii onun tuzu kuruydu ne de olsa. Neredeyse baldırı çıplak dolanan bendim. Üzerimde sadece kahrolası bir gömlek vardı ve varlığı yokluğu belli değildi. Keşke çantamın içinde bulunan malzemenin birçoğunu evde bırakmasaydım. Allah’tan silahım ve gerekli eşyalarım yanımdaydı.

“Soğuktan bu kadar nefret ettiğini bilmiyordum canım.”

Utanmadan da sırtıyordu.

“Tabii hazırlıksız yakalanınca işler biraz değişiyor hayatım. Ben de senin gibi yorgan tipli montlara belenseydim emin ol ben de donmazdım. Ama bak hâlime, kığım bile hissedemiyorum şu an. Zavallı gün görmemiş yerlerim, şimdi kim bilir hangi acılar içinde kıvranıyorlar.”

Firuze’nin ulu orta bastığı kakhaha içimi ısıtsa da bu durum ortadaki gerçeği asla değiştirmiyordu. Şu anda resmen donuyordum hem de bir bütün olarak...

Yaklaşık bir saat sonra görünüşte sivil ama gerçekte askerî birliğe ait olan bir araçla il jandarma komutanlığının kapısından girmiş ve hazır kıta da bekleyen tüm personelin görebileceği bir yerde durmuştuk.

“Törenle karşılanıyoruz da, benim mi haberim yok?” dedim gülümseyerek.

“Bu tarz büyük yerlerde sabah içtimaları hep kalabalık olur zaten Mirhan astsubayım.”

“Kafam yarıldı.”

“Ne için?”

“Attığın taş ağır geldi, bünyem bunu kaldırmayabilir.”

Tatlı atışmamız ikimizi de gülümsetmişti. Tabii kısa bir süre için...

Sırt çantamı omuzladığım gibi arabadan fırladım ve hemen sıranın en arka tarafındaki yerimi aldım. Firuze ise olması gerektiği yerdeydi.

Herkesin meraklı bakışları üstümdeydi fakat bu, zerre umurumda değildi. İki sıra önde duran ve kafasını sürekli benden tarafa çeviren göt Mustafa’da zerre umurumda değildi. Ona gereken cevabı dağda vermiştim ve ilerleyen zamanlarda da vermeye devam edecektim.

Şimdilik benim için önemli olan tek şey alay komutanının açıklamalarıydı. Zira Firuze’nin bu görevde yer alıp almayacağı, bu konuşma sırasında belli olacaktı.

“Rahat, hazır ol.”

Postal sesleri karakolun boş duvarlarında yankı yapmış, bu durum alay komutanının memnun olmasına neden olmuştu.

“Rahat da dinleyin arkadaşlar. Biliyorsunuz ki uzun zamandan beri Türk Silahlı Kuvvetleri’nin arama listesinde yer alan ve kendilerini bölge sorumlusu diye adlandıran birkaç isim vardı. Dün gece saat iki civarında örgütten kaçan dört terörist birliğimize teslim oldu. Dördü de itirafçı olmayı kabul etti. Sonuç olarak ettiler de. Günler önce Hisar Karakolu’na yapılan baskında yaralı ele geçirilen teröristin verdiği ifade ile birçok benzerlik vardı. Öte yandan bu bir aldatmaca da olabilir. Bu yüzden tedbiri

elden bırakmayacağız. Bir askerin bile burnu kanasın istemiyorum. Bize verilen koordinatların etrafında bir çember oluşturacağız. Toplamda altı tim yola çıkacak. Her timde on altı kişi olacak. Erzak teminatı burada yapılacak. İzinler iptal. Dış karakollardaki komutanlara gerekli bilgiler verildi. Şimdi herkes harita odasına gitsin. Gerekli tüm bilgiler orada verilecek.”

Alay komutanının gür sesi kulaklarımın pasını silerken, gözlerim Firuze’ye takıldı. Sessizce karşısındaki adamı dinliyordu. Kafası ile onaylıyor, gözlerini kısıyor ve sonra tekrar kafası ile onaylıyordu. Kim bilir hangi konu hakkında konuşuyorlardı.

“Yeter, yedin bitirdin kadını, yeter.”

Serdar’ın tanıdık gelen sesiyle gülümsedim. Piç herif pişmiş kelle gibi sırtıyordu.

“Arpan bol geldi galiba, böyle otuz iki diş sırttığına göre,” dedim tokalaşırken.

“Önümde muazzam bir komedi filmi varken arpayı kim ne yapsın?”

İkimiz de kahkaha atıp karakolun büyük merdivenlerine doğru yürümeye başladık. O yokluğumda neler olduğunu anlatırken, ben de ona Bekir Şahin’in beni deplasmanda nasıl mağlup ettiğini anlattım.

Ta ki Mustafa astsubayı Firuze’nin yanında görünceye dek.

Ağzını siktiğim, yavşak...

“Sakın onu utandıracak bir şey yapma, yemin ederim seni süründürür.”

Evet süründürürdü. Hatta süründürmekle kalmaz aylarca anamı ağlattırdı. Bu yüzden derin bir nefes alıp, her şey normalmiş gibi harita odasındaki gözlem sandalyelerinden birine oturdum.

Ben kafamdan bunları geçirdiğim sırada Firuze ile göz göze geldim. Tedirgin bakışlarına karşılık ufaktan gülümsedim. Yemin ederim, rahatladığını buradan bile hissetmiştim ve bu bir anlığına da olsa beni rahatlatmıştı.

Alay komutanı odaya girdiğinde herkes gibi ben de hazır kıta vaziyetini aldım ve başı ile oturmamızı emrettiğinde hemen yerine getirdim. Önce harita üstünden yaya ve araçla intikal edeceğimiz yerleri

gösterdi. Sonra güzergâh üstünde olabilecek herhangi bir saldırıya karşı neler yapabileceğimizi tartıştık. Buna benzer birçok konu hakkında konuştuktan sonra nihayet timdeki personellerin isminin açıklanmasına gelmişti.

Dakikalar geçmek bilmezken en sonunda altıncı timin açıklanmasına gelmişti ve eğer Firuze'nin ismi burada da yoksa, bayram benim bayramım olacaktı.

Derken isimler tek tek açıklandı ve bayram, benim bayramım oldu. Çünkü listede Firuze'nin ismi yoktu ve bunun anlamı, Firuze yüzbaşı bu görevde yer almayacaktı.

Şu salonda şu anda benden mutlusu yoktu. Çıkacağım görevin zorluğu umurumda bile değildi. Alışkındım açlığa, susuzluğa, soğukta yatmaya. Bunlar benim için önemsiz şeylerdi.

“Şimdi... Herkes gruplara ayrılınsın ve çantasını hazırlasın. İki saat sonra çıkış yapılacak.”

Alay komutanı sözlerini bitirip, odadan çıkınca uğultu sesleri yükseldi ve tüm personel odadan gruplar hâlinde çıkmaya başladı. Benim acelem yoktu sonuçta Firuze hâlâ bu odadaydı. Son birkaç kişi de göz önünden kaybolunca, birkaç adımda ona yaklaştım, ne diyeceğimi bilmeden gözlerine baktım.

“Üzölmüş numarası yapma sakın. Adımın listede yer almadığını gördüğün an surat ifadeni gördüm. Resmen havalara uçuyordun.”

Kollarını göğsünde birleştirmiş, boncuk gözlerini kısmış bir hâlde bana bakıyordu. Komik ama bir o kadar da tatlı göründüğünden haberi var mıydı acaba?

Ya da onu arkasındaki duvara dayayıp, bacaklarını belime sarıp, dudaklarına yapışıp doya doya öpmek istediğimden?

Tabii ki hayır...

Eğer ki aklımdaki düşüncelerden herhangi birini okusaydı şu anda çoktan topuklamıştı.

“Kesinlikle yanlış görmüşsün bence, gözlerinde sorun var.”

“Hadi ya. Yanaklarının nasıl kıvrıldığını görmeyecek kadar kör değilim Mirhan astsubayım.”

“Ah... Nasıl da beni takip edermiş,” deyip birkaç adım daha ona yaklaştım ve kokusunu içime çektim. Gülüyor, dalga geçiyor, gamsız davranmaya çalışıyordum ama içim de bir yerlerde canımı yakan bir sızı baş gösteriyordu. Gidip de dönmek, gelip de görmemek vardı. Bu teşkilatta işler hep böyleydi. Neyin ne zaman olacağı hiç belli olmazdı. Mezarın ağzı hep açıktı.

“Mirhan.”

Adımı söylediğinde boğazıma oturan yumruya lanet ettim.

“Lütfen... Lütfen dikkatli ol.”

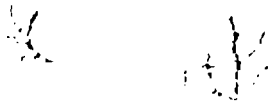
Derin bir nefes aldım saniyeler içinde dudaklarımı alnına değdirdim.

“Seni seviyorum, bunu unutma lütfen.”

Sonra da hiçbir şey demeden odadan çıktım.

Demedim...

Daha doğrusu diyemedim çünkü içimde bir yerlerde çok büyük bir fırtına kopuyordu ve ben o fırtınada boğulmaktan korktum. Doğruca altıncı timin bulunduğu yere gittim ve çantamı hazırlamaya başladım. Kumanıyalar, ekmek, su, birkaç tane bisküvi, gerekli sağlık malzemesi, birkaç çeşit meyve suyu ve bana ait olmayan birkaç parça giysi, şapka ve eldiven. Havalar ısınsa da geceleri soğuk olmaya devam ediyordu. İşin gerçeği yanıma ne alıp ne almadığım umurumda bile değildi.

Askerî araçlar birlikten arka arkaya çıktığında çenemi sıkmaktan dişlerimin boğazıma döküleceğini hissetmiştim.

Sevdiğini arkada bırakmak...

Bu his gerçekten berbattı. Ciddi anlamda insanın beynini uyuşturuyordu ve bir insanı tamamen bencilleştiriyordu.

Nefes alıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Bu hep yaptığım bir şeydi. Göreve gitmek, günlerce dağlarda yatıp kalkmak, kilometrelerce yol yürümek... Bunlar bu mesleğin vazgeçilmeziydi. Peki neydi beni bu kadar huzursuz edip, korkutan şey?

Bunları düşünmekten zamanın nasıl geçtiğini bile anlamamıştım. Yaya intikal edeceğimiz bölgeye geldiğimizde şöyle bir etrafa baktım ve tam da korkaklara uygun olduğunu anladım. Ne ararsan vardı maşallah..

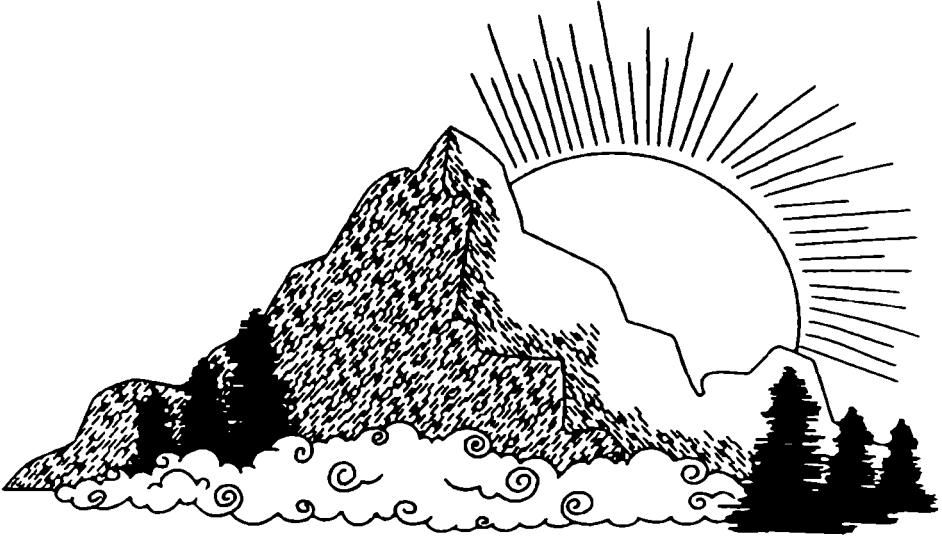
Çantayı omuzladığım gibi araçtan atladım ve ekibin toplanmasını bekledim. Küçük bir konuşma yapmanın vakti gelmişti.

“Beni iyi dinleyin. Biz bitti demeden hiçbir şey bitmez. Al bayrak gökte dalgalandıkça, bu vatan bekçileri var oldukça, kimse bizlere diz çöktüremez. O yüzden kim olduğunuzu unutmayın.”

Sözlerim bittiğinde derin bir nefes aldım ve silahımı havaya kaldırarak dağları titretecek kadar bağırdım.

“Vatan Ne Türkiye’dir Türklere, Ne Türkistan... Vatan, Büyük ve Müebbet Bir Ülkedir, Turan...”¹⁹

19. Ziya Gökalp – Turan Şiiri

38. BÖLÜM

Mirhan

Soğuktu...

Gerçekten soğuktu...

Uzarlarda bir yerlerde gök gürlüyor, sanki bize hazırlığınızı yapın dercesine haber yolluyordu. Esen rüzgâr acımasızdı. Gerçekten zalimdi rüzgâr. Dağların hâkimiyetini tek başında elinde tutuyor gibiydi. Durup durup birden patlıyor, tepeleri uğuldatıyor, tozu toprağı ne varsa göğre savuruyordu. Sanki gökle kendisi arasında görünmez bir bağ kurmuştu.

Soğuktu...

Ciddi anlamda berbat soğuktu...

Ne kafama geçirdiğim berenin ne ellerime giydiğim eldivenin ne de kışımdeki içliklerin bir faydası vardı. Resmen her yerim buz tutmuştu ve daha gitmemiz gereken sekiz kilometre yol vardı.

Derin bir nefes aldım. Hoş burundan mı alıyorduk yoksa başka bir yerden mi bilmiyorum ama alıyorduk işte.

Berenin burnumun üstünden kayan kısmını parmak uçlarımla çekiş-tirip sessizce yoluma devam ettim. Kimseden ses çıkmıyordu zaten çıkmamalıydı da. Rakımı iki bin iki yüz olan bir dağa tırmanırken kimseden

ses çıkmazdı. Adımları sayarsın, nefes alırsın, sanki silahın seni daha çok ısıtırmış gibi ona daha çok sarılırsın ve yoluna devam edersin.

“Komutanım biraz dinlensek?”

Arkamı döndüm ve sesin geldiği yöne baktım. Arka sıradan beşinci askerdi konuşan. Ufak tefek bir şeydi ve sırtında taşıdığı çanta neredeyse kendinden ağırdı. Yani en azından öyle görünüyordu.

“On dakika,” dedim sessizce. Hemen oldukları yere çökmeleri için elimle işaret ettim.

Bulunduğum karakoldaki askerlerim olsa bunun olmayacağını gayet iyi bilirlerdi. Fakat bu timdeki askerlerin çoğunu tammiyordum. Hepsi merkezde askerlik yapıyordu ve bizler -yani dış karakollarda askerlik yapanlar- merkezde bulunan askerleri pek tanımazdık. Bu yüzden onlar bana ben de onlara yabancıydım.

Hepsinin yüzüne tek tek baktım. Hepsi berelerini çıkarmıştı. Kimisi su içiyor, kimisi de yanında getirdiği bisküvilerinden atıştırıyordu. Bir buçuk gündür yoldaydık ve intikal etmemiz gereken yere daha sekiz kilometre vardı. Öğleden sonra saat üç civarı olmasına rağmen etraf neredeyse zindan gibi karanlıktı. Gri bulutlar gitgide daha da yoğunlaşıyor, rüzgâr daha da şiddetleniyordu. Bir an evvel kışımızı kaldırıp hızlanmamız lazımdı fakat şu anda bunu yapamazdım. Öyle acıkmış olmalı ki ellerindeki paketin bitmesi birkaç dakika bile sürmemişti. Oysa yemek yiyeli daha üç saat bile olmamıştı.

Saatte bir olduğu gibi kamuflajın cebindeki telefona uzandım ve çekip çekmediğine baktım. Lanet olsun yine çekmiyordu. Tam bir gündür sevdiğim kadının ne sesini duyuyor ne de mesajlarını okuyabiliyordum. Gerçekten sinir bozucu bir durumdu. Acaba telsizden onun sesini duyar mıyım düşüncesiyle koca bir gün geçirmiştım ama olmamıştı.

Elimdeki telefona bir kez daha baktım ve parmaklarım benden bağımsız bir şekilde hemen harflerin üzerinde dolanmaya başladı.

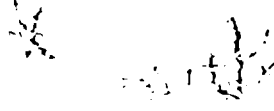
“Seni özledim. Öyle özledim ki lanet olası telsizden sesini duymak için neredeyse geberdim.” Koca bir kalp emoji si kondurduğum mesaja kaldığım yerden devam ettim.

“Hava berbat derecede soğuk. Parmaklarım acıyor ama olsun. Gelince bana bir çorba yaparsın değil mi? Seni seviyorum.”

Yüzümde buruk bir gülümseme ile gitmeyeceğini bile bile gönder tuşuna bastım ve hemen Mirza'ya mesaj yazdım.

“Birliğe katıldım ve şimdi görevdeyim. Kendine iyi bak.”

Gönder tuşuna basıp telefonu hemen cebime attım ve ayağa kalktım. Benim kalkmamla beraber timin hepsi ayaklandı. Şimdi durmaksızın sekiz kilometre yolu yürüme vaktiydi...

Cayır cayır yanan bir ateşin sizin için anlamı neydi?

Sizi bilmem ama benim için ya da bizim gibi soğukta dışarıda kalanlar için çok büyük bir nimetti. Saatler süren yürüyüşten sonra oturmak, hele ki buz tutan ayaklarını ateşe vererek oturmak... İşte bu nefes almaktı, mutluluktı, sabahtan akşama kadar mal gibi sırtıma sebebiydi.

Buz gibi donan parmaklarımız, ateşi gören buz misali çözülüvermişti. Gri bulutlarla yüklü hava yerini karanlığa bırakmıştı. Tıpkı rüzgârın yer yer yağmura bıraktığı gibi.

Soğuk, rüzgâr ve yağmur... Ne muhteşem bir üçlüydü ama.

“Komutanım, sabah kadar burada mı kalacağız?”

Ateşin başında durmuş, elindeki ıslak çorapları kurutmaya çalışan genç delikanlıya baktım. Yaşı en fazla on dokuzdu. Boyun kısmından kulağına doğru uzanan, anlamsız şekiller ve renklerden oluşan bir dövmesi vardı.

“Kıçın mı ağrıdı?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Yok komutanım, olur mu öyle şey?”

“Ee, olur vallâhi. Bu dağa taş kış dayanmaz malum ama sen biraz erken başladın sanki.”

“Öyle demek istemedim komutanım. Ben-”

“İlk kez mi göreve çıkıyorsun?”

Soruyu sorduğum sırada çantadan kuru çorap çıkarmakla meşguldüm.

“Evet komutanım.”

Çorabı ayağıma giymeden serçe parmağımdaki su toplamış yaraya kaydı gözlerim. Bit kadar boyuyla ciddi anlamda canımı yakıyordu. Günlerce botun içinde kalmanın ve hiç durmaksızın yürümenin sonuçlarıydı bunlar. Buruş buruş, aynı zamanda yaralı olmak bu ayakların kaderiydi.

“Bu kış kadar mağarada neden tıkış tıkış hâlde oturuyoruz biliyor musun? Çünkü dışarıda yağmur yağıyor, çünkü dışarıda ateş yakmak tehlikeli, çünkü dışarıda ateşin başında durmak sen ve senin gibi burada bekleyen herkes için ölüm demektir. Tetiği çektikleri gibi beynin taşlara yapışır. Ya da şanslıysan kurşun kışını yalar geçer.”

Sanki bu sözler benim ağzımdan çıkmamış gibi çorabımı giymeye devam ettim. Fakat bundan saniyeler önce genç delikanlının yüzündeki dehşet ifadesini görmüştüm.

“Gece böyle geçmez gençler. Hani çekirdek, hani yiyecek?”

Onlar benden böyle bir konuşma beklememiş olacak ki hepsi şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

“Bakmayın öyle de anlatın bakalım, kimler nereli?”

Aralarından bir tanesi durumu anlamış olacak ki hemen çantasını karıştırıp bir şeyler çıkarmaya başlamıştı. Birkaç dakika geçmeden ateşin yanında çerezler, çikolatalar ve bisküvilerle dolmuştu.

“Sıcak suyumuzda var komutanım, ben yanımda bir paket poşet çay getirdim ne olur ne olmaz diye, içelim mi?”

Öyle bir bakışı vardı ki, yok demenin imkânı yoktu.

“İçimiz ısınacak desene.”

Dakikalar sonra herkes kendinden ve nereli olduğundan bahsetmeye başlamıştı. Adana, Siirt, Şırnak, Mardin, Denizli, Tokat, Çorum... Kısacası her memleketten adam vardı burada. Onlar kendilerinden bahsetti, ben de onlara kendimden. Ailemden, mesleğe girmemden, askerî okulda yaşadıklarımın, kısacası her şeyden. Ama en çok üçüzlerden biri olduğuma çok şaşırmışlardı. Gerçi buna ben bile hâlâ şaşıırıyordum ya, neyse.

“Komutam, bir şey sorabilir miyim?”

“Sor bakalım,” dedim matı taş dayayıp oturacağım yeri düzeltirken. Kışıma batan taş münasip bir yerlerime girmeden önce oturacağım yeri düzeltmeliydim yoksa bana girenin haddi hesabi olmayacaktı.

“Firuze yüzbaşıya telsizden evlenme teklif ettiğiniz doğru mu?”

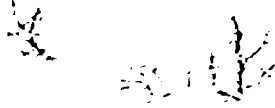
Bu soru yine Firuze’mi aklıma getirmişti. Nasıl bir delilikti ki, tüm teşkilatın duyacağını bile bile telsizden evlenme teklifi edecek kadar aklı-mı yitirmiştim? Gerçi bundan hiç pişman değildim ya, neyse.

“Yeme şimdi beni Adanalı. Herkes duydu zaten konuşmayı. Eminim sen de duymuşsundur.”

“Vallâhi komutanım, ben duymadım ama o gece karakol bu haberle çalkalandı.”

“Aman ne güzel...”

Bu konuşma burada sonlanmıştı. Bunu ateşin yüzlerini aydınlattığı askerlerde anlamış olacak ki birkaç saniye sessiz kalmışlar, sonra da kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı.

Karanlık bir yerdeydim. Öyle karanlık ve sessizdi ki duyabildiğim tek şey kendi soluk alıp verişlerimdi. Sonra karanlık birden kayboldu ve etraf yeşile boyandı.

Öyle güzel bir renkti ki bir an gözlerimi alamamış, saniyeler boyunca hayran hayran etrafı izlemiştim. Derken elinde silahı ile bir ağacın altında bekleyen askeri gördüm. Kamuflajının ön tarafı kanla kaplıydı. Onun kim olduğunu bilmiyordum ama bana gülümsediğini görebiliyordum. Sonra diğer tarafta aniden beliren çocuğa çevirdim gözlerimi. Üstünde resmi törenlerde giyilen kıyafeti vardı. Bir kolu kanlar içindeydi ama oda tıpkı ağacın altında bekleyen asker gibi gülüyordu.

Canları yanmıyor muydu?

Hemen müdahale etmeliydim. Elim birden sırt çantama gitti ama yerinde yoktu. Neredeydi bu?

O sırada kulağıma bir ses geldi. Arkamı döndüm ve Antepli’yi gördüm.

Bahtiyar...

Gözlerim doldu. Bir şeyler söylemek istedim ama dilim damağım ku-

rumuştu sanki. O da kamuflajın içindeydi. Üzerindeki kan, ilk günkü gibi kıpkırmızı duruyordu. O da diğerleri gibi gülüyordu. Omzunda küçük bir kuş vardı.

“Antepli,” dedim ellerimi ona doğru uzatarak. Ve işte o zaman fark ettim kana bulanmış parmaklarımı.

Başımı kaldırdım ve Bahtiyar’a bir kez daha baktım. Onunla en az elli asker daha bekliyordu. Kimisinin kolu, kimisinin gözü, kimisinin de bacağı yoktu ama hepsi gülüyordu.

Bir kez daha onlara seslenmek için ağzımı açtığım sırada hepsi arkasını dönmüş, teker teker gözden kayboluyordu.

“Beni de bekle Antepli,” dedim bağırarak. Koşmak, onlara yetişmek istiyordum ama bu imkânsızdı.

Bir kez daha bağırdım.

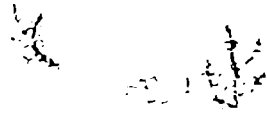
“Antepli!”

Sesimi duymuş olacak ki döndü ve gülümsedi.

“Daha çok erken komutanım.”

“Bahtiyar, beni bekle!”

Ve her yer yine karanlığa boğulmuştu.

Birden kendime geldim ve sırtımı yasladığım taştan uzaklaştım. Ağzım çorak toprak misali kupkuruydu. Kalp atışlarım öylesine hızlıydı ki, bir an nerede olduğumu unutmuştum.

Bahtiyar...

Etrafıma baktım ama yoktu.

Rüya...

Gördüklerimin hepsi bir rüyaydı lakin hepsi zihnime çoktan kazınmıştı. Hava buz gibi olmasına rağmen terlemiştim.

“Komutanım iyi misiniz?”

İyi miydim?

Göğsüm daralıyor, içim yanıyordu.

“İyiyim.”

Sesim titriyordu. Gerçi bütün bedenim titriyordu şu an.

“Bahtiyar kim komutanım?”

Bahtiyar...

Vatanı için sevdiklerini geride bırakan Bahtiyar...

Ve günler sonra kim olduğu bile hatırlanmayan Bahtiyar...

“Neden sordun?” dedim elinde silahı ile ayakta duran askere.

“Uyurken Bahtiyar diye sayıkladınız birkaç kez. Uyandırmak istedim ama sonra yorgun olduğunuz düşünerek uyandırmaktan vazgeçtim.”

Derin bir nefes alıp kolumdaki saate baktım. Gece bir..

“Nöbetçiler yazılan yere konuşlandı mı?”

“Evet komutanım.”

Etrafıma bakıp diğerlerinin tulumlarının arasında kaybolduğunu gördüm. Hava soğuk olduğundan nefes alacak yer bile bırakmamışlardı kendilerine.

“Kahve ister misin?” diye sordum askere.

“Be... Ben mi komutanım?”

Çantamda kahve aramayı bırakıp askere baktım.

“Burada senden başka biri var mı asker?”

“Yok... Yok komutanım.”

“Oğlum niye kendini naza çekiyorsun lan, söylesene içecek misin içmeyecek misin?”

“E... Evet.”

“Evet derken?”

“İçeceğim komutanım. Şey tabii zahmet olmazsa.”

Hafifçe gülümseyip işimin başına döndüm. Ateşin kenarına dört karton bardak koyup, içlerine kahveleri boşalttım ve en sonunda suyu ekleyip ayakta duran askere uzattım.

“Karıştırmak için kenarda köşede bir çöp bulursun artık.”

“Buluruz komutanım.”

“Şunu da diğer askere ver.”

“Emredersiniz komutanım.”

Ayağa kalktım ve diğer bardağı alarak kuzey yönünde nöbet tutan askere doğru ilerledim. Tam da olması gerektiği yerde, silahına sımsıkı tutunmuş vaziyette ayakta duruyordu.

“Nasıl gidiyor asker?”

Elimdeki kahveyi ona doğru uzattığımda önce tereddüt etmiş fakat daha sonra hemen almıştı.

“Teşekkür ederim komutanım, gayet güzel gidiyor.”

“Rahat ol. İç de için ısınsın.”

“Teşekkür ederim komutanım.”

Sanki elini ısıtmak için kullanacağı tek şey oymuş gibi parmaklarının kahve bardağını kavrayışım seyrettim. Keşke onları sıcak tutacak, kalles piç kuruları tarafından fark edilmeyecek bir şeylerim olsaydı ama yoktu işte. Üst üste giyilmiş içlikler, eldivenler, bereler bizim tek çaremizdi.

“Termal kamerada var mı bir şeyler?”

“Henüz bir görüntü alamadım komutanım.”

“Sen yine de dikkatli ol. Gözünü dört aç.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Emretmiyorum asker. Senden rica ediyorum çünkü uçsuz bucaksız bu dağdan sağ salim dönmek istiyorsak, bu gözlerin açık olması gerekiyor. Yoksa senin de benim de ölüm haberim sandığından daha çabuk ulaşır ailelerimize. İstemezsin değil mi, bir ambulans eşliğinde askeri aracın evinin kapısına dayanmasını?”

Sözlerim acımasızdı ama olması gereken buydu. Çünkü bizleri ayakta tutan buydu.

“Asla... Asla istemem komutanım.”

“O zaman gözünü, kulağını, elini dört açacaksın.”

“Emredersiniz komutanım.”

Kahvemden bir yudum aldım ve rüzgârın sesiyle uğuldayan vadiye

baktım. Yarın Allah'ın izniyle o vadiye inecek ve kalleşlerin mesken tuttuğu yere bir tık daha yaklaşıcağıktık. Şu an her şey olması gerektiği gibi ilerliyordu.

Tek bir şey hariç...

Kahrolası telefon hâlâ çekmiyordu ve ben artık delirme noktasına gelmişim.

“Komutanım.”

Düşüncelerimden çıkıp hemen nöbet tutan askere döndüm ve termal kamerayı uzattığımda bir şeyler olduğunu anladım.

“Kaç kişiler,” dedim sakın bir sesle.

“En az on kişiler komutanım.”

Termal kamerayı elime aldım ve ekrandaki görüntüye baktım. Tamı tamına on altı kişilerdi. Hareketsiz durduklarına göre ya mekanları orasıydı ya da dinleniyorlardı.

Telsizi çıkardım ve hemen kodu girdim.

“Beta 32'den, Alfa 23'e.”

“Alfa 23'ten, Beta 32'ye, dinlemede.”

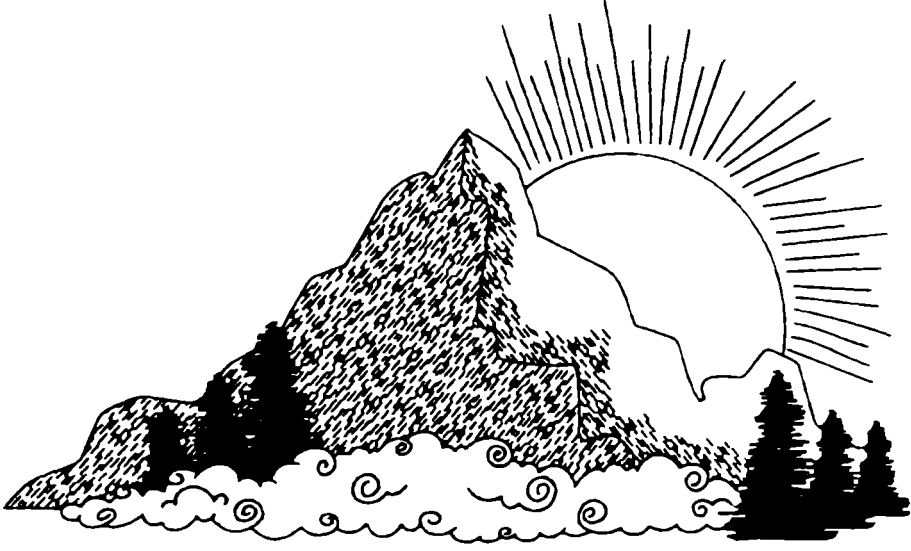
“Kuş kafeste.”

“Anlaşıldı tamam.”

Telsizi kapattıktan sonra görüntüyü dikkatli bir şekilde izlemeye devam ettim. Hâlâ bulundukları yerden kıpırdamamışlardı. Ayağa kalkıyorlar, görüntüden kayboluyorlar ve sonra tekrar aynı noktada buluşuyorlardı.

Ufak bir gülümseme yüzüme yerleştiğinde kendimi daha iyi hissettim. Çünkü onların yuvalarının yerini bulmuştuk.

Ve yarın yılanın deliğinde ateş yakma vaktiydi.

39. BÖLÜM

Mirhan

Rüzgâr yüksek sesle şarkısını söylemeye devam ederken, yağmur rüzgâra eşlik edencesine şiddetini arttırmış, ona olan aşkını haykırırcasına ses çıkarıp yeri göğü inletiyordu. Geçit vermiyordu her zaman olduğu gibi. Sanki yarın olacakların habercisiymiş gibi korkunç sesler dağların eteklerinde yankılanıyor, bulunduğumuz yerden ne bir adım ileri ne bir adım geri kıpırdayabiliyorduk. Saatlerdir olduğu gibi öylece bulunduğumuz konumda, küçük bir mağaranın içinde, birbirimize sokularak duruyor, ısınmaya çalışıyor ve öylece yağmurun dinmesini bekliyorduk.

“İslanmış sıçan gibi hissediyorum kendimi.”

Bu sözler nöbet değişiminden gelen askere aitti. Başındaki bereyi çıkarmış, ellerinin arasında döndürerek suyunu sıkıyordu.

“Yedek çamaşırları boşuna mı çantada taşıyoruz beyler? Çıkarın donlarınızı da değiştirin bir zahmet.”

“İyi de komutanım herkesin önünde ayıp olmaz mı?”

Alık alık askerin suratına baktım.

“Sende olan bizde de var merak etme,” dedim gülümseyerek ve arka tarafa geçmesi için el işareti yaptım. Zor bir gündü. Yağmur, rüzgâr, soğuk

hepsi birden üstümüze geliyordu fakat bunların bir önemi yoktu. Bu bedenler, açlığa, susuzluğa, soğuğa ve daha başka birçok şeye alışkındı.

“Komutanım, baskın saati belli mi?”

Baskın...

Zihni sinsî bir kurt gibi kemiren korkutucu bir kelimeydi.

“Biliyorsunuz ki böyle şeylerin haberi son dakikada gelir.”

“Komutanım, daha kaç gün buralarda kalırız?”

Bu nasıl soruydu yahu?

“Tatile gelmiş gibi bir hâlimiz mi var asker?”

“Yok komutanım, öyle demek istemedim ama-”

“Ama ... Ne ama?”

“Telefon çekeydi iyiydi komutanım.”

“Çekeydi iyiydi ama çekmiyor. Ne yapalım kışımızı uydudan tarafa mı verelim?”

Başka bir askerin sözleriyle hemen yönümü değiştirdim.

“Komutanım tuvalete gidebilir miyim?”

“Estağfurullah canım çekinme, gel avucumuza yap.”

Sözlerim üstüne askerler kendi aralarında gülmüş bunun üstüne ben de onlara katılmışım. Ta ki telsizden gelen sesi duyana kadar.

“Kartal 01’den Beta 32’ye...”

Yüreğimi titreten, içimde bir yerlerde özlem çılgınlıkları yükselten bu ses, sevdiğim kadına aitti.

Özlem...

Bir kere yüreğe düştü mü oradan çıkmak bilmiyordu. Ne yaparsan yap hep seninle beraberdi.

Derin bir nefes aldım ve telsizi açıp sevdiğim kadına cevap verdim.

“Beta 32’den, Kartal 01’e. Dinlemede tamam.”

Özlediğim sesi tekrar duymayı beklerken sıırtmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Mirhan astsubayım.”

Bir kadın zerre kendinden taviz vermez miydi?

Vermiyormuş demek ki...

“Emredin komutanım.”

Onun anlayacağı dilden konuşmak gerekiyordu bazen.

“Var mı bir gelişme, herhangi bir hareketlilik?”

“Hayır komutanım. Hâlâ beklemedeyiz.”

Özlem dolu bir tebessüm yüzüme yerleştğinde, kendimi yeni sevgili yapmış utangaç ergenler gibi hissettim.

“Lütfen... Lütfen dikkat edin.”

Son sözleri yutarak söylese de ben onun ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

“Ederiz komutanım.”

“Allah yâr ve yardımcınız olsun.”

“Âmin komutanım.”

Gecenin karanlığına birkaç saniye sessizlik hükmederken yine dayanamayarak bu sessizliği ben böldüm. Söylediklerimi duyması ümidi ile konuşmaya başladım.

“Lütfen, kendine dikkat et.”

Kısa bir sessizlik...

Ve sonrasında telsiz kapanmıştı.

Gecenin ayazı soğukluğunu bedenime işlerken, derin bir nefes aldım. Sonra da elimdeki telsizi kamuflajın cebine sıkıştırıp ayağa kalktım.

“Nereye komutanım?”

“Hayırdır,” dedim kaşlarımı kaldırıp.

“Yok komutanım, öylesine sordum.”

“Toplu işeme seansı yapalım isterseniz. Lan oğlum, tuvalete gidiyorum amına koyayım donuma mı salayım?”

“Biz karışmayız komutanım.”

Hay Allah’ım...

“Hadi boş boş konuşmayı bırakın da dinlenin. Ben ayaktayım.”

Hiç kimse bu fırsatı kaçırmak istemiyordu anlaşılan. Çünkü az evvel lak lak yapan ağızlar, çoktan uyku tulumunun arasında gözden kaybolmuşlardı.

Öbek öbek oluşan ve yağmurun ıslaklığı ile parlayan taşlara basarak, nöbetçi askerin bulunduğu tarafa doğru ilerledim. Bu sırada gözlerim sürekli tetikteydi.

“Hâlâ aynı mı?” dedim elindeki termal kamerayı göstererek.

“Aynı komutanım, değişen bir şey yok.”

“Peki sayı durumu nedir?”

“On beş yirmi arası değişiyor komutanım. Ne fazla ne eksik.”

“Anlaşıldı.”

Arkamı döndüm ve ondan biraz uzaklaşarak tuvalet işimi hallettim. Tam bu sırada boş arazide yankılanan iki el silah sesi duydum. Ne fazlası vardı ne eksigi. Sadece iki tane mermi...

Hızlı adımlarla az evvel konuştuğum askerin yanına gittim ve elindeki kamerayı alıp dikkatli bir şekilde incelemeye başladım.

Küçük bir kalabalık oluşmuştu. Bu kalles köpekler kendi yerlerini belli edecek hiçbir harekette bulunmazdı.

Peki neden sadece iki el ateş etmişlerdi?

Kalabalık dağılıp cansız bir bedeni boş bir çuval gibi omzuna atan bir şerefsizin görüntüsü küçük ekranı kapladığında, soruların cevabını çoktan almıştım.

Yine kendi aralarında bir infaz gerçekleştirmişlerdi.

“Komutanım neler oluyor?”

Sesin geldiği tarafa kafamı çevirdiğimde, az evvel yatan tüm askerlerin ayakta beklediklerini gördüm. Hem de ellerinde silahla. Hatta bir tane sinin elinde roketatar bile vardı.

“Onu niye omuzladın asker?” dedim elindeki uzun makinayı göstererek.

“Çatışma çıktı sandım komutanım. Uyku tulumundan nasıl fırlayıp silahı omuzladığımı ben bile anlamadım.”

Tulumdan nasıl fırladığını bilmediği her hâlden belli oluyordu zira ayaklarında postalları bile yoktu.

“Gidin yatın. Şafak sökmeden yola çıkacağız,” deyip kolumdaki saate baktım. Saat şu anda gece biri geçiyordu.

“Birkaç saat sonra bayram olacak.”

Sırıtarak söylediğim sözler sonrasında, hepsi sessiz mırıltılar eşliğinde yatış pozisyonu almak için yerlerine doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Onlar gidince termal kamerayı tekrar elime alıp, karşı dağın eteğinde yer alan piç topluluğuna baktım. Bunlar nasıl insanlardı, bunlar nasıl yaratıklardı hâlâ anlayamamıştım.

İnsan neden üstünde yaşadığı vatani parçalamaya çalışırdı ki?

Türk, Kürt, Alevi, Sünni, Çerkez, Laz ve daha sayamadığım birçok topluluk... Kardeş kardeşe yaşayıp gitmek varken neden bu zulüm?

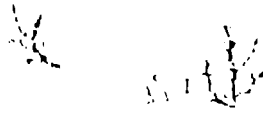
İç sesimin iyimser düşüncelerine gülüp ekranı izlemeye devam ettim. Bunlar iyilikten anlamazdı. Bunların anlayacağı tek şey gebermekti. Bunlar kalleşti ve arkadan vurmayı kendine meslek edinmiş bir avuç piç kurusuydu. Bu ve bunlar gibi vatanına, bayrağına göz dikenlerin hakkı ölümdü. Ve tüm bunların gerçekleşmesine saatler kalmıştı.

Yine gülümsedim...

Vakit, intikam vaktiydi...

Vakit, hain bir pusuda can veren Bahtiyar'ın intikamını acımadan alma vaktiydi.

Vakit, vatan diye ölenlerin acısını dindirme vaktiydi.

Hiç olmaz dediğiniz şeyler oldu mu hayatınızda?

Benim oldu mesela...

Dinmez dediğim yağmur dindi, kesilmez dediğim rüzgâr kesildi ve asla yağmaz dediğim kar sabaha karşı saat dörtte yağmaya başladı.

Evet kar yağıyordu...

Başka zaman olsa seyretmekten keyif aldığım bir durumdu bu fakat işin içine başka şeyler girince, düşünceler hiç hoş olmuyordu.

Düşünceli ve stresliydim. Görüş mesafesi kısaydı, yaya ilerlediğimiz güzergâh tehlikeliydi, sırtımızdaki çanta belimizi sikmişti ve en önemlisi yürüdüğümüz zemin kaygandı. Dikkatli gidilmezse tehlike oluşturacak derece de zarar verirdi. Ve biz şimdiden planlanan süreden yarım saat gerideydik.

“Dikkatli bir şekilde ilerleyerek hızlanmamız gerekiyor beyler. Şafak sökmek üzere ve biz planlanandan yarım saat gerideyiz,” dedim her bir sözümün üstüne bastırarak.

Kimseden ses çıkmamıştı fakat ne demek istediğimi anlamış olacaklar ki ayaklar biraz daha hızlanmaya başlamıştı. Görevdeki tüm timlere konum hakkında haber verilmişti. Fakat bizim tim, kalles köpeklerin bulunduğu yere daha yakındı. Beklemek risk demektir. Çünkü onlarda biliyor ki, dünkü silah sesinden sonra en kısa zamanda bulundukları yeri terk edeceklerdi.

Bunun için onları uykunun en güzel yerinde basacak ve destek timinin de bize katılmasıyla güzel bir şekilde haklayacaktık. Allah'ın izniyle kimse zarar görmeden bu işi de alnımızın akıyla yapacaktık.

Yarım saat sonra taşların arasında bulunduğumuz yerde sipere yattık. Ortalık sessizdi. Saatler ilerledikçe görüş mesafesi bir nebze de olsa açılmıştı. Termal kamerayı kucakladığım gibi teröristlerin gizlendiği noktaya çevirdim. Saatler önce bir o yana bir bu yana koşturan köpekler, belli ki şimdi uykunun kollarında kendilerini avutuyorlardı. Çünkü tek bir canlı bile hareket etmiyordu. Kamerayı bırakıp cebimdeki haritayı çıkardım ve sessiz bir şekilde konuşmaya başladım. Elimdeki küçük kalemin düğmesine basıp ışığın yamasını sağladım ve hemen ardından işaret parmağımla haritanın üstündeki işaretlenmiş yeri gösterdim.

“Bu kırmızı kalemle işaretlenmiş yer şu anda tam karşımızda bulunan mağaranın ta kendisidir. Baktığımız zaman çok yakınız ama şurada gördüğünüz gibi, aramızda bayağı bir mesafe var. Yaklaşık iki kilometre daha yürüyeceğiz. Biz oraya vardığımızda ve konuşlandığımızda destek timleri de gelmiş olacak. Ama,” dedim derin bir nefes alıp. Hepsi beni can kulağı ile dinliyordu.

“Her şey, her zaman planlandığı gibi gitmiyor bu meslekte. Sen ne kadar plan yaparsan yap, ne kadar karşı taraf gibi düşünmeye çalışırsan çalış, hiçbir zaman onların gerçek düşüncesine sahip olamayız. Tabii onlarda bizim. Bu yüzden onları şaşırtmanın farklı yollarını bulmalıyız.”

“Bence bazukayı mağaranın girişine sallayalım komutanım. Hepsi toptan gebersin gitsin.”

Askerin sözlerine gülümseyip başımı salladım.

“Kökten çözüm komutanım, yansın amına koyayım hepsi.”

“Peki, öyle yaparsak onlardan bir farkımız kalır mı?”

“Kalmasın komutanım. Onlar acımadan kallesçe sırtımızdan vuruyor. Analar, evlatlar ağlarken, onlar bize acımıyorsa biz niye onlara acıyalım?”

Aslında haklılardı. Dibine kadar ama gel gör ki, işler öyle yürümüyordu.

“Onları canlı ele geçirmek için birçok sebebimiz var aslanım. Mesela diğer elemanların hangi delikte saklandığını öğrenmek için. Ama asıl sebep bu değil. Asıl sebep şurası,” dedim işaret parmağımı kalbimin üstüne bastırırken.

“Bizler mehmetçigiz. Bizler yeri geldiğinde acımasız, ama bir o kadar da merhametli bir kalbe sahibiz. Ve her şeyden önce onlarda olamayan ama bizde olan bir şey var.”

Sessizce bekledim ve devam ettim.

“Allah korkusu... Onlarda olmayan ama bizde var olan tek şey Allah korkusu... Şimdi tekrar konumuza dönecek olursak, beş dakika içinde yola çıkacağız. Konuşmak yok. İşaretimi gördüğünüz anda beşer beşer dağılıp yerlerinize geçeceksiniz ve ben emir vermeden yerinizden kıpırdamayacaksınız. Olurda destek timleri geç kalırsa beklemeyeceğiz. Onlara bu kadar yaklaşmışken kaybetmeyi göze alamam.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Ve sizden tek bir ricam var.”

“Nedir komutanım?”

“Sevdikleriniz için kendinize dikkat edin ve kalles bir kurşunun hayatınıza son vermesine izin vermeyin.”

Her birinin gözlerine yerleşen hüznü görmezden gelerek ayağa kalktım ve ilerlemeye başladım. Gecenin karanlığında bize eşlik eden tek şey nefes alıp verirken ağzımızdan havaya karışan buhardı. Her zaman olduğu gibi kimseden ses çıkmıyordu. Uzaktan bir uluma sesi geldi kulaklarıma. Kim bilir nereden sesleniyordu bizlere. Kim bilir belki o da bizimle beraber olduğunu bu şekilde uluyarak dile getiriyordu. *Kurt dumanlı havayı sever* diye boşuna dememişler zamanında.

Zaman ilerliyordu. Kar yağışı biraz daha azalmış, mesafe daha da seçilebilir hâle gelmişti. Hava gitgide aydınlanmaya başlamıştı. Yaklaşık yarım saat kadar yürüdükten sonra askerlere yere çökmesini işaret ettim.

“İlk beş grup... Siz bulundukları yerin üst kısmından aşağı doğru yirmişer metre aralıklarla konuşlanın. Buradan gelecek herhangi bir tehlike yok ama siz yine de tedbiri elden bırakmayın.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Diğer grup, siz de bu beşlinin karşısında konuşlanın.”

“Anlaşıldı komutanım.”

“Ve siz de benimle geliyorsunuz. Giriş kapısını en net gören yerde bekleyeceğiz. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı komutanım.”

Ayağa kalktım ve benimle ayaklanan askerlere baktım.

“Allah yâr ve yardımcımız olsun. Kazasız belasız, bunu da atlatalım inşallah.”

“Âmin komutanım, âmin.”

Hep bir ağızdan çıkan sözler karşısında gülümseyip tekrar bıraktığımız yerden yürümeye başladım. Belli bir mesafeden sonra birinci ve ikinci grup bizden ayrıldığında, Allah’tan tek dileğim kimsenin zarar görmemesiydi.

Yaşam alanına yaklaştıkça ve mesafe azaldıkça kalp atışlarımda hızlanmaya başlamıştı. Tan yeri yavaş yavaş ağrıyordu artık. Fazla bir zamanımız yoktu.

“Komutanım.”

Adımlarımı yavaşlatıp sessizce arkamı döndüm. Ve işte tam bu sıra da kulağıma gelen fısıltıyı duydum. İlk önce olduğum yerde buz kestim. Korkum bana bir şey olacağından değildi, zira yanımdakiler daha ana kuzusu sayılırdı. Sonra zihnimi boşalttım ve etrafı dinlemeye başladım. Bu ses her kime aitse, kuzey yönünden geliyordu. Yani bulunduğumuz noktanın tam önünde.

Uzun namlulu silaha sımsıkı sarılıp ön tarafımı döndüm ve sesin geldiği yöne doğru usul usul ilerlemeye başladım. Birkaç adım atıp sessizce çömeldiğim sırada toprağı eşeleyen ve Kürtçe sözler mırıldanan bir suret gördüm. Yüzünü tam seçemiyordum ama ağladığını biliyordum.

Sen bunu hak etmedin diyordu. Kaçacaklarını söylüyordu. Bebeğin ölümü için kendini sorumlu tutuyordu. Derken bende jeton düştü ve dunkü silah seslerinin sebebi anlaşıldı.

Örgüt kendi arasında yine hamile bir kadını infaz etmişti. Hiç acımadan. Kanı bozuk soysuzlar, bunu yapacak kadar acımasızlardı işte.

Biraz daha yaklaştım. Yaklaştıkça görüntü daha da netleşti. Hava usul usul aydınlanıyordu. Genç biriydi. Yaşı en fazla yirmi.

Bir adım daha...

Ağlıyordu...

Bir adım daha...

Onu ne kadar çok sevdiğini söylüyordu...

Ve son bir adım daha...

İntikamım alacağım söylüyordu.

Silahu kaldırdım ve namluyu kafasına dayadım.

“Bak burada kimler varmış? Azrail’ine hoş geldin de.”

Dipçiği kafasına iyice bastırdım ve arkadaki askerlere etrafa yerleşmeleri için işaret ettim.

“Ellerini havaya kaldır. En ufak yanlış bir hareketinde beynini dağıtırim.”

Önce birkaç saniye beklemiş, ardından usulca ellerini havaya kaldırarak ayağa kalkmıştı. Sağ tarafımdaki askere gelmesi ve üst araması yapması için sessizce işaret ettim.

Dakikalar içinde baştan aşağı her yeri, hatta donunun içi bile kontrol edilmişti.

Üstünden sadece bir fotoğraf ve bir bıçak çıkmıştı.

“Nerelisin?” dedim buz gibi çıkan sesimle.

Önce cevap vermek istememiş olacak ki, birkaç saniye sessiz kalmıştı. Fakat sonra bundan vazgeçmiş olmalı ki, sessizce konuşmaya başlamıştı.

“Şırnak.”

Sesi boğuk ve titrek çıkıyordu.

“Ne diye toprağı kazıyorsun?”

Sözlerimin üstüne başını eğmiş ve omuzları sallanmaya başlamıştı.

“Sana bir soru sordum ve cevabını bekliyorum.”

“Onu gömeceğim.”

Titreyen parmaklarıyla işaret ettiği yere baktım onu gördüm. Karnındaki şişkinliği buradan bile belli olan cansız bir beden...

Yutkundum... İstemsizce bir burukluk hissettim içimde. Demek ki kaçacaklardı fakat olmamıştı.

“Maalesef buna izin veremem.”

“Sizden sadece bunu istiyorum. Her dediğinizi yaparım, size yardım da ederim ama lütfen onu gömmeme izin verin. Onlar çok üşür.”

Hay sikeydim böyle işi...

Okkalı bir küfür savurdum ve ayağa kalkıp cansız bedenin yattığı yere doğru ilerledim. Cesede yaklaştığımda durdum ve dikkatli bir şekilde incelemeye başladım. İki kurşun nefesini kesmeye yetmişti. Biri alnının ortasına, diğeri de şişkin karnına isabet etmişti. Bu rastgele bir ölüm değildi. Bu tasarlanmış bir öldürme şekliydi.

Bakışlarım hâlâ ağlamakta olan gence kaydı. Kim bilir kimlerin canını yakmıştı da, bu şekilde bir acı ile sınanıyordu. O sıra Antepli geldi aklıma ve daha nicesi. Bunlara acımaya gelmezdi. Acıdığıın zaman acınacak hâle düşerdin. O yüzden askerin birine işaret ettim ve saniyeler sonra çantasının gözünden çıkardığı ceset torbasını elime aldım. Dakikalar sonra görünürde cansız bir beden yoktu artık. Acımasızca öldürülen bebek ve annesi sarı bir torbanın içinde ailesine kavuşmayı bekliyordu.

Derin bir nefes alıp kolumdaki saate baktım. Vakit geçiyordu ve hâlâ destek timlerinden ses yoktu. Hızlı adımlar eşliğinde yerde oturan gencin yanına ulaştım ve onun hizasına inerek gözlerinin içine baktım.

“Böyle olması ikiniz için de daha iyi.” Bakışları sarı ceset torbasına kaydığında gözlerindeki kabullenışı çoktan görmüştüm.

“Şimdi şu delikte kaç kişi yaşadığınızdan bahset bana.”

“Yirmi iki... Tam yirmi iki kişi. Şimdi hepsi o delikte uyuyor. Kapıya koydukları da çoktan sızmıştır.”

Hafifçe gülümsedim.

“Ne çabuk sattın arkadaşlarını?”

“Onlar benim hiçbir şeyim değil. O şerefsizler sevdiğim kadınla beni kandırarak getirdi bu lanet yere. Kurtulmak için her şeyi denedik ama olmadı.”

“Su testisi su yolunda kırılır. Kim bilir sen de sevdiğine kavuşmayı bekleyen kaç yiğide kurşun sıktın?”

Sessiz kalışından anlamıştım gerçeği. Belki hiç öldürmemişti ama aslan mehmetçiğe ve daha nicesine kurşun sıkılmıştı.

“Bir nebze de olsa anaların yüreğine su serpmek istersen, şimdi her şeyi tek tek anlat.”

Şimdi ikimiz de sessizce birbirimize bakıyorduk.

“Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Elimizde yeterince eter var. Uyanların burnuna tuttuğunuz zaman hiçbir şey yapamazlar. Ama,” demiş ve gözlerini kaçırmıştı. Bundan sonra gelecek sözler bizim için çok önemliydi.

“Bölge sorumlusu ve onun yanından ayrılmayan üç kişinin yaşadığı yer ayrı bir yerde.”

“Sevdiğin kadını öldüren de onlardan biriydi, değil mi?”

Gözleri yine cansız bedenin yattığı yere kaymıştı.

“Evet. O kadın acımadan vurdu. Elleri bile titremedi.”

“Eh, ne de olsa kansızsınız, normal yani,” deyip ayağa kalktım.

“Hadi bakalım, yolu göster.”

Kolundan tuttuğum gibi ayağa kaldırıp, sürüklemeye başladım.

Kolumdaki saate bir kez daha baktım ve gelecek olan timlerin on dakika geciktiğini gördüm. Allah kahretsin! Nerede kalmıştı bunlar?

Dakikalar sonra mağaranın girişindeydik. Kapıdaki nöbetçi bozuntuları horul horul uyuyordu. Fakat bu yetmezdi. Nefes almaları bile bizim için tehdiitti. Bu yüzden hiç acımadan silahın dipçliğini kafasına geçirdim. Boş çuval gibi yere yığılması bir saniye bile sürmemişti.

Aynısını karşı taraftaki askerde yapmış ve sonuç tıpkı az evvelki gibi olmuştu. Yirmi iki kişiden iki tanesi kadro dışı kalmıştı. Sıra diğerlerindedi.

Gün iyice ağarmış, karanlığın yerini puslu bir gri kaplamıştı. Zaman daralıyordu ve seçenekler çok fazla değildi.

“Göster bakalım marifetini.”

Genç adamın ne dediğimi anlaması için başka söze gerek yoktu. Usulca, bir adam gövdesinin zar zor sığacağı bir yere girdi ve yaklaşık iki dakika sonra elinde bir bidon ve buruşmuş bez paçavralarıyla geri döndü.

“Bunlar işinizi görecektir.”

“Aklına ihtiyacımız yok.”

Elindeki bezi aldım ve bıçak yardımı ile küçük küçük kestim. Sonra da askerlerin her birine verip gerekli olan şeyi yapmaları için müsaade ettim.

Her şey hazır olduğunda işaret ettim ve önderliğini yaptığım timin, usulca delikten içeri sızmasını sağladım. Hissettiğim ilk şey mağaranın leş gibi kokmasıydı. Allah’ım bu nasıl bir kokuydu, nasıl bir yaşama şekliydi...

Midemdeki burkulmayı bir kenara bırakarak ilk girişten sağa döndüm ve horul horul uyuyan it sürüsünü gördüm. Arkamdaki askerlere geçmeleri için sessizce işaret ettim ve onlar yerleştğinde elimle üçe kadar saydım. İşlerini bitirmek için saniyelerle yarışıyoruz. Ya bombayı biz patlatacağık ya da bomba bizim elimizde patlayacaktı. Kısaca ya herro ya merroydu. Ya değilse? Bok yoluna toptan gidecek, çıktığımız yeri yıllar sonra geri görecektik. Çünkü ortada koskoca bir emre itaatsizlik vardı...

Neyse ki korktuğum şey olmamış, eter herkesi etkisiz hâle getirmişti. Hatta öyle ki, eter kokusu resmen burnumuzun direğini sızlatmıştı.

Bana doğru yaklaşımları için elimle gelmelerini söyledim.

“Destek timi gecikti ama gelmeleri yakındır. Şimdi yedi kişi benimle gelecek ve diğerleri de burada kalacak. Her ne olursa olsun gözünüzü dört açın. Bu hainlere güven olmaz. Ellerinizi tetikten çekmeyin.”

“Anlaşıldı komutanım.”

Yedi kişiyi alıp sessiz bir şekilde mağaranın dar koridorlarında ilerlemeye başladım. Az ileride turuncu bir aydınlık vardı ve muhtemelen burası sorumluların odasıydı.

Bir kez daha gülümsedim.

Usul usul ilerlerken bir bez parçasının kapıya gerildiğini gördüm. Şerefsizler her yerde ne bok olduklarını belli ediyordu.

Biraz daha yaklaştım... Hissettiğim tek şey kalp atışlarım ve nefes alışlarımıydı.

Bir ses...

Bir inleme sesi duydum önce.

Daha sonra arkamdakilere durması için ellerimi sıkıp sıkıp açtım.

Bir kez daha aynı sesi duydum...

Bir kadın sesi ve homurdanmalar... İşte o an günler sonra tam anlamıyla sıırıttım ve bodoslama içeri daldım.

Tam da tahmin ettiğim gibiydi...

Bir kadın, üç erkek...

Hay maşallah...

“Vay, vay... Parmaksız Leyla ve köpekleri,” dedim karşımda çırlı çıplak duran dörtlüye. Hepsi hayalet görmüşçesine bize bakıyordu.

“Kız Leyla. Ayıp değil mi böyle cıvı cıvı orta yerde aşna fişne yapmak?”

Silahımı kaldırıp yanlarına doğru ilerledim.

“Dilini mi yuttun?”

Sanki bir rüyadan uyanmışçasına irkilmiş ve gözlerini kısarak önce etrafına, sonra da bana bakmaya başlamıştı.

“Katılmak ister misin komutan?”

İğrenircesine yüzümü buruşturdum.

“Teşekkür ederim. Kısmen bok çukuruna düşmek tercihimdir,” deyip kaldığım yerden devam ettim.

“Üstünü giyin.”

“Neden?.. Rahatsız mı oldun?”

“Gün görmeyen yerlerindeki iğrenç görüntü midemi bulandırıyor da ondan.”

“Ah. Şu mesele... Aslında böyle daha iyi oluyor, biliyor musun?”

“Balta girmemiş ormanları tercih etmiyorum. Genelde temiz ve ferah yerler tercihimdir.”

“Ah. Temiz ve ferah yerler... Biliyorsun, o dediğin şeyler burada pek aranmaz.”

Bu kadar lak lak yeterdi.

“Üstünü giymen için son iki dakika Parmaksız.”

Yanımdaki iki adama baktım ve hemen askerlere kelepçe takmaları için emir verdim.

“Ee, komutan sevgilin nasıl? Ama Allah var güzel kız.”

Silahı kaldırdım ve o daha ne olduğunu anlamadan alnına dayadım.

“Son bir dakika Parmaksız.”

Tehdidin ne denli ciddi olduğunu anlamış olacak ki sessizce giymeye başlamıştı.

“Şimdi ellerini başının üstüne koy ve yavaşça şu saklandığın delikten çık.”

Onlar önde, bizler arkada yavaş yavaş geldiğimiz yoldan geri döndük ve nihayet gün yüzüne çıktık. Bu sırada diğer destek timlerinin de geldiğini, hatta içeride bayıltığımız örgüt üyelerini topladıklarını gördük.

“Hoş geldiniz beyler,” dedim gülümseyerek. Aslında gülümsememin nedeni onları görmek değildi. Asıl sebep hiç kimsenin burnu bile kanamadan bu işin bitmesiydi. Her şey çok kolay olmuştu.

Y. K. K.

Bir saat sonra nihayet beklenen helikopter sesi duyulmuştı. İlk postada yakalanan örgüt üyeleri ve yerde yatan cansız beden gidecekti. Ardından gelen helikopterler de bizleri alacaktı.

İçim kıpır kıpırdı. Çünkü dakikalar sonra sevdiğim kadını görecektim, hatta şanslıysam ona dokunacaktım.

Evet...

Bu sefer kesinlikle hayallerimi süsleyen o dudaklara yapışacaktım.

Sinsice gülümsememe sebep olan düşüncelerimi bir kenara bırakıp yere çömeldim ve inişe geçen helikopteri izlemeye başladım. İlk kurşun nereden nasıl geldi anlamadım ama helikopterin pervanesini teğet geçen dumanı herkes gibi bende görmüştüm.

Herkes bir tarafa dağılıp siper alırken, bulunduğum yere daha çok pustum ve etrafı izlemeye başladım.

Derken silah sesleri dağlarda yankılanmaya başlamıştı. Bu kadar kolay olduğuna neden inanmıştım ki zaten?

O sırada karga tulumba helikoptere bindirilen örgüt üyelerini gördüm. Neyse ki birinci posta gidecekti. Derken Parmaksız'ın kelepçeli elleriyle bir askerin silahını almaya çalıştığını fark ettim.

Olduğum yerden hemen fırladım ve elimden geldiğince hızlı koşup onlara ulaşmaya çalıştım. Etraftaki bağırışlara ve silah seslerine kapalıydı kulağım. Şu anda hedefimde Parmaksız'ı gebertmek vardı. Silahın en ağır tarafını kaldırdım ve hiç acımadan burnunun ortasına geçirdim. Saniyeler sonra baygın bir şekilde yerde yatan kahpeyi boş bir çuval gibi helikopterin içine attım, haddim olmayarak da helikopteri kullanan yüzbaşıya havalanmaları için bağırdım.

Olduğum yere yattım ve havalanan helikopterin sağ salim varması için dua ettim.

Kafamı kaldırdım ve askerlerin durumuna baktım. Hepsi siper almış, olması gerektiği gibi kendilerini korumaya almışlardı. Lakin bir tanesi yanlış yerdeydi. Fark edilirse kurtulma şansı sıfırdı.

Hayır...

Hayır bir şehit daha olmazdı...

Sırtımdaki çantayı yere bırakıp ayağa fırladım ve askerin bulunduğu yere doğru koştum.

Ne oldu, nasıl oldu anlamadım ama ilk kurşun baldırıma saplandığında yüzüstü yere kapaklandım.

Derin derin nefes aldım, beynimi uyuşturan acıyı yok saymaya çalışıp, tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. Canım yanıyordu ve akan kan çoktan kamuflajı kırmızıya boyamıştı.

Aldırmadım...

Yok saydım acıyı ve hâlâ göz önünde duran askere var gücümle bağırdım.

“Ölmek istemiyorsan yerini değiştir... Ölmek istemiyorsan yerini değiştir asker!”

İkinci kurşun karnıma denk geldiğinde bir an nefes alamadım. Gözlerim karardı ve ben bir kez daha ne olduğunu anlayamadan bir kurşunda omzumdaki yerini almıştı ve bu son darbe beni yıkmayı başarmıştı.

Boş bir çuval gibi dizlerimin üstüne düştüm önce. Kulaklarım uğulduyor, gözlerim kapanıyordu. Uzakta bir yerde ismimi bağıryorlardı. Kanın taze kokusu ve sıcaklığı bedenimi, zihnimi ele geçirirken yine o sesleri duyuyordum...

Keşke ölmeden önce son bir kez annemin sesini duysaydım. Ya da babama yıllardır bizden saklamaya çalıştıkları o acı hikâyeyi bildiğimi söyleseydim. Anneme nasıl acılar çektirdiğini ve o eve nasıl kuma geldiğini bildiğimizi anlatsaydım. Ya da kız kardeşimi ne çok sevdiğimi...

Gözümünden bir damla yaş süzüldü. Sevdiğim kadın geldi aklıma. Tutmaya kıyamadığım elleri, kim bilir kim tutacaktı artık. Keşke bir kere daha onu sevdiğimi söyleseydim. Ama nasip olmamıştı işte. Benim hikâyem de buraya kadardı. Dilerim ki bu vatan için şehit olan nice gençlerin kıymeti bilinir. Dilerim ki birileri de bizi hatırlar...

Son kez gözlerimi açmaya çalıştım. Hiçbir şey seçemiyordum. Gördüğüm tek şey bulamk bir şeylerin sürekli sağa sola kaymasıydı.

Yüzüstü düştüm önce. Bir kez daha canım yanmıştı. Allahu ekber dedim sessizce. Gözümün önüne Bahtiyar geldi. Demek ki yine buluşmak nasip olacaktı.

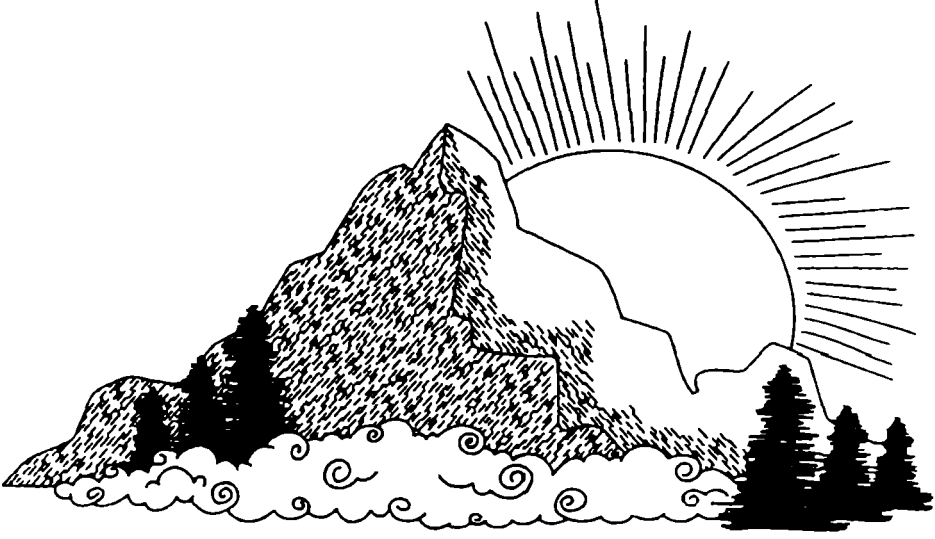
Keşke bedenimi olduğu gibi gömseler. Mesela boynumdaki künyemi olduğu yerde bıraksalar, kanlı kıyafetimi hiç çıkarmadan toprağa gömseler. Artık nefes bile alamıyordum. Demek ki benim kaderimde bu şekilde ölmek varmış. Gülümsedim... Bir kez daha gülümsedim ve bedenimim tamamen hissizleşip devrildiğini hissettim.

Vatan için ölmekse kaderim, böyle kaderin ellerinden öperim.²⁰

Ne güzel demişti Mehmet Akif Ersoy...

Ben böyle kaderin ellerinden değil alnından öperdim...

20. Mehmet Akif Ersoy

40. BÖLÜM

Firuze

İki gün...

Kimine göre bir sayıdan ibaret olan, kimi için hiçbir şey ifade etmeyen fakat benim için bir türlü geçmek bilmeyen koca zaman dilimi.

Geçmiyordu işte. Ne yapsam olmuyordu. Çare değildi kafayı evraklara gömmek. Çare değildi eve gidince temizlik yaparak avunmak. Çare değildi yalandan gülmek...

Bir saatten sonra yine o geliyordu aklına. Telsizi koynuna alıp yatarken bir tek onu düşünüyordun. Yemek yerken, banyo yaparken, hatta lavaboya gittiğinde bile onu düşünüyordun.

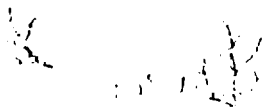
Neredeydi?

Nasıldı?

Yemek yedi mi?

Üşüdü mü?

Başına bir şey mi geldi?

Koca iki gün bu şekilde geçmiş nihayet az da olsa sesini duyma fırsatı bulmuştum.

Peki bu yeterli miydi?

Asla...

Asla yeterli değildi ve onun titreyen sesini ruhumda hissettiğimde, hiçbir zaman yeterli olmayacağı kesinleşmişti.

“Komutam?”

Kafamı gömdüğüm masanın üstünden başımı kaldırıp, kapıda bekleyen kadın personellere baktım.

Gamze ve Ayşegül astsubay...

“Kapıda beklemeyin kızlar buyurun,” dedim gülümseyerek.

Yüzüm gülüyordu ama bir yanımda hep buruktu. O gittiğinden beri hep böyle hissetmiştim.

“Komutanım kapıyı birkaç kez çaldık ama duymadınız. O yüzden açmak zorunda kaldık, kusura bakmayın.”

“Ne kusuru canım.”

İki kadın gülümseyerek içeri girmiş ve çalışma masamın karşısında bulunan sandalyelere oturmuşlardı. Her ikisi de mutlu görünüyordu.

Mutluluk...

Son zamanlarda unuttuğum bir duyguydu...

O an acı bir gerçeği fark ettim.

Ben... Annem öldüğünden beri ilk kez mutluluk nedir anlamıştım. Yıllar sonra ilk kez birisi bana, annemin bir nebze de olsa acısını unutturmuştu.

Buruk bir tebessüm yüzüme yerleştiğinde Mirhan'ın son konuşmamızdaki söylediği sözler geldi aklıma.

“Lütfen kendine iyi bak.”

Fısıltı eşliğinde gelen bu sözler beni benden almış, gururumu okşamıştı.

“Komutanım bu akşam korucuların yemek davetine katılacak mısınız?”

Ayşegül'ün sesi ile düşüncelerimden sıyrılıp güzel yüzüne baktım.

“Korucuların yemek daveti derken?”

“İkiz kardeşler var ya komutanım, onlar mesai çıkışı arka tarafta kurban keseceklermiş.”

“Bana söyleyen olmadı.”

“Aslında size sabah içtimasından sonra söylediler komutanım.”

Söylemişler miydi?

Evet söylemişlerdi ve ben bunu tamamen unutmuştum.

Gerçekten iyi değildim. Aklımın nerelerde gezdiğini ben bile bilemiyordum artık.

“Evet, şimdi hatırladım. Maalesef bu aralar ne düşündüğümü ben de bilmiyorum. Her şeyi unutuyormuşum gibi hissediyorum. Bu sabah evrakları teslim ederken bir tane dosyada imzam eksik çıktı ve bu benim meslek hayatım boyunca asla yapmadığım bir şeydi. Bana ne oluyor, ben bile anlamıyorum.”

İki kadın sözlerime gülümseyip, kaçamak bakışlarla birbirlerine bakıp susmuşlardı. Aslında onların neden bu şekilde davrandıklarını anlıyordum. Karakolda Mirhan ile sevgili olduğumu bilmeyen yoktu. Hoş, kimin bilip bilmediği umurumda değildi ama aramızda kalsaydı da fena olmazdı hani.

“O hâlde gidiyor muyuz komutanım?”

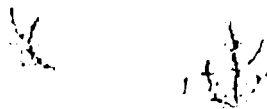
“Saat kaç gibi demiştiniz?”

“Mesai çıkışı.”

“Tamam. Teslim etmem gereken birkaç dosyam var, onları hallederim çıkışta direk gelirim.”

“Tamam komutanım. O hâlde bize müsaade.”

Gülümseyip başımla onayladım ve ayağa kalkıp selam vererek odadan çıkışlarını izledim. Sonra da bakmam gereken dosyaları elime alıp, yapmam gerekeni bir an evvel yapmak için harekete geçtim...

Dosya doldurma, evraklar, kayıt derken saat altıyı geçiyordu. Mesai çoktan bitmiş, koca karakol sessizliğe bürünmüştü.

Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım ve dolabımdaki küçük el çantamı alıp kapımı kilitledim. Koridorda yürüyen askerlerin selamım başımla onaylayıp, sessizce merdivenlerden inmeye başladım.

“İyi akşamlar komutanım.”

“İyi akşamlar Mustafa astsubayım,” deyip gram istifimi bozmadan yoluma devam ettim. Bu adamı ne zaman görsem Mirhan aklıma geliyor ve ona ihanet etmişim gibi saçma sapan bir fikre kapılıyordum.

“Komutanım çok çalışmıyor musunuz?”

“Konunun sizi ilgilendiren tarafı nedir astsubayım?”

Şimdiye kadar hiçbir personel hakkında kötü düşündüğüm olmamıştı. Ama bu adam beni zorla o yola doğru sürüklüyordu. Meslek hayatım boyunca ne rütbem hakkında konuşmuşluğum ne de diğer personel arkadaşlarıma bunu hissettirmişliğim vardı. Olamazdı da zaten. Biz, bize emanet edilen al bayrağın korucularıydık. Biz bayrak altında birleşen ve her ne olursa olsun asla dirliğini, birliğini, silahını teslim etmeyen ve kanının son damlasına kadar etmeyecek olan şanlı bir ordunun gönüllü hizmetkâarıydık. Bundan yola çıkarak, kendi şahsım adına konuşmam gerekirse kimseye asla üstünlük taslamamıştım... Şimdiye kadar...

“Çok çalışıyorsunuz, sadece bunu dile getirmek istemiştım.”

“Bu rütbe yatarak alınmıyor maalesef Mustafa astsubayım... İyi akşamlar.”

İstifimi bozmadan karakolun arkasına doğru tekrar yürümeye başladım. Söylediğim sözler vicdanımı sızlatsa da, pek fazla umursamadım. Herkes haddini bilmeliydi.

Yaklaşık beş dakika sonra ağaçların kapladığı kalabalık alana gelmiştim. Personel arkadaşlarla tek tek tokalaşıp, hoş geldin muhabbeti yaparken, gözlerim az ilerdeki koca sacın içinde kavrulan etlere kaydı.

“Et sote yapalım dedik komutanım, sonuçta kalabalığa anca yeter.”-Gülümsedim.

“İyi yapmışsınız. Şöyle bol soğanlı, bol domatesli olsun.”

“İnşallah komutanım.”

“Kolay gelsin,” deyip diğerkadın personellerin bulunduğuyere doğru ilerledim. Toplamda zaten dört kişiydik ve ben hariç hepsi evliydi.

“Komutanım hoş geldiniz.”

“Hoş buldum kızlar. Bakıyorum da bu beyler sizi boş bırakmamış yine.”

Üç kadın personelde evliydi ve hepsinin kocası başlarında dikilip, kendi aralarında muhabbet ediyor, kadınlar ise salata yapma işiyle uğraşıyordu. Gerçekten kadın her yerde kadındı. İster çalış ister ev hanımı ol, kadın her şeye yetişiyordu.

“Beyler, ayıp değil mi evde iş, burada iş?”

“Karakolda beni süründürmesi ayıp değil mi komutanım?”

Ufacık bir kahkaha attım.

“Bir sene sonra mezun olmak bunu gerektirir.”

“Yapmayın komutanım, siz de mi?”

“Kadın dayanışması diyoruz biz buna.”

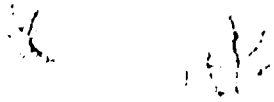
“Vallâhi kadınlardan korkulur komutanım.”

“Ha şunu bileydin,” deyip gülümsedim ve elimdeki çantayı masanın kenarına koyarak, kızlara yardım etmeye başladım.

Herkes kendi arasında konuşurken ben yine sevdiğim adamı düşünüyordum. Bir yanım neşe gömleği giyerken, diğeryanım hüzün hırkası giyyordu.

Hep böyle değil miydi zaten?

Bir yanımız acı, bir yanımız hüzün...

Akşam saat sekizde yemek bitmiş, Kur'an okunmuş ve herkes *Allahı kabul etsin* diyerek oradan ayrılmıştı. Gerçi herkes dersek yalan söylemiş olurum. Evliler yemekten ayrılırken, bekâr personeller hâlâ gıybetin dibine vuruyordu.

Eve geldiğimde saat dokuza geliyordu. Kapıdan girmemle beraber

burun deliklerime sızan beyaz gül kokusu, nedensiz bir biçimde beni gülümsetmişti. Annemin kokusuydu bu. Hatta vazgeçemediği tek koku.

Belki de bu yüzdendir, ben de bu kokuyu çok ama çok seviyordum. Kapıyı kilitledim, botlarımı çıkarıp kenara koydum ve gurur duyarak taşıdığım mavi beremi her zaman olduğu gibi, nizami bir şekilde askıya astım. Silah, telefon ve telsizi masanın üstüne koyup, yatak odasına doğru ilerlemeye başladım.

Kamuflajımı çıkarıp yerine asmak iki dakikamı bile almamıştı. Pijamalarımı giymekse sadece bir dakika. Bu sırada telsizden geçen anonslara kulak kesildim. Devriyeye çıkanlar konum bildiriyordu. Bunun üstüne banyoya girdim ve elimi yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Tüm bunları yaparken, kulağım hâlâ telsizden gelen anonslardaydı. Bir kez daha onun sesini duymak için neler vermezdim ki?

İşlerimi bitirip oturma odasına geçtiğim sırada, telefonuma mesajlar arka arkaya gelmeye başlamıştı. Muhtemelen karakolun grubuydu. Masanın üstündeki telefonu elime alıp, kilidi açtım ve hemen mesajlara baktım.

Koca bir yumruk boğazıma oturduğunda ben hâlâ mesajlara bakıyordum. Bu mesaj karakol personelinin oluşturduğu gruba alay komutanı tarafından yazılmıştı. Ve sabah saat dörtte operasyonun başlayacağını bildiriyordu.

Yüreğime inceden bir sızı düştü. Bu sızı saniyeler sonrasında gitgide büyüdü, canımı daha çok yakmaya başladı.

Dizlerimdeki canın kesildiğini hissettiğimde usulca koltuğun ucuna yerleştim.

Ölüm korkusu?

Sevdiğini kaybetme korkusu?

Beynim ikisi arasında gelip giderken, ben hâlâ mesaja bakıyordum. Ruhum çekilmişti sanki. Kendimi boş bir çuval gibi işe yaramaz hissediyordum.

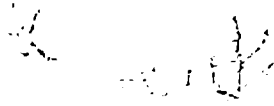
Oturduğum yerde kaç dakika ya da kaç saat durdum bilmiyorum lakin vücudum da bir ürperme hissedince, yatağa girme vaktinin geldiğini anlamıştım. Ayaklarımı sürüyerek olduğum yerden kalktım ve yatak

odasına doğru ilerlemeye başladım. En iyisi yatmaktı. Uyursam belki vakit daha hızlı geçer, şafak daha erken sökerdi.

Keşke yatağa yatmakla iş bitseydi. Keşke yatağa yatıp yorganın altına girince uyumak kolay olsaydı ama değildi işte. Sağa dönsem aklımda o, sola dönsem aklımda o, aldığım her nefeste o. Her yolun sonu ona çıkıyordu.

Yatarken yaptığım gibi tekrar dua ettim. Göreve çıkan tüm personellerin sağ salim dönmesi için dilim döndüğü kadar yalvardım ve en sonunda başımı yastığa koyup gözlerimi kapadım.

Uyumak, tahmin ettiğimden daha zor olmuştu. Sağa sola dönmekten, sürekli düşünmekten, bir türlü gözüme uyku girmemişti. En son hatırladığım, saatin sabaha karşı üçü geçtiği ve huzursuz bir şekilde uykuya teslim olduğumdu.

Gözlerimi açtığımda ilk duyduğum şey, yıllardır aşına olduğum helikopter sesiydi...

Yattığım yerden hemen doğruldum ve birkaç dakika kendime gelmek için öylece oturur konumda bekledim. Kendimi sersem gibi hissediyordum. Uykusuzluktan gözlerim yanıyor, başım ağrıyordu. Lakin bunların hiçbiri şu anda önemli değildi.

Ayağa kalktım ve lavaboya doğru ilerledim. İşlerimi halledince dişlerimi fırçalayıp hemen giyinmeye başladım. Bu sırada telsiz kodunu girip, bir haber var mı diye dinlemede bekledim. Kamuflaj giyimi, siyah çorap, palaska derken silahı kılıfa soktum ve telsizi alıp salona geçtim. Telsizdeki sessizlikten anladığım kadarıyla operasyonda ters giden bir şeyler yoktu. Demek ki helikopterler de birlikleri almak için kalkıyordu.

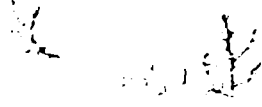
Aklımdaki düşüncelere inat, yine de içimde bir yerlerde, beni huzursuz eden, adım koyamadığım bir şey vardı.

Neden ya da niçin böyle düşündüğümü bilmiyordum ama gerçek buydu.

Her zaman olduğu gibi saçlarımı topladım, kulağıma annemden kalan top şeklindeki inci küpelerimi taktım.

Buruk bir tebessüm yüzüme yerleştğinde, bir kez daha onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Gelince onu odama davet edip, bir kahve söyleyip doyasıya sarılacaktım.

Bu küçük kaçamak düşünce karşısında kıkırdayıp, beremi başıma geçirdim ve botlarımı giyip evden ayrıldım.

Daha lojmanın kapısından çıkmadan, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Sağa sola koşturan askerler, helikopter pistinde beyaz bayrak sallayanların telaşı, sinsi bir sessizlik...

Neler oluyordu?

Adımlarımı hızlandırıp lojman ile karakolu birbirinden ayıran kapıdan geçtim ve hızlı bir şekilde koşmaya başladım. Tam bu sırada hızla koşan Mirhan'm devresi Serdar'ı gördüm...

"Serdar astsubayım."

Neden koşuyordu ki?

Niye yüzü bembeyazdı?"

Korku, asit gibi bedenime nüfuz ederken, boş gözlerle Serdar'a bakıyordum.

"Serdar... Neler oluyor?"

Bir kez daha aynı soruyu sordum.

"Yok bir şey komutamm. Müsaadenizle gitmeliyim."

Koşan askerin ardından bakıp, hızla helikopter pistinin olduğu alana doğru ilerledim. Bu sırada telsizi bir kez daha kontrol ettim ve o an anladım ki telsiz devre dışı bırakılmıştı.

Okkalı bir küfür savurarak telsiz kilidini açıp kodu girdim ve ben daha ne olduğunu anlayamadan telsizden yükselen bağırış seslerini duydum.

"Beta 32'den, Kartal 01'e. Bir şehit, dört yaralı var. Acil durum bir

şehit dört yaralı var. İkisinin durumu ağır. Tekrar ediyorum bir şehit dört yaralı. Acil helikopter bekliyoruz. Anlaşıldı tamam.”

O an bedenim buz kesti...

O an ruhum bedenimden ayrıldı...

Tarif edemediğim bir yangın, tüm bedenimi etkisi altına alırken, tek istediğim onun sesini bir kez duyabilmektir.

Bir şehit...

Dört yaralı...

Allah'ım!

Bu nasıl bir acıydı ki, böylesine insanı kendinden geçiriyordu? Bu nasıl bir yangındı ki, sönmek bilmiyordu?

Düşüncelerimden sıyrılıp, yanımdan koşarak ilerleyen bir askeri durdurdum ve çok zor olsa dahi konuşmayı başardım.

“Şehidin ve yaralı askerlerin isimleri belli mi?”

“Henüz bize bu konu hakkında bilgi verilmedi komutanım.”

Yaptığım tek şey yine koşan askerin ardından bakmak olmuştu.

Derin bir nefes aldım. Sakin olmalıydım. Ben alışkındım. Ben ki, ne ölümler görmüştüm bu meslekte. Ben ki, ne acılara şahit olmuştum. Ben ki ne feryatlar duymuştum...

Ama...

Ama kalbime söz geçiremiyordum işte. Çığlıklarına kulağımı kapata-mıyordum. Acının sinsi bir yılan gibi mideme çöreklenmesine engel ola-mıyordum...

Yutkundum...

Bir ümit boğazıma oturmuş yumru geçer diye bir kez daha yutkundum ama nafileydi. Ne yapsam boştu. Bu yüzden kalabalığın olduğu yere doğru usulca ilerlemeye başladım.

Ayaklarım geri geri gidiyordu ama oraya gitmekten, gözümle ne olup bittiğini görmekten başka çarem yoktu. Bedenim buz gibiydi. Ruhum o telsiz konuşmasından sonra donmuştu sanki.

İlerlerdim...

Ayaklarıma tonlarca beton bağlanmış gibiydi ama yine de durmadım.

"Kansız vicdansızlar."

Elinde silahla koşan askerlerden bir tanesinin sözleriydi bunlar.

Yaklaştıkça pervanenin dönmesiyle oluşan şiddetli rüzgâr kulaklarımı tırmalamıştı lakin hiçbir şey, içimdeki fırtınayı bastıramıyordu...

Ne kalabalık, ne soğuk, ne kalkmak için hazır bekleyen helikopter sesi, ne de başka bir şey... Şu an da benim için önemli olan tek şey, açılan kapıdan kimlerin ineceğiydi.

Benim gözümde her şey ağır çekimde ilerliyordu. Kalbim uçsuz bucaksız arazide dört nala koşan bir atın ki kadar hızlı atarken, ayakta durmak için direniyordum.

Kendime gelmek, dimdik durmak için içimden saymaya başladım. Ben annemin ölümüne bile şahit olmuşum. Bu hayatta acının en büyüğünü yaşamıştım. Peki neydi bu hâlim?

Derken gördüğüm görüntü ile düşüncelerimden sıyrılıp, neler olduğunu idrak etmeye çalıştım...

Ve saniyesinde ettim de...

İlk posta gelenler sağ ele geçirilen örgüt üyeleri idi. Ve bu lağım farelerinin başını da Parmaksız çekiyordu.

Parmaksız Leyla...

Kahpe Leyla...

Vatan haini Leyla...

Anaların ciğerini yakan kahrolası yaratık...

Elleri kelepçeli sürüklenerek götürülen örgüt üyeleri, tek tek yanımdan geçerken gözlerim tek bir kişinin üstündeydi.

"Sevdiğini bekliyorsun komutan... Ee, bence bekleme. En son gördüğümde üç kurşunla, titrek köpek gibi dizlerinin üstüne çökmüştü."

Kursağıma oturan nefret sayesinde dakikalar önceki hâlimden eser kalmamıştı. Sıktığım dişlerimin arasından titrek bir nefes verdim ve sessizce fısıldadım.

"Leyla."

Bir kadına yakışmayacak şekilde ağzımdan tükürükler saçarak, bu

kalleşin adını kaç kez tekrar ettim bilmiyorum ama bir şeyler yapmanın tam sırası olduğunun farkındaydım.

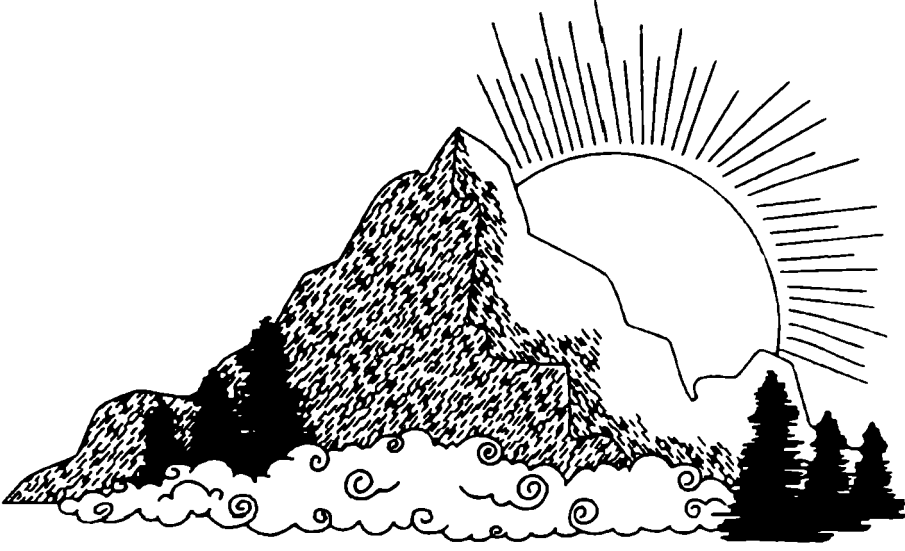
Bu yüzden hızlı bir şekilde arkamı döndüm ve kaypak adımlarla, hiçbir şey olmamış gibi yürüyen Parmaksız'ın bulunduğu sıraya doğru ilerledim.

Ve dibine girdiğim vakit kimse ne olduğunu kavrayamadan saçından tuttuğum gibi suratını betona çarptım. Etraftaki bağırışlar umurumda değildi. Yiyeceğim disiplin cezası da, sorgulama da umurumda değildi. Açıkçası şu anda hiçbir şey umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, bu kadının geberip gitmesiydi. Bu, meslekten atılmama sebep olsa bile değerdı.

Kafasını kaldırdım ve daha sert bir şekilde tekrar betona çarptım. Elbette o lanet olası suratında bir yer kırılmıştı ama yetmezdi.

Yüzünü çevirdim, otuz dokuz numara postalımı suratına geçirdim ve kanla kaplı suratına tükürüp, beni duyacağı şekilde konuştum.

“Ecelin ben olacağım Leyla ve sen bunu anladığında her şey için çok geç olacak.”

41. BÖLÜM

Firuze

Öfke...

Nefret...

Bilinmezlik...

Çaresizlik...

Bunlar hayatım boyunca tattığım ve meslek hayatım boyunca tatmaya devam ettiğim duygulardı. Lakin bir şey vardı ki beni, bedenimi, zihnimi, kısacası her bir uzvumu parçalara ayırıyor, acımadan sağa sola savuruyordu.

Korku...

Bunun adı korkuydu...

Ama lanet olası ayağımın altında ezilen kahpenin suratı için değildi bu. Gözlerimin içine baka baka söylediği sözlerden dolayı korkuyordum.

Vurulmuştu sevdiğim adam...

Canı yanmıştı ve bu benim canımı ondan daha fazla yakıyordu. Öfkemi anlatacak kelimelerim yoktu. İçimdeki sızıyı anlatacak hiçbir sözüm yoktu. Ne yapsam boştu. Şu an ayağımın altında ezilen kahpe geberse bile, olan olmuştu. Ne giden şehit geri gelirdi ne de vücuda saplanan kurşun...

Derin bir nefes aldım ve o zaman gerçekte arama ördüğüm duvarı kaldırdım. Tıpkı kollarımdan tutan askerleri yeni fark ettiğim gibi.

“Komutanım yapmayın. Onun için soruşturma geçirmeye değmez.”

Bunu söyleyen kadına baktım.

“Senin sevdiğin vuruldu mu hiç Ayşegül? Ne idiği belirsiz birkaç it sürüsünün attığı kör kurşun saplandı mı hiç sevdiğin adama? Bunu yaşamayan kimse bilmez, anlamaz. Eminim siz de benim yerimde olsaydınız,” deyip yerde suratı kanlar içinde baygın yatan kadının suratına tükürüp devam ettim.

“Onu gebertmekle kalmaz, leşini köpeklerle yem ederdiniz. O yüzden kimse bana maval okumasın!”

Kimseye bakmadan arkamı döndüm ve ilerleyip dakikalar sonra incek helikopteri beklemeye başladım.

Beklemek ölümdü...

Beklemek çıldırtıcıydı...

Beklemek can yakıcıydı...

Evet canım yanıyordu... Belki dile getirmiyor, belli etmiyordum ama canım çok yanıyordu. Öyle ki saçlarımı yolasım, avazım çıktığı kadar bağırışım, ağlayışım geliyordu.

“Komutanım telsiz.”

Derin bir nefes aldım...

Bir kez daha soğuk havayı ciğerlerime çekip, yeni yeni yükselen güneşe baktım. Sırf dolan gözlerimi kimseler görmesin diye...

“Yüzbaşı Firuze Şahin, dinlemede tamam.”

“Kızım...”

Bir damla gözyaşı firar edip yanaklarımdan süzülürken, kimse görmesin diye başımı yere eğdim.

“Baba...”

Sesim fısıltıdan ibaretti. Göğsüme oturan kütle o denli ağırdı ki, nefes almakta güçlük çekiyordum.

“Yeni haberim oldu kızım. Nasılsın?”

Bir tarafı göçmüş dağ gibiydim... Eksik, yarım kalmış ve çaresiz...

“Nasıl olunursa baba.”

“Kızım... Bak bu meslek-”

“Bu meslek böyle, değil mi baba? Acıması yok, sevdiği var mı demesi yok, evladı var mı demesi yok, canları yanar mı demesi yok. Öyle, değil mi baba? Söyle, öyle değil mi?”

Öyle öfkeliydim ki.

“Canım yanıyor baba... Sanki birisi canlı canlı derimi yüzüyor. Nefes almak istiyorum ama bir el boğazıma yapışmış bırakmıyor..”

Bir hıçkırık iki dudağımın arasından fırar ettiğinde, artık hiçbir şeyi umursamadığımı fark ettim...

“Yanacak kızım. Canın yanacak hem de tenini dağlarcasına yanacak ama sen ayakta duracaksın. Direneceksin, savaşıyorsun ve uğruna her şeyini feda ettiğin o savaşı kazanacaksın. Çünkü senin hâlâ bir umudun var. Oysa benim umudum hiç olmadı. İlk dakikadan biliyordum olmadığımı. Bu yüzden sakın ol ve kendine yakışanı yap.”

“Olmuyor baba... Hiçbir söz, bu yangını söndürmüyor.”

Fısıldayarak söylediğim sözler karşısında, babam derin bir nefes almış ve çok yakından tanıdığım o ses tonu devreye girmişti. Askerleri ile konuşan Bekir Şahin olmuştu birden.

“Bu vatan, bu bayrak için binlerce şehit verdi bu millet. Yine vereceğiz ve sen de bunu iyi biliyorsun ki, vermeye devam edeceğiz. Kendine gel Firuze Şahin.”

Hat kesilmişti...

Bekir Şahin, yine son sözleri söylemiş ve sessizce kenara çekilmişti.

Öylece bekledim...

Gözü yaşlı bir şekilde oracıkta kaç dakika durduğumu bilmeden bekledim. Ne bir ses duydum ne de etrafta koşturan askerleri gördüm. Bir tek rüzgârın savurduğu saçlarımın yüzüme kırbaç gibi inmesini hissettim. Sabah gülerken düzelttiğim, beni beğensin diye özen gösterdiğim saçlarımın...

Kendimden nefret ettim o anda. İğrendim... Bir asker şehit olmuştu, ben aynaya bakıp hayaller kurarken, bir evlat kara toprağı kucaklamıştı.

Avazım çıktığı kadar bağırmak, saçlarımı kanatırcasına yolmak istiyordum.

Derken uzaktan gelen sesi duydum. Yıllardır aşına olduğum o ses, şimdi nefesimi kesiyordu sanki. Ölmek için idam sehпасına yürüyen biri gibi hissediyordum şu an... Çaresiz bir bekleyiş içindeydim...

Bir kez daha düşüncelerimden sıyrılıp etrafta olan biten her şeye odaklanmaya çalıştım.

Askerler koşturuyor, ne zaman geldiğini dahi anlamadığım ambulanslar acı acı sirenlerini çalarak kenarda bekliyordu. Ve bekleyiş... O acı bekleyiş... Meraklı gözler, sessiz fısıldaşmalar, korkulu gözler...

Ne anlatacak kelimem vardı ne de gücüm... Hiç yıkılmaz dediğim Firuze Şahin, domino taşları gibi tek tek yıkılmıştı.

Sesler daha da yakından gelmeye başlayınca, bakışlarımı göğe diktim ve küçük siyah bir nokta gibi görünen ama yakından devasa boyutlarda olduğunu bildiğim helikoptere baktım.

Baktım, baktım ve iniş pistini ortalayınca kadar yine baktım.

Ta ki helikopterin ayakları, beyaz çizgiyi bulup sabit bir şekilde durana kadar.

Ondan sonra koştum, kıyafetimin, botlarımın ve belimdeki palaska-ya bağlı silah ne kadar elveriyorsa koştum.

Sonra birden durdum ve helikopterin açılan kapısına öylece baktım...

Sedyeler ve sağlık görevlileri tek tek kapının önündeki yerlerini alırken, ilk yaralı asker görüş alanıma girdi. Kafasında bir sargı bezi vardı ve kulak kısmı tamamen kanla kaplıydı. Anlaşılan o ki darbeyi kafadan almıştı. Kendindeydi, sorulan sorulara gayet soğuk kanlı bir şekilde cevap veriyor, el hareketleri ile hemşirelere arkada bir şeyler gösteriyordu. Derken aşağı indi ve görüş alanıma başka bir asker girdi.

Birinci askere göre durumu daha ciddi görünüyordu çünkü sağ kolunun dirsekten aşağısı yoktu. Lakin şanslıydı ki kopan uzvu muntazam bir şekilde saklanmış ve hemen sağlık görevlilerinin güvenli ellerine teslim edilmişti.

Ciğerlerimi yakan bir nefes daha aldım. Bedenimin tir tir titrediğini,

kalp atışlarımın nefesimi kesecek, canımı yakacak kadar hızlı attığını hissettim ve derken onu gördüm.

Sevdiğim adamı...

Yüzünü görmeme gerek yoktu. Kalbimin en derinlerinde o olduğunu biliyor, hissediyor aynı zamanda da acısını yaşıyordum.

Bir adım attım... Tutmayan dizlerime inat bir adım daha attım ve bulunduğum yerden onu daha net gördüm.

Dişlerimi dudağıma geçirdim ve gördüğüm görüntü karşısında haykırmamak için kendimi zor tuttum.

Bacağının bir tanesi kanlar içindeydi. O kadar fazla kan vardı ki, siyah botlarının üstü bile kanla parıldıyordu. Omzunun bir tarafı baştan aşağı yırtılmış, beyaz demeye bin şahit isteyen, rengi tamamen kırmızıya dönen bir bandajla sarılmıştı. Tıpkı karnındaki gibi... Yeşil kamuflajdan eser kalmamıştı artık. Her yer kandı, her yer kıpkırmızıydı. Parmakları, yüzü, elleri kısacası her yeri...

“Komutanım... Fırze?”

Sesin geldiği yöne baktım ve Serdar'ın üzgün suratı ile karşılaştım.

“O yaşıyor... İyi olacak. Biraz zaman alacak ama kesinlikle iyi olacak. Şimdi daha önemli bir sorunumuz var ve ben bu konu hakkında ne yapacağımı bilemiyorum.”

Serdar'ın sözlerine karşı sessiz kalmaya devam edip, onun kaldığı yerden devam etmesini bekledim.

“Annesi...”

Elindeki telefonu yüzüme doğru tutmuş ve ekranda yazan ismi gözümün içine sokmuştu.

“Sürekli arıyor ve ben ne yapacağımı bilemedim.”

Sanki ben ne yapacağımı bilirmiş gibi...

“Telefonu aç ve atış taliminde olduğunu söyle. Sonra da telefonu bana getir.”

Söz hakkı tammadan yanından ayrıldım ve sevdiğim adamın yanına, yanı sıra dizilmiş beş ambulandan üçüncüsüne gittim.

Derken göz ucu ile al bayrağa sarılı şehidin cansız bedenini gördüm.

Yutkundum...

Her şeyi bırakıp, içerideki kahpenin canını tek kurşunla almamak için ellerini yumruk yaptım...

Bir can, gencecik bir fidan yine toprak olmuştu. Kim bilir hangi ana, oğlu daha toprak altına düşmeden kendi düşecekti o toprağa...

Bir can.

Bir hiç uğruna kalles bir pusuda yok olmuştu. Kim bilir hangi sokak sessizliğe bürünecekti. Kim bilir hangi mahalle, korkan gözlerler bakacaktı gelen askerlere...

Öyle olmaz mıydı zaten?

Bir ambulans ve bir askerî araç arka arkaya ilerliyorsa, herkes biliyordur ki bir eve ateşlerin en büyüğü düştü demektir. Yaklaştığı her kasaba, her köy, her mahalle buz keser önce. Önünden geçtiği her ev rahatlar, derin bir oh çeker. Sonra varırsın şehidin evine. Pencerelelere dizilir mahalle sakinleri. Asker evladı olan her haneden ince bir sızı yükselir. Analar, bacılar, eşler, evlatlar elleri yüreklerinde bekler. Ve o anda hepsinin içinden geçen tek şey: *"Ya Rabb, ne olur bizim ev olmasın, aman bizim eve gelmesin..."*

Ayaklar geri geri gider. Bahçede ve sokakta oynayan çoğu çocuk, az sonra sokakta kıyametin kopacağını bilirmiş gibi, evlerine koşar. Hatta öyle ki, kuşlar bile ötmez. Sonra bir hareket başlar. Kapısına dayandığın aile dolu gözlerle, telaşla sana bakar... Bir ambulansa, bir sana, bir de sıra sıra dizilmiş mehmetçiklere... Ta gözlerinin en derinine. *Yapma oğul, yıkma beni, koyma toprağın altına dercesine hem de.* Ama çare yok o ana da biliyor ki ciğerine düşen kor boşuna değil. Gerçeği anladığında atar kendini yere. Sanki geri gelecekmiş gibi toprağa vurur. *Oğlumu ver de beni al dercesine...* O ana toprağa vururken, yer ayaklarının altından kayar sanırsın, deprem oluyor sanırsın ama ne çare? Konu komşu yığılır, feryat figan dağlara ulaşır. İşte o an kıyamet koptu sanırsın.

Sonra o ana bir kez daha gözlerinin içine bakar. Ellerine sarılır, *"Yaralı de komutan ne olur yaralı de. Gazi oldu de bana, kolu kopmuş de ama öldü deme."*

Yapabileceğin tek şey başını eğmek olur. Şehit anası öyle bir bağıır ki, bir kez daha dersin *kıyamet bu* diye. Ellerin, dizlerin tutmaz ve en so-

nunda yenik düşersin duygularına. Sen de diz çöker ağıt yakan anayla beraber o ağıda, o gözyaşına ortak olursun.

Dakikalar sonra baba görünür. Dolu dolu gözleri ile sana bakar. Dizleri tutmaz lakin yine de dimdik durur ve asker selamı vererek, “*Vatan sağ olsun,*” der...

İşte o zaman anlarsın, bir kez daha bir ölüp bin dirileceğini...

İşte o zaman anlarsın, peygamberin kutlu ordusunun asla yenilme-yeceğini...

İşte o zaman anlarsın, göklerde dalgalanan, şehitlerin kanına bulanmış al bayrağın inmeyeceğini ve buna yeltenenlerinde asla cezasız kalma-yacağını...

Gözlerimi şehidin cenazesinden ayırıp, gökte gururla dalgalanan al bayrağıma baktım. Böyle yiğitler, böyle analar var oldukça, bu bayrak böyle gururla dalgalanmaya devam edecekti. Sonsuza kadar...

“Komutanım telefon.”

Serdar’ın sesi ile düşüncelerimden sıyrılıp elindeki telefona baktım.

“Bir şey söylediler mi?”

Sesim buz gibiydi.

“Hayır komutanım ama annesinin sesi telaşlı geliyordu.”

Anneler hissetmez miydi evladının acısını?

“Tamam. Sen şimdi yaralı askerlerle beraber hastaneye git,” dedim ardıma bakarak. Onun yanında olmalıydım lakin şehit varken bunu yapamazdım.

“İyi olduklarından emin ol Serdar... Ben... Ben tören için burada kalmalıyım.”

“Anlıyorum komutanım. Siz hiç merak etmeyin.”

Acı acı sirenleri çalan araçları ardı ardına yollarken, sevdiğim adamı ve diğer askerleri Allah’a emanet edip, başım dik bir şekilde şehit töreni için gereken hazırlıkları yapmak adına ilk adımı attım.

[Handwritten signature]

“İstiklal Marşı için rahat, hazır ol!”

Sessizlik...

“Tüfek omuza!”

Sessizlik.

“Selam dur!”

Ve şanlı marşımız hep bir ağızdan haykırırcasına söylenmeye başlandı. Gözlerde yaş vardı. Boğazlar düğümlenmişti.

“Rahat.”

İstiklal Marşı hep bir ağızdan söylenmiş ve bitmişti.

Alay komutanı konuşmasını gerçekleştirmek için kürsüye çıktığında, gözlerim hâlâ tabutun üstündeydi. Bugün sınavların en zoru, savaşların en çetiniydi. Bugün matem günüydü. Çünkü bugün bir silah arkadaşımızı ebediyete uğurluyorduk.

“Şehide saygı atışı için yerlerinize, marş marş!”

Tak, tak...

Tak, tak...

Tek bir ses vardı. O da askerlerin silahlarını havaya kaldırıp nizami bir şekilde postalları ile yeri dövme sesiydi.

“Esas duruş... Şehide saygı atışı için, havaya nişan vaziyeti al!”

Sessizlik...

“Ateş!”

Bir el silah sesi dağlarda yankılandı.

“Ateş!”

Sessizliği yarıp geçti bu sefer...

“Ateş!”

Ve son kez yankılandı dağlarda.

“Esas duruş... Geriye dön. Şehidi uğurlamak üzere yerlerinize, marş marş!”

Askerler yerlerini almış ve cenazenin bulunduğu tabutu dört bir taraftan nizami bir şekilde sarmışlardı.

“Sağa sola dön... Şehit al... Dikkat!”

İşte gidiyordu...

Kan kırmızı bayrağa sarılı tabut, omuzlar üstünde taşınıyordu. Günler önce oturup konuştuğu, güldüğü, derdini anlattığı arkadaşları, şimdi o şehidi omuzlarda taşıyordu...

Ya Rabb...

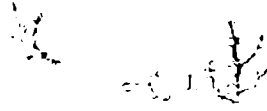
Ya Rabb ne acı bir şeydi bu...

Hiç ummadık bir anda her şey yarım kalmıştı. Kör bir kurşunla hayaller yok olmuş, umutlar yıkılmış, geleceğe dair her şey yerle bir olmuş ve bir ocağın ortasına, koca bir alev topu düşmüştü.

Hem de hiçbir zaman sönmeyecek bir alev...

Gidiyordu işte...

Gözlerde yaş, dillerde dua ile yoldaşlarının yanına gidiyordu.

Askerî araç hastanenin giriş kapısında durduğunda, kalbimin yerinden fırlamaması için dua ediyordum. Askerî konvoy eşliğinde, cenaze töreninden sonra alay komutanı ile beraber buradaydık.

Birkaç asker ve rütbeli ile giriş kapısından içeri girdik ve etraftaki bakışlara aldırmadan yaralıların bulunduğu kata doğru ilerledik. İki doktor, alay komutanının yanına gelip konuşmaya başlayınca, onları iki adım geriden takip etmeye başladım. Bu arada gözlerim Serdar astsubayı arıyordu.

Derken onu gördüm. Bir kapının önünde dikilmiş bir askerle konuşuyordu.

“Serdar astsubayım,” dedim sessizce...

“Komutanım.”

Selam verip yanıma gelmesi iki saniye bile sürmemişti.

“Nasıl?”

Başka söze gerek yoktu... Her ne kadar söylemek istesem de zaten boğazıma oturan yumru buna izin vermiyordu.

“Başından yaralanan asker tedavi edildi. Kolu kopan asker ise şu anda ameliyatta. Kopan uzuv gayet iyi durumdaymış, doktorlar ümitli.”

“Peki Mirhan?”

Cenaze töreni olduğu için hiçbir bilgi alamamıştım. İçim içimi yese de, sakın bir şekilde beklemiştim.

“Omuz ve baldır kısmındaki kurşunlar dokulara pek fazla zarar vermemiş fakat karın kısmına saplanan kurşun, iç organlarda hasar bırakmış, ameliyata aldılar.”

Derin bir nefes aldım. Duyduklarımı hazmetmek için kaç kez yutkundum bilmiyorum ama yine de dimdik ayakta durdum.

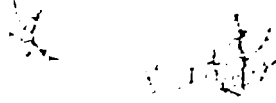
“Anlaşıldı Serdar astsubayım.”

“Komutanım.”

Serdar’a baktım ve bakışlarındaki soruyu hemen anladım.

“Hayır... Ailesine daha haber vermedim.”

“Anlaşıldı komutanım.”

Saatlerdir olduğu gibi hâlâ aynı koltukta oturuyor, aynı yere bakıyor, aynı yazıları okuyordum.

Beynim keçe gibiydi. Düşünemiyor, ne yapmam gerektiğini bir türlü idrak edemiyordum.

“Firuze.”

Duyduğum sesle başımı sağa çevirip, dünyalar güzeli kızı ile bana bakan adama baktım. Usulca ayağa kalktım.

“Hoş geldiniz,” dedim sessizce. Onların burada olması, bir şekilde bana güç veriyordu.

“Mirhan nasıl?”

Gülümseyerek *aynı* dercesine omuzlarımı silktim ama dudaklarım çoktan titremeye, gözlerim dolmaya başlamıştı. Başımı eğdim ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Sabahtan beri yaşadıklarım bedenime, zihnime, kısacası her yerime fazla gelmişti.

“Bir saat önce yoğun bakımdan çıkardılar ve-”

Derin bir nefes aldım ve o görüntüyü aklımdan çıkarmaya çalıştım. Kapı açıldığı vakit oturduğum yerden hemen fırlamış ve sedyede taşınan sevdiğimin ellerinden tutmuştum. Her şeyden habersiz öylece yatıyordu. Ağzında ve vücudunun her yerinde kablolar bağlıydı. Ağlayarak doktorlara neler olup bittiğini sorduğumda, her şeyin yolunda gittiğini söylemişlerdi. Ama yetmemişti işte. İçimdeki yangın hâlâ sönmemişti.

“Şey... Onun iyi olduğunu söylüyorlar ama ben-”

Hissettiğim acı öylesine yoğundu ki, nefesimi kesiyordu.

“Geçecek Firuze. Mirhan’ın ne kadar inatçı, güçlü olduğunu en iyi ben bilirim. O yüzden güçlü ol ve ona yanında olduğunu hissettir.”

Gözyaşlarımı ellerimle silip ayakta kalmamaları için boş koltuklara yönlendirdim. Sonra gün boyu olan bitenden konuştuk. Alay komutanının burada kalmam için ısrar ettiğini anlattığımda Serdar gülmüş ve bunun şaka olabileceği konusunda bana laf sokmuştu.

Saatler sonra onlar gittiğinde yine tek başıma kalmış, yine beynimi kemiren düşüncelere dalmıştım.

Ta ki Mirhan’ın susmak bilmeyen telefonunun sesi, boş koridorda yankılanıncaya kadar.

Artık zamanı gelmişti değil mi?

Onlara söylememekle iyi mi ettim yoksa kötü mü hiç bilmiyordum lakin bir annenin bunu bilmeye hakkı vardı.

Telefonu elime aldım ve ekrandaki isme baktım.

Azra Sultan...

Annesi...

Sanki oğluna bir şey olduğunu hissetmiş gibi gün boyu aramıştı. Tıpkı babası ve diğer iki kardeşi gibi... Ne söyleyecektim şimdi? Nasıl söyledim oğlunun yaralandığını? Telefon hâlâ çalışıyordu ama ben ne söyleyeceğimi bilmediğim için açamıyordum. Bir sağa bir sola dönmekten yorulmuştum ama belli ki telefon çalmaktan yorulmamıştı.

“Firuze.”

Duyduğum sesle olduğum yerde birden durdum ve hemen sesin sahibine döndüm...

Mirza...

Mirhan'ın kardeşi Mirza...

Aman Allah'ım onun ne işi vardı burada?

"Mirza," dedim sessizce...

"Kardeşim... O iyi mi?"

Yine ve yine gözyaşlarım yanaklarımdan usulca akarken, tek yapabildiğim şey başımı sallamak olmuştu.

"O iyi mi? Bana sadece doğruyu söyle."

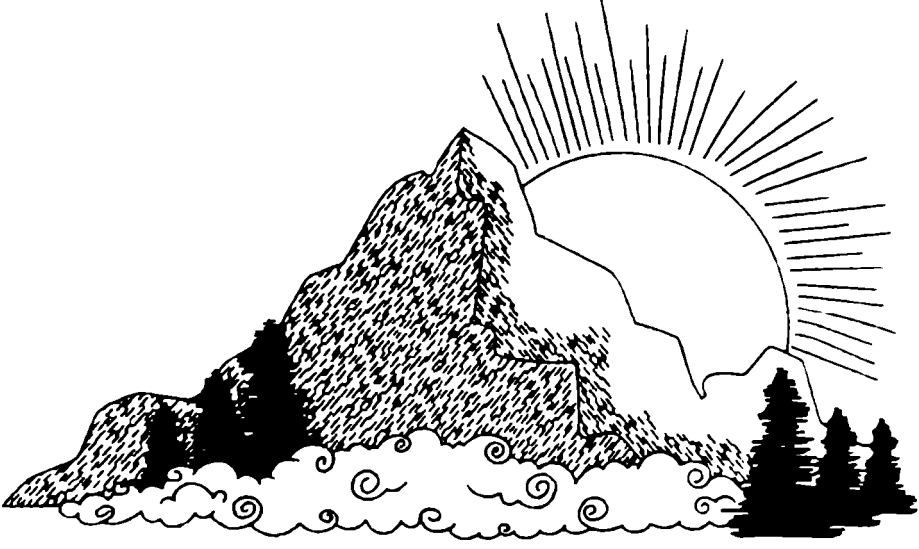
Burnumu çekip, kurumuş boğazımı ıslatmak için birkaç kez yutkundum ve hemen konuşmaya başladım.

"Evet o iyi... Doktorlar onun iyi olduğunu söyledi. Tedbir için yoğun bakıma alınmıştı ama yaklaşık üç saat önce çıkardılar."

Sözlerimi tamamlar tamamlamaz telefon yine çalmaya başlamıştı. İkimizde arayanın kim olduğunu biliyorduk ama açmaya cesaret edemiyorduk. Derken Mirza çalan telefona uzanmış ve hiç tereddüt etmeden açıp konuşmaya başlamıştı. Gözlerimi kapattım ve gerçekleri duyduğunda o ananın acısını yüreğimde hissettim.

"Buraya gelmeniz gerekiyor anne... Mirhan... Mirhan bir operasyonda ağır yaralanmış ve şu an hastanede."

Ve bir annenin daha çığlığı, kıyameti koparmıştı.

42. BÖLÜM

Mirza

Günlerdir kardeşimden haber alamıyordum ve bu gergin olan bedeni mi daha da geriyordu.

Ama bugün...

Bugün başkaydı. Sabahtan beri yüreğimi sıkıştıran, adını koyamadığım bir şeyler vardı. Yüreğimin tam ortasına tonlarca ağırlığında öküz oturmuştu sanki. Elimini dakikada bir bu acıyı yok etmek istercesine, iki göğsümün arasına götürüp sıvazlıyordum ama nafileydi. Geçer mi diye beklediğim bu ağrı, saatler ilerledikçe daha da büyüyordu.

Masanın üstüne bıraktığım telefonu elime alıp, saatlerdir olduğu gibi tekrardan onu aradım. Duyacağım sesten nefret etsem de, bunu yapmak zorunda hissediyordum kendimi...

Yapmak zorunda...

Hayır, hayır... Ben kardeşimi hiçbir zaman mecbur olduğum için aramazdım ki.

Derken çalan telefonun heyecanı ile kulağımda, çalışma odamın içinde bir sağa bir sola dönmeye başladım.

Açacaktı...

Açmalıydı...

Açmak zorundaydı yoksa onun beynini kendi ellerimle dağıtardım. Beynini siktiğim, eğer bunu heyecan için yapıyorsa, yemin ederim onu kendi ellerimle gebertecektim..

Açmamıştı...

Açması için dualar ettiğim o telefon, yine sessiz bir şekilde yüzüme kapanmıştı.

Boş odayı arşınlamayı bir anda bıraktım ve ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Aslında düşünmeye gerek yoktu. Ben her zaman aklına koyduğunu yapmakla bilinirdim. Telefonum, cüzdanım her şey tamamdı... Kolumdaki saate bakıp, hiç düşünmeden sessizce odadan çıktım. Konak olması gerektiği gibi, çok sessizdi. Bir tek mutfağın ışığı yam-yordu. Saat 06.30'du ve hava her zaman ki gibi gri bulutlarla kaplıydı. Her yeri sis kaplamıştı. Sessiz adımlarla merdivenleri inip, mutfağa yöneldim. Bu saatte mutfakta Rukiye abladan başka kimse olmazdı.

"Abla," diye seslendim boş mutfağa bakarken.

"Oğlum."

Mutfağın kilerinden çıkan kadına baktım. Kahretsin, annemin ne işi vardı burada?

"Günaydın anne," dedim yüzüme sahte bir gülümseme kondururken.

"Günaydın oğlum, hayırdır?"

Hayır mı şer mi ben de bilmiyordum ki.

"Hayır inşallah annem," dedim yanına doğru ilerlerken. Beyaz örtüsünün altında görünen, ara ara beyazların renklendirdiği saçlarına bir öpücük kondurdum. Her zamanki sabun kokusunu içime çektim ve hayır olması için bir kez daha dua ettim.

Yutkundum...

Sebepsiz şekilde bir yumru boğazıma oturmuş, gözlerim dolmuştu.

"Gitmem gereken bir yer var anne. Sen neden bu saatte buradasın?"

"Rüyamda Mirhan'ımı gördüm. Benden bir şeyler istedi ama ne isteğini tam olarak anlamadım. Kalktım namaz kıldım, biraz da Kur'an okuyup mutfağa geldim. Belki dedim habersiz gelir. Ekmek için hamur yoğurdum, mayalanmasını bekliyorum şimdi."

Yine sahte bir gülümseme yüzümdeki yerini aldığında, hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemedim.

“Ben de isterim annem. Hep böyle Mirhan’a çalışman üzüyor beni, kışkanıyorum ama.”

“Annen size kurban olsun oğlum. Siz benim canımın canısınız. Ben sizi nasıl ayırt ederim kuzum.”

Ona tekrar sarıldım...

“Şimdi gitmem gerekiyor. Akşam yemeğinde görüşürüz inşallah.”

“Dikkatli git kuzum. Havanın durumu belli acele etmeyecin e mi?”

“Sen merak etme annem.”

Onu ardımda bırakıp siyah araca atladım ve gaza bastığım gibi yola düştüm.

Bir şeyler dönüyordu ve bunu öğrenmenin en iyi yolu bulunduğu yeri ziyaret etmektir.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp, aklımdaki şeyi gerçekleştirmek için tekrar telefona sarıldım ve jandarma 156’yı aradım. Belki santraldeki çocuktan bir şey öğrenebilirdim.

Nizami bir şekilde künyesini ve bağlı olduğu birliği söyleyen askerin sesi kulaklarımda yankılanırken hemen konuya girdim.

“Mirhan astsubay... Mirhan Ateşoğlu’nun görevden dönüp dönmediğini öğrenmek istiyorum.”

Kısa bir sessizlik ve kulağıma gelen fakat ne olduğunu anlayamadığım birtakım fısıldama...

Bir şeyler dönüyordu ve bu her neyse kalp atışlarım bile hızlanmaya başlamıştı artık...

“Bana ne olduğunu söyleyin lütfen. Ben onun kardeşiyim. Eğer...”

Sustum...

Ne söyleyeceğimi bilmeden sustum...

Ama gerçeği söylemek gerekirse, o acı sözleri söylemeyi istemedim. Söyleyemezdim işte. İnsan kardeşine nasıl yakıştırdı bu sözleri?

“Görevden döndüler. Başka sormak istediğiniz bir şey var mı?”

“Şey... Konuşabilme şansım var mı peki?”

“Maalesef.”

Derin bir nefes aldım.

Hissediyordum... Yüreğimin ta en derinlerinde hissediyordum hem de...

“Şehit mi oldu?” dedim dilim yana yana, kalbim acıya acıya, boğazım kanaya kanaya... Ben sormuştum ama alacağım cevaba kesinlikle hazır değildim. Hem de hiç değildim.

“Öyle bir şey yok size yemin ederim, öyle bir şey yok. Ama...”

Titreyen ellerime ve sesime inat konuştum.

“Ama?” dedim cevap beklercesine...

“Bu sabah pusuya düşürüldüler ve kendisi ağır yaralandı. Şimdi hastanede.”

Pusu lafım duyduğum an, acı bir fren yaparak aracı durdurdum ve ellerimi yine ağrıyan kalbime götürdüm.

Ağır yaralanmıştı...

Kalleş bir kurşun, ona diz çöktürmüştü...

Hiç ummadığı bir anda, pusuya düşürülmüştü...

“Şehit?” dedim bilinçsiz bir şekilde. Şehit var mı diye soracaktım ama kahrolası sesim çıkmıyordu işte.

“Maalesef bir şehit, dört yaralı var.”

Defalarca olduğu gibi bir kez daha yutkundum.

“Peki, teşekkürler.”

Telefonu kapattım ve boş boş yoldan geçen arabalara baktım.

Bir can daha yitip gitmişti peygamber ocağına.

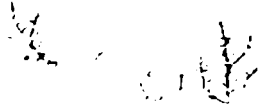
O anda annem geldi aklıma. Zavallı kadının bir rüyadan yola çıkarak gelecek gözüyle baktığı oğlunun, ağır bir şekilde yaralı olduğunu nasıl söyleyecektim ben? Dilim varır mıydı buna? Yürek dayanır mıydı?

Derin bir nefes alıp başımı koltuğa dayadım ve bir kez daha ne yapmam gerektiğini düşündüm. Oraya araçla gitmem yaklaşık üç saatten fazla

sürerdi. Yola çıktığımda her şeyi göze almıştım ama o zaman durumlar farklıydı. Şimdi ise bambaşka...

Telefonu elime alıp hemen uçak biletine baktım ve sunturlu bir küfür²¹ sallayıp sinyal vererek, hızla ilerlemeye başladım.

Uçuş için iki saat beklemem gerekiyordu. En az bir saatte havaalanından hastane sürecekti ve benim buna vaktim yoktu.

Üç saatin sonunda nihayet hastanenin bulunduğu yerdeydim.

Hissettiklerimi kimse anlamaz, anlayamazdı. Bu duyguyu, bu korkuyu yaşamayan bilemezdi. Bu yüzden titreyen dizlerime, geri geri giden ayaklarıma aldırmadan karanlığa adım attım ve hastane kapısına doğru ilerledim. Çalışan personele isim verip, kaldığı oda numarasını sordum.

Ayaklarım gitmiyordu ama mecburdum. Aynı yumurtada can bulduğum, aynı kesede aylarımı geçirdiğim, çocukluğum, gençliğim, can yoldaşım, sırdaşım kısacası her şeyimdi o benim...

Katları tek tek çıkıp oda numarasına yaklaştıkça hem kalp atışlarım hızlanıyor hem de beynimdeki düşünceler dağılıyordu.

Derken onu gördüm...

Mirhan'ın kız arkadaşı...

Kardeşime her baktığında gözlerinin içini güldüren kadın.

Yüzbaşı Firuze Şahin...

Usul adımlarla ona doğru ilerledim ama gördüklerim beni hiç memnun etmemişti.

Her daim dimdik duran kadın, neredeyse yıkılmış durumdaydı. Belli ki olay gerçekleştiğinden beri buradan ayrılmamıştı çünkü üzerinde hâlâ üniforması vardı. Telaşlı bir şekilde boş koridorda bir sağa bir sola dolanıyor, elinde sürekli durmadan çalıp duran telefona bakıp duruyordu.

Kalp atışlarım daha da hızlandı çünkü çalan telefon Mirhan'ındı.

21. Çok kötü, berbat, ağza alınmaz söz.

Ay yıldızlı al bayrak motifli telefonu, en az kendi telefonum kadar iyi biliyordum.

“Firuze,” dedim sesimi normal tutmaya çalışarak. Sesimi duyduğunda önce durmuş, sonra inanamayarak yüzüme bakmıştı.

İsmim ağzından fısıldayarak dökülürken bir ona baktım, bir de elindeki telefona ve işte o zaman, onun neden bu kadar telaşlı bir şekilde dolastığını anladım.

Arayan bizden biriydi ve Firuze ne diyeceğini bilmediği için sessiz kalmayı tercih etmişti.

Hayır...

Bunu yapmamalıydı...

Benim ailem bunu hak etmemişti...

Derin bir nefes aldım ve onun gözlerindeki acıyı gördüğümde, aklımdan geçenlere pişman oldum. Sonra onu sordum. İçeride bilinçsizce yatan canımın yarısını...

Derken yine telefon çaldı ve ben bir kez daha Firuze'nin yüzüne yerleşen o acıyı gördüm.

Hiç düşünmeden telefonu elime aldım ve ekrandaki ismi gördüğümde yutkuna yutkuna, canım yana yana konuşmaya başladım.

“Buraya gelmeniz gerekiyor anne... Mirhan... Mirhan bir operasyonda ağır yaralanmış ve şu an hastanede.”

Önce bir sessizlik...

Sonra hızlı hızlı nefes alışlar...

Daha sonra kekeleyerek ismimi söyleme çabaları...

Ve en sonunda feryadın figana karışıp, sokakları inleten, yeri göğü delen o çığlığı...

Ah annem...

Evladı belki sürpriz yapar da gelir diye ona ekmek yapan annem...

Yüreğine düşen kor ateşle avazı çıktığı kadar bağırان annem...

Telefonu kapatıp hemen babamı aradım. Cihan Ağa çoktan şirkete geçmiş olmalıydı.

“Efendim oğlum?”

Dişlerim etimi delercesine baskı yaptığında buna aldırmadım.

“Baba,” diyebilirdim sadece... Çünkü gerisi yoktu bende.

“Mirza... Neden Mirhan’ın telefonu sende evlat?”

“Baba...” dedim bir kez daha. Zorladım kendimi. Oğlun kalleş bir pusuda ağır yaralanmış demek istedim ama olmadı, yapamadım.

“Oğlum... Mirhan’a bir şey mi oldu?”

Hayatım boyunca ilk kez babamın sesini titrediğini hissettim...

“Mirhan baba-” derin bir nefes aldım ve sözlerimin devamını getirmek için kendimi zorladım.

“Ağır yaralanmış. Şu anda bulunduğu bölgenin hastanesindeyim.”

Sessizlik hiç insana acı verir miydi?

Veriyordu işte.

Cihan Ateşoğlu duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu besbelli.

“Durumu nasıl?”

“Ben daha yeni geldim ama Firuze onun iyi olduğunu, yoğun bakımdan çıkarılıp, normal bir odaya alındığını söyledi.”

“Annen... Annen biliyor mu?”

Bir kez bile sesi titremeyen Cihan Ağa, utanmasa telefonda ağlayacaktı.

“Söylemek zorunda kaldım baba.”

“Uçak biletlerini ayarlayıp hemen geliyoruz evlat. Kardeşin... Ona iyi bak, yanında olduğunu hissettir ve duanı eksik etme. Çünkü yapabileceğimiz tek şey bu.”

Telefonu kapatıp Firuze’nin yanındaki boş sandalyeye oturdum ve tıpkı onun yaptığı gibi kafamı duvara dayayıp, içim yana yana beynimde dolanıp duran soruları sordum.

“Neden bize haber vermedin?”

“Veremedim.”

“Ne demek veremedim Firuze? Biz onun ailesiyiz farkında mısınız? Bunu bilmek bizim hakkımız.”

“Dilim varmadı.”

“Dili varmamışmış. Kardeşim ölseydi o zaman dilin varır mıydı?”

“Kes şunu!”

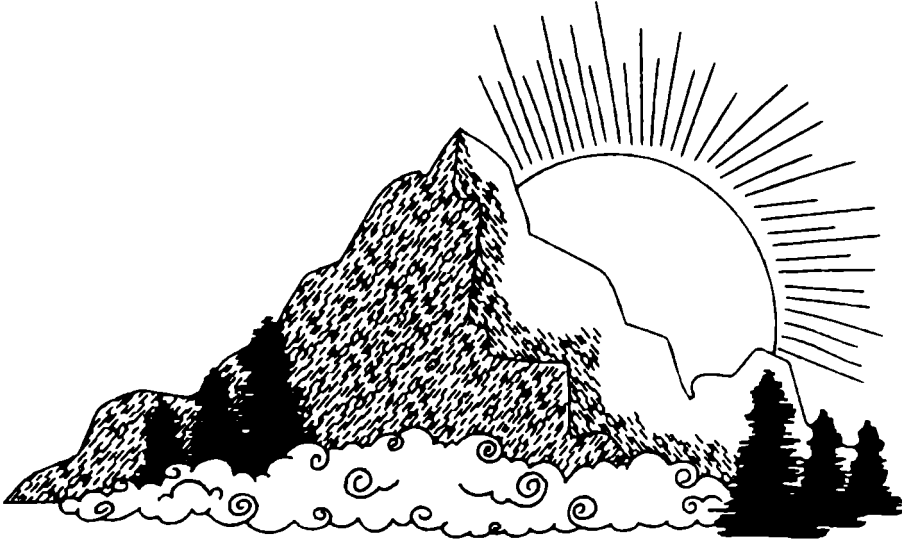
Sinirli bir şekilde gözlerimin içine bakan kadına baktım.

“Kolay mı sanıyorsun sevdiğim adamı o şekilde görmeyi? Kolay mı sanıyorsun ailesi aradığında, buyurun oğlunuz hain bir pusuda ağır yaralandı demeyi. Benim yüreğim yanıyor Mirza. Bir tarafta sevdiğim adam her şeyden habersiz öylece yatarken, diğer yanda bir ana bugün canlı canlı toprağa gömüldü. Bugün bir şehit vermedi bu karakol, aslında bugün onlarca kişi o kara toprağın altına girdi. Bak şu odaya. Görüyor musun? Orada başından yaralanmış bir asker var. Hâlini hatırını sorduğumda iyiyim diyor ama bunu söylerken gözümün içine bakamıyor. Çünkü kendi de en az benim kadar biliyor yalan söylediğini. İyi değil o çocuk ve belki de asla iyi olmayacak,” demiş ve gözyaşları tek tek yanaklarından süzülüp kıyafetinde kaybolurken sözlerine devam etmişti.

“Bak şurada da kolu kopan bir asker var. Ailesini benim aramam gerektiğini söyledi karakol komutanı ama yapamadım. Dilim varmadı. Ben daha derdimi anlatamadan o ananın çılgınlığını, feryadını duymaya dayanamazdım. Değil ki sizi arayayım ya da cevap vereyim. Her seferinde o telefonu açmak için çabaladım ama olmadı, yapamadım işte. Şimdi bana suçluymuşum ya da bundan ben sorumluymuşum gibi davranmayı kes.” Gözlerimi kapattım ve sinirlerime hâkim olamadığım için kendimi pataklamak istedim. O haklıydı. Bunların hiçbirisi onun suçu değildi. Tüm bunlar bir avuç orospu çocuğunun suçuydu.

“Özür dilerim,” dedim en sonunda biraz daha sakin kalmak için özen göstererek.

“Ama ben dilemeyeceğim.”

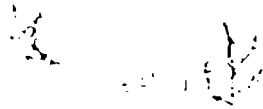
43. BÖLÜM

Firuze

Özür dilemeyecektim...

Hiçbir şekilde özür dilemeyecek ve onun yaptığı saygısızlığı affetmeyecektim.

Bu sevdiğim adamın kardeşi olsa bile bunu yapmayacaktım...

Yüzlerce kez beynimde dönüp duran sözleri bir kenara bırakıp, akan gözyaşlarımı bir hışımla sildim ve oturmaya daha fazla dayanamayarak boş koridorda dolanmaya başladım.

Aklımda hâlâ Mirza'nın sözleri vardı. Bir insan nasıl bu şekilde fütursuzca konuşabiliyordu?

Görmüyor muydu ne kadar acı çektiğimi?

Göremiyor muydu söylemek istediğim hâlde söyleyemediğimi?

"Ben içimdeki yangının acısından dolayı ne dediğimi bilmiyorum Firuze. Seni kırdıysam affet ama beni de anla. Kendini benim yerime koy. Bir

sabah kalkıyorsun, yüreğinin en derinlerinde adını koyamadığın bir şeyler hissediyorsun. Adını koyamıyorsun çünkü yok. Ama içinde bir yerlerde kötü bir şeyler olduğunu hissediyorsun. Kalbin sıkışıyor ve geçmesi ümidi ile elini sürekli göğsüne koyup, o baskıyı yok etmeye çalışıyorsun. Ve en sonunda öğreniyorsun ki kardeşin, can parçan, yoldaşın, canının yarısı hain bir pusuda ağır yaralanmış. Bir yiğit şehit olmuş. İşte bunların hepsini düşününce insan ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyor. Bu yüzden sözlerimi bağışla.”

Mirza’nın sözleri daha da çok sinirlenmeme, aynı zamanda da ağlamama sebep olmuştu. Daha fazla ayakta duramadım ve az evvel kalktığım yere tekrar oturdum.

“Benim kardeşim yok. O yüzden sen ne kadar anlatsan da ben senin duygularını, hissettiklerini anlayamam. Evet, aynı acıyı yaşarım belki ama yine de anlayamam. Bu sabah evden çıkarken böyle bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmedi. Düşünsene onu görmenin heyecanı ile saçımı bile yapmıştım ben. Ama hepsi boşunaymış meğer. Ben ayna karşısında süslenirken bir asker şehit düşmüş toprağa. Sevdiğim adam ağır yaralanmış. Şu odadaki delikanlılardan hiç bahsetmiyorum bile. Şimdi söyle bana, bunca acının yaşandığı yerde ben nasıl olurda size haber vereyim ya da verebileyim? Ben bile yüreğimdeki şu acıya dayanamazken annen, kız kardeşin, baban nasıl dayanırdı, söyle bana?”

“Haklısın.”

Bu sözün üstüne ikimizde sessiz kaldık.

“İyi akşamlar Firuze Hanım.”

Doktor ve yanındaki hemşireyi görünce ikimizde ayağa kalktık.

“İyi akşamlar doktor bey, hastayı görebilir miyim?”

Birden Mirza’nın yanımda olduğunu hatırlayıp tekrar konuşmaya başladım.

“Bu Mirza, hastanın kardeşi. Mirza bu da hastaneye geldiğimiz dakikadan beri Mirhan ile ilgilenen doktor.”

İkili sessiz bir şekilde hafif bir baş selamı ve memnuniyet belirtisi göstermişti. Zaten Mirza’dan konuşmasını beklemiyordum ki adam normal şartlarda bile çok az konuşan bir tipti.

Doktor hiçbir söze gerek duymadan hasta odasına girmiş ve daha bir adım bile atmaya fırsat kalmadan kapıyı birden suratımıza kapatmıştı. Bu durum eğitim sırasında ansızın suratımın ortasına yediğim silah darbesinden daha beter canımı yakmıştı.

Yaklaşık on dakika sessiz bir şekilde bekledikten sonra, nihayet kapanan kapı açılmış ve içeri giren iki kişi gülümseyen suratları ile dışarı çıkmıştı.

“Her şey beklediğimiz gibi. Durumu gayet iyi. Tahliller temiz. Sargı yerlerinde herhangi bir kanama belirtisi yok ama bu ilerleyen saatlerde olmayacağını göstermiyor. Şimdi uyuyor. En geç yarın sabaha kendine gelmiş olur. Ola ki daha erken saatlerde uyanır ve ağrısı olduğunu söylerse başucundaki butona basın, hemen hemşire arkadaşlar sizinle ilgilenir.”

“Teşekkür ederiz doktor bey. Görme şansımız var mı peki?”

“Tabii ki ama yanında çok durmayın. Hastanın enfeksiyon kapmasını istemeyiz.”

“Tekrar teşekkür ederim doktor bey.”

“İyi günler Firuze Hanım.”

Sözler bittiğinde gülümseyerek giden ikilinin ardından baktım ve anında Mirza’ya döndüm.

“Önce sen gir,” dedim gözlerinin içine bakarak. Çünkü orada canının yarısını görmenin heyecanı ile yanıp tutuşan bir çift mavi göz vardı.

“Çok teşekkür ederim.”

Sessiz bir şekilde onaylayıp, gün boyu tekrar oturduğum yere tekrar oturup öylece beklemeye başladım.

“Oğlum...”

Acı bir feryat kulaklarımdan girip, beynimde yankı yaptığında hemen kendime gelip sesin geldiği yöne baktım. Sevdiğim adamın ailesi koşarak bana doğru geliyordu. Her daim güzelliği, kibarlığı ve gülen yüzü ile hatırladığım Azra teyze şu anda perişan hâldeydi. Beyaz örtüsünün altındaki saçları darmadağın, gözleri kıpkırmızı ve şişikti. Uzun zamandır ağladığı her hâlden belliydi. Tıpkı güzeller güzeli kızı Nazlı gibi. Mavi gözlerinin etrafını çevreleyen beyazlardan eser kalmamış, hepsi kan çana-

ğına dönmüştü. Canım yanıyordu ve onları bu hâlde görmek, daha fazla canımı yakıyor, beni çaresiz bırakıyordu.

“Söyle bana kızım. Söyle kurban olduğum, Mirhan’ım iyi mi? Saçına dokunmaya bile kıyamadığım yavrum iyi mi? Söyle bana.”

Boğazıma bir yumrunun oturması ile beraber kollarıma yapışan ellere, sonra da ellerin sahibine baktım. O orman yeşili gözlerde hayat bitmişti. Her daim yeşilliği ile gözlerimi kamaştıran, dalıp gitmeme sebep olan o gözler, şu an yangın yeri idi. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Her yer simsiyahtı.

“İyi,” diyebildim sadece.

“Anne...”

Mirza’nın beni böylesine zor bir durumdan kurtarmasına şükredip, onlardan biraz uzaklaştım ve daha fazla tutamadığım gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Benim canım tenimi dağlarcasına yanarken, bu kadının yüreğinde kim bilir ne fırtınalar kopuyordu. Ağladığımı kimseler görme-sin diye olduğum yerde dindik durdum ve sabahtan beri ayağımdan bir kez bile çıkmayan postalların ucundan gözümü hiç ayırmadım.

Ta ki bir çift ayakkabı görüş alanıma girinceye kadar.

“Kuzum.”

Başımı kaldırıp Mirhan’ın annesine baktım. Sonra dayanamayıp boy-nuna sarıldım ve sabahtan beri içimde biriken ne var ne yoksa akıttım.

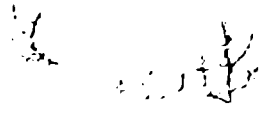
“Başımız sağ olsun kızım. Vatan sağ olsun. Rabb’im o anaya yardım etsin. Allah’ım sabrın en büyüğünü şehit anasına versin.”

“Âmin,” dedim sesim titreyerek.

“Ağlamaktan utandım ben o annenin hâlini düşününce. Ağlamayı bırak hadi. Güçlü olmalıyız biz. Hem bak, oğlum iyiymiş. Onu görmedim ama Mirza’m onun iyi olduğunu söyledi.”

Sımsıkı sarıldığım kadından ayrılıp, yanaklarımı ıslatan gözyaşlarımı sildim ve zor da olsa ufak bir gülümseme ile sesimin elverdiği kadar konuşmaya başladım.

“O iyi Azra teyze. Doktorlar onun iyi olduğunu söyledi ve en geç sabaha uyanmasını beklediklerini dile getirdi.”

Saatler gece yarısını gösterdiğinde ben hâlâ birkaç adım uzağımda bulunan sevdiğim adamı görememiştim. Ailesi varken bunun uygun olmayacağını düşünmüştüm nedensiz bir şekilde. Kulağa saçma geliyordu lakin durum böyleydi işte. Diğer yandan korkmuştum. Kalabalıktan dolayı yaraları enfeksiyon kapar düşüncesi ile de girmemiştim odaya. Şimdi ise bundan son derece pişmanlık duyuyordum.

Sessizce ayağa kalktım ve diğer odalarda bulunan yaralı askerleri ziyaret etmek için ilerledim. Kolu kopmuş askerin odasına sessizce girdiğimde, askerin uyuduğunu fark ettim önce, sonra da yanı başından bir an olsun ayrılmayan annesini. Babası yoktu Siirtli'nin. Bir tek beyaz yazması ve uzun elbisesiyle başında duran anası vardı. O da elinde tuttuğu Kur'an-ı Kerim'i okuyordu gözü yaşlı. Hani diyorduk ya terörün dili, dini, ırkı yok işte bu görüntü bunu bir kez daha kanıtlamıştı.

Ses yapmış olmalıyım ki, kadın selam vererek başını kaldırmış ve ayağa kalkarak elindeki kitabı yüksek bir yere koymuştu.

"Başımız sağ olsun komutan hanım."

Şivesi öyle belirgindi ki, ne demek istediğini anladığımda ona sımsıkı sarıldım.

"Bu vatan, sizin gibi analar var oldukça asla parçalanmaz. Başımız sağ olsun annem, vatan sağ olsun," deyip ondan ayrıldım ve akan gözyaşlarını kendi ellerimle sildim. Sonra da sessizce birkaç kelime konuşup, odadan çıktım.

Koridorun diğer tarafında bulunan aileye bir göz attım ve değişen bir şeyin olmadığını gördüğümde, adımlarımı diğer askerin bulunduğu odaya yönelttim. Burada manzara çok farklıydı. Ne başından yaralanmış Aydınlı asker yatıyordu ne de annesi. Annesi ağlıyor, asker ise dizlerine sarılmış yatakta öylece durup karışındaki boş duvara bakıyordu. Titrediğini yüz metre öteden herkes fark ederdi.

"Nasılsın Selman?" dedim gülümseyerek. Biliyorum şu anda psikolojik olarak iyi değildi ama geçecekti. Geçmeliydi. Bu ülkenin böyle

korkusuz gençlere ihtiyacı vardı. Bir avuç kahpe yüzüne hayata küsmeliydiler. Ayağa kalkan annesinin ellerinden öptüm, sonra da boş boş bana bakan gence baktım. Ve saniyeler sonra sessizliği delen konuşmasına kulak verdim.

“İyi değilim komutanım. Nasıl iyi olayım ki? Yemeğimi paylaştığım, derdimi anlattığım arkadaşım gözlerimin önünde şehit oldu.”

Birden susup yatakta sallanmaya başlamıştı.

“Her şey yolunda gidiyordu oysa ki. Sonra nereden geldiğini anlamadığımız silah sesleri duyuldu. Aslında korkacak bir şey yoktu çünkü açıkta kalan sadece kendi adamlarıydı. Ama sonra Mirhan komutanım-”

Gözyaşlarını silmek için susmuş ve tekrar konuşmaya devam etmişti.

“Mirhan komutanım bir askerin çok açıkta kaldığını ve bu şekilde devam ederse asla kurtuluşunun olmadığını düşünmüş olacak ki, sesini duyurabilmek için defalarca bağırdı ama olmadı. Sonra komutanım o askerin bulunduğu yere doğru koştu ama kurşunlardan kaçamadı.”

Birkaç dakikalığına dinen gözyaşlarım tekrardan akmaya başlamıştı.

“Vuruldu komutanım. Kör kurşunlar onun bedenine saplandığında o hâlâ askere bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ne yana dönsem ölüm gördüm komutanım. Ne yana dönsem kan gördüm. Yıkılmamak için çok direndi ama karnına yediği son kurşun onu yenmeyi başardı. Sonra yan tarafıma şehit olan arkadaşım düştü. Benden bir üstteki bölmede mevziye yatmıştı. Sadece güldüğünü hatırlıyorum komutanım. Gülüyordu. Yüzü kan içinde kalmış, gözleri boş bakıyordu. Ama buna rağmen gülüyordu komutanım, yemin ederim gülüyordu. Ben nasıl unutayım komutanım, söyleyin ben nasıl unutayım bunu?”

Başını iki ellerinin arasına almış ve olduğu yerde sallanmaya devam ediyordu. Yanına gittim ve yatağın uç kısmına oturarak titreyen ellerine uzandım. Ne denirdi ki?

“Biliyor musun Aydınlı, sana kendim hakkında bir sır vereceğim ama sadece sana. Beni iyi dinle tamam mı?”

Başını sallayınca devam ettim.

“Beş yaşındaydım. Sadece beş... Tek derdim saçlarımın taranması, rengârenk elbiseler ve bebekler olması gerekirken ben öyle bir şeyle sı-

nandım ki, sana anlatsam acı neymiş der, susarsın. Bildiğin gibi babam askerdi ama bilmediğin annemin de asker olduğuydu. İşten çıktıkları bir gün araçla yolda ilerlerken ben her zamanki gibi bebeğimin saçları ile oynuyor, aynı zamanda anneme isteklerimi sıralıyordum. Hiç susmuyordum ama. Ta ki araç aniden durup, başımı araç koltuğunun kenarına vuruncaya kadar. Tam babama *neden* diye soracakken etrafta elleri silahlı adamlar gördüm. Hepsi aynı renk kıyafet giymişti. İğrenç derecede kirlilerdi ve uzun uzun sakalları vardı. Tabii o zamanlar küçüktüm, kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu ama şimdi onların kim olduğunu, sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Sonra annemin kapısını açtılar ve onu babamın dokunmaya bile kıyamadığı saçlarından tutarak sürüklediler. Babam elinden geleni yaptı ama olmadı. Annemi bırakmalarını, kendini almalari gerektiğini söyledi ama yine olmadı. İlk kez o zaman gördüm babamın gözlerindeki korkuyu, paniği. Ne yapsa ne söylese annemi bırakmadılar. Ama annemin yüzünde o korkudan eser yoktu. Hatta gülüyordu biliyor musun? Tek söylediği şey araçtan çıkmamam gerektiği idi. Onu kollarından tutan adamlar canını yakmıştı ki, annemin inlemesi geldi kulağıma. Babam daha çok bağırdı, daha çok çabaladı ama olmadı... O kadar kişinin arasında kurtulma şansı hiç yoktu. Bir adam geldi sonra. Diğerlerine göre daha yaşlıydı. Annemin önünde durdu ve eğilerek kulağına bir şeyler söyledi. Ne söylediğini bilmiyordum lakin annem çırpınmaya başlamıştı. Ayakları ile sürekli etrafa tekme atıyordu ama ne yapsa nafileydi. Sonra adam babama bakarak pis pis güldü ve kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Babam bağıırıyordu. Ben avazım çıktığı kadar bağıırıyor, ağlıyordum. Fakat ne oldu biliyor musun?”

Hem annesi hem de asker ağlıyordu. Ama ben gülümsüyordum. Çektiğim onca acıya rağmen gülümsüyordum hem de...

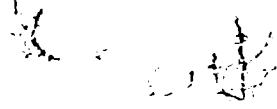
“Ben daha ne olduğunu anlayamadan annem silahı çekti ve kendini öldürdü. Yıllarca düşündüm. Neden diye sordum kendi kendime. Çok sonra anladım kendinden vazgeçmiş ama belli ki bizden vazgeçememişti.”

Derin bir nefes alıp tuttuğum eli bıraktım ve ayağa kalktım.

“Ben, bizden vazgeçmeyen annem için bu hayatta kaldım. Ben, gözlerimin önünde başına silahı dayayıp gülümseyerek kendini öldüren annem için nefes aldım. Ben, hayatım boyunca annesizliğimi bir gülümsemeye

sığdırıp yaşamaya devam ettim. Ne kadar acı çekersen çek yaşayacaksın. Annen için, ailen için yaşayacak ve asker ocağına dimdik geri döneceksin. Çünkü sen bunu yapacak kadar cesur bir askersin.”

Sözlerimi bitirip başımı eğerek müsaade istedim ve odadan çıktım. Tam bu sırada kapıda gözü yaşlı bekleyen Nazlı’yı gördüm. Tavırlarından anladığım kadarı ile içeride konuştuğum her şeyi duymuştu.

Mirhan...

Yürek yangmım...

Sevdiğim adam...

Gözlerim gördükleri ile kahrolurken, yüreğimdaki yangın yeri tekrar alev almıştı. Saatler sonra gün doğmuş ve Mirhan’ı görmek için sabırsızlanan yüreğim nihayet birkaç gün sonra muradına ermişti.

Ne beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemediğim kesindi.

Birkaç gecede ne değişmişti?

Yanına yaklaştım. Gözlerinin altı morarmıştı, tıpkı göz kapaklarının üstü gibi. Sargılı olan yerleri temizdi. Saçı sakalı kirden birbirine karışmıştı.

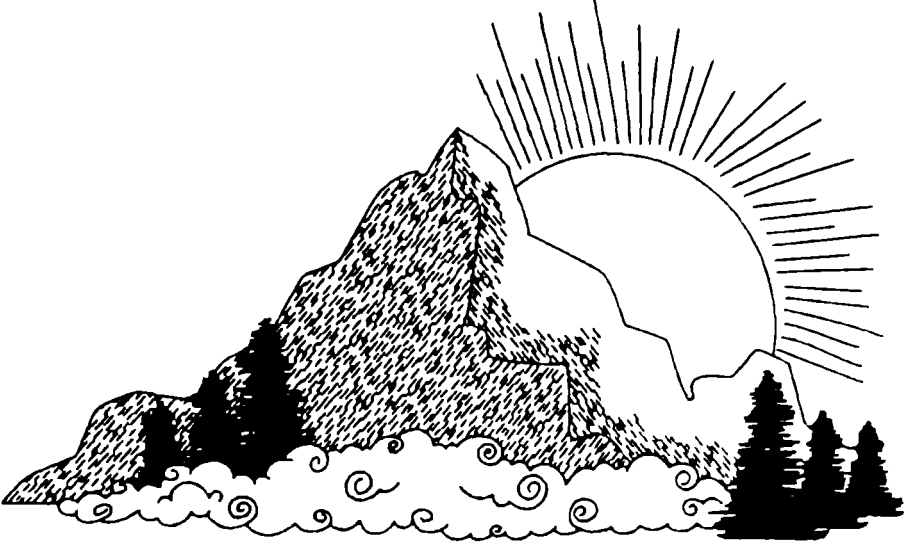
İstemsiz bir şekilde parmaklarımı saçlarına dokundurup, gözlerimi kapattım. Burnuma is kokusu geliyordu. Sonra ellerim usulca sakallarına gitti ve öylece durdu. Kim bilir kaç gündür su yüzü görmemişti bu yüz. Yanağımdan usulca kayan gözyaşımı silip, başımı koynuna gömdüm. Öptüm, kokladım ve onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım.

Kaç dakika öyle durdum bilmiyorum ama artık çıkmalıydım.

Saçlarını bir kez daha öptüm ve sessizce onu sevdiğimi söyleyerek ondan uzaklaşmak için harekete geçtim.

Ta ki onun sesini duyana kadar...

“Ben uyurken, benden faydalanmak sana yakışıyor mu sevgilim?”

44. BÖLÜM

Mirhan

Gözlerimi açmak istiyordum...

Açmak, etrafta neler olup bittiğini anlamak, görevin nasıl bittiğini sormak istiyordum.

Ama gel gör ki, istediğim hiçbir şey olmamıştı. Etrafta ne ses vardı ne de başka bir şey, zihnim kapkaranlıktı. Bedenim buz tutmuş bir kütle gibi kıpırtısızdı ve bir o kadar da acı ile bütünleşmişti.

Ama bugün farklıydı...

Gözlerimi açamasam da etrafımda olup bitenlerin bir şekilde farkındaydım. Çok uzaklardan gelen sesleri işitmiştim fakat onların kime ait olduklarını henüz kavrayabilmiş değildim.

Başım feci şekilde ağrıyordu. Canım buz gibi su istiyordu ve baldırımda yüzümü buruşturmama sebep olan bir acı hissediyordum.

Canımı yakan, kaburgalarımın dayanılmaz ağrısını yok sayarak derin bir nefes aldım ve günler öncesine gittim.

Operasyon tam sorunsuz şekilde bitti derken baskın yemiştik. Nereden geldiğini bile anlayamadığım bir kurşun baldırıma saplanmıştı. Ben daha olayın şokunu atlatamadan ikinci kurşun bedenime saplanmış, acı

ise tarif edilemez bir boyuta ulaşmıştı. Sonrası ise yoktu. Aradan kaç gün geçti onu bile bilmiyordum şu an.

Düşüncelerimden sıyrılıp bir kez daha ağrıyan bedenime aldırmadan nefes aldım ve tam bu sırada odada birinin varlığını hissettim. Hasret kaldığım koku, burun deliklerimden sinsice içeri girip bedenimi etkisi altına alırken ona seslenmek, iyi olduğumu söylemek istedim ama yapamadım.

Sessiz bir şekilde yanıma geldi. Ellerimi tuttu ve ben bir kez daha onu ne kadar çok özlediğimi anladım. Sonra üstüme eğilmiş olacak ki, ılık nefesi yüzümü yalayıp geçmişti. Tıpkı dalgaların rüzgâra hasret kaldığı gibi, hasret kalmıştım ona. Kaşına, gözüne, saçının her bir teline...

Gözlerimi açmak için kendimi zorladım lakin yine başaramadım. Sanki tonlarca ağırlıktaki beton yığınları gelmiş, gözlerimin üstünde yerleşik hayata geçmişlerdi.

Derken bir asker için fazlaca narin olan parmakları önce saçlarıma doğru yol almış, sonra sakalıma doğru ilerlemeye devam etmişti.

Dudaklarının sıcaklığını, saçlarımin arasında hissettiğimde bir kez daha gözlerimi açmak için direndim, lakin direnen tek ben değildim. Görünen o ki, göz kapaklarımda açılmamak için bana direniyordu. Vazgeçmedim. Bir şekilde onu hissettiğimi bilmesi için başımı hareket ettirmeye çalıştım ama bu ufacık hareketim bile, başıma balta saplanmış gibiydi. Tarifi olmayan acılara sebep olmuştu.

Yine vazgeçmedim. Ne kadar inatçı olduğumu bedenimdeki sızılara göstermek istercesine direndim ve en sonunda bir nebze olsun gözlerimi açmayı başardım. Ufacık bir ışık beynimin içine doğru nüfuz edip canımı yaksa da vazgeçmedim. Tekrar denedim ve bu sefer göz kapaklarımı daha fazla açtım. Ve sonra beni gülümseten, kendimi güçlü hissettiren o sözleri duydum.

“Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve uyanmanı dört gözle bekliyorum.”

Bir insanın daha fazla çaba göstermesi için bir sebep değil miydi bu sözler?

Bana göre öyleydi. Ve yaptım da. Kurumuş boğazımı bir nebze nem-

lendirmek için yutkundum ve sesimin çıkması için dua ederek konuşmak için çabaladım.

“Ben uyurken benden faydalanmak sana yakışıyor mu sevgilim?”

Pek de ufak olmayan bir çığlık odayı sararken ismimi fısıldayıp, boynuma sarılan kadının kokusunu içime çektim. Keşke onun bana sarıldığı gibi ben de ona sarılsaydım ama sarılamıyordum. Zira açık tutmak için var gücümle savaştığım göz kapaklarım kendiliğinden çoktan kapanmaya başlamıştı.

“Mirhan... Hadi aç gözlerini, bir kez daha.”

Yumuşacık elleri yüzümün her yerinde dolanırken, bir damla gözyaşı yanağıma düştü.

“Ağlama,” dedim bir çöl misali kurumuş boğazıma inat.

“Ağlamam, söz veriyorum bir daha ağlamam, sen yeter ki iyi ol, ben başka bir şey istemem.”

Her ne kadar güçlü görünmeye çalışsa da, titreyen sesi onun ne kadar kırılgan olduğunu gösteriyordu.

“Ağlama güzelim,” dedim bir kez daha. Sesim kendi kulağıma bile yabancı geliyordu.

“Tamam ağlamayacağım söz veriyorum. Ailen burada, hemen onlara haber verip geliyorum, tamam mı?”

Ailem...

Can parçalarım...

Demek onlar da duymuştu. Keşke haber vermeseydi Firuze. Keşke annemin yüreğine ateş düşürmeseydi. Yıllarca babamın yaptıklarıyla yüreği yanan kadını bir de ben yakmasaydım...

Geliyorlardı...

Telaşlı ayak seslerini buradan bile rahatlıkla duyabiliyordum. Derken annemin yüreğimi yakan sesini duydum.

“Oğlum!”

Ağzından öyle bir çıkmıştı ki *oğlum* kelimesi... Sanki yer titremişti.

“Kuzum, kurban olduğum, canımın canı, sana ne yaptılar yavrum?”

Annem en ufak hareketiyle bile nefesimi kesiyordu. Başımı kollarının arasına almış bir sağa sola çeviriyor, üstüne birde öpücüklerle boğuyordu.

“Anne... Anne başım...”

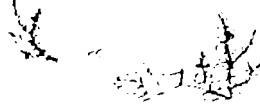
Elimden geldiğince yüksek sesle konuşmaya çalıştım fakat annem kendi sesinden benimkini duymuş muydu, işte orasını bilemiyordum.

“Hanım bıraksana çocuğun kafasını. Görmüyor musun canı yanıyor.”

Aslan babam en sonunda annemi üstümden çekmişti. Başımdaki ağrı neredeyse bayılmama sebep olacaktı.

“Seni iyi gördüm evlat. Bıraktığımdan daha yakışıklısın.”

Babamın sözleri beni gülümsetmişti. Onları duymak ama cevap verememek canımı yakıyordu elbette ama elimden başka bir şey gelmiyordu. Zaten o kadar hâlsiz hissediyordum ki şu an kendimi ... Sonrasında hissettiğim tek şey, karanlığın beni içine çektiği idi.

Temkinli davranarak yavaşça hareket ettim. Usul usul gözlerimi açtım ve aydınlığa alışmasını bekledim. Nihayet günler sonra gözlerim tamamen açıktı. Odada yalnız olduğumu anlamam iki saniye bile sürmemişti.

Ellerimi yatağa koyup, kendimi biraz yattığım yerden yukarı çekmeye çalıştım. Az da olsa bunu başarinca kendimi daha güçlü hissettim. Yani en azından başımı parçalara ayıracakmış gibi hissettiren o ağrı yok olmuştu.

Su...

Su içmem gerekiyordu.

“Hayırdır birader, neye bakıyorsun?”

Bakışlarımı anında kapıya çevirdim ve sakalları haddinden fazla uzamış can yoldaşıma baktım.

“Sakallar yakışmış,” dedim buruk bir gülümseme eşliğinde.

“Bu aralar böyle. Nasılsın?”

“Daha iyi.”

“Gözlerini belerterek etrafa bakışından belli zaten.”

“Sadece su içmek istedim. Günlerce kavurucu sıcaklarda arazide gezmiş gibiyim.”

“Olacak o kadar. Kolay şeyler yaşamadın, yaşamadık.”

Yüzünü gölgeleyen hüznü görmemek için kör olmak gerekirdi.

“Annem nerede? Yanlış hatırlamıyorsam ve aklım bana oyun oynamıyorsa o da buralarda bir yerdeydi.”

“Bakıyorum da aklın hâlâ yerinde. O kadar yatmak beyin hücrelerini öldürmemiş demek ki.”

“O kadar yatmak derken?”

Küçük bir çocuk misali omuzlarını silkelemiş, sonra da ellerini ceplerine atarak pencereden görünen dağları izlemeye başlamıştı.

“Ne bileyim oğlum her gün deliksiz uyuyorsun. Hani tamam sen yatmayı seversin ama bu kadarı da fazla diye düşünüyorum.”

“Kaderde böyle olmak varmış.”

Bakışlarımız birleşti ve dile gelmeyen sözler mavi gözlere döküldü.

Yapma diyordu. Daha fazla acı çektirme...

“Annem nerede?” dedim konuyu değiştirmek için.

“Firuze’nin evinde.”

Olduğum yerde azıcık daha diklendim ve şaşkın şaşkın Mirza’nın suratına baktım.

“Firuze’nin evinde derken?”

“Firuze’nin evinde işte. Babam, annem ve Nazlı. Annem daha fazla üzülmesin diye Firuze eve gitmeyi önerdi. Biraz dinlenmesi gerektiğini ısrarla dile getirince, gitmek zorunda kaldılar.”

“Ne zamandan beri?” diye sordum düşünceli bir şekilde.

“Sabahtan beri.”

“Anladım.”

Firuze ailemi kendi evine götürecek kadar ileriye gittiyse, bir bildiği olduğuna adım gibi emindim.

“Ayrıca izin alamadığı için mesai çıkışı gelebileceğini söyledi.”

Mirza'ya baktım. Ben kendimden daha iyi tanıdığım adamı biliyordum benden bir şey saklıyordu.

“Bir şey olmuş.”

Gözlerimi tıpkı benim gibi olan mavilere diktim. Evet gözler yalan söylemezdi. Benden gizlenen bir şey vardı ama ne?

Sakat mı kalmıştım?

Ayaklarıma bakıp hareket ettirdim ve böyle bir şeyin olmadığını hemen anladım.

Peki ya sorun neydi?

“Sen manyak mısın Mirhan? Ne diye kendini baştan aşağı kontrol ediyorsun?”

“Ne bileyim oğlum, benden bir şey sakladığın belli. Aklıma ilk gelen de bu işte.”

“Firuze ile birazcık tartıştık.”

“Tartıştınız mı?” dedim şaşkın bir şekilde.

“Aslında lafı ağzıma tıktı desek, daha doğru olur.”

Yapardı ve asla arkasına bakmazdı...

“Ne oldu?”

“Senin çatışmada yaralandığını bize söylemedi.”

Söylemedi mi yoksa söyleyemedi mi?

Çünkü iyi bilirdim. Dilin lâl olduğu, kelimelerin ağızda yuvarlandığı zamanlar vardı.

“Kolay değil.”

“Kolay değil ama bilmek de bizim hakkımızdı.”

“Elbette hakkınızdı ama yaşamayan bilmez Mirza. O ananın titreyen sesini duyduktan sonra hiçbir şey söylenmiyor. Kelimeler insanın boğazına diziliyor.”

“Yüreğimi huzursuz eden o sızı olmasaydı belki benim de haberim olmayacaktı Mirhan. Şuram yanmasaydı, ben şimdi kim bilir neler yapıyordum lakin yandı işte. Bir şey var dedim. Aradım ulaşamadım sana. Ulaşamadıkça yürek yangınım kor oldu. En sonunda dayanamadım geldim. Gördüm ki yürek yangınım boşuna değilmiş.”

“Yapma.”

“Ne yapma, ne? Benim canımdan can gitmiş ama haberim yok. Günlere şu yatakta ölü gibi yattın, bundan haberin var mı? Şu hâline bak, çöktün Mirhan. Haberimiz olmasaydı burada, bu soğuk odada tek başına kalacaktın. Annem ne hâlde biliyor musun? Kadının ağlamaktan gözleri açılmıyor. Yemeden içmeden kesildi. Babam desen, koca adamdan ses çıkmaz oldu. Nazlı gördüğüm her yerde sessiz sessiz ağladı. Biz bunları mı hak ettik yani? Sonuç her ne olursa olsun, bir aile evladının başına gelenleri bilmeli.”

Mirza haklıydı, aynı zamanda Firuze’de haklıydı. Şimdi ne söylesem anlamayacak, konu bambaşka bir yere gidecekti. Bu yüzden sessiz kaldım ve günlerce yattığım odayı tekrar inceledim.

Aletlerle dolu, tekli bir koltuğun bulunduğu bomboş bir oda...

“Mirhan astsubayım.”

Hiç ummadığım bir anda duyduğum ses karşısında dikkatli bir şekilde oturur konuma geldim ve anında selamla tekmil verdim.

“Mirhan Ateşoğlu, Diyarbakır. Emredin komutanım.”

Gelen alay komutanının ta kendisiydi. Belli ki yanındaki diğer personelle beraber, yaralı askerleri ziyarete gelmişti.

“Nasılsın?”

“İyiyim komutanım.”

“Cesaretin ve azminden dolayı seni tebrik ederim astsubayım. Yaralı askerlerin ve diğer personel arkadaşların anlattıklarına bakılırsa, kendini resmen ölümün kollarına atmışsın.”

“Dalgalanan bayrağımızı ilelebet görmek için, her şeyi göze alırsız komutanım.”

“Teşekkür ederim. Vatan sen ve senin gibilerine minnettar kalacak.”
Buydu işte...

Her şey birkaç kelimeden ibaret.

“Komutanım.” dedim düz çıkan sesimle.

“Evet.”

“Şehit verdik mi?”

Dilim yanıyordu ama sormam gereken bir soruydu bu.

“Bir tane şehidimiz var.”

Boğazıma oturan yumruyu yok sayarak selam verdim ve odadan gidişlerini izledim.

Yine bir şehit...

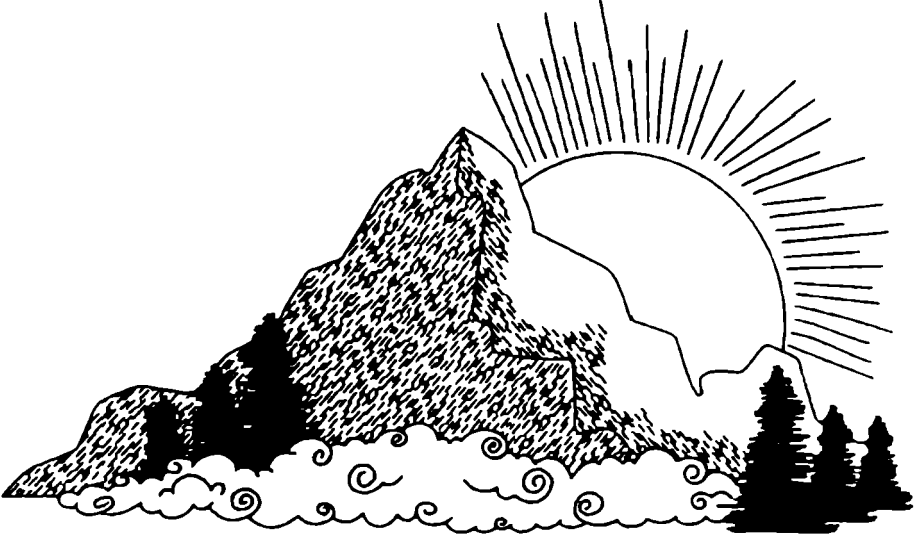
Yine toprak olan gencecik bir evlat...

Yine dizlerine vurarak kıyameti koparan bir ana...

Bu acıyı açıklayacak, bu yangını söndürecek bir söz ya da herhangi bir şey var mıydı?

Hayatım boyunca hiç unutmadığım ve ölene kadar da asla unutamayacağım bir söz söylemişti şehit annesi.

“Şehidin helvası sizin ocağınızda kavrulmadığı sürece, size hep tatlı gelecek. Lakin bize zehir.”

45. BÖLÜM

Mirhan

Bir şehit anasının söylediği sözler hiç gitmiyordu aklımdan.

“Şu kapıdan girecek oğlum. Ana diyecek, bana en sevdiğim yemeği yap diyecek. Kefen ona yakışmaz komutanım, daha çok küçük, o beden buz gibi soğuklarda yaşayamaz. Ne olur ne olur, ölmedi de.”

Pencereden dışarı bakmaya devam ederken, aklımdan çıkmayan sözlerdi bunlar. Her şey normalmiş gibi hayat devam ediyordu.

Hayat her canlıya normaldi lakin bizlere değildi işte...

Kaç gündür bu odada yatıyordum artık saymayı unutmuştum. Daha iyiydim. Bacağımda ve karnımda hafif yanmalar ve ağrılar vardı o kadar. Ailem hâlâ buradaydı. İyiyim desem de hepsinin yüzünde gördüğüm perişan ifade, beni mahvediyordu. Ve sevdiğim kadın. Yüzbaşı Firuze Şahin. Mesai saatleri dışında her daim yanımda olan kadın...

O gün hakkında hiç konuşmamıştık. Ne oldu ne bitti bilmiyordum ama soracaktım. Lakin ondan daha önemli bir işim vardı şu an.

Yavaş bir şekilde oturduğum yerden kalktım ve yavaş adımlarla hastanenin boş koridoruna çıktım. Günlerdir gitmek istediğim ama bir türlü gidemediğim odanın kapısına geldim ve tıklatarak içeri girdim. Ben kapıyı

açıp içeri girdiğim sırada, bir kadının Kürtçe sözleri çalınmıştı kulağıma. Gir diyordu yaşlı kadın. Başında beyaz çemberi, ayağında eteği, sırtında yamalı yelege ile yataktaki oğlunun kıyafetlerini değiştiriyor, daha doğrusu değiştirmeye çalışıyordu.

Bana gelen bilgilere göre askerin kolu kopmuş, başarılı bir operasyonla uzvu eski görüntüsüne kavuşmuştu. Doktorlar zamanla her şeyin daha iyi olacağını, ağrıların gün gün azalacağını, eski gücüne aylar sürse de tekrar kavuşacağım söylemişlerdi. Buruk bir tebessüm sunarak bana bakan kadının yanına gittim. Ellerine uzandım.

“Hoş gelmişsiniz.”

Nasır tutmuş ellerini alnıma değdirip geri çekildim.

“Hoş buldum. Ben Mirhan astsubay. Siirtli’nin de içinde bulunduğu timin komutanıydım. Çok geçmiş olsun efendim.”

“Ah komutan kusura bakmayasın. Buyur otur, ayakta durma sen de yaralısın.”

“Sen otur teyzem, ben şuraya otururum,” deyip yaralı askerin ayakucundaki boşluğa oturdum. Bir kolu tamamen bembeyaz sargılarla çevrili olan askere baktım. Gözleri tam anlamıyla dopdoluydu. Gözyaşlarının dudakları ile buluşması için sadece bir kez kırpması yeterliydi.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimi bir kenara fırlattım ve askeri konuşturmak için olaya bodoslama girdim.

“Nasıl hakladık ama Siirtli? Yaralanmasaydık kesin ciğerlerini sökerdik öyle değil mi?”

Laf olsun diye sorduğum soruya, kafasını sallayarak onay verip, bakışlarını tekrar başka tarafa çevirmişti.

“Bana bak aslanım,” dedim yumuşak bir şekilde lakin bir yararı olmayacağını anladığımda, hemen araya mesafe koyup asker komutan olayına girdim.

“Bana bak Siirtli, sana emrediyorum.”

Benden bunu beklemiyor olacaktı ki bir anda irkilmiş ve usul usul başını kaldırmıştı.

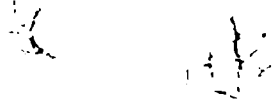
“Göreve başladığım ilk yıllardı. Her şey olması gerektiği gibiydi.. Sonra bir gece telsizden garip garip sesler, daha doğrusu cızırtılar gelme-

ye başladı. Düşünsene kolasına okey oynuyoruz ve tam yerinde garip garip sesler geliyor. Tabii hepimiz silahları aldık mevziilere dağıldık çünkü bu sesin ne anlama geldiğini az çok biliyorduk. Bu sırada uyuyanlar da çoktan uyanmış yanıımızdaki yerlerini almıştı. Termal kamera ile aşağı doğru uzanan vadiye baktığımızda kalabalık bir grubun yaklaştığını gördüm. Çok kalabalıklardı. Bizim sayımızın neredeyse iki katı. Yanı başımda mevziye dayanmış askerlerin dillerinden dökülen duaya şahit oldum. Ölmek için genç oldukları hakkında kendi aralarında dalga geçiyor, ateş etmek için onların belirli bir mesafeye girmelerine dakikaları sayıyorlardı. İşte o gece, ilk kez ölümlere şahit oldum. Hem de bir değil, birkaç ölüme. Şehit ailesi olmadıktan sonra, bu sayılar insanoğluna ne ifade eder bilmem lakin belirli bir kesim var ki, bir şey ifade etmediği gün gibi ortada. Yaşadığım hayatın gerçek yüzünü o gece gördüm ben. Aslında hayatın acı yüzünü desek daha doğru olur. Silah sesleri rüzgâr seslerine karışırken, nefes almak mucize gibi bir şeydi. Saatler sonra gece yerini puslu sabaha bıraktığında hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını daha iyi anladım. Yerde yatan en az on yiğit vardı. Kiminin kolu kiminin kafası, kimininse bacağı. O an ki duygu nasıl anlatılır ki? Aklından milyon tane şey geçiyor. Ne yapacağını bilemiyorsun. Yıllarca aldığın eğitim işte o anda yetersiz kalıyor. Yerde yatan koca bedenlere bakıyorsun. Dün sapasağlam ayakta olanlar, bugün, kahpe kör kurşunlara hedef olmuştu. Koca bedenler avuç içlerine sığar olmuştu.”

Derin bir nefes daha aldım ve askerin ağlamaktan sallanan omzuna elimi koydum.

“Sonra ne oluyor biliyor musun Siirtli? Başını biraz daha yukarı kaldırdığında tüm güzelliği, tüm canlılığı ile her daim orada dalgalanmakta olan al bayrağı görüyorsun. İşte o vakit, bu vatan, bu bayrak için can veren nice yiğitler geliyor aklına. Toprağın altına on üç, on dört yaşlarında giren gençler, yavrusunu bırakıp vatani için cepheye giden, cephanenin başına bir şey gelmesin diye başında bekleyip, soğukta can veren analar ve sayamadığım daha niceleri. Tüm dünyaya korku salan da bu bayrağın geçmişi, gücü değil mi zaten? Bu kahpeler bu bayrağın gücünün farkında, işte onları da kudurtan bu. Lakin onlarda biliyor ki göklerde dalgalanan bu bayrak asla inmez. Biz bir ölürüz ama bin diriliriz. Bu analar canını toprağa gömerken, can vermeyi de bilecek kadar koca yüreklidir. O yüzden kendine gel yiğidim. Şehit

olan devren, arkadaşın ve nice yiğitler için kendine gel. Sizler var oldukça, bu bayrak dalgalanır, bunu unutma.”

Bedenim yorgun düşmüş olmalı ki, odaya girdiğim gibi kendimi yatağa atmış, nasıl bir pozisyonda uyuyup kalmışsam, o şekil gözlerimi açmıştım. Tabii gözümü açtığım gibi de sevdiğim kadını da başucumda görmüştüm. Mesai bitmiş olmalı ki üzerinde resmî üniforma yerine sivil kıyafetleri vardı..

“Gözlerini dikip beni kestiğine göre, durumun gayet iyi olmalı Mirhan astsubayım.”

Ah ... Bu kadının şu hayatta bilmediği, hissetmediği bir şey var mıydı acaba?

“Gözlerim seni görmeyi o kadar özlemiş ki, istesem de senden ayıramıyorum yüzbaşım.”

Sözlerimi tamamlayıp yattığım yerden doğruldum ve başımı koyduğum yastığı sırtıma alarak yatağa doğru yaslandım.

“Sana çorba yaptım. Aç mısın?”

Minik elleri ile küçük çantadan çıkardığı ağız kapalı kutulara baktım. Böylesine kibar elleri olan bir kadının, kusursuz bir şekilde silah tutmasına hâlâ akıl erdiremiyordum.

“Açım. Bu hastane yemeğinden ne kadar çok yesem de, hiçbir şey anlamıyorum. Tatsız, tutsuz.”

“Adı üstünde, hasta yemeği onlar canım.”

Bir tepsi içinde nizami bir şekilde sıra sıra dizilmiş olan kaplara ve çatal kaşığa baktım. Düzen resmen kadının ruhuna işlemişti.

“Güzel görünüyor ellerine sağlık.”

Kaşığı alıp hemen çorbaya daldırdım. Tadı ve kıvamı gerçekten çok ama çok güzeldi. Onun ellerinden yemek yemek de ayrı bir zevkti lakin bunu dile getirecek kadar cesaretim yoktu, şimdilik.

Yaklaşık on dakika sonra tekrar teşekkür ederek boş tepsiyi sevdiğim kadına uzatmış, sırtımı geriye doğru yaslamıştım.

“Duyduğuma göre izinler iptal edilmiş,” dedim sakın bir şekilde.

“Bölgedeki izinler geçici olarak iptal edildi. Geniş çaplı bir operasyon için hazırlıklar neredeyse tamamlanmak üzere.”

Bir sandalye çekmiş ve yanı başıma oturmuştu.

“Peki sen?”

Beni anlaması için fazla söze gerek yoktu.

“Ben bu operasyonda görevli değilim. Komandolar, JÖH’ler ve gerektiği yerde bordo bereliler.”

“Bordo bereliler derken?”

“Bildiğin bordo bereliler işte. Yaklaşık bir saat içinde alayda olacak yirmi kişilik bir ekip.”

“Desene operasyon çok geniş.”

“Aynen öyle. Neyse bunları boş ver, sen nasılsın, ağrın sızın var mı?”

Ellerime uzanan minik ellere baktım ve hiç vakit kaybetmeden onları avuç içime hapsettim.

“İyiyim, ilerleyen günlerde daha da iyi olacağım. Hafif hafif vuran ağrılarım var, o kadar.”

“Bugün çok ayakta durduğun için olmasın o ağrı?” Gülümsedim.

“Gözünden kaçan ya da haberinin olmadığı bir şey oldu mu bu hayatta sevgilim?”

“Sayamadığım kadar çok hem de. Laf arasına laf sokmaya kalkma sakın.”

Tekrar gülümsedim ve bir an karşımdaki kadının beni ne kadar çok gülümsettiğini düşündüm.

Firuze Şahin...

Benim için yaz günü alnuna düşen bir kar tanesi gibiydi. Önce buz gibi tenimi ürpertmiş, sonra da sıcaklığı ile içimi eritmişti. Karın altında açan çiçek gibiydi bu kadın. Baktıkça bakası geliyordu insanın. Tüm güzelliği ve canlılığı ile göz kamaştırıyordu.

“Yaralı askerleri ziyaret ettim,” dedim düşüncelerimden sıyrılıp ana konuya geri dönerek.

“Anlıyorum. Uçak biletlerini hallettim ben de bugün. Gerekli prosedürleri imzalattım. Doktorlar yarın taburcu edileceklerini ve kırk gün istirahatli olacaklarını bildirdiler.”

“Anladım,” deyip derin bir nefes alıp, tekrar konuşmaya devam ettim

“Kolay kolay atlatamayacaklar.”

“Evet ama yine de başaracaklar.”

“Kim bilir kaç geceyi uykusuz geçirecekler.”

Yaşamayan bilemezdi. Anlatsan bile hikâye gibi gelirdi kimi insana lakin öyle değildi işte. Bu hikâyede her şey gerçektir.

“Kelimelerin yetmediği bir yer lakin yaşam devam ediyor ve onca çekilen acıya rağmen devam edecek.”

Hemen konuyu değiştirdim.

“Neyse annemler ne yapıyor? Azra Sultan’ın keyfi yerinde herhâlde. Buraya gelmediklerine göre.”

Gözlerimi kısarak sevdiğim kadına baktım. O da ima ettiğim şeyi anlamış olacak ki, uğruna öldüğüm dudakları aralanmış ve inci gibi dişleri gözler önüne çıkmıştı.

“Azra teyzeler benden önce buradalardı fakat sen tabiri caizse, ölü gibi yattığın için gelen gidenden haberin olmadı tabii.”

“Yapma ya.”

“İş çıkışı hemen geldim ve onları eve yolladım. Gerçi annen biraz sorun çıkardı ama Cihan amca onu ikna etmeyi bir şekilde başardı. Açık konuşmak gerekirse Cihan amcanın Azra teyze üstündeki etkisine hayran kaldım. Adam resmen kadını hipnotize etti.”

“Babamın annemi hâlâ çok sevdiğini herkes bilir. Tabii aynı şekilde annemde babamı.”

“Allah herkese böyle sevmek nasip etsin diyelim o zaman.”

Yay gibi kaşlarını kaldırarak söylediği sözler sonrasında ona doğru uzanarak başımı boynuna gömdüm ve kokusunu içime çekerek tenini usulca öptüm.

“Sevilmek elbette önemli ama incitmeden, kırmadan, yakmadan, yıkmadan sevmek, sevmekten daha önemli. Babam annemi zamanında çok kırmış. Yakmış, yıkmış annem de ne varsa acımadan talan etmiş. Ama öte yandan çok da sevmiş. Bazen annemin babamı nasıl affettiğini anlamıyorum ama onu yargılamıyorum da. Çünkü doğuda kadın olmak zordur. Gerçi kadın olmak her yerde zordur ama bulunduğumuz topraklarda daha da zor. Başlık parası, berdel, kuma, kan davası. Bunlar şu anda yok ama o dönem de vardı. Nice kadınlar bunların altında ezilmiş ama ses çıkaramamış. Bu yüzden incitmeden sevme taraftarıyım.”

“O zaman ben de incitilmeden sevilme taraftarıyım.”

Sessizce söylenen sözler sonrası hafifçe açımı değiştirip, alnımı alnına dayayıp ona sımsıkı sarıldım.

“Ben seni sevmeyi sevdim, incitmeyi değil.”

Firuze

Günler sessiz sedasız geçerken, hastane odasından çıktığımdan beri Mirhan'ın son sözlerini düşünüyordum.

“Ben seni sevmeyi sevdim, incitmeyi değil.”

Aklıma geldikçe sıırtmamak için dudaklarımı ısırıyor, etraftaki insanların dikkatini çekmemek için çatık kaşlarla yoluma devam ediyordum.

Zor günler geçirmiştım. Hatta öyle ki hem vicdanen hem de ruhen kendimi berbat, aynı zamanda da çökmüş hissediyordum. Şehidi yolcu ettiğimiz günden beri uyku yüzü görmemiştım. Mirhan, yaralı askerler ve şehit ailesi... Kafamı meşgul eden tek şey bunlardı.

Şehit ailesi...

İyi bilirdim bu acıyı. Beklemenin diri diri yakılmaktan beter olduğunu, sessizliğin içinde kopan fırtınanın uğultusunu, içini yakan gözyaşını ve dile bile diz çöktüren acının milyonlarca türünü.

Bildiğim bir şey daha vardı. O da geçmez sandığımız acıların, o pis

sancısının yıllar sonra hafiflediği idi. Yara kabuk bağlıyor, iz bırakıyordu ama kaşıntısı hiçbir zaman geçmiyordu.

Dikkatimi çeken ses ile düşüncelerimden sıyrılıp adımlarımı hızlandırdım.

Helikopterin uzaktan gelen tok sesi yaklaşık birkaç dakika sonra alayın iniş pistinde olacaktı ve benim karşılama komitesinde olmam gerekiyordu. Adımlarımı olabildiğince hızlandırıp, alayın giriş kapısından içeri girdim ve lojmanların bulunduğu tarafa doğru koşar adım ilerlerdim. Merdivenleri tırmanıp dairemin bulunduğu tarafa dönmüştüm ki, Nazlı kapıyı açmış ve buruk gülümsemesi ile bakışlarını bana dikmişti.

“Hoş geldin Firuze, Mirhan nasıl?”

“Hoş buldum. Mirhan gayet iyi merak etme, hatta o kadar iyi ki çenesine vurmuş. Azra teyze nasıl? Baş ağrısı geçti mi?” dedim spor ayakkabılarımı çıkarıp içeri sessizce girerken.

“Şükürler olsun annem azıcık da olsa uyuyor. Babam da yanında. Ben de yiyecek bir şeyler hazırladım işte. Mirza da Mirhan’ın yanına gitti.”

“Karşılaşmadık ama.”

“Burada bir arkadaşımı ne varmış önce onunla buluşup sonra hastaneye uğrayacakmış.”

“Anladım canım. Şimdi kusura bakmazsan giyinip iş yerine gitmem gerekiyor. Resmî olmasa da karşılamamız gereken yirmi kişilik bir ekip var ve benimde orada olmam zorunlu,” dedim gülümseyerek.

“Anlıyorum. Bana açıklama yapmana gerek yok. Sen ne kadar anlatsan da bu işlerden pek anladığım söylenemez.”

Karşımdaki güzelliğe bir kez daha gülümseyip odama geçtim ve hızla kıyafetlerimi çıkarıp kamuflajımı üstüme geçirdim. Rütbeleri kirli kamuflajdan çıkarıp nizami bir şekilde tek tek omuzuma takıp, silahımı palas-kadan geçirdim. Saçlarımı topladım fakat bu sefer sırtıma salınan kısmı topuz yapmakla uğraşmadım çünkü bir an evvel gitmem gerekiyordu. Askıdaki mavi beremi kolumun altına aldım ve her zaman yaptığım gibi parfümümü sıkıp odamdan çıktım.

Mutfakta sağa sola dolanan Nazlı’ya sessizce gideceğimi işaret edip, botlarımı giydim ve sessizce kapıyı örterek ikişer ikişer merdivenlerden

indim. Lojman ve nizamiyeyi ayıran kapıdan geçtiğimde, nefesimi kontrol etmek için derin derin nefesler alıp, ağır adımlarla ilerledim. Yaklaşık dört dakika geç kalmıştım. Adımlarımı bir kez daha hızlandırıp pistin bulunduğu tarafa doğru yürüdüm ve alay komutanının yardımcısı ile selamlaşan yirmi kişilik ekibi gördüm. Birkaç bordo bereli başın bana dönmesine aldırmadan mavi beremi gururla kafama geçirdim, komutanıma selam verip yanında beklemeye başladım.

Ta ki komutanım ismimi söyleyince kadar.

“Firuze yüzbaşım.”

Çatık kaşları ile bana bakan adama bakıp selam verdim ve hemen konuşmaya başladım.

“Firuze Şahin, Muğla. Emredin komutanım.”

“Rahat ol Firuze yüzbaşım. Misafirhane işi tamam, değil mi?”

“Evet komutanım.”

“Pekâlâ, o zaman yerleşmelerine yardımcı olun lütfen.”

Gergin olan sinirlerimin daha da yay gibi gerim gerim gerildiğini hissetsem de, hiç bozuntuya vermeden başımla onayladım ve pürdikkat bizi dinleyen ekibe dönüp, dümdüz bir suratla beni takip etmeleri gerektiğini işaret ederek, ilerlemeye başladım.

Fısıldaşmalar ve mırıltılar kulağıma gelse de devam ettim. Kendi askerlerimin bizi izlerken çatık kaşlarına baktığımda gülümsedim ve tekrar istifimi bozmadan yoluma devam ettim.

Tabii bu sessizlik misafirhaneden içeri girene kadardı. Gülüşmeler boş koridorlarda yankılanmaya başlamış, mırıltılar yerini net konuşmalara bırakmıştı.

“Firuze Hanım, demek kütük Muğla. Bekir Şahin’in kızı olduğunuz geldi kulağımıza.”

Firuze Hanım mı?

Emir komuta zinciri, sadece komandoya mı aitti?

Bekir Şahin’in kızı.

Asıl sormak istediği, torpille mi geldiğim olacaktı galiba. Zihniyet hep aynı. Sesimi çıkarmadan yoluma devam edip, her yeri tek tek tanıttım ve odaları göstererek sözlerimi bitirdim.

“Firuze Hanım, yemek saatleri hakkında bilgi vermediniz.”

Arkamı döndüm ve sesin geldiği yöne baktım. Neredeyse herkes aynı boyda, aynı genişlikteydi lakin ben yine de sesin nereden geldiğini biliyordum.

Soldan üçüncü şahıs...

“Öncelikle hanım değil komutanım,” derin bir nefes aldım ve devam ettim.

“Türk Silahlı Kuvvetleri’nin yemek saati hiç değişmez teğmenim. Ayrıca Bekir Şahin babam annem rahmetli de hain bir pusuda şehit edilen bir astsubaydı. Var mı başka merak ettiğiniz?”

Seslerin kesilmesini fırsat bilerek işime geri döndüm. Yaklaşık yarım saat sonra akşam yemeği için yemekhaneye girdiğimizde, ortamda derin bir sessizlik hâkimdi. Ekibi geride bırakıp etrafıma bakındım ve televizyon başında boş boş vakit geçiren dört askeri yanıma çağırdım.

“Emredin komutanım.”

“Üç masayı birleştirelim gençler. Malum misafirleri ayırmak olmaz.”

Askerlerin gülümsemesine karşılık ben de hafifçe gülümseyip onlara yardımcı oldum. Daha sonra ise yemeklerini alıp ayakta dikilen misafirlerle oturmaları için kibarca işaret ettim. Herkes yerini aldığı anda, masanın en başında dikilip, her şeyi organize eder gibi görünen adamın yanına doğru ilerlerdim.

“Merhaba üsteğmenim,” dedim nazik bir şekilde.

“Merhaba komutanım.”

“Umarım her şeyden memnun kalırsınız. Nöbetçi astsubayımız sizinle ilgilenecek. Benden bir isteğiniz yoksa, şimdilik müsaade isteyeceğim.”

“Aslında önemli bir işiniz yoksa bize eşlik etmenizden memnun oluruz.”

Eşlik etmek mi?

“Maalesef kalamam üsteğmenim. Nişanlımın ailesi yanımda ve onlara ayıp olsun istemem. Afiyet olsun, hayırlı akşamlar.”

Sırtımı delip geçen bakışlara aldırmadan yemekhane çıkışına doğru ilerledim. İmzalamam gereken dosyayı imzalayıp alaydan çıktım. Hava

tamamen kararmıştı artık. Lojman kapısından geçip hızlıca merdivenleri tırmandım. Tam da tahmin ettiğim gibi Nazlı açık kapıda beni bekliyordu. Fakat bu sefer yalnız değildi. Azra Ateşoğlu'da tıpkı kızı gibi kapıda buruk bir gülümseme ile bana bakıyordu.

"Ayakta kalmasaydın Azra teyze," dedim eğilip botun fermuarını çekerken.

"Olsun kuzum ölmeyiz ya."

Başımı kaldırıp hâlâ güzelliği ile yıllara meydan okuyan kadına baktım. Bu kadın kim bilir gençliğinde ne canlar yakmıştı.

"Siz yine de ayakta kalmayın."

İçeri geçip burnuma gelen mis gibi yemek kokularına aldırmadan müsaade isteyip üzerimi değiştirmek üzere odama ilerledim. Yaklaşık on dakika sonra tüm işlerimi halledip mutfağa geçtim.

"Sen otur kızım, biz hallederiz."

Ocağın başındaki tencereyi karıştıran kadına bakıp tekrar gülümsedim.

"Asıl siz oturun. Gerisini Nazlı ile ben hallederim," deyip başka söz hakkı tanımadan ocağın başına geçtim.

Yaklaşık on beş dakika sonra masa kurulmuş, yemekler tabaklara konmaya hazır hâle gelmişti. Azra teyze ile Cihan amca kendi aralarında konuşurken ben ve Nazlı'da yemekleri tabaklara koyma işleri ile meşguldük. Derken kapı çaldı. Umuyordum ki, hesapta olmayan bir nöbet gelip yine beni bulmazdı.

Elimdeki tabağı bırakıp salondan çıktım ve kapıya doğru ilerledim. Altımda diz izleri belli olan bir eşofman, üstümde de kalçalarımı kapatan salaş bir tişört varken, askerlerden birine görünmekten pek hoşlanmasam da şu dakika da yapacak bir şeyim yoktu. O yüzden kapıyı açtım ve karşımda duran nizamiye nöbetçisine baktım.

"Komutanım akşam akşam rahatsız etmek istemezdim ama çıkış imzası atılmamış."

Başımın altına onaylayıp defteri elime aldım ve ismimin karşısına imzayı atıp kapıyı kapattım. Salona geri döndüğümde yemeklerine dokunmayan aile karşısında utanarak özürlerimi sunup hemen masaya oturdum.

Sessizlik içinde yemek yemeye başlayalı daha beş dakika olmamıştı ki, tekrar kapı çalmış ve bu sefer ciddi anlamda sinirlendiğimi hissetmeye başlamıştım.

“Affedersiniz,” dedim bir kez daha oturduğum yerden kalkıp kapıya doğru ilerlerken. Bu sefer de imza için birileri gelmişse, kesinlikle diyeceklerim vardı. Mesela sürekli kapıma dayanmak yerine, telsize anons geçmeleri gibi.

Bir hışımla kapıyı açtım ve daha ağzımı açmadan şaşkınlıkla kapıda bekleyen ikiliye, daha doğrusu ikizlere baktım.

Mirhan ve Mirza Ateşoğlu...

“Hastaneden mi kaçtın Mirhan?”

Ağzımdan bir anda kaçan sözler karşısında utançtan yerin dibine girsem de, fazla belli etmedim ve hemen konuyu değiştirdim.

“Hoş geldiniz.”

Kenara çekildim ve onların içeri geçmesini sessiz bir şekilde izledim. Mirza gözden kaybolur kaybolmaz Mirhan’a baktım ve ansızın dudaklarına değen dudaklarla neye uğradığımı şaşırdım.

“Bunu bu gece sabaha kadar yapacağım, haberin olsun.”

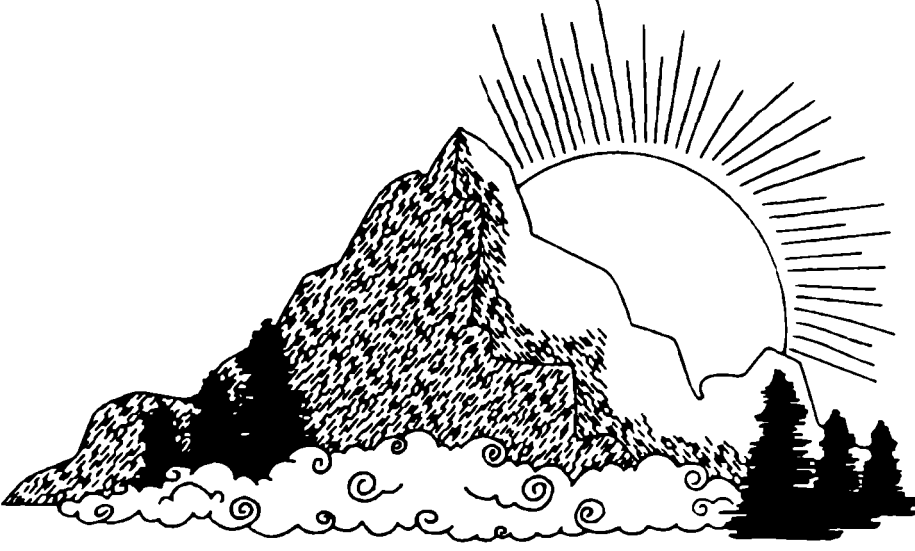
Ben daha öpücüğün etkisinden çıkıp söylediği sözlerin ne anlama geldiğini anlayamadan, o da tıpkı kardeşi gibi gözden kaybolmuştu.

Kapıyı kapattım, derin bir nefes aldım. Daha önce hiç bu kadar kalabalık bir ortama sahip olmayan salonuma geçtim.

Herkes yemek işini bırakmış, can yarılarına sarılmıştı. En iyisi onları yalnız bırakmaktı. Bu yüzden mutfığa geçip tabak ve kaşıkları aldım. Sonra da birkaç dakika bekleyip tekrar salona geçtim. Altı kişilik masa, tarihinde ilk kez bu kadar doluydu. Yan gözle Mirhan’a baktım ve onun da bana baktığını gördüm.

Pis alçak...

Gün içerisinde taburcu olacağım bir kez bile dile getirmemişti...

46. BÖLÜM

Mirhan

Anneme sarıldığımda bir kez daha anlamıştım ki, ben yaşıma kaç olursa olsun hâlâ ana kuzusuydum.

“Oğlum. Hoş geldin kuzum.”

Ağlamaktan kızarmış, düşünmekten çökmüş anneme baktım ve bir kez daha sarıldım.

“Ağlama kurban olduğum, bak iyiyim ben.”

“Allah’ıma sonsuz şükürler olsun oğlum. Yanımdasın, nefes alıyorsun ya, bu bana yeter de artar bile.”

Bir an şehit anaları geldi aklıma. Gözlerimin içine bakıp yalvarırcasına, “Oğlum yaşıyor de bana komutanım,” diyen analar...

Anneme bir kez daha sarılıp, gözlerimin içine bakan diğer sekiz dakikalığa baktım. Onun da gözleri tıpkı anneminki gibi yağmur yüklüydü.

Bir an onu kendime çekip kokusunu içime çektim.

“Kız yakışıyor mu sana ağlamak, ne bu hâller böyle?” dedim buruk bir tebessüm dudaklarıma yerleşirken.

“Kapat çeneni,” deyip ahtapot misali sırtıma dolanan kollarından bir tanesini böğrümüne indirmişti.

“Bakıyorum da performansından bir şey kaybetmemişsin sarı çıyan.”

“Sen dua et ki başkasının evindeyiz, yoksa sana sarı çıyan demesini gösterirdim.”

Başkasının evi...

Dudaklarımda, dudaklarının izi olan kadının evi.

Bu düşüncelerle Nazlı’dan ayrılıp bu sefer babama döndüm. Belli etmek istemese de gözlerindeki hüznü görmemek, hissetmemek elde değildi.

“Hoş geldin evlat. Geçmiş olsun. Allah beterinden esirgesin.”

“Âmin baba âmin,” deyip geri çekildim ve tam bu sırada elinde tabakla içeri giren sevdiğimi gördüm.

Daha önce onu hiç ev hâliyle görmemiştim. O hep kamuflajın içinde dimdik duran, yıkılmaz görünen, mavi beresini genellikle omuzundaki rütbenin altına olması gerektiği gibi nizami bir şekilde sokan, askerlere nadiren gülümseyen ve mesleğinde her daim başarılı olan bir kadındı. Şimdi olduğundan o kadar farklı bir görüntü sergiliyordu ki, ister istemez gözlerim onun her hareketini beynime kazıyordu.

Gülümsedim.

Aklıma gelen hinlikleri belli etmeden masada boş kalan sandalyelerden bir tanesine yavaşça oturdum ve tabağıma yemek koymasını çekinmeden izledim. Daha sonra yanıma oturduğunda kimseye belli etmeden hafifçe eğilip sessizce konuşmaya başladım.

“Demek beni gördüğünde ilk sözlerin hastaneden kaçtın mı olacaktı ha? Vay arkadaş, insan bu kadar da vicdansız, zalim olmaz ki.”

Elinde kaşık ile önce masadakileri kolaçan etmiş, daha sonra da hiç ummadığım bir şey yapıp çatışmada yaralanan ayağımın parmak uçlarını ezmişti.

Erkekliğe bok sürmemek için ses etmesem de, canımın yandığını inkar edecek kadar nankör değildim. Tabii ki sadece kendime.

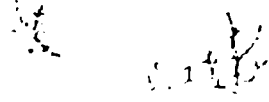
Arsızca gülümseyip tabağımdaki yemeğe gömüldüm. Masadakiler

sessizce yemeklerini yerken, onların ne kadar mutlu olduklarını belli etmeseler de çok iyi biliyordum.

Peki ben mutlu muydum?

Sanmıyorum .

Sadece sağ kaldığımız için şükreliyorduk o kadar...

Yemekler yenmiş, bir şekilde hasret giderilmeye çalışılmış fakat en sonunda yatma saati gelmişti. Tabii benim mesaim yeni başlıyordu o ayrı bir konu. Herkes koltuklarda rahat rahat yatarken, ben bu boş odadaki süngerin üstünde boşuna yatmıyordum değil mi? Vardı bir bildiğim...

Usulca kalktım, karnımdaki sızıya aldırmadan sessiz bir şekilde etrafı dinledim. Sonra da üstümdeki örtüyü atıp, parmak uçlarıma basarak sinsice odadan dışarı çıktım. Karşı tarafta bulunan odanın kapısına saniyeler geçmeden vardım ve kapıyı çalmaya gerek bile duymadan karambole içeri daldım.

“Hayırdır Mirhan, odaları falan mı karıştırdın?”

Karanlık odada göz gözü görmezken ve bu kadar sessiz olmama rağmen bu kadının varlığını hissetmesi ve bilmesi cidden sinir bozucuydu.

Düşman hattında olsak çoktan yemiştik boku.

“Beni mi bekliyorsun hayatım?” dedim beni duyabileceği şekilde.

“Yok seni beklemiyordum. Altıncı adımdan sonra kaç saniye içinde kapıdan içeri gireceğini merak ettim sadece.”

Karanlıkta kendisini görmesem de, dudaklarının sinsice kıvrıldığını adım gibi biliyordum. Birkaç saniye bekledim ve gözlerim iyice karanlığa alışınca kadar öylece durdum. Ta ki mavi cılız bir ışık odayı bir nebze de olsa aydınlığa kavuşturuncaya kadar.

Odada dikkatimi ilk çeken şey, duvarda asılı duran aile resmiydi. Çok net göremesem de, bunun Firuze'nin annesi ve babası olduğunu anlamıştım. Birkaç adımda resme biraz daha yaklaştım ve dikkatli bir şekilde inceledim. Firuze en fazla beş altı yaşlarındaydı ve nereden bakarsan bak

tıpkı annesine benziyordu. Askerî kamuflajlı kadın gerçekten çok ama çok güzeldi. Toplu siyah saçları, iri gözleri ve sayamadığım dikkat çeken birçok özelliği ile gerçekten güzel bir kadındı ve kocası ile birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

“Annene benziyorsun,” dedim hiç düşünmeden sırtını yasladığı yatağa doğru ilerlerken.

“Bilmem. Genel olarak benzediğimi söylerler ama ...”

Örtüyü açtım ve dik dik bakışlarına aldırmadan yatağın içine girip, tıpkı onun yaptığı gibi sırtımı yatak başlığına dayadım.

“Genel olarak söylediklerinin doğruluğuna yüzde yüz katılıyorum.”

“O derece yani.”

“Evet aynen öyle,” deyip oturduğum yerde yatağın içine doğru biraz daha kaykıldım.

“Hayırdır, bu gece yatağında konaklamayı planlıyorsun galiba?” dediğine zerre takılmadım.

“Aynen dediğin gibi. Bunu kapıdan girerken de söylemiştim zaten.”

Sözlerimi bitirip onun yüzüne baktım. Çok güzeldi.

“Biliyor musun, seni ilk gördüğümde ardıma bile bakmadan dümdüz kaçmıştım. Öyle havalı, öyle ketum, öylesine kendini beğenmiş görüyordun ki, anlatamam sana. En sevmediğim tiplerdendin yani,” deyip çarşafın üstündeki eline uzandım.

“Beni bir kez gördün ve tüm bunları düşündün öyle mi?”

Omuzlarımı çektim.

“Aslında bir kez görmedim. Erzak listesi için her gelişimde seni gördüm çünkü seni görmemenin imkânı yoktu. İşe yaramayan ot gibi, her yerde bitiyordun. Her seferinde en az bir kere bağırma sesini duyardım ve bu beni çıldırtır, hatta sinir bile ederdi.”

“İşe yaramayan bir ot derken? Hem işini tam anlamıyla yapan hiç kimseye sesimi yükseltmem ben. Umarım bunu bir sonraki gelişlerinde anlamışsındır.”

“Anladım elbette ama çok sonra anladım.”

Sözlerimi bitirdiğimde bir anda odaya sessizlik hâkim olmuştu.

“Gözlerindeki acıyı gördüğüm gece anladım ki, sen bu değilsin. Sadece kabuğun çok sert o kadar. Kırmasını bilene o sert kabuğun altında öyle yumuşak, öyle kırılgan bir yapın var ki, onu ilk keşfettiğimde inanamamıştım. Hatırlıyor musun, denetlemenin ilk günü benim için ya vardır ya yoktur demiştin.”

“Anladım ki sen benim için hep varmışsın,” deyip yüzüne düşen saçlara uzandım. Kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırıp gözlerine baktım.

“Vurulduğum zaman dizlerimin üstüne düştüğümde seni düşündüm. Ölmekten değil de sensiz kalmaktan, seni geride bırakmaktan korktum. Çünkü sen hayatımda olmasını istediğim ve bunun için her şeyi göze aldığım tek kadındın.”

Uğruna öldüğüm dudakları usulca yana doğru kıvrılmış, boncuk gözleri ise dolu dolu olmuştu. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Yatağa girdiğimden beri bir kez bile hareket etmeyen kadın, usulca kaymış, kollarımın arasına girmiş ve beni daha da şaşırtarak kolunu belime sarmıştı.

“Ben bu korkuyu tam iki kez yaşadım Mirhan. Birincisinde annemi kaybettim. Eğer ki-”

Bir anda susmuş, nefes alışları düzensizleşmişti. Fakat sonra zor da olsa titreyen sesi ile tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Eğer ki seni de kaybetseydim bunu kaldırmazdım. Bir daha asla toparlanamazdım Mirhan.”

Sessizce ağlaması yüreğimi yaksa da hiç konuşmadım. Ona daha çok sarıldım, kokusunu içime çektim ve teselli edercesine kollarını sıvazladım.

“Yarın gidiyorum,” dedim sessizce.

“Biliyorum.”

Bilmemesine imkân yoktu zira izin belgesi ve raporda onun da imzası vardı.

“Kırk gün geçer mi dersin?”

“Biliyorsun, iznim olsa seni yalnız bırakmazdım.”

“Bırakmaz mıydın gerçekten?”

Bakışları hüznlenmiş, belime sardığı parmakları havalandırarak usulca yüzüme dokunmuştu.

“Peki sen, sen beni bırakır mıydın?”

Yüzümü okşayan elini tuttum ve iç kısmına bir öpücük kondurup parmaklarımı parmaklarına doladım.

“Seni seviyorum yüzbaşım, hem de tüm kalbimle seviyorum.”

Masum bir öpücükten zarar gelmezdi değil mi?

En kötü, suratımın orta yerine bir tokat yerdim o kadar.

İşte bu yüzden ellerimi narin yüzüne yerleştirdim ve usulca dudaklarına dokundum. Sıcacıktı. Tadı mükemmel, kokusu harikaydı. Nefesi küçükken sokak aralarında satılan elma şekeri gibi kokuyordu.

Aman Allah’ım...

Masum bir öpücük mü demiştim daha önce?

Firuze’nin aralanan dudakları ile bunun masumluktan çıkıp bambaşka bir şeye dönüştüğünü artık ben dâhil cümle âlem, hatta tüm uzuvlarım bile biliyordu. Dudaklarımın altındaki yumuşacık dudaklar, o kadar sıcaktı ki daha fazla dayanamayıp onu kucağıma doğru çektim ve âdeta onu içime hapsetmek istermiş gibi sımsıkı sarıldım. Dudaklarımız dillere destan bir şekilde kendi oyunlarını oynarken, ne zaman olduğunu anlayamadığımız bir şekilde bu oyuna dillerimiz de eşlik etmeye başlamış ve film aniden burada bitmişti.

“Mirhan.”

Alnını alnıma dayamış ve kızaran yüzü, titreyen sesi ile nefes nefese kalmıştı. İkimizde berbat hâldeydik lakin benim daha da beter bir hâlde olduğum su götürmez bir gerçektir. Mesela kucağımda oturan kadın kurşun yediğim yerin tam üstünde oturuyordu ve bu da canımı bir hâyli yakıyordu fakat asıl canımı yakan bu değildi. Canımı fazlası ile yakan şey vücudumdaki en önemli organın rahat durmayıştıydı.

Lanet olası hiç de iyi durumda değildi şu an...

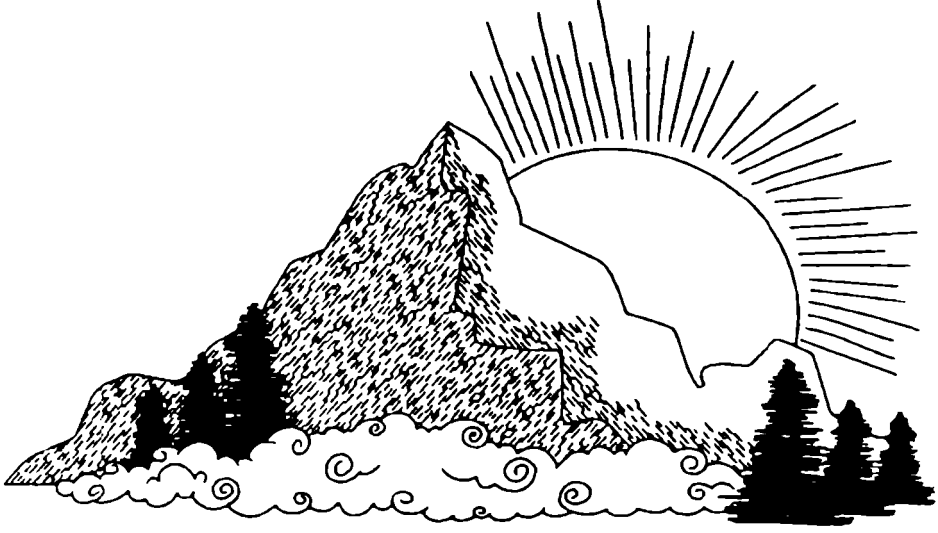
“Hemen evlenemez miyiz Firuze?”

Bakışları bir an değişmiş sonra da hiç beklemediğim bir tepki vermişti. Önce kahkaha atmış sonra da kollarını boynuma dolayarak kulağıma fısıldamıştı.

“Bu söylediğin kırk gün içinde gerçekleşebilecek bir şeyse neden olmasın Mirhan Ateşoğlu,” demiş ve sanki mümkünmüş gibi biraz daha yaklaşarak ve biraz daha kucağımda kıvranarak konuşmasına devam etmişti.

Allah’ım ...

Gün yüzü görmeden ölecektim galiba.

47. BÖLÜM

Firuze

Sevgi neydi?

Canı yandığında kendi canının yanması mı?

Onu deli gibi özlemek mi?

Günlerce onu düşünmek mi?

Gelecek diye yolunu gözlemek mi?

Yokluğunda kanadı kırık kuşlar gibi olduğun yerde tökezlemek mi?

Eskiden sürekli sorguladığım soruların cevabını artık çok iyi biliyordum. Sevgi yüreğe ekilen, gün geçtikçe yeşeren ve sonra da tomurcuklanan bir çiçektir. Günden güne büyüyen ve içine sığmayan koca bir çiçek.

Ve şimdi yüreğimde açan çiçeklerimin dalları daha da büyümeye başlamıştı çünkü sevdiğim adam evlenelim demişti.

Yan odadaki kapı açıldığında, onun odama geleceğini adım gibi biliyordum. Oturup sohbet etmeye, ona laf sokmaya, hatta kaçak âşıklar gibi bir iki kıkırdayıp ona sarılmaya bile kendimi hazırlamıştım fakat bunu beklemiyordum. Bunu gerçek anlamda beklemiyordum.

Kafamda dolanan düşünceleri bir kenara bırakıp oturduğum yerde

biraz daha kıpırdanıp sevdiğim adam iyice sokuldum. Kollarımı boynuna doladım ve başımı geniş göğsünün üstüne yasladım.

“Benim için bir insanı sevmek onunla bir ömür boyu yaşlanmak anlamına gelir. Ben seni seviyorum Mirhan Ateşoğlu ve seninle bir ömür boyu beraber olmak istiyorum. Ve uyduruk evlilik teklifini kabul ediyorum.”

“Hım,” demiş ve başka söze gerek duymadan göğsüne yasladığım başımı kaldırıp, yanaklarımdan tutarak beni öpmeye başlamıştı. Hayatımda hiç yapmadığım bir şeydi fakat aynı zamanda muhteşemdi. Dudakları yumuşacık ve sıcaktı.

“Uykudan uyanınca insanı pişman eden, bakışları ile delirten, aynı bakışlarla insanı dize getiren ve bu hayatta insanın başına bir kez gelen harika bir rüyasın Firuze Şahin. O kadar güzelsin ki, sana bakarken bazen kalpten küt diye gideceğim diye korkuyorum. Gülüşünü, sohbetini, laf sokmanı, suratsızca ortada dolanmanı, sinirlendiğin zaman sol ayağını pat pat yere vurmanı, sesini, bakışlarını kısacası her şeyini seviyorum. Sen bana sevmek için illa yüz yüze olmanın gerekmediğini öğrettin. Bu yüzden biz hiç vakit kaybetmeden evlenmeli, şöyle ortalarda koşturan, anasını delirten birkaç bebe yapmalıyız.”

Gözlerimin içine bakarak söylediği sözler sonrası sessiz bir kahkaha attım ve tekrar başımı geniş göğsüne yasladım.

“Sabah erken mi yola çıkacaksınız?”

Bu düşünce ile gülümsemem dudaklarımda asılı kalmıştı.

“Erken çıkalım diyoruz. Zaten bu şekilde devam ederse, yol bitmeyecek gibi.”

Ne demek istediğini anlamamıştım. Başımı kaldırıp sakallarının süslediği yüzüne baktım.

“Üç saatlik yolu gözünde fazla büyütüyorsun bence.”

“Üç saatlik yol gözümde büyümez ama-” demiş ve karnını göstererek sözlerine devam etmişti.

“Bu acı büyütülür.”

Karnına baktım. Sonra da yarasının tam üstüne oturduğumu fark ettim. Aman Allah’ım dakikalardır o yaranın üstünde kıpırdanıp duruyordum. Kim bilir canı ne kadar yanmıştı.

Bu düşünce ile hemen yana kaydım ve yarasını açıp hasar tespiti yaptım. Beyaz bandajın üstünde hafif bir kırmızılık vardı. Gözlerim doldu. Nasıl bu kadar düşüncesiz olmuşum?

Titreyen ellerime aldırmadan yaranın üstüne elimi koydum ve hiç yapmayacağım bir şeyi yaptım. Eğildim ve yaranın üstündeki temiz yeri öptüm.

“Acıyor mu?” diye sordum titreyen sesime aldırmadan.

“Sen öptün ya, acısını hiç hissetmem artık,” deyip beni kendine çekmiş ve saçlarıma dudaklarımı gömmüştü.

Birkaç saniye öylece sessizliğin içinde kaybolduk.

“Hadi uyuyalım. Sabah iş var, erken kalkmam lazım. Hem gitmeden size kahvaltıyı da hazır ederim.”

“Sen zahmet etme kahvaltı yapmadan yola çıkarız biz. Yolda bir şeyler atıştırırız.”

“Saçmalama. Hiç olur mu öyle şey, ne kadar ayıp.”

“Oy... Sen diyorsun ki, illa kaynanamın gözüne gireceğim,” deyip saçlarımı yaramazlık yapmış bir çocuk edası ile karıştırmaya başlamıştı.

“Yahu ne alakası var? Zaten erken kalkacağım, hazırlanırken masaya koyarım bir iki bir şey. Sana iyilik de yaramıyor Mirhan efendi.”

“Tamam tamam, hemen dikenlerini çıkarma. Sana zahmet olmasın diye dedim ben.”

“Zahmet olmaz, sen merak etme,” deyip yastıktan aşağı kaydım. Sonra da usulca onun kaymasını izledim.

“Bana öyle bakmaya devam edersen, sabaha kadar uyutmam seni billesin.”

Gülümsedim, sonra da yanağına bir öpücük kondurup sırtımı ona döndüm. Mutlu olmak, seni mutlu eden şeyin yanı başında olması, gerçekten muhteşem bir şeydi. Bu düzinelerce hazineye bedeldi. Bu, hayatta ki her şeye değerdi...

K. K.

Gözlerimi açtığım ilk andan itibaren yalnız olmadığımı biliyordum. Sırtıma değen ılık nefesin sahibi, belli ki derin bir uykundaydı. Bir nefes insana bir demet huzur bahşeder miydi?

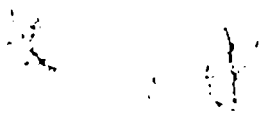
Ediyordu demek ki.

Derin bir iç çektim ve onu uyandırmamaya özen göstererek yataktan kalktım. Hep yaptığım gibi ilk olarak pencereden dışarı baktım. Her zamanki gibi gri, her zaman ki gibi sisli...

Aslında alışmıştım bu havaya, hatta seviyordum desem yeriydi. Ne de olsa kurt puslu havaları severdi, değil mi?

Meslek hayatımın ilk yılında böylesine puslu bir havada yemiştım ilk baskınımı. Yataktan bile çıkmaya fırsat bulamadan karakolun camları yere inmiş, kurşunlar etrafa saçılmaya başlamıştı. O zaman ele geçen hainlerden bir tanesi, *böyle havalar sizin eceliniz olacak* demişti. Belki de bu yüzdendi bendeki bu garip alışkanlık.

Derin bir nefes alıp düşüncelerimden sıyrıldıktan sonra, odadan dışarı çıkıp rutin işlerimi hallettim. Sonra da hemen mutfığa geçip bir çay suyu koydum. Çay suyunun kaynamasını beklerken, bir taraftan da kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. Kapalı kutuları tezgâhın üstüne dizdiğim sırada arkadan kollarını belime dolayıp, burnunu boynuma gömen adamla irkildim. Ses yapmamaya özen göstermişim lakin belli ki işe yaramamıştı.

“Uyandırdım mı?” dedim yüzümü ona dönüp, sırtımı tezgâha dayarken. Sabah sabah da ne yakışıklı görünüyordu gözüme mübarek. Sanki hiç uyumamış gibi, gözleri ıslık ıslık.

“Sen yanımdan kalktığından beri uyanıktım.”

“Peki, neden uyuyor numarası yaptın?” dedim gülümseyerek.

“Her sabah senin yanında uyanmıyorum. Bu yüzden Firuze yüzbaşı uyandığında ne yapar ne eder merak ettim. Bu yüzden de izlemekle yetindim.”

“Peki, gördüklerinden memnun kaldın mı bari?”

“Ah. Şu mesele. Ben de ilk uyandığımda şöyle bir etrafımı izler, olan biten ne varsa düşünürüm ve güne öyle başlarım. Anladığım kadarı ile sen de bendensin.”

Sessizce kıkırdadım ve ondan birkaç adım uzaklaşıp kaynayan demliğin başına geçtim. Çayı demledim ve tekrar kahvaltılıkları çıkarmaya başladım.

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Başımı çevirip dalga geçercesine kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

“Ömründe kaç kez kahvaltı hazırlamış olabilirsin acaba?”

“Sayısını ben bile unuttum.”

“Şaka gibisin.”

“Ciddiyim bak acayip güzel menemen yaparım, şöyle bol acılı sabah sabah iyi gider.”

“Sabah sabah acılı yemek nedir Mirhan ya.”

“Ama ön yargılı olma. İştah açar, acayip iştah açar hem de.”

Gözlerimi kısıp ciddi olup olmadığını düşündüm.

“Peki, buyur bakalım, malzemeleri çıkarması benden, gerisi senden.”

O dakikadan sonra sessiz sessiz konuşarak kahvaltımızı hazırladık. O malzemeleri doğrarken ben kahvaltılıkları masaya koydum. Salonda yatanlar olduğu için mecburen mutfak masasına hazırlamıştım. Dakikalar sonra her şey hazırды. Çay demlenmiş, kahvaltılıklar düzenli bir şekilde dizilmiş, tabaklar masadaki yerlerini almıştı. Geriye bir tek pişmek üzere olan Mirhan usulü menemen kalmıştı. Saate baktım. Mesainin başlama-sına az bir vakit kalmıştı. İçim burkuldu birden. Yüreğimin tam ortasına acımasızca atılan bir yumruk yemiş gibiydim. Saatler sonra gidecekti ve ben onu aylar boyu göremeyecektim.

“Kahvaltıdan önce hazırlanayım ben. Sen de annenleri uyandır olmaz mı?”

“Olur tabii. Hadi sen hazırlan, mesaiye geç kalırsan fena olur.”

Yanaklarımı zorlayan bir gülümseme ile odama geçip hemen hazırlanmaya başladım. Önce pantolon, sonra gömlek, daha sonra palaska ve en sonunda mavi bere...

Dakikalar sonra aynadaki yansıma baktığımda, ilk kez gözlerimin dolduğunu fark ettim.

Yutkundum ve parmak uçlarımla dolu olan gözlerimi sildim. Komedinin üstünde duran telsizimi aldım, silahımı palaskadan geçirdim, tekrardan derin bir nefes alarak odadan çıktım. Mutfığa geçtiğimde herkesi masanın etrafında oturmuş sessiz bir şekilde konuşurken gördüm. Ta ki benim varlığım hissedilene kadar. Sesler bir anda kesilmiş, başlar aniden bana dönmüş, bakışlar garipleşmişti.

“Günaydın,” dedim çekinerek.

Onların da gülümseyerek karşılık vermesini fırsat bilip hemen çaydanlığın yanına gidip kendime bir bardak çay doldurdum. Sonra da Mirhan’ın bakışlarına aldırmadan yanındaki boş sandalyeye oturdum.

“Umarım rahat uyumuşsunuzdur,” dedim ortamdaki garip sessizliği bölmek adına.

“Diğerlerini bilmem ama ben yorgunluktan ölü gibi yatmışım,” diyen Mirhan’a şaşkınlıkla baktım. Sanki hiç yalan söylemiyormuş gibi çayından yudumluyordu.

“Tabii canım, kesin rahat uyumuşsundur.”

Nazlı’nın sessizce mırıldandığı sözler karşısında utanmışsam da bunu hiç belli etmedim. Dakikalar sonra sohbet kaldığı yerden devam ettiğinde, derin bir nefes almıştım ki, bu sefer de telsizden içtima için anons geçmişlerdi.

Demek ayrılık vakti gelmişti ha...

Belki masada bulunan diğerleri bu konuşmanın ne anlama geldiğini bilmiyorlardı fakat Mirhan çok iyi biliyordu.

Ayağa kalktım ve bardağımı lavabonun üstüne bırakıp masadakilere döndüm.

“Kusura bakmayın sizi böyle uğurlamak istemezdim ama maalesef işe gitmem gerekiyor,” dedim utanarak. Çünkü başka ne demem gerektiğini bende bilmiyordum.

“O nasıl laf kızım? Asıl sen kusura bakma. Kurulu düzenini bozduk.”

“Olur mu öyle şey Azra teyze? Başımın üstünde yeriniz var her zaman. Ne zaman isterseniz her daim kapım açık.”

“Sağ olasın kuzum, Allah razı olsun. Her şey için biz teşekkür ederiz.”

Gülümseyerek başımı salladım ve tekrar mahcup bir şekilde hepsi ile vedalaşıp mutfaktan çıktım. Feci şekilde içimde bir burukluk hissediyordum. Açıkçası onlara alışmıştım ve şimdi yine yalnız kalacaktım.

Bozuntuya vermeden askıdaki çantama uzanıp kapıya çıktım. Tam bu sırada karşı komşunun kapısı açılmış ve evli çift kapıda görünmüştü.

“Günaydın komutanım,” diyen adama bir baş selamı verip botlarıma uzanmıştım ki, arkamda duran adamın varlığı ile hafifçe gülümsedim. Sonra da karşı komşulara aldırmadan sevdiğim adamın yanaklarına bir öpücük kondurup konuştum.

“Güle güle gidin, dikkatli olun.”

“Sen de kendine dikkat et ve en kısa zamanda izin almaya bak.”

Gülümsedim ve karşı komşunun asık suratına sırtarak merdivenlerden indim. Kadınla ne zaman karşılaştık bakışları bir tuhaflaşıyordu.

Kapıdan çıktığımda arkamı dönüp eve baktım ve sevdiğim adamı Nazlı ile cam kenarında durmuş bana bakarken yakaladım. Gülümseyip el salladım. Sonra da nizamiyenin kapısına doğru yürümeye başladım.

Ne garipti değil mi?

Âşık olunca yapmam dediğin ne varsa hepsini yapıyorsun ve yaparken zerre pişmanlık duymuyorsun.

X AB

“Günaydın,” diyen askerlere baş selamı ile karşılık verip alayın giriş kapısına doğru ilerlerken, yeni yeni içtima için harekete geçenleri izledim. Hepsinin gözünden uyku akıyordu fakat yapacak bir şey yoktu.

“Komutanım günaydın.”

“Günaydın Mustafa astsubayım.”

Dönüp bakma gereği duymadan ilerlemeye devam ettim.

“Mirhan astsubay taburcu olmuş, gözünüz aydın.”

“Sağ ol.”

“Sizin evde kalıyorlarmış komutanım.”

Anında durdum ve karşımdaki adama döndüm. Derdi neydi bunun yine?

“Size giren çıkan ne Mustafa astsubayım?”

Şu an ciddi anlamda sinir sistemim bozulmuştu.

“Yanlış anladınız komutanım. Diğer arkadaşlar kendi aralarında konuşurken duydum.”

“Diğer arkadaşların pek meraklı galiba dedikodu yapmaya. Diliniz çalışacağına azıcık da elleriniz çalışsın ki, hedefi üçte üç vurun. Diğer arkadaşlarına da aynısını iletirsiniz inşallah.”

“Emredersiniz komutanım.”

Gerçekten delirmemek elde değildi. Bu tip insanlar meslek hayatım boyunca hep olmuştu. Bunlara onların dilinden konuşmak gerekiyordu, yoksa bu iş uzayıp giderdi.

“Günaydın Firuze yüzbaşım.”

Koridor boyunca hızla odama doğru ilerlerken tanımadığım sese döndüm.

“Günaydın üsteğmenim.”

Birkaç gün önce operasyon için gelen bordo bereli askerlerden sorumlu komutandı bu.

“Göreve giderken sizden bir timde bize eşlik edecekmiş sanırım. Bu konu hakkında bir bilginiz var mı acaba?”

Bu da nereden çıkmıştı ki?

“Hayır bu konu hakkında hiçbir bilgim yok. Bana bu bilgiyi içeren bir evrak gelmedi henüz,” deyip beni takip etmesi için anlayacağı dilde işaret edip odama yöneldim.

Sabah sabah bitmeyen bu çilem neydi acaba?

Odamın kapısını açıp içeri girdim ve ilk iş olarak camı açıp içeriye temiz hava girmesini sağladım. Parfüm ve metal kokuları birbirine karışınca, ortaya pek güzel bir şey çıkmadığı kesindi.

“Buyurun şöyle, oturun.”

Masaya geçip bilgisayarı açtım. Bu sırada da masanın üstündeki evrakları incelemeye başladım.

“Odanız hiç beklediğim gibi değil yüzbaşım.”

Başımı kaldırıp dikkatli bir şekilde odanın her köşesini izleyen adama baktım.

“Ne bekliyordunuz? Dantel rtler mi? Ya da iek mi?”

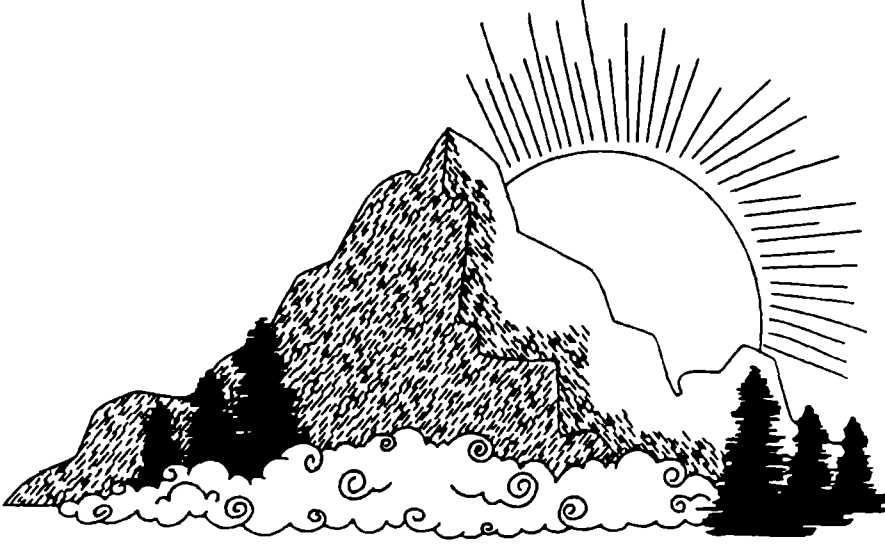
Evrakları bir kenara bırakıp, bu sefer bilgisayarda gelen dosyaları kontrol ettim. Hâlâ aradığım bilgilere ulaşamamıştım.

“Ne beklediğimi bilmiyorum ama şu görüntüyü beklemediğim kesin.”

Elimdeki her şeyi bırakıp sırtımı sandalyenin baş kısmına yaslayıp, karşımdaki adamı inceledim ve en sonunda beden dilinden anladığım şeyleri dile getirdim.

“Bekir şahin’in kızı olmam ım, yoksa bu yere, bu mertebeye, bu rt-beye ve şuradaki ödüllere kendi hakkımla, emeğimle, tırnaklarımı kazıya kazıya gelmem mi? Nedir sizi bu kadar rahatsız eden steğmenim?”

Duzenleme
Ny.ozlem

48. BÖLÜM

Firuze

Kadın olmak...

Zordu kadın olmak...

Ana olursun, eş olursun, sevgili olursun, yeri gelir baba olursun ama yine de kimseye kıymetli olmazsın.

Mesela ömründe bir kez bile kalbinden öpülmemiş ama boy boy çocukları olan nice kadınlar görmüştüm ve bu çocuklara hem ana hem baba olan ablalar ve analar.

Peki tüm mesele kadın olmak mıydı?

Kadın olmak ne zamandır suç sayılıyordu?

Ne zamandır emek edip, gece gündüz durmadan, yemeyip içmeyip azim ve kararlılıkla çalışıp bir yere gelen kadınlara küçümseyen gözlerle bakılıyordu?

Gerçekten adaletsiz bir dünyada yaşıyorduk. Konumun ne olursa olsun kadın olmanın farklı gözle bakıldığı bir dünya...

“Ashına bakarsanız yüzbaşım-”

Hemen araya girdim.

“Komutanım,” diyerek sözlerini düzelttim ve nerede olduğunu hatırlattım. Madem canı böyle bir oyun oynamak istiyordu, ben de bu oyuna seve seve dâhil olurdum.

İnanamayarak bana bakmış ve boğazını temizleyerek sözlerine kaldığı yerden devam etmişti.

Karşımda oturan ve kendini beğenmiş bir tavırla bakışlarını arada bir odaya kaydıran adama baktım. Ondan hâlâ bir cevap bekliyordum fakat belli ki cevap vermeye bile layık bulmuyordu.

Olsun...

Onun bana vereceği cevabın bir önemi yoktu zaten. Lakin öylece küçümseyen gözlerle bakmasına da asla izin vermeyecektim.

“Aslına bakarsanız komutanım, kadınların bu işte olmaması gerektiğini düşünüyorum.”

Bu duymaya alışık olduğum sözlerdi. Bu yüzden oralı bile olmadım.

“Peki, biz kadınların olması gerektiği yer neresi oluyor üstegmenim?”

Sözlerimi bitirdiğim sırada kapı çalmış ve ilk geldiğinden beri getir götür işlerimi yapan asker içeri girmişti.

“Günaydın komutanım. Çay taze, simitte sıcak komutanım. Afiyet olsun.”

“Teşekkür ederim. Sana zahmet olmazsa bir çay da misafirime getirir misin?”

“Emredersiniz komutanım.”

Kapı kapanınca tekrar karşımdaki adama döndüm ve kısık gözleri ile bana olan bakışlarıyla karşılaştım.

“Askerleriniz sizi seviyor ve saygıda kusur etmiyorlar.”

Bu bir tahmin değildi.

“Saygı gösterirsen saygı görürsün.”

“Fazla yüz vermeye gelmez diyorum.”

“Düşüncenize saygı mı duymalıyım?”

“İster duyun ister duymayın bu benim düşüncem,” demiş ve rahatsız olmuş gibi oturduğu yerde kıpırdanmıştı.

Rahatsız olmuştu...

Evet olmalıydı da.

“Bakın üsteğmenim. Söylediklerimi kişisel algılayın ya da algılamayın bu benim sorunum değil ama beni iyi dinleyin. Bunu ister komutanınız olarak isterseniz sizden yaşça büyük bir ablanın tavsiyesi olarak söyleyeceğim. Ve bilin ki ben kimseyle kolay kolay uzun bir konuşma yapmam,” deyip çayımından bir yudum aldım ve hemen kaldığım yerden devam ettim.

“Kadın olmak benim seçimim değil, ha oldu ki benim seçimim olsaydı yine kadın olurdum. Olurdum ki, kadından doğan sen ve sen gibilere hadlerini bir güzel bildirirdim.”

Bir şey diyecek gibi olduysa da susması ve beni dinlemesi için işaret parmağımı kaldırdım.

“Sen,” dedim gözlerinin içine baka baka...

“Benimle yolculuk yapmadın, aynı sofraya oturup yemek yemedin, aynı göreve çıkıp günlerce benimle yürümedin. Ve şimdi kalkmış beni yargılıyor, haddin olmayarak bana akıl veriyorsun.”

“Biliyor musun üsteğmenim, ben akıl alacak olsaydım yıllar önce babamın bu mesleğe girmemem için verdiği öğütleri dinlerdim. Ee, malum sonuç gördüğünüz gibi ortada,” dedim ve gülümseyerek çayımından bir yudum daha aldım.

Ondan bir cevap bekliyor muydum?

Açıkçası bekliyordum. Kendini savunması, sözlerinin arkasında durması güzel olurdu.

“Siz beni yanlış anladınız bence Firuze yüzbaşım. Ben kadın düşmanı değilim. Sadece bir kadını böylesine zor bir meslekte düşünemiyorum ve yeterli olacağını sanmıyorum.”

Gözlerimin içine bakarak söylediği sözler karşısında istifimi hiç bozmadım.

“Ha siz de bir kadın asker olamaz kafasıyla yaşayanlardansınız. Hayırdır üsteğmenim, bir kadından emir almak zorunuza mı gidiyor?”

Gülümsedim.

Ah şu emir komuta zinciri yok muydu, adama sesini yutturuyordu resmen.

“Hem ayrıca,” dedim işaret parmağımla arka tarafımda duran kapalı dolabı gösterirken.

“Bu ödülleri kimse babasının hayrına bana vermedi. Ben bunları kendi emeğimle, gece gündüz demeden çalışarak kazandım. Bir hedefi vurmak için günlerce sıcakta yatıp kalktım. Açlığa dayanmak için günlerce yemek görmedi bu mide. Yani ben bunları sırf babam Bekir Şahin diye almadım. Ya da sırf babam için kimse bana bu ödülleri vermedi. Çalıştım ve kazandım. Ve gördüğün gibi de kadını.”

Nefes aldım ve ayağı kalktım.

“Şimdi müsaade ederseniz içtimaya katılacağım.”

Kapıyı açıp nazik bir el hareketi ile ona odamdan çıkmasını söyledim. Elbette söylediğimi anlamayacak kadar aptal değildi. O bir bordo bereliydi. Zaten cesareti de bundan kaynaklanmıyor muydu?

“Yine söylüyorum yüzbaşım düşüncelerimin sonuna kadar arkasındayım.”

Hâlâ konuşuyordu.

“Size çıkacağınız görevde başarılar dilerim üsteğmenim. Kazasız belasız dönmeniz dileğı ile inşallah, iyi günler.”

Sözlerimi başıyla onaylamış ve selam vererek sessizce koridorda yürümeye başlamıştı. Maalesef böyle düşünceler vardı ve hep var olmaya devam edecekti.

Umursamadan kapıyı kapatıp tekrar bilgisayarın başına geçtim. Yarımlı kalan çayımın soğuk olmasına aldırmadan tepeme dikip tekrar dosyaları gözden geçirdim. Bahsettiğı göreve dair hiçbir bilginin bana iletilmediğini anlayıp, başka dosyaları açtım. Ortada bir yanlış anlaşılma varsa bu beni ilgilendirmezdi.

Dakikalar sonra ekranda izne gidecek olan personellerin gideceğı günleri yazarken telefonumun çalması ile neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Öyle dalmıştım ki ekrana, çalan telefon bir an neredeyse ödümü koparmıştı.

Ekrandaki ismi görünce hemen açtım. Suçluluk hissi zehirli bir asit

gibi mideme çöreklenirken, sevdiğim adamın bunu diline dolayacağını iyi biliyordum.

“Efendim Mirhan,” dedim sırtımı sandalyenin arkasına dayarken.

“İnsan bir arar, sorar, öldü mü kaldı mı der yahu, bu kadar mı bıktın benden?”

Gülümsedim. Açıkçası onun isyan edişini, laf sokuşunu bile özlemiştim.

“İşler güçler işte,” dedim umursamaz bir ses tonu ile.

“Yüzüme karşı da bu kadar açık sözlü olunmaz ki canım.”

“Aman da aman alınır mı da hemen,” dedim kahkaha atarak.

“Sakın daha fazla güleyim deme.”

Bunu öyle bir sesle söylemişti ki, bir an gülüşüm yüzümde asılı kalmış, hemen sonrasında tekrar yerini almıştı.

“Nedenmiş o?”

“Bir de soruyorsun değil mi? Sen güldüğünde benim yüreğim özleminle yanıyor da o yüzden.”

Bir an...

Sadece bir an öylece olduğum yerde kalakaldım. İçime dolan sevinci anlatacak kelimem yoktu o an. Öylesine beklenmedik bir şeydi ki bu, yapabildiğim tek şey sessiz kalmak olmuştu.

“Adamı böyle sustururum işte.”

“Ben de seni susturmasını bilirim ya, neyse,” dedim sessizce mırıldanarak.

“Homurdanmasan da direk söylesen, olmaz mı hayatım?”

“Olmaz canım olmaz. Nasıl geçiyor yolculuk?”

Bu aslında ilk sormam gereken soruydu fakat Mirhan’ın yüzünden yine en sona kalmıştı.

“Annemin sürekli bana bakıp bakıp sessizce ağlaması ve Nazlı Hanım’ın sürekli sözlü tacizleri dışında her şey normal. Az kaldı zaten.”

“Kızı rahat bırak Mirhan.”

“O beni rahat bıraksın. Neymiş efemim mesanesi dolmuş da daha

fazla dayanamazmış da, durmazsak üstüme işermiş de falan filan. Ağzı hiç durmuyor Allah Asaf enişteye nasıl bir sabır verdiyse artık yoksa evlat olsa sevilmez.”

Öyle şaşkındım ki Mirhan’ın kardeşi hakkında böyle konuşması beni benden almıştı. İkisi de çok ama çok tatlıydı.

“Biz kadınlar böyleyiz işte, ne yaparsın?”

“Aman sen de onun izinden gitme gözünü seveyim,” demiş ve tekrar konuşmaya başlamıştı.

“Neyse sen ne yapıyorsun? Nasıl gidiyor bakalım, evrak çok mu?”

Oturduğum yerden kalkıp pencereye doğru ilerledim. Askerler kendi hâlindeydi. Bordo bereli ekip ise her zamanki gibi bizimkilerden ayrı duruyordu.

“Ne olsun işte, hep bildiğin şeyler.”

“Bana söylemediğin nedir?”

“Neden bahsediyorsun?”

“Canın sıkılmış gibi.”

Neden her şeyi bilmek zorundaydı ki?

“Gayet iyiyim.”

“Gayet iyiyim derken bile söylemek istediklerin ağzından çıkmak için savaş veriyor güzelim. Şimdi beni yemeyi kes de ne olduğunu söyle hadi.”

“Her zamanki şeyler. Biri gelir ve senin ne kadar çok emek verdiğini, neler yaşadığımı bilmeden senin böyle bir ortamda olmaman gerektiğini söylemeye çalışır,” deyip sustum.

Tıpkı benim gibi Mirhan da susmuştu.

“Bunu sana söyleyen kişi odadan sağ çıktı mı? Çok merak ettim bak şimdi.”

“Çıkmayıp da ne olacaktı? Gerçi bizim askerler olsa ne tepki vereceğimi bilirler ama maalesef, bizden biri değildi.”

“Görev için gelen ekiplerden biri o vakit.”

“Aynen.”

“Bunları kafana takmayacağını biliyorum. Eminim sana bu sözleri

söyleyen her kimse, bin pişman olmuştur o yüzden tatlı canını sıkma.”

“Sıkmıyorum ama bu tarz sözleri duymaktan bıktım artık.” Sanki o görecekmış gibi gözlerimi devirdim.

“Kıskançlık kötü bir şey. Neyse sen canını sıkma, sen de iyi biliyorsun bizim meslekte boşboğaz çok fazla. Şimdi kapatıyorum, bizim sidikli geliyor ama sen bana mesaj yazabilirsin. Yani mesajlaşabiliriz. Ergen bebeleri gibi.”

Sözlerine kahkaha ile karşılık verdim.

“Hadi kapat da ergen bebeleri gibi mesajlaşalım,” dedim gülümseme-ye devam ederken.

Birkaç dakika sonra telefon kapandığında yüzümdeki gülümseme hâlâ orada asılı kalmıştı. Daha sonra bir anda aklıma gelen şeyle telefonun ekran kilidini açıp arama tuşuna bastım. Kilometrelerce ötedeki yaşlı kurdun açmasını bekledim.

“Beni kimler arıyor böyle?”

Tabii adamı günlerdir aramamıştım hâliyle laf sokması normaldi.

“Aman baba ya. Şurada birkaç gün aramadım diye hemen laf sokma.”

“Birkaç gün mü? Tamı tamına on gündür kızım la konuşamıyorum bilmem farkında mısın?”

Haklıydı. Mirhan’ın telaşına kapılmış, aramalarına bir türlü adam gibi cevap verememiştim.

“Biliyorsun baba bu ara pek müsait olduğum söylenemezdi.”

Koskoca adama erkek arkadaşım la ilgilenmekten senin aramalarına dönemedim de denmezdi ya...

“Senin neden müsait olmadığın belli ya, neyse. Nasılsın, nasıl gidiyor?”

“İyidir baba ne olsun, bildiğin şeyler işte. Sen nasılsın?”

“İyidir kızım hep bildiğin şeyler işte.”

Resmen laf sokuyordu. Rahmetli annemin bu yüzden çileden çıktığı günleri az çok hatırlar gibiydim.

“Şey. Baba. Ben sana bir şey söyleyecektim.”

Hoş bu nasıl söylenirdi onu da bilmiyorum ya, neyse.

“Hadi bakalım seni dinliyorum.”

Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu. Olup biten olaylara karşı öyle sakindi ki, en kötüsünde bile tepkisiz kalıyordu. Sanki annemle beraber her duygusu teninden bir bir sökülüp atılmıştı.

“Ben evlenmeye karar verdim.”

“Kim demiş onu?”

Sözlerime anında karşılık vermesi ve bunu yüksek sesle dile getirmesi karşısında neredeyse şok olmuştum.

“Şey baba.”

“Ne baba, ne? Eveleyip geveleme, bana bak yanına gelirsem kırım bacaklarını.”

Tövbeler olsun, ne oluyordu be?

“Baba. Biliyorsun Mirhan uzun bir süre raporlu. Biz de bu arada evlenmeye karar verdik.”

“Senin iznin yok. Anlıyor musun, senin iznin yok. Olmaması için de her şeyi yaparım biliyorsun.”

Odasmda bir ileri bir geri giderek konuşması gözümün önüne geliyordu şu an.

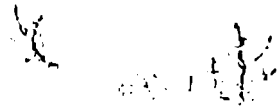
“Yapamazsın baba. Hakkım olan iznim var ve ben kullanmakta kararlıyım.”

Ses tonum değişmiş olmalı ki, karşı taraf bir an sessiz kalmıştı.

“Pekâlâ. Evde görüşürüz.”

Sonrası suratıma kapanan telefonda.

Anlaşılan her kız babası gibi babamda duygusala bağlamıştı.

Mirhan

Kıymetini bilene memleketimin her yeri çok güzeldi.

Taşı, toprağı, havası, suyu, kokusu her şeyiyle bambaşkaydı.

Mesleğe ilk adım attığımda çok gençtim. Ne eğitim, ne açlık, ne de başka bir şey. Hiçbir şey beni bayram sabahı ailemle olamadığım kadar üzmemiş, yüreğimi burkmamıştı. Zamanla alışıyordu insan ama yine de hep bir burukluk kalıyordu insanın içinde.

Diyarbakır ya da başka bir deyişle Amed²²...

Tarihi ile geçmişten geleceğe uzanmış bu şehirde doğmuş ve burasının, örfü âdeti ile büyümüşüm. Geçtiğimiz dar yollar gençliğimin ilk adımlarına şahit olmuş, kimsenin bilmediği dertlerime ortak olmuştu.

Mesela babamın anneme yaptıkları gibi. Mesela Demir dedemin anneanneme yaptıkları karşısında duyduğum öfkeye şahit olmuştu bu yollar, karanlık sokaklar. Günler süren sessizliğime, onun ve annem adına duyduğum çaresizliğe.

Birçok acıya gebe kalmış, birçok sevdayı soldurmuş bu topraklara, bir o kadar da kin besliyor, fakat yine de sevmekten vazgeçemiyordum.

“Ne o gemilerin batmış gibi, suratın beş karış.”

Düşüncelerimi baltalayan her zamanki gibi Nazlı olmuştu. Yanımda oturan can parçama baktım. Yıllar geçtikçe daha da güzelleşiyordu sarı cadı.

“Yine ne diye bıt bıt ediyorsun, tekrar çişin gelmedi umarım,” dedim sinsi bir şekilde.

“Ne kadar da ağzı bozuk bir kardeş.”

“Diyene bak.”

“Eh iki erkek kardeşle büyürsen olacağı bu.”

“Bize suç atma.”

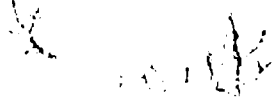
Bu sözler aracı kullanan diğer can parçamdan geliyordu. Mirza Ateşoğlu. Her daim daha sessiz, daha mantıklı ve hayatı çok ciddiye alan sekiz dakikalıkların diğeri.

“Sen bir kere sus. Küçükken de hiç çekilmezdin.”

“Yemin ederim hayatımda senin kadar arsızına denk gelmedim Nazlı. Yemiyor içmiyor sürekli laf yetiştiriyorsun. Anneme ya da babama çekme-

22. Kürtçede Diyarbakır ili için kullanılır.

diğin kesin,” dedim. Gülümseyen suratına baktım. Ve sonra hep birlikte ailecek kahkahayı bastık.

Konağa geleli birkaç saat olmuş ve ben yorgunluktan bitmiş vaziyetteydim. Her ne kadar kendimi iyi hissetsem de yaralarımın ağrısı hâlâ devam ediyordu.

Masada oturmuş yorgunluk kahvesi içen aileme bakıp ayağa kalktım.

“Benden bu kadar. Odama çıkıp uzanacağım azıcık.”

Annem hemen ayağa kalkmış, endişeli gözlerle bana bakmaya başlamıştı.

“Çok mu ağrın var kurban olduğum?”

“Yok ama biraz dinlensem fena olmaz anne.”

“Peki oğlum Rukiye ablan odanı hazır etmişti zaten. Hadi git yat.”

Kafamı *olur* anlamında sallayıp, konağın dik merdivenlerini tırmanmaya başladım. Küçüklüğümden beri koşarak çıktığım bu merdivenleri tek tek, yavaş yavaş çıkmak sinirlerimi bozuyordu fakat yapacak bir şey yoktu. Dakikalar sonra odaya girdiğimde, ilk olarak her zamanki yaptığım şeyi yapıp kokusunu içime çektim. Anılar beynimi istila ederken, yatağın üstüne oturdum. Can parçalarımın ne çok vakit geçirmiştik burada. Nazlı'nın kapıyı çalmadan bodoslama içeri dalması, Mirza'nın odada yankılanan kahkahası daha dün gibiydi.

Mirza...

Canımın canı, her anımda yanımda olan, desteğini benden esirgemyen yoldaşım.

Her daim gülen yüzü büyüdükçe solmuş ve gözlerimin önünde eriyip giden bir beden gibi gülüşü kaybolup gitmişti.

Nazlı'nın kulağıma gelen kahkahası ile düşüncelerimden sıyrılıp ayağa kalktım. Duş alıp yatsam daha iyi olacaktı. Çıkarması kolay olsun diye düğmeleri iliklenmemiş gömleği üzerimden atıp, banyonun kapısına doğru ilerledim. Tam bu sırada kapı açılmış ve Mirza içeri girmişti.

“Hayırdır birader, beni mi özledin?” dedim gülümseyerek. Tabii o her zamanki gibi suratsızdı.

“Şirkete gidiyorum var mı bir isteğin?”

Şirket mi?

“Lan oğlum, yat dinlen ne işin var şirkette?”

“Bakmam gereken evraklar var, uzun sürmez.”

“Birader sen niye böylesin? Oğlum arkandan atlı mı kovalıyor, otur oturduğun yerde işte. Hem ben yaralıyım bak.”

Omzum ve aynı zamanda bacağımdaki yarayı gösterdim. Biraz nazlanmanın zararı olmazdı.

“Sana bir şey olmaz. Maşallah Dila babaannemin kedisi gibi dokuz canlısın.”

“Sahi o ölmedi mi yahu?”

“Yok ölmedi. Mirhan gelse de, koynuna girsem diye bekliyor,” demiş ve ne hikmetse gülümsemişti.

Tabii ya. Tabii gülümser.

“O boktan espri yeteneğinle defol odamdan,” deyip arkamı döndüm. Zamanında kediyi görüp üstüne oturmasaydım ve haklı olarak kedi de benim kışımında patilerinin izlerini bırakmasaydı şu an kahrolasica Mirza’nın diline dolanmazdım.

“Güzel iz bırakmıştı ama hadi, itiraf et.”

Hâlâ gülüyordu.

“Ben senin suratında iz bırakmadan siktir git odamdan.”

“Çok ayıp annem duymasın.”

“Nazlı’yı çağırmama az kaldı Mirza.”

“Hemen de oyun bozanlık yapıyorsun.”

“Lan oğlum, çık git delirtme beni.”

Tam bu sırada telefonum çalmış ve beni bu eziyetten kurtarmıştı.

Arayan sevdiceğimdi.

“Efendim komutanım,” dedim sırtarak ve Mirza’ya orta parmak işareti yaparak arkamı döndüm.

“Hayırdır astsubayım, pek bir neşelisin.”

Onun sesini duymak öyle huzur verici bir şeydi ki, ne kadar anlatsam da yetmezdi.

“Her zamanki hâlim biliyorsun.”

“Ah bilmem mi canım, tabii biliyorum. Eminim son olanları duyunca da bu tepkiyi verirsin.”

Sırıtan suratım havası alınmış balon gibi bir anda inivermişti.

“Ne? Ne oldu?”

“Bir şey olduğu yok canım ne olsun. Ortada nur topu gibi Bekir Şahin sorunundan başka tabii.”

“Bekir Şahin ne alaka?”

Gerçekten anlamamıştım.

“Şöyle anlatayım. Babam evlilik işi olmaz diyor.”

“Ne diyor, ne diyor?”

“Olmaz diyor.”

“Niyeymiş o?”

“Askere kız vermezmiş.”

“Vermeyip ne yapacak, turşunu mu kuracak?”

“Bilemem artık.”

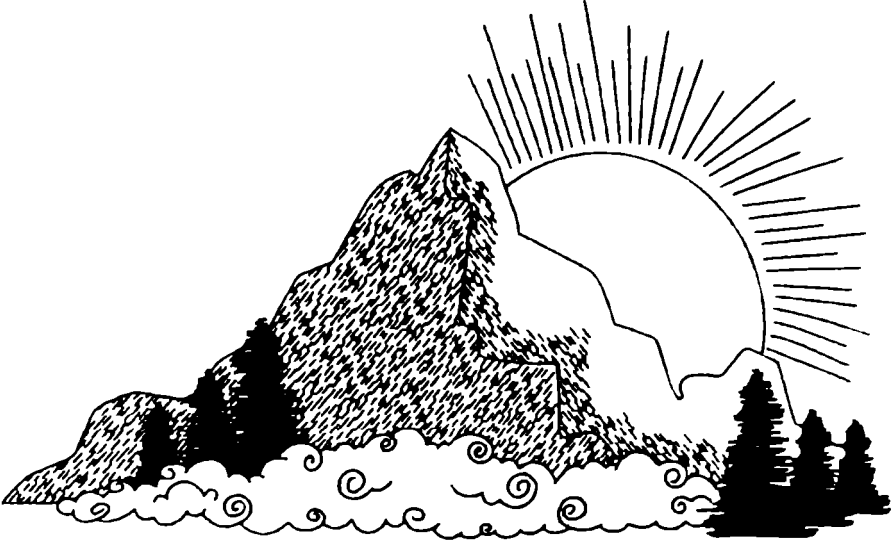
“Tövbeler olsun, adam yaşlandıkça kafayı yiyor galiba.”

“Bekir Şahin duymasın bu sözlerini.”

“Duymaz inşallah.”

“Neyse kapatmalıyım, yemeğe gideceğiz kızlarla.”

“Tamam. Size şimdiden afiyet olsun. Dikkat edin.”

49. BÖLÜM

Mirhan

(1 ay sonra)

Hayat yaşla değil, yaşamakla anlaşılır.

Bu sözler sakın kafa ile düşünüldüğünde aslında kulağa çok mantıklı geliyordu.

Kimine göre daha çok gençtim, kimine göre ise yolun tam ortasındaydım. Gerçi anneme bakacak olursak, ben hâlâ onun bebeğiydim ya neyse.

Oysa ben ne genç ne bebek ne de tam yolun ortasındaydım.

Ben, tam olarak ruhu uçsuz bucaksız bir boşlukta savrulan, gözleri birçok acıya şahit olmuş, bedeni birçok kış geçirmiş küçük bir kuştum.

Birçok şeye şahit olmuştum. Toprağın nasıl can bulduğuna, nasıl renklendiğine, nasıl solduğuna ve son olarak, kara kışa nasıl teslim olduğuna ama en çok da anaların evlatları için döktüğü gözyaşlarına...

Dediğim gibi çok şey görmüştüm. *Bu yüzden hayat yaşla değil, yaşamakla anlaşılır* sözüne yüzde yüz katılıyorum.

Derin bir nefes alıp, kafamın içinde dönüp duran düşüncelerden

kurtuldum ve hemen ayağa kalktım. Neredeyse bir aydır izindeydim ve yatmaktan bıkmıştım. Sürekli aynada tipine bakan kadınlara dönmüştüm. Oram buram kilo aldı mı, kaşım döküldü mü, saçlarım şekil alıyor mu bilmem ne bilmem ne ... Evde durdukça kendime sarmaya başlamıştım. Bu sebepten dolayı bugün babamın mekânına gidecektim.

Aynada kendime baktım. Evet baktım, lanet olsun ki evde kalmaktan kafayı yemiş durumdaydım. Saçım, sakalım iyice birbirine karışmış, hatta zayıflamıştım...

Vay anasını.

Kendimden nefret ederek banyoya doğru ilerledim. Buradaki aynaya gözüm takılınca, cidden tam anlamıyla kafayı yediğimi anladım.

Bir kere benim elim silah tutmalıydı, sırtım taş görmeliydi, üstüm is kokmalıydı. Böyle hiçbir halt etmeden yatmak, kurdeşen döktürüyordu bana. Zaten sevdiğim kadınla da konuşamıyordum kaç gündür.

Suyu açıp tenimden aşağı dökülmesini izledim. Sıcak ya da soğuk benim için fark etmiyordu. Öyle ki, görevdeyken günlerce kokmamak için soğuk suda yıkanmışlığımız çoktu.

Kendimi suyun ferahlığına bırakıp düşüncelerimi bir kenara kaldırdım. Dakikalar sonra duştan çıkıp, havluya sarındığım sırada bakışlarım yine aynaya kaydı.

“Vallâhi billâhi yeminle kıracağım ha.”

“Hayırdır biraderim, kendi kendine konuşacak kadar kafayı mı yedin?”

Mirza'nın sesi ile saçlarımı kuruladığım havluyu, sinirle aynaya fırlatıp duştan çıktım.

“Yine ne var Mirza?” dedim sinirle iç çamaşırlarının bulunduğu çekmeceye yönelirken.

“Of, kafandan duman mı çıkıyor ne?”

Annemin yeni gelin çeyizi düzer gibi düzdüğü donlarımdan kafamı çevirip can yarım baktım.

“Ne diyorsun be?”

“Kafan diyorum. Yanıyor, dumanlar tütüyor, hayırdır diyorum?”

Şimdi bu gavata aynalara kafayı taktım desem, yıllarca benimle dalga geçerdi.

“Tabii ki anneme sinirliyim. Kadın donlarıma el atıyor. Bu da yetmezmiş gibi, çeyiz düzüyor. Şaka gibi, vallâhi delireceğim.”

“Oğlum ne var bunda? Ne güzel, mis gibi işte. Düzen önemli, hele ki donların düzeni daha da önemli.”

Aklım diyor ki, ağzının ortasına yumruğunu geçir. Şerefsiz utanmadan yan yan gülüyordu.

“Odamdan çıkar mısın kardeşim? Giyineceğim de,” dedim havluya sarılı bedenimi göstererek.

“Merkeze gideceğim gelecek misin?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Evet, hayır.”

“Peki neden?”

“Evden çıkıp sokak sokak yürüyeceğim. Oradan babamın yanına geçeceğim. Yeter be, evde kalmaktan kafayı yedim!”

“İstersen Nazlı’yı çağıralım?”

“Niye? Beyin felci geçirelim diye mi?”

“Kardeşim duyarsa çok üzülür.”

“Bok üzülür. Sen de iyi biliyorsun ki, o üzölmek yerine bir yarasa gibi tırmalamayı seçer.”

“Dikkatli ol. Dedikodunu yapabiliriz.”

“Siktir git odamdan ve onu üstüme salma Mirza.”

“Peki, sen öyle diyorsan. Neyse ben kaçır.”

“Dikkatli ol.”

“Peki babacığım.”

Odadan çıkması ile derin bir nefes aldım. Mirza bazen çekilmez oluyordu. Ama en çok da Nazlı ile beraber olduklarında.

Daha fazla düşünmeyi bırakıp kıyafetlerimi giydim ve hemen aynalarla savaştığım odadan çıktım.

“Nereye gidersin oğlum, ne bu acelen?”

Sesin geldiği yöne döndüm. Annem odasındaki balkonda durmuş, yukarıdan bana bakıyordu.

“Hayırdır Azra Sultan, beni mi takip ediyorsun?”

“Bak, bak şundaki lafa bak. Utanmıyorsun anneye laf yetiştirmeye?”

“Vallâhi laf yetiştirmeyi özledim anne.”

“Keserim o dilini.”

“Hadi canım. Anne koca adam oldum, hâlâ aynı tehdit.”

“Ee, ne yaparsın değişmiyor işte bir türlü.”

“Neyse. Ben babama gideceğim bilgin olsun.”

“Babana mı?”

“He anne, babama. Hani şu bizim dünyaya gelmemizdeki payı yüksek olan adam.”

“Bak geliyor terlik!”

“Aman Allah’ım, milli atom bombası da geliyorsa, benim tüyme vaktim çoktan gelmiştir.”

Arkamı döndüm ve hızla merdivenlerden indim. Yaralarım iyileşmişti artık. Ama o kara günü hatırlatan izleri hâlâ orada duruyordu. Kim olduğumu, ne olduğumu her seferinde gözüme sokarcasına.

“Dur beni de bekle.”

Bir an için durdum.

“Ya anne daha sabah ayrılmadınız mı babamla?”

“Sana mı soracağım? Bu yaşta tokat manyağı yapmayayım seni istersen.”

Bir an öylece mal gibi bakakaldım.

“Tokat manyağı mı?”

“Evet, tokat manyağı.”

“Anne sen Nazlı ile çok vakit geçirme istersen.”

“Nazlı’nın bu konu ile ne alakası var?”

“Ne alakası mı var? Resmen Nazlı’nın ağzı ile konuşuyorsun anne.”

“Sen ne çok konuşuyorsun öyle. De hayde, atla arabaya da yola koyulalım.”

Annemin burnumun dibinden yel misali geçmesine aldırmayıp arkasından ilerledim. Şaşkın bakışlarla bizi izleyen, yıllardır bu konakta çalışan Rukiye ablaya gülümseyip ana kapıyı kapadım.

“Araba ile gideceğimizi kim söyledi?”

Evet planım zaten araba ile gitmek değildi. Ben nefes almak, güneşin tenimi ısıttığını hissetmek istiyordum. Açıkçası yürümenin ne kadar büyük bir nimet olduğunu çok iyi anlamıştım bu süreçte. Bir daha asla intikalde içtimada söylenmeyeceğimin garantisini gönül rahatlığıyla verebilirdim.

“Oğlum kafayı mı yedin? Buradan oraya kadar nasıl yürünür?”

“Yahu ana, sen benim yürüdüğüm yolları bir görsen, buna şükrederdin. O yüzden düşünmeyi bırak da, keyfini çıkaralım. Hem bak yol boyu konuşuruz işte,” deyip ouzuna kolumu uzattım ve onu kendime çekip yürümeye zorladım.

Şimdi ikimizde çocukların sesleri ile şenlenen sokakta gülümseyerek ilerliyorduk.

Ne çok hatıram vardı bu yollarda. Az ilerideki boş alanda Mirza’nın kafasına gelen topla baygınlık geçirişi daha dün gibi aklımdaydı. Meğer bir vurumluk cam varmış beyefendinin.

Ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamayıp gülmeye başladım. Keşke hep çocuk kalsaydık, kirlenseydik de hiç büyümeseydik.

“Komik olan ne?”

“Yok bir şey anne. Mirza’nın az ilerideki boş alanda iki seksen yere serilmesi geldi aklıma.”

“Mirza duymasın.”

“İstediği kadar duysun.”

“Evde de aynısını söylemeni bekliyorum.”

Yoldan geçen tanıdıklara başımla selam verirken hâlâ gülümsüyordum. Ta ki yıllardır aklımda olan, beynimi kemiren fakat bir türlü sormaya cesaret edemediğim o soru tekrar gün yüzüne çıkana dek.

“Anne,” dedim hiç düşünmeden. Bu kahrolası soru yine nereden aklıma düştü bilmiyordum fakat bu sefer soracaktım.

“Efendim oğlum.”

Birden durdum ve onun da durması ile gözlerinin içine baktım.

“Babamla nasıl evlendiğini neden bize hiç anlatmıyorsun anne?”

Önce ne demek istediğimi anlamadı. Sonra gözlerini kaçırdı ve en sonunda konuştu.

“Pek güzel bir hikâye değil.”

Sesi titremeye başlamış, nefes alışları birden değişivermişti.

“Biz büyüdük anne. Artık çocuk değiliz.”

Kafasını kaldırıp buruk bir gülümseme ile güzel yüzünü taçlandırırken, elleri yanağımı okşadı.

“Evet, büyüdünüz.”

Avuçlarının arasına bir öpücük kondurdum.

“Büyüdüm anne, artık çocuk değilim. Babamla çok mutlusun ama ona bakarken gözlerinde gördüğüm hüznü, yıllar boyu hiç değişmedi.”

Tekrar yürümeye başladık. Ben onun anlatmasını bekliyordum, o ise sessiz kalmayı seçiyordu.

“Babam rahmetli, annemi terk ettiğinde anam günlerce yas tutmuş. Neden olduğunu bilmeden her gün gözyaşı dökmüş. Sonra bir duymuş ki, en yakın arkadaşı sevdiği adamla beraber olmuş. Daha sonra bana hamile olduğunu öğrenmiş ama ne babama söylemiş ne de başkasına. Terk etmiş köyü, başka bir köye yerleşmiş. O zamanlar hamile olduğunu kimse bilmesin istemiş. Anasız babasız kalmış genç yaşta. Kimsesi yokmuş. Köydekiler farklı gözle bakmasın diye kocam öldü demiş ama bunlar laf çıkmasına engel olmamış. Herkes anama farklı gözle bakmaya başlamış. Rahmetli anam, sevdası uğruna ne olmadı ki. Orospu oldu, kahpe oldu, yuva yıkan kadın oldu kısaca her şey oldu. Ama hiçbirini kafasına takmadı. Hem nasıl taksın ki, sevdiği adamdan kızı olmuştu. Varım yoğum annemdi. Dert ortağım, sırdaşım, yanındayken bile kokusunu özlediğim tek insandı. Ama her güzel şeyin bir sonu vardı. Annem öldü. Hani derler ya ananın kaderi kızına geçermiş diye, işte tam da öyle oldu. Anama atılan iftiraların hepsi bana da atılmıştı. Herkes orospu Vildan’ın kızı diyordu. Oysa annemin tek

suçu sevmekti. O dönemde fakire sevmek bile suçtu ve benim annem en büyük suçu işlemiştir.”

“Desene Demir dedem az şerefsiz değilmiş zamanında.”

Duyduklarım bana yabancı gelmiyordu çünkü daha önce bu konuyu birkaç yerde konuşulurken duymuştum.

“Bir yanlış anlama maalesef annem ve benim hayatımı mahvetti. Gençliğim göz göre göre avuçlarımın arasından kayıp gitti. İşte o zaman baban çıktı karşıma. Bilmeden, anlamadan oldu ne olduysa ve evlenmek zorunda kaldım. Başka bir kadın olduğunu gördüğümde artık çok geçti. Yaşım küçüktü her şeyden, herkesten korktum. Dedim ki evlenirsem belki anama laf etmezler ama nerede? Milletin ağzı torba değil ki büzesin,” demiş ve *boş ver* dercesine omuzlarını silkmişti.

“Benim hikâyem de bu işte. Dedim ya, pek iç açıcı değil.”

Sözlerini bitirirken bana öyle bir bakışı vardı ki, gözlerinde gördüğüm acıdan resmen boğazım kurumuştum.

“Çok çektin değil mi anne?” dedim üzülerek.

“Çektim. Çok çektim ama Rabb’im beni sizlerle mükafatlandırdı. O yüzden her şeyi geride bırakalı çok oldu.”

Onu kollarıma alıp, ona has kokusunu içime çektim. Anne kokusuydu bu. Ne yâr kokusuna benziyordu ne de başka bir şeye.

“İyi ki varsın annem, iyi ki varsın.”

“Ağlatma beni koca oğlan.”

“Ağlama sen. Yeterince ağlamışsın zaten.”

Saçlarından öptüm. Beyazlamış her bir telinden özür diledim.

“Her şey geçmişte kaldı. Hadi gidelim, yolun ortasında dikildik kaldık. Gelen geçen bize bakıyor.”

“Babanı özledim diyorsun yani.”

Koluna sokularak tekrar yürümeye başladım.

“O kadar değil. Daha sabah gördüm babanı.”

Sohbet bu şekilde ilerlemiş, yaklaşık yarım saat sonra şirketin kapısından içeri girmiştik.

Çalışan herkes annemi çok severdi. Onlar çalışanlardan ziyade ailemizden biri gibiydiler.

Kısa selamlaşmaların ardından hemen babamın odasının bulunduğu kata çıktık. Babam tam da kapısının önünde durmuş birkaç adamla konuşuyordu. Yıllar Cihan Ağa'ya adil davranmıştı. Adam gençken nasılsa şimdi de öyleydi. Tek bir fark vardı o da, saçlarındaki siyah teller yerini beyaza bırakmıştı.

Bizi fark ettiğinde şaşırsa da hemen gülümsemiş ve hızlı adımlarla bize doğru gelmeye başlamıştı.

“Evlat hayırdır? Annenle beraber babama bir baskın mı yapayım dedin?”

Sözlerini bitirirken her zamanki gibi ilk yaptığını yapıp annemi alnından öpmüştü.

Bu alın öpme meselesi kesinlikle yüzde bin beş yüz babamdan miras kalmıştı bana. Nereden baksan kral hareket.

Beynimin gittiği yönü beğenmeyerek hemen babama takıldım.

“Baba bakıyorum da annemi özlemiş gibisin.”

“Ben anneni yanımdayken bile özlüyorum oğlum,” deyip bana sarılmıştı.

“Bakıyorum iyice ayaklanmışsın artık.”

Babamın bana bu sözleri söylemesi çok normaldi, zira yolculuk sonrası karnımdaki yara enfeksiyon kapmış ve bu durum beni bir hâyli yıpratmıştı.

“Seni temin ederim ki çok daha iyiyim baba. Hem iyi olmasam, nasıl yürüyerek gelirdim ki buraya.”

“Ne demek yürüyerek? Azra, sen buraya yürüyerek mi geldin?”

Annemin onayı ile hemen bana dönmüş ve bakışları kararmıştı.

“Baba ben anneme gel bile demedim. Balkon kuşu gibi beni takip ediyordu ve sonunda peşime takıldı.”

Bakışları hiç değişmemişti.

“Neyse hadi odama geçelim,” diyen babam, annemin elini tutarak köşedeki odasına doğru ilerlemeye başladı. Ben de bunu fırsat bilerek te-

lefonu tekrar elime aldım ve günlerdir yaptığım şeyi tekrar yapıp sevdiğim kadını aradım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor...

Son on gündür duyduğum aynı sözler kulağıma çalındığında okkalı bir küfür savurup, ben de babamın odasına doğru ilerledim. Bu durum cidden can sıkıyordu. On gün. Koskoca on gündür onun sesini duymamıştım. Serdar'ı aradığımda acil bir görev çıktığını, birliğin yarıdan fazlasının bu görev için gittiğini, Firuze'nin de kendi timinin başında bulunduğunu söylemişti.

Hiçbir şekilde onunla irtibata geçememiştim ve bu durum canımı çok sıkıyordu.

“Bak bak şunun surata bak, sanırsın gemileri batmış. Hayırdır oğlum, iki kaş çattım diye mi bu surat?”

“Ne alakası var baba ya? Ayrıca suratım gayet iyi,” diyerek söylensem de surat asma konusunda haklı olduğu su götürmezdi. Babam daha fazla üstüme gelmesin diye hemen konuyu değiştirdim.

Sohbet, muhabbet derken kahveler içilmiş ve benim tüyme vaktim gelmişti.

“Ben kaçır,” dedim aniden.

“Acelen ne evlat? Beraber çıkardık.”

“Aman aman istemem siz ikiniz çıkın, ben tek.”

Yapışık ikiz gibiydi ikisi.

Söz hakkı tanımadan uçarcasına merdivenlerden inip dışarı çıktım. Bir şeyler beni boğuyordu. Sanki iki el boğazıma yapışmış, var gücüyle nefes almamam için uğraşıyordu. Bilirdim bu hissi. Hayra alamet değildi.

Derin bir nefes alıp tekrar Firuze'yi aradım. Değişen hiçbir şey yoktu. Pes etmeyip bu sefer Serdar'ı aradım fakat cevap alamadım. Vazgeçmedim. Devrelerimin bulunduğu grupların her birine mesaj atıp, tekrar Serdar'ı aradım. Çok şükür bu sefer cevap vermişti.

“Kardeş hayırdır, beni mi özledin de dakika başı arıyorsun?”

“Ya, Serdar kes gevelemeyi de, Firuze'den haber var mı onu söyle.”

Lafı uzatmaya gerek yoktu.

“Vallâhi maaşının yarısını verirsen, ağzımdan bir şey kaçırabilirim.”

“Lan siktirme maaşını, söyle çabuk, şerefsiz bak ya.”

“Şerefsiz merefsiz, ayıp olmuyor mu?”

“Lan!”

“Tamam tamam kızma hemen. Vallâhi Firuze yüzbaşı gördüğüm kadarı ile görevden yeni döndü. Yani ben sana sadece gördüklerimi söylüyorum.”

“Başka?”

Yüreğimdeki ferahlamanın haddi hesabı yoktu.

“Vallâhi üstü başı çamur içinde. Boş dönmemişler belli ki. Araçtan dört tane örgüt üyesi çıktı. Alay komutam gidiyor şu an. Sağlıkçılar koşturuyor. Yaralı biri var demek ki. Personelden biri galiba ama tam-”

Serdar bir anda susmuştu.

“Serdar ne oldu?”

Sessizlik.

“Lan Serdar, sana diyorum sana, delirtme beni ne oldu?”

“Şey. Yok bir şey canım. Görüş alanımdan çıktılar sadece.”

Yalan söylüyordu. Bunun kokusunu yüz metre öteden alırdım.

“Ne zamandır birbirimize yalan söyler olduk devre? Hani can badi, can devreydik?”

Sessizlik.

“Peki öyle olsun. Oraya geliyorum.”

“Oğlum bir dur be bir dur. Şey Firuze yüzbaşı belli ki kolundan yaralanmış. Ayakta tedavi ediliyor, durumu kötü değil.”

Burun kemerimi sıkıp derin bir nefes aldım. Sakinleşmeliydim. Sakinleşmeliydim evet sakinleşmeliydim yoksa bu işin sonu çok kötü olacaktı.

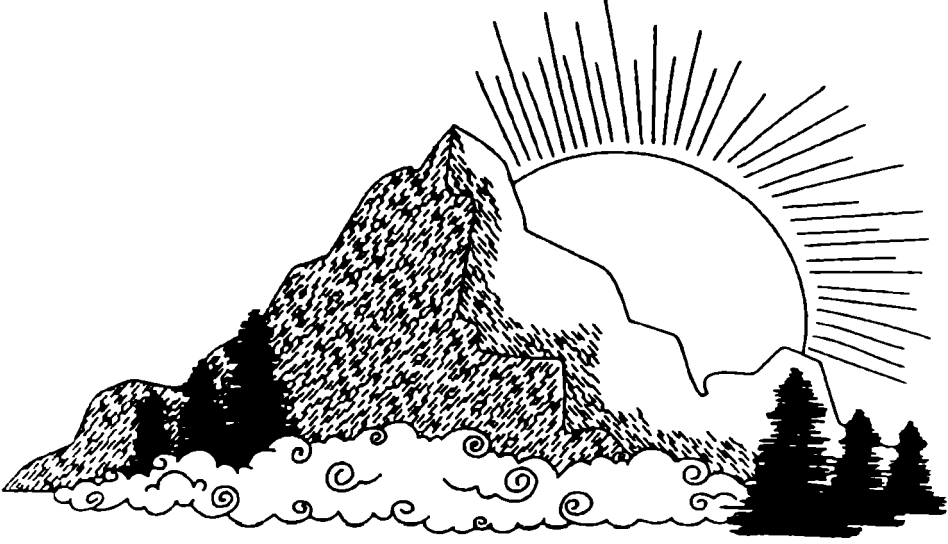
“Serdar. Şimdi beni iyi dinle. Ne yap ne et Firuze’nin yanına git ve aynen şunu söyle.”

“Telefonu açsın yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.”

“Ben bunu söylemem dostum. Bunu söyleyip de disiplin cezası yiyemem.”

“Lan yürü git beni delirtme, aynen bunları söyle.”

“Maaşının tümüne el koymayan Serdar’ın götünde torpil patlat-sınlar!”

50. BÖLÜM

Firuze

İçtima sırasında bir askerime *asker ne demektir* diye sorduğum da bir saniye bile beklemeden bana şu cevabı vermişti.

“Teskereye üç ay kala nöbetten düşen değil, üç gün kala şehit olanlardır,” sözüne tanıklık etmektir demişti.

Yıllardır bu kurumun içinde olmama rağmen ben bile bunun cevabını veremezken, on gündür sebepsiz yere askerin söylediği bu sözleri düşünüyordum.

Günlerdir olduğu gibi kafamdaki düşünceleri bir kenar itip, uzandığım yerden kalktım. Uzaktan gelen helikopter sesini işittim. Saat başı geliyor, genç askerleri bırakıyor ve geride pervane sesini bırakarak gözden kayboluyordu.

Yine aynı şey olmuştu. Helikopter arazideki en düzgün yüzeye yaklaşmış ve gencecik ana kuzularını indirip gözden kaybolmuştu. Duygular hiç değişmiyordu Hiç bilmedikleri bu dağlara önce korku ile bakıyorlar, birkaç gün sonra sanki bu dağlarda yetişmişçesine rahat oluyorlardı.

“Altıncı tim de geldi komutanım.”

“Anlaşıldı astsubayım.”

Yerimde geriye doğru uzanmışken, kalkıp başımın altına koyduğum yeleşimi ve aylar önce sevdiğim adamın kendi elleri ile yıkayıp getirdiği poları giydim. Bunu ne zaman görsem bana verişi aklıma geliyor bu da beni istemsizce gülümsetiyordu. Onu öyle çok özlemiştim ki, bir kere sesini duymak için neler vermezdim. Lakin şartlar el vermiyordu işte.

“Dönme vakti geldi gençler hazır mısınız?” dedim sırt çantamı yüklenirken.

“Hazırız komutanım.”

Hep birlikte kulağıma gelen homurdanma seslerine gülümseyip, sıra hâlinde yaya bir şekilde ilerlemeye başladık. Toplamda beş rütbeli olmak üzere 18 kişiden oluşuyordu grup. Şu ana kadar herhangi bir olumsuz olayla karşılaşmamıştık fakat bu karşılaşmayacağımız anlamına gelmiyordu. Gerçi etrafta biz hariç sekiz tim daha vardı. Her biri bir tepede konuşlanmış, sessizce bekliyorlardı. Böyle rutin görevler hep vardı fakat bu sefer ki beklenmedik ve çok ani olmuştu. Sevdiğim adamı bile doğru düzgün arama fırsatım olmamıştı. Yalnızca iki defa arayabilmiş ama cevap alamamıştım.

“Komutanım intikal edeceğimiz yer belli mi?”

Yürümeyi bırakmadan arkamı dönüp sürekli gülümseyen askere baktım.

“Tam iki saat yürüyeceğiz Sivaslı.”

Cevap karşısında yine gülümsemişti. Aslında sormak istediği soruyu sormamıştı ama ben duymak istediği cevabı çoktan vermiştim. Onlara da hak veriyordum. Yorulmuşlardı. Kolay değildi tabii, sırtında otuz kilodan fazla çanta ile kilometrelerce yürümek, her gün hazır gıda ile beslenmek, taş üstünde yatmak, onca soğuğu, onca yağmuru yemek. Hepsi ana kuzuydu daha. Mesela üçüncü sıradaki asker yaklaşık bir haftadır telefon çeken bir yer aramaktan ciğeri çıkmıştı. Çekmediğini söylediğimde ise annesinin kendinden haber almadıkça kahrolacağını dile getirmişti.

O an kendi annemi düşünmüştüm. Rahmetli de konuşmadığımız zaman beni böyle merak eder miydi acaba?

Yüreğimi yakan düşüncelerden sıyrılıp önüme baktım. Gün yavaş

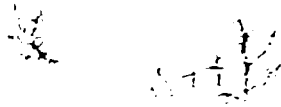
yavaş yerini gri, puslu havaya bırakıyordu. Dinlenmek için en az iki saat daha yürümemiz gerekiyordu.

Öylesine yorgun, öylesine bitkin, öylesine kirliydim ki, hayatım boyunca çıktığım hiçbir görevimde bu kadar zorlanmamıştım. Neredeyse bir haftadır yağmur hiç dinmemişti. Islak çamaşırla yatıp kalkmaktan, kurusun diye ateşin etrafında dört dönmekten buruşmuştum artık.

Neyse ki birkaç güne görev bitiyordu. Aslında bu göreve benimle Gamze astsubayda dahildi fakat son anda ortaya çıkan bebek haberi ile onun görevi iptal edilmişti. Olması gerekende buydu zaten.

Şöyle kısa bir an Mirhan ile benim bebeğim nasıl bir şey olurdu diye düşündüm. Sarışın, mavi gözlü, kıvrıkcık saçlı bir kız çocuğu...

Derin bir iç çektim ve hayalinin bile beni ne kadar mutlu ettiğini hissettim.

Kafamda milyonlarca soru ile üç saate yakın sorunsuz bir şekilde yürüdük. Şimdi dinlenme saatiydi. Karanlık çökmüş ortalık daha da sessizleşmişti. Kimine korkutucu gelen bu sessizlik nedense benim içimi kıpır kıpır ederdi.

“Komutanım nöbetçileri hangi koordinatlara konuşlandıralım?”

“Siz önce karnınızı doyurun. Sonra hallederiz,” deyip sırt çantamı yere bıraktım. İçinden telefonu alıp ileri doğru ilerledim. Olduğumuz yer çok engebeli değildi lakin yine de ufak tepecikler ve çalılıklar bulunuyordu. Biraz daha ilerleyince küçük bir tepeye ulaştım. Hafif hafif esen rüzgâra aldırmadan etrafı kolaçan edip, dikkatli bir şekilde elimdeki telefonun çekip çekmediğini kontrol ettim. Sonra da çekmediğini görünce iç cebime tekrar yerleştirdim. En iyisi birkaç dakika oturup tekrar bakmaktı. Bu yüzden birkaç adım atıp düzgün bir taşın üstüne oturdum. Kulağıma gelen rüzgâr sesinin garip bir şekilde huzur verdiğini hissettim o an. Bu yüzden gözlerimi kapatıp birkaç saniye öylece kaldım. Lakin kulağıma gelen ufak bir ses ile hemen gözlerimi açıp olduğum yerde küçüldüm. Palaskaya bağlı silahımı alıp emniyetini açtım ve etrafı gözlemek için gözlerimi kıstım.

Karanlık ilk bakışta görüş alanımı kısıtlasa da belli bir müddet sonra olan biten her şey silik bir şekilde görünmeye başlamıştı. Telsizi açıp kodu girip sessizce konuşmaya başladım.

“Tüm askerlerin dikkatine. Herkes kendini güvenli bir yere atıp konuşlansın. Tekrar ediyorum herkes kendini güvenli bir yere atsın. Hazır da bekleyin.”

Görünmeyecek şekilde bakışlarımı tekrar etrafta gezdirip, yine aynı sesi duymak için kulak kabarttım fakat duyduğum tek ses rüzgârın uğultusuydu.

Acaba yanlış mı duymuştum?

Hayır. Bu kulaklar asla yanılmazdı. Çömelmiş vaziyette birkaç adım ilerledim. Hâlâ görünürde kimse yoktu. Biraz daha ilerledim. İlerledikçe kalp atışlarım hızlanıyor, adrenalin tüm bedenimde kol geziyordu. Derken ufacık bir ışık gördüm

Işık.

Küçücük, minicik bir ışık.

Ve o saniye olan biteni anladım. Telsiz kodunu yeniden girdim ve yardımcı tim komutamna gereken bilgiyi verip dikkatli bir şekilde ilerlemeye devam ettim. Ta ki olay yerine gelinceye kadar.

Yıllardır bana zimmetli olan silahımı elimden düşürmeden bekleme-ye başladım. Işık küçük bir deliğin içinden geliyordu. Belli ki burası kışın saklandıkları deliklerden biriydi. İlk bakışta her şeyin normal görüldüğü bir yer olsa da, dikkatli bakınca öyle olmadığı kabak gibi ortadaydı. Sesler gittikçe daha da yükseliyordu.

Etrafıma baktığımda timdeki askerlerin yarısının tam da istediğim gibi çember oluşturduğunu görüp derin bir nefes aldım. Sonuçta o delikten kaç kişi çıkacağını bilmiyordum.

Bu şekilde beklememiz en az on beş dakika sürmüştü çünkü içeridekiler her ne yapıyorsa, bir türlü o delikten çıkamamışlardı.

Ta ki köstebek misali başını dışarı çıkarıp etrafı kolaçan eden kadını görününceye kadar.

Kimseden ses çıkmıyor, herkes olduğu yerde donmuş gibi, o delikten kaç kişinin çıkacağını bekliyordu. Neyse ki çok beklememize gerek

kalmamış, ardı ardına dört kişi gecenin karanlığında belirivermişti. Açıkçası şu an büyük bir yıkım yaşıyordum. Daha fazla olmalarını beklerken, sadece dört kişi çıkmıştı.

Derin bir nefes alıp hafifçe doğrulup, el işareti ile askerlere hazır olmaları gerektiğini belli ettim. Ayağa kalktım, biraz daha yaklaştım ve kaçmanın telaşı ile hiçbir şeyin farkında olmayan dörtlüye yaklaştım. Bir kadın üç erkek...

“Bir yere mi gidiyorsunuz, hayırdır bu ne telaş?”

Silahı dörtlüye doğrultup kendimi belli ettim. Çok fazla yaklaşmıyorduk. Üzerlerinde mühimmatla kendilerini patlatacak kadar gözü dönmüş kalles topluluğuydu bunlar.

“Sakın. Sakın denemeye kalkmayın, yoksa beyninizin dağılması beş saniyeyi geçmez,” dedim silahlarına uzanan elleri görünce.

“Etrafınız sarıldı. Silahları atıp üstünüzü çıkarmanız için sadece bir dakikanız var,” deyip sağ elimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. Bu hareket etraftaki askerlerin olduğu yerde kalması içindi. Bu vatan hainlerine güven olmazdı.

“Size üstünüzdeki eşyalardan kurtulmak için bir dakika veriyorum yoksa olacaklardan biz sorumlu değiliz.”

Sözlerimi bir kez daha tekrar ettiğim sırada son sıradaki şahsın elindeki küçük silahı fark ettim.

“Sen. Son sıradaki saçları olmayan. Elindeki silahı atman için bir saniye var yoksa, o silahı tutmak için bir elin olmayacak.”

“Ne çok konuştun be komutan. Yok mu seni susturacak biri?”

“Şu an burada yok ama seni susturacak bir şeyler biliyorum, ister misin?”

Sessizlik.

Yaklaşık bir dakika sonra yumruğumu açtım ve elimi indirdim. Daha sonra da hızlı adımlarla yürüyerek sadece iç çamaşırları ile kalmış dörtlüye doğru yürüdüm.

“Ayrıl,” dedim kadına bakarak. Suratında meymenet yoktu. Gün görmeyen bir delikte yaşamaktan beti benzi atmıştı. Üstü başı perişan hâldeydi fakat ne hikmetse iç çamaşırları gayet temiz duruyordu.

“Ellerini kaldır,” dedim silahı belime yerleştirirken.

Diğer askerler erkeklerin üstünü ararken ben de kadının üstünü aradım. Tam temiz olduğuna emin olmuştum ki, kolumdaki sızı ile ağızıma yakışmayan bir küfür sallayıp, elimin tersini kadının suratına patlattım. Orospunun elinde küçük bir bıçak vardı.

“Canın mı yandı komutan?”

Gülümsedim. Korkudan tir tir titremesine rağmen hâlâ kuyruğunu dik tutmaya çalışıyordu.

“Adın ne?” dedim üstünü aramaya devam ederken. Kolum fena hâlde sızlıyordu fakat bunu belli etmek gibi bir niyetim yoktu.

“Ne yapacaksın adımı. Boynundaki künyeye mi yazdıracaksın?”

Bu sefer kahkaha atmıştım.

“Künye ha. Nedir bu? İninde kurduğun hayallerden biri mi?” deyip askerlere döndüm. Ne yapmaları gerektiğini gayet iyi biliyorlardı.

“Üstünü giy.”

“Senden emir almıyorum asker.”

“Üstünü giy.”

“Ne o anlama sorunun mu var? Sen ve senin gibilerden emir almıyorum be-”

Ellerimle ağızımı kapayıp var gücümle sıktım. Ve kulağına eğilip anlayacağı dilden konuştum.

“Ağızına mermiyi sürüp, beynini patlatmamı istemiyorsan susmanı öneririm. Ha yok ben devam ederim dersen de, saniye sürmez beyninde çiçek açtırır leşini sarı torbaya bile koymadan kurda kuşa yem ederim karar senin.”

Gözleri öylesine büyümuştü ki, bu korku bana tuhaf bir şekilde mutluluk vermişti.

“Ha şöyle yola gel. Yoksa ben seni yola getirmesini çok iyi bilirim. şimdi bana ismini söyle.”

“Orospu.”

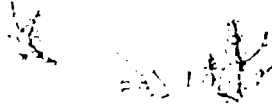
Güldüm. Bu genelde duyduğumuz klasik kelimelerden sadece bir tanesiydi.

“Başka şeyler söyle.”

Telsiz kodunu girip anons geçtim ve gerekli bilgileri verip tekrar işimin başına döndüm.

Diğer rütbeli arkadaşlara dönüp onlarla fikir alışverişi yapıp, ortak bir karar alındıktan sonra yakalanan örgüt üyeleri ile dinlenme alanına doğru ilerledik.

Şanslı günümüzdeydik. Silah sesleri duymadan dört üye yakalamış, sorunsuz bir şekilde bulunduğumuz yere geri dönmüştük.

Kokuyordum.

Evet kokuyordum ve bu her nefes alışımında daha da sinir bozucu bir hâl alıyordu. Hava şartları bir anda değişmiş yağmur ve fırtınadan dolayı helikopter bir türlü iniş yapamamıştı. Neyse ki tüm bu olumsuzluklara rağmen çok şükür sağ salım görevden dönmüştük. Ve yine binlerce kez şükür ki, elimiz boş dönmemiştik.

Helikopter alayın bahçesine iniş yaptığında kendimi evimde hissetmiştim.

Derin bir nefes alıp helikopterin rüzgârına aldırmadan ilerledim. Görüş alanıma alay komutanı girdiğinde kendime çekidüzen verip teknil getirdim ve vermem gereken bilgileri verip kenara çekildim. Ardından da bize doğru koşuşturan sağlık personeli arkadaşlara yöneldim.

Dakikalar sonra kolumdaki yara temizlendiğinde nihayet odama gidebilmenin sevinci ile hızlı adımlarla karakolun merdivenlerinden çıkmaya başlamıştım ki, Serdar'ın karşıma dikilmesi ile durdum.

“Hoş geldiniz komutanım. Nasılsınız inşallah?”

Nasılsınız mı?

“Hoş bulduk Serdar. Çok şükür sen nasılsın?”

“İyi. İyi komutanım. Ben şey diyecektim. Şey...”

“Serdar neden doğum sancısı çeker gibi bir hâlin var?”

“Yok komutanım, doğum sancısı demeyelim şey diyelim, şey.”

“Ne Serdar ne!”

Ciddi anlamda sinirlendiğimi hissediyordum. Zaten yorgundum bir de burada ayakta beklemek iyice germiştir beni.

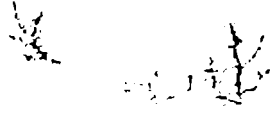
“Komutanım yemin ederim benim bir suçum yok ama bunu size söylemezsem devreme yalan söylemiş olurum. Mirhan dedi ki *o telefonu açmazsanız eğer olacaklardan sorumlu değildir.*”

Bak sen Mirhan efendiye ...

“Tamam Serdar, teşekkürler.”

Cevabıma şaşırmaması dışında garip bir şey yoktu. Açıkçası o kadar yorgundum ki hiçbir şey düşünmeden sadece temizlenmek ve uyumak istiyordum.

Lakin ondan önce yapmam gereken son bir iş vardı.

İşleri hallettikten sonra eve gelmiş, duşumu almış, karnımı doyurmuş ve son olarak en sevdiğim şeyi yaparak koltuğa yayılmışım. Ayaklarım öyle ağrıyordu ki, sanki tabanı alevlerin içinde kalmıştı.

Gözlerim bir an kapı kenarında hazır duran valizlere kaydı. Zorda olsa hakkım olan izini almıştım. Hem de yirmi iki gün. Bu muhteşem bir şeydi. Hiç vakit kaybetmeden babamı aramış ve durumdan bahsetmiştim.

Kısacası her şey tamamdı. Mirhan beni karşısında görünce ne yapacaktı acaba?

Suratının alacağı şekli düşünüp gülümserken, zilin sesini duydum. Bu bile suratımdaki gülümsemeyi silmeye yetmemişti. Ayrıca görevden yeni döndüğüm için, yeniden çağrılmamın imkânı yoktu.

Uzandığım yerden kalktım ve nemli saçlarıma aldırmadan kapıya doğru ilerledim. Saniyeler sonra kapıya ulaştığımda şöyle gelişigüzel bir şekilde üstüme çekidüzen verip kapıyı açtım.

Önce gördüğüm görüntü karşısında şöyle bir durdum. Sonra alık alık gerçek mi diye baştan aşağı süzdüm.

Yok canım.

Mirhan kapımda olmazdı. Hem de bu saatte.

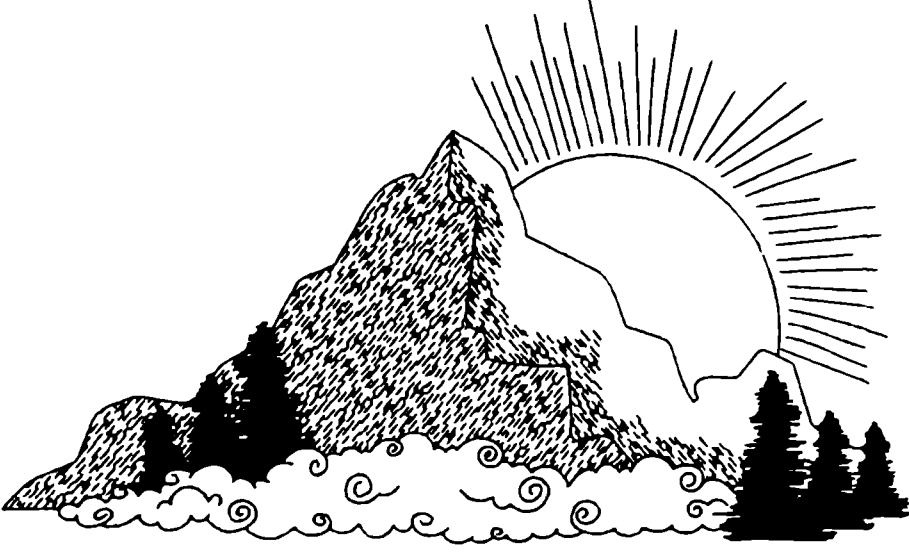
“Telefonun hâlâ kapalı ve ben bunun nedenini çok merak ediyorum.”

Konuşuyordu.

Demek ki gerçekten buradaydı.

Ne yapmam gerektiğini bilemedim o an. Bir yanım boynuna atlamak isterken diğer yanım laf sokmam için beni dürtüyordu. Ama ortada bir gerçek varsa, şu an çok ama çok mutlu olduğumdu.

Ve mutluluğumun sebebi bu adamdı. O yüzden uzatmayarak kolundan tutup onu içeri çektim ve kolundan tuttuğum gibi boynuna atlayıp öpmeye başladım.

51. BÖLÜM

Mirhan

Neden her seferinde Mirza'yı beklerken ağaç olmak zorundaydım?

Neden her seferinde geç kalmak zorundaydı?

Neden dakik değildi?

Hayır yani azıcık bana çekseydi, ölür müydü?

"Birader hayırdır? Ne diye zır zır arıyorsun? Sabah sana giderken bir teklifte bulundum değil mi? Ne halt etmeye beni işinden ediyorsun?"

Annemden ayrıldığımdan beri içim içimi yemiş en sonunda dayanamayarak Mirza'yı aramıştım. Tabii her seferinde meşgule almıştı, o ayrı bir konu.

"Anahtarı ver."

"Ne demek anahtarı ver?"

"Arabamın anahtarını diyorum Mirza."

"Lan manyak, başka araç mı yoktu? Ne bok yemeye beni oradan buraya getiriyorsun?"

"Anahtar diyorum Mirza. Gitmem gerekiyor."

Önce bir şaşırmış, sonra da kaşlarını çatarak konuşmaya devam etmişti.

“Sorun ne?”

“Firuze'ye ulaşamıyorum.”

“Ee...”

“Ne ee?”

“Ben de sana ulaşamıyorum günlerce. Askerin saati, yatağı belli olmaz diyen sen değil miydin?”

“Ben mi dedim?”

“Evet, sen dedin.”

“Vay be. İyi demişim. Neyse gidiyorum ben.”

“Lan manyak mısın, nereye gidiyorsun? Ne oluyor? Hele bir anlat bir çare düşünelim.”

“Yok çare mare. Yeter on gündür ne yediğimden anlıyorum ne içtiğimden.”

“Yok mu başka bir çaresi?”

“Görevden döndüler sağ salım fakat hanımefendi ne telefon açıyor ne bir haber veriyor?”

“Telefonu açmıyor, haber vermiyor. O nasıl oluyor sorması ayıp? Dumanla mı yollayacak sana haberi?”

“Dalga geçip durma, suratına yersin bir tane. Çekil şuradan.”

Anahtarı kaptığım gibi kapıdan çıkıp hemen girişin dibinde duran aracın kapısını açtım.

“Anneme sevgilisinin sesini duyamayınca kudurdu demezsem neyim lan!”

“Küstün mü lan yoksa?” dedim aracı çalıştırırken

“Lan, yürü git! Ne bok yiyorsan ye.”

“Ayıp ama. İnsan kardeşinin arkasından su falan döker,” deyip orta parmağımı gösterip gaza bastım.

“Siktir git adi herif.”

Son sözleri beni gülümsetse de bunun uzun sürmeyeceğini iyi biliyordum.

Öyle de olmuştu zaten. Dört saatlik yol boyunca tek yaptığım şey

radıodan çalan müziğı dinlemek ve sürekli olarak Firuze'yi aramaktı. Aramak, fakat bir türlü ulaşamamak...

Gerçekten sinir bozucu bir durumdu...

Neyse ki alaydan içeri girdiğimde bir nebze de olsa rahatlamıştım çünkü hanımefendinin ışığı yanıyordu. Yani bu da demek oluyordu ki evdeydi.

Birden daha çok sinirlendiğimi hissettim. Evdeydin de mübarek, ne diye o telefonu açmayıp benim ayarlarımı bozuyordun?

Kimliğimi çıkarıp lojman kapısında bekleyen nöbetçiye gösterdim. Sonra da aracı park edip merdivenleri tırmandım.

Derin bir nefes aldım, kapıyı çaldım ve beklemeye başladım. Saniyeler bile geçmiyordu sanki.

Kapı açıldı...

Evet o kapı açıldı ya, benim de günlerdir kafesinden çıkmak için cırpınan yüreğimdiki kuşun da kapısı açıldı.

Öyle güzeldi ki. Üzerine çiğ damlası düşmüş çiçek gibi tazecik, ıslıl ıslıl...

Tabii bunları ona söylemek yerine hemen başka bir yerden giriş yaptım.

“Telefonun hâlâ kapalı ve ben bunun nedenini çok merak ediyorum.”

Şaşkın bakışlarına gülümsememek için kendimi zor tutuyordum. Öyle şaşkıındı ki, gözleri sanki var olduğuma inanamıyormuş gibi, sürekli beni baştan aşağı süzüp duruyordu.

Sanki gülüp gülmeme arasında gider gelir gibi bir hâli vardı.

Ne yani komik bir hâlim mi vardı?

Tam tekrar konuşmak için ağzımı açtığım sıra ne olduğunu anlamadan beni kolumdan içeri çekip, kapıyı kapatmış ve hiç aklıma gelmeyen şeyi yapmıştı.

Beni öpmüştü.

Evet. Ciddi ciddi beni kapıya yaslamış ve öpmüştü.

Vay anasının gözüne bak, demek ki beni iyi özlemişti. Fırsat bu fırsat diyerek onu bir saniyede kollarımın arasına alıp karşılık verdim. Öyle

güzeldi ki, yumuşacık teninde kaybolasım geliyordu. Saçlarının kokusu o güzelim teninin kokusuna karışmıştı. Dudakları yumuşacıktı. Öperken bile korkuyordu insan.

“Hoş geldin.”

Gerçekten hoş mu gelmiştim?

“Hoş buldum,” dedim minik burnuna tüy hafifliğinde bir öpücük kondururken.

“Şaşırdım.”

Bir bakış nasıl bu denli tatlı olabilirdi? Nasıl dizleri titretirdi? Nasıl kalbinin dört nala koşuyormuşçasma atmasına sebep olabilirdi?

“Şaşırtırım.”

“Neden geldin?”

“Sence?”

Hâlâ kucağımda, hâlâ burun burunaydık.

“Bilmem ki?”

Peh. Bilmiyormuş.

“Bilmediğinden değil ya, neyse.”

Kucağımdan indirmeden ayakkabılarımı çıkarıp salona yöneldim. Koltuğa oturduğum gibi onu kucağımdan indirip yan tarafıma yerleştirdim ve onca yolu gelmeme sebep olan o soruyu tekrar sordum.

“O telefon neden hâlâ kapalı?”

“Telefonu boş ver nasılsın? Seni özledim,” deyip yanağıma hiç de sessiz olmayan bir öpücük bırakmıştı.

“Yüzbaşım beni öpücükle mi kandırmaya çalışıyorsun?”

“Sululuk yapma istersen Mirhan efendi.”

“Sen de soruma cevap ver o vakit.”

Sözler ağzımdan çıkarken gözlerim kapı kenarında duran valizlere takıldı.

“Nereye gidiyorsun?” dedim birden. Gözlerine baktım, sonra da tekrar kapı kenarında duran valizlere.

“Gidiyorum.”

Bakışları mı değişmişti?

“Onu soruyorum ya, nereye gidiyorsun?”

Ne oluyordu be...

“Tayinim çıktı.”

“Neyin çıktı?” dedim inanamayarak.

“Tayin dönemleri değişti de haberim mi yok acaba? Hayır onu geçtim tayin istedin ama bana haber mi vermedin?”

Şaşkındım.

“Aniden oldu.”

Sözleri üstüne sessiz kalıp ona baktım.

Gülmemek için ağzını dizine mi dayamıştı o?

Ne oluyordu lan?

“Beni kandırdın,” dedim birden onu suçlayarak. Evet beni kandırmıştı ve bende buna kanmıştım.

“Yok kandırmadım.”

Söylerken bile gülmemek için ağzı yüzü bir tarafa kayıyordu.

“Kandırdın,” dedim üstüne doğru ilerlerken.

“Yaklaşma bana, ben seni kandırmadım.”

“Kandırdın.”

“Hayır. Ben kimseyi kandırmadım. Sadece azıcık aksiyon olsun diye öyle dedim.”

Kollarından tuttuğum gibi tek hamlede ayağa kaldırdım.

“Hadi şimdi söyle bana güzelim. O valizler neden kapıda?”

Parmaklarım çoktan uzun saçlarının arasında kaybolmuş, kendiliğinden yolunu bulma mücadelesine girmişti.

“Sana gelecektim.”

“Sana gelecektim derken?”

“Of Mirhan. Neden anlamamazlıktan geliyorsun?”

“Hım. Demek bana gelecektin.”

Yüzünü çevreleyen birkaç saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Aslında evet. Ama benden hızlı çıktın.”

“Telefonu bu yüzden mi açmadın?”

“Sürpriz olsun istedim.”

“Ben böyle sürprizlerden hiç hoşlanmam, bilesin.”

Kollarımı boynuna dolayıp onu iyice kendime çektim. Kokusunu bile çok özlemiştim.

“Sana ulaşamayınca çok korktum. Elimden hiçbir şey gelmedi. Serdar’ı aradım ama sonuç ortada işte,” dedim tüm sakinliğimle. Ona sarıldığımdan beri söylemek istediğim ne varsa, tek tek kafamdan uçup gitmişti.

“Özür dilerim seni korkuttuğum için. Zaten geç geldim işten. Gelince de telaştan unuttum. Aslında unutmadım ama sadece sürpriz olsun istedim.”

“Evet bana sürpriz oldu gerçekten,” dediğimde kıkırtısı geldi kulağıma.

“Kıkırdamak yerine bu garibin aç karnını doyursan ya.”

Kıkırdaması daha güçlenmişti.

“Evde ekmek, iki yumurta ve yazdan kalan domates konservemden başka bir şeyim yok.”

“Aç kaldım diyorsun yani?”

“Yemek söyleyebilirim.”

“Hem de bu vakitte?” deyip onu aramızda küçük bir mesafe bırakacak şekilde göğsümden uzaklaştırdım.

“Kaytarmanın yollarını araman çok ayıp Firuze yüzbaşım. Ben kuru ekmek de yerim, sen yanımdayken hiç sıkıntı değil yemek falan.”

Elinden tuttuğum gibi mutfağa doğru ilerledim. Ciddi anlamda acıkmıştım.

“Yoldan geldin, hadi otur ben hazırlarım.”

Tam cevap verecektim ki telefonumun çalan sesi ile bundan vazgeçtim. Arayan Serdar’dı.

“Efendim devre.”

“Devre ne yapıyorsun?”

“İyidir. Sen ne yapıyorsun?”

“Boş ver benim ne yaptığımı da, de hele ne işin var burada?”

“Kulağının arkasında göz mü var Serdar?” deyip sevdiğim kadına baktım. Birkaç malzeme çıkarıp tezgâhın üstüne bırakmıştı.

“Mutfak camına sülük gibi yapıştım aşağıda duran kara yılanı bakıyorum.”

Telefon kulağında mutfak camını açtım ve başımı yukarı kaldırıp Serdar’ın mal gibi sırttan suratma baktım.

“Devrem hoş geldin, aç mısın, susuz musun deme de anca mal gibi bak.”

“En sevdiğin yemek var demedi, deme.”

“Gerçek mi lan?”

“He, gerçek lan.”

“İçli köfte diyorsun yani.”

“Yanında da mercimek çorbası.”

“Tamam Firuze ile geliyorum.”

“Tekmil getirmeli miyim?”

“Lan yürü git, kapat şunu geliyoruz hadi çay koy.”

“Çay hazır. Biz yemeğimizi yedik zaten. Ama hanım hazırlıyor size, hadi gelin.”

“Tamam.”

Telefonu kapatıp cebime koydum.

“Hadi tavayı al da Serdar’a gidelim.”

“Niye? Menemen seni doyurmaz mı? Hani kuru ekmek yer yine doyardın? Beni mi kandırıyorsun Mirhan astsubayım?”

“Kurban olduğum. Doyarız doymasına da içli köfte varmış onu da yesek olmaz mı?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Belki kadm müsait değil.”

“Açım. Çok açım.”

Gözlerini kısmış bana bakıyordu.

“İslanmış kedi gibi bakmayı kes Mirhan. Tamam hadi gidelim. Ama üstümü değiştirmeliyim.”

Baştan aşağı onu süzdüm.

“Ne varmış üstünde?”

“Bak beyaz beyaz minik lekeler var. Diz izi çıkmış, ayıp yani.”

“Açım yahu. Diz izini boş ver bir şey olmaz.”

Sözlerim üstüne birkaç saniye düşünür gibi sessiz kalmış ve en son kafası ile onaylamıştı.

“Anahtarı ve telefonumu almalıyım.”

“Tamam,” deyip koşarak mutfaktan çıkan kadının ardından baktım. Sonra da valizlerin bulunduğu kapıya doğru ilerledim.

“Geldim.”

Arkamı dönüp tekrar sevdiğime baktım. Saçlarını minik bir toka ile tutturmuş, sırtına annem tarzı örme bir yelek giymişti.

“Yeleşini beğendim.”

“Ahh. Bakma öyle, rahmetli annemin çeyizinden kalma.”

Gözlerinde gördüğüm anlık acı canımı yaksa da belli etmedim. Ellerimi uzatıp tutmasını bekledim ve tutunca da kapıyı açıp dışarı adım attım. Tam bu sırada karşı kapı açılmış, Hasan uzman ve eşi ile göz göze gelmiştik. Adamı çok tanımazdım fakat alaya geldiğimde ve ayaküstü muhabbet ettiğimde herhangi bir saygısızlığını görmemiştim.

“İyi akşamlar komutanım, nasılsınız?”

“Teşekkür ederim Hasan sen nasılsın?”

“Ne olsun komutanım, nöbetçiyim de yemeğe geldim, şimdi de gidiyordum.” Bu sözleri söylerken elini tuttuğum kadına kaçamak bakış atması gülümsememe sebep oldu.

“Ben de Serdar’a çıkıyordum. İyi o zaman, hadi seni tutmayalım, iyi nöbetler.”

Selam verip merdivenleri tırmanmaya başladık. Onlar gözden kaybolunca da hemen fiskosa başladım. Evde kaldığım sürece en iyi öğrendiğim

şey, annemin komşularla acayip şekilde fiskos yapmasıydı. Sanki iki kadın bir araya gelince başka yapılacak bir şey yokmuş gibi...

“Bir ara kadının seni çiğ çiğ mideye indireceğini falan sandım.”

“Komşum diye demiyorum ama pek bir sever beni. Her gördüğünde gözlerini belerterek bakar.”

Sessiz konuşması beni gülümsemişti. Kimseler yokken ansızın onu kendime çekip dudaklarından öptüm ve hiçbir şey olmamış gibi merdivenleri çıkmaya devam ettim.

“Bir daha yapma.”

“Çok beklersin.”

“Ya bir gören olsa? Rezil olurum herkese.”

“Herkes işine baksın,” deyip zile bastım. Zaten devremde kapıda hazır kıta bekliyormuş gibi hemencecik kapıyı açıvermişti.

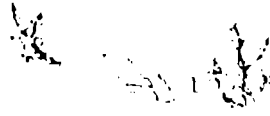
“Hoş geldiniz komutanım.”

“Hoş buldum Serdar.”

Firuze’nin içeri geçmesini fırsat bilerek hiç vakit kaybetmeden ben de içeri daldım.

“Firuze’ye hoş geldin demek var bana yok, öyle mi devre? Neyse karnımı doyurayım da ondan sonra görüşürüz senle.”

“Lan yürü git, manyak ya.”

Yemeği mutfak masasında yemiş, çay faslı içinde salona geçmiştik. Öyle bir yemiştim ki, beşinci köfteyi yemek için kaşığı tabağa daldırdığım sırada köftemi Firuze almış ve kaşaları ile göbeğimi göstermişti. Ama bu köftemi yememe tabii ki engel olmamıştı.

Sohbet, muhabbet derken zaman hızla akıp gitmişti. İlk başlarda Serdar Firuze’den çekiniyormuş gibi görünse de, sonradan bir açılmış pir açılmıştı. Adam yanımda sevdiğim var falan dinlememiş, okul günlerinden ha babam anlatıp durmuştu.

Neyse ki belirli bir süre sonra konu değişmiş, Serdar'ın küçük kızı ortamı renklendirmiş ve en sonunda uykuya dalmıştı.

“Geç oldu devre biz kalkalım artık.”

Firuze, yenge ile sohbeti kesmiş bana bakıyordu.

“Oturuyorduk ya devre, acelen ne?”

“Kalkalım Serdar. Sabah yola çıkacağız. Daha misafirhaneyi arayıp yer var mı diye soracağım.”

Bu konu ile ilgili sevdiğim kadına danışmamıştım fakat bana en doğru gelen şey buymuş gibi hissediyordum.

“Burada kal hemen şuracıkta sana yatak ayarlarım.”

“Yok istemem teşekkür ederim.”

“Sen bilirsin,” demiş ve imalı bir şekilde kaşını kaldırarak bakmaya başlamıştı. Neyse ki buna takılmadan uğurlama merasimi bitmiş, sessiz bir şekilde merdivenleri inmeye başlamıştık.

“Misafirhane konusunda ciddi miydin?”

“Evet,” dedim sessizce.

“Peki neden?”

“Laf söz gelsin istemem.”

Çünkü laf söz gelmesini o da istemezdi. Bu konuda ne kadar hassas olduğunu çok iyi biliyordum.

“Tamam ama-”

“Boş ver. Ben misafirhanede kalırım. Ama sabah erken çıkalım, kahvaltıya yetişelim.”

“Kararlısın yani.”

“Evet.”

Kapıyı açtım ve onun içeri girmesini bekledim. Gözleri kal dese de o da bunun doğru olmayacağını bilincindeydi.

“Burada kalmanı isterdim.”

“Ben de isterdim ama kalmamak daha iyi. Hadi güzelce dinlen, yarın uzun uzun konuşuruz.”

“Peki. Hadi iyi geceler.”

“İyi geceler canım.”

Onu kendime çekip mis gibi kokan saçlarına burnumu dayadım. Sonra da bir buse kondurup geri çekildim.

“Kapat hadi,” dedikten sonra istemeye istemeye gözlerimin içine baka baka kapıyı kapatmış ve ardından kilitlemişti.

Derin bir nefes alıp sessiz adımlarla merdivenden inmeye başladım. Dışarı çıktığımda soğuk suratıma şamar misali inse de, bozuntuya vermedim. Nizamiye kapısından içeri girip, hızlı adımlarla binanın içine girdim. Bu sırada telefona gelen mesaj sesini umursamadım.

Dakikalar sonra nöbetçi personel ile konuşup kalacağım odaya geçtiğimde, ilk yaptığım şey Mirza’yı aramak olmuştu. Öyle ki telefonda tam yedi cevapsız arama vardı.

“Birader beni mi özledin hayırdır?”

“He Mirhan, seni özledim. Cidden gereksizsin, umarım farkındasındır.”

“Bilemedim bak şimdi. Yeni misafirhaneye indim. Acayip yorulmuşum, hemen yatacağım.”

“İnsan vardığı zaman bir haber verir. Merak ettik sonuçta. Annem gitliğini duyunca delirdi benden demesi.”

“Azra Sultan’a söyle, yarın kahvaltıyı güzel hazırlasın, gelini gelecek.”

“Kendi evine gitmeyip sevgilisinin evine gelmek son zamanlarda moda mı?”

“Zoruna mı gitti? Kazma sapı gibi tek dolanacağına bir sevgili yap kendine, sen de eve getir.”

“Aman istemez. Sen getiriyorsun ya, yeter bize. Bir an evvel evlenin de, siz de kurtulun biz de.”

“Bak işte doğru dedin. Bizim hemen evlenmemiz lazım.”

“Kapatıyorum işlerim var.”

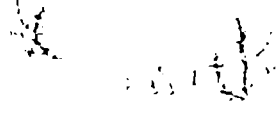
“Aman aman sen git işini yap, sakın geç kalayım falan deme. Neme lazım madalya falan alamazsın sonra.”

Telefonun suratıma kapanması ile gülümseyip telefonu komodinin üstüne bıraktım. Daha sonra saatimi ve aracın anahtarını da bırakıp lava-

boya girdim. Yaklaşık beş dakika sonra çıktığımda iyice yorulduğumun farkına varmışım. Ayaklarım karıncalanıyor, gözlerim kapanıyordu.

Evden öylece çıktığım için yanıma herhangi bir kıyafet almamışım. Bu yüzden kıyafetleri çıkarıp iç çamaşırı ile yatağa uzandım.

Zaten son hatırladığım şeyde yatağa uzandığımdı.

Deliksiz uyumak...

Hayatım boyunca bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Ve bugün o ender günlerden biriydi.

Gözlerimi açtığımda gün yeni ağarıyordu. Dağlara turuncu gelinlik giydirilmiş gibi görünen manzaram, öylesine nefes kesiciydi ki, buna diyecek tek bir söz yoktu.

Saate baktığımda 06.15'ti. 07.00 gibi çıkarsak saat 11.00 gibi evde olurduk. Hatta daha erken bile olabilirdik. Bu yüzden hemen duşa girdim ve yaklaşık on dakika sonra çıkıp giyinmeye başladım. Odadan çıktığımda saat 06.45 olmuştu bile. Hızlı adımlarla alaydan çıkıp lojmanların bulunduğu bölüme doğru yürümeye başladım. Ben daha aracın yanına yeni gelmişim ki, Firuze'yi gördüm. Elinde iki valiz ile aracın bulunduğu yere doğru ilerliyordu.

“Günaydın,” dedim gülümseyerek. Elindeki valizleri alıp birkaç adımda aracı park ettiğim yere vardım. Bagajı açıp yerleştirdim ve ön tarafa binmesi için kaş göz işareti yaptım.

Yola çıkmamız beş dakika sürmemişti.

“Uyuyabildin mi?”

Güzel soru...

“Evet. Ne yalan söyleyeyim, uzun zamandır böyle deliksiz uyku çekmemiştim.”

“Belli. Camış gibi yatmasan mesajlarıma karşılık verirdin.”

“Camış gibi demesek?”

“Öküz gibi mi desek?”

“Laf sokma konusunda tez falan mı yaptın?”

“Yok. Yıllarca erkeklerin çoğunluğunu oluşturduğu bir kurumda çalışınca böyle oluyor.”

“Hele iki gözümün çiçeği dert mi yanıyor bana yoksa?” dedim kaha kaha atarak. Sabah sabah onunla atışmak muhteşem bir şeydi. Bunu bile özlemiştim.

“Simit falan alalım, yolda acıkırsın belki.”

“Dün akşam Serdar astsubaylarda yediğim yemek, beni en az üç gün idare eder.”

“Eminsin yani.”

“Evet eminim.”

“Peki,” deyip dikkatli bir şekilde ara sokaklardan geçip ana yola çıktım.

Gülümsedim...

Sebebi yoktu, nedeni, niçini hiç yoktu. İlla bir neden arıyorsak yanımda oturan kadına bakmak yeterliydi.

“Neye gülüyorsun acaba?”

Yine gülümsedim.

“Merak ettim ama hadi, bana da söyle neye güldüğünü.”

“Gülümsemek için illa bir neden mi lazım?”

Ellerini tuttum ve yumuşacık tenine küçük bir öpücük kondurdum.

“Ne bileyim yani. Sebepsiz yere gülümsemez insan.”

“Sen varsın, yanımdasın ya hani. Ellerimle ellerini tutabileceğim mesafedesin, daha ne olsun. Bu, benim gülümsemek için en büyük sebebim.”

Gözlerindeki mutluluğa şahit olmuşum ya. İşte bu benim hayattaki en büyük gülme sebebimdi.

Yolculuk neredeyse bitmek üzereydi.

Yol boyunca her konu hakkında konuşmuş, fikir alışverişi yapmıştık.

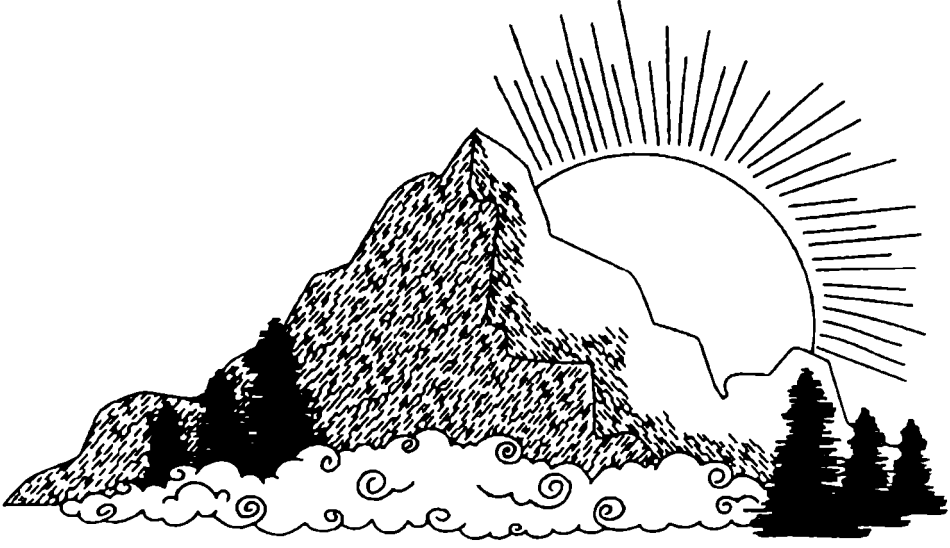
Hatta öyle ki, düğün gününü bile ayarlayacak kadar ileri gitmiş ve ikimizde bundan garip bir mutluluk duymuştuk.

Konağın bulunduğu sokağa girdiğimde çocuklar her zamanki gibi dertsiz tasasız oyun oynuyorlardı.

“Kalbim ağzımda atıyor sanki.”

“Hadi seninki atıyor da, benimki niye atıyor?” dedim güzel gözlerine bakarak. Sonra da önüme bakıp yoluma devam ettim.

Ta ki bizim evin kapısının önünde duran kadını görünceye kadar...

52. BÖLÜM

Mirhan

Bu kadının burada ne işi vardı?

Kafamın içinde sürekli bu soru kendini tekrar ederken, bakışlarım hâlâ kadının üstündeydi.

Belli ki yolunda gitmeyen bir şeyler vardı?

“Kim bu?”

Düşüncelerimden çıkıp sevdiğim kadına baktım. Gözler fıldır fıldır bakıyordu maşallah. Avının en ufak bir hatasını bekleyen avcı gibiydi.

“Bilmem ki,” dedim çocuk gibi omuz silkerek.

“Yalan söylüyorsun.”

“Asla yalan söylemem ben. Yalan söylemek çok günah.”

“O zaman doğruları konuş.”

Ona doğru eğildim ve kırıştırdığı burnunun ucuna minik bir öpücük kondurdum.

“Bir şeyi de bilme be kadın, bir şeyi de bilme.”

Aracın kapısını açıp dışarı çıktım. Tam Firuze’nin kapısını açmak için o tarafa yönelmiştim ki, Firuze’nin mundar bakışları ile karşılaştım. Ka-

dın hangi ara çıkmış, hangi ara o kapıyı sessizce kapatmıştı bilmiyordum.

“Bana bak Mirhan, şu kırk günde beni boynuzladıysan, ben de seni boynuzlarım bir yerlerinden haberin olsun.”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş bana bakıyordu. Bu şekilde baktığı zaman ne kadar tatlı olduğundan haberi var mıydı acaba?

“Hadi gel.”

Ellerimi uzatıp ellerini avuçlarımın arasına hapsettim. Büyük kapının yanında duran kadına doğru ilerlerken, hâlâ burada olmasının sebebini düşünmeden edemiyordum.

“Bu kız hâlâ neden ağaç gibi dikiliyor orada?”

“İnan bana neden orada dikildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama an-larız şimdi,” deyip birkaç adımda kızın karşısına dikildim.

“Hoş geldiniz. Kime bakmıştınız?”

Kadın benim kim olduğumu bilmiyordu fakat ben onun kim olduğ-u çok iyi biliyordum. Bu kız Mirza’nın İstanbul’da bulunan eski kız arka-daşı Tuğba Hanım’dı.

“Ben Mirza Bey’i bekliyorum. Siz kimsiniz?”

Bekliyormuş.

Daha çok beklersin dememek için dilimi ısırđım. Şu hayatta bir şey-den eminsem o da Mirza’nın geride bıraktığı her ne olursa olsun, asla dö-nüp bakmadığıydı.

“Ben kardeşi Mirhan. Bu da kız arkadaşım Firuze.”

Kız hafifçe gülümsemiş, ardından Firuze’yi baştan aşağı süzmüştü. Neyini süzüyorduyse artık.

“İçeri buyurmaz mısınız Tuğba Hanım?”

“Buyurmaz Mirhan, buyurmaz. Hadi içeri geçin, annem bekliyor kahvaltıya.”

Bakışlarım kapıda duran kardeşime kaydı bir an. Her zamanki gibi suratsızlığı nirvanaya ulaşmış durumdaydı.

“Bu ne güzel bir karşılamadır birader. Hayırdır sen nereye?” dedim gülümseyerek.

“İşim var benim, sonra katılacağım size.”

“Şimdi katılsan olmaz mı?”

“Olmaz Mirhan, acelem var.”

Bozuntuya vermeden kadına gülümseyip, kapı ağzında duran Mirza’nın yanına ilerledim ve duyacağı şekilde konuştum.

“Siktir git kardeşim.”

Mirza’nın homurdanmasını takmayarak kapıdan içeri girdik ve bir an da mutfak kapısından fırlayan Rukiye abla ile karşılaştık.

“Mirhan’ım. Hoş geldin paşam. Sen de hoş geldin kızım.”

“Hoş bulduk Rukiye ablam. Nereye böyle koştur koştur?”

“Gelin hanım gelmiş ya Mirhan, koşturmayıp ne yapalım?”

“Gelin hanım ha,” deyip Firuze’ye baktım. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

“Tabii ya. Gerçi hanımım sana çok kızgın. Haber vermeden tüymüşsün, söylenip duruyordu.”

“Tüymüş müyüm?” dedim duyduğum kelimeye inanamayarak. Rukiye abla yıllardır bu konakta çalışır, bizi kendi çocuklarından ayırmaz, her şeyimize dikkat ederdi. Ondan bu tarz sözler duymak, cidden hem komik hem de tuhaftı.

“Evet tüymüşsün. Mirza, hanımuma böyle dedi, hanımım da gün boyu söylenip durdu.”

“Mirza şerefsizine bak sen, ispiyoncu alçak.”

“Terlik gelsin mi ağzının ortasına?”

Kafamı kaldırıp merdivenlerden inen anneme baktım. Kadın yıllar geçtikçe dahada güzelleşiyordu sanki.

“Ne terliği anne ya,” dedim küçük bir çocuk gibi burun kıvrarak.

“Hoş gelmişsin kızım.”

“Hoş buldum efendim,” deyip iki kadının sımsıkı kucaklaşmasını izledim.

“Bu deli oğlan senin yanına gelirken anasına bile haber vermeye zahmet etmemiş bilesin.”

“Biliyorum efendim. Lütfen onun kusuruna bakmayın.”

“Hey... Hey, ben de buradayım, sanki ben yokmuşum gibi konuşma-

yın lütfen,” dedim ikiliye bakarken. Otuz üç yıllık anamın beni satma suresi üç saniye bile sürmemiştir.

“Bu konuyu sonra konuşacağız. Önce kahvaltı.”

Arkasını dönüp tekrar merdivenlere tırmanan anneme bakmayı bırakıp, hemen sevdiğim kadının kolunu dürttüm.

“Sen de beni satmaya dünden razıymışsın. Ayıp be. İnsan sevdiğini de böyle satmaz ki yani.”

Sözlerimi bitirir bitirmez kolundan tuttuğum gibi merdivenleri tırmanmaya başladım. O kahkaha atıyor, attıkça benim ruhumda güller açılıyordu.

“Annemin beni gömmesi hoşuna gitmiş gibi canım, hayırdır?”

Büyük salona doğru ilerlerken onun duyacağı şekilde homurdanıyordum.

“Övmeye de gelmiyorsun, gömmeye de. Ne ara bu kadar alıngan oldun ki sen?”

“Gömün tabii canım. Buldunuz benim gibi zavallıyı, beraber olun gömün tabii.”

Cevap vermesine fırsat tanımadan büyük salona girdim ve hemen kurulu sofranın başında bekleyen babama baktım. Maşallah yeri hiç şaşmıyordu.

“Hoş geldin evlat.” Gülümsedim.

“Hoş buldum baba.”

Yanına doğru ilerleyip eline uzandım. Sanki aylardır onunla değilmişim gibi. Sanki daha dün sabah onun ofisinde oturan, ben değilmişim gibi.

“Sen de hoş geldin kızım.”

“Hoş buldum efendim. Nasılsınız?”

“Teşekkür ederim kızım, çok iyiyim. Hadi oturun sofraya sonra bol bol konuşuruz.”

“Ellerimizi falan bir yıkayalım da, hemen geliyoruz baba.”

Babamın başı ile onaylamasının üstüne hemen odadan çıktık ve benim odama doğru tabiri caizse koşturduk.

“Arkamızdan bilmediğim ne idiği belirsiz birilerimi kovalıyor Mirhan? Neden koşturuyoruz?”

“Acıktım.”

“Ben de açım ama koşmuyorum değil mi?”

“Seni öpeceğim ya, zaman kaybetmeyeyim dedim.”

Daha cümlem bitmeden sırtıma yediğim sumsuğun acısı mideme vurmuştu.

“Maşallah elin de pek hafifmiş.”

Gözlerimi devirip banyoya doğru ilerledim. Elimi yüzümü yıkayıp geri döndüğüm de Firuze’yi yatağında oturmuş, etrafı incelerken buldum.

“Odada ilgini çekecek ne var diye merak ettim, bak şimdi.”

Havluyu asmak için tekrar banyoya girip, geri çıktım ve onun hâlâ etrafa özellikle de bir noktaya bakarken gördüm. Neye baktığını anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu. O köşede çerçeveli birkaç fotoğraf vardı ve bunlardan iki tanesi kahpece düzenlenmiş bir pusuda şehit düşen Bahtiyar’ın, diğeri de ailesi ve kızlarının fotoğrafıydı.

“Düşünüyorum ama işin içinden bir türlü çıkamıyorum.”

Bu sözleri mırıldanarak dile getirse de ben onun demek istediklerini çok iyi anlamıştım.

“Ne kadar düşünürsen düşün ama cevabını asla bulamazsın.”

Yanına oturdum.

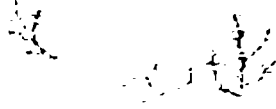
“Bir hiç uğruna yitip giden onca can. Evlatsız kalan analar, babalar, babasız kalan evlatlar. Hazmedemiyorum biliyor musun? Sebepsiz yere annemden koparılmamı hazmedemiyorum. Daha el kadar bebeğin babasız kalmasını hazmedemiyorum. Kıyafetini ütüleyip, sabah işe kendi elleri ile yollayan kadınlara, eşin şehit oldu demeyi hazmedemiyorum. Ne için Mirhan, ne için ben bunu anlamıyorum. Kardeş kardeşe yaşamak, nefes almak varken, neden benim ülkem acı ile yoğruluyor, kan ağlıyor?”

Haklı isyanı karşısında sessiz kaldım. Saçlarından öptüm, omuzlarını okşadım. Bu yıllardır cevaplanamayan bir soru olsa da, aslında derinlere indiğimizde cevabı oldukça basitti.

“Vatana ihanetin nedeni olmaz. Er ya da geç bedeli olur demiş Ulu Önder Atatürk. Ve bu bedeller canlarımızla ödeniyor. Sanıyorlar ki biteceğiz. Ama bilmiyorlar ki asla bitmeyeceğiz. Göz diktikleri bu vatanın her karışında şehit kanı var, bu evlatların sırtlarını dayadığı milyonlar var. Bunu çok iyi biliyorlar sonra da kudurdukça kuduruyorlar.”

Burnumu yanağına sürüp kokusunu içime çektim.

“Burada, görev yaptığım her yerde askerlerle çekildiğim fotoğraflar var. O köşeyi çok seviyorum. Her izine geldiğimde ne için savaştığımı, bu mesleği neden seçtiğimi hatırlatıyor bana. Sevinci ve hüznü aynı anda yaşıyorum. Yitip gidenler için üzülürken, Allah Allah nidaları ile yeri göğü inleterek gelen aslanlar için seviniyorum.”

Kahvaltı edeceğimiz odaya girdiğimde dikkatimi çeken ilk şey Mirza'nın sofraya oturmuş olmasıydı. Hatta öyle ki, bizi bekleme nezaketini bile gösterme gereği duymamıştı.

Aslında bu hareket tam benlikti. Mirza genelde ağır takılır, herhangi bir duygu belirtisi göstermezdi.

“Biraderim seni daha yeni yolcu etmemiş miydik?” deyip sofraya kurulduk.

“Bir yere mi gidiyordum?”

“Ne bileyim ben. Az evvel kız arkadaşını kapıda karşılayan sendin, ben değil. Bak benim kız arkadaşım yanımda,” dedim kaşlarımı oynatarak.

“Sus da zıkkımlan Mirhan.”

“Ayıp ayıp, babamın yanında.”

Gülümsedim ve atışmamızı gülümseyerek izleyen diğer aile üyelerine göz kırptım. Bir tek Nazlı eksikti. Sarı civcivin burada olmasını çok istesem de gelemeyeceğini bildiğim için fazla sorun etmedim. Zira kendileri Asaf efendi ve evlatları ile yurt dışına çıkmıştı. Şundaki lükse bak dış ülke. Canının istediği her an gidebiliyordu. Ama bak bana. Bırak dış ülkeyi ilçeden çıkıp başka bir ilçeye bile izinsiz çıkamıyorduk.

Düşüncelerimden çıkıp bakışlarımı Mirza'ya çevirdim. Çevirmez olaydım keşke. O bakışlar, o mimikler ortaya atılacak bombanın habercisiydi, bundan adım kadar emindim.

“Mirhan düğün günü belli oldu mu?”

Hayret...

“Tam olarak kesin değil ama bu izinde bu işi halledelim diyoruz.”

Sevdiğime baktım. Gözlerimin içine bakıyordu.

“Ne demeye zırlıyordun o vakit?”

“Pardon tam olarak hangi vakit oluyor o dediğin zırvalama?”

“Vallahi buradaki herkes şahit. Hemen evleneceğim, yok bekarlık iyi değilmiş, bekarlığın Allah belasını versin bilmem ne bilmem ne...”

Şundaki sığata bak hele.

Ukala herif.

“Sen anlamazsın. Doğru insan karşına çıkınca düşünceler üç yüz altmış derece değişiveriyor.”

Sevdiğim kadına göz kırptım. Gözlerinin içi mi gülüyordu ne?

“Neden anlamıyormuşum, çok pardon? Nereden biliyorsun doğru insanın karşına çıkmadığını?”

Şöyle bir baktım suratına. Sözlerinin gerçekliğini ölçmeye çalıştım. Mirza benden hiçbir şeyini saklamazdı ki? Öyleyse neden imalı konuşmuştu?

“Bilmediğim bir şey mi var?”

“Her haltı bilmek zorunda değilsin.”

“Ne yani evlenecek misin?”

Az evvel bahsettiğim bombanın yavaş yavaş piminin çekildiğini hissediyordum.

“Evet evleneceğim.”

Ve bom.

Kimseden ses çıkmıyordu. Tıpkı benim gibi Azra Sultan ve Cihan Ağa'da şok olmuştu.

“Oğlum ne diyorsun sen?”

Annemin gözleri yuvalarından fırlamıştı resmen. Yaşadığı şok o denli büyüktü ki, susuz kalmış balık gibi ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

“Bir şey demiyorum anne. Sadece evleneceğimi dile getiriyorum.”

“Evlen lan, evlenme mi dedik sana da, nerden çıktı bu şimdi? Hiç bahsetmedin de bana.”

Alçak herif hissettirmemişti bile...

“Şimdi duydun işte.”

“Oğlum kimdir, kimlerdendir bu kız. Yoksa şu doktor olan mı?”

Tam da soracağım soruyu sormuştu annem.

“Hayır anne. Daha evvel de söylemiştim yine söylüyorum o iş bitti.”

“Peki kim bu gelin hanım?”

Bu sefer ki soru babamdan gelmişti.

Evet güzel soru.

Kimdi bu kız?

“Tekin aşiretinden.”

“Neyinden neyinden?” dedim inanamayarak. Bu mal kafayı falan mı yemişti acaba?

“Gözünü seveyim oğlum. Tekin aşiretinin bir kızı var o da nişanlı. Bizim bilmediğimiz başka bir kız daha mı var o evde?”

Ne yani annem kızı tanıyor muydu?

Aman Allah’ım tüm dedikodudan geri kalmıştım. Lanet olsun bu hangi ara olmuştu acaba?

“Evet anne. Bir kızları daha var. Osman ağa belli ki rahat durmamış.”

“Tövbeler olsun, bir yaşma daha girdim. Oğul sen ne dediğini bilir misin?”

“Gayet iyi bilirim anne. Neyse size afiyet olsun. Benim işlerim var.”

Hiçbir şey olmamış gibi sofradan kalkıp, birkaç saniye sonra gözden kaybolan biraderime baktım. Adamdaki rahatlık kimsede yoktu.

Hemen babama döndüm.

“Kim bu kız?”

Önce anneme sonra babama baktım. Ne oluyordu?

“Yahu baba bir şey sordum, değil mi?”

“Sonra konuşalım mı evlat? Mirza’yı bulmam gerekiyor.”

Ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı.

“Anne.” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Anne demene gerek yok. Gözlerini belirtme bana. O aile hakkında çok fazla bir bilgim yok lakin...”

“Lakin derken anne?”

“Evliyken konakta çalışan bir kadınla beraber olmuş ve bu birliktelikten bir kızı varmış diye duymuştuk zamanında. Tabii biz bunun gerçeklik payı nedir bilmiyoruz. Bu yıllardır duyduğumuz bir şey ama kızı hiç görmedim.”

“Bu gerçek mi?”

Şu an o kadar şaşkındım ki, resmen şok olmuştum.

“Bilmiyorum. Ben babana bir bakayım.”

Annemde tıpkı babam gibi paldır küldür odadan çıkmıştı.

“Bir şey sorabilir miyim?”

Bir an sevdiceğime döndüm. Olaylar karşısında onu varlığını bile unutmuştum.

“Tabii ki sorabilirsin.”

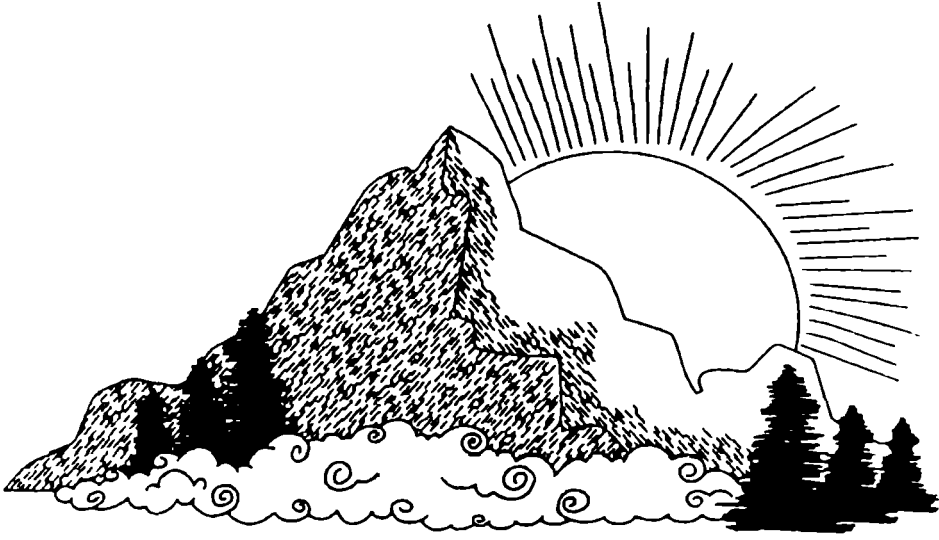
“Neden Mirza’nın evlenme isteği karşısında bu kadar şok oldunuz ki?”

Güzel soruydu...

“Aslında hiç beklemediğimiz bir şeydi. Bu yüzden şaşırmamız gayet normal.”

“İlginç.”

“Evet çok ilginç hem de. Varlığını bile duymadığım bir kız ve Mirza? Vay anasım be, şu işe bak şaka gibi.”

53. BÖLÜM

Firuze

Mirhan sayesinde tanıdığım bu şehir beni her defasında şaşırtıyor, kendine daha çok hayran bırakıyordu. Sanki her sokağın, her taşın, virane olmuş her evin, bir hikâyesi varmış gibi geliyordu bana. İster istemez seni alıp bambaşka bir yere götürüyor, en ince ayrıntısına kadar düşünmeye sevk ediyordu.

Kahvemi yudumlarken derin bir iç çektim ve tekrar düşüncelere dalıp etrafı izlemeye başladım. Hava mis gibiydi. Sokaklar top oynayan çocukların sesiyle dolmuştu. Konağın en üst katındaydım ve şahane manzara karşısında nefesim kesilmişti.

“Kahve içiyorsun demek. Hem de bensiz. Ne kadar ayıp.”

Gülümseyerek tam sesin geldiği yöne doğru dönmüştüm ki, belime sarılan kollar buna engel olmuştu. Hiç vakit kaybetmeden burnunu boynuma gömmüş, kulağım ve boynum arasında kalan boşluğa, içimde depreme sebep olan bir öpücük kondurmuştu.

“Azra teyze konakta olmadığını söyledi.”

“Hım,” demiş ve beni kendi bedenine hapsedip konuşmasına devam etmişti.

“Sabah erkenden Mirza’yı havaalanına götürmem gerekiyordu. Yoksa bu soğukta kıcımlı asla o yataktan kaldırmazdım.”

“Eksilerin dibini gördün sanıyordum.”

“Sadece nazlanıyordum.”

Anında dönerek tıpkı onun gibi bende kollarımı beline doladım ve aramıza bir baş mesafesi koyarak ona baktım.

“Naz yapmak hanımlara özgü bir şey.”

“Teyzelerin arasında çok kaldım ya, tüm hilelerinizi biliyorum artık.”

Pislik herif gülmemek için dudaklarını dişlerinin arasına kısırmıştı.

“Şu teyzeleri merak etmiyor değilim hani. O kadar çok bahsettin ki,” dedim gülerek.

“Merak etmene gerek yok ki Azra Sultan’ın arkadaşları az sonra dam-lar buraya. Ne de olsa kıymetlilerinin nişanlısı gelmiş.”

“Kıymetlilerinin mi?”

“Ne sandın? Ben bu evin göz bebeğiyim. Kızı olanlar ağlıyor şu an. Herkes yas tutuyor.”

Kendimi tutamayıp bana yakışmayan bir kahkaha patlattım. Hatta öyle ki burnumdan ufak bir horultu bile çıkmış ve bunu duyan Mirhan’da önce inanamamış gibi bakıp, daha sonra gıcık kahkahası ile bana eşlik et-meye başlamıştı.

“O neydi kız?”

İt herif hâlâ gülüyordu.

“Eh, senin gibi kazmayla beraberim ya, benden de daha azı beklen-mezdi değil mi?” Bir iki adım geri gittim. Şu an utanmam gerekiyordu fa-kat utanma duygusunun yanımdan bile geçmiyordum. Bu rahatlık nereden geliyor onu da bilmiyordum ya neyse...

“Aşk olsun, ben bile o sesi çıkaramam.”

Gözlerimi kısıp baştan ayağa onu incelemeye başladım. Ayağında siyah bir spor ayakkabı, ona uygun bir eşofman altı ve üstünde de gri ka-püşonlu sweatshirt vardı. Saçları ise alışkın olduğum şekilde uzaktan ya-kından alakası yoktu. Onu kısa saçlı görmeye alışkındım. Ama böylesine

pervasız hâlini daha önce hiç görmemiştim. Tıpkı sakallı hâlini görmediğim gibi.

“Kafandan ne geçiyor?”

“Bilmem. Sence?”

Ellerimi göğsümde bağlayıp, gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

“Bu bakışları tanıyorum.”

“Biliyorsun ki yakın dövüşte birkaç madalyam var.”

“Ne yani bana kung fu mu yapacaksın?”

O da benim gibi ellerini göğsünde birleştirmişti. Şimdi savaşa hazır iki düşman gibiydik.

“İster misin?”

Birkaç saniye düşünür gibi yapıp konuşmaya başladı.

“Yap. Yap, ne olur yap.”

Kolumu bile kaldıramadan başka birisi benim yerime geçmiş, yapacağını yapmıştı.

“Al. Ben yaparım. Hem de seve seve, seni bok beyinli.”

Saniyeler içinde gelişen olaylar beni öylesine şaşırtmıştı ki, bir an ne tepki vereceğimi şaşırmıştım.

“Beynimi patlatsaydın Nazlı. Ne gereği vardı ki zaten? Ben öyle de yaşırdım.”

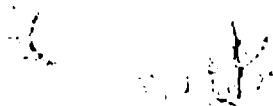
“Kapat çenenin istersen. Ne diye kızı delirtiyorsun?” deyip iki adımda yanıma gelerek, beni kırk yıllık tanıdığı gibi sımsıkı kucaklayıvermişti.

“Hoş geldin canım. Bu mal yine seni kızdırdı değil mi?”

“Teşekkür ederim sen de hoş geldin. Mirhan’ın her zamanki hâlleri diyelim.”

“Bakıyorum da kafa kafaya verdiniz hemen.”

“Ee, olacak o kadar, deyip Mirhan’ın boynuna atlamıştı. Ben kardeşlik duygusu nedir bilmiyorum lakin bildiğim bir şey varsa Mirhan, Mirza ve Nazlı muhteşem bir bağla birbirlerine sımsıkı bağlanmışlardı.

Konak bir anda şenlik yerine dönmüştü. Nazlı ve ailesinin gelişi herkesin yüzünü güldürmüştü, herkesin bir araya toplanmasına sebep olmuştu. Mutfakta ise tatlı bir telaş vardı. Tabii bunlar benim umurumda bile değildi. Umurumda olan tek şey Firuze'ydi ve şu an nerede olduğunu deli gibi merak ediyordum.

“Pişt. Sen. Sinsi çocuk. Kime bakmıştın acaba?”

Nazlı.

Neden her şeye burnunu sokmak zorundaydı acaba?

“Pişt. Sen. Sinsi kız. Ne demeye her boka maydanoz oluyorsun?”

Ellerimi göğsümde birleştirdim ve bana kindar gözlerle bakan kız kardeşime baktım. Kardeşim diye demiyordum ama gerçekten çok güzeldi. Sarı saçları ve renkli gözleri ile bambaşka bir yerden gelmiş gibiydi.

“Sanki bir şey arıyormuşsun gibi hissettim.”

“Ne arıyor olabilirim acaba Nazlı? Bir fikrin var mı?”

“Olabilir de olmayabilir de. Önce para.”

Yok artık...

Ellerini açmış gözümün içine bakıyordu.

“Nazlıcığım. Canım bacım. Bok gibi paranın içinde yüzüyorsun ama hâlâ gelmiş bu garibandan para istiyorsun? Şaka mı bu?”

Bakışları değişivermişti hemen. Anında civcivleri zorla altından alınan anne tavuk gibi kabarmaya başlamıştı.

Ne oluyordu yahu?

“Sevgili sekiz dakikalıklardan Mirhan. Bu sözlerin sana su, yol ve elektrik olarak geri dönecek bilesin. Ama nerede ve ne zaman asla bilemeyeceksin,” deyip az önceki ruh hâliinden sıyrılıvermişti.

“Kurban olduğum Rabb'im neden her deli beni buluyor.”

“Deli deliyi her yerde tanıdığı için olabilir mi kardeşim? Hani biz kardeşiz ya.”

“Evet başımın belası, evet kardeşiz. İyi ki benim kardeşimsin oldu mu? Hadi şimdi bana Firuze’yi gördün mü bir deyiver.”

Dudaklarını büzmüş, bakışlarını gökyüzüne çevirmiş, öylece birkaç saniye sessizce beklemişti.

“Galiba büyük odada teyzeler tarafından sorguya çekiliyor.”

Teyzeler mi?

“Bismillahirrahmanirrahim. Hangi ara gelmişler?”

“Ee, ne yaparsın, kızı olan anneler yasta. Hâliyle herkes gelin adayını merak ediyor. O yüzden büyük odada teyzelerle beraber.”

“Annemin arkadaşları da ne kadar hızlı maşallah.”

Homurdanarak Nazlı’nın yanından ayrıldım ve büyük odanın bulunduğu kata doğru ilerledim.

“İnsan bir teşekkür eder bacasına.”

Arkamı dönüp sırtarak ona öpücüklü bay bay yaptım. O da karşılık olarak öğürme taklidi yapmıştı. Yüzüme yerleşen gülümseme ile kafamı sağa sola sallayıp yoluma devam ettim.

Düşüncelerimden sıyrılıp derin bir nefes aldım ve gösterişli bir giriş yaparak, kadınların toplandığı odaya bodoslama daldım.

“Oo, kızlar,” dedim baştan sona kadınları süzerek. Hepsini tanıyordum zira hepsiyle oturmuş, bizzat dedikodu yapmışlığım vardı. Mesela yemek masasının yanındaki koltukta oturan Fazilet teyze habire gelininden dert yaniyor ve annem her seferinde lafı ağzına tıkıyordu. Onun yanındaki Ayşe teyzenin boşaltım sorunu vardı mesela. Kadın neredeyse utanmasa kaç kez tuvalete çıktığını bile söyleyecek duruma gelmişti.”

“Hoş geldiniz. Nasılsınız bakalım?” dedim düşüncelerimden sıyrılıp sevdiğim kadının yanına doğru ilerlerken. Firuze her zamanki gibi suratsız hâli ile bir kenarda oturmuş kadınları inceliyordu. Kahkaha atmamak için dişlerimi dudağıma geçirdim.

“Hoş bulduk Mirhan oğlum. Gelin hanım gelmiş. Dedik bir hoş geldin diyelim. Sağ olsun annen de bizi geri çevirmedi.”

Çevirir miydi Azra Sultan? Bir kere kadının doğasında hayır kelimesi yoktu ki geri çevirsin.

“Gelin de pek güzelmiş Mirhan oğlum.”

“Teşekkürler Fazilet teyze.”

Sevdiğim kadın ile annemin arasında kalan boşluğa sıkışiverip tekrar kadınlara döndüm.

“Ee, Ayşe teyze ne yaptın boşaltım sorununu hallettin mi?” dedim ciddi bir şekilde. Eğer gülersem beni buradan sağ çıkarmazlardı çünkü. Sağlı sollu terlikler havada uçabilirdi.

“Kuzzulkurt.²³ Hele ne diyorsun gelin hanımın yanında, ayıp değil.”

Kadın utanmış gibi yazmanın ucu ile ağzını kapatmıştı.

“Yahu ne ayıbı o da senin benim gibi bir insan evladı.”

“Vıy. Hele bak bak, bir de dalga geçiyor.”

Kadınların gülümsemesi ile ben de kendimi daha fazla tutmayıp kahkaha attım. Kısa bir sohbet sonrası kadınlar kendi aralarında konuşmaya başlayınca, sevdiğim kadına dönüp kulağına fısıldadım.

“Bu kadar dedikoduyu bünyen kaldırmadıysa hadi çıkalım.”

Hazır konuşurken kokusunu da içime çektim. Mis gibi kokuyordu canını sevdiğim. Sanki teninde çiçek bahçesi varmış da rüzgâr estikçe burnuma getiriyormuş gibiydi.

“Beni duydun mu?” dedim bir kez daha sessiz kaldığını fark ederek. Ta ki baldırımı iki tırnağının arasına alıncaya kadar.

Yemin ederim bu öyle bir acıydı ki, avazım çıktığı kadar bağırarak istiyordum fakat sırf ağzına sakız olmamak için bunu yapamıyordum.

“Hanımlar bizim biraz işlerimiz var malum, evlilik hazırlığı şart,” deyip ayağa kalktım ve sevdiğim kadının elinden tutarak kalabalığa selam verip odadan çıktım.

“Yahu ne diye cimcikliyorsun beni kadın.”

“Sen de beni kızdırmısaydın. Zaten beynim yanmış durumda bir de sen dalga geçme.”

“Beynin niye yandı ki? Ee, dedikodu bünyene ağır geldi. Alışkın değilsin tabii.”

23. Daha çok doğu bölgesinde deli divane öksüren birisine azarlama amacıyla söylenen kötü ve kaba söz.

“Ne zamandan beri dedikodu ile besleniyorsun Mirhan?”

“Allah kuru iftiradan saklasın. Ben kim, dedikodu kim?”

“Tabii canım. Sen kim, dedikodu kim?”

Tam ağzımı açmış iki laf edecekken cebimdeki telefon çaldı. Elimi cebime atıp ekrana bakmam bir saniye bile sürmemişti. Bu tamamen alışkanlık meselesiydi. İzinde ol ya da olma, hasta ol ya da olma o telefon her daim açık olmak ve saniyesinde cevaplamak zorundaydın.

“Baban arıyor,” dedim telefonu yanımdaki kadına uzatarak. Yüzde yüz kızma ulaşamamış ve beni aramıştı.

“Beni değil seni arıyor Mirhan, bilmem farkında mısın?”

“Beni niye arasın ki? Telefonun yanında mı?”

“Evet Mirhan. Telefonum kıcımın üstündeki cepte duruyor. Yani boşa ümitlenme.”

Derin bir nefes aldım ve öyle olmadığımı bilsem de, sakın bir sesle konuşmaya başladım.

“Emredin komutanım.”

“Nasılsın Mirhan?”

“Teşekkür ederim komutanım, siz nasılsınız?”

“İyi diyelim iyi olsun. Kızım nasıl? İki gündür sesi soluğu çıkmıyor da.”

Şimdi sıçmıştım çünkü bu öylesine sorulmuş bir soru değildi.

“Kendisi çok iyi komutanım. Şu an annemle beraber kahve içiyorlar.”

Yalan söylemekten yatacak yerim yoktu. Annem yalan söylediğimi duysa, sabahtan akşama kadar başımın etini yer, benim imanımı gevretirdi.

“Afiyet olsun dediğimi ilet kendisine. İki gün sonra bir toplantı için Ankara’ya gideceğim. Daha sonra da Muğla’ya geçeceğim. Firuze bana düğün hakkında birkaç şey söyledi. Annemle ben sizi bekliyor olacağız. Haber vermeniz yeterli.”

“Emredersiniz komutanım.”

Karşımdaki adam bir an susmuş, sonrasında derin bir nefes alıp devam etmişti.

“Yanındakine söyle, iki gün sonra evde olsun.”

Böyle adamlardan ne bekliyorduk ki?

Ayaküstü söylediğimiz yalanlara inanmasını mı? Yahu adamın ömrü her çeşit insanları tanımakla geçmiş, yer mi bu numaraları be...

“Emredersiniz komutanım.”

Konuşmanın bittiği saniye de telefonu cebime atmış ve yanımdaki kadına dönmüştüm.

“Annenle kahve mi içiyorum hayatım?”

“Kahveyi boş ver, daha önemli bir mesele var şimdi.”

Elinden tuttuğum gibi odaya çıkmak için merdivenleri tırmanmaya başladık.

“Yine babana yalan söyledim ve yine yakalandım. Alışmadık götte don durmuyor tabii. Ben kim, yalan kim?”

“Öyle deme ama yetenek var sende.”

Kahkahasına aldırmadan kapıyı açtım ve içeri girer girmez kucağıma alıp dudaklarına yapıştım. Tadı çok güzeldi, tadı huzurdu. Yumuşacık dolgun etini dişlerimin arasına alıp hafifçe sıkıştırdım ve kokusunu içime çekip öpmeye devam ettim.

“Beni günaha sokuyorsun kadın,” dedim dudaklarına doğru fısıldayarak. Onu yatağa bıraktım, alnından öptüm ve en sonunda istemeyerek ondan uzaklaştım. Konuşmamız gereken önemli birtakım konular vardı.

“Baban iki güne memlekete geçiyormuş.”

“Sanırım Ankara dönüşü.”

Evet dercesine başımı sallayıp, yanına oturdum.

“Biliyorsun zamanımız kısıtlı ve ben düğün işi hemen aradan çıksın istiyorum. Çünkü artık dayanamıyorum. Bu beni öldürüyor. Her şey hemen olsun bitsin, görev yerine dönerken yanımda sen ol istiyorum. Seni her gördüğümde kaçak köçek bakmak yerine doya doya bakmak, odana her girdiğimde kim ne diyecek diye düşünmek istemiyorum.” Derin bir nefes aldım. Söylediklerimin hepsi yüreğimde sakladıklarımı. Onsuz dönmek istemiyordum çünkü ben bu kadınla daha güçlü olduğumu hissediyordum.

“Sadece benim ol istiyorum.”

Ellerini tuttum ve yumuşacık tenine bir öpücük kondurdum.

“Bir an evvel olsun bitsin o zaman.”

Onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım.

“Bana kırılma lütfen. Yanlış da anlama. Elbette hayallerini gerçekleştirmek için elimden ne gelirse yapmaya hazırım. Gerçi pek bir şey bildiğimi sanmıyorum ama sarı cadının telaşına birkaç kez tanık olmuşum. Gelinlik, ayakkabı falan filan işte.”

“Açık konuşmak gerekirse, böyle hayallerim hiç olmadı benim.”

Ağzından çıkan sözler neden bilinmez ama yüreğimi yakmıştı.

“Hoş ben birini sevebileceğimi bile düşünmüyordum ya, neyse. Annem yanımda olmadan ne istesem boş geliyor. O yüzden hiçbir şey istemiyorum. Yeter ki sen yanımda ol.”

Bir kez daha sarıldım sevdiğim kadına.

“Nefes aldığım sürece senin yanımdayım. Başına belayım bilesin.”

İkimizde gülümsedik.

“Hadi çıkalım, merak etmesinler bizi.”

“Nazlı’dan başka kimse nerede olduğumuzu sorgulamaz emin ol,” diyerek ayağa kalktım.

“Onu seviyorum.”

“Ben de seviyorum ama bu gıcık olduğu gerçeğini değiştirmiyor.”

“Sen de gıcıksın ne yapalım yani?”

“Ben ayrırım ama.”

Sözlerim karşısında gözlerini devirse de suratındaki mutluluk ifadesi bundan keyif aldığını söylüyordu.

“Bilet işini halletmeliyiz güzelim.”

“Akşam bakarım ben.”

“Seni yalnız göndermek istemiyorum ama buna mecburum,” diyerek çıktığım odanın kapısını kapadım.

“Ben gidince babamla hemen konuşur, seni haberdar ederim. Gerisi de halledilir elbette.”

“Edilir tabii Allah yeter ki can sağığı versin.”

Sevdiğim kadın yammdayken zaman su gibi akıp geçivermişti. Şimdi ise yarım kalmış gibi hissediyordum kendimi. Aslında hissetmekten öte, gerçektir bu.

Uçağın kalkışını izledikten sonra arabama atlayıp evin yolunu tuttum. Vedalar neden hep zor olmak zorundaydı?

Can sıkıntısından radyoya uzanıp kanalları gezdim ve en sonunda Selahattin Özdemir’in sesini duyunca durdum. Aramızda sıra dağlar var diyordu. Eskiden bir nebze anlamsız gelen şarkılar şimdiler de favorim olmuştu.

Eve gitmek yerine çarşıda biraz dolanmaya karar verdim. Birkaç devrem burada çalışıyordu belki de onları ziyaret ederdim. Gazı kökledim ve merkeze doğru hızla ilerlemeye başladım. Bu sırada devreleri arayıp karakoldalar mı diye sordum ve olumlu yanıt alınca da yoluma devam ettim.

Yaklaşık iki saat sonra tekrar evin yolunu tutmuştum. Güzel bir muhabbet sonrası işim olduğunu söyleyerek müsaade istemiştin. Sağ olsun onlarda anlayışla karşılamış, beni nizamiye kapısına kadar geçirmişlerdi.

Düşüncelerimden sıyrılarak yan koltukta duran telefonu elime aldım ve hemen Firuze’yi aradım. Bu sırada sesi araç hoparlörüne verip dikkatli bir şekilde araba kullanmayı da ihmal etmiyordum.

“Efendim canım.”

Canını sevdiğim...

“Sağ salim indin anladığım kadarı ile.”

“Çok şükür. Şimdi babamı bekliyorum.”

“Tamam güzelim. Daha sonra ararım ben seni, araç kullanıyorum şu an.”

“Dikkat et görüşürüz.”

Telefonu kapatmam ile radyo tekrar çalmaya başlamıştı. Bu sefer fon-
da Müslüm Baba vardı.

Yaklaşık bir saat sonra eve vardığımda konak saatler öncesine nazaran
daha sakindi.

“Allah kavuştursun.”

Mutfak kapısında elinde süt bardakları ile duran Nazlı’ya bakınca is-
ter istemez gülümsedim. Dizine kadar gelen hırkası, ev hâli topuzu ve çizgi
film karakterlerinin kapladığı tuhaf eşofmanı ile çok komik görünüyordu.
Hâlâ çocuk gibi giyindiğine inanamıyordum.

“Ne bu hâlin Disney’den fırlamış gibisin,” dedim kaşlarım ile eşofma-
nım göstererek.

“Çocuklu anne kombini bu.”

“Asaf enişte ne diyor bu ana kombinine,” dedim kahkaha atarak.

“Sence Asaf enişten bana söz söyleyebilir mi?”

“Yenileceğini bile bile savaşa girmiyor tabii. Adam haklı, maşallah ağ-
zını açtın mı on gün kapatmıyorsun.”

“Ne o rahatsız mı oldunuz beyim?”

“İşine baksana sen,” dedim uzatmayarak.

“Sevdiceğin gitti diye mi bu naz niyaz?”

“Bakıyorum da hemen anladın.”

“Ee, tabii ben de geçtim o yoldan, hâlden anlarım yani.”

“Senin anlamadığın bir şey var mıydı ki?”

“Elbette vardır. Hem her şeyi de bilmem gerekmiyor. Hadi gel, bir
kahve yapayım da içelim.”

Elinde tuttuğu süt dolu bardaklara baktım.

“Bakma öyle aval aval, Asaf çocukların yanında sütleri bırakıp geliyo-
rum hemen.”

Olur anlamında başımı salladım ve hemen ardından mutfağa doğru
yürüdüm. Kokuya bakılacak olursa akşam yemekleri şimdiden hazırlan-
maya başlamıştı. Bir bardak su içip bardağı makineye koyduğum sıra da
Nazlı gelmişti.

“Ne bu hız?” dedim gülümseyerek. Makineyi kapatıp camın önünde duran masaya doğru ilerledim.

“Biliyorsun ki uyuşukluğu hiç sevmem. Bu arada Cansu’nun çok çok selamı var. Davetiyemi unutmasın diyor.”

“O kadar da öküz değiliz herhâlde unutmayacağız.”

“Ee, anlat bakalım ne yapacağız şimdi? Herhangi bir şey belirlendi mi?”

Kız kardeşimin hem dili hem de eli durmuyordu. Bir yandan bana laf yetiştirirken diğer yandan da kahveyi çoktan ocağa koymuş, fincanları hazırlıyordu.

“Haber bekliyorum şimdilik. Bu iş bir an evvel olsun bitsin artık. Uzadıkça uzuyor.”

“Gereken neyse yaparız, sen merak etme. Eminim her şey çok güzel olacak.”

Fincanları tepsiye koymuş süzüle süzüle geliyordu.

“Umarım o tepsiyi düşürme numarası yapıp beni düğün öncesi yakmazsın Nazlı.”

“Saçmalamasan keşke.”

Masaya konan tepsiden kahvemi almadan önce, yanındanki lokumdan iki tane alıp ağzıma attım hemen. Sonrasında da kahvemden bir yudum aldım.

“Ellerine sağlık, her zamanki gibi harika olmuş.”

“Afiyet olsun.”

“Çocuklarla da çok ilgilenemedim kusura bakma. Mirza’da yok.”

“İyi adam lafının üstüne gelirmiş mi demeliyim yoksa iti an çomağı hazırla mı demeliyim, bilemedim.”

Elinde tuttuğu kabanı ile kapıda bekleyen yoldaşıma baktım. Yorgun görünüyordu. Kendi derdime düşmüş, uzun zamandır onunla konuşma fırsatı bulamamıştım.

“Nazlı bir kahvede şu zavallıya yapsan ya. Hâline bak, bitik durumda.”

“O hep bitik durumda. Kafasını gömdüğü dosyalardan kaldırırsa, belki beynine oksijen giderde gün görür azıcık.”

“Nazlı bakıyorum da hâlâ bıraktığım yerdesin,” diyen Mirza aheste aheste yürümüş ve ayağa kalkan Nazlı’nın saçlarına bir öpücük kondurmuştu.

“Kıskanıyorum ama,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hadi oradan be, kıskanıyormuş.”

Kahve yapmak için ayağa kalkan Nazlı’nın sözlerine gülümseyip tekrar Mirza’ya döndüm. Onda kendimi görüyordum. Neredeyse aynam gibiydi. Canımdı, kanımdı, yoldaşımdı fakat bu kadar benzemek, gerçek anlamda bambaşka bir şeydi.

“İşler nasıl yakışıklı?” diyerek ona takıldım.

“Gayet güzel. Var mı bir gelişme?”

“Haber bekliyorum.”

Bu sırada kahve gelmişti. Mirza’nın yanındaki boş sandalyeye oturan Nazlı’ya baktım. Uzun zaman sonra aynı masada oturuyorduk. Bu öylesine muhteşem, öylesine özel bir şeydi ki, adı yoktu. Bambaşka bir histi.

“İkinizi de seviyorum biliyorsunuz, değil mi?”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz ikisi de alık alık suratına bakmıştı. Tamam kabul ediyorum biz didişmekten belki sevdiğimizi söylemeye fırsat bulamıyorduk ama bu kadar aşırı tepki verilmesi de biraz abes kaçıyordu.

“Kafanızda boynuz var demişim gibi bakmayı kesin. Sadece sizi seviyorum dedim. Abartmayın isterseniz.”

İkisi de düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmış hâlâ bana bakıyorlardı.

“Aval aval bakmayı bırakın da hazırlık yapmaya başlayın.”

Kahvemden son bir yudum alıp, üstüne minik bardaktaki suyu içtim. Resmen bir yudumluktu. Ne var yani daha büyüğü olsaydı?

“Birader sen-”

Duraksayıp boğazında bir şey varmışçasına birkaç kez öksürmüştü.

“Evleniyorum tribine falan girmiyorsun değil mi?”

Ha ha ha...

“Komik mi? Evleniyorum tribine falan girdiğim yok ama heyecanlı olduğum doğru.”

“Ne bileyim ben, kıpır kıpırsın da.”

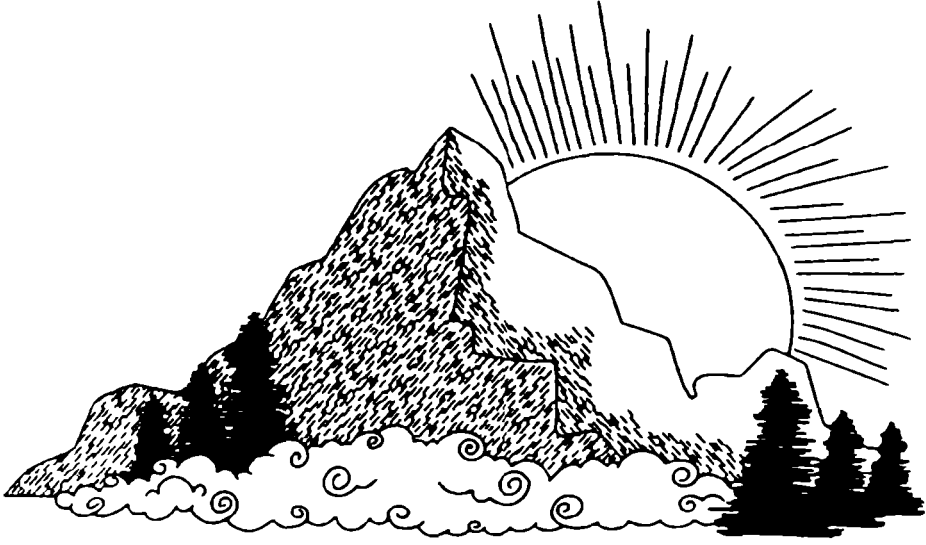
Kıpır kıpır mı?

Nazlı bir şey söyleyecekmiş gibi kafasını masanın ortasına doğru uzatınca ben ve Mirza da refleks olarak aynı şeyi yaptık.

“Bu kıpır kıpır hâlleri çok iyi tanıyorum ben. Tipta bunun bir adı var mı bilmiyorum ama benim dilimde *dona sıçtık* modu bu.”

“Dona sıçtık modu mu?” dedim şaşkınlığımı gizleyemedim. Ve ben daha ne olduğunu bile anlamaya fırsat bulamazken, ikisi birden kahkaha atmaya başlamıştı. Hainler akılları sıra benimle dalga geçiyordu. Ama haklarını yemeyeyim, beni iyi keklemişlerdi.

Suratımı asıp sırtımı sandalyeye dayadım ve lokumdan bir tane daha alıp ağzıma attım. Bari ağzım tatlansın. Nasıl olsa bu ikisine güzel bir kumpas kurardım zamanı gelince...

54. BÖLÜM

Firuze

Hayat her şeye rağmen devam ediyordu. İyi ya da kötü, acı veya tatlı. Geçiyordu zaman, akıyordu su gibi. Geçmez dediğin acılar eskisi kadar kanatmıyor, olmaz dediğin ne varsa oluveriyordu.

“Ayağında kırık falan mı var kızım?”

Valizi arka koltuğa yerleştirip, babama sarıldım. Tanıdık koku burnuma gelince kıkırdayıp yanağına bir öpücük kondurdum. Sonra da geri çekilip suratına baktım.

“Esprimi yaptın baba? Bir oldu, bir daha olmasın bence.”

“Sallana sallana yürümenin başka ne sebebi olabilir ki? Utanmıyor musun babanı dikmeye.”

“Baba sen saatlerce ayakta dikilmeye alışkınsın sanıyordum.”

“Laflara bak laflara. Maşallah dil pabuç gibi.”

“Körle yatan şaşı kalkarmış baba.”

“O ne demek şimdi?”

Aracın kapısını kapatıp emniyet kemerimi bağladım. Sonra da istemeden de olsa babamın yakışıklı suratına baktım.

“Mirhan ile laf yarışına gire gire bu hâle geldim demek.”

“Çok konuşma da yolculuk nasıl geçti? Anlat bakalım.”

“Klasik yolculuk işte. Neyse bunları boş verelim şimdi. Sen ne yaptın, Ankara işi ne oldu?”

“Bildiğin gibi. Toplantının birinden çıkıp diğerine girdim. Koşturmaca yani.”

Sohbet bu ve benzeri konularla devam ederken babaannemin evine gelmiştik.

“Oo, hoş gelmiş benim güzelim.”

Usul usul bize doğru yaklaşan kadına baktım. Kollarımı açtım ve sımsıkı sarıldım.

“Pamuğum ya. Seni çok ama çok özledim,” dedim buruşmuş yanaklarını öperken.

“Ben de seni özledim güzel kızım. Nasılsın bakalım?”

“İyidir babaannem. Sen nasılsın?”

“Bugünümüze şükürler olsun. Yoldan geldiniz, yorgunsunuzdur hadi geçelim.”

“Anne bakıyorum da torunun gelince beni unuttun.”

Babamın bu hâlleri beni şu yaşımda hâlâ güldürüyordu.

“Öyle şey olur mu kuzum sen ayrısın, torunum ayrı.”

“Ya yerim seni yer. Torunu ile evladının arasında kalmaktan korkan koca yürekli kadın.”

Sözlerimi bitirdiğimde herkes gülüyordu. Valizleri kaptığım gibi bahçeden içeri geçtim. Herkes kendi odasına giderken, babaannemin yıllardır mutfak penceresinde duran radyodan Neşet Ertaş’ın eşsiz sesi yükseliyor, sazın teline vurdukça insan bambaşka yerlere gidiyordu. Babaannem tam bir eski topraktı.

“Sofrayı kuruyorum. Çok gecikmeyin.”

Onay mırıltıları dilimizden dökülürken, hemen valizi bir kenara atıp telefonu elime aldım. Ardından da sevdiğim adamı arayıp sesini duymayı bekledim.

“Kapatsan ya çeneneni, hatta kaybolsan mesela.”

Bu sözlerin bana değil de Nazlı'ya olduğundan adım gibi emindim. O yüzden sessizce beklemeye devam ettim.

"Efendim hayatım, efendim iki gözümün çiçeği, efendim ağzını burununu sevdiğim."

Oha...

Engelleyemediğim bir kahkaha boğazımdan yükselirken Nazlı'nın midemi bulandırıyor sun dediğini duydum.

"Kusura bakma ona laf yetiştirmem gerekiyordu. Neyse ki sonunda sustu. Nasılsın?"

Bu kardeşler arasındaki diyalogların hastasıydım.

"Gözlerimden yaşlar gelecek kadar güldürdün beni. Daha nasıl olmamı bekliyorsun ki?" dedim hâlâ sırıtırken.

"Aman ne komik."

"Komik tabii ya."

"Neyse ne yapıyorsun. Geçtin mi eve?"

Derin bir nefes alıp kendime gelmek için birkaç saniye sessiz kaldım.

"Evet geldik. Odama çıktım şimdi. Az sonra da yemeğe ineceğim. Sen ne yapıyorsun?"

"Nazlı'nın zehrettiği kahve keyfimin üstüne, tatlı niyetine lokum yiyorum."

Sesindeki tatlı kızgınlığı her kelimesinde hissediyordum.

"Yine ne oldu?"

"Ne olacak? O kıt akıyla benimle dalga geçiyor güya."

"Rahat bıraksan ya kızı."

"O beni bıraksın. Yapıştı yaka biti gibi düşmüyor."

"Düşmez tabii. Hem düşmek istese bile sen düşürmezsin. Biliyorsun ki siz ayrılmaz muhteşem üçlüsünüz."

Derin nefes alıştı geldi kulağıma.

"Başımın belası."

"Biliyor musun? Homurdanmanı bile özlediğimi fark ettim şu an."

"Ben senin nefes alışını özledim o ne olacak?"

Bir an sessiz kaldım. Hatta öyle ki nefes alıp almadığımdan bile emin değildim.

“Beni özledin yani.”

Sözler neredeyse melodi şeklinde çıkmıştı ağzımdan. İçim kıpır kıpırdı. Sanki yaşayamadığım tuhaf ergenlik triplerine giriyordum.

“Boğazına bir şey mi takıldı?”

Adi herif.

“Sen takıldın Mirhan. Koca bir öküz takıldı. Şurada iki dakika eriyoruz sonra hop, sen yine öküzlük yapıyorsun.”

“Ne kadar ayıp. İnsan sevdiğine öküz der mi?”

“İnsan sevdiğinin hevesini kursağında bırakır mı?”

“Oy, kurban olurum ben sana.”

“Neyse yemeğe inmeliyim. Ararım seni sonra.”

“Unutma.”

Gözlerimi devirip cevap vermeden telefonu yüzüne kapattım. Telefonu yüzüne kapatma olayından nefret ediyordu ama ben de bunu ona karşı kullanmaktan asla vazgeçmiyordum. Kabul ediyorum, bu biraz çocukluğa kaçıyor ama onu sinir etmek çok hoşuma gidiyordu.

Yataktan kalktığım gibi hemen aşağı indim ve mutfakta bir sağa bir sola giden babaannemi gördüm.

“Yardıma ihtiyacın varmış gibi duruyor.”

“Tabii ki var orada duracağına gel de yardım et bu yaşlı kadına,” deyip gülümsemişti.

“Yaşlandığını kabul ediyorsun yani.”

“Tabii ki ediyorum kızım. Doğmak, büyümek nasıl doğalsa yaşlanmak ve ölmek de bir o kadar gerçek. Yaşlanacağız tabii.”

“Siz ne kaynatıyorsunuz burada? Açlıktan ölüyorum anne.”

Anında mutfak kapısında bekleyen babama baktık.

“Boş durma da salatayı götür.”

“Tövbe estağfurullah.”

Babam ve babaannemin atışması bana hep komik gelmişti. Gerçi ba-

bamın pek espri anlayışı yoktu ama bir şekilde babaanneme cevap vermekten de geri kalmıyordu işte. Düşüncelerimin arasında arka cebime koyduğum telefonum titredi. İki telefon kullanıyordum ve bu iş için kullandığımdı. Hemen elimi cebime atıp gelen mesajlara baktım, cevapları yazdım ve telefonu yine arka cebime sokuşturdum.

Masaya oturduğumda konular her zamanki gibi konu komşuydu.

“Hacer’in kızını istemeye geleceklermiş. Oğlan da askermiş. Uzman mıymış, astsubay mıymış neymiş, tam anlayamadım.”

“Tasası bize düşmedi ya anne. Herkes evlensin mutlu olsun.”

Sözleri söyleyen babama baktım. Peki kendi ne kadar mutlu olmuştu? Ne kadar yüzü gülmüştü?

Derin bir hüznün içimde bir yerde filizlenirken, sessiz kalıp tabağımdakileri tırtıklamaya başladım. Onlar kendi aralarında konuşurken ben haââ tabağımdakilerle oynuyordum. Derken mutfak tezgâhının üstüne bıraktığım diğer telefonum çalmaya başladı. Bu muhtemelen Mirhan’dı. Masadan kalkıp mutfağa geçtim ve ekranda tanımadığım bir numara gördüm. Bu hattımın numarasını bilen sayılı insan vardı, bu yüzden açmakta tereddüt etmedim.

“Efendim,” dedim sakın bir şekilde.

“Merhaba kızım.”

Ufacık bir gülümseme yüzümde asılı kalırken boğazımı temizledim ve hemen karşı tarafı cevapladım.

“Merhaba Azra teyze. Nasılsın?”

“İyiyim kuzum sen nasılsın? Sağ salım vardın inşallah?”

“Geldim Azra teyzeciğim, çok teşekkür ederim.”

“Telefonunu benim hayırsızdan aldım, inşallah kızmadın.”

“Yok estağfurullah olur mu öyle şey? Bilakis aradığınız için çok memnun oldum.”

“Ararım tabii kızım niye aramayayım? Sen de benim bir kızım sayılırsın artık.”

Bu sözler tekrar gülümsememe sebep oldu. Yüreğim sıcacık olmuştu. Farklıydı bu duygu, bambaşkaydı.

“Kuzum...”

Düşüncelerimden sıyrılıp, tekrar karşıdan gelen sese kulak verdim.

“Efendim Azra teyze.”

Bir şey söyleyecekti. Bunu hissediyordum fakat hangi konu hakkında olduğundan emin değildim.

“Birkaç gün sonra istemeye gelelim diyoruz kızım. Tabii kabul ederseniz. Benim oğlan durdurmuyor. İzindeyken bu iş bitsin diyor. Tabii emimim seninle de konuşmuştur ama üsteleyince ben de bir arayayım dedim.”

Yutkundum. Midemde ufak ufak karıncalanma olunca olduğum yerde hafifçe kıpırdadım. Az evvel yediğim ne varsa midemde savaşa girmiş gibi hissediyordum.

“Şey. Ben,” bir an durup derin bir nefes aldım. Sonra da kaldığım yerden devam ettim.

“Azra teyze ben bu konuyu babamla konuşup Mirhan’a cevabımı iletsem olur mu?”

“Olur tabii kızım, olmaz mı hiç? O zaman ben seni tutmayayım. Güzel haberlerini bekliyoruz inşallah.”

“Tamam Azra teyze, çok teşekkür ederim iyi günler.”

Telefonu kapatıp mutfak masasının üstüne bıraktım. Sonra da kendimi hemen yanı başımdaki sandalyeye bırakıverdim. İznin bitmesine on altı gün kalmıştı. Bu kadar kısa zamanda bu iş nasıl olacaktı ki?

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım. Tekrar masaya oturduğumda yemek yiyecek hâlim kalmamıştı. Konuyu açacaktım. Daha doğrusu açmalıydım ama nasıl? Şu an kendimi ailesine yalan söylerken kıvranan çocuklar gibi hissediyor, lafa nereden başlayacağımı bilemiyordum.

“Kiminle konuşuyordun?”

Babam yemeğine devam ederken sormuştu bu soruyu.

“Azra teyze ile.”

Hönk diye söylediğim için ne yalan söyleyeyim kendimi biraz suçlu hissediyordum ama şu saatten sonra uzatmanın bir anlamı yoktu.

“Azra teyze?”

Bu soru babaannemden gelmişti.

“Mirhan’ın annesi,” dedim gülümseyerek.

“Şu Mirhan’ın annesi ne diyormuş bakalım?”

Geldik işin en zor kısmına.

“Beni istemeye gelecekler size de uygun mu diye soruyor?”

Babam ve babaannem bir an sessiz kalsalarda hiçbir şey olmamış gibi tabaklarına tekrar gömüldüler. Ama bu sözler ağzımdan çıkmadan önceki görüntüler kadar iştahlı değildi. Bu daha çok kaçmanın bir yolu gibiydi.

“Daha çok erken değil mi kızım?”

Koca adam benden bakışlarım kaçırıyordu.

“Hayır baba bence değil. Bu ortamları bilirsin. Uzatmanın bir anlamı yok.”

“Uzatmanın bir anlamı yok derken?”

“İzin bitmeden olsun diyoruz.”

“Buna sen mi karar veriyorsun? Tek başına?”

Tabağıma eğdiğim kafamı kaldırıp babama baktım. Kaşlarını çatmış, dirseklerini masaya dayamış bana bakıyordu. Bu bakışların anlamını iyi biliyordum lakin sessiz kalacak değildim.

“Sizlere danıştım değil mi baba? Demek ki tek başıma karar vermiyorum muşum?”

“Benimle düzgün konuş.”

Şu an bir çocuk gibi ayaklarımı yere vurmak, sonra da koştura koştura kaçmak istiyordum.

“Her neyse size afiyet olsun, biraz dinlensem iyi olur.”

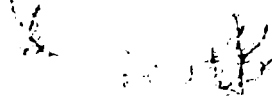
En iyisi ortamı terk etmektir yoksa gidişat iyi değildi. Dakikalar sonra odama girdiğim gibi kendimi yatağa attım. Yorganı kafama çekip gözlerimi kapattım ve uzun zaman sonra ilk kez gözlerimin dolduğunu hissettim. En son ne zaman ağladığımı bile unutmuştum. Peki neydi gözümünden akıp, burnumun üstünden süzülen damlanın sebebi?

Korku muydu?

En son ne zaman korkmuştum ki?

Bir hıçkırık ağzımdan fırar ederken, kendime yakıştıramadığım için

elimle ağzımı kapattım. Kimse duysun istemedim. Kendimi öyle tuhaf, öyle ağlak hissettim ki, tane tane akan gözyaşlarımı hemen parmak uçlarımla yok etmenin derdine düştüm.

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama kapım çaldığında birden daha iyiydim.

“Gelebilir miyim?”

Bu babamdı.

“Müsait değilim baba.”

Beni böyle görsün istemiyordum. Ben ki hiçbir zaman babamın karşısında bu hâlde olmamıştım.

“Geliyorum.”

İçten bir of çekip yatağa daha çok gömüldüm. Kapı açıldı ve ardından hemen geri kapandı. Adım adım yaklaştığını hissediyordum. Derken ayakucuma oturmuştu. Parmak uçlarımı kıvırsam dokunacak durumdaydım.

“Annende sinirlendiği zaman böyle yapardı. Suratını asar, gözlerini kısar sonra da dudaklarını büzerek odadan çıkardı. Sonra da gelir yatağın içine gömülür salya sümük ağlardı.”

Gülmek ve ağlamak arasında gidip geliyordum. Babam her zaman, her huyumu annemden aldığı söyler dururdu.

“Ağlamıyorum ben.”

“Ağlıyorsun.”

“Ağlamıyorum.”

“Sümüklerini çekiyorsun şu an.”

“Hiç de bile.”

Neden niçin bilmiyorum ama yine burnumun direği sızlamaya başlamıştı.

“Annemi özledim baba,” dedim fısıldayarak. Kelimeler öylece çıkıvermişti ağzımdan. Kim bilir, yılların birikimiydi belki de.

“Ben de. Ben de çok özledim. Gerçi her gün, her saat, her dakika, her saniye özlüyorum ya, neyse.”

Sözleri yüreğimi sızlatmıştı. Yorganı üstümden çekip, usulca oturma konumuna geldim.

“Bir gün,” susmuş ve derin bir nefes almıştı. Sanki gücünü toplamaya ihtiyacı varmış gibiydi.

“Odama girdi. Elinde evraklar vardı ve tekmil verip imzalamam gerektiğini söyledi. Ben de beş dakika beklemesi gerektiğini söyleyip oturması için emir verdim. Emir verdim çünkü kendisini o denli rahatsız hissediyordu ki, dosyayı tutan elleri tir tir titriyordu. Ondan bundan muhabbet açmaya çalışırken ‘*Aman ne olacak, erkek milleti değil mi unuttur gider, komutanım*’ dedi. Tabii o zaman gözümü ondan alamadığımın farkında bile değil çünkü laf söz olacak diye kafasını bile kaldırmıyordu. Ama unutamadım işte. Anneni tanıdığımdan beri ilk kez yanılmıştı. Aksine onu toprağa verdiğimden beri daha çok seviyordum. O sadece kalbime değil, ruhuma da kazınmıştı. Bakışı, kokusu, kalem tutuşu, yemek yapışı, saçlarını taraması, seni seviyorum deyişi. Kısacası her bir şeyini çok ama çok özlüyor ve seviyorum. Sen de tıpkı annen gibisin. Öyle tanıdık ki, bazen şaşkınlıktan ağzım açık kalıyor. Annen sanki kopyasını dünyaya getirmiş.”

“Keşke onunla daha çok anım olsaydı,” dedim titreyen sesimle.

“Keşke o yaşasaydı da ben ölseydim. O nefes alsaydı da ben boğulsaydım. Keşke o burada olsaydı da, minik kızının nasıl büyüüp de, gurur duyulacak bir kadın olduğunu kendi gözleri ile görseydi. Keşke. Keşke o burada olsaydı da âşık olan kızının derdini anlasaydı.”

Oturduğum yerden kalktım ve babamın boynuna sarıldım. Ağladıkça ağladım. Bir ara onun da omuzlarının sarsıldığını hissettim ve daha çok ağladım.

“Giden geri gelmiyor bebeğim. Geride enkaz kalıyor. Ölmüyorsun ama yaşamıyorsun da. Tam toparlanıyorsun derken, ufacık bir şey yine onu hatırlatıyor. Biliyorum ki o hep bizimle. Bazı geceler burnuma kokusu geliyor. Diyorum ki o burada. Öyle yoğun hissediyorum ki onun varlığını, kalbim patlarcasına ağlamak, gitme diye yalvarmak istiyorum. Bunlar belki sana çok saçma geliyor ama sevmek zaten başlı başına saçmalık. Düşünsene, kalbini alıp başkasının eline veriyorsun.”

“Seni anlıyorum baba.”

“Hayır... Beni anlamıyorsun. Anlamayı da istemem zaten. Çünkü beni anlamak demek canının yarısını, tüm nefesini kaybetmek demektir. Bu yüzden beni hiç ama hiç anlama kızım.”

Ne kadar sessiz kaldık bilmiyorum ama baba kız uzun zamandır böylesine iç burkan bir an yaşamamıştık.

“Hadi kalk, yeter bu kadar baba kız dertleşmesi. Annen olsaydı şimdi çoktan ikimizi paylar, hazırlık yapmak için bir kuş gibi uçar, oradan oraya konardı.”

Özlem tüm varlığını hissettirirken, bir kez daha sımsıkı sarıldım babama.

“Söyle o hergeleyle de gelsinler bakalım, benim çiçeğimi istemeye.”

Ayağa kalkmış ve geldiği gibi çıkıvermişti odadan. Hiçbir şey diymeden gidivermişti.

Derin bir nefes alıp odadan çıkıp lavaboya gittim. Elim yüzümü yıkadıktan sonra tekrar odaya döndüm. Yatağımı düzelttim ve valizin içindeki eşyaları tek tek küçük dolaba asmaya başladım. Bu sırada telefonum çalmış ama umursamamıştım. Şu anki ruh hâlim kimse ile konuşmayı kaldıracak durumda değildi. Derken iş telefonum çalmaya başlamıştı bu sefer. Diğer telefonu açmasam da şu an gelen aramaya bakmak zorundaydım. Ekranda Mirhan’ın ismini görünce derin bir nefes alıp, yatağın üstüne tekrar oturdum. Açarsam ses tonumdan neler olduğunu anlayacaktı. Açmazsam da aramaya devam edecekti.

“Efendim,” dedim bozuntuya vermeyerek.

“Neden cevap vermiyorsun?”

Saçma bir o kadar da sinir bozucu bir soruydu bu.

“Mirhan hayatım telefon dibinde geçmiyor değil mi? Belki banyodayım, belki tuvalette, belki yemek yiyorum, belki de alışveriş yapıyorum? Her aradığında açamıyorsam illaki bir sebebi vardır yani.”

Oturduğum yerden geriye doğru uzanıp, sırtım yatak ile buluşunca ellerimi alnıma bastırdım. Başım öylesine ağrıyordu ki, duvara vursam zerre umurumda olmazdı.

“Sesini yükseltme sebebin nedir Firuze?”

Sakinleşmek için parmaklarımı göz kapaklarıma bastırdım. Mirhan haklıydı. Sadece. Sadece küçük bir zaman diliminde yıpranmış ve aynı zamanda korkmuştum.

“Özür dilerim,” dedim sessizce. Ben kendi suskunluğumda kaybolurken karşı tarafta sessizliğe gömülmüştü.

“Ağlamışsın.”

Bu bir soru değildi. Bu direk nokta atışıydı.

“Üzgünüm. Sadece biraz babamla tartıştım.”

“Sadece biraz mı? O nasıl oluyor anlatmak ister misin?”

Dudaklarımın istemsizce kıvrıldığım hissettim.

“Bilirsin işte. Baba kız sorunsalı. Azra teyzenin aradığını ve müsait olduğumuz bir gün gelip isteyeceklerini söyledim. Hepsi bu işte. Sonrasını tahmin edebilirsin.”

“Tabii oda seni haşladı.”

“Tam olarak değil ama sen öyle de diyebilirsin.”

“Bizim sidikli Nazlı’da istemeye geleceklerini söylediğinde, neredeyse saçından tutum duvara çivileyecektim o derece sinirlenmiştim. Tabii belli ettim mi? Hayır. Çünkü ben mükemmel bir abiyim. Asilim falan filan işte. O yüzden babana kızmaya hakkım yok.”

“Sen mi asilsin?” dedim yarım ağız gülümseyerek.

“Ne sandın? Asillik benim kanımda var.”

İşte buna gülünürdü.

“Tanımasam neyse...”

“Tanıdın da beni sevdin ya zaten. Kahretsin çok asilim çok. Mavi kanlıyım ben. Dur yoksa kırmızı mıydı? Salak Nazlı’nın birkaç kitabında böyle geçiyordu sanki.”

“Kardeşine salak deyip durmasan mı acaba?”

“Olmaz. Neyse. Peki babandan onay çıktı mı?”

“Evet çıktı. Tabii biraz gönülsüz oldu ama sonuç olarak evet dedi.”

“Onun açısından düşündüğün zaman çok zor bir durum. Ama eminim ki bugünün de geleceğini adı gibi biliyordu.”

“Evet. O da buna benzer şeyler söyledi zaten.”

“O zaman geliyoruz.”

“Evet. Geliyorsunuz.”

Gırtlığımı yakan bir nefes aldım. Neden bilmiyorum ama hep ağlasam geliyordu. Her konuşmada, her kelimedede. Annemin yokluğunu hiç bu kadar derinden hissetmemiştim galiba.

“Gelmemi ister misin?”

“Ne?” dedim şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

“Gelmemi ister misin diye sordum. Ağlamayı, üzülmeni istemiyorum. Senin canın yanıyor bu da benim canımın yanması demek. Sen belli etmesen de ben nefes alırken bile titreyen sesinden perişan olduğunu anlıyorum. Bu yüzden gelmemi ister misin?”

Bir insan nasıl oluyor da hem öküz hem de düşünceli olabilirdi?

“Çok teşekkür ederim ama buna gerek yok. Zaten birkaç güne gelirsiniz. Biraz duygusallaştım o kadar.”

“Hım. Peki sen bilirsin. Neyse son günlerin tadını çıkar sevgilim, sonra üzülmeye bile vakit bulamayabiliriz. Bilmem anlatabildim mi?”

Utanmaz herif bir de kahkaha atıyordu.

“İşlerim var kapatıyorum.”

Gerçekten de işlerim vardı.

“İki gün sonra oradayız inşallah.”

“Dört gözle bekliyor olacağız.”

“Kesin öyledir,” demiş ve ne hikmetse telefonu kendisi kapatmıştı.

Telefonu yatağın üstüne bırakıp, ellerimi karnımda birleştirdim. Sonra da bembeyaz tavana bakıp, olanları düşündüm. Her ne kadar ağlasam da, üzülsem de Mirhan ile konuşmak ve en önemlisi anlaşılacak bana çok ama çok iyi geliyordu.

Kapının tekrar çalması ile başımı çevirip gelenin kim olduğuna baktım. Bu sefer gelen babaannemdi.

“Gel babaanne.”

Yataktan kalktığım gibi kendime çekidüzen verdim. Babaannem saygısızlığı sevmezdi.

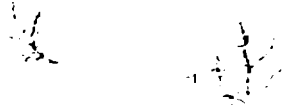
“Sinirin geçti mi bakalım güzel kızım?”

“Geçti babaanne, geçti. Gel, otur.”

“Oturacak zaman mı kızım? Haydi bakalım şimdiden başlayalım işlere, yoksa yetiştiremeyiz hiçbir şeyi.”

Gülümsedim.

“Hadi o zaman. İşlere meydan okuyalım,” deyip gülerek kolumu omzuna doladım ve yine gülerek aşağı indik.

İki gün tam anlamı ile dolu dolu geçmişti. İlk gün camları, perdeleri, halıları, her köşeyi dip bucak temizlemekle geçmiş, ikinci gün ise ikramlık hazırlama ritüelini gerçekleştirmiştik. Her ne kadar gerek olmadığına dile getirsem de babaannem beni dinlememiş, samimi olduğu dört arkadaşı ile çete kurup sarma, dolma, su böreği, el açması baklava ve daha birçok ikramlık olmak üzere hepsini itina ile hazırlayıp, mutfağı neredeyse ağzına kadar doldurmuşlardı. Neyse ki kendime kıyafet almak ve kuaför işini halletmek için küçük de olsa bir fırsat yaratmış ve hemen evden ayrılmıştım.

Kafamda her şeyi halletmiştim. Elbisenin modeli, rengi, saçımın şekli, ayakkabı... Kısacası her şey kafamda yerine oturmuştu. Geriye sadece bulmak kalıyordu. Neyse ki aradığımı birkaç mağaza gezdikten sonra bulmuş, omzumdaki yükün az da olsa hafıflediğini hissetmiştim. Saks mavisi kıyafeti gördüğüm an çok beğenmiş ve bedenini sorup hemen üstümde denemiştim. Sonuç olarak kendime çok ama çok yakıştırap almıştım. Göğüs dekoltesi çok fazla olmayan, düz kalem bir elbiseydi fakat çok şıktı.

Telefonumun çalması ile düşüncelerimden sıyrılıp, aramanın kimden geldiğine baktım.

“Efendim canım,” dedim sokakta hızlı hızlı yürürken.

“Uçağa bindik sonunda. Yemin ederim etrafta yeğenlerimi toplamaktan beter oldum. Uzun zaman çocuk işi yok bizde bilesin.”

Ufak bir kahkaha iki dudağımın arasından kaçırverdi.

“Hatırlatırım bu sözleri.”

“Her gün hatırlat. Geri zekâliya anlatır gibi anlat tamam mı? Yemin ederim tükendim ya! Neyse, Allah nasip ederse iki üç saate geliriz inşallah.”

“Tamam canım.”

“Ağzını yediğim.”

“Tamam Mirhan, abartma istersen.”

“Hani kıyafet atacaktım bana? Unuttun mu?”

Unutmamıştım ama acele etmekten de atamamıştım fırsat bulup.

“Sürpriz olsun.”

“Öldüreceksin beni yani. Neyse hadi kapattım. Ha bu arada çok açım, ne olur bana yiyecek bir şeyler olduğunu söyle.”

“Oha Mirhan oha!”

“Ama aşkım.”

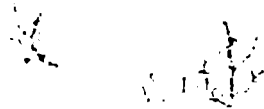
Nazlı nazlı aşkım demez mi bir de?

“Doğu yemeklerine benzemez ama yaptık işte bir şeyler.”

“Hiç bozuntuya verme, ben gelince beni mutfağa götür tamam mı?”

“Kapat be adam, kapat.”

Telefonu suratına kapatıp sırtarak caddede dolaşmaya devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra ayakkabı işini halledip, hemen sonra randevu aldığım kuaför salonuna doğru gitmek için park hâlinde duran aracın yanına varıp, oradan uzaklaştım.

Odamda bulunan boy aynasından uzaklaşarak, şöyle bir kendime baktım. Mavi elbise üstüme tam oturmuş, tek bantlı nude rengi ayakkabı ile müthiş bir uyum sağlamıştı. Saçlarıma ise hafif bir dalga verilmiş,

öylece dağınık bir şekilde arkadan minik bir toka ile doğal duracak şekilde tutturulmuştu. Hayatım boyunca ilk kez kendimi bu şekilde her şeyi ile uyumlu görüyordum. Elbette makyaj yapıyor, kendime özen gösteriyordum fakat hepsi bir arada asla olmamıştı. Demek ki bugüne kısmetmiş.

Derin bir nefes aldım ve aynada arka profilimi görmek için döndüm. Çok şükür iç çamaşır izim belli olmamıştı. Son kez şöyle bir kendime çekidüzen verirken telefonumdan gelen mesaj bildirim sesi ile Mirhanların yaklaştığını anladım. Hemen odamdan çıkıp aşağıya indim ve hâlâ etrafta koşturan babaanneme baktım. Hemen olmasa da birkaç saniye sonra beni fark etmesi ile durmuş, bir anda gözleri dolu dolu olmuştu.

“En son mezuniyetinde böyle ağladım biliyorsun, değil mi?”

Gülümsedim. O gün neredeyse ağlamaktan helak olmuş, göz kapakları şişmişti.

“Biliyorum babaanne ama lütfen ağlama, tamam mı?”

“Elimde değil.”

“Canım benim,” deyip yumuş yumuş olan yanaklarından öptüm.

“Bugünün geleceğini biliyordum ama yine de hazır değilim işte.”

“Bak ben de ağlarım ama.”

“Sen ağlama, makyajın bozulmasın güzel kızım.”

Sımsıkı sarıldım ona. Tüm benliğimle, tüm sevgimle. Anneannem ve dayım da çok şükür bu mutlu günümde beni yalnız bırakmamıştı. Hemen onlara da sarıldım. Dayımı çok severdim. Annem rahmetliye çok ama çok benzerdi.

“Geldiler.”

Babamın tok çıkan umursamaz sesi ile birden kalp atışlarım hızlanıvermişti. Her şeye alışkındım ama bu farklıydı işte. İster istemez heyecanlanıyor, aynı zamanda da korkuyordum.

“Kızım çabuk ol. El âlem geldi kapıdan girdi, sen hâlâ ortada yoksun.”

Babamın homurdanması karşısında gülümseyip, ayakkabılarımın izin verdiği kadar hızlı yürüdüm. Tam ikinci kez zil çalmıştı ki, hiç bozuntuya vermeden derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Tüm aile buradaydı. Mir-

za, Nazlı, çocukları ve eşi. Ve tabii damat adayı Mirhan'da. En arka sırada elinde koca bir buket kırmızı gül yığını ile durmuş, bana bakıyordu. Bir an boğazımın kuruduğunu hissedip, bakışlarımı kaçırdım.

“Hoş geldiniz.”

Babamın sesi ile düşüncelerimden çıkıp, hemen kendime çekidüzen verdim.

“Hoş geldiniz,” dedim hafifçe gülümseyerek.

“Hoş bulduk kızım.”

Cihan amca kapıdan içeri geçerken Azra teyzenin eline uzandım ve daha sonra sımsıkı sarılıp geri çekildim.

“Maşallah kızım öyle güzel olmuşsun ki, Rabb'im bahtınızı da güzel eylesin inşallah.”

“Âmin Azra teyzeciğim âmin.”

“Yahu anne kapıda dikildik kaldık. Gelen bakıyor giden bakıyor, kurban olayım içeride methiye düz gelinine ya.”

Nazlı her zaman ki gibiydi işte. Hem güzel hem de dilinin kemiği yoktu ama onun karakterine hava katan da bu değil miydi?

“Hoş geldin canım.”

“Vallâhi hoş buldum, billâhi hoş buldum. Yemin ederim görümcelik duygum tavan şu an.”

Gülümsedim ve çocukları ile beraber içeriye geçmesi için kenara çekildim. Asaf bey, Mirza derken şimdi kapıda Mirhan ile baş başa kalmıştık.

“Hoş geldin,” dedim mavilerinin içine bakarak. Öyle güzel, öyle huzur veriyordu ki bana, bundan asla bıkmayacağım kesindi.

“Öyle güzelsin ki...”

Bakışlarındaki yoğunluk, titreyen bacaklarımı daha da dermansız hâle getiriyordu.

“Teşekkür ederim sen de öylesin. Bunları alabilir miyim artık?”

Elindeki harika bukete uzanıp onu kucağıma aldım. Gerçi biraz zor olmuştu ama başarmıştım işte.

“Hadi gel, bekletmeyelim.”

“Elbiseni çok sevdim.”

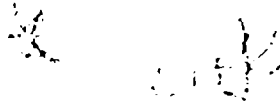
“Şarkının devamını getirmezsın umarım.”

“Ah. Tabii ki getirmeyeceğim. Ama düğün gecesi farklı bir versiyonu repertuarımın başköşesinde, bilesin. Her şeyini çok sevdim, çıkar onu be-beğim.”

“Kapat çeneni Mirhan.”

Kızarıp bozarmadan salona geçtik. Evin en büyüğü olarak babaan-nem herkesle ufak ufak sohbet ediyor, aynı zamanda merak edilen soruları cevaplıyordu. Şimdiye kadar Mirhan ile babam arasında henüz bir konuş-ma gerçekleşmemişti. Hatta öyle ki Mirhan, babamın olduğu tarafa bile bakmıyordu. Daha ne kadar bakmayacaktı bakalım.

Bu sinsi düşünce ile içten içe gülümserken, bir an sevdiğim adamın bakışları ile karşı karşıya kaldım. Süt dökmüş kedi gibiydi zavallım.

Aradan geçen zaman diliminde sohbet daha da ilerlemiş ve nihayet konu açılmıştı. Tabii ben de kahveleri yapmış, kenara çekilmiştim. Mut-fakta Nazlı'nın küçük kızına bir bardak su verdiğim sırada Cihan amcanın sesi gelmişti kulağıma.

“Allah'ın emri peygamberin kavli ile Firuze kızımızı oğlum Mirhan'a istiyoruz.”

Elimdeki bardağın titrediğini hissettim bir an. Buruk bir tebessüm yüzüme gelip konduğunda, bir kez daha büyüdüğümü anladım.

“Teşekkür ederim Fiyuze teyze.”

Küçük kızın sesiyle dikkatimi tekrar ona verdim.

“Afiyet olsun tatlım.”

“Mirhan dayımın kahvesine tuz attın mı acaba?”

Büzüştürdüğü kırmızı dudakları, sarı saçları ve insana huzur veren mavi gözleriyle öylesine tatlıydı ki... İnsanın alıp yanaklarını mıncıklayası geliyordu.

“Hayır tatlım atmadım. Çünkü dayına acıdım.”

“Hım. Keşke acımasaydım. Babam dedi ki, inşallah acı biber koyar da bana çektirdikleri başına musallat olur dedi. Musallat ne demek Fiyuze teyze?”

Tövbe ya Rabb'im...

“Sen boş ver şimdi bunları, anlatırım sonra. Hadi içeri geçelim.”

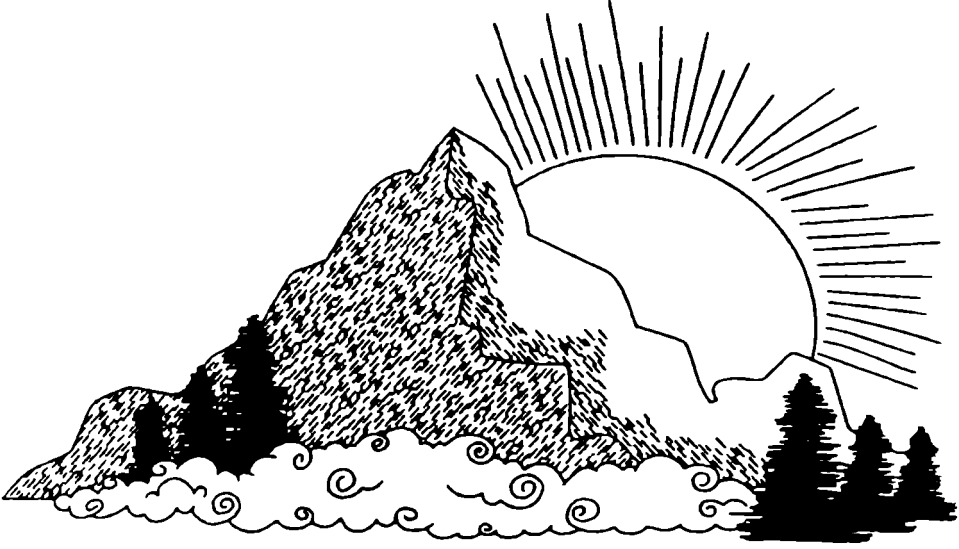
Kızı kucakladığım gibi içeri geçip hemen yerime oturdum.

“İki genç konuşup anlaşmış. Ee, bize de mutluluklar dilemekten başka bir söz kalmıyor. Hayırlı uğurlu olsun inşallah.”

Herkes ayağa kalkınca ben de kucağımda duran güzeller güzeli kızı bırakıp kalktım. Açıkçası bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum. Usul usul Mirhan'ın bana doğru yaklaşmasını izledim. Kalbim kemiklerimi patlatırcasına küt küt atarken, aklımdan bir kez daha onu ne kadar çok sevdiğimi geçirdim.

Merhamet...

Evet. Ona âşık olmamın en büyük sebebi merhametti. Dinliyordu, vicdan sahibiydi ve merhameti çok büyüktü. Kaç kez durumu olmayan askerlere para verirken görmüştüm. Kaç kez ailesi ile görüşmek isteyen askerlere telefonunu verdiğine şahit olmuştum. Benim için bunlar çok değerliydi. Bir kadının bir erkek tarafından dinlenmesi, olumlu ya da olumsuz görüş belirtmesi, destek vermesi kadar hiçbir şey değerli olamazdı benim gözümde.

55. BÖLÜM

Mirhan

Bir kitapta okumuştum.

“Bülbül olmayı seçtiysen bir ömür boyu yanacaksın,” diyordu.

Okuyup geçtiğim, hatta, “*Ulan böyle aşklar kaldı mı?*” diye dalga geçtiğim fakat ne hikmetse beynime kazıdığım bu yazının, aslında sadece bir yazı olmadığını anlayalı uzun zaman olmuştu.

Yanacaksın diyordu ya hani. Gerçekten yamyordu insan. Bile isteye, kendi ayakları ile ateşe yürüyerek, kendi elleri ile ateşi avuçlayarak yamyordu hem de.

Ben yanmaya razıyım. Ateşim Firuze Şahin olduktan sonra ben her şeye razıyım...

Bakışlarımı elime taktığım altın sarısı halkadan ayırıp, mutfakta tabaklara ikramlıkları koyan kadına çevirdim. Öyle güzeldi ki, bakarken bile korkuyor, kalbimin ağrıdığını hissediyordum.

“Mirhan dayı çişim geldi.”

Elbisesi de çok yakışmıştı. Ayaklarında ilk kez topuklu ayakkabı görüyordum.

“Mirhan dayı işiyeceğim diyorum, beni duyuyor musun?”

Minik parmakların dizimi dürtmesi ile düşüncelerimden sıyrılıp, dizlerimin önünde duran yeğenime baktım.

“Neden beni dürtüyorsun miniğim?” dedim sarı saçlarını kulağının arkasına iterek.

“Çişim geldi diyorum.”

“Neyin geldi?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Çişim geldi diyorum, neyi anlamıyorsun?”

“Anana mı benziyorum çocuğum?” dedim gözlerinin içine bakarak.

“Lütfen dayıcığım lütfen...”

“Yakamdan bir düşün artık ya, yemin ederim bayılacağım. Git anne ne söyle.”

“Annem de dayına söyle dedi.”

“Allah’ım sen büyüksün, aklıma mukayyet ol kurban olduğum. Kızım ben ne anlarım kız çocuğunu tuvalete götürmekten.”

“Ama kapımda bekle dayıcığım lütfen.”

Ah o dayıcığım demesi yok muydu?

İşte başıma gelen saçma salak şeylerin tek sebebi buydu. Ağzına sıçtıgım Nazlı’da bunu çok iyi biliyor resmen kızları örgütleyip üstüme salıyordu. Allah’ın belası sarı manyak.

“Tamam ama ben kapıda beklerim.”

“Teşekkür ederim dayıcığım.”

“Dayıcığım diyen diline kurban senin.”

“Sana bahsettiğim bebek evini ne zaman alacaksın dayıcığım?”

“Hangi evi?” dedim lavaboya doğru ilerlerken.

“Hani o büyük Barbie evini.”

“Benim o evi almam için üç maaşımın birden yatması gerekiyor. Mümkünse bunu ya babana ya da Mirza dayına söyle miniğim.”

“Peki.”

Terlikleri ayağına geçirip şıpıdık şıpıdık yürüyerek gözden kaybolmasını izledim.

“Bir an götürmeyeceksin sandım.”

Başımı kaldırıp uzun saçları ile salına salına bana doğru gelen sevdiğime baktım.

“Bakma sen öyle uslu görüldüğüne. Dediğini yapma hele, anası gibi cazgırlaşıveriyor anında.”

“Çocuk bakmak sana yakışıyor.”

Suratımı buruşturdum.

“Vallâhi evlat sahibi olamadan beni evlattan soğuttu bunlar. Mümkünse almayayım.”

Bakışlarındaki mutluluğu görünce yüreğim pamuk gibi oluvermişti.

“Ya da ilk günden yapalım gitsin. Sonuçta antrenmanlıyım. Acayip çocuk bakar, gaz çıkartır, boklu bez değiştiririm.”

Ufak bir kahkaha iki dudağının arasından firar ettiğinde, dayanamayıp saniyesinde yanma ısınlanıp dudaklarına minik bir öpücük bıraktım. Sonra da kimsecikler görmeden geri çekilip yerime geçtim.

“Biri görecek yapma şunu.”

Boş ver dercesine omuzumu silktim ve hızlı adımlarla gidişini izledim.

“Sen de babam gibi yaptın.”

Bakışlarım anında lavaboda elini yıkamaya çalışan miniğime kaydı.

“O ne demek şimdi?” diye sordum ellerini yıkamasına yardımcı olurken.

“O da senin gibi karanlık yerlerde annemin dudağındaki kelebekleri uçuruyormuş.”

“Oha. Yuh. Neyleri uçuruyor neyleri?”

Duyduklarım karşısından gözlerim yuvalarından fırlamıştı resmen. Şerefsiz Asaf’a bak sen...

“Kelebekleri. Babam dedi ki kelebeklerin uçup gitmesi için buna ihtiyacı varmış.”

Adamdaki sanatsal zekâya bakar mısın?

Öpüşmeyi kelebek meselesine bağlamak, sonuçta her babayiğidin harcı değil tabi..

“Kelebeği uçurmakla kalmamışlar belli ki koza oluncaya kadar efor

sarfetmişler,” dedim homurdanarak. Kılık kıyafetime çekidüzen verip hemen kalabalığın bulunduğu odaya döndüm. Kelebek meselesinden sonra iştah falan kalmamıştı. Resmen kız kardeşimin özel hayatı, benim açlık sınırında gezen midemi baltalamıştı.

“Bekir Bey müsaade ederseniz eğer düğünü de bir an evvel yapalım istiyoruz.”

Babamın sözleri ile kelebek meselesini bir kenara bırakıp Bekir Şahin’e baktım.

Gelelim asıl meseleye...

“Biraz zaman vermek daha iyi olmaz mı sizce?”

Yok babacığım o iş asla olmaz dedim içimden.

“Efendim isterdik ki bu süreci uzun bir döneme yayalım fakat siz de biliyorsunuz ki şartlar belli,” dedim kibar bir şekilde.

Aman ne kibar.

“Kızım sen ne diyorsun bu işe?”

Firuze’ye baktım. Gülümsüyordu babasına.

“Mirhan’a katılıyorum baba. Zaten büyük bir düğün istemiyorum. Sade bir nikah benim için yeterli.”

“Olur mu öyle şey kızım? Her genç kızın hayalidir beyaz gelinlik giyip, anlı şanlı düğün yapmak.”

Annemin bakışları bir an babamı bulmuştu. Hüzün vardı o bakışlarda. Aynı zamanda kırgınlık...

Sebebini biliyordum. Bir düğün dönüşü Nazlı anneme gelinliğini görmek istediğini söylemişti. Annem güzel sözlerle konuyu geçiştirmeye çalışsa da, Nazlı vazgeçmemiş işi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya kadar götürmüştü. Ve en sonunda annem gelinlik giymediğini söylemiş, Nazlı ağladıkça o da ağlamıştı.

Geçmişini bırakıp şimdiye döndüğümde Firuze konuşuyordu.

“Çok teşekkür ederim Azra teyze ama ben burada sade bir nikah istiyorum. Fakat aynı zamanda sizin kalabalık bir sülaleye sahip olduğunuzu da biliyorum. Bu yüzden size de uyarsa burada nikah, orada da sizleri tatmin edecek bir düğün yapabiliriz.”

Ağzından bal damlayan kadına baktım. Ben konuyu nasıl açarım diye düşünürken, patır patır söyleyivermişti her şeyi.

“Tabii ki yaparız güzel kızım. En güzelini yaparız hem de. Ayrıca bu kadar ince düşünceli olduğun için çok teşekkür ederim.” İşte burada devreye girme sırası bendeydi.

“Efendim,” yutkundum birden.

“Biliyorsunuz ki izin günlerimiz sayılı. Bu yüzden nikah işini bir hafta içinde halledelim diyoruz müsaade ederseniz.”

Yemin ederim Bekir Şahin her kelimemde devamını getirmemem için bana tehdit içerikli bakışlar atıyordu ama artık çok geçti.

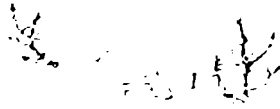
“Siz nasıl istersiniz.”

Dili bunları söylese de bakışları, “*Senin belanı sikeceğim,*” modundaydı.

“Yarın gidip gün alırsın o hâlde.”

“Siz nasıl istersiniz.”

Dişlerimi dudaklarıma geçirip bakışlarımı kaçırdım. Zira gülmemek için bunu yapmam şarttı yoksa işler boka sarardı.

Saatler geçmiş, çay eşliğinde ikramlıklar yenmiş, ki Allah'ıma sonsuz şükürler olsun karnımdan çıkan gurultular yanlış anlaşılmaya mahal vermeden, nihayet karnımı doyurabilmişim ve en sonunda evden ayrılmak için müsaade istemiştik.

Kalabalık bir aile olduğumuz için kimseyi rahatsız etmek istememiştik. Bu yüzden Asaf eniştenin bir arkadaşının otelinde kalacak, bu süreci burada konaklayarak geçirecektik.

“Her şey için teşekkür ederiz Bekir Bey. Geç oldu müsaadenizle kalalım biz.”

Babamın kalkması ile hep beraber ayaklanmıştık.

“Ayaklarınıza sağlık. Yarın inşallah kahvaltıya bekliyoruz. Sonrasında da hazırlık için bir yerden başlarız.”

“Kahvaltı için teşekkür ederiz ama bu isteğinizi geri çevirmek zorundayım. Kaldığımız otele bekliyorum kahvaltıya. Sizi böyle ağırlamak istemedik ama maalesef şartlar bunu gerektiriyor. Sizin için de uygunsa biz sizi bekliyoruz.”

“Çok teşekkür ederiz tabii ki uygun. Saati söylemeniz yeterli.”

“Saat on gibi. Tabii size de uyarsa.”

“Elbette.”

Babam ve kayınpederim arasındaki diyalog bitince, herkes teker teker bahçeye çıkmaya başlamıştı. Vedalaşma işi bitmeye yakın Mirza’nın bakışları beni bulmuş ve yarım ağız gülümsemişti.

Şerefsiz it.

Aklınca benimle dalga geçiyordu.

Sevdiğim kadına bakınca Nazlı ile konuştuğunu gördüm. Aslında burada kalmak için ölüyordum ama bu durum şu an hiç sağlıklı değildi. Bekir Şahin’in içerideki bakışları hâlâ aklımdaydı.

Uzun bir vedanın ardından nihayet araçlara bindiğimizde otelin yolunu tuttuk. Babam, annem, ben ve Mirza aynı, Nazlı da ailesi ile diğer araçtaydı.

“Ne oldu birader dut yemiş bülbül gibiydin bu akşam.”

Bakışlarımı yoldan ayırıp aracı süren Mirza’ya çevirdim.

“Çok mu komik?”

“Sesin bir tarafına kaçmış gibiydi de, sorayım dedim.”

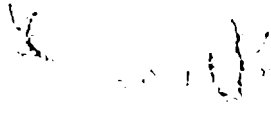
“Ha, kaçan yeri merak ettin yani?”

Şerefsiz sırtarak kaşları ile kıcımlı gösteriyordu.

“Seni de göreceğiz merak etme. Bakalım senin ses ne taraflarına kaçacak?”

Kısa süre sonra konaklayacağımız otele gelmiş bulunmaktaydık. Standart otellere göre daha kibar ve renkli bir yere benziyordu.

Dakikalar sonra giriş yapıldığında, otelin dışı kadar içinin de renkli olduğu gözlerimden kaçmamıştı.

“Neden kıcımın dibinden ayrılmıyorsun acaba?”

Odaya giriş yaptığımda arkamı döndüm ve Mirza’ya baktım.

“Farkındaysan aynı odada kalıyoruz.”

“Lan siktir git, başka odamı yok?”

“Susar mısın artık, yatmak istiyorum.”

Şuna bakar mısın?

Bir de yatmak istiyormuş.

Hem de ben daha nişanlımla gece analizi yapmadan.

“Bas git lan başka odaya. Daha telefonla konuşacağım ben.”

“Mirhan ya. Allah aşkına git başımdan.”

Ben daha ağzımı açamadan küçük çantası ile banyoya doğru ilerlemişti.

Burnumdan soluyup derin bir nefes aldım. Sonra da çantamı açıp içinden temiz kıyafet çıkardım. Odadan çıkmadan giyinip, diş fırçamı alıp, kapıyı yumrukladım.

“Düştün mü oğlum çıksana,” dedim onu sinirlendirecek şekilde. Kapı bir anda açılmış ve ters ters bakan Mirza yanımdan yel gibi geçivermişti.

“He düştüm, var mı itirazın?”

“İşine bak.”

Kapıyı kapayıp elimi yüzümü yıkadım. Daha sonra da dişlerimi fırçalayıp lavabodan çıktım.

Mirza çam yarması gibi yüzüstü yatağa devrilmiş yatıyordu.

“İyi geceler,” dedim telefonu alıp balkona doğru ilerlerken.

Sandalyeye oturup, arama tuşuna basıp, ayaklarımı korkuluğun arasından geçirdim ve karşı taraftan bir cevap bekledim.

Ama yoktu.

Muhtemelen o da yorgunluktan bayılıp uyumuştı. Bunu düşünerek kısa bir mesaj yazıp tekrar içeri geçtim.

“Konuşma erken bitmiş gibi.”

Işıkları kapatıp hemen yatağa girdim.

“Ne zamandan beri konuşmaları dinlemeye başladın?”

“Dibimde olduğun için olabilir mi?”

“Sanki zorla getirmişim gibi konuştun.”

Ufak bir kahkaha odayı doldurduğunda ben de gülümsedim.

“Şaka maka evleniyorsun yani.”

Konu bir anda ciddileşmişti.

“Hayal gibi, değil mi?”

“Bilemiyorum. Nasıl bir duygu? Yani evlenmek ciddi bir mesele.”

“Gerçeği söylememi istiyor musun?” dedim yatak başlığına sırtımı dayayarak.

“Elbette.”

“Onu ilk gördüğüm dakika evleneceğim kadın olduğunu biliyordum. Nasıl diye sorma bana. Şuramdakini tarif etmek, dile dökmek çok zor çünkü.”

“Elin ayağın tutmuyor değil mi? Vücudun senden bağımsız hareket ediyor. Beynin sana ait değilmiş gibi hissediyorsun. Zaman hiç geçmesin istiyorsun.”

Ona baktım. Tıpkı benim gibi başını yastığa koymuş, boş boş bakıyordu.

“Aynen öyle.”

Derin bir nefes alıp tekrar konuştum.

“Bitmesine üzüldüm.”

“Üzülme. Gemi bir kere su aldıysa batması uzun sürmez.”

“Sırf bunun için mi apar topar evlenmeye karar verdin?”

“Apar topar mı?”

“Laf arasına laf sokma da, soruma cevap ver.”

“Sessiz kız, neden olmasın?”

“Bu senin için yeterli mi?”

“Bana karışmasın yeter.”

“Ne demek bana karışmasın? Robotla evlenmiyorsun, bilmem farkında mısın?”

“Şu anda ben evlenmiyorum Mirhan. Karıştırıyorsun galiba.”

“Kızla konuştun mu peki?”

“Hayır. Birkaç kere gördüm o kadar.”

“Ve sen de birkaç kere gördüğün kızla evleneceksin yani?”

Birden bana bakmış ve dudaklarını büzerek düşünürmüş gibi yapmıştı. Ama ben onun ciğerini bildiğim için bu numarasını yememiştim.

“Evet evleneceğim. Ve bu kadar sohbet yeter. Yatalım hadi. Her an Nazlı gelir diye korkmuyor değilim.”

“Gelmez gelmez o sen merak etme. Kelebek falan uçuruyordur onlar,” dedim sessizce.

“Homurdanmayı kes de yat.”

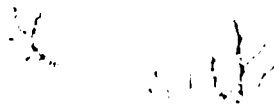
Yastığı düzeltip başımı koydum. Örtüyü üstüme çekip telefonu elime aldım ve tam bu sırada ondan gelen mesajı gördüm.

“Ayak parmaklarım çoktan hakkın rahmetine kavuştu. O kadar yorgunum ki...”

Bir de ağlayan emoji koymuştu. Dudaklarımın kıvrıldığını hissettiğimde derin bir nefes aldım.

“İyi uykular o vakit, seni seviyorum.”

Mesajı yollayıp, telefonu komodinin üstüne bıraktım. Sonra da başımı yastığa koyup gözlerimi dinlendirme amaçlı birkaç dakikalığına kapattım. Hatırladığım son şey bedenimin ağırlaşp, düşüncelerimin karanlıkta kaybolmasıydı.

Sabah gözlerimi açtığımda saat dokuzdu. Yani hazırlanmam için tam bir saatim vardı.

“Niye beni uyandırmadın?” dedim elinde bir bardak kahve ile ayakta

dikilen Mirza'ya. Kot pantolon ve üstüne bordo ile lacivertin haşır neşir olduğu bir gömlek giymişti.

“İki kere dürttüm, bana mısın demedin. Ne yapacaktım, bir sürahi su alıp suratına mı dökecektim?”

“Aman ne komik.”

Üstümdeki örtüyü atıp banyo tarafına doğru ilerledim. Sabah sabah çekilecek gibi değildi.

Yaklaşık on dakika sonra duşumu alıp çıktığımda hâlâ balkonda dikilip duruyordu.

“Hadi geç kalacağız, annemler inmiş.”

Tövbe ya Rabb'im.

“Birader hayırdır? Bitişik miyiz arkadaş, ne beni bekliyorsun, git-sene.”

İç çamaşırlarımı giymek için tekrar banyoya girdim ve giyinip çıktım. Tıpkı Mirza gibi bende bir kot pantolon ve gömlek giyip aynanın karşısına geçtim. El yardımı ile saçlarımı düzelterip masaüstünde duran cüzdanımı aldım ve ayakkabılarımı giyerek kapıya doğru ilerledim. Çok istiyorsa kardeşim orada gün boyu kalabilirdi.

“Ayıp be, seni o kadar bekledim.”

Beklemişmiş.

“Sana yalvardığımı hatırlamıyorum.”

“Seni bekleyende kabahat.”

Birbirimize cevap vermeyip asansöre bindik. Birkaç dakika sonra kahvaltı salonuna doğru ilerlerken dün geceki renk cümbüşü tekrar gözlerimi kanatmıştı. Neyse ki çok geçmeden daha sade olan yemek salonuna geçip babamların bulunduğu masaya doğru ilerledik.

“Mirhan bence sen kayınpederini kapıda karşıla. Beş dakikaya burada olurlar.”

“Peki baba.”

Kıçımı yere koymadan topuklarımın üstünde dönüp, hemen girişe doğru yürüdüm. Tam döner kapıdan çıkmıştım ki, Firuze ve babasını gördüm.

“Günaydın, hoş geldiniz,” dedim gülümseyerek. Sevdiceğim hâlâ yorgun görünüyordu.

“Hoş bulduk Mirhan.”

“Şöyle buyurun komu ... Şey efendim.”

Sözlerim karşısında bana bir bakış atmıştı var ya yemin ederim menzilden füze sallasa anca bu kadar isabet ettirirdi.

“Baba çocuğum baba. Baba diyeceksin.”

Kelimelerin üstüne öyle bir bas basa dile getirmişti ki, sanki baba demezsen sopayı yersin dercesine konuşmuştu.

“Peki babacığım,” dedim gıcık edercesine.

Neyse ki üstünde çok durmamış ve tekrar yürümeye başlamıştı.

“Uykucu hanım. Bakıyorum da hâlâ yorgunluktan kendine gelememişsin.”

Mis kokulu saçlarının arasına bir öpücük kondurup geri çekildim. Sonra da elini ellerimin arasına alıp ilerledim.

“Ayaklarım berbat durumda. Bir daha topuklu giyersem ne olayım.”

“Büyük konuşma istersen, daha düğün var.”

“Tövbe ettim. Serçe parmağım serçelikten çıkmış durumda. Ayaklarımın psikolojisi bozuldu yahu.”

Öyle bir kahkaha attım ki, etraftakiler bile dönüp bakmıştı.

“Demek ayaklarının psikolojisi bozuldu.”

“Aynen öyle.”

“Merak etme, ben düzeltirim,” dedim göz kırpıp.

“Aman eksik kalsın.”

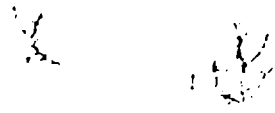
İkimizde gülümseyerek yemek bölümüne doğru ilerledik.

“Babaanne neden yok?” dedim sakince.

“Babaannemin işleri varmış. Ekürileri ile toplantı yapacakmış. Artık neyin toplantısı ise.”

“Rahat bırak kadını.”

Saniyeler sonra masaya ulaştığımızda Firuze annemin boynuna sarılmış hoş bir sohbet başlamıştı.

Saatler sonra kahvaltı sona erdiğinde nihayet nikâh günü almak için araçlara binip, ardı ardına aynı yöne doğru ilerlemeye başladık. Garip bir heyecan vardı üstümde. Nasıl tarif edeceğimi bilmediğim bir heyecan.

Öndeki araç durunca düşüncelerimden sıyrılıp ben de durdum.

“Eminsin değil mi? Bak belediyeye geldik.”

Kardeşıme dönüp orta parmak işareti yaptım, sonra da araçtan inip sevdiğim kadının yanına doğru ilerledim. Annem, babam ve Nazlıgiller ailesi otelde kalmıştı.

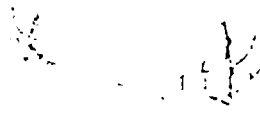
“Hadi bismillah. İnşallah yarın için gün alırsız da bir an evvel muradımıza ereriz.”

“Mirhan, seni tanımasam evlenmek için can atıyor sanırım.”

“Konu sen olunca can attığım doğrudur.”

“Hadi gidelim bakalım.”

Elini tutup belediyenin kapısından beraber içeri girdik.

Üç gün...

Üç gün sonra evli bir adam olacaktım.

Kulağa delilik gibi geliyordu ama evet. Belediye üç gün sonraya gün vermişti. Bir gün evlenmek için gün sayacağım aklımın ucundan geçmezdi.

“Günler de geçmez şimdi,” dedim güneş gözlüğünü takarken.

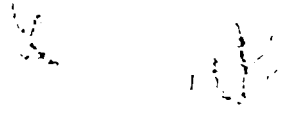
“Mirhan homurdanma istersen. Utanmasan adama yalvaracaktın bizi hemen evlendirsın diye.”

“Yalvarırım tabii. Bu izinde bu iş bitmeseydi, kahrımdan ölürdüm.”

“Aman ölmezsın merak etme. Kötüye bir şey olmaz.”

“Aa, ne kadar ayıp yüzbaşım. İnsan müstakbel kocasına bunu der mi hiç? Eseflen kınadım seni.”

İkimizde el ele tutuşup araçlara doğru yol ilerledik. Mirza her zaman-ki gibi telefonda konuşuyordu.

Yaklaşık bir saat sonra tekrardan otele döndüğümüzde hummalı bir konuşma başlamıştı masada. Herkes bir ağızdan konuşuyor, planlar havaya uçuşuyordu. Nazlı heyecanla Firuze’ye bir şeyler anlatırken, annem, Mirza ve babam ise müstakbel kayınpederimle konuşuyordu. Ben ise telefonda karakolun WhatsApp gurubundan gelen erzak listesine bakıyordum.

Allah aşkına beş kilo çekirdek nedir ya?

“Beş kilo çekirdek nedir acaba sormamın bir sakıncası yoksa biri bana açıklayabilir mi?”

Mesajı yollar yollamaz cevap gelmişti.

“Mahmut istedi komutanım.”

“Bilmediğim bir yerde ordu mu besliyormuş Mahmut?”

“Bilemiyorum komutanım.”

“Mahmut’a selam söyle. Takım taklavatını görmek istiyorsa, bunlardan uzak dursun. Yok ona çekirdek mekirdek.”

“Emredersiniz komutanım.”

“Erzak listesini de onaylıyorum. Hepsini alın ama mümkünse aldığınızı belli etmeyin. Ayrıca yerime bakan komutanınızı da üzmeyin.”

“Emredersiniz komutanım.”

Son mesajı da atıp telefonu kapattım ve hemen edilen sohbeta kulak misafiri oldum. Kızlar gelinlik hakkında konuşuyorlardı, erkekler de klasik şeylerden.

“Oğlum hadi gelinimle bizi gelinlik bakmaya götür.”

Annemin yumuşak sesi ile bakışlarımı kızlardan tarafa çevirdim. Hepsinin gözleri fıldır fıldır bana bakıyordu. İster istemez bakışlarım sevdiğime kaydı. Gözlerindeki ışıltıyı görmek, beni mutluluk manyağı yapıyordu.

“Siz gelinlik işini halledin kızım. Ben de Cihan Beyle eve geçerim, siz de işiniz bitince gelirsiniz. Akşama güzel bir mangal yaparız.”

Oo, güne bir güzel haber daha.

Mangal...

Kim sevmez ki?

“Tamam baba. Haberleşiriz,” diyen Firuze’nin ayağa kalkması ile hepimiz ayaklandık. Çıkışa kadar beraber yürüdükten sonra ayrıldık. Babam, Mirza ve Bekir Şahin aynı araca binerken, Asaf enişte çocuklarla diğer araca binmişti.

Ben ise Bekir Şahin’in gözünden sakındığı aracın sürücü koltuğunda çoktan yerimi almıştım. Araba eski model olmasına rağmen muhteşem bakımlıydı. Her yeri tertemiz görünüyordu. Yemin ederim ki bir zerre toz tanesi yoktu. Bir an dikkatimi direksiyonun köşesine bağlanmış eski bir bez çekti. Yeşildi ...

Sanki şeye benziyordu...

Boyun bağına.

Hani şu bizim kamuflajların boyun bağına. Ya da fularına işte, her neyse. Tek fark renkleri solmuştu o kadar.

“Annemin...”

Bakışlarım anında yan koltukta oturan kadına kaydı. Az evvel ışıldaayan gözlerin güzel rengini hüznü sarmıştı. Gülümsüyordu ama gerçek değil, buruk bir gülümsemeydi bu. İstmeden elim gitti bağlanmış olan bu rengi solmuş fulara.

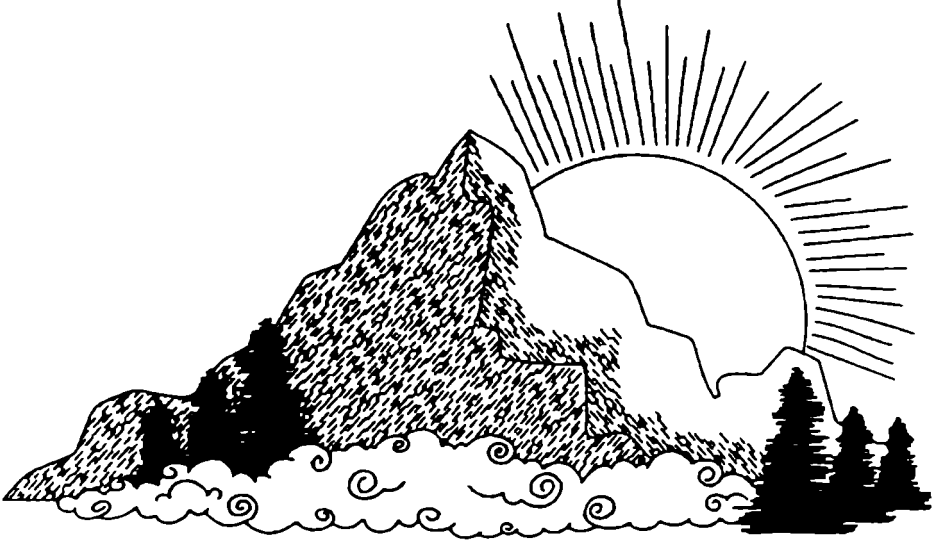
“Şehit olduğu gün taktığı fular. Kıyafetleri bende ama bu babamda. Çünkü o gün babam bağlamıştı bunu.”

Sessizlik kara bir bulut gibi tepemize çöktüğünde, sevdiğim kadının acısını yüreğimin en derinlerinde hissetmiştim. Bu benim canımı bile bu kadar yakarken, o nasıl dayanıyordu buna? Nasıl baş edebiliyordu böyle sine bir yangınla?

“İlk zamanlar daha zordu. Fakat zamanla annemin yanımda olduğunu bilmek, hissetmek, bunu katlanılır hâle getirdi.”

Derin bir nefes aldım. Annem ile Nazlı’ya aldırmadan uzandım ve onu kollarımın arasına aldım. Teselli edercesine sevgi sözcükleri fısıldadım kulağına ve en sonunda gözlerinin içine bakarak konuştum.

“Dilerim ki ölüm bile bizi ayırmasın. Ayırmasın ki yaşarken ölmeyelim.”

56. BÖLÜM

Mirhan

Kokusu burnuma nüfuz ederken saçlarını okşadım. Acısını hafifletmek için yapabileceğim tek şey buydu çünkü. Ne bir söz ne bir bakış. Hiçbir şey ama hiçbir şey bu acının silinmesine yardımcı olamazdı.

“Ağlamasan diyorum,” dedim kulağına usulca. Sonra da devam ettim.

“Anamın yanında ağlarsam Nazlı’nın dilinden mezara girinceye kadar kurtulamam.”

Minicik bir çimdik kolumdaki yerini alırken hemen geri çekilmiş ardından da gözyaşlarını elleri ile silerken konuşmaya başlamıştı.

“Çok özür dilerim Azra teyze. Kusuruma bakmayın.”

“Ne kusuru kuzum. İyi bilirim anasızlığın ne demek olduğu. İyi bilirim acısını. Ama şükret ki emanetine gözü gibi bakan dağ gibi bir baban var arkanda. Annenin yerini elbette tutamam ama bundan sonra ben de varım. O yüzden ağlama artık. Senin canın yanarsa, benimki de yanar.”

“Çok... Çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız.”

“Bu kadar yeter. Hadi bakalım, gelinliğimizi seçip, bir an evvel mangala yetişelim.”

Aracı çalıştırdım ve park yerinden hemen çıkıp ilerlemeye başladım.

“Bak Firuze yol yakınken dön bence. Bu adamın ruhu öküz. Biz gelinlik diyoruz adam mangal diyor. Yemin ederim, ben olsam çantayı kafasına indirmiştim.”

“Seni de gördük zamanında.”

“Çantayı yersin ağzının ortasına ha. İnsan ol azıcık.”

“Diyene bak.”

“Biraz daha devam ederseniz, ikinizin ağzına da ben çarpacağım, haberiniz ola.”

“Ovv.... Anacığım bizi taşıladı Nazlı. Yiyorsa ağzını aç şimdi.”

Can yakan bir çimdik omzuma isabet edince, ufak bir kahkaha bastım sonra da sevdiceğim yol tarif ederken onu can kulağı ile dinledim. Birinci dükkânda neredeyse kavga ediyordum. Gelinliğin altı kapalıysa üst kısmında inanılmaz derecede dekolte vardı. Üst kapalıysa alt tarafın beni çileden çıkaracak kadar yırtmaçlı oluyordu. Kısacası bir türlü orta yolu bulamamış, en sonunda dışarı çıkmıştım. Girdiğimiz ikinci dükkânda da aynı sorunu yaşayınca bir an kendimi sorguladım. Acaba ben mi abartıyordum?

Oradan da eli boş dönünce kendi kendime bir söz verdim. Üçüncü dükkânda asla sesimi çıkarmayacaktım. Ta ki onu, o muhteşem gelinliğin içinde görünceye kadar.

Beni etkileyen neydi bilmiyorum ama yüreğimin yağları eriyip gitmişti o saniye.

Ağır adımlarla yanına vardım ve göğüs dekoltesini kapatmamak için ellerimi cebime soktum. Yemin ederim, ona şu an çok açık değil mi desem, beni milletin içinde rezil kepaze eder, üstüne de hiçbir şey olmamış gibi eyvallah derdi.

“Çok güzelsin,” dedim gözlerinin içine bakarak. Yüzü pembeleşivermişti sanki birden.

“Teşekkür ederim. Ben de çok beğendim ama şey. Sanki biraz ön kısmı açık gibi.” Bakışlarını bakışlarımdan bir saniye bile çekmemişti. Aklı sıra beni sınıyordu ama yemezler.

“Bence gayet güzel olmuş ama rahat edemiyorsan sen bilirsin tabii. Şöyle bir dön bakayım?”

Yemin ederim dereye sulu götürür susuz getirirdi bu kadın. Bakışları gram başka yöne kaymamıştı bile.

“Niye dönüyorum? Dönünce kapanıyor mu?”

Bir iki laf sokmasa şaşardım zaten.

“Ne alakası var?”

“Sen baksana benim gözlerime canım. Yer miyim sence?”

Yer miydi?

Tabii ki yemezdi.

Ama ben her zamanki gibi erkekliğe bok sürmeyecektim, o ayrı.

“Ne demek istiyorsun, hâlâ anlamış değilim.”

Derin bir nefes almış ve bu alışla gözlerim ister istemez dekoltesine kaymıştı. Allah affetsin, tövbeler olsun, kurban olduğum Rabb'im tekrar tekrar affetsin ama gözlerime hâkim olamıyordum.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

“Buyurun Firuze Hanım.”

Düşüncelerimi baltalayan kadın sesi ile kendime gelip, bakışlarımı elindeki beyaz, dantellerle süslenmiş yığına çevirdim, sonra da kollarım hafifçe açan sevdiğime...

Ne yani bile bile beni keklemiş miydi?

Evet keklemişti.

Ve ben de resmen yemiştim.

Bir saniye bile düşünmeden avına odaklanan bir aslan edası ile elindeki tül ve dantellerle süslenmiş, ayakta dikilen görevlinin yanına gittim. Firuze'nin giymesi için ellerinin arasında tuttuğu kumaşı aldım ve sevdiğim kadının yanında durup kokusunu içime çeke çeke usulca giymesine yardımcı oldum. Sonra da kulağına eğilip beni sadece kendisinin duyacağı şekilde fısıldadım.

“Küçük oyunlarını büyük oyunlarımla bozacağım günler çok yakın, biliyorsun değil mi?”

Minik düğmeleri yavaş yavaş iliklemeye başladım. Tenine her değişimde ürpermesini zevkle izledim. En son düğmeye geldiğimde kulağına eğilip tekrar fısıldadım.

“Bu düğmeleri açarken bu kadar kibar davranmayacağımı bilmeni isterim sevgilim.”

Son düğmeyi kapatmadan önce gülümseyerek karşısına geçtim ve tekrar onu baştan aşağı süzdüm. Melek gibiydi. Öyle güzeldi ki bakarken bile içim eriyordu.

“Bayıldım Firuze, harika görünüyorsun.”

Bakışlarım aniden sarı cadıya kaydı. Bak bak, şunun tipine bak. Dişisine kur yapan erkek kertenkele gibi Firuze’nin etrafında dolanıyor, orasına burasına dokunuyordu.

“Ben yapardım bacım, zahmet etmeseydin sen,” dedim yarım ağız gözlerine bakarak.

“Ben de çok beğendim Nazlı. Eğer Azra teyzede beğendiyse, bunu almak isterim.”

Yavaş adımlarla annemin bulunduğu yere doğru gidişini izledim. Annemin gözler yine yaşlıydı.

“Sen kendine yakıştırdıysan laf söylemek benim ne haddime güzel kızım? Hem öyle güzel oldun ki, ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Dilerim ki hep mutlu olursunuz inşallah. Ömrünüzde üstündeki gelinlik gibi bembeyaz, tertemiz sayfalarla dolsun.”

Buruk bir tebessüm yüzüme yerleştiğinde, annemin duasının tüm ruhumla gerçekleşmesini diledim.

“Çok teşekkür ederim.”

“Görümcelik yapma hayallerim yerle yeksan oluyor ama Firuze.”

“Sen her şekilde görümcelik yaparsın, dert etme Nazlıcığım. O ağız sende olduktan sonra,” dedim homurdanarak. Ağızının yayı hiç tutmuyordu şimdi hepten kopmuştu.

“Anne bir yerde sinek vızıldıyor, duydun mu?”

Sabır ver Allah’ım.

“Beğenmediğiniz bir yer var mı Firuze Hanım?”

Aile içi saadet muhabbetini bırakıp, tekrar aynanın bulunduğu tarafa doğru yürüyen sevdiğime baktım. Gelinliği ilk gördüğümde de çok beğenmişim fakat şu anda beğenme konusu bambaşka bir boyuta geçmişti.

Sanki kırların içinde dolanan, kelebeklerin etrafta uçuştugu, rüzgârın saçlarını sağa sola savurduğu, huşu içinde dolanan bir melek gibiydi.

Öyle güzeldi ki, tarif edebilmem mümkün değildi, zira lügatımda onu anlatabilecek herhangi süslü kelimeler yoktu.

“Hayır her şeyi ile çok beğendim. Bu gelinliği almak istiyorum.”

Almak istiyormuş.

Ben izin verirsem tabii...

“Paketleme yapılısın mı? Yoksa düğün günümü teslim edilmesini istersiniz?”

“Düğün günü biz gelir alırız. Başına bir şey gelsin istemem,” dedim bir anda araya girerek.

“Peki efendim.”

Görevli kadının yanımızdan ayrılmasını fırsat bilip, hemen Firuze’nin yanına gittim. Ellerini avuçlarımm içine alırken, o güzel gelinliğin içinde aylarca uğraşmış, her bir detayı nakış nakış işlenmiş bir tablo gibiydi.

“Güzeldin. Hep güzeldin. Her şeyinle güzeldin ama şimdi bambaşkasın. İyi ki bu kalp seni sevmiş güzelim.”

Konuşmasına müsaade etmeden onu kollarımın arasına alıp bedenime hapsedtim.

“Bu arada gelinliğini çok ama çok beğendim.”

“Biliyorum.”

İki dudağının arasından çıkan her bir sözün sıcaklığı göğsümü delip geçerken, istemesem de ondan ayrıldım ve benden uzaklaşmasını izledim.

“Gözümün önünde odunluktan adamlığa terfi ettin ya, daha da diyecek bir tek kelimem yok. Helal olsun sana, ölsem de gam yemem artık. Vallâhi billâhi helal olsun.”

Arkamı dönüp sinsi sinsi gülen Nazlı’ya baktım.

“Boş işler müdürü.”

“Hoşt, köpek.”

“Ağzında maşallah, çöplük.”

“Sayenizde.”

Ya sabır çekip anneme baktım. Telefonla konuşuyordu.

“Nazlı. Canım bacım. Kurban olduğum. Neden yırtık dondan çıkar gibi çıkıyorsun her yerden? Neden o ağzından senin gibi güzel naif bir kadına yakışacak sözler çıkmıyor? Hayır biz sana ne yapmış olabiliriz ki, her seferinde bizi suçluyorsun?”

Şimdi patır patır cevap verirdi sorduğum sorunun her birine. Ama o her zamanki gibi ne yapıp ne edip beni yine şaşırtmayı başarmıştı sözleri ile.

“Söylesene Miro. Ben karakterimden ödün verseydim, beni daha mı çok sevecektin? Belki sevecektin ama ben başkalarının istediği kalıba girdiğim için kendimden nefret edecektim. Bu yüzden ben buyum, kusura bakma herhangi bir kalıba sokacağın oyun hamuru değilim. Sizi suçluyorum çünkü beni ben yapan, canımdan çok sevdiğim iki erkek kardeşimle zaman geçire geçire bu hâle geldim.”

Canımdan çok sevdiğim diyordu iki gözümün çiçeği.

Kolumu omzundan geçirip, göğsüme yasladığı başına ufacık bir öpücük kondurdum.

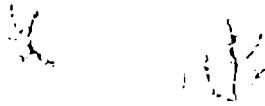
“Sen var ya gelmiş geçmiş en büyük baş belasıydın biliyorsun, değil mi?”

“Evet biliyorum ama çok sevilen bir baş belası olduğumu da biliyorum.”

Yaramaz bir çocuk edası ile saçlarını karıştırıp, onu kendimden uzaklaştırdım.

“Gelinlik işi bitmiştir. Şimdi eve gidebiliriz.”

Gülümseyerek elinden tuttum ve çıkışa doğru yöneldim.

Aracı park edip kapıyı araladığım dakika, burnuma közlenmiş biber ve patlıcan kokusu gelmiş, sinsi sinsi mideme doğru ilerlemiş ve hat safhada olan açlığımı, acımasızca tetiklemişti.

“Vallâhi açlıktan ölmeden mideme bir lokma girsin,” dedim aracın

kapısını kapatıp bagaja doğru yönelirken. Gelirken markete uğrayıp birkaç malzeme almıştık.

“Yardım ister misin?”

Firuze’nin sesi ile bakışlarımı ona doğru çevirdim.

“Sence ihtiyacım var gibi mi duruyor?”

“Hiç canım. Seninki de sorumu Firuze? Bir ayının yardıma ihtiyaç duyduğu nerde görülmüş?”

Nazlı iğrenç sırıtışı ve zafer kazanmış gibi yaptığı el kol hareketleri ile beni delirtse de, oralı olmadım.

“Ama sen yine de istersen ekmekleri alabilirsin.”

“Tamam.”

Yanıma gelip eğilmesini fırsat bilerek hemen dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sert bir şekilde öptüm ve hemen geri çekilip market misali etrafıma bakındım. Neme lazım Bekir Şahin’in nereden çıkacağı hiç belli olmazdı. Eh, bir de şanssızlığımı düşünecek olursak, işler her an boka sarabilirdi.

“Şunu yapmasan artık.”

“Yaparsam ne olacakmış?”

“Ayıp ayıp.”

Bile isteye, sinsin sağı kaşımı yukarı kaldırdım ve uzanarak köprücük kemiği ile boyun arasındaki boşluğa dudaklarımı sürttüm.

“Ayıp görmemişsin sen. Ama merak etme yakında-”

Dudaklarımın üstüne kapanan elle kaşlarımı oynatıp, boğuk boğuk kahkaha attım. Ağzı sudan çıkmış da, suya muhtaç balık gibi açılıp kapanıyordu. O kadar komik görünüyordu ki, onu tekrar öpmemek için kendimle savaşıyordum.

“Ya Mirhan, kafayı mı yedin sen, Allah aşkına?”

Ağzım kapalı olduğu için tekrar kaşlarımı kaldırdım.

“Uslu dur yoksa deşerim.”

Ellerini ağzımdan çeker çekmez tekrar kahkaha attım.

“Deşer misin?”

“Evet deşerim.”

Bir iki saniye düşünürmüş gibi yapıp tekrar konuştum.

“Deşsene beni.”

Bu sefer de gözleri yuvalarından çıkacaktı.

“Allah’ım, sen sabır ver.”

Söylene söylene poşetleri eline alıp hızlı adımlarla ilerlermiş ve en sonunda gözden kaybolmuştu.

Gülümseyerek kalan poşetleri elime alıp bagaj kapısını kapattım. Birkaç adımda bahçe kapısından içeri girdim ve etrafın kalabalık olduğunu fark ettim. Tanımadığım birkaç kişi vardı.

Poşetleri Nazlı’ya verip sevgili kayınpederimin yanına gittim. Mangal başında babam ile durmuş sohbet ediyordu.

“Kolay gelsin,” dedim kibarca. Aman ne kibar ne kibar. Keşke kayınbabamın bakışları da benim kadar kibar olsaydı.

“Hoş geldin evlat. Hallettiniz mi?”

“Evet baba çabuk bitti neyse ki.”

“Bu işler kolay değil.”

Bu sözler kayınpederime aitti. Adam elindeki demir kazıkla ateşi karıştırmaktan çok, beni deşiyormuş gibiydi.

“Evet efendim, kolay değil.”

“Etleri getirir misin?”

“Tabii efendim.”

Tam arkamı dönmüştüm ki, Bekir Şahin’in adımı söylemesi ile durdum.

“Efendim değil, baba diyeceksin.”

“Şey. Peki efe... Şey baba. Peki baba.”

Baba mı?

Arkamı döndüğüm gibi mutfağa doğru topukladım.

Baba...

Başka bir adama baba demekle, kendi babama ihanet etmiş gibi hissetsem de, itiraf etmeliyim ki hoşuma da gitmişti.

“Yine sırtıyorsun.”

Gülümsemem daha da genişledi. Mutfakta Nazlı bulaşık yıkıyor, Fizuze ise salata yapıyordu.

“Baban bana baba de dedi.”

“Ne dedi ne dedi?”

“Baba de dedi.”

“Baba de dedi ne yahu. Hangi dili konuşuyorsan hemen özüne dön seni salak.”

Nazlı’ya baktım. Bana salak mı demişti o?

“Sen sus bulaşık yıkamaya devam et Sebastian,” deyip tekrar sevdiğim kadına döndüm.

“Etleri almak için buraya geliyordum ve baban beni durdurup dedi ki, bana efendim yerine baba diyebilirsiniz dedi.”

“Gerçekten mi?”

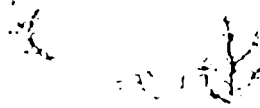
“Evet gerçekten. Babama ihanet etmiş gibi hissettim ama hoşuma da gitmedi desem yalan olur.”

Elinde bıçak varken ona yaklaşmak ne kadar sağlıklı bilemiyordum ama aldırmadım ve ona sarılıverdim.

“Ben de söyleyebilir miyim?”

Sorduğu soru bir anda kendimi tuhaf hissettirmişti.

“Sen nasıl istersen güzelim. Kendini nasıl rahat hissediyorsan öyle söyle. Ne ben ne benim ailem seni buna asla zorlamaz.”

3 gün sonra

(Nikâh günü)

Üç gün.

Her bir saniyesinin bile nasıl geçtiğini anlayamadığım koca yetmiş iki saat.

Telaşla geçen, oradan oraya savrulduğum ama her bir saniyesinden zevk aldığım koca üç gün...

Ve sonunda her şeye değen o büyük gün...

Gelmişti işte. Geçmez dediğim, hayrı varsa olsun artık diyerek isyan ettiğim o gün gelmişti.

Derin bir nefes aldım. Elim ayağım buz kesmiş, kalbim vakit yaklaştıkça daha da hızlı atmaya başlamıştı. Ben ki bu hayatta insanların görmek istemeyeceği şeyleri görmüş, bulunmak istemeyecekleri ortamda bulunmuş, yapmayı bırak, yanından dahi geçemeyeceği şeyleri yapmıştım ama gel gör ki hem bedenen hem de ruhen bir kadına yenik düşmüştüm.

Firuze Şahin...

Dakikalar sonra Firuze Ateşoğlu olacak kadın. Bu hayattaki tek yenilgimdi.

“Daha ne kadar dikileceksin orada?”

Düşünce deryasında boğulurken Mirza’nın sesini işitmiştim.

“Biliyorsam şerefsizim.”

“Manyak mısın Mirhan?”

Manyak mıydım?

“Yerine göre.”

“Laf ebeliği yapmayı bırak da hadi inelim, yoksa geç kalacağız.”

Aynada son bir kez kendime baktım, sonra da can yoldaşıma.

“Damat ben miyim yoksa sen mi?” dedim gülümseyerek.

İkimizde neredeyse aynı olmuştuk. Siyah takım elbise, siyah düğmeli beyaz gömlek, siyah rügan ayakkabı. Tek bir fark vardı o kravat ben ise kurdele şeklindeki zımbırtıyı takıyordum.

“O iğrenç şeyi taktığına göre sensin.”

Sırıtarak son bir kez daha aynaya bakıyordum ki diğer yarım da girmişti odama.

“Biraz daha geç kalırsak gelin bizi kuaförden içeri almayacak bilesiniz.”

Nazlı haklıydı. Bir an evvel çıkmazsak geç kalabilirdik.

“Hadi çıkalım. Her şey hazır mı?”

Silah, cüzdan, anahtar...

Hepsi tamamlanınca aynaya dönüp son bir kez daha baktım.

“Yeter, ayna çatlayacak yeter.”

Mirza’nın homurdanarak gözden kaybolmasıyla biz de onu takip ettik. Bu üç gün içerisinde iki kez gelinlik provası olmuş, Firuze’nin akrabaları ve burada çalışan devreleri davet edilmiş, her ne kadar Firuze karşı gelse de takılar alınmış, tabii bu arada birkaç öpücük daha çalınmış ve nihayet sorunsuz bir şekilde düğün gününe sağ salım kavuşmuştuk.

Ev meselesine hiç girmemiştik zira Firuze’nin zaten kurulu bir düzeni vardı. Ben ise görev yerimde şu anda herhangi bir değişiklik olmadığı için beklemedeydim. Bu yüzden bu konuyu sonraya bırakmıştık.

Araca binerken kafamdakileri bir kenara bırakıp Firuze’ye odaklandım. Nasıl olmuştu acaba? Saçı, makyajı, gelinliğinin son hâli?

Her şeyini deli gibi merak ediyordum. Hatta meraktan geberiyordum.

“Çarpacağım bir tane ağzının ortasına ha. Bırak dudaklarını kemirmeyi.” Mirza’nın tok çıkan sesi ile ona bakıp tekrar önüme döndüm. Tabii onun için hava hoştu. Adamın evlilik gibi bir derdi yoktu zira.

“Evleniyorum değil mi? Hayatımda on kez evlenmedim ya, bırak da heyecanlanayım.” Homurdanmasına aldırmadan tekrar düşüncelere daldım.

“Hadi inelim ve sevgili yengemizi kuaförden alalım.”

Hassiktir...

Gelmiş miydik?

Derin bir nefes aldım ve aracın kapısını açıp dışarı çıktım. Kendime çekidüzen verip ağır adımlarla ilerledim.

Ve sonunda ilk hamlemi yapıp usulca kuaför salonunun kapısını araladım. Küçük ama düzenli bir salondur. Bazı müşteriler kahvelerini yudumlayarak saçlarını boyatıyor, bazıları da kestiriyordu.

“Hoş geldiniz Mirhan Bey, gelin hanım hazır, şu taraftan buyurun.”

Hafifçe gülümseyerek birkaç adım önden yürüyen kadını takip ettim.

Döner merdiven basamaklarını çıkarken, dizlerim tamamen hissizleşmiş olsa da direndim.

Ta ki sevdiğim kadını merdivenin başında, elinde beyaz gül buketi ve cam gibi parlayan gözleri ile bana baktığını görene kadar.

O an sadece ona baktım. Sanki dünya durmuş da ben etrafında koşuyormuşum gibi atan kalbimi yok sayarak ona baktım. Etraftaki insanların mırıldanmalarına aldırmadan, nefes almadan ona baktım. Sanki o dakika ona bakmazsam yok olup gidecekmiş gibi hissederek ona baktım ve bir kez daha Allah'a şükrettim.

O benimdi.

Tüm kalbimle, tüm kalbiyle benimdi.

Sonra tüm benliğimi harekete geçiren, onu yanaklarından tutup canı acıyana kadar öpmek isteyeceğim bir şey oldu. Firuze bana göz kırptı ve dudaklarını büzerek ve sinsi sinsi gülerek bana öpücük yolladı. Eğer ki beynimin bana kurduğu bir tuzak değilse tabii.

Sesli bir soluk alıp kaldığım yerden basamakları tırmanmaya tekrar başladım. Bir, iki, üç ve dört...

İşte şimdi bir basamak aşağıda olsam da tam karşısında duruyor ve boncuk gibi parıl parıl parlayan gözlerine, kızaran yanaklarına bakıyordum. Öyle güzel olmuştu ki, erkekliğe bok sürüp, şuracıkta ağlamak istiyordum.

Gelinliği üzerine tam oturmuştu. Üzeri sade işlemelerle süslenmiş, arka kısmı ön kısmından bir tık daha uzun olan bu gelinlik, ciddi anlamda onu oyuncak bebek gibi göstermişti.

"Merhaba," dedim ellerimi ona uzatarak. Avuçlarıma konan elleri buz kesmişti. Başparmağımı yumuşak teninde gezdirirken önce ellerinin üstünü, sonra da alnını öptüm.

"Çok güzelsin. Uğruna ölünecek kadar güzel."

Kokusunu içime çekip, makyajına zarar vermemek için geri çekildim.

"Siz de çok yakışıklısınız bayım."

Sözleri üstüne gülümseyip elini tuttum ve dikkatli adımlarla basamakları tek tek inmeye başladım.

“Bayım mı? Kocam diyecektin galiba,” dedim bir yandan gülerek.

“Yarım saatimiz var.”

Başımı sağa sola sallayıp yoluma devam ettim. Giriş kapısına yöneldiğimizde tanımadığımız insanların tebriklerini mutlulukla karşıladık. Mirza’nın çalışanlara bahşiş vermesini izlerken, tebriklerini bir kez daha dile getirişlerini içtenlikle kabul ettik ve en sonunda sokaktaki insanların alkışları eşliğinde araca bindik.

Sade bir düğündü. Ne araç konvoyları ne de başka bir şey. Alışkın olduğum âdetler çerçevesinde o kadar sade bir düğündü ki, sanki boşluktaymışım gibi geliyordu. Ama bu elbette böyle bitecek anlamına gelmiyordu. Üç gün sonra da Diyarbakır’da konağın bahçesinde, yüzlerce davetlinin katılacağı kocaman bir düğün olacaktı. Her ne kadar Firuze bunu istemese de annem ve babam kesin bir dille reddetmiş, kimseye söz hakkı tanımamıştı.

Zihnime sızan her türlü düşünceyi bir kenara bırakıp avucumda tuttuğum elleri tekrardan öptüm.

“Şaşırtıyorsun beni Mirhan astsubayım.”

Tek kaşını kaldırmış, dudaklarını çocuk gibi büzüştürüvermişti.

“İnan ki bende şaşıyorum.”

“Yakışıklı olduğunu söylemiş miydim?”

Ufak bir kahkaha ağzımdan kaçarken, evet anlamında başımı salladım.

“Ben de sana melekler kadar güzel olduğunu söylemiştim.”

Araç nikâhın kıyılacağı binanın önünde durduğunda, kalabalığın bir hâyli fazla olduğunu gördüm.

“Bunlar kim?” dedim araçtan inmeden önce.

“Şuradaki kızlar devrelerim, diğerleri de akrabam.”

Başımı sallayıp araçtan indim ve hemen Firuze’nin kapısını açtım. Minik bir teşekkür dudaklarından dökülürken koluna girdim ve yeni bir dünyaya merhaba demek için yürüdüm.

618

“Siz Firuze Şahin, Mirhan Ateşoğlu’nu eş olarak kabul ediyor musunuz?”

“Evet!”

Hiç düşünülmeden verilen cevaplar ve nihayet tüm prosedür uygulandıktan artık karı koca olmuştuk. Evet, sonunda Firuze Ateşoğlu olmuştu. Nihayet hakkın rahmetine kavuşmadan bu günleri görebilmiştim.

Koca salonda tek bir koltuk boş kalmamış, alkış ve ıslık seslerinden beyin sarsıntısı geçirmiştim. Ağzımızdan evet çıktığı an Nazlı’nın bağırması ile ortam bir anda sessizlikten çıkmış bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Misafirlerin sevinçlerine ortak olurken, sevdiğim kadına döndüm. Öyle güzel bakıyordu ki, ben bakmaya kıyamıyor, doyamıyordum.

Uç kısmı envaiçeşit dantel ve boncuk işlemleri ile bezenmiş duvağı usulca kaldırdım. Sanki sadece ikimiz varmış gibi ellerimi nazik bir şekilde yanaklarına koyup, narin tenini tüy hafifliğinde okşadım ve alnından öperek birkaç saniye sanki mabedim orasıymış gibi bekledim. Sonra da sessizce fısıldadım.

“Seni seviyorum. İçinde sen olan her şey başım gözüm üstüne. Hayatıma hoş geldin Firuze Ateşoğlu.”

Sözlerimi tamamlayıp bir kez daha öptüm ve hemen ardından geri çekildim. Gözleri dolmuştu. Tıpkı annem gibi, tıpkı Nazlı gibi, tıpkı babası Bekir Şahin gibi..

Bekir Şahin...

Buruk bir gülümseme olsa da yüzündeki ardı arkası kesilmeyen yutkunuşundan anlıyordum ki, yıkılmayan adam şu an bitmişti. Hayattaki her şeyi elinden alınmış gibi hissettiğini adım gibi biliyordum zira Nazlı evlendiğinde babam günlerce kendine gelememişti.

Bu yüzden sessiz kaldım. Baba kız arasına girmek haddim değildi.

“Kızım,” dedi titreyen sesi ile yıkılmaz sandığım adam...

“Babam,” dedi ağlayamaz sandığım kadın. Ve bir hıçkırık firar etti iki dudak arasından.

“Hep mutlu ol güzel kızım. Hayatın boyunca bildiğin doğrulardan şaşma. Annen gibi ol. Ne olursa olsun, başını hep dik tut.”

Bekir Şahin’in ağzından çıkan her söz yüreğimi dağlasa da ses etmedim. Kırmızı kuşağı beline bağlarken bir damlanın süzülüşünü gördüm. Dağların dize getiremediği adam, bir çocuk gibi ağlamamak için kendini zor tutuyor, dudaklarını sıkıyordu.

“Bu kutunun içinde annene düğün günü taktığım hediye var. Yıllardır emanetine gözüm gibi baktım. Şimdi sıra sende.”

Kutu açıldı ve içinden parlak taşlarlar bezenmiş su damlası şeklinde bir kolye, küpe ve bileklik çıktı. O kadar göz alıcı ve zarıftı ki, baktıkça bakası geliyordu insanın.

“Baba...”

“Tıpkı annene yakıştığı gibi sana da yakıştı güzel kızım.”

Bekir Şahin sözlerini bitirdikten sonra eli tekrar cebine gitmiş ve kenarlarına altın dizilmiş kurdeleyi paketten çıkarmıştı.

“Bu da benim hediyem. Hep mutlu ol kızım. Hayal ettiğin gibi hep mutlu. Her ne olursa olsun arkanda olduğumu bil ve asla unutma.”

Buruk bir sızı yüreğime çöreklenirken, rahmetli annesine dünyaya böylesine güçlü bir kadın getirdiği için dua ettim.

“Ailemize hoş geldin Mirhan. Emanetim senin emanetindir artık, lütfen ona gözün gibi bak.”

Ufak bir gülümseme yüzüme yerleştiğinde Bekir Şahin’e sıkıca sarıldım.

“Elbette biliyorum efendim. Siz hiç merak etmeyin emanetiniz, emanetimdir ve ona gözüm gibi bakacağımdan emin olun.”

Birkaç saniye gözlerime bakmış, sonrasında da kenara çekilmişti. Ve o dakikadan sonra uzun bir takı merasimi başlamıştı. Annem ve Nazlı bilezik, babam altın kemer, Firuze’nin babaannesi yüzük, Mirza bir metrelik zincir, devreleri ve akrabaları çeyrek ile para takmış, sonunda şükürler olsun ki, kök salmadan sıra bana gelmişti. Emaneti almak için Nazlı’ya baktım. Siyah kadife kutu elime geçtiğin de derin bir nefes alıp içindeki

pırlanta seti çıkardım. Kulağında annesinin küpeleri olduğu için bilekliğe uzandım. Narin bileğinde yerini aldığında bir kez daha Sedat ve Cansu'ya minnet duydum. Bu seti çok beğenmiş fakat bulunduğu yere gidemeyeceğim için Cansu'ya durumu anlatmıştım. Tabii onun da ağzında bakla ıslanmadığı için hemen kocası Sedat'a yetiştirmiş ve adam işi hemen halletmişti.

“Teşekkür ederim. Bu. Bu çok zarif.”

Sessiz fısıltısı beynime sızdığında düşüncelerimi bir kenara bırakıp, sevdiğim kadının yüzüne baktım. Ağladığı için makyajı hafif bir şekilde akmış, bu onu daha da çocuksu göstermişti.

“Zarif kadınlar, zarif hediyeleri hak ederler,” dedim kolyeye uzanarak.

“Sen de bu zariflikten nasibini alanlardan mısın?”

“Zariflik benim göbek adım, ne sandın?”

Boynuna uzanıp kolyeyi taktım ve son kez alnından öpüp geri çekildim.

“Umarım bu zarif güzelliğe on maaş yatırmamışsındır.”

Gülmemek için yanaklarımı ısırdım.

“Kendime yatırım yaptım, yanlış anlama sakın.”

“Akıllıca olmuş.”

O da benim gibi gülüp gülmeme arasındaydı.

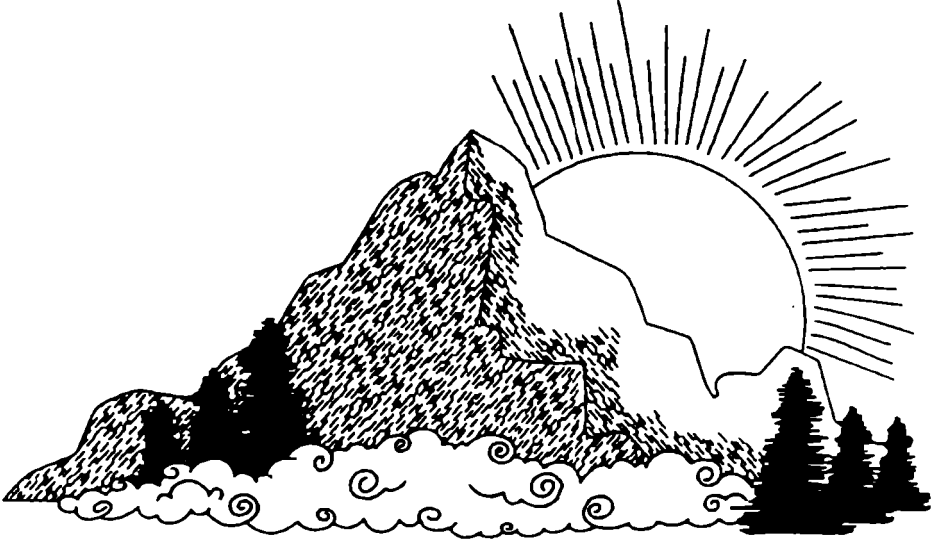
“Çok akıllıyım,” dedim kaşlarımı oynatarak.

“Beni aldığına göre kesinlikle öyle olmalısın.”

Zaman, mekân, dağ, bayır hiç fark etmiyordu Firuze için. İtina ile lafı nerede olursa olsun geçiriveriyordu.

“Sen bekle, sana en güzel cevabı vereceğim ben.”

Konuşmayı burada bitirmiş, hep birlikte misafirlerin tebriklerini mutlulukla karşılamaya başlamıştık.

57. BÖLÜM

Mirhan

Yemin ederim ki belediye binasında kök salacağım diye ödüm boku-
ma karışmış, bir ara buradan nasıl tüyülür onun hesabını yapmıştım.

Resmen ayaklarıma karasular inmişti. Takı merasimi bitti bitecek
derken neredeyse, nikahtan fazla sürmüştü. Neyse ki bozuntuya verme-
den salon boşalmış ve nihayet en sonunda düğün arabasına atlayıp derin
bir nefes almıştık.

“O Serdar’ın ağzına sığıp suratına sıvamazsam, cümle âlem ağzıma
sıçsın.”

Şerefsiz pezevenk...

Takı merasimi bitti bitecek derken nasıl olduğunu anlayamadığım bir
şekilde çalıştığım yerdeki askerlerden tutunda, alayda çalışanlara kadar
hepsinin hediyesi teker teker takılmış, bu da saatlerce ayakta dikilmeme
sebep olmuştu. Evet ben alışkındım dikilmeye hatta saati bırak günlerce
bile durabilirdim ama o zaman evli değildim. Şu anda evliydim ve dakika-
larımı dikilerek geçirmekten hiç hoşlanmamıştım.

“Cümlede anlatım bozukluğu var.”

Düşüncelerimden çıkıp mal mal sevdiceğime baktım.

“Anlamadım.”

Cümlede diyorum, anlatım bozukluğu var.”

“Tövbe ya Rabb’i. Yahu düz cümle işte, bozukluk olsa ne olmasa ne? Serdar’ın ağzına her şekilde sıçacağım, işte olay bu.”

Gözlerimi devirip zonklayan ayaklarıma aldırmadan konuşmaya devam edeceğim sırada, sevdiğim kadının o mükemmel gülüşü ile ödüllendirildim ve o dakika her şey benim için bitmişti. Düğün isterse bir gün değil on gün sürebilirdi. Bu kadının bir gülüşü her şeye değerdi.

“Evlendik,” dedim gülen gözlerinin içine bakarak.

“Evlendik,” dedi gözlerimin içine bakarak.

“Bence çok iyi bok yedik.”

Söylediğim sözler sonrası kıkırdamasına aldırmadan onu kollarımın arasına çekip sımsıkı sarıldım.

“Sen bu hayatta benim gözlerimin gördüğü en güzel şeysin.”

Kapanan kapı sesi ile sevdiğim kadından birkaç santim uzaklaştım ama bakışlarımı çekmedim.

“Evet şimdi ne yapıyoruz beyler bayanlar?”

“Güzel soru şimdi ne yapıyoruz Mirza?”

“Ben mi evlendim? Ne bileyim ben size soruyorum işte.”

“Merak etmeyin. Bizim kızlar güzel bir mekânda yer ayırtmış. Hep birlikte oraya gidelim.”

Firuze’ye baktım. Böyle bir ayarlama yapıldığından haberim yoktu.

“O hâlde yolu tarif et bakalım,” diyerek ellerini tuttum.

“Bizimkilere haber vereyim.”

Mirza’nın araçtan inmesi ve geri binmesi arasında otuz saniye bile geçmemişti ki, yola koyulmuştuk.

İnsanın hayatı bir günde değişir miydi?

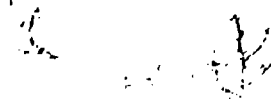
Benim hayatım bu kadını gördüğüm gün değişmişti işte. Serdar itine güldüğüm ne varsa tek tek başıma gelmişti.

“Tekrar hayırlı olsun. Ailemize hoş geldin yenge.”

Mirza’nın sözleri gülümseme sebep olmuştu.

“Teşekkür ederim Mirza. Darısı senin başına olsun inşallah.”

Kardeşimin homurdanmasına aldırmadan bir kez daha tuttuğum eli öptüm ve sonra kutlama yapılacak mekâna doğru yol aldık.

Zaman geçiyordu.

Hem de öyle çabuk geçiyordu ki zerre farkına bile varamıyorduk malesef.

Firuze'nin arkadaşları öyle güzel bir organizasyon yapmıştı ki, en küçük detayına kadar her şey düşünülmüş ve eksiksiz yerine getirilmişti. Yemeğe eşlik eden müzikler bizim oradakilere uymasa bile, sonrasında her şey tam bir cümbüşe dönmüştü. Oyun havaları ve alkışlar eşliğinde, ilk dans o bu derken vakit epeyce geçmiş ve veda vakti gelmişti. Yarın sabah erkenden buradan ayrılacak ve iki gün sonraki düğün için hazırlıklar yapılacaktı.

“Her şey için teşekkür ederim. Bizim için unutulmaz bir geceydi kızlar, emeklerinize sağlık.”

Sevgili karımın devrelerine vedası bitmek bilmezken etrafa gülümüyor, aynı zamanda bir an evvel bitmesi için Allah'ıma en içten dualarımı yolluyordum. Nazlı ve Mirza otelde kalacağımız için ayrılmışlardı.

Saat gecenin ikisiydi ve neredeyse yorgunluktan gebermek üzereydim.

“Bitti mi karıcığım?” dedim saçları bozulmuş, makyajından eser kalmamış güzeller güzeli karıma.

“Bitti kocacığım.”

“Gidebiliriz yani?” dedim kapısını açıp gelinliğinin arkasında kalan uzun parçayı toplayarak.

“Hem de istediğin her yere.”

“Bak, bak. Laflara bak sen.”

Gülümseyerek aracın kapısını kapatıp şoför koltuğuna yerleştim.

Otele gideceğimiz için Mirza ile ayrılmıştık fakat bu ayrılık tam yedi saat sonra bitecekti.

Derin bir nefes alıp hayatımın bu yeni başlangıcında, benimle aynı yolda yürüyecek olan yol arkadaşıma baktım. Tıpkı onun bana baktığı gibi. “Bu hayatta başıma gelen en güzel şey sensin. İyi ki geldin, iyi ki seni buldum Firuze Ateşoğlu.”

Ellerimizin bir dakika bile ayrılmadığı yirmi dakikalık yolculuk sonrası bu gece konaklayacağımız otele nihayet gelmiş, günler sonra sevdiceğimle yalnız kalabilmiştik.

“Acıktın mı?” diye sordum ellerini sımsıkı tutup avuçlarıma hapsettiğim kadına.

“Ne kadar da nazıksınız Mirhan Bey.”

“Kahretsin, naziklik benim göbek adım.”

Dudaklarının sinsi sinsi kıvrılması ile biraz daha, sanki mümkünmüş gibi bir tık daha, ona yaklaştım.

“Öyle naziğim ki bu gece hiç canını yakmayacağım,” deyip gözlerinin içine baktım. Hâlâ el eleydik ve hâlâ otelin giriş kapısına varmak için yürüyorduk. Tabii aynı zamanda uyku nedir bilmeyen belirli bir kesim insanın da bakışlarına maruz kalıyorduk.

“Dikkat et bir yerlerin şişmesin Mirhan.”

Bak bak iki gözümün çiçeğindeki laflara bak sen...

“O ne demek o?” dedim hiç bozuntuya vermeden.

“Ne demek istediğimi gayet iyi anladın bence.”

“Anlamadım desem?”

“O zaman boğazına taktığın o zimbirtiyı çıkar da, beynine oksijen gitsin.”

Büzdüğü dudaklarına kapanmamak için direniyordum. Öyle tatlıydı ki.

“Neyse ki geldik.”

Döner kapıdan geçip bizi karşılayan otel çalışanlarına gülümseyip, gerekli işlemleri halledip odamıza çıkıncaya kadar neredeyse yarım saat geçmişti.

Ve sonuç olarak nihayet baş başaydık...

Ciğerlerimdeki nefesi dışa verip gözlerimi sevdiğim kadına diktim. Usulca yaklaştım ve bir melek gibi bana bakarken içimden geçenleri dile getirdim.

“Kolay bir hayat yaşamış gibi görünmem seni yanıltmasın. Herkes gibi benim de korktuğum günler oldu. Misal sen her göreve gittiğinde ben bittim. Beynime söz geçirsem de şurama söz geçiremedim,” dedim işaret parmağımla kalbimi işaret ederek.

“Saatler geçmek bilmedi mesela, senden haber alamayınca aklımı yitireceğimi düşündüm. Sabahlar olmadı ne yediğimden anladım ne içtiğimden. Yumru oldu sanki her şey oturdu yüreğime. Beynime söz geçirsem kalbime geçiremedim, kalbime geçirsem beynime geçiremedim. Öyle saçma sapan bir döngü işte.”

Konuşmayı bırakıp bir adım ona yaklaştım ve ellerimi uzatıp yumuşacık tenini avuçlarımın arasına hapsettim.

“Seni sevmek aynı günde dört mevsimi yaşamak gibi bir şey. Hüznün, mutluluk, özlem, gözyaşı. Kısacası her şey. Sen benim her şeyimsin Firuze Ateşoğlu. Gücüm yettiği ve var olduğum sürece hep senin yanında olacağım.”

Dolan gözlerine aldırmadan onu kendime çekip kollarımın arasına aldım. Ve birkaç saniye sonra alnına daha sonra da yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına dokundum.

Bu his...

Hasret kaldığın bir şeye en sonunda erişmenin mutluluğu nasılsa öyle bir şeydi işte. Kalbiniz vücudunuzda değil de, elinizin ortasında atıyor gibiydi.

“Seni ilk gördüğüm gün,” alnımı alnına dayadım ve burnuna ufak bir öpücük kondurarak tekrar konuşmaya başladım.

“Bu eksikler benim gözüme çarparken sizin gözünüz neredeydi

Mirhan astsubayım dediğin vakit benim işim bitmişti. Dedim Mirhan sen boku yedin.”

Sözlerimden dolayı sağ tarafında gülümsemeden oluşan çukuru baş-parmağımla okşadım.

“Ölmekten hiç korkmayan ben... O dakikadan sonra korkar olmuştum işte. Şimdi daha iyi anlıyorum ki sevmek böyle bir şeymiş. Yaşarken ölmekmiş, her daim göz göze olduğun hâlde ona doyamamakmış.”

Son kez derin bir nefes alıp son sözlerimi söyledim.

“İsterdim ki annen de burada olsun. Sana yemin ederim ki böyle bir imkânım olsa onun geri gelmesi ve senin mutlu olman için her şeyi yapardım sevgilim. Ama elimden hiçbir şey gelmiyor. Yalnız şunu da iyi biliyorum ki, o hep seninle ve ben seni mutlu etmek için elimden ne geliyorsa yapıp onu da mutlu etmeye çalışacağım Firuze Ateşoğlu.”

3.

Firuze

Bir adam böylesine güzel nasıl sevebilirdi?

İncitmeden, kırmadan nasıl yapardı bunu?

Nasıl bu kadar güzel bakabilirdi?

Gözlerine her baktığımda, sanki dünyadaki en güzel varlıkmışım gibi nasıl hissettirebilirdi?

Gözyaşlarım bir bir yer çekimine yenik düşerken, titreyen ellerimi yüzümü okşayan ellerin üstüne koydum.

“Başıma gelen en güzel şeysin.”

Burnumu çekip devam ettim.

“Karanlığın içindeki yıldızların güzelliğini görmemi sağlayan adam. Seni çok seviyorum ve Ateşoğlu ailesinin gelini olmaktan gurur duyuyorum.”

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan parmak uçlarımı usulca dudaklarına götürdüm. Kalbim bir kuşun çırpınan kanatları misali bedenimden

çıkıp özgürlüğüne kavuşmak istese de orali olmadım ve usulca dudaklarımı dudaklarının üstüne değdirdim. Sıcak nefesim ikimizin arasında gidip gelse de vazgeçmedim.

Bu öylesine tuhaf bir histi ki kelimeler yetersiz kalıyordu anlatmaya. Bedenimdeki her bir uzuv garip bir şekilde hareketliydi. Hiç bilmediğim bir his tüm bedenimi karıncalandırıyor, aynı zamanda gıdıklıyor gibiydi. Bacaklarım... Bacaklarım sanki üzerinde tonlarca yük varmışçasına titriyor ve ben buna engel olamıyordum. Tenime değen teni tüm sinirlerimi uyarıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

“Firuze.”

Fısıltı hâlinde çıkan sesi, dudaklarımızın arasında kaybolup gitse de mırıldanarak cevap verdim.

“Hım...”

“Böyle giderse sabaha kadar rahat durmam bilesin.”

Az önce kavru lan dudaklarım onu geriye çekilmesi ile buza dönmüştü.

“Yapamazsın,” dedim onu bile isteye kışkırtarak.

“Yaparım,” dedi az evvel cenneti yaşatan dudakları alnıma konarken.

Hiç zaman kaybetmeden ellerimi boynuna doladım ve dudaklarının üstüne sessizce fısıldadım.

“Yap o zaman. Her şeyimle seninim.”

Fitili neyin ateşlediğini bilmiyordum fakat karşımdaki adamın ağzımdan çıkan sözler sonrası her hücreesindeki değişikliğe şahit olduğuma adım gibi emindim.

“İstiyor musun?”

Gözlerime bakıyordu.

“İstiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Nefes alışverişlerim bile dengesini yitirmişti artık.

“Sen kadın. Ölüm sebebim olacaksın.”

Usulca söylediği sözlerden sonra alnıma bir öpücük kondurmuş sonrasında arkama doğru ilerlemişti. Sırtıma uzanan elleri birer birer minik düğmeleri açarken hayatımın hiçbir döneminde kendimi bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

“Şu gelinliği söküp atsam çok ceza yemem değil mi sevgilim?”

Ufak bir gülümseme yüzümde yer alırken cevap verdim.

“Mala zarar vermekten çok ceza yersin,” derken gelinliğin üstünü çıkarmış ve herhangi bir özen göstermeksizin fırlatıvermişti.

“Çok güzelsin.”

Öyle güzel söylemişti ki sırtıma değen nefesi ve dudakları her yerimin sızlamasına sebep oluyordu.

“Siz de çok yakışıklısınız bayım,” dedim sırtımı göğsüne yaslayarak.

“Sen.”

Omzuma bir öpücük...

“Benim...”

Diğer omzuma bir öpücük.

“Başıma gelen...”

Sırtıma bir öpücük...

“En güzel şeysin.”

Sözlerini bitirirken gelinliğin ince askıları usulca omzumdan aşağı kaymıştı. Parmak uçlarının değdiği her yer cayır cayır yanıyor, bedenim kışın ortasında kalmış bir kuş gibi titriyordu.

“Tadın bahar gibi, huzur gibi, gün ışığı gibi...”

Şuracıkta erimekten korkuyordum.

“Bu kadar romantik olmayı dağda gezerken öğrenmedin herhâlde?”

Sözlerimin saçmalığı karşısında başımı gömmek istiyordum. Gerçekten yıllarca söylediğim her bir söze, her hareketime dikkat eden ben, bu adama karşı nedense düşünce yetimi kaybediyor gibi hissediyordum.

“Dağlar... Hım... Çok romantik yerlerdir. İnsana yapmam dediği her şeyi yaptırıyor, bilmem anlatabildim mi?”

Dudakları boynumdan aşağı doğru yol alırken elleri de çıplak göğüslerimin üzerinde çoktan yerini almıştı.

“Bir şeyler mi ima ediyorsun?” dedim kedi gibi mırıldanıp, sevdiğim adama daha çok sokulurken.

“Bu kadar muhabbet yeter.”

Birden beni kendine döndürmüş ve dudaklarıma kapanıp söyleyeceğim tüm kelimelerin her bir yana savrulmasına sebep olmuştu.

Bu öpücük...

Muhteşemdi, harikaydı, asla tahmin ettiğim gibi değildi. Daha, daha fazlasıydı hatta bin kat fazlasıydı.

“Benimsin...”

Beni kucağına alıp yatağa taşıırken fısıldadım.

“Seninim.”

Göğüslerimin neredeyse tamamı açılmış bir şekilde yatağın ucuna bıraktı beni. Bir an ellerimle kapatmayı düşündüm fakat sonra vazgeçtim. Utanmam gerekiyordu değil mi? Ama utanmıyordum artık. Utanma duygusunun yerini çoktan başka duygular almıştı bile.

Kalbim ağzımdan fırlayacakmış gibi hızlı hızlı çarparken sevdiğim adama baktım.

Önce ceket, sonra boyun bağı, ayakkabıları, kemeri, gömleği derken en sonunda yerde dağ gibi oluşan yığın arasında pantolonda yerini almıştı. Görünüşte sakindim ama içimde âdeta volkan patlıyordu. Kamufleajın içinde görmeye alışık olduğum adam bu muydu? O üniformanın altında bu beden mi saklıydı?

Allah günah yazmasın ama ağzımın beş karış açık kalmasını umursamadan işaret parmağımı karnına değdirdim.

“Taş mısın mübarek nerde yaptın bu kasları?”

Bir kahkaha odada yankılanıp beynimin içinde yer ettiğinde, bir an ne yaptığının farkına vardım. Fakat çok geçti. Çekmeye çalıştığım elim çoktan Mirhan’ın avuçlarının arasındaydı.

“Bilmem... Yıllardır benimle beraber oldukları için varlıklarını bile

unuttum," demiş ve ellerimin üstüne içimi ısıtan bir öpücük bırakıp, , beni nazik bir şekilde ayağa kaldırmıştı.

"Şimdi bu güzel gelinliği tamamen çıkaracağım, geceler boyu hayalini kurduğum şeye kavuşacağım."

Mirhan'ın sözleri beni savunmasız bıraksa da kendimi onun ellerine teslim ettim. Önce saçımdaki tokalar ve duvak yeri boylamış, sonra da tenimden usulca kayan gelinliğim. Tabii bunlar Mirhan için biraz zahmetli olmuştu fakat bu süreçte tek kelime bile etmemişti.

"Her gece seni düşündüm. Gözlerini, rüzgârda savrulan saçlarını, teninin kokusunu, dudaklarının tadını ..."

Parmak uçları çıplak tenimde kışkırtıcı daireler çizerken, bense sadece onu dinliyordum.

"Şimdi eğer sende müsaade edersen bu hayallerimi gerçekleştirmek istiyorum."

Hâlâ benden onay beklemesine şaşırarak ve gülmek arasında gidip gelsem de en sonunda onayladım.

"İstiyorum."

Ufacık bir gülümseme sonrası bir saniye bile zaman kaybetmeden beni kendine çekmiş ve dudaklarımız dans etmeye başlamıştı.

"Tadın bal gibi."

Dokunuşları ve sözleri bedenimi titretiyor, kendimi ona karşı savunmasız hissettiriyordu.

"Bunu öyle çok hayal ettim ki."

Ondan ayrılıp usulca yatağa doğru uzandım ve utanç verici itirafımı gerçekleştirdim.

"Bende."

Bir an öylece kalakalmıştı.

"Gerçekten mi?"

Yattığım yerden ona doğru uzanıp avuçlarımı yüzüne dayadım ve dudaklarına doğru fısıldadım.

"Hem de her gün ..."

Sözler ikimizi de farklı, bambaşka bir boyuta taşımış olmalı ki sani-

yeler sonra üstümüzdeki tek parça çamaşırlar da çoktan yerdeki yığın arasında yerini almıştı. Nefeslerimiz birbirine karışıp odaya dağılırken sanki tüm vücudum ateşler içinde yanıyor, elleri tenimin her yerinde iz bırakırken, dudakları beni cehennem ateşinde yakıyordu.

“Mirhan,” sesim yalvarır gibi çıksa da oralı olmadım.

“Ne kadar güzel olduğunu keşke benim gözlerimden bir görsen.”

Mirhan içimde milyonlarca çiçeğin bir anda açıvermesine sebep olan sözleri söyleyip, dudaklarını önce boynuma, sonra da göğüslerimin arasına yerleştirmişti. Parmaklarım benden izinsiz geniş sırtına doğru ilerlerken kalbim patlayacakmış gibi kemiklerimi dövüyordu.

“Çok güzelsin.”

Sıcak nefesi göğüs uçlarımı yalayıp küle çevirirken, yapabildiğim tek şey tırnaklarımı tenine geçirmek olmuştu.

“Mirhan,” dedim bir kez daha dudakları göğüslerimi talan ederken. Tenimin her bir zerresini kendine ait kılarken ne zamanın ne de başka herhangi bir şeyin farkına varmıştım.

Ta ki hiç bilmediğim bir his vücudumu ele geçirip beni daha fazlası için kıvrandırana kadar.

“Mirhan.”

“Hım...”

“Lütfen.”

“Ne lütfen?”

Parmakları ve dudakları daha cesur davranmaya başlamış, tenimin her yerine izini bırakmıştı.

“Lanet olsun Mirhan.”

Göbeğimi doğru inen kafasından tutup onu zorda olsa bana bakmaya zorladım.

“Lanet okumasan mı diyorum, şöyle kutsal bir günde.”

Kutsal bir gün mü?

Ne dediği umurumda bile değildi şu an.

“Öp beni.”

Bir anda bacaklarımın arasına girmiş ve geniş bedeninin altına hapsedmişti beni. Sonrasında neler olduğunu bile hatırlamıyordum. Ta ki tamamen sevdiğim adama ait oluncaya kadar.

~ ~ ~

“Özür dilerim. Canını yakmak istemedim.”

Anlam veremediğim bir yorgunluk ve buna eş değer uyuşukluk tüm bedenimde kol gezerken kapalı gözlerimin ardından Mirhan’ın sözlerine gülümsedim.

“Bu uyuşukluk normal mi?” dedim mırıldanarak. Ciddi anlamda parmaklarımı bile kıpırdatmaya hâlim yoktu.

“Ne yani, Firuze yüzbaşım yorgun mu düştü?”

Nasıl bu kadar enerjik olabiliyordu ki? Gerçekten sinir bozucu bir durumdu.

“Bir yerlerine tekme yemek istemiyorsan susmalısın bence.”

“Ne kadar da romantîğiz. Bu romantiklik bize fazla gelir, hadi bakalım banyo vakti.”

Sözleri biter bitmez beni çıplak bir vaziyette kucağına almış ardından da banyoya götürmüştü.

“Sana en büyük zaafımın, sen olduğunu söylemiş miydim?”

Beni bir bebek misali banyoya sokmuş, suyu açmıştı. İkimizde akan suyun altında birbirimize sımsıkı sarılmış öylece duruyorduk.

“Bunları senden duymak beni şaşırtıyor kocacığım.”

Sözlerim beni kucağına alması ve sırtımı buz gibi fayansa dayayıp öpmesi ile son bulmuştu.

~ ~ ~

Mirhan

Siz hiç zaman dursun istediniz mi?

Sadece o anda kalmak? Ömür boyu kalmak hem de...

İşte ben hiç bitmesin dediğim, zaman dursun istediğim o yerdeydim.

Firuze Ateşoğlu...

Ona karşı hissettiğim sevgi, arzu, aitlik duygusu o denli fazlaydı ki bedenimdeki ve ruhumdaki sarhoşluk hissi beni korkutuyordu.

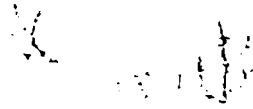
Banyodan sonra öyle hâlsiz düşmüştü ki yastığa başını koymasıyla uyuması bir olmuştu.

Ona sarılıp bir saat kadar uyusam da maalesef tekrar uyku tutmamış ve sonuç olarak onu seyre dalmıştım. Geceler boyu hayal ettiğim kadının şimdi yanımda uyuyor olması, ona dokunmam, saçlarını okşamam gerçekten inanılır gibi değildi.

Komodinin üstündeki telefonu alıp saate baktım ve uçağın kalkmasına en az dört saat olduğunu fark ettim. Bu yüzden karıma sarılıp, kokusunu içime çekerek gözlerimi kapattım.

Karım...

Ne kadar güzel ağzıma yakışmıştı böyle.

“Mirhan...”

“Mirhan kalksana, geç kalacağız.”

İki gözümün çiçeği nasıl da güzel şakıyordu bülbül gibi... Daha kıpırdanırken uyanmış, tepkisini merak ettiğim için hiç bozuntuya vermemiştim. Saçıma dokunması, işaret parmağı ile dudaklarımın üstünden geçmesini, göğsümü dürtmesini, sonra nefes alıyor mu diye parmağını burnumun önüne dayaması...

“Ne?” dedim homurdarak.

“Kalk hadi kalk, geç kalacağız.”

Telaşla yataktan çıkmak üzereydi ki, belinden yakalayıp kendime doğru çektim.

“Kocana bir günaydın öpücüğü yok mu hayatım?” dedim nemli saçlarına burnumu gömerken.

“Mirhan ne hayatımı kalk diyorum kalk. Annenler şimdi bizi yanlış anlayacak. Hem babaannem ve babam da gelecek kalksana.”

Derin bir nefes alıp çenesini parmaklarımın arasına sıkıştırdım ve dudaklarına hiç de kibar olmayan hoyrat bir öpücük kondurdum.

“Çok konuştun ve hak ettin.”

Söz hakkı tanımadan onu kucağıma aldım ve banyonun yolunu tuttum. Uçağa binmek için en az bir saat vaktimiz vardı ve bu küçük bir kaçamak için yeterli bir zamandı...

Günler sonra nihayet kendi memleketimdeydim.

Diyarbakır.

Medeniyetin beşiği ve bir o kadar da acıya ev sahipliği yapan şehir. Kiminin parmakla gösterdiği, kiminin ön yargıyla baktığı şehir.

“Burayı seviyorum.”

Düşüncelerimden sıyrılıp elini tuttuğum kadına baktım.

“Burayı herkes sever çünkü burası Diyarbakır,” dedim göz kırparak. Sabahki kaçamaktan sonra hâlâ bana trip atıyordu ama adım gibi biliyordum ki sadece nazlanıyordu.

“Desene seninle bir alakası yok.”

“Yok canım daha neler memleket güzel bir ke... Dur bir saniye, tabii ki seveceksin çünkü sevdiğin adam burada doğup büyüdü.”

Yemin ederim gözleri öyle bir parlamıştı ki, sanırsınız savaş kazanmıştı.

“Yazıyorum bunları kenara Firuze yüzbaşım, elbette zamanı geldiğinde hesaplaşacağız.”

“Vaatlerde bulunuyorsun yani.”

“Bilemeyeceğim artık,” deyip sustum ve konağın bulunduğu ara sokağa girdim. Uçağın iniş saatine her şey eksiksiz ayarlanmış, araçlar çoktan bizi almak için gelmişti. Buradaki düğün bir gün sonraydı fakat şimdiden her yerde telaşlı bir koşuşturmaca başlamış gibiydi.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen yolculuk sonrasında nihayet artık evimdeydim. Araçtan iner inmez yanıma gelen adama gülümsedim ve memleketin mis gibi havasını ciğerlerime çektim.

“Hoş geldiniz beyim.”

“Hoş bulduk. Nasıl gidiyor hazırlıklar?”

“Her şey yolunda beyim. Davetiyeler çoktan dağıtıldı. Cansu Hanım da beyiyle geldi, yemekler için birkaç tane kadın tutuldu. Yani şimdilik her şey tamam.”

Anlaşıldı dercesine kafamı salladım ve ailenin diğer fertlerinin kullandığı aracın sokağa girişini izledim. Ben onlardan önce gelmiştim. Bu sırada Firuze araçtan inmiş etrafına toplanan birkaç çocukla konuşuyordu. Tam yanına ilerlediğim sırada çocuklardan bir tanesinin konuşmasına gülümseyerek kulak misafiri oldum.

“Senin silahın var he.”

Küçük oğlan çocuğu bu soruyu sorarken gözlerini bile kırpmamıştı.

“Neden sordun yakışıklı?”

Firuze de çocuktan gözlerini ayırmıyordu.

“Kadından asker olur mu merak etmiştim.”

“Olur tabii.”

Başka bir çocuk araya girmişti.

“Bize silahını göstersen ya keşke.”

Yine başka bir çocuk hemen olaya el atmıştı.

“Ben de Mirhan abi gibi olacağım, sonra da at gibi bir askerle evleneceğim.”

Yuh. At gibi nedir ya.

“At gibi mi?”

“He... At gibi tabii ya. Hem güzel, hem de asker.”

Bu çocukların sohbetine doyum olmayacağı belliydi. En iyisi lafa girmekti.

“Merhaba gençler. Hazır mısınız bakalım?” dedim sevdiğim kadına göz kırparak.

“Hazırız tabii Mirhan abi, ne sandın?”

“Tamam o zaman, hadi gelin hanımı daha fazla meşgul etmeyelim de işlerini halletsin.”

Kahkaha atarak dağılmalarını izledikten sonra Firuze’ye baktım. Bakışları bir şahinin gözü kadar keskindi.

Hele şimdi boku yemiştım.

“Bana at gibi dedi.”

“Evet dedi.”

“At gibi miyim?”

“Evet at gibisin,” deyip onu kollarımın arasına aldım.

“Buralarda ‘at gibisin ’ demek çok güzel, heybetli anlamına gelir. Tabii bunun sözlükte yeri yok ama bu böyledir. Yani o çocuklar sana at gibisin derken, harikasın anlamında kullandılar.”

Saçlarına bir öpücük kondurdum ve devam ettim.

“Hadi annemler geldi, içeri girelim ayıp olmasın.”

“Değişik bir iltifat türü.”

Hiç bozuntuya vermeden gülümseyip ellerinden tuttuğum gibi konağın kapısından içeri girdik.

Girdiğimizde kulağımızı delen zılgıt sesleri ortalığı âdeta yıkıp geçmişti. Ben bunlara alışkındım fakat sevgili karım maalesef buranın gelenek ve göreneklerini bilmiyordu. İşte tam da bu yüzden sesleri duyduğu ilk anda çığlığı basıvermiş, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi bakakalmıştı.

“Belertme gözlerini bunlar doğal şeyler burada. Gelenek görenek meselesi,” dedim ilerlemesi için dürterek.

“Hatırlarsan gelenek ve görenekleri bilecek kadar görevde bulunduğum yerde düğünlere davet edildim.”

Bak sen. D    nlere davet edilmişmiş...

“Havanı yesinler,” dedim bozuntuya vermeyerek.

Karşılama devam ederken annem sanki onca yolu   ekmemiş gibi karşımıza geçti ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Firuze’ye sarıldı. Kula ına bir şeyler söyledi ve beni orada tek başma bırakıp el ele yürüyerek merdivenleri çıkmaya başladılar.

Ne oluyordu be?

“Yanlış anlama ama şey gibi dikilmesen de dışardaki erkek misafirlerle hoş beş etsen.”

şaşkın bakışlarım bir an yanımda dikenli bir ot misali ne zaman bittiğini bile anlamadı ım Nazlı’ya kaydı.

“Ne?” dedim anlamayarak     nk  kafam hâlâ annemin davranışındaydı.”

“şey gibi dikilmesen diyorum. Ortada.”

“Ney gibi?”

“Yalı kazı ı gibi, sap gibi mesela.”

“Allah’ım sen sabır ver. Nazlı sapı kazı ı bırak da, annem neden böyle bir şey yaptı?”

Soruma cevap vermek yerine b n b n suratıma bakması beni delirtiyordu.

“Bilmem belki gelenek görenek meselesidir, anlarsın ya,” demişti pis pis gülümseyerek.

“ ekil şuradan.”

Hızlı adımlarla onları takip ettim ve odamın kapısını aralayarak içeri girdim.

 kisi de ayakta bekliyordu. Tövbe ya Rabb’im aklıma gelen başıma gelmeyecekti umarım. Hem annem asla öyle bir şey yapmazdı.

“Hayırdır oğlum bu ne hâl?”

Bir an sessiz kalarak sevdiğim kadına baktım. Her şey gayet normal görünüyordu.

“Hayırdır anne, ne o yangından mal kaçırır gibi.”

“Tövbe bismillah o nasıl laf öyle? İki dakika gelinimle yalnız kalamaz mıyım?”

“Anne tabii ki kalırsın ama. Şey işte,” bakışlarım ikisinin arasında tekrar gidip geldi.

“Yav de hayde çık dışarı, gelinimle konuşacaklarım var benim çık.”

Kolumdan tuttuğu gibi beni kapıya doğru itmeye başladı. Neyse ki Firuze’nin otuz iki diş sırtışını görünce içim biraz olsun rahatlamıştı.

Firuze

Gelin olmuştum...

Her genç kızın hayalini kurduğu gelinliği giyip sevdiğim adam ile evlenmiştim fakat kimseye belli etmesem de annesizlik yüreğimin bir köşesini yakıp kavurmuştu.

Keşke olsaydı demenin bir faydası yoktu, zira giden geri gelmiyordu ama bu gerçek demeden de geri koymuyordu insanı.

Keşke, yanımda olsaydı.

Keşke, bana sarılsaydı.

Keşke, evden çıkışta ağıtlar yaksaydı.

Keşke, kınalar yaksaydı ellerime...

Keşke... Keşke, olsaydı da ona doya doya sarılsaydım.

Ama maalesef keşkeler hiçbir zaman işe yaramıyordu...

Yüreğimin bir tarafı yangın yeriirken, diğer tarafı baharın cıvıltısı ile dolup taşıyordu âdeta. Bu duygu karmaşasına anlam veremesem de gerçek buydu.

Âdetler, örfler ve gelenekler...

Bunlar uzun zamandır uzak kaldığım şeylerdi. Hatta belirli zamanlarda, “*Hâlâ var mı?*” diye kendi kendimi sorguladığım zamanlar bile olmuştu fakat görüyordum ki bu insanlar hâlâ gelenek göreneklerine bağlı yaşıyorlar ve bunu yaşatmak içinde ellerinden geleni yapıyorlardı.

Kapıdan zorla çıkan, daha doğrusu neredeyse zorla çıkartılan kocama gülümseyip bir sorun olmadığını anlamasını istedim. Sonra da Azra annemin beni neden buraya getirdiği hakkında fikir yürütmeye çalıştım. Ortam o kadar kalabalıktı ki, bir an Azra anneyi kolumda görünce ne diyeceğimi bilememiş, o her ne yapıyorsa ayak uydurmuştum.

Sonuç olarak şu ana odada sadece ikimiz vardık.

Kapıyı kapattıktan sonra yaşına rağmen tüm güzelliği ile bana doğru gelen kadına baktım. Kim bilir gençliğinde ne canlar yakmıştı.

“Gel kuzum, oturalım şuraya.”

Gülümseyerek onu takip ettim ve yatağın ayakucuna, hemen kaynamanın birkaç santim uzağına oturdum.

Bana bakıyordu.

Neden bakıyordu ki?

Nedensiz bir şekilde bu bakışlar beni huzursuz etmişti.

Ta ki bir damla gözyaşı gözlerinden düşüp, eteğinin üstüne koyduğu ellerine varana kadar.

“Gözlerindeki hüznün.”

Ne?

“İyi bilirim anasızlığın ne demek olduğunu. İyi bilirim garipliği, kimsesizliği, iyi bilirim, şuraya düşen ateşin nasıl can yaktığını. Keşke. Keşke anacığında bugünleri görseydi de, senin de şuran yanmasaydı. Keşke anneler ölümsüz olsaydı da ben de bir kez daha anamı koklasaydım,” demiş ve ellerimi sıcacık ellerinin arasına alarak konuşmaya devam etmişti.

“Bir gelinlik bile giymedim ben.”

Sözleri üstüne bir an nefes alamamıştım. O bakışlardaki hüznün anında yüreğime oturuvermişti.

“Ne çok isterdim giymeyi biliyor musun? Giyip kendi etrafımda dönmeyi, hayal kurmayı, saatlerce ayna karşısında durmayı. Ama nasip olmadı işte. Hoş bana hiçbir şey nasip olmadı ya neyse.”

Bir damla gözyaşı daha yolunu buluverip düşmüştü.

“Cahillik, yokluk, açlık. Bunlar hiçbir şeydi benim için ama rahmetli anama söyledikleri her söz beni yıktı geçti ve sonuç olarak kimsesiz bir

şekilde, başka bir ev üstüne gelin geldim. Kimsem yoktu benim. Ne sırtımı yaslayabileceğim ne de derdimi anlatabileceğim biri. Öylece yapayalnız bu konağa gelin geldim. Ama sen şunu asla unutma güzel kızım. Ben hep senin arkadayım. Sırtını yaslayacağın dağ, derdini anlatacağın dert ortağı. Kısacası her şey olurum sana. Yeter ki sen üzülme. O gözlerdeki hüznü sil. Elbette yerini tutamam rahmetlinin ama onu aratmamak için de elimden ne geliyorsa yaparım.”

Artık ikimizde ağlıyorduk. Çok ağlayan bir insan olmamıştım fakat ne hikmetse Azra annenin yanında hep ağlarken buluyordum kendimi.

“Çekinme benden. Ne derdin olursa olsun anlat bana. Ben... Ben derdimi anlatacak kimse bulamadım ama sen unutma ki ben hep buradayım.”

Sessizce ağlıyorduk ikimizde. O yaşayamadıklarına, ben ise annesizliğime.

“Teşekkür ederim anne. Her şey için teşekkür ederim hem de,” dedim sessizce.

“Neyse. Haydi bakalım şimdi ağlama sırası değil. Mirhan gelip başımın etini yemeden evvel şu işi halledelim.”

Ayağa kalkıp dolaptan tarafa gidişini izledim. Sonra da kapağı açıp içinden çıkardığı parlak şeye bakakaldım.

“Anne,” dedim bir nefeste.

“Öyle kınasız gelin olmak yok.”

Elindeki kırmızı parlak kıyafeti getirip yatağın üstüne koymuştu. Öyle güzel bir rengi ve işlemesi vardı ki gerçekten harika görünüyordu.

“Anne bu da nereden çıktı?”

Tam soru sorduğum sırada kapı açılmış ve içeriye Nazlı ile yanında daha önce hiç görmediğim, gözleri masmavi, okyanusları andıran, saçları kıvılcık bir kadın girmişti. Kadın sanki güneşe hem bakışları hem de saçlarının rengi ile meydan okuyordu.

“Bu sorunun cevabını şuradaki iki cadı versin. Ben şimdi gidiyorum, sen de güzelce hazırlan bakalım.”

Hiçbir şey anlamadan yanağıma bir öpücük kondurup giden kadının ardından baktım.

“Hiç bakma öyle. Herhâlde kına yapmayacağımızı düşünmedin değil mi?”

Bu kız gerçekten deliydi. Yemin ederim Charlie’nin Melekleri’ndeki²⁴ sarışın, renkli gözlü kız gibi hem manyak hem çok güzel, hem de çok akıllıydı.

“Şey. Buna hiç gerek yoktu Nazlı.”

Utanarak söylediğim sözler karşısında Nazlı’nın ve yanında duran, aynı zamanda hâlâ kim olduğunu bilmediğim güzel kadın kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

“Olmaz öyle. Gelin kınasız olur mu hiç? Hem...”

Yanıma yaklaşmış ve ellerimi tutup sözlerine devam etmişti.

“Annen rahmetli de böyle isterdi eminim.”

Nereden geldiğini anlamadığım gözyaşları görüş alanımı bulanıklaştırırken ona sarıldım. Şimdi anlıyordum etraftaki kalabalığın sebebini.

“Teşekkür ederim. Eminim annem şu anda bunları görüyor ve mutlu oluyordur.”

“Hadi hadi, ağlamayı bırak artık. Şimdi gelirse neden karımı ağlattınız diye car car öter. Hem bak seni kimle tanıştıracam. Bu benim canım arkadaşım Cansu. Bakma sen arkadaş dediğime, dördüncü kardeşim o benim. Canım, iki gözümün çiçeği ve aynı zamanda iş ortağım.”

Arkasında kalan kadına baktım. Gülümsüyordu.

“Sonunda Miro’yu kendine âşık eden kadınla tanışma fırsatı bulabildim,” diyerek yanıma gelmiş ve beni kendine çekerek sarılıvermişti.

“Çok mutlu olun çünkü ikinizde bunu çok hak ediyorsunuz.”

“Çok teşekkür ederim,” dedim sessizce.

“Hadi bakalım, tanışma faslı bittiğine göre şimdi hemen hazırlıklara başlamalıyız.”

Düşüncelerimden çıkıp buruk bir tebessüm eşliğinde Nazlı ve Cansu’nun oturmam için gösterdikleri sandalyeye doğru ilerledim. Memleketteki düğün telaşı, yolculuk ve hiç beklemeden yapılacak olan bu etkinlik...

24. Amerikan yapımı 1976-1981 yılları arasında ABC kanalında yayınlanan televizyon dizisi.

Yorulmuştum. Evet yorulmuştum ama aynı zamanda mutlu bir yorgunluk olduğunu da asla inkâr edemezdim.

“Geç kalmak istemiyorsak elimizi hızlı tutmalıyız. Birkaç saat sonra buralar mahşer yeri olur.”

Olur anlamında başımı sallayıp üzüntümü, özlemimi, kısacası her şeyi beynimin bir kenarına sürükleyip, kendimi arkamda duran ikiliye teslim ettim.

“Öncelikle sana bir seçenek sunmadığımız için kusurumuza bakma ama kuaför işin işine girerse, açıkçası işler biraz uzayabilirdi, o yüzden bu işi üstlendik. Dua edelim de her şey boka sarmadan ve Mirhan’ın ağzına düşmeden şu işi bitirelim.”

Öyle komik görünüyorlardı ki gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Eminim mükemmel bir iş çıkaracaksınız kızlar.”

“Evet evet. Öyle olsa iyi olur, yoksa vay hâlimize”

Konuşması biter bitmez tatlı bir telaş ile oradan oraya koşuşturmaya başlamışlardı. Biri saç düzleştiricisini prize takarken, diğeri de makyaj malzemelerini aynanın önüne diziordu. Süreç ilerledikçe herkes sessizliğe gömülmüş, dikkatli bir şekilde elindeki işe odaklanmıştı.

Dakikalar saatleri kovalarken aynada yansıyan görüntüme baktığımda, saçlarımın kalın sayılabilecek şekilde dalgalı olduğunu, makyajımın ise usta bir elden çıkmışçasına muntazam yapıldığını görmüştüm. Detaylı göremesem de ortaya harika bir şey çıkacağına emindim.

“Neredeyse bitti sayılır,” dedi Nazlı sağ gözümün makyajını dikkatli bir şekilde yaparken.

“Bitse iyi olur zaman daralıyor.”

“Dur kız panikletme beni.”

İkilinin muhabbetini dinlemek garip bir şekilde zevk veriyordu bana.

“Sonunda bitti. Mirhan seni görünce delirecek Firuze, benden söylemesi.” Birkaç saniye kapalı gözlerle öylece bekledim, sonra da yavaşça gözlerimi açıp aynaya baktım. Saçlarım gördüğümünden daha güzel olmuştu. Yanlardan hafifçe yukarıda toplanmış ve üzeri boncuk işlemeli iki kırmızı toka ile tutturulmuştu. Makyajım ise profesyonel ellerden çıkmış

gibiydi. Hiçbir abartı yoktu ve olması gereken ne varsa hepsi dozunda uygulanmıştı.

“Ee, ne düşünüyorsun?”

Bu soru Nazlı’dan gelmişti.

“Şey. Ne diyebilirim ki? Bence muhteşem olmuş, emeklerinize sağlık.”

“Allah’tan yetenekli kızlarız.”

Aynaya baktım ve tüm içtenliğim ile bir kez daha teşekkür ettim.

“Asıl biz teşekkür ederiz, bizi bu deli oğlandan kurtardığın için. Mirhan’ı tanıyorsam az sonra damlar buraya. Bence hemen kına elbisesini giymelisin.”

“Tamam,” deyip iki kadına gülümsedim, hızlı adımlarla yatağın üstünde duran kırmızı elbiseye doğru ilerledim. Giyimi çok basitti bu yüzden hazırlanmamın uzun süreceğini düşünmüyordum.

“Beş dakikaya hazırım.”

Hemen banyoya doğru ilerledim. İç çamaşırlarımın uygun olup olmadığından çok emin değildim ama umursamadım. Üstümdeki kıyafetleri çıkarıp dikkatli bir şekilde katladım. Bu yılların verdiği bir alışkanlık olsa da şu an bunu yapıyor olmak, ne yalan söyleyeyim kendimi biraz tuhaf hissettirtmişti.

Daha fazla oyalanmadan elbiseyi dikkatli bir şekilde elime alıp baştan aşağı şöyle bir göz attım. Boncuk detayları muhteşemdi ve işin en güzel yanı sutyen gerektirmeyen bir modeldi. Bu yüzden elbiseyi elime alıp bacaklarımdan geçirdim ve göğsüme kadar çekip sutyenimi çıkarmak için birkaç saniye durdum. Tam bu sırada kapı çalmadan aniden açılmış ve sırtan suratı ile Mirhan içeri girmişti.

“Kapı diyorum. Çalınması için var biliyorsun değil mi?” dedim sakın bir şekilde gözlerinin içine bakarak. Bu sırada ellerim hâlâ göğüslerimin üzerinde duruyordu.

“Özür dilerim ama karımın kapısını çalmam gerektiğini hiç düşünmedim.”

Bakışları ellerimle kapattığım göğsümde takılı kalmıştı.

“Her ne olursa olsun içeride birisi varken o kapı mutlaka çalınmalı. Belki müsait değil, belki başka...”

Sözlerim Mirhan’ın dudaklarımı esir almasıyla yarıda kesilmişti. Bir an neye uğradığımı şaşırsam da ayak uydurmakta geç kalmamış, kollarımı boynuna dolamıştım. Ilık nefesi, her daim burnuma nüfuz eden kendine has kokusu, teninin tenime verdiği his, ıslak dudaklarının teması sözlerimin bir bir uçmasına yetmişti.

“Sen. Benim. Karımsın. Unuttun mu? Hatırlatmaktan zevk duyarım istersen.”

Fısıltısı kulaklarımı alev topu misali sıyırıp geçerken ona daha çok sokuldum.

“Unutmak mümkün mü?”

“Asla. Asla mümkün değil,” demiş ve ellerini yanaklarıma koyarak beni tekrar öpmeye başlamıştı. Beynim buna bir son vermesi gerektiğini söylese de kalbim bambaşka şarkılar eşliğinde dans etmeye devam ediyordu.

“Daha fazla burada kalırsak Nazlı tarafından basılma olasılığımız yüzde doksan dokuz biliyorsun, değil mi?” dedim en sonunda nefes nefese bir adım geriye çekilirken.

“Ne yani karımı öperken basılmaktan mı korkmalıyım?”

“Of Mirhan, tamam anladık ben senin karınım. Şimdi şu elbisenin fermuarını çekmeme yardım et, yoksa dillere düşeceğiz.”

Mirhan dikkatli bir şekilde elbisenin detaylarına dokunmadan askılarını omuzlarıma yerleştirmiş, daha sonra da fermuarı kapatıp kenara çekilmişti.

“Çok güzelsin.”

“Beğendin mi?” diye sordum gülümseyerek.

“Beğenmek ne kelime, bayıldım.”

“Azra annem zevkli kadınmış, elbiseyi çok beğendim.”

“Annem diyen ağzını yerdim ama şu an buna vaktimiz olduğunu pek düşünmüyorum. O yüzden şu zimbirtıları bağlayalım da hemen çıkalım.”

“Bu fiyonk işinden pek anlayacağını sanmıyorum o yüzden şimdilik burada işimiz bitti,” dedim gözümle kapıyı işaret ederken.

Neyse ki hiç uzatmamış ve kısa bir bakışmanın ardından ortadan kaybolmuştu. Hemen banyodan çıktım ve beni bekleyen kızlara doğru ilerledim. Tabii ki kapı önünde dikilen sevgili kocamda dikkatimden kaçmamıştı.

“Kusura bakmayın, biraz geç kalmış olabilirim.”

“Yok canım olur mu öyle şey, biz beklerdik. Siz işinize baksaydınız.”

Nazlı’nın öyle bir bakışı vardı ki, “*İçeride ne boklar yediğinizi biliyorum,*” dercesine gözümün içine bakıyor, benden cevap bekliyordu. Utancımın yerin dibine girmek üzereydim.

“Nazlı sen Asaf enişte ile kelebekler uçuştururken iyi de, ben uçurunca m kötü? Dışarıda bekliyorum, çabuk ol ve karımı utandırmaktan vazgeç.”

İki kardeşin atışmasına gülmemek için kendimi zor tuttum, sonra da Mirhan’ın sırtıtışına aldırmadan aynadaki yansıma baktım. Elbise gerçek anlamda muhteşemdi. Her bir detayından emek akıyor, el işçiliği kesinlikle hakkını veriyordu. Omuz kısmındaki kurdele detayı ve o detaya bağlı kollardan aşağı doğru uzanan tüller.

Her şeyi ile çok ama çok beğendiğim bir elbiseydi.

“Mükemmel oldun Firuze, gerçekten bayıldım.”

Şöyle bir kendi etrafımda döndüm ve Nazlı’nın sözlerini gülümseyerek onayladım.

“Şimdi çıkmalısınız canım. Hadi Cansu biz de hazırlanalım, burada işimiz bitti.”

Nazlı ve Cansu’nun gitmesi ile tekrar aynadan tarafa dönüp, kendime bir kez daha baktım. Heyecandan ellerimi nereye koyacağımı bilemiyordum bu yüzden hafiften kabarık olan eteklerinden tutup kendi etrafımda döndüm ve bu sırada kapıda bekleyen Mirhan’ı gördüm.

“Bu elbiseyi bu gece yırtacağım, bilgin olsun.”

Lacivert takım elbisesi, dalgalı denizleri andıran mavi gözleri ile Mirhan Ateşoğlu resmen nefesimi kesiyordu.

“Öyle bir şey yapamazsın annen üzülür.”

“Annemin ruhu duymaz,” demiş ve birkaç adım mesafeyi kat ederek beni kollarına almıştı.

“Ben üzülebilirim ama.”

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarına minicik bir öpücük kondurdum.

“Sen üzülürsen, ben kahrolurum.”

Öyle güzel bakıyordu ki bana, “*Seni seviyorum*” demese de olurdu.

“Sen kahrolursan, ben mahvolurum.”

Birbirimize sımsıkı sarılıp saniyeler boyu öylece kaldık.

“Bana sarıldığında, bana baktığında, bana dokunduğunda kendimi öyle şanslı hissediyorum ki, bu durum bazen beni korkutuyor.”

“Seni seviyorum Mirhan astsubayım ve ben de sana her baktığımda benim nefesimi kesiyorsun. Yani yalnız değilsin.”

Sözlerim biter bitmez sevdiğim adamın kollarından ayrılıp geri çekildim.

“Hadi bakalım çıkalım ve şu işi bitirelim.”

Bana uzattığı ellerini tutup kapıya doğru ilerledik. Silah tutmaya alışkın, bu eller ne zamandır bir erkeğin hissettirdiği duyguya bağımlı olmuştu bilmiyorum fakat böyle olması aşırı derece de hoşuma gidiyordu.

Dışarı adım atar atmaz konağın avlusunda toplanmış kalabalıktan öyle bir ses çıkmıştı ki, bir an neye uğradığımı şaşırmış öylece kalakalmıştım. Sesler o kadar yüksekti ki inanılır gibi değildi. Kadınların neredeyse hepsi beyaz, ucu dantellerle süslenmiş başörtü takmıştı. Ellerindeki mendilleri sallarken, hep bir ağızdan da zılgıt sesleri yükseliyor, gelen misafirlerin hepsi çalan müziğe eşlik ediyordu.

“Dikkatli in merdivenlerden.”

Mirhan’ın sesi şaşkınlığımı bıçak gibi kesivermişti.

“Ne dedin? Anlamadım.”

“Merdivenlerden dikkatli in, dillere düşmeyelim diyorum.”

“Kes şunu,” dedim gülümseyerek.

Zaten Mirhan'ı son görüşüm olmuştu bu. Merdivenlerden iner inmez kalabalık beni arasına almış, vur patlasın çal oynasın, eğlence başlamıştı. Halay eşliğinde çekilen zılgıtlar, oyunlar, hep bir ağızdan çıkan fakat anlamını bilmediğim sözler...

Bu öylesine muhteşem bir atmosferdi ki, bu kültürü hiç bilmeyen biri bile saniyesinde her şeye ayak uydurabiliyordu.

Dakikalar saatleri kovalarken eğlence hiç hız kesmemiş fakat ben bitmiştim. Ortama nasıl ayak uydurduysam sesim bile kısılmıştı.

“Seni omzuma atıp kaçırmamı ister misin?”

Mirhan'ın sesi ile hemen bakışlarımı sol tarafa çevirdim.

“Beni mi takip ediyorsun Mirhan astsubayım?”

“Her saniye hem de.”

Aramızdaki mesafeyi kapatıp kimseye aldırmadan alnıma bir öpücük bırakıp geri çekilmiş ve konuşmaya kaldığı yerden devam etmişti.

“Azra Sultan'ın emri, kına yakılacakmış.”

Derin bir nefes alıp *anladım* dercesine başımı salladım. Sonra da her defasında bana uzattığı ele bir kez daha tutundum.

Kalabalığın arasında ilerlerken birkaç kişi hemen avlunun ortasına masa ve sandalye yerleştirmiş, akabinde hemen gözden kaybolmuştu. Derin bir sessizlik, meraklı bakışlar ve dile gelmeyen sözler... Sandalyeye oturduğumda nereden geldiğini anlamadığım kırmızı pullarla süslenmiş, parlak örtü başıma yerleştirilmişti.

Tam bu sırada müzik başlamış ve mutfak tarafından sıra hâlinde, ellerinde mum yakılmış kınalar ile kızlar çıkmıştı. Bir an kendimi kötü hissettim ama aldırmadım. Durduğum yerde dikleştim ve etrafımızda dönen gençlere baktım. Bu sırada avlunun en köşesinde duran babama takıldı gözlerim. Yüzündeki her bir çizginin hikâyesini bildiğim adamın gözleri dolmuş, dudakları titriyordu. Yutkundum. Bakışlarımı gökyüzüne çevirip biriken gözyaşlarımı savuşturmaya çalıştım ama nafileydi. Boğazıma oturan yumru defalarca yutkunmama rağmen hâlâ oradaydı.

“Uçanda kuşlara malum olsun ben annemi özledim.”²⁵

25. Yüksek Yüksek Tepelere - Anonim.

Ağzımdan firar eden hıçkırığı kimseler duymasın diye dişlerimi dudaklarıma geçirdim fakat Mirhan'ın elimi tutması ile bunun çok geç olduğunu anladım. Hemen başımı eğdim.

Hayır. Hayır.

En mutlu günümde ağlamamalıydım. Bunca zahmete giren bu insanları üzmenin bir anlamı yoktu. Serin havayı ciğerlerime çekip derin bir nefes aldım. Sonra da başıma örtülen örtüye şükrederek başımı kaldırdım. Derken kaynanamın ağlamaktan kızarmış gözleri ile bize doğru geldiğini gördüm. İkimizde sessizdik. Usulca ellerimi avuçlarının arasına alıp ortasına sürdüğü kınaya baktım. Boncuk gibi gözyaşları akıyordu toprağa. Nedenini bilmiyordum ama ona baktıkça benim de gözyaşlarım onunkilere eşlik ediyordu. Avuçlarıma altın koyup, elimi bir kesenin içine koymuştu. Aynı şeyi Mirhan'a da yaptıktan sonra birkaç adım geri çekilmişti.

Tekrar birbirimize bakmamız uzun sürmemişti ve ben o bakıştan sonra bitmiştim. Bir hıçkırık iki dudağımın arasından firar ederken bana uzanan kolların arasına sığındım. Ben annesizliğime ağlarken, o da yaşayamadığı her için ağıt yakıyordu.

İkimiz ne kadar bu şekilde birbirimize sarılarak, zaman geçirdik bilmiyordum fakat omzuma konan el buna bir son vermemiz gerektiğini sessiz bir şekilde dile getiriyordu. Birkaç kez yutkunup, defalarca kez nefes aldım ve en sonunda geri çekildim. Etraftaki sessizlik dikkatimi çekince yaşlı gözlerle bize bakan hiç tanımadığım yüzler gördüm.

“Evine hoş geldin güzel kızım.”

Kulağıma gelen sözlerle bakışlarımı Mirhan'ın annesine çevirdim.

“Dilerim ki hep mutlu ol ve bu evlilikten asla pişman olma. Ben sadece şunu bil istiyorum,” demiş ve ellerimi avuçlarının arasına alarak konuşmaya devam etmişti.

“Evlilik hiç bilmediğin yollarda yürümek gibidir. Bazen taşlı, bazen de çiçeklerin renklendirdiği yollardan yürüyeceksin, hatta yeri gelecek karanlık yollardan geçeceksin. Ama hiçbir zaman unutma ki, her karanlığın bir sabahı vardır. Ve ben canım sağ olduğu müddetçe sizi hep o yolda bekleyecek, şartlar ne olursa olsun hep yanınızda olacağım. Olur da bir gün,başın dara düşerse, kocana bile anlatamayacağın bir derdi olursa, bil ki ben hep buradayım güzel kızım.”

Söylenen sözlerin içtenliği karşısında bir kez daha darmadağın olmuş, bir kez daha kendimi bana doğru açılan kolların arasında bulmuştum. Bu sefer müzik değil, zılgıt sesleri eşlik ediyordu bize. Bu sesler göğeyükselirken, yukarıdan bir yerlerden şeker fırlatılıyor, bu durum kalabalığın daha coşmasına sebep oluyordu.

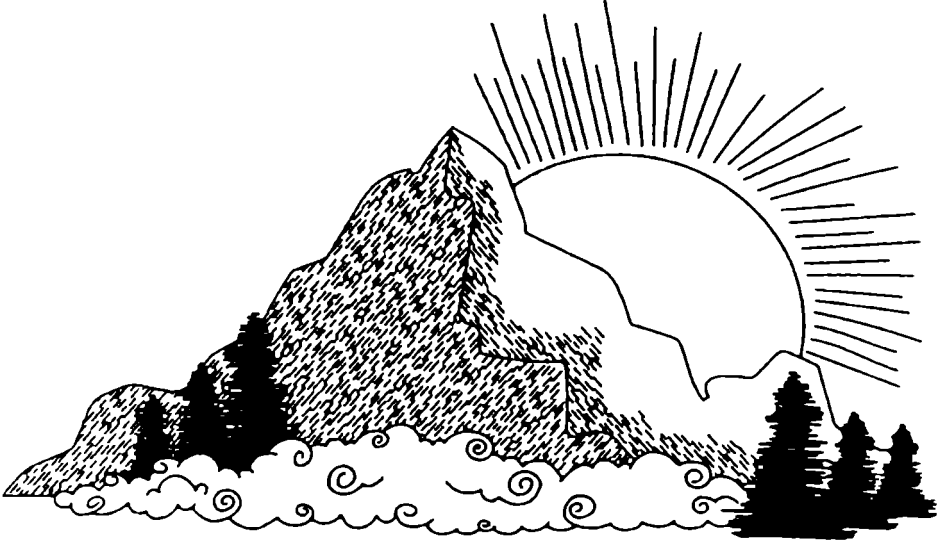
Ortalık yeniden şenlenmiş, eğlence geç saatlere kadar sürmüştü. İnsanlar artık yavaş yavaş dağılmış, müzik sesi kesilmiş, saatler önce kalabalıktan nefes alınamayan konağın avlusu sessizliğe bürünmüştü.

Şimdi ise avluda oturmuş hep birlikte çay içiyorduk. Nazlı çocukları yatırmak için erken ayrılmış, Cansu ise kocası ile kalacakları otele gitmişti. Her ne kadar burada kalmaları için ısrar edilse de Sedat Bey kibar bir dille geri çevirmişti. Ellerinde, yüzünün belirli bir kısmında ve boynunda bulunan yanık izleri elbette dikkatimi çekmişti fakat haddim olmayan şeylere burnumu sokmak bana göre değildi. Bu yüzden bu düşünceleri bırakıp ortada dönen sohbete kulak verdim.

“Buraları yarın erken saatlerde hallederiz. Herkes yorgun. Cihan sen Bekir Bey’e odasına kadar eşlik et, kızım sen odanı zaten biliyorsun. Var mı bir eksiğin, istediğin bir şey?”

“Hayır çok teşekkür ederim efendim.”

Masada toplanan kalabalık bir anda ayaklanmış ve iyi geceler dileklerini söyleyip dağılmaya başlamıştı. Mirhan’ın neden kaş göz yaparak babama eşlik ettiğini anlasam da hiç ses etmeden ben de odama doğru ilerledim. Kıyafetlerimi çıkarmam beş dakika bile sürmemiş hemen kendimi yatakta bulmuştum. Öyle yorgundum ki, sadece gözlerimi kapattığımı hatırlıyordum. Sonrası zaten karanlık.

FİNAL

Firuze

Uzun zamandır hissetmediğim, varlığına bile inanmakta zorlandığım, anlatan arkadaşlarıma içten içe abarttıklarını söylediğim fakat başıma gelince hepsine hak verdiğim bir duyguydu aşk. Sevmek güzeldi ama sevilmek, değer görmek ve bunu iliklerine kadar hissetmek bambaşka bir şeydi.

Sessiz bir gülümseme dudaklarıma yerleşirken, dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp lavaboya doğru ilerlerdim. Tek başıma uyuduğum yatakta çift kişi olarak uyanmıştım çünkü Mirhan gecenin bir yarısı hırsız gibi girmiş, neden burada olduğunu sorduğumda ise, “*Karım değil misin?*” diyerek bana sarılmış ve öylece tekrar uyuyakalmıştık.

İşlerimi halledip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yatağa doğru ilerledim.

“Beş dakika elli dört saniye.”

Mirhan’ın sesi ile düşüncelerimden sıyrılıp ona baktım. Yatak başlığına sırtını dayamış pis pis sırtarak bana bakıyordu.

“Dakikalarımı sayıyorsun?” dedim onun gibi sinsi sinsi sırtarak.

“Meslek icabı.”

“Hadi oradan,” deyip kıyafetlerimi giymek için ilerledim.

Bir anda aklıma gelen düşünceyle içimdeki şeytana uyup pijamamın düğmelerini yavaşça, tek tek açmaya başladım. Siyah sutyen meydana çıktıkça bakışları değişmiş, mavileri kısılmış, bir şey demek istercesine dudakları büzülmüştü.

Konuşma fırsatı tanımadan hemen pijama altını çıkarıp yatağın üstüne koyuyordum ki, Mirhan bir anda kolumdan tutup beni altına almıştı .

“Bitti mi,” derken bacakları ile tamamen kaçmamı engelleyecek şekilde beni bedeninin altına hapsetmişti.

“Ne bitti mi?” dedim anlamamış gibi yaparak.

“Beni tahrik etmen.”

“Aa, ne ayıp. Ben asla öyle bir şey yapmam.”

“Vallâhi bana hiç öyle gelmedi. Özellikle pijama altını çıkarırken kucunı kıvrıman beni bitirdi.”

Ufak bir kahkaha atıp onu kendime çektim ve öptüm. Her daim bu kadar güzel kokması gerçekten haksızlıktı.

“Bu işin devamı gelmeyecekse, hemen yataktan çıkmamız gerekiyor.” Geri çekilip derin bir nefes aldım ve sessiz kalarak sözlerini onayladım. Sonra da işler karışmadan hazırlanıp aşağı indik.

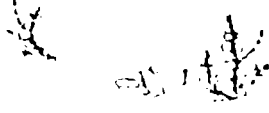
O dakikadan sonra her şey bir film şeridi gibi gözümün önünden sırasıyla geçmişti. Kalabalık bir şekilde kahvaltı edilmiş, sonrasında ise hemen kuaföre gidilmişti. Temizlemeye gönderilen gelinlik bulduğum kuaföre gelmiş, saç ve makyajım yapılmış ve saatler süren hazırlıktan sonra nihayet hazırlanabilmiştim. Her şeyimle sade olmuştum. Nude rengi makyajım, şık bir topuz üstüne yerleştirilen duvağım. Sadeliği bozan tek şey altınlarımdı.

Kapıdaki hareketlik dikkatimi çekince o tarafa döndüm ve bana doğru gelen Mirhan’ı gördüm. Bu adam her seferinde nasıl bu kadar yakışıklı olmayı başarıyor bilmiyordum fakat her ne yapıyorsa, bu benim için hiç hayra alamet değildi. Çünkü kelime haznemde dahi bulunmayan on harfli bir cümle, beynimi fazlası ile işgal etmeye başlamıştı.

Kıskançlık...

“Hazır mısın?” deyip alnımdan öpmesiyle düşüncelerim sis bulutu gibi dağılıvermişti.

“İçinde sen olan her şeye hazırım.”

Düşünün ki bir düğün ne kadar kalabalık olabilir?

Salona girdiğimden beri aklımın bir köşesinde hep bu soru vardı. Salona girerken heyecanlıydım fakat kalabalığı görünce elim ayağım birbirine dolanmış, ne yapacağım konusunda Mirhan'ın yönlendirmesine ihtiyaç duymuştum. İlk dansı nasıl yaptın diyen soran olursa asla cevap veremezdim zira heyecandan aklımı kaybetmiştim.

Fakat bu heyecan zaman ilerledikçe yerini eğlenceye, geleneksel oyunlara, adetlere bırakmıştı. Gerçekten tam anlamıyla bu insanlar eğlenmenin hakkını veriyordu.

Gecenin sonunda gençlerin tezahüratları ile düğün yerinden ayrılırken ikimizde sessizdik. Ben üzerimdeki ucu bucağı görünmeyen altınlara bakarken, Mirhan da bana bakıyordu.

“Gerçekten inanılır gibi değil,” dedim beş parmağımın beşinde takılı olan yüzüklere bakarken.

“Buralarda böyle.”

“Biz de onlara mı takacağız? Eğer öyleyse yemin ederim maaştan beş kuruş kalmaz bilesin. Bunların hepsi tam altın.”

Mirhan'ın kahkahası ile kaşlarımı çattım.

“Çok tatlı olduğunu söylemiş miydim? Ve hayır o altınların hepsi zamanında onlara da takıldı. Yani maaşımızdan beş kuruş gitmeyecek.”

Hâlâ gülüyordu pislik. İşaret parmağımla bana yaklaşmasını söyledim.

“Dua et ki Mirza kullanıyor arabayı yoksa ben seni bir güzel sırttırdım.”

Sözlerim üstüne elimi tutup tenime dudaklarını değdirmiş, ben de mum gibi erimeye başlamıştım.

“Sizi otele bıraktıktan sonra aracı garaja park ederim. Âdem beni almaya gelecek.”

Mirza’nın sözleri ile bir anda kendime çekidüzen verip iki kardeşin konuşmasını dinledim.

“Tamam yarın görüşürüz. Dikkat et kendine.”

Aracın durması ile Mirhan hemen inmiş ve benden tarafa dolanarak kapımı açmıştı.

“Centilmenlikte diz boyu,” dedim gülümseyerek.

“Sana evlenme teklifini dağda yaptım hatırlarsan, centilmenlik benim göbek adım.”

Kahkaha atmamak için ellerimi ağızma kapattım. Her ne olursa olsun sokak ortasında yüksek sesle gülemezdim.

“Bana otelde kalacağımızı söylememiştin?”

Kardeşi araçla gözden kaybolurken uzattığı eli tutarak yavaşça merdivenlere doğru ilerledim.

“Böyle istersin sanmıştım.”

“Bilmem açıkçası hiç düşünmedim.”

“Ama ben düşündüm.”

Mutlu bir şekilde eski görünümlü otelden içeri girdiğimiz de, aslında içerisinin hiç de eski olmadığını fark ettim. Tamamen modern dokunuşlar vardı. Çalışanlar güler yüzlü bir şekilde müşterilerle sohbet ediyor, bazı müşteriler ise bekleme salonunda sakın bir müzik eşliğinde kahvelerini yudumluyordu. Açıkçası küçük olmasına rağmen gayet güzel bir oteldi.

“Hoş geldiniz Mirhan abi, nasılsınız?”

Abi.

Beynim bu sözü tekrar ederken onlar kendi aralarında konuşmaya devam etmişlerdi.

“Hoş buldum Yasin, nasılsın?”

“Teşekkür ederim Mirhan abi, çok şükür her şey yolunda.”

“Bizim anahtarları alalım mı?”

“Tabii ki Nazlı hanımın odanız için her şeyi kendi hazırlamıştı zaten. Bir eksik olursa resepsiyonu aramanız yeterli.”

Nazlı ne alaka?

Kafamı meşgul eden sorulara rağmen sessiz kaldım. Ta ki merdivenlerden çıkana kadar.

“O çocuğu tanıyor musun? Nazlı ne alaka?”

“O çocuğu tanıyorum hem de yıllardır, ayrıca otel Nazlı’nın.”

“Ne?” dedim bir an duraksayarak. Evet Nazlı’nın bir otel işlettiği biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum açıkçası.

“Buraya çok emek verdi. Cansu ile günlerce üstünde çalıştı. Ne yalan söyleyeyim azmine hayran kalmamak elde değildi. Ne Mirza’dan ne de benden yardım istedi. Tabii bizden istemedi ama sümsük böceği enişte sonradan her şeyine yardım etti o ayrı bir konu.”

“Sümsük böceği mi?” dedim kahkaha atarak.

“Yeni adı kelebek uçuran Asaf.”

Bu sefer yüksek sesle kahkaha atmıştım.

“Bence kelebek uçuran Asaf seni duymasın.”

“Bence de duymasın, korktuğumdan falan değil ama Nazlı’nın çenesini hiç çekemem.”

Sohbeti kesip kalacağımız odaya giriş yaptık. Küçük valizi kenara bırakıp odayı baştan aşağı inceledim. Sade, krem rengi bir örtüyle kaplanmış yatak, odanın ortasına denk gelecek şekilde yerleştirilmişti. İki tane komodinin yatağın yan taraflarını süslerken, sol tarafta büyük yapraklı bir bitki odaya renk katmıştı. Sağ tarafta, camın önünde duran iki bambu sandalye ve ona uyumlu bir orta sehpa yer alıyordu. Hemen arkasındaki duvarda yeşil, turuncu ve kahverengi renklerin hâkim olduğu orta boy tablolar asılmıştı. Yerdeki halı ise tamamen etnik desenli ve odanın her bir detayı ile gayet uyum sağlamıştı.

“Acıktın mı?”

Beni kendine çekip sımsıkı sarılmıştı.

“Bilmem. Aç olsam bile hissetmiyor gibiyim. Çok yorgunum ve saatlerce uyumak istiyorum.”

“O zaman kafandaki şu zimbirtıları çıkaralım önce.”

“O zimbirtıları acıtmadan çıkarırsan çok sevinirim.”

“Bence o zimbirtıları çıkarmadan önce başka şeyler yapmamı istemiyorsan, sözlerine dikkat et.”

Ufak bir kahkaha atıp yatağın uç kısmına oturdum. Tokalar teker teker avuçlarımın arasında birikirken ikimizde sessizdik. Bitmişti artık. O kadar çok şey yaşamıştık ki beraber, sonunda kavuşmuştuk. Hemde ölüm bizi ayırana kadar.

“Bunlar bitti. İstersen altınları da çıkaralım.”

Kolumda, boynumda hatta belimde bile olan altınlara baktım.

“Evet bence de çıkarmalıyız”

Önce belimdeki kemeri çıkarıp yatağın üstüne bıraktım. Mirhan’da boynumdaki üstü altın dolu kurdeleyi alıp aynısını yapmıştı. Boynumdaki kolyeler, kolumdaki bilezikler ve parmaklarımın her birini dolduran yüzükler sırasıyla diğerlerinin yanında yerlerini alırken, üstümde birkaç bileklik ve alyans dışında hiçbir şey kalmamıştı sonunda.

“Yemin ederim ferahladım.”

Üstümden bir dağ kalkmıştı sanki.

“Bunları şimdilik çekmeceye koyalım yarın ne yapmak istersen hallederiz.”

Sözlerini sessizce onaylayıp ayağa kalktım ve Mirhan’ın bakışlarına aldırmadan saçlarımı bir yana toplayıp sırtımdaki düğmeleri açması için arkamı döndüm. Her bir düğme açıldığında kalbim daha da hızlansa da aldırmadım ve en son düğmeye gelince usulca ondan tarafa döndüm.

Sessizlik beni daha da tedirgin ettiğİ için derin bir nefes aldım ve gözlerinin mavilerinde kaybolurken parmak uçlarımla gelinliğın kollarını aşağı doğru sıyırdım. Bakışları değıştikçe kalp atışlarım bedenimi dövse de, aldırmadan devam ettim.

Ta ki iç çamaşırlarımla kalana kadar.

Ben heyecanımı nasıl yatıştıırırım diye düşünürken Mirhan hâlâ sessizliğini koruyor, bu da benim daha çok gerilmeme sebep oluyordu.

Derken ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde beni kendine çekmiş ve dudaklarımı kendi dudaklarına hapsetmişti.

“Seni seviyorum yüzbaşım.”

Süslü sözlere gerek yoktu. O hiçbir zaman süslü söze ihtiyaç duyanda biri olmamıştı zaten.

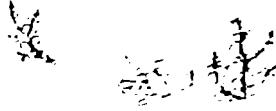
“Ben de seni seviyorum Mirhan astsubayım. Her şartta, her şekilde ömrüm yettiği sürece.”

Beni kucağına aldığı gibi tekrar öpmeye başlamış, aklımı yitirmeme sebep olacak kadar vücudumun her bir santiminde dakikalarca oyalanmıştı. Dudakları tenimi damgalarken, elleri bedenimin sahibi gibi hükmünü ilan ediyordu.

“Benimsin.”

Bacaklarımın arasına yerleşirken kollarımı boynuna doladım ve sessizce dudaklarına doğru fısıldayarak tek bir kelime ile noktayı koydum.

“Seninim.”

Ertesi sabah gözümü açtığımda yaptığım ilk şey saate bakmak olmuştu. Neredeyse öğlen olmuştu ama biz hâlâ yatakta yatıyorduk.

Gözlerimi açmakta zorlansam da sessizce yataktan çıkıp duşa doğru ilerlerdim. Yaklaşık on dakika sonra duştan çıktığımda Mirhan'ın hâlâ uyuduğunu gördüm. Ona biraz daha zaman tanıyarak kıyafetlerimi giyip, saçımı ördüm. Ufak bir rimel sürüp, dudaklarımı renklendirdikten sonra yatağa doğru ilerlerdim.

İnanılır gibi değil hâlâ uyuyordu.

“Mirhan,” dedim nazik bir şekilde. Bu sırada akşam çekmeceye koyduğumuz takıları büyük çantamın içine koymaya başlamıştım.

“Düğün sabahı altınları alıp kaçan gelin, sana da günaydın.”

Homurdanarak söylediği sözler karşısında gülümseyip, yanağına bir öpücük kondurdum.

“Hatırlarsan bugün ailem memlekete geri dönecek ve ben biraz daha onlarla zaman geçirmek istiyorum.”

“Ah, özür dilerim bebeğim, tamamen unuttum ben o mevzuyu. 10 dakikaya hazır olurum, sen toparlan.”

Çıplak kışını görmeme aldırmadan banyoya doğru ilerlemiş ve saniyeler içinde gözden kaybolmuştu. Ben de bunu fırsat bilerek gelinliği askısına yerleştirmiş, birkaç parça kıyafeti küçük çantanın içine koymuştum. Tam yatak örtüsünü düzeltirken Mirhan iç çamaşırları ile tekrar odaya adım atmıştı.

“Babamların bileti kaçtaydı?”

“Akşam saat 19.00’da,” dedim etrafa son bir kez daha bakarak.

“Hadi bakalım ben hazırım.”

Kot pantolon, gömlek ve üstüne daha önce görmediğim yeşil bir mont giymişti.

“Yeşilden bıktığını sanıyordum,” dedim kaşlarımla giydiğini işaret ederek.

“Kanıma işlemiş.”

“Kesin öyledir,” dedim burun kıvrarak. Bu sırada gelmiş yanağımı acıtacak şekilde öpmüş ve geri çekilmişti.

“İşte günüm aydı. Hadi bakalım gitme vakti.”

Küçük çantayı ve gelinliğin bulunduğu kapalı askıyı alıp merdivenlerden yavaşça inmeye başladık. Resepsiyondakilere el sallayıp otelden ayrıldık ve aracın bulunduğu yere doğru ilerleyip konağa doğru yola çıktık.

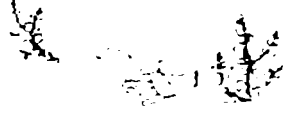
Yaklaşık yarım saat süren yolculuk sonrasında konağa geldiğimizde kaynanam bizi kapıda karşılamış, sanki daha dün görmemiş gibi sınıksız sarılarak içeri buyur etmişti.

Ortam kalabalık ama bir o kadar da güzeldi. Dışarıdaki büyük masada oturmuş, kahvaltı etmiş ve çaylarımızı yudumlayarak saatlerce sohbet etmiştik.

Akşam yemeği zamanı geldiğinde erkekler tandır başında toplanırken kadınlarda mutfakta başka işlere yardımcı olmuş, el birliği ile akşam için yemek sofrası kurulmuştu.

Her şey çok güzeldi fakat zaman acımasızdı. Öyle çabuk geçiyordu ki, ne yapsan durmuyordu. Veda zamanı geldiğinde babama sımsıkı sarılmış, ağlamamak için kendimi zor tutmuş fakat kaçınılmaz son yaklaşıp da, babamın Mirhan ile konuşmasına şahit olduktan sonra, her şeyin boşuna olduğunu anlamıştım.

“Kızım sana emanet Mirhan. Ben emanetime yıllarca gözüm gibi baktım. Saçının tek bir telini incitmedim, incitmelerine de izin vermedim. Lütfen sende izin verme.”

Onları yolcu edip dönüş yoluna geçtiğimiz ilk dakikadan beri ağlıyordum. Neydi bana bu kadar dokunan bilmiyorum ama kendime engel olamıyordum işte.

“Durmamı ister misin?”

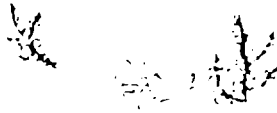
Gerek yok anlamında başımı salladım.

“Su ister misin?”

Bu seferde *hayır* anlamında başımı salladım.

“Peki sana kocaman sarılıp, bunlar da geçecek dememi?”

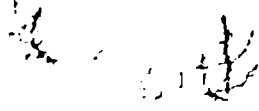
Başımı kaldırıp ona baktım ve ağlayarak bu sefer, *olur* anlamında kafamı salladım. O dakikadan sonra ben ağladım o da sessizce dinledi. Sonra da kaldığımız yerden yolumuza devam ettik.

Günler geçmiş memleketin her taşı toprağı gezilmiş, güzel anılar biriktirilmiş ve en sonunda da gitme vakti gelmişti. Valizleri aracın arkasına yerleştirip veda ederken, herkesin gözü yaşlıydı. Tek sırtan ne hikmetse Mirhan Ateşoğlu’ndan başkası değildi.

“Anne bu kadar çok ağlamanın sebebi, ben miyim yoksa gelin hanım mı?”

Ortam bir an neşelenmiş fakat veda ederken tekrar hüzne boğulmuştu. Bir varmış bir yokmuş. Hayatın ta kendisi bu değil miydi zaten...

Uyku ile geçirilen uzun saatler sonunda nihayet haftalar önce ayrıldığım yuvama ayak basmış, nizamiye kapısından içeri girmiştik. Her bir taşıyı hatırladığım bu yeri bu denli özleyeceğim aklımın ucundan geçmezdi ama özlemiştim işte. Üniformamı, beremi, evimi, şahsıma ait odamı kısacası her şeyi.

“Sen küçük çantayı al çık ben gerisini,” diyen kocama baktım. Bir zamanlar burada Mirhan astsubaydı fakat şimdi hem sevdiğim adam hem de kocamdı.

“Dikkat et,” diyerek araçtan indim ve önceliği kaynanamın, “*Aman kızım dikkat et,*” dediği altınlarımın bulunduğu çantaya verdim. Sonra da birkaç küçük valizi alarak evime çıktım.

Gerçekten insanın kendi evi gibisi yoktu. Kokusu bile bambaşkaydı. Valizleri yatak odasına koyup tekrar kapıya yönelmiştim ki, Mirhan’ın getirdiği malzemeleri kapıya bırakması ile onları mutfığa taşıdım. Azra anne ısrarla gerek yok dememize rağmen zeytin yağından tut salçasına kadar hepsini koymuştu.

“Sonunda bitti.”

“Daha yerleştirmesi var, temizliği var. Bence bitti demek için çok erken,” dedim gülümseyerek.

“Azıcık uyuyup öyle yapsak bu işleri olmaz mı?”

Ona sarıldım.

“Sen git yat, ben yolda uyudum.”

“Beraber yatsak?”

“Tamam sen önden git ben geliyorum. Yatağımın üstündeki örtüyü kaldır. Çarşaf ve yastıklar zaten temiz.”

Alnımdan öpüp geri çekilmiş ve saniyeler içinde gözden kaybolmuştu.

Birkaç gün içinde ikimizde göreve başlayacaktık. Bu yüzden bu işlerin bir an evvel bitmesi gerekiyordu. Nereden başlamam gerektiğini bir saniye bile düşünmeden hemen bozulacak eşyaları buzdolabı sildikten sonra yerleştirmeye başladım. Bittikten sonra mutfak toparlayıp buzlukta duran kıyma paketini erimesi için tezgâhın üzerine koyup kaldığım yerden devam ettim. Salon, mutfak, koridor derken saat epey ilerlemiş ve ben acıkmaya başlamıştım. Kıymayı kavurmak için tencereye koyup kısık ateşte pişmeye bıraktım. Bu sırada kıymanın çabuk pişeceğini düşünüp hemen pilavın yağım da yan ocağa koyup şehriyesini kavurmaya başladım.

Neyse yarım saate hepsi hazır olmuş, masadaki yerini almıştı.

“Ellerine sağlık, keşke yorulmasaydın.”

Mirhan’ın sesi ile başımı kaldırıp ona baktım. Saçları darmadağındı ve her zamanki gibi yine yakışıklıydı.

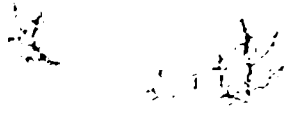
“İyi uyudun mu?”

“Hayır çünkü sen beni kandırdın.”

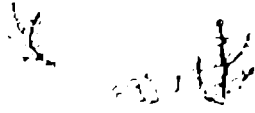
Çocuk gibi mızıldanmasına güldüm.

“Hadi soğumadan yiyelim çünkü çok acıktım.”

Hayatımda ilk kez babam dışında bir erkeğe yemek hazırlamıştım. Oldukça tuhaf ama alışabileceğim bir durumdu.

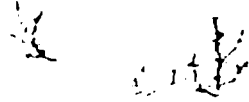

Ve öyle de olmuştu. Evdeki varlığına, beni sevmesine, bana her konuda yardımcı olmasına, beraber uyumaya ve daha birçok şeye öyle alışmıştım ki, görev yerine gittiğinde resmen boşluğa düşmüştüm. Ben yarın iş başı yapıyordum ama o güvenlik sebebi ile bugün gitmek zorundaydım. Hem ona hem de bana çok zor gelmişti bu ayrılık. Ev bomboştı ve üstüme üstüme geliyordu sanki. Yatağa yattığımda kokusu burnuma nüfuz ederken gözlerim doluyor, onu bu kadar çabuk özlediğim için kendime kızırıyordum ama yapacak bir şey yoktu. Bu işler her zaman böyleydi ve böyle olmaya devam edecekti.

Sabah erken kalkmış ve her zaman olduğu gibi büyük bir titizlikle hazırlanmış, üniformamı giyip içtima alanındaki yerimi almıştım. Bakışların elbette farkındaydım lakin her zaman olduğu gibi zerre umursamadım. Tekmil verip hazır ola geçtim ve meslek hayatım boyunca her zaman yaptığım şeyi yaparak, hazır kıta bekledim. Sonra da içtima alanından ayrılıp odama doğru ilerlerdim. Her şey yerli yerindeydi. Dolabımın kilidini açıp silahımı palaskadan çıkardım ve bilgisayarımın başına geçtim. Masada duran evraklar, birçok işin beni beklediğinin habercisi gibi bana doğru göz kırpiyordu ama aldırmadım. Bunlar benim hem görevim hem de sevdiğim adamı bir nebze de olsa düşünmeyi bırakmam için araçtı.

Yaklaşık bir saat sonra kapı çalmış Ayşegül ve Gamze selam vererek içeri girmişlerdi. Hepsiyle kucaklaşıp üç tane orta şekerli kahve söyledikten sonra, ben yokken neler olduğundan konuşmuş, daha sonra benim düğünün detaylarından gülümseyerek bahsetmiştik. Kısa süren sohbetin ardından herkes işinin başına dönmüş, ben ise tekrar evrak işleri arasında boğulmaya başlamıştım.

Günler böyle gelip geçiyordu. Mirhan ile her gece konuşsak da onu çok özleyor, bir türlü bu durumu aşamıyordum. Neyse ki yarın görecektim onu. Erzakları temin etmek için gelecekti. Bu durum kısa bir süreliğine gerçekleşecek olsa da onu birkaç saat görecektik bana yeterdi.

Düşüncelerimden sıyrılarak yatağıma uzandım ve Mirhan'ın yastığına sarılarak uyumaya çalıştım.

Tam bu sırada kapıdan gelen birkaç tıkırtı sesi ile hemen ayağa kalkıp sessizce koridorda ilerledim. Burası birlik içinde yer alan bir lojmandı. Buraya elini kolunu her sallayan giremezdi fakat bulunduğumuz yer terör bölgesiydi yani her şey olabilirdi. Silahı koyduğum yerden aldığım sırada tanıdık bir koku burnuma nüfuz edince silahı, olduğu yere bırakıp,

Mirhan'ı görmemle beraber koşarak onun kucağına atladım. Üzerinde kamuflajı, ayaklarında ise hâlâ botu vardı ama zerre umursamadım.

“Sessiz olur musun yüzbaşım, kaçak geldim de.”

Ben kucağındayken kapıyı kapatmış ve anahtarı sehpanın üstüne bırakıp beni öpmeye başlamıştı. O kadar çok özlemiştim ki bu hissi ...

Bacaklarımı beline dolayarak daha çok sokuldum ona.

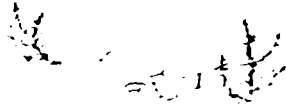
“Seni özledim ve hoş geldin,” dedim nefes nefese.

“Ben de seni özledim güzelim ve hoş buldum,” dedikten sonra bir kez daha dudaklarımız buluşmuştu.

Adeta zaman durmuştu. Kaç saniye ya da kaç dakika öylece kaldık bilmiyordum ama Mirhan'ın nefes nefese söylediği sözler ile kendime geldim.

“Yatağa gidiyoruz hanımefendi yoksa seninle şurada neler yapabileceğimi hayal bile edemezsin.”

Onu o kadar özlemiştim ki hayır demek asla aklımın ucundan bile geçmemişti.

Saatler sonra yatakta, birbirimize sarılmış uzanırken, onun burada olmasının şokunu hâlâ üstümden atamamıştım.

“Aç ımsın?” dedim sessizce.

“Hayır yolda gelirken yedim.”

Saçlarıma öpücük kondurmasını seviyordum. Belki de en çok özlediğim şeylerden birisi de buydu.

“Neden erken geldin?”

Üstü olarak şu konuşmayı yapıyor olmak ciddiye komik geliyordu.

“Askerin bir tanesinin kolu kırıldı ve acil gelmemiz gerekti. Bende bunu fırsat bilip değerlendireyim dedim.”

“Bu yaptığın suç”

“Kocanı ihbar mı edeceksin yani?”

Öyle masum konuşmuştu ki gülmemek içten bile değildi.

“Ben üç maymunu oynamaya taraftarıyım.”

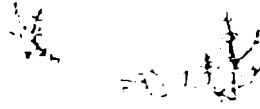
“İşte benim kadınıam.”

Sevdiğim adama daha çok sokuldum.

“Azıcık uyusak ya?” dedim teninin sıcaklığına çekilerek.

“Emir büyük yerden.”

Yorganı üstümüze biraz daha çekip, kolunu boynumun altından geçirmişti. Boynunun altına bir öpücük bırakıp gözlerimi kapadım. Sonrası zaten yoktu.

Mirhan

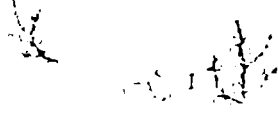
Ayrılık zordu.

Ama en çok geride sevdiğini bırakmak var ya, işte bu canlı canlı derinin yüzülmesi gibi bir şeydi. Bu yaşıma kadar ardımda pek çok şey bırakmıştım fakat bu bir türlü aşamadığım, yepyeni bir duyguydu.

Görev yerime geri döndüğümde sanki evindeymişim gibi hissetmiş, askerlerimle özlem gidermiş, onların hayırlı olsun dileklerini ve kendi aralarında topladıkları parayla aldıkları hediyeı teıessüm ederek kabul etmiştim.

Günler uzundu ve yapmam gereken birçok iş vardı. Kendimi oyaltmanın faydası oluyordu fakat geceleri yastığa başımı koyduğumda özlem, acı verecek şekilde can yakıyordu. Belirli bir süre böyle olmak zorundaydı daha sonra tayin dönemi geldiğinde gereken yapılacaktı ama işte. Günler gelip geçmiş Allah günah yazmasın ama nihayet beklediğim fırsat ayağıma gelmişti. Askerlerden bir tanesi düşüp kolunu kırmıştı. Gereken yerlere haber verdikten sonra karakoldan çıkış yapmış, saatler sonra hastaneye gelmiştik. Gereken tüm tetkikler yapıldıktan sonra hastanın kalmasına karar verilmesinin ardından tüm riskleri alarak sevdiğim kadının kapısına

dayanmıştım. Bu saatte uyuyor olabileceğini düşündüğüm için sessiz bir şekilde kapıdan içeri girdiğimi sanıyordum ki, Firuze'nin koşarak kucağıma atlamasıyla çok da sessiz olmadığımı anlamış oldum.

Yanımda uyuyan kadını rahatsız etmeden yataktan kalkıp duşa girdim içtima daha iki saat vardı.

Yaklaşık on dakika sonra duştan çıktığımda dolaptan rahat bir pantolon ve tişört alıp mutfığa doğru ilerledim. Her yer tertemiz ve düzenliydi. Eskiden evde nasıl olduğunu merak ederdim. Şimdi ise sonsuz şükürler olsun ki hem yaşıyor hem görüyordum.

Demliğe su koyup ocağın altını yaktım. Sonra da telefonu elime alıp yaralanan askerin başında bekleyen personeli arayıp bilgi aldım. Telefonu tezgâhın üstüne bırakıp, kahvaltılık ne varsa masaya koydum. Ve en sonunda her şey hazır olduğunda Firuze'yi kaldırmak için yatak odasına doğru ilerledim ama gördüm ki Firuze çoktan duştan çıkıp üstünü giymişti bile.

“Günaydın,” dedim gülümseyerek.

“Neden beni uyandırmadın,” derken bile hâlâ esniyordu.

“Uyandırmaya kıyamadım.”

“Emin misin?”

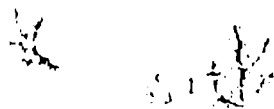
Kendi kendine söylenirken saçlarını kurutmaya başlamıştı.

“Şuraya otur da ben yapayım.”

Şaşkın bakışlarına aldırmadan elinden makineyi aldım ve nazik hareketlerle saçlarını kurutmaya başladım. Yaklaşık beş dakika kadar sonra kurutma işi bitmişti.

Saçlarına bir öpücük bırakıp, makineyi yatağın üstüne bıraktım.

“Hadi bakalım yüzbaşım şimdi kahvaltı zamanı.”

Geçen haftaların kritiğini yaparak edilen kahvaltı sonrası etrafı toparlamış ve nihayet evden çıkmıştık. İçtima alanı her zamanki gibi kalabalıktı. Benim gibi dış karakoldan gelen birçok personel vardı. Hepsini ile selamlaşıp sıraya geçtim. Karı koca olayının çok bir anlamı yoktu burada. Herkes kendi görevlerinden sorumluydu.

Dakikalar sonra içtima bitip herkes işinin başına dönerken, gözlerim Firuze'nin başka bir personelle konuşmasına takılmıştı.

“Hayırlı olsun komutanım.”

Bakışlarım karşımda duran bir grup personele kaymıştı.

“Teşekkür ederim, nasıl gidiyor?”

“Çok şükür komutanım, nasıl oldunuz?”

“Turp gibiyim maşallah.”

Hep bir ağızdan gülmüş daha sonra kaldığımız yerden sohbete devam etmiştik. Ta ki Firuze görüş alanıma girinceye kadar.

“Emredin komutam,” dedim yanımdakilerle beraber hazır ola geçerek.

“Merhaba beyler,” demişti gülümseyerek ve konuşmasına kaldığı yerden devam etmişti.

“Erzak listesinde eksikler var gibi. Tekrar gözden geçirilmesi gerekiyor ve bunun hemen halledilmesi lazım. Çünkü çıkışlar bir saat erkene alındı.”

Yani bu da demek oluyordu ki ayrılık vakti bir saat erken olacaktı.

“Emredersiniz komutanım.”

Selam veren herkes tek tek ayrılmış bir tek ben ve Firuze kalmıştı.

“Bizde eksik var mı komutanım?” dedim öpmeye doyamadığım dudaklarına bakarak.

“Hayır Mirhan astsubayım,” deyip konuşmaya devam etmişti.

“Buyurmaz mısınız odama, bir kahve içeriz?”

Duyduğum sözler karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp, çaktırmadan etrafa baktım. Bir adım yaklaştım ve ellerimi arkamda birleştirerek konuştum.

“Beni kötü emellerinize alet etmeyi mi planlıyorsunuz yüzbaşım?”

“Kafanı kırmayı planlıyorum astsubayım. Şimdi önden buyrun isterseniz.”

Gülümseyip onun bir adım arkasından yürüyerek odasına doğru ilerledik. Bu sırada karşılaştığı habercisinden kibar bir şekilde iki orta şekerli kahve istemiş yoluna devam etmişti.

“Hastaneden haber var mı?”

Koltuğa oturdum ve beremi masanın üstüne koyarak karıma baktım.

“Evet her şey normal. Çıkışta onu alıp öyle gideceğiz.”

“Sevindim. Rapor yazılacak mı? Ya da ailesine haber verildi mi?”

“Rapor için kesin bir bilgi gelmedi ama ailesine haber verildi.”

Bu sırada kapı çalmış ve kahve tepsisini elinde tutan delikanlı içeri girmişti.

“Teşekkür ederiz.”

“Afiyet olsun komutanım.”

Selam verip çıkan çocuğun ardından tekrar konuşmaya başladım.

“Hâlâ evin eşyalarını değiştirmemeye kararlı mısınız?”

“Şu anda gerekli mi sence?”

“Tabii ki değil ama her yeni evlenen gelinlerin hayalinin bu olduğunu sanıyordum.”

“Elbette öyledir. Ama şu an idare edebiliriz diye düşünüyorum. Para olmadığından değil ama taşınma işi falan olursa, en azından buradan hiçbir şey götürmek zorunda kalmayız.”

Mantıklıydı. Bu meslekte neler olacağını kimse bilemezdi.

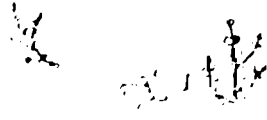
“Peki öyle olsun bakalım,” deyip ayağa kalktım.

“Kahve için teşekkürler yüzbaşım. İnşallah ben de beklerim. Odamda. Kahve içmeye. Ama istersen başka şeyler de yapabiliriz tabii.”

Bakışlarındaki değişimi görünce kahkaha atarak kapıdan dışarı çıktım. Bu sırada kapı açılmış ve Firuze konuşmaya başlamıştı.

“Davete icabet etmek farzdır Mirhan astsubayım.”

Bu sefer kahkahayı basmıştım işte. Laf altında kaldığı nerde görülmüştü ki zaten.

Zaman geçiyor, her akşamın bir sabahı oluyor, her gün doğan güneş tekrar batıyordu. Tam on beş gündür sevdiğim kadından ayrıldım ve bu durum acayip derece de canımı sıkıyordu.

Tek başımayken bunların zerre önemi yoktu ama şimdi... Şimdi resmen nefesimi kesiyordu ayrılık.

Bakışlarımı ucu bucağı olmayan çıplak dağlara çevirdim. Yere göğe sığdıramadığımız nice yiğitleri toprağa sığdırmıştı bu dağlar. Yarım kalmış hikâyelerin, hayatların, hayallerin, sönen ocakların yeriye burası.

“Komutanım.”

Düşüncelerimden çıkıp bana seslenen askere baktım. Mahmut. Üç artı bir Mahmut. Gerçi şu an eski hâinden eser kalmamıştı.

“Bugün çiçekleri sular mıyız komutanım?”

Bahtiyar’ın şehit düştüğü yere en sevdiği çiçekleri ekmiş, gözümüz gibi de bakmaya başlamıştık.

“Çiçekler kurursa sana sorarım Mahmut,” deyip elimle gitmesi için işaret verdim. Sonra da tekrar manzaraya baktım.

“Komutanım.”

“Ne var Mahmut, ne var?”

“Bugün herhangi bir faaliyet var mıydı?”

“Ne gibi?” dedim şaşkın şaşkın.

“Az önce şu ilerideki dönemeçten bir askerî aracı buraya gelirken gördük.”
Ne?

Anında nöbetçi kulübesine doğru ilerleyip askerin dürbününü aldım. Bana herhangi bir yazı gelmemiş, herhangi bir bilgi verilmemişti.

“Ali...” dedim yüksek sesle.

“Emredin komutanım.”

“Herkes yerini alsın. Bize herhangi bir bilgi gelmedi. Anons geç bakalım durum neymiş, öğrenelim.”

Evet işte oradaydı. Alaydan geliyordu ama neden?

“Herkes üstüne başına çekidüzen versin. Berelerinizi düzeltin. Size her daim, her şeye hazırlık olmanız gerektiği söylememin sebebi bu işte. Bu ortamda her an her şey olur ve biz daima hazır olmalıyız. Anlaşıldı mı?”

“Emredersiniz komutanım.”

Herkes yerlerine geçerken ben ve diğer personel arkadaşlar sıraya geçmiş hazır kıta bekliyorduk. Buraya öylesine gelen olmazdı. Mutlaka bir şey olmuştu.

Nöbetçi askerin araç altı ayna aramasını ve ardından dimdik durarak selam vermesini izledim.

Şimdi sıçmıştık işte.

Firuze ile günlerce konuşmama rağmen asla böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Neler oluyordu böyle?

Derken araçtan çıkan kişiye bakakaldım. Arkadaki üç personelin onu takip etmesiyle karşımızda durmuş bu kadın Firuze Ateşoğlu’ndan başkası değildi...

Yani benim karım.

Şaşkınlığımı bir kenara bırakıp yapmam gerekeni yaptım. Tekmil verip hazır kıta bekledim, ta ki o rahat olmamızı söyleyene kadar.

“Dağılabilirsiniz gençler.”

Askerlerin hepsi çil yavrusu gibi bir anda dağılıvermişti.

“Mirhan astsubayım.”

“Emredin komutanım.”

“Davete icabet edeyim dedim, uygun musunuz?”

Davete icabet...

Hassiktir...

Bu bir şaka olmalıydı.

“Evet komutanım.”

Arkasını dönüp onunla gelen personele bir şeyler söylemiş ve saniyesinde bana dönüp kaşları ile karakolu göstermişti. Bu bakışmayı nerde olsam tanırdım. Bir boklar dönüyordu ama ne?

Bir adım arkasından sevgili karımı takip ettim.

“Sorun ne?” dedim sessizce.

“Sorun mu?”

“Evet sorun.”

“Bir sorun var gibi mi görünüyor?”

Tövbeler olsun, gerçekten kafayı yiyecektim.

Çalışma odama girip kapıyı kapattığım dakika onu benden tarafa çevirip gözlerine baktım..

“Sorun ne Firuze?” dedim bir kez daha. Yüzünden hiçbir şey anlamıyordum. Sorun her neyse kendini çok ama çok iyi kamufle ediyordu.

“Civar köye devriye vardı. Bende geleyim dedim ve hemen devriye listesine adımı yazdırdım.”

Bir adım geri çekilip gözlerine baktım. Hayır inanmıyordum. Bir sorun vardı. Bunu onun bakışından, gözlerini kaçırışından, titreyen dudaklarından anlıyordum.

“Baban. Ona mı bir şey oldu?”

Bekir Şahin’e herhangi bir şey olsa bunu duymama gibi bir şansımız olmazdı.

“Hamileyim.”

Zira adam bu kurumun temel taşlarından biriydi. Ona bir şey olsa herkes duya ...

“Ne?” dedim suratına öylece bomboş bakarak.

“Şey. Hamileyim.”

Bir an algılama yeteneğimi yitirmiş, sözcüklerin anlamını idrak edemez olmuştum.

Hamileyim mi?

“Gerçekten mi?”

Boğazım kurumuş, kalbim sanki daha hızlı atmaya başlamış, kan akışım hızlanmıştı.

“Evet.”

Tamam...

Hamileyim demişti değil mi?

Gözlerimi kapatıp birkaç saniye bekledim. Sonra bunun bir sikime yaramayacağını anlayıp onun ellerinden tutarak sandalyeye oturtup karşısına geçtim. Dizlerimin bağı çözülmüş de boşlukta sallanıyor gibi hissedince de dizlerimin üstüne çöküp ellerini tuttum.

“Şimdi bunu baştan anlatmak ister misin?”

Gözünden damla damla akan yaşları silip sessizliği bozmasını bekledim.

“Göğüslerim o kadar ağrıyordu ki birkaç gündür. En son dayanamadım ve randevu alıp doktora gittim.”

Kaşlarımı çattım.

“Doktora gittin ve benim bundan haberim yok öyle mi?”

“Seni tedirgin etmek istemedim. Biliyordum ki ne yapıp ne edip gelirdin ve bu seni zora sokardı.”

“Umurumda bile olmazdı. Yanında olmalıydım.”

Derin bir nefes alıp sinirlerimin yatışmasını bekledim.

“Birkaç kontrol sonrası doktor kan tahlili istedi. Sonuçlar geldiğinde ise değerlere göre hamile olduğumu fakat bir kadın doğum uzmanına görünmemin daha doğru olacağını söyledi. Bu yüzden hemen bir kadın doğum uzmanına göründüm ve...”

Sözlerini tamamlamadan susmuş ve cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarmıştı.

“Üç buçuk haftalık hamileyim. Biliyorum çok çabuk oldu ama sana yemin ederim bunu beklemiyordum. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamıştık. Kendimi o kadar suçlu...”

“Şş. Sakın. Sakın o kelimeleri söyleme,” dedim dudaklarına parmağımı koyup konuşmasına izin vermeyerek.

“Senin suçlu hissetmeni gerektiren bir şey yok burada.”

“Ama sanki seni zora sokmuşum gibi hissediyordum.”

Dizlerimin üstünde hafifçe kalkarak ona sarıldım. Ne hissettiğini belki anlamıyordum ama her daim yanında olduğumu hissetmesini istiyordum.

“Şimdi burada minicik bir şey mi var?”

Elimdeki karanlık şeyden bir şey anlamasamda gözlerim minik bir noktaya takılı kalmıştı.

“Evet. İşte tam şurada.”

Minik noktayı işaret ettiği ellerinin üstüne bir öpücük kondurup sonra tekrar görüntüye baktım.

“Merhaba minik bebeğim,” dedim titreyen sesimle.

Ömrüm boyunca birçok haber almıştım fakat bu. Bu bambaşka bir şeydi. Tarifi yoktu. Baba oluyordum. Avazım çıktığı kadar bağırarak, dağa taş haykırmak istiyordum fakat bunun olmayacağını biliyordum.

Ayağa kalktım ve sevdiğim kadını da kaldırıp bir kez daha kollarımın arasına aldım.

“Teşekkür ederim sevgilim. Her şey için teşekkür ederim. Beni baba olmaya layık gördüğün için, hayatıma girdiğin ve tüm değerlerimi altüst ettiğin için ve en önemlisi beni sevdiğin için.”

Saçlarını öpüp sırtını okşadım. Hâlâ sessizce ağlıyordu ve bu durum canımı yakıyordu.

“Korkuyorum Mirhan. Ya bir şey olursa, ya başaramazsak?”

Korkularını çok iyi anlıyordum.

“Ben de korkuyorum bebeğim. Ama emin ol başaracağız. Sen mükemmel bir anne olacaksın. Biliyorum korkuların olacak ama hepsinin üstesinden geleceğiz.”

Geri çekilip avuçlarımı usulca yanaklarında gezdirdim.

“Bu hayatın sefası sensen, ben bütün cefaları çekmeye razıyım yüzbaşım.”

Onu kendime çekip öptüm. Nerede olduğum, nasıl olduğum umurumda olmadan, varlığına bin şükrederek tüm kalbimle öptüm hem de. Sonra da geri çekilip kızarmış burnuna minik bir öpücük kondurup sessizce ona olan sevgimi dile getirdim.

“Seni seviyorum Firuze Ateşoğlu.”

“Seni seviyorum Mirhan Ateşoğlu.”

SON

Bu kitap hayallerimi kaleme aldığımdan beri beni destekleyen, her daim yanımda olan, olumlu veya olumsuz yorumlar ile kalemimin daha da güçlenmesini sağlayan sevgili okurlarıma ithaf edilmiştir.

Ayrıca konu her ne olursa olsun tüm sorularımı büyük bir sabırla cevaplayan Tuğba Özcan, yolun başından beri yanımda olan arkadaşım Aşkın Nur Karataş'a, Başak Kızıltan'a, Sibel Köksal'a ve desteklerini sonuna kadar hissettiren canım aileme sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. İyi ki varsınız.

Son olarak bana bu fırsatı sunan ve değerli hissettiren Parola Yayınları'na çok ama çok teşekkür ediyorum.

Ninova